

Chỉ giải, hiểu cười lên sự Thời

NGÔN TIÊU BĂNG

Mộc Tử Đằng edit

CÔ GÁI NHỎ CỦA GIÁO SƯ THỜI by
Shiina Heartfilia

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Thể: hiendai, ngontinh, sung

Tình trạng: Hoàn thành

Số chương: 71

Giới thiệu: Đinh Nhân không thể nào tưởng tượng được một người thuộc phái cấm dục giống như Thời Dịch thì khi yêu vào sẽ như thế nào. Cho đến một ngày, người đó trở thành chồng của cô. Lúc này, Đinh Nhân mới biết được hình tượng cấm dục chỉ là vẻ bề ngoài, mặt người dạ thú vào mỗi tối mới là chân thật. Nhiều năm sau, Thời Dịch đề cô lên cánh cửa, khước miệng gọi lên một nụ cười xấu xa: "Gọi anh trai." Mắt cô đầy ánh nước lấp lánh, cất lên tiếng nói nhỏ nhẹ mềm mại như bông "Anh Thời Dịch.", nghe được lời này lòng anh cũng muốn tan chảy theo.

Ngôn ngữ: Tiếng Việt

Read Count: 30,489

Mục lục

[Tiết tử](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 9](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 54](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62: Ngoại truyện 1](#)

[Chương 63: Ngoại truyện 2](#)

[Chương 64: Ngoại truyện 3](#)

[Chương 65: Ngoại truyện 4](#)

[Chương 66: Ngoại truyện 5](#)

[Chương 67: Ngoại truyện 6](#)

[Chương 68: Ngoại truyện 7](#)

Chương 69: Ngoại truyện 8

Chương 70: Đại kết cục

Tiết tử

Ngôn Tiêu Băng nói:

"Bạn đã từng gặp một người như vậy chưa, chỉ cần nhìn một cái liền khắc cốt ghi tâm đến suốt đời."

28.08.2018

Mùa xuân đầu năm 2014.

Bệnh viện 031.

Khí trời mùa xuân lành lạnh, lúc đầu tuy có chút ấm áp nhưng đến hiện tại vẫn còn lạnh. Tuyết rơi suốt đêm hôm qua, sáng nay cả thành phố đều là một mảnh trắng xóa.

Đinh Nhàn đạp trên tuyết để đi, giày cũng đã bị thấm ướt nên chân dường như cũng đông cứng lại rồi, không còn cảm giác gì được nữa. Cô được một người đàn ông mặc thường phục dẫn đi vào khu nội trú ở lầu 3.

Đi dọc theo hành lang đến căn phòng phía cuối, người nọ dừng lại rồi giơ tay lên nhẹ nhàng gõ cửa.

Cô giương mắt lên nhìn về phía cánh cửa, trên đó có ghi phòng bệnh ngoại khoa số 516.

Bên trong có người đáp lại một tiếng.

Đẩy cửa đi vào, một mùi nước khử trùng xông thẳng vào mũi, ánh mắt Đinh Nhàn theo bản năng nhìn về phía người đang nằm trên giường bệnh.

Sắc mặt người đó tái nhợt, trước ngực được băng lại còn mắt thì gắt gao nhắm chặt và môi có chút khô.

Người đó chính là cha cô, là quân nhân. Trong lúc hành động đã bị tội phạm đâm một nhát ở chính giữa ngực trái. Nếu cái dao đó mà đâm sâu thêm chút nữa sẽ đâm vào tim, đến lúc đó thì ngay cả mạng sống cũng không còn.

Ánh mắt Đinh Nhàn có chút khô khốc, không thể nói ra được đây là cảm giác gì.

Từ nhỏ đến lớn, số lần cô gặp được cha có thể đếm trên đầu ngón tay. Ông luôn bận rộn, bận truy bắt tội phạm, bận truy bắt kẻ buôn ma túy, bắt phần tử bạo loạn, bận huấn luyện tân binh...

Mẹ nói ông ấy vô tình, trong lòng chỉ có quốc gia chứ không có vợ, vì vậy nháo loạn với ông đòi ly hôn. Ông ấy cũng không do dự gì, nhân lúc nghỉ phép quay về làm thủ tục ly hôn, đem con gái giao cho người thân chăm sóc, lương tháng đúng ngày đều gửi về.

Đinh Nhàn đi tới trước giường bệnh, mắt chớp nhẹ một cái, mới vừa nâng tay lên đột nhiên ánh mắt quét thấy một bóng dáng đàn ông cao lớn. Cô nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, lúc này mới để ý thấy trong phòng bệnh còn có người khác, cô vội vàng điều chỉnh lại những buồn phiền của bản thân.

"Đừng lo lắng, ca giải phẫu rất thành công, không có gì ngoài ý muốn cả, hôm nay cha cô sẽ tỉnh lại thôi."

Thanh âm mát lạnh vang lên trong phòng bệnh yên tĩnh.

Đinh Nhàn nghe được tiếng nói này quay đầu qua.

Người đó đứng trước cửa sổ, trên người khoác áo bác sĩ màu trắng, thân hình cao ngất như cây tùng. Bên trong áo khoác mặc quân trang, cổ áo được gấp ngay ngắn, cần cổ trắng nõn, yết hầu nổi lên giữa cổ hơi động đậy, đường cong ở cằm lưu loát.

Anh đang cúi đầu xem bệnh án.

Ngón tay cầm bệnh án thon dài, lộ ra khớp xương rõ ràng, da của anh rất trắng, trông hơi có vẻ lạnh nhạt. Toàn thân lộ ra khí chất siêu phàm, bên dưới bộ quần áo kia toát lên mùi vị quá mức cấm dục.

Đinh Nhàn không phải là người mê trai đẹp nhưng vào lúc này đến cả cô cũng phải say mê trước anh.

Chợt phát hiện ánh mắt sáng quắc của cô đang nhìn chằm chằm vào mình, anh đưa mắt lên nhìn qua, đôi mắt cô trong suốt, cái cằm hơi nâng lên tạo thành một đường cong đẹp mắt.

Bốn mắt nhìn nhau, Đinh Nhàn liền hốt hoảng dời tầm mắt như một con nai nhỏ bị hoảng sợ.

Mấy giây sau cô mới định thần lại, nhấp nháy môi nói: "Cảm ơn."

Thanh âm rất nhẹ nhàng mang theo chút e thẹn.

Anh nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới.

Đồng phục học sinh vào mùa đông khá rộng, mặc trên người cô làm cho dáng người có vẻ nhỏ nhắn.

Cô cột tóc đuôi ngựa, đường nét gương mặt có mấy phần giống cha cô, mày toát lên vẻ hờ hững cùng với sống mũi

cao, bên khóe mắt có một nốt ruồi hình giọt lệ nhỏ, con người trong suốt như làn nước đầy sức sống.

Cuối cùng ánh mắt anh nhìn đến đôi giày ướt đầm kia thì chợt dừng lại hai giây rồi đem bệnh án trong tay để vào cái tủ bên cạnh.

Anh chậm rãi đi đến đứng trước mặt cô.

Trên người người đàn ông mang theo một cỗ mùi hương thanh mát nhàn nhạt giống như mùi bạc hà cũng có chút giống như dòng nước suối mát lành, thấm đẫm vào tận lòng. Hô hấp của Đinh Nhàn có chút chậm lại, một cảm giác khẩn trương dâng lên từ đáy lòng.

Chỉ thấy anh né người qua lấy cái điều khiển từ trên tủ đầu giường, ngay sau đó vang lên tiếng "Tích, tích" từ máy điều hòa.

Nhiệt độ trong phòng dần cao lên, trong lòng Đinh Nhàn có chút ấm áp.

Lúc này có một người y tá trẻ tuổi đi vào.

"Giáo sư Thời."

Anh hơi gật đầu xem như đáp lại, nhận lấy tài liệu từ trong tay y tá, ánh mắt nhìn vào phía đầu tài liệu chân mày lập tức hơi nhíu lại.

Hai người đứng cách nhau hơi gần, cô giương mắt lên cũng không dám nhìn anh, trong lúc lơ đãng ánh mắt nhìn đến cái thẻ trước ngực anh———Thời Dịch, phó chủ nhiệm ngoại khoa.

Người trẻ tuổi như vậy mà có chức danh cao đến thế.

Giờ phút này Đinh Nhàn cũng sẽ không nghĩ đến, người đàn ông gọi là Thời Dịch này sẽ trở thành chồng cô, sẽ tham dự vào cuộc sống của cô sau này, trở thành người quan trọng nhất của cô trong cuộc đời này.

Cô cũng càng không hề biết rằng, cái dáng vẻ lạnh nhạt cấm dục này chỉ là vẻ bên ngoài, còn bên trong lại là một linh hồn nóng bỏng mạnh mẽ.

Tác giả có lời muốn nói:

Giáo sư Thời đến rồi! Cô gái nhỏ cũng đến rồi! Khai hồ trước ba ngày, bình luận liền nhận bao lì xì. Các cô gái nhỏ hãy nhiệt tình một chút nha~

Chương 1

Lần nữa gặp lại nhau là trong một tình huống mà không ai nghĩ tới.

Cuối tháng 8 năm 2016, gần đến thời gian khai giảng.

Mặc dù đã lập thu nhưng thời tiết vẫn nóng nực như cũ. Tại trạm xe huyện H các chuyến xe ra ra vào vào tấp nập, đuôi xe không ngừng phun khói đen dày đặc khiến cho không khí vốn dĩ đã nóng ran lại càng nóng hơn.

Đinh Nhàn ngồi chờ ở trạm xe đã hơn nửa giờ đồng hồ. Tay cô xách vali, trên người mặc áo thun trắng rộng thùng thình, áo được sơ vin vào trong quần làm nổi bật lên vòng eo nhỏ nhắn. Đôi chân thì thon dài trông vô cùng cân xứng, nguyên nhân bởi vì thời tiết nóng bức nên gương mặt cô cũng ửng hồng cả lên, đồng thời trên trán cũng lấm tấm mồ hôi.

Lại một khoảng thời gian nữa trôi qua, xe đến rồi đi cũng đã qua mấy lượt, cô vẫn ngồi ở đó như cũ, không có ý rời đi.

Một người phụ nữ đang cầm quạt tay ngồi bên cạnh nhìn thấy cô một mình ngồi khá lâu rồi, không nhin được liền hỏi: "Cô bé, con đang đợi ai à?"

Dáng vẻ người nọ khoảng chừng 40 tuổi, trông hơi mập mập, lúc cười ánh mắt hơi nheo lại, khiến cho người khác nhìn vào có cảm giác thân thiết, Đinh Nhàn gật đầu một cái, cô bấm điện thoại lên nhìn thời gian một chút.

3 giờ 30 phút.

Cô đã chờ ở chỗ này hơn một giờ rồi.

"Cô bé, thời tiết nóng thế này." Người phụ nữ đó ngồi nhích qua, quạt cho cô mấy cái, vừa quạt vừa nói: "Nhà dì ở gần đây, nếu không thì đến nhà dì ngồi chờ đi?"

Đinh Nhàn hơi sững sờ, nhẹ giọng nói: "Không cần đâu ạ, cảm ơn."

"Ôi, nhìn bộ dạng của con đi, sắp cảm nắng tới nơi rồi." Người phụ nữ vừa nói vừa nắm lấy vali của cô, nói: "Cô bé, đi nào, đi đến nhà dì, dì mở máy điều hòa cho nó mát."

"Không, không cần." Đối phương quá nhiệt tình đã dọa sợ Đinh Nhàn, cô vội nói: "Có người đến đón con rồi."

Nói xong cô nhanh chóng kéo vali ra ngoài, đứng đợi ở cửa trạm xe một hồi cũng không thấy ai đến.

Đột nhiên điện thoại vang lên chuông tin nhắn, là bạn học Giang Ti Kỳ nhắn đến: Tiểu Nhàn Nhàn, đến Đế Đô chưa?

Đinh Nhàn: Vẫn chưa, tớ vẫn còn ở trạm xe huyện H.

Giang Ti Kỳ: Người đàn ông đó chưa đến đón cậu hả?

Dừng khoảng hai giây Đinh Nhàn mới nhắn tin trả lời lại cô ấy: Có lẽ đang trên đường đến thôi.

Giang Ti Kỳ: Tớ nói này tiểu Nhàn Nhàn, người đó rốt cục có đến hay không?

Đinh Nhàn: Chắc đến.

Hai chữ này không hề tự tin chút nào.

Điện thoại lại rung lên.

Giang Ti Kỳ: Này, cậu nói xem có phải người đó chiếm luôn cả khoản tiền của cha cậu, cũng không thèm quan tâm cậu

nữa, dù sao đó cũng là một khoảng tiền lớn đó, trên thế giới này có ai mà không bị tiền cám dỗ chứ.

Đinh Nhàn nhìn lướt qua, ngón tay trắng nõn nhanh chóng ấn vào màn hình: Sợi Gừng(*), cậu đừng nói bậy, người đó không phải là người như vậy đâu.

(*) 姜丝 (jiang si) đồng âm với tên của Giang Ti Kỳ.

Giang Ti Kỳ: Cậu chưa gặp qua người ta thì làm sao biết người ta không phải là người như vậy?

Khoảng mấy giây sau Giang Ti Kỳ lại gửi đến một tin nhắn khác. Giang Ti Kỳ: Tiểu Nhàn Nhàn, cậu cứ thành thật như vậy đi, chờ thêm nữa thì vé xe đến Đế Đô cũng hết mất thôi, xác định là tối nay cậu ở đó luôn rồi.

Đinh Nhàn hơi nhú mào.

Đây rõ ràng là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Cả người cô chỉ có 350 tệ, bao nhiêu đó chỉ đủ để mua vé xe đi Đế Đô ngoài ra không còn tiền dư để ở lại đó.

Liếc nhìn thời gian một cái, cô suy nghĩ xem có nên gọi điện thoại cho người đó không.

Nhưng mà chưa quá hai giây Đinh Nhàn nhanh chóng từ bỏ ý định này.

Cô cũng không thân quen gì người đó, cũng chưa từng liên lạc với nhau, nếu căn bản là đối phương không muốn đến đón thì cô gọi điện đến cũng chỉ thêm lúng túng mà thôi.

Đợi thêm khoảng 10 phút nữa, nếu người đó còn chưa đến thì cô đành một mình ngồi xe đến Đế Đô. Ở nhờ nhà Giang

Ti Kỳ mấy ngày đợi đến khi khai giảng là vào ký túc xá trong trường được rồi.

Đang định bụng như vậy đột nhiên điện thoại đổ trong balo vang lên.

Đinh Nhàn lấy điện thoại ra nhìn, trên màn hình hiện lên hai chữ —— Thời Dịch.

Trong lòng không khỏi vui mừng, vuốt màn hình định bắt máy bỗng màn hình tối sầm lại.

"Chuyện gì đây." Cô lẩm bẩm một câu rồi tháo pin ra lắp lại lần nữa nhưng vẫn không mở máy lên được.

Đinh Nhàn đành đem điện thoại bỏ lại vào balo, nhất thời cô không biết phải làm gì vào lúc này. Cô không biết người đó gọi đến là bảo cô tiếp tục chờ hay chỉ thông báo là người ta không đến được.

Trong lòng cô không chắc chắn, dù sao người kia cũng không có nghĩa vụ phải chăm sóc cho cô.

Nhưng chưa trả lời điện thoại được Đinh Nhàn cũng không dám rời đi.

Nếu người đó không tìm được cô rồi lo lắng thì sao?

Lại chờ thêm 10 phút nữa, thời tiết dần bắt đầu u ám, từng cơn gió thổi tới mang theo hơi nóng phả vào mặt. Mắt thấy trời sắp mưa, Đinh Nhàn vội vàng lấy từ trong balo ra một cái ô, đang lúc chuẩn bị mở ô bầu trời bỗng vang lên tiếng sấm rất to làm cô giật mình run lên một cái, tay chân luống cuống kéo vali chạy đến cạnh mái hiên để trú mưa.

Gió mạnh mang theo những hạt mưa to như hạt đậu đến, cả người Đinh Nhàn đều ướt đẫm, tóc bết cả vào trên mặt trông

vô cùng chật vật.

Mưa lớn như thác đổ đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, mấy phút sau mưa đã nhỏ hẳn, trên đường phố dần xuất hiện bóng dáng người đi đường.

Đinh Nhàn nắm chặt 350 tệ đã bị nước mưa làm ướt hết, hồi lâu sau như đã đưa ra quyết định, cô kéo vali đi vào bên trong trạm xe.

Nước mưa đập vào mắt làm tầm mắt mờ hồ đi, cô đưa tay lên dụi mắt, khi mở mắt ra ánh mắt liếc thấy bóng người thon dài cách đó không xa.

Không hiểu sao lại bị hấp dẫn.

Cô đứng yên nhìn sang, người đó đưa lưng về phía cô, áo sơ mi trắng đã bị nước mưa làm ướt dính sát vào người, phác họa lên rõ nét phần lưng hoàn mỹ...

Mặt Đinh Nhàn đỏ lên, mắng mình một câu rồi không dám nhìn tiếp xuống dưới nữa.

Cô quay đầu đi, không biết làm sao lại làm cho bà lão cạnh đó ngã xuống, cô vội vàng đỡ bà lão đứng lên rồi dò hỏi: "Bà không sao chứ ạ."

"Ông trời ơi, tôi nói này cô bé, sao lại không cẩn thận như vậy chứ, hai cái chân già này sợ là bị gãy mất rồi."

Đinh Nhàn vừa nghe thế nhất thời khuôn mặt trở nên trắng bệch, "Bà à, con, con chỉ mới quay người còn chưa bước đi, làm sao mà đụng vào bà được chứ?"

"Tôi đã từng tuổi này rồi còn đi lừa cô sao?" Bà lão cố hết sức đứng lên, thở hổn hển, dáng vẻ đầy thống khổ, "Tôi cũng chỉ đùa cô bé chút thôi, ngã cũng không đến nỗi nào."

Đinh Nhàn mới vừa thở phào một cái, chỉ nghe bà lão lại nói: "Nhìn cô bé chắc cũng không có nhiều tiền, tôi cũng không cần bồi thường đâu, nhà tôi ở ngay trong cái hẻm phía trước kia, cô dìu tôi về là được rồi."

Nhìn theo hướng tay của bà lão, bên đó quả thực có một cái hẻm nhỏ, xung quanh đó cũng không có ai, Đinh Nhàn có chút do dự: "Nhưng mà..."

"Cô bé này, làm người cũng không thể như vậy." Thấy cô như vậy bà lão nhất thời mất hứng, nói: "Cô đừng ngã tôi, tôi cũng không cần bồi thường, chỉ cần đưa về nhà, yêu cầu đơn giản như vậy mà cũng làm không được, thầy cô không có dạy cô là phải giúp đỡ người già à?"

Đinh Nhàn: "Tôi không phải..."

Những người xem náo nhiệt vây lại, chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Đinh Nhàn.

"Nên đưa bà lão về đi, không tốn bao nhiêu thời gian cả."

"Đúng vậy, ai bảo cô đừng ngã người ta trước mà."

"Nhìn chắc là học sinh rồi, không biết ở trường dạy cái gì mà một chút đạo đức cũng không có."

Lúc này trong đám người vây quanh xuất hiện một người đàn ông trung niên, đi thẳng đến cạnh bà lão: "Mẹ, mẹ làm sao đây?"

Bà lão đem chuyện nói lại một lần, người đàn ông trung niên lập tức sầm mặt, kéo lấy Đinh Nhàn rồi nói: "Thật quá đáng! Đi, cùng tôi đi đến đồn cảnh sát, cảnh sát sẽ giải quyết."

Đinh Nhàn không kịp phòng bị, bị hắn ta kéo một cái suýt chút nữa đã ngã xuống.

Thấy vậy, bà lão vội vàng khuyên nhủ: "Con trai à, nha đầu này không phải cố ý, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không cần phải làm lớn chuyện như vậy đâu."

Bà ta quay đầu nói với Đình Nhàn: "Cô gái, cô chỉ cần đưa tôi về thôi, tính tình con trai tôi không tốt lắm, nếu nó đem cô đến đồn cảnh sát, chuyện sẽ không còn đơn giản như vậy nữa đâu."

Đình Nhàn cau mày.

Đưa người về nhà ngược lại không có gì khó chỉ là không biết tại sao, trực giác nói cho cô biết là cô không thể đi cùng người này.

Người xem náo nhiệt cũng không chê chuyện to, ồn ào làm lớn lên thêm, người đàn ông đó thấy cô không có phản ứng gì liền kéo tay cô qua, lực kéo lớn làm Đình Nhàn ngã ngối xuống đất, lòng bàn tay chà xuống mặt đất đau nhức.

Nước mắt không khống chế được liền lập tức rơi xuống.

Mọi người xung quanh đều cảm thấy đây là lỗi của cô, còn đang chỉ trích cô, có người thậm chí còn nói là cô cố ý giả vờ đáng thương để tranh thủ sự đồng tình của người khác.

Đình Nhàn chống người đứng lên, bà lão vẫn còn đứng một bên ra sức khuyên nhủ cô, người đàn ông thì cường ngạnh muốn kéo cô đi.

Mắt thấy mình bị kéo ra xa khỏi đám người đó, Đình Nhàn phát hiện không đúng, trong lòng tràn đầy sợ hãi, vừa muốn lớn tiếng kêu cứu bỗng thấy khuôn mặt người đàn ông trở nên thống khổ, muốn gào khóc.

Một giây sau cái tay đang giữ chặt cô buông lỏng.

Người đàn ông đó tròn tròn mắt, mắg: "Mày con mẹ nó là ai, lại dám xen vào chuyện của người khác!"

"Quả thật là nên đến đồn cảnh sát."

Giọng nói lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu, Đinh Nhàn còn chưa phục hồi tinh thần, người đó liền giơ quả đấm lên đánh qua, cô bị dọa sợ hết hồn, theo bản năng kinh hô thành tiếng...

Chương 2

Đau đón như dự đoán cũng không xảy ra nhưng lại ngửi được mùi hương nhàn nhạt quanh quần bên chóp mũi.

Đinh Nhàn có chút hoảng hốt, khi mở mắt ra thứ đập ngay vào mắt là cơ ngực cứng rắn. Ngơ ngác hai giây, cô chợt có một dự cảm, giương mắt lên liền chạm phải ánh mắt của người đàn ông, bên tai nhất thời nóng như lửa đốt, hai gò má đỏ ửng lên, không kịp suy nghĩ gì nhiều cô vội vàng lui về sau hai bước, kéo khoảng cách giữa hai người ra xa chút.

Quay đầu lại mới phát hiện người đàn ông trung niên đã ngã xuống đất đang kêu rên thống khổ.

Cô ngược mắt lên trong mắt đều là hoảng hốt, người đàn ông vỗ nhè nhẹ bả vai cô, nói: "Đừng sợ."

Trấn an Đinh Nhàn xong, Thời Dịch cầm lấy điện thoại hướng về phía người đang nằm trên mặt đất chụp hai tấm. Lúc này có người chú ý tới bà lão vừa nãy nói chân bị thương không đi được vậy mà bây giờ đang nhấc chân bỏ chạy.

Thấy tình hình này, những người xung quanh lúc trước còn ồn ào chỉ trở hiện tại đều xấu hổ bỏ đi.

Thời Dịch cười lạnh một tiếng rồi gọi điện báo cảnh sát.

...

Đinh Nhàn ngồi trong đồn cảnh sát, trên lòng như có kim châm không hề thoải mái chút nào. Đến đây mới biết được bà lão cùng người đàn ông trung niên ở trạm xe chính là tội phạm chuyên lừa gạt để bán trẻ em và phụ nữ, cảnh sát một mực đang truy xét nhưng nhóm người kia vô cùng giáo hoạt đã chạy thoát được mấy lần.

Nghĩ đến mạng lưới lừa gạt bán trẻ em và phụ nữ đó cô liền thấy sợ hãi, cả người đều toát mồ hôi lạnh.

Cách đó không xa, Thời Dịch đang nói chuyện cùng một người cảnh sát, từ biểu cảm trên mặt có thể thấy hai người có quen biết nhau.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía bên này, Lục Trác liếc nhìn Đinh Nhàn, hỏi: "Em là con gái của Đinh Trí?"

Nghe được tên của cha, trong nháy mắt thân thể Đinh Nhàn sống lại.

Thời Dịch gật đầu, chú ý đến động tác của Đinh Nhàn, hỏi cô: "Lạnh hả?"

Đinh Nhàn lắc đầu một cái.

"Đợi một lát ra ngoài mua quần áo mới để thay." Cô gái nhỏ tựa hồ bị dọa sợ, Thời Dịch hơi nghiêng người, cố gắng điều chỉnh giọng nói, "Đinh Nhàn, không nên tin tưởng người khác như vậy."

Dừng một chút lại sợ cô không hiểu nên bổ sung thêm: "Không thể không có tâm đề phòng người khác."

"Vậy còn anh?" Cô gái nhỏ giương mắt nhìn anh, nhẹ nhàng hỏi: "Tôi có thể tin tưởng anh sao?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, cô liền ý thức được mình không nên hỏi vấn đề như vậy.

Ánh mắt né tránh không dám nhìn anh nữa.

Bên cạnh có người cười nhẹ một tiếng.

Thời Dịch đứng thẳng người lên, quét mắt qua Lục Trác một cái rồi nhanh chóng nhìn trở về phía cô: "Bệnh viện lúc đó

có chút việc khẩn cấp."

Anh cũng không phải cố ý đến trễ, lúc đang đi thì bệnh viện bên cạnh xảy ra tai nạn xe, trùng hợp lúc ấy anh cũng ở đó, thời khắc ấy chỉ lo cứu người hoàn toàn quên mất cô gái nhỏ.

Chờ anh bận rộn xong mới nhớ đến chuyện này, liền nhanh chóng lái xe đến đây.

Nhưng không nghĩ tới, vì anh đến trễ nên suýt chút nữa cô gái nhỏ đã gặp nguy hiểm rồi.

Anh ấy đang giải thích nguyên nhân đến trễ với mình à?

Cô cũng không có ý trách anh. Đinh Nhàn vừa muốn mở miệng lại cảm thấy mình phủ nhận lại lời đuôi nên dứt khoát im lặng không nói lời nào.

Lục Trác vỗ vỗ bả vai Thời Dịch, nói: "Giáo sư Thời của chúng ta cũng có ngày khiến người khác không tin tưởng."

Thời Dịch liếc anh ta một cái.

Hai người là bạn thân lâu rồi không gặp nhau, trêu chọc mấy câu rồi ai cũng có việc người nấy đành vội vã chào tạm biệt.

Trời đã tạnh mưa, quần áo Đinh Nhàn không còn ướt nhiều nữa, cô đứng dậy đưa tay lấy vali nhưng tay vừa mới đưa ra đã có bàn tay khác nhanh hơn cô một bước.

Cô theo bản năng nói: "Để tự tôi làm được."

Đang nói chuyện chỉ thấy người đàn ông một tay kéo vali một tay mở cửa xe, nói: "Lên xe."

Đinh Nhàn mấp máy môi, ngoan ngoãn ngồi vào ghế sau.

Không khí bên trong xe có chút bí bách, cô kéo cửa kính xe xuống, đầu vừa mới lộ ra liền bị một bàn tay đẩy vào.

Ngay sau đó cửa xe bị người ta mở ra.

Trong tay anh cầm một hòm thuốc, anh ngồi vào bên trong, thân thể cao lớn làm không gian trong xe nhỏ hẹp lại. Trong không khí có mùi của anh, cách nhau khá gần nên có thể cảm nhận được tiếng hít thở của anh.

Không kịp nghĩ nhiều Đinh Nhàn đã nhích về phía sau một chút, theo động tác của cô tim cũng đập nhanh lên.

Thời Dịch mở hòm thuốc lấy bông gòn cùng nước muối sinh lý ra.

"Lại đây."

Anh ngược mắt nhìn cô, môi mỏng khẽ mím, sắc môi hơi nhạt.

Đinh Nhàn không khỏi nhớ đến lần đầu tiên gặp anh, cũng là ánh mắt nhàn nhạt như vậy, tựa hồ không có gì thay đổi.

Cái dáng vẻ này quá mức xuất sắc, nhìn một cái liền có thể trở nên si mê.

Và cô xác định không tránh khỏi.

Thấy cô gái nhỏ chậm chạp không nhúc nhích, Thời Dịch đành ngồi nhích qua: "Đưa tay ra nào."

Gương mặt đẹp trai phóng đại ngay trước mắt làm hô hấp Đinh Nhàn có chút căng thẳng, sợ bị anh nhìn ra tâm tư trong mắt nên ngoan ngoãn đưa tay ra.

Ngay sau đó bàn tay bị anh cầm lấy, lòng bàn tay liền truyền đến một trận đau nhói, cô theo bản năng rút tay về

nhưng ngược lại bị nắm chặt hơn.

"Nhịn một chút."

Thời Dịch thấp giọng nói, khử trùng qua rồi bắt đầu đổ thuốc nước.

Động tác trên tay rất nhẹ nhàng và cẩn thận.

Một lát sau, anh dọn dẹp mọi thứ vào trong hòm rồi mở cửa xe ra đi lên ghế lái.

Xe đi được một quãng thì Đinh Nhàn mới khó khăn phục hồi lại tinh thần, cô nắm cổ tay mình, nơi bị anh chạm vào vẫn còn lưu lại chút hơi ấm.

...

Đến Đế Đô cũng đã hơn 9 giờ tối, sau khi lái xe vào gara thì hai người xuống xe.

Thời Dịch xách vali đi phía trước, Đinh Nhàn lặng lẽ đi theo sau giống như một cái đuôi nhỏ.

Lên đến tầng 12 cửa thang máy mở ra, đứng bên ngoài là hai cô gái, dáng dấp rất xinh đẹp và nóng bỏng, quần áo mặc trên người rất thời thượng.

Thấy Thời Dịch ở bên trong, các cô ấy tỏ vẻ ngượng ngùng.

"Chào giáo sư Thời."

Thời Dịch gật nhẹ đầu xem như chào hỏi.

Đi ra khỏi thang máy, mới đi được vài bước Đinh Nhàn liền nghe được cuộc trò chuyện của hai cô gái kia.

"Trời ạ là giáo sư Thời đó, trước kia tôi đều cố ý đi ngang mà không gặp được hôm nay vận khí quá tốt mà."

"Trước đó chỉ nghe cô kể, không nghĩ là lại đẹp trai như vậy! Lạnh lùng cấm dục, quá hợp khẩu vị của tôi."

"Cút, anh ấy là của tôi."

"Này, con bé đi sau lưng anh ấy là ai vậy?"

"Không biết nữa, chắc là họ hàng gì đó."

"..."

"..."

Đình Nhàn ngẩng đầu nhìn người đàn ông đi đằng trước, anh giống như không nghe thấy gì bình tĩnh lấy chìa khóa mở cửa nhà.

Anh đổi giày xong thì xoay người từ trong tủ cầm ra một đôi dép lê cho nữ.

Đình Nhàn mang vào rất vừa chân.

Đóng cửa nhà lại, Thời Dịch dẫn cô đến phòng mới, "Đây là phòng của em, trong tủ có quần áo, em đi tắm trước rồi xuống ăn tối."

Đây là câu nói dài nhất anh nói với cô kể từ khi gặp mặt.

Đình Nhàn còn chưa kịp nghĩ hết lời anh nói thì anh đã xoay người đi ra ngoài.

Tính tình Thời Dịch có hơi lạnh nhạt, căn nhà này cũng y như chủ nhân của nó, trang trí rất nhạt nhẽo.

Không gian trong nhà hơi tối, phong cách xung quanh rất đơn giản, còn căn phòng này lại đặc biệt không hề ăn nhập gì với tổng thể của ngôi nhà này.

Cả căn phòng mộng ảo với màu tím nhàn nhạt, tất cả mọi thứ đều mang phong cách thiếu nữ, ga trải giường cùng chăn đều có hình nụ hoa nhỏ viền ren, trên ghế sa lon gần đó có năm con thú nhỏ, còn để thêm hai con báo hồng nữa.

Những thứ này đều đặc biệt chuẩn bị cho cô sao?

Thấy thế này nên không tránh khỏi tự mình đa tình một chút.

Nhớ tới lời nói vừa nãy của anh, cô mở tủ quần áo ra, quả nhiên bên trong treo đầy quần áo.

Váy, quần ngắn, áo thun, đồ ngủ đều phù hợp với tuổi của cô.

Trong phòng có cả nhà vệ sinh, đóng tủ quần áo lại, Đinh Nhàn tìm một bộ quần áo trong vali rồi đi vào.

Cô không có đồ ngủ, bình thường tắm xong đều mặc luôn quần áo cho ngày mai.

Trên bệ rửa tay đều có đầy đủ đồ dùng hàng ngày, tất cả đều là màu hồng, những thứ này đều đâm nhẹ vào lòng cô.

Đinh Nhàn dùng tốc độ nhanh nhất để tắm, lau qua tóc rồi chải lại sau đó đi ra ngoài.

Thời Dịch rất ít khi xuống bếp, bình thường chỉ có một mình nếu không ăn ở bệnh viện thì là gọi đồ ăn ngoài.

Trong tủ lạnh chỉ có mấy quả trứng gà, một trái cà chua cùng một gói mì.

Đối với ăn uống anh không có ý kiến gì chỉ cần no bụng là được.

Nếu là ngày thường anh chỉ cần đun sôi nước xong thì cho mì vào vài phút là ăn được. Nhưng hôm nay suy nghĩ đến trong nhà còn có cô gái nhỏ nên dùng trứng và cà chua để nấu mì.

Nghe người ta nói hình như trẻ con đều thích ăn những thứ này, cái gì mà khoai tây chiên, cà chua xào trứng vô cùng đơn giản.

Lúc Đinh Nhàn đi đến phòng khách, Thời Dịch vừa vặn từ trong bếp đi ra, đem chén bày ra trên bàn, anh nói: "Tối đây ăn mì."

Thời Dịch ít nói, Đinh Nhàn thì chậm nhiệt nên cũng không biết phải nói gì, hai người ngồi đối diện ăn mì mà không nói câu nào, bầu không khí rõ ràng có chút lúng túng.

Mì nấu với cà chua và trứng gà ăn rất ngon, có thể vì do quá đói nên Đinh Nhàn húp hết cả nước, húp xong đến giọt cuối cùng, cô phá vỡ sự yên lặng này giờ, cười nói: "Ăn ngon thật đấy."

Thời Dịch nhìn về phía người đối diện, cô gái nhỏ cười vui vẻ, hiện ra hai má lúm đồng tiền vô cùng linh hoạt.

Dừng lại hai giây, anh nói: "Tối nay ăn tạm một chút, ngày mai sẽ có người giúp việc đến."

Anh quá bận rộn, không có dư thời gian chăm sóc một ngày ba bữa cho cô.

Đặc biệt vì cô mà thuê người giúp việc?

Trong đầu Đình Nhân đột nhiên hiện ra ý nghĩ này, vội nói: "Không cần đâu, tôi biết nấu cơm mà, việc nhà tôi cũng có thể làm được."

Trước kia ở nhà chú hai, việc nhà đều do cô làm.

Thời Dịch: "Nhiệm vụ của em chủ yếu là học tập."

Nói đến việc học, Đình Nhân liền cảm thấy xấu hổ.

Thành tích của cô thật sự không tốt lắm.

Nghĩ ngợi một chút. Thời Dịch nói: "Đình Nhân, sau này nơi này chính là nhà của em, không cần phải câu nệ. Bình thường tôi tương đối bận rộn sẽ không ở nhà thường xuyên, nếu có chuyện gì hãy gọi cho tôi."

"Thật ra thì anh không cần đối xử tốt với tôi như vậy, như là mấy thứ quần áo kia..." Thanh âm Đình Nhân dần nhỏ lại, cắn cắn môi nói: "Thật ra không cần đâu, tôi có rồi."

Biết được cô có lòng tự ái cao, Thời Dịch nhẹ giọng nói: "Những thứ đó là dùng tiền của cha em để mua, chú ấy hy vọng em sống tốt."

Đình Trí tự trách nhất chính là không thể cho con gái mình đầy đủ mọi thứ, mỗi lần làm nhiệm vụ đều phải giao phó với Thời Dịch một lần, đơn giản là nếu ông ấy không về được thì sẽ giao lại con gái cho Thời Dịch chăm sóc.

Ngoài Thời Dịch ra những người khác ông ấy không yên tâm.

Mặc dù rất ít khi về nhà nhưng ông ấy đều biết, con gái sống ở nhà em trai cũng không tốt lành gì, gia đình đó ông hiểu rất rõ.

Lúc này Thời Dịch nhìn ông ấy với sắc mặt không tốt: "Chú đừng nói với tôi về mấy thứ này, con gái mình thì tự mình chăm sóc."

Nghe anh nói vậy Đinh Trí sợ anh không làm, còn chạy đến chỗ lãnh đạo, lãnh đạo bị ông ấy nói đến phiền, thường xuyên đem người đuổi ra ngoài.

Nhưng mà vào tháng trước, những lời ông ấy nói đều thành sự thật.

Không muốn tin nhưng quân nhân chính là như vậy, đem sinh mạng dâng hiến cho tổ quốc.

Vào lúc Đinh Nhàn vừa mới nhận được tin tức đó cũng không dám tin, từ nhỏ đến lớn cũng chưa gặp mấy lần, đột nhiên lại có người báo tin là cha cô đã chết, cô chỉ cảm thấy ông trời đang đùa giỡn với cô. Cho đến mấy ngày sau cô nghe được chú hai cùng thím hai vì tiền của cha để lại mà gây gổ, cô mới bất giác đón nhận sự thật này.

Cũng là sau đó cô mới biết cha mình đã giao phó mình cho người đàn ông Thời Dịch này, phó thác anh chiếu cố mình cho đến khi tốt nghiệp đại học.

Đinh Nhàn hỏi: "Ông ấy còn nói gì nữa không?"

Chương 3

Thời Dịch đứng dậy đi vào trong phòng ngủ lúc đi ra trên tay đã cầm một phong thư sau đó đưa nó cho cô.

Đinh Nhàn nhận lấy, nắm ngón tay nắm thật chặt, trên phong thư rõ ràng có dấu vết để lại.

Đối với cha, Đinh Nhàn cảm thấy rất kỳ quái.

Mẹ đã bỏ lại cô và ra đi năm cô được 10 tuổi, thật sự trong lòng cô hận bà ấy. Nhưng không biết nguyên nhân vì sao, đối với người cha chỉ gặp mặt mấy lần mà cô lại không hận nổi.

Trước kia hàng xóm xung quanh thường hay nói cha cô là anh hùng, lập được biết bao nhiêu là chiến công. Đinh Nhàn đối với những lời này cũng không có nhiều cảm xúc gì, cô chỉ hy vọng người anh hùng trong miệng mọi người này có thể thường xuyên trở lại thăm cô nhiều hơn nữa, giống như cha của những người bình thường khác có thể ở cạnh cô, chăm sóc cô.

Từ nhỏ đây đã là một ước muốn xa vời, cô đã từng thử ghét ông, hận ông nhưng nhiều hơn lại là nhớ ông.

Ông ấy làm nhiệm vụ hy sinh, cô cũng không khóc chỉ ngồi trên giường yên lặng suốt đêm.

Bây giờ ngay cả ước muốn xa vời đó cũng đã biến mất.

Nếu ông ấy hy vọng mình sống tốt vậy thì phải sống thật tốt.

Phải tiêu xài hết tiền ai bảo ông ấy không trở lại chăm sóc cô nữa.

Đình Nhân ngẩng đầu hỏi người đàn ông trước mặt: "Anh có quan hệ như thế nào với ông ấy?"

"Bạn tốt."

Cô cười, nghiêng đầu nói: "Vậy em gọi là anh trai nhé."

Thời Dịch: "..."

Cô gái nhỏ sợ bảo anh già rồi sao?

Vừa nói xong, Đình Nhân liền ngọt ngào gọi một tiếng: "Anh Thời Dịch."

Thật ra thì thời gian Thời Dịch quen biết Đình Trí không lâu lắm, bởi vì công việc đặc thù nên số lần gặp mặt cũng ít.

Đại đa số đều gặp trong bệnh viện.

14 năm trước lúc bệnh viện 031 đặc biệt gọi anh nhập ngũ, bệnh nhân đầu tiên anh tiếp xúc chính là Đình Trí.

Lúc đó hai người còn chưa quen thuộc, chẳng qua là hai người đều nghe nói về đối phương. Sau đó có một lần ăn cơm với nhau, Đình Trí trò chuyện với anh mấy câu liền nhắc đến con gái mình, trên mặt đầy vẻ áy náy.

Nói đến điều này cũng thật là có duyên, bệnh viện nhiều bác sĩ như vậy mà hết lần này đến lần khác mỗi lần Đình Trí bị thương đều đưa đến phòng của Thời Dịch, thường xuyên qua lại như vậy nên hai người mới quen thuộc.

Đình Trí nhập ngũ sớm, đã ở trong quân đội được hai mươi mấy năm, ông ấy lớn hơn Thời Dịch 15 tuổi, cũng không so đo tuổi tác mà xem như anh em với Thời Dịch, còn lừa gạt anh nói chỉ mới 35 tuổi, thân thể so với mấy người trẻ tuổi còn cường tráng hơn nhiều.

"Anh Thời Dịch."

(Editor: Tôi thể là ổng nghe câu này mà không quần quéo mới là lạ.)

Thanh âm của cô gái nhỏ trong trẻo lại êm tai, thánh thót như chim sơn ca.

Thời Dịch khẽ cười một tiếng, đang chuẩn bị thu dọn chén đũa nhưng động tác của Đinh Nhân còn nhanh hơn anh, đem hai cái chén cầm lên nhanh chân chạy vào phòng bếp.

"Anh Thời Dịch nên nghỉ ngơi sớm một chút."

Thấy cô không còn câu nệ như trước nữa, Thời Dịch liền nghe theo lời cô, sau khi trở về phòng thì đi tắm, tóc lau khô được phân nửa thì đi vào thư phòng cho đến rạng sáng mới đi ra.

Phòng của Thời Dịch ngay bên cạnh phòng Đinh Nhân, lúc đi ngang qua anh thấy dưới khe cửa phòng cô lộ ra ánh đèn, thấy vậy anh giơ tay lên gõ cửa một cái, hỏi: "Còn chưa ngủ hả?"

Đinh Nhân cầm phong thư trong tay, cô nằm trên giường ngửa mặt nhìn chằm chằm vào trần nhà.

Cô thật sự xoắn xuýt không biết có nên mở ra hay không.

Đang lúc xuất thần, ngoài cửa truyền đến giọng đàn ông trầm thấp làm cô sợ hết hồn, bỗng từ trên giường bật dậy, nhanh chóng tắt đèn.

"Ngủ ngay đây ạ."

Thời Dịch: "..."

Anh không nói thêm nữa mà xoay người đi vào phòng.

Cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Đinh Nhàn mới rón rén mở đèn lên, nhét phong thư vào cặp sách.

Sáng sớm ngày thứ hai người giúp việc đến.

Đinh Nhàn vốn dĩ định dậy sớm để lưu lại ấn tượng tốt cho Thời Dịch, kết quả là tối hôm qua ngủ quá muộn mà di động lại hỏng nên không cách nào cài đồng hồ báo thức được, lúc cô tỉnh lại cũng đã hơn 9 giờ rồi.

Trên bàn ăn đã bày sẵn bữa sáng, thấy cô đi ra dì giúp việc cười nói: "Mau đến đây ăn bữa sáng đi."

Đinh Nhàn một bên đi về phía bàn ăn một bên nhìn khắp nơi, nhìn ra được tâm tư của cô, dì giúp việc nói: "Sáng sớm nay giáo sư Thời đã đi ra ngoài rồi."

Sau đó rót cho cô ly sữa bò rồi mới nói tiếp: "Tiểu Nhàn, dì họ Trương, con gọi dì là dì Trương là được, lúc giáo sư Thời không ở đây thì có chuyện gì con có thể nói với dì."

Dì Trương lúc trước từng giúp việc ở Thời gia, bà ấy cũng có chút hiểu biết về Thời Dịch, biết anh bế bộn nhiều việc nên đối với cô gái nhỏ này, Thời Dịch đã cố ý dặn dò qua phải chăm sóc cô tỉ mỉ một chút.

Đinh Nhàn: "Cảm ơn ạ."

Trong lòng không hiểu sao lại có chút mất mát, ngay cả tâm tình ăn sáng cũng biến mất.

Liên tục mấy ngày mà Thời Dịch vẫn chưa về.

Nghe dì Trương nói, anh thường xuyên ở lại bệnh viện, thân là giáo sư nên cũng phải định kỳ đến đại học y Đế Đô để giảng bài, cuộc sống của anh trừ ăn và ngủ ra thì việc còn lại cũng chỉ có công việc.

Đình Nhàn phát hiện anh rất có tâm tư, mặc dù anh không ở đây nhưng vẫn chăm sóc cô tốt vô cùng.

Mấy ngày nay ở nhà cô nhận được rất nhiều gói hàng, nào là cặp sách, văn phòng phẩm, giấy thể thao. Tất cả đều là đồ dùng học sinh mua riêng cho cô.

Còn làm cho cô nhức đầu là cuốn sách 《Năm năm thi đại học ba năm mô phỏng》(*)...

(*) Cuốn sách này có thể hiểu là tài liệu ôn thi gồm kiến thức của ba năm cấp ba.

Bởi vì khai giảng sớm hơn một ngày nên dì Trương liền mang học phí cùng tiền tiêu vặt đưa cho Đình Nhàn. Trên đầu giường có đồng hồ báo thức vừa mới mua, mọi thứ đều đã chuẩn bị đầy đủ. Sáng sớm ngày thứ hai cô ra khỏi nhà đến trường báo cáo.

Cô giáo vẫn chưa vào lớp, trong phòng học các bạn học tùy ý ngồi, nói chuyện phiếm và đùa giỡn nhau.

Vào lúc thi học kỳ một cô chủ nhiệm đã nói rằng chỗ ngồi phải dựa theo thành tích để sắp xếp lại, Đình Nhàn vô cùng tự giác ngồi ở bàn cuối lớp, cô vừa mới từ trong cặp lấy ra bài tập hè liền nghe được Địch Nhiên lại gần nói: "Này, Đình Nhàn, sau này chúng ta chính là bạn cùng bàn."

Thi cuối học kỳ một, Đình Nhàn đứng thứ hai từ dưới đếm lên, Địch Nhiên đứng thứ nhất từ dưới đếm lên.

Cậu ta vừa dứt lời trên lưng liền bị đập một phát.

"Tất cả là tại cậu ngăn cản tớ cùng Nhàn Nhàn ngồi cùng bàn."

Đứng thứ ba từ dưới đếm lên chính là cô nàng Giang Ti Kỳ này.

Cô ấy ngồi vào bàn phía trước Đinh Nhàn, tay cầm gói snack miếng cay, vừa ăn vừa đưa tới: "Nếm thử xem, tuyệt phẩm nhân gian đấy."

Đinh Nhàn không thể ăn cay, thấy môi cô bạn thân bị cay mà đỏ ửng cả lên cô lắc đầu một cái, thực sự không dám ăn đâu.

Địch Nhiên hừ lạnh một tiếng, nói: "Cậu cho là Nhàn Nhàn cũng giống cậu à, toàn ăn những thực phẩm rác rưởi như thế này."

Đinh Nhàn nghe vậy cũng muốn nói thật ra cô cũng thích ăn những thứ giống vậy chỉ là không dám ăn miếng cay thôi.

Cô bạn của cô ăn cay cực kỳ lợi hại, trình độ như vậy cô không chạm đến được, cô ấy cầm gói snack ăn ngon lành, thực sự là biến thái mà.

"Cái gì mà cùng tớ..." Giang Ti Kỳ đột nhiên bắt được trọng tâm trong câu nói đó: "Nhàn Nhàn là để cho cậu gọi à?"

Địch Nhiên liếc nhìn Đinh Nhàn một cái, thấy sắc mặt cô vẫn như bình thường, lập tức thấy mình có lý chẳng sợ gì cả đứng lên, "Chúng tớ là bạn cùng bàn."

"Ngồi cùng bàn cũng không thể gọi như vậy."

Hai người bên này đang nháo loạn thì chủ nhiệm lớp đi vào, trong phòng học nhanh chóng an tĩnh lại.

Sau khi các bạn học đóng xong học phí thì lần lượt ngồi yên tại chỗ, chủ nhiệm lớp lại nói một đống lời khuyên bảo, bên

cạnh đó cũng thông báo cho mọi người biết rằng ngày mai họp phụ huynh.

Sau khi kết thúc, cô giáo nhìn về phía dãy bàn cuối một loạt.

Cảm nhận được tầm mắt của giáo viên, Đinh Nhàn căng thẳng nắm chặt viết trong tay lại.

Một giây kế tiếp cô nghe được chủ nhiệm lớp nói: "Đinh Nhàn, giúp cô mang bài tập đến phòng giáo viên nhé."

Chủ nhiệm lớp vừa ra khỏi lớp trong phòng học lại sôi nổi lên, các bạn học kể cho nhau nghe những điều thú vị đã trải qua của mùa hè vừa rồi, không khí vô cùng náo nhiệt.

Ánh mắt đồng cảm của Giang Ti Kỳ nhìn về phía cô, "Chúc cậu may mắn."

Mặc dù chủ nhiệm lớp không nói gì nhưng mọi người trong lớp đều đoán được rằng Đinh Nhàn có tám chín phần là bị gọi lên nghe giáo huấn.

Thành tích của Giang Ti Kỳ vẫn luôn không tốt, nhưng còn Đinh Nhàn lại khác. Năm đó thi lên cấp 3 cô đã đạt được điểm cao nhất thành phố và trúng tuyển vào Nhất Trung, thời điểm năm lớp 10 thành tích còn tương đối ổn nhưng đến lớp 11 lại bắt đầu tuột xuống.

Ôm một đống bài tập vào phòng giáo viên, Đinh Nhàn không khỏi có chút khẩn trương.

Chủ nhiệm lớp kéo ghế đến tỏ ý kêu cô ngồi.

Đinh Nhàn quy củ ngồi xuống.

"Đinh Nhàn, bây giờ bắt đầu lớp 12 rồi, thời gian vô cùng cấp bách em phải học tập thật nghiêm chỉnh." Chủ nhiệm

lớp tận tình khuyên bảo, nói tới nói lui cũng chỉ có những câu đó, cô hỏi: "Em có nghĩ đến việc thi đại học không?"

Đình Nhàn lắc đầu.

"Dù có chuyện gì thì học tập mới là trọng yếu, suy nghĩ về tương lai nhiều một chút, một năm này hãy nỗ lực hết mình kéo thành tích đi lên."

"Trước hết trong học tập có vấn đề gì cứ đến tìm cô." Dừng một chút, chủ nhiệm lớp lại nói: "Còn nữa, về việc sinh hoạt có khó khăn gì cũng có thể tìm đến cô."

"Cảm ơn cô ạ."

Thấy cô ngoan ngoãn như vậy chủ nhiệm lớp ôn nhu sờ đầu cô một cái, "Trở về lớp đi."

Trở lại phòng học, Đình Nhàn thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, có bạn học hỏi cô: "Đình Nhàn này, ngày mai ai sẽ đi họp phụ huynh cho cậu?"

Địch Nhiên dùng cùi chỏ đẩy đẩy vị bạn học đó một cái rồi hung hãn trợn mắt nhìn cậu ta.

Động tác cầm bài thi của Đình Nhàn hơi dừng lại, nhàn nhạt nói: "Tôi không có người nhà."

Bạn học kia đã ý thức được mình nói sai, le lưỡi xấu hổ rồi quay đi nói chuyện cùng người khác.

Giang Ti Kỳ đeo cặp sách trên vai, vừa mở gói snack miếng cay vừa đi đến nhẹ giọng nói bên tai Đình Nhàn: "Kêu người đàn ông kia đến họp cho cậu."

Đình Nhàn: "Anh ấy không có thời gian."

Giang Ti Kỳ nhìn thấy vành tai ửng đỏ của cô còn tưởng rằng do mùi cay của gói bánh bay lên nên nhanh chóng đem gói bánh kín đáo đưa cho Địch Nhiên rồi nắm lấy cánh tay cô rời đi.

Đi được một đoạn, Giang Ti Kỳ nói: "Nhàn Nhàn, hình như Địch Nhiên thích cậu đó."

"Hả?" Đinh Nhàn giả vờ không nghe cô ấy nói gì.

Giang Ti Kỳ phân tích nói: "Tớ hoài nghi cậu ấy cố tình thi hạng chót như vậy mới có thể ngồi cùng bàn với cậu."

"Lúc trước thành tích cậu ấy đứng thứ 10 từ dưới lên, mặc dù là đếm ngược nhưng cũng không nhất thiết phải cố ý gì, có khi lần này cậu ấy thực sự không phát huy tốt thật."

"Trời ạ, cho dù cậu ấy không phải cố ý thì tớ chắc chắn cậu ấy thích cậu, tớ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra rồi."

Giang Ti Kỳ dừng dừng nói một tràng, Đinh Nhàn cũng không thèm để vào tai, đi đến cổng trường hai người liền tạm biệt mỗi người đi một hướng, đoạn đường đi học không xa nên cô định đi bộ về.

Đi được mấy bước bỗng có một chiếc xe màu đen dừng ngay bên cạnh, Đinh Nhàn nhìn bảng số xe có chút bất ngờ.

Cửa kính xe hạ xuống lộ ra sườn mặt thanh tú của người đàn ông.

Anh mặc quân trang, hai tay cầm vô lăng, nói: "Lên xe."

Đinh Nhàn liếc nhìn bốn phía xung quanh thấy không có ai chú ý đến cô mới nhanh chóng kéo cửa xe phía sau ra.

Nhưng kéo hai cái cửa cũng không mở được, cô nhìn về phía ghế lái nói: "Anh Thời Dịch."

"Lên ngồi đằng trước đi."

Trong lòng Đinh Nhàn hơi run lên một chút, đi đến phía trước dễ dàng mở cửa rồi ngồi vào trong xe.

Thời Dịch nhìn cô nói: "Cài dây an toàn vào."

Đinh Nhàn đưa tay tìm hai bên của ghế ngồi mất cả nửa ngày mới tìm được.

Giây kế tiếp cô lại gặp khó khăn, thứ đồ chơi này gắn vào đâu nhỉ?

Cô rất ít khi ngồi xe hơi, nếu có ngồi thì cũng ngồi phía sau, ngồi ở đó cũng không cần phải cài dây an toàn.

Đang trong lúc khó khăn bỗng nhiên cảm nhận được hơi thở của người bên cạnh đang đến gần, cô ngẩng đầu lên liền bắt gặp khuôn mặt đàn ông áp tới.

Ngũ quan của anh được phóng đại trước mặt cô, cách rất gần, hô hấp cả hai hòa quyện vào cùng một chỗ, Đinh Nhàn nhìn Thời Dịch mà tim đập như trống bỏi, đầu óc trống rỗng, ngay lúc cô sắp thở không thông thì người đàn ông đoạt lấy dây an toàn từ tay cô, "Lạch cạch" một tiếng cài vào.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra mấy giây nhưng lại làm lòng Đinh Nhàn bắn pháo hoa bùng bùng.

Thời Dịch hoàn toàn không biết tâm tư của cô gái nhỏ, anh ngồi thẳng người lại rồi lái xe đi, hỏi cô: "Cảm giác khai giảng như thế nào?"

Đình Nhàn còn chưa hoàn hồn lại theo bản năng đáp: "Ngày tận thế đã đến."

Lời vừa ra khỏi miệng cô mới giật mình tỉnh lại, cảm thấy không đúng lắm nên bối rối sửa lại: "Ý của em là vì ước mơ mà phấn đấu."

Thời Dịch không vạch trần lời nói của cô, xuôi theo cô nói: "Vậy ước mơ của em là gì?"

Cái vấn đề này làm khó Đình Nhàn rồi, giống hệt như những gì hôm nay cô chủ nhiệm đã hỏi cô có muốn thi đại học không vậy, trong lòng cô cũng không biết phải trả lời thế nào.

Lúc nhỏ, thầy giáo từng hỏi trong lớp rằng ước mơ của các em là gì, mọi người đều trả lời nào là muốn làm nhà khoa học, bác sĩ hay thậm chí là làm nhà du hành vũ trụ..vv..

Đến lượt Đình Nhàn, cô đã nói muốn làm lãnh đạo của cha.

Thầy hỏi cô tại sao, cô nhìn các bạn học khác đang cười ngả nghiêng, nói: "Chỉ có như vậy mới có thể phê cho cha nhiều ngày nghỉ để ông ấy có thể quay về nhà chăm sóc em cùng mẹ."

Một hồi trầm mặc.

Đình Nhàn không nói gì, Thời Dịch cũng không hỏi nhiều nữa.

Đến tiểu khu, sau khi dừng xe lại anh từ trong hộp tỳ tay lấy ra một cái hộp đưa cho cô.

Là điện thoại mới, nhìn ký hiệu phía trên Đình Nhàn nhớ lại hình như anh cũng dùng điện thoại hiệu này.

"Điện thoại di động hư tại sao lại không nói?" Thời Dịch mở hộp lấy điện thoại ra rồi đưa cho cô, "Đình Nhàn, cha em đã giao em cho tôi, tôi đã đồng ý thì phải có trách nhiệm với em. Bình thường tôi rất bận rộn nên sẽ không thể lo hết mọi việc được, có cần gì thì cứ nói với tôi."

"Còn nữa, mang theo cái này để giữ liên lạc, tôi biết bây giờ trường học cấm không cho học sinh dùng điện thoại nhưng khi nhìn thấy tin nhắn hoặc điện thoại của tôi thì em nhất định phải trả lời."

Giọng nói người đàn ông vẫn bình thản như thường lệ, thậm chí có phần kiên nhẫn hơn bình thường rất nhiều, nhưng không biết tại sao Đình Nhàn cảm giác được anh có chút ưu tư.

"Em nhất định sẽ trả lời."

Hai mắt cô gái nhỏ đen nhánh long lanh như những vì sao trên trời đang phát sáng, lúc nói những lời này cô khẽ ngẩng đầu lộ ra sự kiên định.

Thời Dịch thu hồi tầm mắt, "Về ăn cơm đi."

"Còn anh?" Thấy anh không có ý định xuống xe, Đình Nhàn hỏi: "Anh không thể về nhà ăn bữa cơm được sao?"

Giơ tay lên nhìn đồng hồ một cái, anh nói: "Tôi đến bệnh viện rồi ăn."

Buổi chiều có một ca phẫu thuật mở lồng ngực không thể đến trễ được.

Đình Nhàn lại hỏi: "Vậy buổi tối anh có về nhà không?"

Chương 4

"Tôi sẽ cố gắng."

Đình Nhân nói: "Em sẽ chờ anh về ăn tối."

"Không cần." Thấy cô có chút mất mát, Thời Dịch lại bổ sung, nói: "Có thể tôi về sẽ rất khuya."

Đình Nhân "Vâng" một tiếng, mở cửa xuống xe rồi vẫy tay với anh sau đó mới xoay người đi nhanh đến cửa thang máy.

Thời Dịch khoác tay lên cửa sổ xe nhìn thân ảnh yêu kiều đang đi xa dần của cô mà có chút xuất thần.

Anh là một người đàn ông từ trước đến giờ đều một thân một mình, đột nhiên lại phải chăm sóc một cô gái nhỏ khiến anh thật sự luống cuống.

Mấy ngày nay mặc dù không về nhà nhưng trong lòng anh vẫn cứ nhớ mong, nhớ ra hôm nay là ngày khai giảng của cô nên quyết định gọi điện cho cô để hỏi thăm.

Kết quả gọi mấy lần nhưng đều ở trạng thái tắt máy làm anh nghĩ lung tung lập tức luống cuống tay chân vội vàng chạy xe về nhà, nghe dì Trương nói điện thoại cô đã hư rồi cuộc lúc này mới yên lòng lại.

Điện thoại di động reo lên kéo suy nghĩ của anh quay trở về.

Anh bắt máy rồi đeo tai nghe bluetooth lên vừa nói chuyện vừa khởi động xe.

—

Về đến nhà, dì Trương đã nấu xong đồ ăn, Đình Nhân ăn nhanh rồi liền trở về phòng ngủ.

Cô lấy di động cũ từ trong ngăn kéo ra, gỡ thẻ sim bên đó gắn vào điện thoại mới.

May mắn là số điện thoại trong sim vẫn còn nên cô dễ dàng tìm được số điện thoại kia, ấn mở rồi đổi tên thành: Anh Thời Dịch.

Ngồi si ngốc nhìn bốn(*) chữ đó cho đến khi có người gõ cửa cô mới hoàn hồn tỉnh lại.

(*) Bốn chữ là Thời Dịch Ca Ca nhưng để thuận viết nên chỉ còn lại ba chữ Anh Thời Dịch.

"Tiểu Nhàn buổi tối con muốn ăn món gì?" Dì Trương đẩy cửa phòng ra để lộ khuôn mặt tròn hơi mập mạp.

Đình Nhàn nói: "Để con hỏi anh Thời Dịch trước đã."

Dì Trương kinh ngạc: "Tối nay giáo sư Thời về nhà ăn sao?"

"Dạ." Đình Nhàn gật đầu sau đó soạn tin nhắn gửi đi.

Buổi chiều, thời gian giải phẫu bắt đầu lúc hai giờ nên anh còn chút thời gian đi đến phòng bệnh của Thẩm Ngạn.

Thẩm Ngạn đang nửa ngồi trên giường bệnh, sắc môi trắng bệch, cằm bạnh ra trông vô cùng căng thẳng, đôi mắt đen nhánh nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ không biết đang nghĩ đến cái gì.

Nghe thấy động tĩnh ở cửa anh ấy quay đầu lại.

Chú ý đến ánh mắt của anh ấy, Thời Dịch trêu nói: "Người cậu muốn gặp không đến nên thất vọng hả?"

Thẩm Ngạn cười nhạo một tiếng: "Đệch."

Thời Dịch khẽ cười một tiếng hỏi anh ấy: "Cậu cùng cô ấy cứ chiến tranh lạnh mãi à?"

"Cậu không có bạn gái không hiểu đâu."

Sau mấy giây trầm mặc đột nhiên Thẩm Ngạn nói: "Phụ nữ đúng là không thể cưng chiều được, càng cưng chiều càng không có lương tâm nữa."

Anh ấy nằm viện hai ngày rồi mà cô ấy cũng không đến ngày nào, ngay cả điện thoại đến cũng không có, lòng như sắt đá mà, rõ ràng mấy ngày trước hai người vẫn còn ân ái.

Vài ngày trước đó, Hướng Hạm chứa chấp Thẩm Ngạn một đêm, nói là thu nhận thật ra nói đúng hơn là Thẩm Ngạn mặt dày mày dạn ở lại không chịu đi.

Ăn cơm tối xong, Hướng Hạm xem ti vi một hồi thì chuẩn bị trở về phòng đi ngủ.

Lúc Hướng Hạm tắm xong vừa lau tóc vừa đi ra thì cô chợt sửng sốt, Thẩm Ngạn mặc đồ ngủ đang nằm chiếm hết cả giường của cô, bộ dáng vừa mới tắm xong mang vẻ mặt phần chấn nhìn cô.

Hướng Hạm có chút mất tự nhiên nói với Thẩm Ngạn: "Cái đó, Thẩm Ngạn, em buồn ngủ rồi." Ý của câu đó chính là muốn đuổi khéo anh.

"Anh biết." Anh thờ ơ không để ý nhiều đến lời cô nói ngược lại cố ý xuyên tạc ý cô: "Anh đã tắm xong rồi."

Hướng Hạm vừa mới tắm xong nên trên mặt vốn có chút ửng hồng, sau khi nghe xong lời đó mặt đã đỏ như trái cà rồi. Cô không để ý đến anh nữa cầm lấy máy sấy bắt đầu sấy tóc.

Thẩm Ngạn đi đến lấy đi cái máy sấy trong tay cô giúp cô sấy tóc, Hướng Hạm cũng không phản đối gì cả, tâm tư của cô đang đặt ở việc làm sao để đuổi anh ra khỏi phòng.

Cô cảm thấy không khí hiện tại vô cùng kỳ dị.

Ngón tay anh len qua từng sợi tóc của cô, theo tiết tấu tới lui của anh làm tim Hướng Hạm cũng đập loạn theo.

Qua hơn mười phút cuối cùng tóc cũng đã khô, Hướng Hạm vội vàng cầm máy sấy đi cất rồi quay đầu lại nói lời cảm kích với Thẩm Ngạn: "Cảm ơn anh, anh cũng nên đi ngủ đi, ngủ ngon."

Mười phút vừa rồi quá dài vô mà!

Thẩm Ngạn đứng dậy đi đến cửa nhưng ngay khi Hướng Hạm vừa mới thở phào một hơi thì anh nhanh chóng tắt đèn sau đó ôm lấy cô, hai người cùng nhau ngã xuống giường.

Hướng Hạm cả kinh: "Thẩm Ngạn! Anh làm gì vậy?"

Cô dùng dằng muốn tránh thoát khỏi cái ôm của anh nhưng càng giãy anh càng ôm chặt hơn, một tay ôm chặt cô tay còn lại kéo chăn qua đắp kín hai người lại.

Động tác này của anh làm Hướng Hạm sợ hãi, cô dùng cả tay lẫn chân đâm đá lung tung trong ngực anh, toan muốn đẩy anh ra.

Nào ngờ làm như vậy lại khơi gợi dục vọng của anh hơn nữa, anh bắt lấy cái tay nhỏ bé của cô lại, hơi thở không ổn định nói: "Lộn xộn nữa thì tự gánh lấy hậu quả!" Thanh âm trầm thấp khàn khàn vang lên giống như đang cực lực đè nén cái gì đó.

Hương Hạm nghe thấy câu này liền ngoan ngoãn dừng lại mọi động tác để mặc cho anh ôm cô, đến động cũng không dám động, không biết từ lúc nào hô hấp của cô cùng trở nên rối loạn, đôi mắt xinh đẹp mở to nhìn màn đêm yên tĩnh trong phòng, lúc này cô có thể nghe được rõ ràng tiếng hít thở không bình thường của người bên cạnh, thân thể cô và anh đang dán chặt vào nhau nên cô hoàn toàn cảm nhận được biến hóa trên cơ thể anh.

Nhiệt độ nóng lên, hai cơ thể dán sát vào nhau càng thêm nóng bỏng, Hương Hạm cảm thấy nóng quá muốn vén chăn lên nhưng cô nào dám cử động chứ, thứ đàn ông kia đã sớm ngẩng cao đầu.

Đột nhiên Thẩm Ngạn vén chăn đi nhanh vào phòng tắm ngay sau đó Hương Hạm liền nghe được tiếng nước chảy truyền đến, cô chớp chớp mắt, trong đầu không tự chủ được tưởng tượng ra dáng vẻ đang tắm của Thẩm Ngạn rồi lại rút vào chăn cười ngây ngô.

Qua một hồi lâu, Thẩm Ngạn mới đi ra từ phòng tắm, Hương Hạm bây giờ đã mơ mơ màng màng ngủ, anh chui lại vào trong chăn nằm bên cạnh cô, trong lúc mơ hồ Hương Hạm cảm giác có một cơ thể lạnh như băng đang áp sát mình nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều, trở mình tiếp tục ngủ.

Nhìn cô còn có thể bình yên chìm vào giấc ngủ, trong lòng Thẩm Ngạn có chút bất bình.

Đúng là nha đầu không có lương tâm!

Anh ôm cô vào lòng, Hương Hạm đang ngủ mơ màng lầm bầm câu gì đó.

Cô gái đang ngủ trong ngực thơm ngát như hoa thược nhưng mỗi một giây trôi qua anh đều cảm thấy vô cùng đau khổ,

không khí này kéo dài khoảng mười phút thì người đàn ông khẽ nguyền rủa "Shit" một tiếng.

Một lần nữa đứng dậy chạy vào phòng tắm...

Sáng hôm sau Hương Hạm mơ hồ tỉnh dậy, cảm thấy dưới gối có chút cứng rắn nên đưa tay sờ thử, sờ một cái cô liền sửng sốt, đây không phải gối nằm mà rõ ràng là cánh tay, hơn nữa còn là cánh tay của đàn ông! Con người cô bỗng nhiên phóng đại, trong đầu hiện lên từng hình ảnh một, còn chưa kịp sắp xếp lại mọi chuyện, ánh mắt cô đã chuyển từ cái tay đó lên khuôn mặt người đàn ông đang nằm ngủ bên cạnh.

Chăn chỉ đắp đến eo làm lộ ra một phần cơ thể đàn ông, ánh mặt trời chiếu lên làn da màu lúa mạch càng làm tăng thêm sự hấp dẫn mê người. Đầu óc Hương Hạm hoàn toàn loạn cả lên, cô cố gắng để bản thân tỉnh táo lại, hồi tưởng xem hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô ngẫm Thẩm Ngạn đang ngủ say sưa, tại sao anh lại không mặc quần áo chứ, tối hôm qua rõ ràng là có mặc đồ ngủ mà! Vậy cuối cùng bọn họ có phát sinh cái gì hay không?

Hương Hạm dè dặt vén chăn lên đi xuống giường, nhón chân bước nhẹ nhẹ trên sàn nhà sợ phát ra âm thanh kinh động đến người đang nằm trên giường. Nhưng mà hết lần này đến lần khác ông trời không chiều theo ý cô.

"Đi đâu đó?" Bên tai truyền đến thanh âm của người đàn ông.

Hương Hạm dừng chân lại, vừa rồi còn ngủ ngon lành mà tại sao lại tỉnh vào ngay lúc này! Cô không biết có nên bước đi tiếp hay không, bước đi tiếp thì cảm thấy có điểm là lạ mà không đi thì lại không được!

Vì vậy cô đứng xoắn xuýt giữa hai vấn đề đó nên cứ như vậy mà đưa lưng về phía Thẩm Ngạn khiến anh nhìn đến ngẩn người.

Thẩm Ngạn đưa tay lên gối đầu, nhìn dáng vẻ cứng ngắc bối rối của cô, chờ cô xoay người lại nhưng chờ đến năm phút mà Hướng Hạm vẫn đứng ngây người như cũ, anh không có tính nhẫn nại chút nào.

"Em chắc chắn muốn đứng như vậy mãi?" Anh thật sự muốn bỏ não cô nghiên cứu xem rốt cuộc được làm từ thứ gì?

Hướng Hạm hoàn hồn lại, chậm rãi xoay người qua, cố gắng tỏ ra trấn định, nói: "Chào Thẩm Ngạn, buổi sáng tốt lành!"

Thẩm Ngạn khẽ cau mày: "Ngủ cũng đã ngủ trên cùng một cái giường rồi mà còn nói chuyện xa lạ như vậy làm gì."

Anh vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Hướng Hạm liền cứng đờ, thuận tay lấy cái gối đánh về phía anh, anh cứ như vậy bị cô đánh trúng.

.....

Hai người các anh quen biết nhau từ nhỏ và cùng nhau lớn lên, Thời Dịch đối với anh ấy quá hiểu rõ rồi, đi đến gần nhìn cái chân đang bó thạch cao vồ nhẹ một cái: "Dưỡng bệnh cho tốt đi, nếu hỏng thật thì coi chừng Hướng Hạm bỏ cậu luôn đấy."

"Cô ấy dám!" Thấy Thời Dịch đang cười, Thẩm Ngạn mím môi hừ lạnh một tiếng "Đi thì cứ đi đi, ông đây không lạ gì."

Đang lúc hai người nói chuyện thì nghe thấy tiếng giày cao gót càng ngày càng gần, khóe môi Thời Dịch cong lên liếc nhìn người phụ nữ đang đứng ngay cửa sau đó quay đầu lại

nhìn Thẩm Ngạn, cố tỏ ra ngạc nhiên lẫn mừng rỡ nói: "Người phụ nữ của cậu sẽ không bỏ theo người khác chứ."

Thẩm Ngạn không còn tâm tư giận hờn với anh, ánh mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm người phụ nữ ngay cửa, trong lòng vô cùng vui mừng.

Vậy mà người phụ nữ đó cũng không nhìn anh ấy lấy một cái, thẳng tắp đi về phía Thời Dịch, cười nói: "Giáo sư Thời, cảm ơn anh đã phẫu thuật cho cha tôi."

Nói xong Hướng Hạm đem bó hoa trong tay đưa cho anh.

Hoa hồng đỏ tươi vừa mới nở vô cùng xinh đẹp, một loài hoa tượng trưng cho tình yêu.

Thời Dịch không nhận lấy.

Vô cùng rõ ràng là hai người này đang dối nhau nên không được tự nhiên, Hướng Hạm đang cố ý khiêu khích Thẩm Ngạn mà.

Quét thấy sắc mặt tái xanh của Thẩm Ngạn, trong lòng anh nhin cười, nói: "Hướng tiểu thư khách khí rồi, chữa bệnh cứu người là công việc của tôi."

Giơ tay lên nhìn đồng hồ một chút, anh nói: "Xin lỗi không tiếp được Hướng tiểu thư, tôi còn có việc, đi trước."

Dứt lời anh liền rời khỏi phòng bệnh, không quấy rầy Thẩm Ngạn tự vả mặt mình.

Trở về phòng làm việc, mới vừa ngồi xuống bỗng điện thoại trên bàn rung lên.

Anh cầm lên nhìn thì thấy có tin nhắn mới.

Đình Nhàn: Anh Thời Dịch, buổi tối anh muốn ăn gì để dì Trương chuẩn bị đồ ăn?

Thời Dịch đang muốn trả lời thì có người gõ cửa anh đành đặt di động xuống, nói: "Mời vào."

Y tá đẩy cửa đi vào, nhìn thấy người đàn ông ngồi trên ghế, thanh âm không tự chủ được trở nên dịu dàng hơn: "Giáo sư Thời, viện trưởng tìm anh nói có chuyện muốn thảo luận."

"Được, tôi lập tức đến ngay."

Thời Dịch vội vàng soạn một tin nhắn ngắn gửi đi rồi đứng dậy ra khỏi phòng làm việc.

Bên này, trong lòng Đình Nhàn tràn đầy mong đợi kết quả chỉ nhận được tin nhắn ngắn gọn: "Em ăn trước đi, không cần chờ tôi."

Trong lòng có chút buồn rầu, nói: "Anh ấy không về."

Dì Trương dừng một chút, nói: "Dì sẽ làm nhiều một chút rồi để vào tủ lạnh, khi nào cậu ấy trở về có thể hâm nóng lên là ăn được."

"Vâng."

Thấy cô gái nhỏ mong chờ giáo sư Thời trở lại, dì Trương hỏi cô: "Tiểu Nhàn, có phải buổi tối con sợ ở một mình không? Nếu không thì tối nay dì ở lại đây với con."

Đình Nhàn ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói: "Con không sợ đâu ạ."

Dì Trương nghe vậy chỉ cười một tiếng rồi rời đi.

Đình Nhàn ngơ ngẩn ngồi một hồi rồi lấy từ vụng tiếng anh trong cặp sách ra bắt đầu học.

Cô giáo nói sẽ có một bài kiểm tra khảo sát chất lượng đầu năm, cô không muốn lại nằm cuối danh sách nữa.

Mỗi chữ cái tiếng Anh cô đều biết nhưng ghép chúng lại chung một chỗ thì đầu cô lại đau lên, còn có bao nhiêu là công thức, thật nhức đầu mà.

Trước kia thành tích của Đinh Nhàn rất tốt, học cũng rất ung dung nhưng có lẽ từ năm lớp 10 khi biết mẹ có gia đình mới, lại sinh con trai nên cô không cách nào tập trung nghe giảng được nữa, thành tích vì thế cũng tuột xuống, cô từ người được thầy cô đề cao lại trở thành người khiến họ thất vọng nhất.

Nhìn một chút vào cuốn sách nhưng cái gì cũng không hiểu, chỉ thuộc được mấy từ đơn.

Sáu giờ tối, dì Trương gọi cô ra ăn cơm, cô đáp lại một tiếng, nói: "Dì Trương, dì cứ về trước đi, chút nữa con mới ăn."

Biết cô gái nhỏ muốn chờ Thời Dịch, dì Trương đành khuyên nhủ: "Tiểu Nhàn, giáo sư Thời có lẽ rất khuya mới về, con ăn trước đi không thôi lại đau dạ dày đó."

Đinh Nhàn: "Bây giờ con vẫn chưa đói bụng ạ."

Mấy ngày ở chung với nhau dì Trương cũng đã có chút hiểu cô, biết nha đầu này rất thẳng thắn nên cũng không khuyên nữa.

Đợi cho đến 10 giờ Thời Dịch vẫn chưa về nhà, Đinh Nhàn đã đói không chịu được, thức ăn trên bàn đều nguội lạnh, cô tùy tiện ăn vài miếng rồi gửi tin nhắn cho anh.

[Anh Thời Dịch, nồi cơm em vẫn còn cắm điện, thức ăn để trong tủ lạnh, khi nào về anh hâm nóng lại là có thể ăn ngay.]

Lúc chuẩn bị ngủ, Đinh Nhàn đặt điện thoại cạnh gối để phòng khi anh có nhắn tin trả lời cô có thể thấy ngay.

Sáng sớm hôm sau, Đinh Nhàn rửa mặt xong từ trong phòng ngủ đi ra, đi được mấy bước thì sau lưng truyền đến tiếng mở cửa, cô quay đầu lại nhìn.

Người đàn ông mặc đồ ở nhà, quần áo đều rất tùy ý, hai nút áo trước ngực cũng không cài lại, đường cong cơ ngực như ẩn như hiện, hình như anh vừa mới tỉnh ngủ, hai mắt vẫn còn lơ lơ chưa tỉnh hẳn.

Hai tai Đinh Nhàn nóng lên nhưng tầm mắt vẫn nhìn anh chằm chằm.

Ánh mắt người đàn ông rơi trên người cô mặt cô liền đỏ lên, thấp giọng nói: "Anh Thời Dịch."

"Ừ."

Thời Dịch trả lời rồi xoay người về phòng thay quần áo.

Làm sao anh lại có thể quên là trong nhà còn có một cô gái nhỏ cơ chứ.

***

Họp phụ huynh được diễn ra vào buổi sáng, vào tiết thứ nhất đã có không ít phụ huynh đứng cạnh cửa.

Đinh Nhàn nhìn về bàn phía trước, Giang Ti Kỳ bình thường lúc học không xem tiểu thuyết chính là ăn trong giờ học vậy mà lúc này lại ngồi ngay ngắn chăm chú nhìn lên bảng, nhìn vô cùng nghiêm túc.

Cha mẹ Giang Ti Kỳ đều đến, đang đứng ngoài cửa sổ chờ, mỗi lần họp phụ huynh xong cô ấy đều nói khi về nhà sẽ bị

cha mẹ phối hợp hành hạ.

Đinh Nhàn đối với những chuyện này không hề có cảm xúc gì.

Cô không nghe lọt tai những gì thầy giáo nói trên bảng.

Từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai đi họp phụ huynh cho cô, mẹ cũng chưa từng đi đến trường họp cho cô lần nào.

Mới đầu cô còn nghĩ mình không đủ ưu tú sau đó cô mới biết thì ra mẹ căn bản cũng không thích cô.

Bây giờ nghĩ lại thấy mình quá ngu ngốc, nếu mẹ thật sự thích cô thì làm sao lại bỏ cô lại để cô từ nhỏ đã không có ai bên cạnh.

Khi còn nhỏ cô cũng biết mẹ mình cũng không giống như mẹ người khác.

Mà bây giờ cô cũng không có mẹ.

Chuông hết tiết vang lên, Đinh Nhàn nằm nhoài ra bàn, lấy sách che đầu lại muốn ngăn cách mọi âm thanh từ thế giới bên ngoài.

Nhưng cô càng không muốn nghe thì lại nghe càng rõ.

"Cha cậu đi họp sao?"

"Đúng vậy." Một cậu bạn học than thở nói: "Tớ xong đời rồi, thi kém như vậy chắc về bị ăn đòn thê thảm quá."

"Sợ gì chứ, mẹ cậu sẽ lại che chở cho cậu thôi."

"Mẹ tớ có việc bận nếu không cũng không để cha đến họp đâu, thành tích tớ kém vậy để ông ấy tới chính là tự tìm ngượng mà."

"Ừ, đồng tình với cậu."

"Cha cậu cũng đến hả?"

"Đúng vậy." Giọng nói của một bạn học nữ vang lên: "Nhưng mà cha tớ không đánh tớ được, ông ấy rất yêu con gái, vô cùng cưng chiều tớ, ha ha, có lúc cũng làm mẹ tớ phát ghen."

Đình Nhân nghe đến tâm phiền ý loạn, mới vừa nhắm mắt đột nhiên sách bị ai đó lấy lên.

Ánh sáng đột nhiên ập đến, Giang Ti Kỳ đứng trước mặt cô thở hồng hộc nói: "Đình Nhân cậu có anh trai khi nào vậy? Dáng dấp quá đẹp trai, cậu không biết đâu, các bạn nữ đều si mê nhìn đến nước miếng cũng muốn chảy ra."

Đình Nhân ngơ ngác, anh trai? Cô không có anh trai mà?

Trong đầu đột nhiên lóe lên một tia sáng, cô kịp phản ứng liền đứng dậy chạy đến phòng họp, Giang Ti Kỳ phía sau khó khăn kêu: "Này, chờ tớ với."

Bên ngoài phòng họp bị các bạn học nữ vây quanh, các cô ấy đứng trước cửa sổ, cô cố gắng đứng thẳng lên để nhìn vào trong nhưng không thấy gì, trên mặt có chút không vui lại nghĩ biện pháp chen vào nhưng không chen được, lòng nóng như lửa đốt, hai tay để lên vai bạn học nhảy nhẩy lên nhìn vào trong.

Có bạn học thấy cô vội vàng gọi cô lại: "Đình Nhân mau đến đây."

Cô đi đến, bạn học đó đẩy đám người ra nói: "Nường một chút cho Đình Nhân vào."

Bị người khác đẩy ra các nữ sinh khác tỏ ra không vui, lại nhìn thấy Đình Nhàn liền thay đổi sắc mặt ngay lập tức, cười nói: "À, Đình Nhàn à, người đó là anh trai cậu thật hả?"

"Nói nhảm, không phải anh trai cậu ấy không lẽ là anh trai cậu chắc."

"Tớ chỉ hỏi chút thôi mà." Bị nói như vậy bạn học đó có chút ủy khuất, "Này nhìn dáng dấp bọn họ cũng không giống nhau..a..."

Các bạn học chưa ra một vị trí, Đình Nhàn đi đến trước cửa sổ, ánh mắt lập tức thấy được dáng người cao ngất kia.

Buổi họp phụ huynh còn chưa chính thức bắt đầu, người đàn ông ngồi hàng thứ nhất mặc áo sơ mi trắng cùng quần tây đen, so với bình thường có thêm áo bác sĩ màu trắng thì bây giờ nhìn ít đi mấy phần nghiêm túc.

Khí chất anh vốn dĩ đã xuất chúng, trong đám người kia lại càng lộ ra vẻ anh khí. Anh đang trò chuyện cùng chủ nhiệm lớp, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, chợt như nhận ra điều gì anh liền quay đầu qua, Đình Nhàn không kịp né tránh cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau, cô nghe được tiếng tim đập mạnh liệt của mình, trong lòng vô cùng vui sướng, nhếch miệng lên nở nụ cười tươi rói từ tận đáy lòng...

—————

Tác giả có lời muốn nói:

Giáo sư Thời đi họp phụ huynh rồi, Tiểu Nhàn Nhàn thành tích không tốt, mọi người đoán xem, giáo sư Thời sẽ thu thập cô ấy chú?

Chương 5

Người đàn ông cũng đang cười, môi hơi câu lên lộ ra nụ cười nhạt, ánh mắt lóe lên ánh sáng như ánh mặt trời ấm áp nhìn về phía cô.

Đình Nhân lặng yên nhìn chăm chăm anh, thời gian dường như dừng lại ở ngay giây phút này, cả thế giới xung quanh chỉ còn lại mình cô và anh.

Có bạn học nào đó đang nói chuyện với cô nhưng cô không nghe được gì nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn dán sát vào cửa sổ, trong mắt và trong lòng chỉ tràn ngập hình ảnh người đàn ông.

Anh đã đến!

Làm sao anh biết được cuộc họp phụ huynh này?

Cô giáo đã nói với anh cái gì?

Có khi nào lại nói với anh là điểm thi của cô nằm cuối bảng?

Nhất định anh sẽ rất thất vọng.

Những ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu làm Đình Nhân luống cuống cả lên, nhưng mà ánh mắt của người đàn ông nhìn cô không có gì là không vui cả ngược lại so với bình thường có thêm mấy phần thân thiết.

"Đình Nhân, đến giờ học rồi!"

Có bạn học đang gọi cô ở phía sau, cô hồi phục lại tinh thần rồi quay đầu lại nhìn thì thấy anh cùng với các vị phụ huynh khác đã ngồi vào chỗ, cô chủ nhiệm đã đứng trên bục giảng, buổi họp phụ huynh chính thức bắt đầu.

Hiện tại đang là tiết lịch sử, Đình Nhân mở sách ra, nhìn thầy trên bục giảng đang nói gì đó nhưng cô lại không biết ông ấy đang nói gì, trong đầu đều là ý nghĩ cô giáo chủ nhiệm sẽ nói gì trong buổi họp phụ huynh đó, với thứ hạng của cô như vậy sẽ làm anh mất hết thể diện thôi.

Lần đầu tiên Đình Nhân cũng có tâm tình lo âu như những bạn học khác.

Sự lo âu và bất an này tồn tại trong lòng cô mãi cho đến khi tan học cũng không dịu đi chút nào.

"Tạm biệt thầy."

Lời nói vừa dứt, các bạn học nữ trong lớp như ong vỡ tổ xông đến vây quanh cô hỏi về anh trai, Đình Nhân không có tâm tư nào mà trả lời, cô chạy ra ngoài muốn đi đến phòng họp bên kia nhìn xem tình hình thế nào rồi, mới vừa đi đến cửa phòng học đã bị giáo viên lịch sử gọi lại: "Đình Nhân, tiết vừa rồi em có gì không hiểu không?"

Đình Nhân khẽ lắc đầu một cái.

Giáo viên lịch sử đẩy gọng kính một cái, nói: "Có gì không hiểu thì cứ hỏi thầy, đừng ngại, hãy chăm chỉ học tập để sau này trở thành người đóng góp cho xã hội như anh trai của em vậy."

"Vâng thưa thầy."

Những lời này Đình Nhân đã nghe không ít lần, thật sự rất không thích nhưng hôm nay khi thầy giáo lấy anh ra làm ví dụ không hiểu sao trong lòng cô lại dâng lên một niềm tự hào nho nhỏ.

Đang nói chuyện thì có phụ huynh đi đến, theo bản năng Đình Nhân nhìn sang thì thấy người đàn ông bỏ tay trong túi

quần, ánh mắt nhìn về phía cô, bước chân đi không nhanh không chậm.

Người còn chưa đến gần giáo viên lịch sử đã tiến lên nghênh đón, đưa tay ra trên mặt đầy nụ cười, nói: "Giáo sư Thời, nghe danh đã lâu."

Thời Dịch bắt tay cùng ông ấy, một bộ dáng đứng chuẩn phụ huynh của học sinh nói: "Thầy, ở trường Đình Nhàn còn làm phiền thầy chiếu cố nhiều hơn."

"Được, được."

Đình Nhàn đứng bên cạnh Thời Dịch lén lút ngẩng đầu nhìn anh.

Hai người cách nhau rất gần, chỉ cần cử động một chút tay cô đã đụng vào chân anh, đụng nhẹ một cái cô cũng có thể cảm nhận được độ săn chắc của cơ bắp qua tầng vải mỏng kia.

Đầu ngón tay truyền đến một trận tê dại, cảm giác như điện giật đang truyền đến toàn thân, mặt nóng lên một chút, nhiễm một tầng đỏ ửng.

Giáo viên lịch sử đã rời đi từ lúc nào, anh đang nhìn cô, thấy ánh mắt né tránh của cô anh đưa tay lên xoa xoa đầu cô, nói: "Tan học về nhà sớm, chúng ta cùng nhau ăn tối."

"Vâng ạ."

Ý thức được giọng mình quá thấp sợ anh không nghe được nên cô ngẩng đầu lên nói lại lần nữa: "Vâng ạ."

Kết quả là âm lượng lại quá cao làm cho các bạn học đều nhìn qua đây, hai gò má lập tức nóng lên, cô cúi đầu hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Thời Dịch khẽ cười một tiếng: "Trở về lớp đi, học tốt nhé."

Như nhận được đại xá Đinh Nhàn nhanh chân chạy đi.

Chạy vào phòng học lại không nhịn được đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài nhưng người đàn ông đã rời đi rồi.

Cô quay về chỗ ngồi, vẫn chưa đến giờ lên lớp nên cô lấy bài ra xem trước, Dịch Nhiên từ bên ngoài đi vào ngồi xuống chỗ ngồi rồi nghiêng đầu hỏi: "Đinh Nhàn, tại sao cậu họ Đinh còn anh trai cậu lại họ Thời."

"Làm sao cậu biết anh ấy họ Thời?" Giang Ti Kỳ từ bàn trên quay xuống, phụ huynh vừa đi cô ấy đã bắt đầu ăn gói miến cay, mùi vị lan ra làm cho vài bạn học đi ngang qua lấy vài miếng để ăn.

Dịch Nhiên nói: "Tôi không những biết anh ta họ Thời mà còn biết tên anh ta là Thời Dịch."

Không chỉ bạn học mà ngay cả các trưởng bối cũng thường xuyên nói với cậu ta về "Giáo sư Thời", ba chữ này hay xuất hiện bên tai nên cậu ta muốn không biết cũng khó.

Hai người đồng loạt nhìn về phía Đinh Nhàn.

"À." Đinh Nhàn cắn cắn đầu bút, suy nghĩ một lát mới nói: "Anh ấy là anh họ của tớ."

"Thì ra là vậy." Dịch Nhiên sờ sờ gương mặt đẹp trai của mình, trong đầu nghĩ rằng chuyện này không ổn rồi, trong nhà có người có tướng mạo xuất chúng như vậy thì gu thẩm mỹ không phải rất cao sao?

Giang Ti Kỳ nhìn ra được đầu mối gì đó, dán vào bên tai cô nhẹ giọng nói: "Nhàn Nhàn, anh ấy không phải là người đàn ông đó chứ?"

Cô ấy và Đinh Nhàn đã học chung với nhau từ năm nhất sơ trung, hai người các cô nói chuyện với nhau rất hợp nên từ đó cũng thân nhau, đối với tình hình gia đình đối phương cũng có biết chút ít, đột nhiên tự dưng lại xuất hiện một anh họ khiến người ta không tránh khỏi nghi ngờ.

Không biết bởi vì lời cô ấy nói hay là bởi vì hơi nóng từ miệng cô ấy mà tại Đinh Nhàn lại nóng lên, đẩy cô ấy ra, hơi xấu hổ nói: "Cậu ngồi yên đi, mau xem bài đi."

"Còn sớm mà."

Giang Ti Kỳ còn đang muốn nói gì đó nữa nhưng lại có bạn học đến gần, "Đinh Nhàn, anh trai cậu lợi hại quá, không chỉ là giáo sư tại đại học Y Đế Đô mà còn là phó chủ nhiệm ngoại khoa của bệnh viện 031 nữa."

Mặt cô gái đó đầy sùng bái, nói: "Quân y đó, thật quá đẹp trai mà."

Tất cả đều thích ăn vặt nên gói miếng cay nhanh chóng hết sạch, Giang Ti Kỳ vỗ tay một cái, nói: "Làm sao cậu lại biết rõ như vậy?"

"Tớ tất nhiên là biết rồi." Bạn học đó kéo ghế qua ngồi xuống rồi nói tiếp: "Chị tớ là sinh viên đại học Y Đế Đô nên thường xuyên nghe chị tớ nhắc đến, mới vừa rồi nghe thầy lịch sử gọi anh ấy là giáo sư Thời, tớ đã cảm thấy có chút quen rồi nên đã lén chụp một tấm ảnh rồi gửi cho chị tớ, không ngờ là cùng một người."

Đinh Nhàn đang viết bài nghe thế thì không khỏi vẽ vài vòng tròn trên giấy, cô đột nhiên cảm thấy bất an khi bảo bối mà mình quý trọng bị người khác phát hiện ra, thật muốn đem anh giấu đi nhưng anh lại quá ưu tú, dường như đi đến đâu cũng hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Mấy bạn học khác vây quanh lại, bạn học đó lại nói: "Chị tớ nói đa số thời gian giáo sư Thời đều ở trong bệnh viện, tiết dạy trong trường rất ít, mỗi lần anh ấy giảng bài là giảng đường đều đầy ắp người, có lúc chỗ ngồi không đủ có người kéo ghế ngồi cả bên ngoài."

"Khoa trương như vậy à!"

"Đúng vậy, tài liệu của giáo sư Thời rất hiếm, lại dạy học rất hay, đáng người thì vô cùng đẹp trai, đặc biệt là sinh viên nữ đều si mê anh ấy."

"Thật không nghĩ được, anh ấy trẻ tuổi vậy mà lại là giáo sư."

"Nghe chị tớ nói từ nhỏ anh ấy đã là một học bá, lúc học tiểu học và sơ trung đều nhảy lớp, người khác bận bịu thi đại học thì anh ấy đã học xong tất cả chương trình đại học, đến lúc người khác học đại học thì anh ấy đã làm việc rồi."

Có bạn học than nhẹ: "Thế giới của học bá người tầm thường như chúng ta không thể hiểu được."

"Giáo sư Thời trước kia còn tham gia cứu viện ở nước ngoài, đã lập được công lớn!"

"Lợi hại thật."

"Anh ấy cũng là bác sĩ." Một người bạn khác hỏi: "Này Đinh Nhàn, anh trai cậu trước khi nhập ngũ đã làm việc gì vậy?"

Đinh Nhàn nắm chặt bút trên tay.

Cô đối với người đàn ông đó một chút cũng không biết thì làm sao biết được trước kia anh làm gì.

Không đợi cô trả lời, chuông vào học đã vang lên, các bạn học đang vây quanh cũng giải tán quay về chỗ ngồi, trong chốc lát thầy giáo bước vào lớp.

Đình Nhàn cả ngày đều xuất thần, thầy nói gì cô cũng không có chút ấn tượng nào.

Đến lúc tan học, cô vừa mới mang cặp lên, Giang Ti Kỳ liền xấp lại gần nói: "Nhàn Nhàn, giáo sư Thời sẽ trừng phạt cậu thế nào? Dừng roi?"

Khóe miệng cô ấy nở một nụ cười hư hổng, nhìn Đình Nhàn đầy ý vị thâm trường.

Chỉ hai chữ "giáo sư" đã đủ để cô ấy nghĩ đến mấy tình huống không trong sáng.

Suy nghĩ một hồi còn rất kích thích.

Đình Nhàn trừng cô ấy một cái: "Anh ấy sẽ không đánh người chứ?"

Thấy cô bạn thân không nắm đúng trọng tâm, Giang Ti Kỳ ngay thẳng nói: "Nhàn Nhàn, tớ không thể tin được là cậu đơn thuần như vậy, lúc học sơ trung cũng chưa từng đọc tiểu thuyết tình cảm nữa chứ."

Đình Nhàn ngơ ngẩn rồi như nghĩ đến cái gì khuôn mặt đột nhiên đỏ lên, mắng: "Sợi Gìung thối tha, không cho phép cậu nói bậy!"

Trên đường về nhà, những lời Giang Ti Kỳ nói luôn cứ vang vang bên tai cô, trong đầu đều là những hình ảnh trong tiểu thuyết tình cảm làm người ta mặt đỏ tim đập nhanh, bất giác đã về đến trước cửa nhà, cô chợt lắc lắc đầu ném những suy nghĩ không trong sáng đó đi.

Đình Nhàn, anh ấy là Thời Dịch, là giáo sư Thời, tại sao mình có thể có suy nghĩ xấu xa với anh được.

Sau khi ổn định tâm tình, cô hít sâu một hơi rồi ấn chuông.

Người mở cửa là dì Trương, "Tiểu Nhàn đã về rồi à."

Đình Nhàn rón rén đi vào nhà, không thấy bóng dáng người đàn ông đâu ngược lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, dáng vẻ có tật giật mình kia cực kỳ giống một đứa trẻ làm chuyện xấu sợ trưởng bối bắt lại trách mắng.

Cô để cặp sách trên ghế sofa, mới vừa ngồi thẳng người thì cửa thư phòng mở ra.

Người đàn ông đứng cạnh cửa, anh mặc áo sơ mi trắng cùng quần đen, ống tay áo vén lên đến cùi chỏ làm lộ ra cánh tay trắng cường tráng, Đình Nhàn thấy thế không khỏi bắt đầu tưởng tượng đến cơ bắp trên người anh...

Vội vàng dời tầm mắt đi.

Hôm nay cô quá sai rồi, trong đầu đều là những ý nghĩ loạn xạ, đều tại Giang Ti Kỳ đã làm hư cô rồi.

"Ăn cơm." Giọng anh trầm thấp, nghe không ra cảm xúc gì.

Đình Nhàn gật đầu một cái nhưng vẫn chưa đứng lên.

Cho đến khi người đàn ông đi ngang qua cô cô mới phản ứng lại đi theo sau anh đến bàn ăn.

Hai người ngồi đối diện với nhau, trong lúc ăn cơm Đình Nhàn thỉnh thoảng sẽ liếc nhìn anh một cái, thấy sắc mặt anh vẫn như bình thường thì trái tim mới thoáng buông lỏng xuống.

Nói không chừng cô chủ nhiệm thấy cô ngoan ngoãn nghe lời nên sinh lòng từ bi không nói cho anh biết thành tích vô cùng tệ của mình ở học kỳ trước.

Tất nhiên suy nghĩ của Đinh Nhân vẫn còn quá ngây thơ.

Sau khi ăn xong khoảng nửa giờ, dì Trương mang đĩa táo đã gọt xong ra, cô đang ăn vô cùng vui vẻ thì người đàn ông đột nhiên gọi cô một tiếng: "Đinh Nhân."

Tên cô từ miệng của anh phát ra có một ý nghĩa khác.

Trong lòng Đinh Nhân run lên một cái ngắc đầu nhìn anh.

Trên người anh đã thay một bộ đồ ở nhà khác, hẳn là anh vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn ướt đang nhỏ giọt, trên cổ vắt một cái khăn lông, anh lấy lên tùy ý lau mấy cái, sâu trong con ngươi đang chăm chú nhìn cô, "Mang theo sách và bài tập đến thư phòng."

Động tác ăn táo của Đinh Nhân bỗng dừng lại, trong lòng thầm nói không ổn rồi.

Nhìn người đàn ông đã đi vào thư phòng, "rột rột rột" hai cái ăn hết táo trong miệng.

Một giây cũng không dám trễ nãi nữa cô đứng dậy chuẩn bị lấy cặp sách thì điện thoại di động reo lên.

Cầm lên nhìn một cái thì thấy là tin nhắn trong nhóm lớp, có bạn học nhắn tin kêu rên.

Bạn học 1: Huhuhu, tớ mới bị cha cho ăn "Măng xào thịt"(*) ! [Lệ trần Tây Hồ.jpg]

(*) Măng xào thịt: Ý là bị đánh mông te tua.

Bạn học 2: Cậu lớn vậy mà cha cậu còn đánh cậu à?

Bạn học 1: Không mạnh lắm, ông ấy giận quá nên đánh một cái.

Bạn học 3: Trời, cậu như vậy thì đã là gì, cha tớ bắt tớ đứng úp mặt vào tường nửa giờ này, tớ là con gái ruột mà ông ấy cũng không mềm lòng.

Bạn học 1: Tớ cũng 18 tuổi rồi, xấu hổ chết mất thôi!

Bạn học 3: Không nhần nữa, cha tớ đến rồi, nếu bị ông ấy phát hiện vẫn còn đang cầm điện thoại thì sẽ mắng té tát tớ mất.

Bạn học 4: Cậu có điện thoại để chơi là hạnh phúc rồi, cha tớ đã ban lệnh nộp điện thoại rồi.

Bạn học 5: Cha tớ đã mời người dạy kèm đến, cuộc sống sau này không thoải mái nữa rồi.

Trong nhóm đang rất náo nhiệt, tin nhắn gửi đến không ngừng, Đình Nhân không có lòng nhìn tiếp được nữa, cô theo bản năng sờ mông mình một cái.

Anh hửn sẽ không đánh cô đâu.

Nhớ đến đôi bàn tay rắn chắc kia Đình Nhân giật mình một cái chạy đến phòng bếp để gọt táo.

Cô cắt thành miếng nhỏ như dì Trương đã làm, đầu dao cắt một cái giữ lại phần thịt bỏ cuống đi, dùng dao khắc trên mặt vài chữ sau đó đặt vào trong đĩa.

Làm xong, cô bưng đĩa lấy cặp sách rồi đi đến thư phòng với tinh thần không sợ chết.

————

Tác giả có lời muốn nói:

Giáo sư Thời: Vợ tôi là học bá vậy mà lại thi hỏng gần chót, xem ra phải đóng cửa giáo dục một chút thôi.

Chương 6

Cửa thư phòng không đóng, bên trong người đàn ông ngồi trước bàn đọc sách, tay đang lật trang sách.

Anh ngồi thẳng lưng, mày hơi chau lại, ánh đèn đọc sách màu trắng chiếu vào trên người anh làm tăng thêm vài phần lạnh lùng.

Phát hiện điều khác thường, anh ngẩng đầu lên nhìn sau đó giữa hai hàng lông mày thoáng giãn ra.

"Vào đi."

Thời Dịch khép sách lại, cô gái nhỏ hơi dè dặt đi vào trong, chạm phải ánh mắt anh thì theo bản năng hơi co người lại một chút.

Đinh Nhàn rón rén đi đến gần, hơi khom người đưa đĩa trái cây đến trước mặt anh sau đó giương mắt lên quan sát biểu tình trên mặt anh.

Thời Dịch quét mắt nhìn sang, trái táo cổ tình được trang trí, miếng ở giữa có khắc hai hàng chữ: Anh Thời Dịch, em sai rồi.

Bên cạnh còn vẽ thêm một biểu cảm đáng thương.

Anh không nhịn được cười khẽ, nha đầu này lại nhiều trò quỷ như vậy.

Thấy anh cười, Đinh Nhàn thở phào nhẹ nhõm, cầm nĩa vào miếng táo rồi đưa đến bên miệng anh, "Anh Thời Dịch, anh ăn thử đi, rất ngọt đó."

Thời Dịch nghiêng đầu đi, nói: "Tôi không thích ăn táo."

Sau đó nói thêm: "Ngồi đây đi, đầu tiên làm bài tập trước."

Đình Nhân đành buông nĩa xuống, lấy sách bài tập từ trong cặp rồi ngồi xuống cạnh anh, vừa lật bài tập vừa nói: "Anh Thời Dịch, anh đang giận em đúng không."

Thời Dịch: "Không có."

"Anh chính xác đang giận em rồi, nếu không tại sao anh lại không ăn táo em gọt chứ."

Cái miệng nhỏ nhắn của cô gái nhỏ hơi chu ra làm lộ ra đôi môi mềm mại, đôi mắt to như quả hạnh nhìn anh, đáng vẻ đó vô cùng ủy khuất.

Thời Dịch không biết phải làm sao đành xiên một miếng bỏ vào trong miệng.

"Ăn có ngon hay không?" Đình Nhân mặt đầy mong đợi hỏi.

"Ừ." Thời Dịch thuận miệng đáp một tiếng.

Anh thật sự không thích ăn táo, nhưng không muốn cô gái nhỏ thất vọng nên không thể làm gì khác hơn là phải ăn một miếng.

Đình Nhân nhìn đôi môi mỏng của anh hơi động đậy, lúc nuốt xuống làm trái cổ hơi chuyển động, đây chính là một kiểu hấp dẫn.

Không nhịn được nuốt nước miếng một cái, chính bản thân cô cũng thèm.

Đang đưa tay chuẩn bị lấy một miếng thì bị anh đánh một cái phải rút lại: "Làm bài tập xong rồi ăn."

Đình Nhân xoa xoa cái tay nhỏ bé bị anh đánh đau, tự biết mình đuối lý nên mở sách ra bắt đầu làm bài tập.

Có thể bởi vì anh ngồi bên cạnh, trong thư phòng lại quá yên tĩnh nên cô có thể cảm giác được tiếng hít thở của anh cùng với mùi hương sữa tắm thơm mát từ trên người anh bay vào mũi, cô thậm chí có thể nhận ra được anh tắm cùng loại sữa tắm với cô.

Nhìn chăm chăm đề bài một lần lại một lần nhưng vẫn cứ chậm chạp không hạ bút.

Làm sao chuyên tâm được?

Đình Nhân cảm thấy tim mình đập nhanh không thể khống chế được nữa rồi.

"Làm xong đưa tôi kiểm tra."

Thời Dịch nhìn cô chăm chăm mấy giây liền đứng dậy bụng đĩa táo đi.

Đình Nhân ngẩng đầu thấy anh đi đến trước bàn máy tính ngồi xuống đưa lưng về phía cô, trong chốc lát liền nghe được âm thanh "lạch cạch" từ bàn phím phát ra.

"Tập trung làm bài." Giọng có chút trầm thấp vang lên.

Dường như sau lưng anh cũng có mắt, động tác trên tay vẫn không ngừng.

Đình Nhân vội vàng thu hồi tầm mắt, căn căn đầu bút bắt đầu làm đề thứ nhất.

Vì là ngày học đầu tiên nên bài tập không nhiều lắm, Đình Nhân nhanh chóng đã làm xong nhưng không dám đưa cho Thời Dịch kiểm tra.

Thấy anh ngồi đó vẫn còn bận bịu, cô lặng lẽ thu dọn bài tập định đi nhanh ra ngoài.

Ai ngờ vừa mới chạm vào tay nắm cửa thì cặp sách liền bị ai đó bắt lấy, giây kế tiếp cả người đều bị nâng lên.

"Chạy đi đâu?"

Dáng người Đinh Nhân vốn nhỏ nhắn, còn Thời Dịch lại cao 1m87, đừng xem bình thường anh đều mặc áo bác sĩ, trong lúc nhập ngũ cũng từng được huấn luyện không ít nên cơ bắp rất rắn chắc, nâng cô lên như xách một con gà vô cùng ung dung.

Bị nâng lên giữa không trung Đinh Nhân rất không có cảm giác an toàn, cô nháy nháy đôi mắt to vô tội, nói: "Em thấy anh bận bịu nên không muốn quấy rầy anh."

Thời Dịch nhìn cô hỏi: "Làm bài tập xong chưa?"

"Làm xong rồi." Đinh Nhân hơi cử động người, "Anh Thời Dịch, anh để em xuống trước đi, em rất khó chịu."

Hai hàng lông mày của cô gái nhỏ nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hơi nhăn tỏ ra đáng vẻ đáng thương làm người ta vô cùng đau lòng.

Rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái mười mấy tuổi, vẫn không thể nghiêm nghị quá mức được.

Thời Dịch để cô xuống, thần sắc hòa hoãn đi đôi chút, nói: "Đem bài tập đưa đây tôi kiểm tra xong mới cho phép đi ra."

Dù sao cũng phải chết một lần, tối nay xác định trốn không thoát rồi, Đinh Nhân đem cặp để lại trên ghế rồi lấy bài tập ra đưa cho anh.

Anh nhận lấy, nhìn một chút lại đưa tay ra: "Bút."

Đinh Nhân vội vàng đưa bút của mình qua.

Thời Dịch thở dài một hơi, mười đề thì có đến tám đề sai, đại khái là anh đang gặp phải một học sinh có thành tích kém nhất rồi.

Anh đi đến trước bàn đọc sách, để bài tập lên bàn rồi giương mắt về phía cô nói: "Đến đây."

Đình Nhân vội vàng đi qua, Thời Dịch đề bả vai để cô ngồi xuống.

Anh hơi nghiêng người sang rồi khom lưng xuống, dùng bút đánh dấu một đề rồi bắt đầu giảng bài.

Đình Nhân nghiêm túc lắng nghe, đề này đối với cô rất khó nhưng nghe anh phân tích như vậy liền trở nên thông suốt. Viết ra cách giải lại xuất hiện một chỗ khó, đang ngẩng đầu lên muốn hỏi anh thì lại đụng phải cằm của anh.

Đầu Đình Nhân đau nhói lên một cái, trong lòng cô hoảng hốt, vội vàng xoa cằm giúp anh.

Thời Dịch đang lúc chuẩn bị giảng tiếp thì bị bàn tay mềm mại của cô gái nhỏ chạm vào cằm anh còn xoa xoa mấy cái rồi ân cần hỏi: "Đau không?"

Anh hơi sững sờ, vội đứng thẳng người lên, ho nhẹ một tiếng: "Không sao cả."

"À."

Bầu không khí trong lúc nhất thời có hơi quỷ dị, Thời Dịch tiện tay lấy ly nước trên bàn nhấp một ngụm, đó là nước Đình Nhân đã uống qua.

Cô chú ý đến hành động của anh, môi của anh đặt lên ngay vị trí mà môi cô đã chạm vào khi uống nước trước đó.

Mập mờ lại tăng thêm.

Đình Nhân lặng lẽ nghĩ: Như thế này có tính là hôn gián tiếp không?

***

Tối hôm qua mất ngủ nên sáng ngày hôm sau mém tí nữa là Đình Nhân đi học trễ, đến lúc vào học thì mí mắt cô bắt đầu đánh nhau.

Thấy thầy không chú ý đến, Giang Ti Kỳ xoay xuống hỏi cô: "Tiểu Nhân Nhân này, tối hôm qua cậu làm gì vậy? Nhìn quầng thâm đen dưới mắt của cậu kìa, cũng sắp biến thành gấu trúc luôn rồi."

"Nhất định là thức muộn học bài rồi."

Địch Nhiên đi vào lớp với đỉnh đầu màu vàng, còn chưa kịp ngồi xuống liền bị Giang Ti Kỳ rống một câu "Con bà nó."

"Địch Nhiên, cậu điên rồi sao! Dem tóc nhuộm thành như vậy, xấu chết đi được!"

"Cái này gọi là fashion, cậu có hiểu hay không! Nào cùng tớ lặp lại, f-a-s-h-i-o-n."

Giang Ti Kỳ hừ lạnh: "Cậu có biết nhìn cái đầu tóc của cậu giống như có một bãi phân trên đó không, còn gọi fashion, cừu lười biếng(*) cũng không fashion như vậy."

(*) Cừu lười biếng trong phim hoạt hình Cừu vui vẻ và sói xám.

"..."

Một kỳ nghỉ hè không gặp nhau, Giang Ti Kỳ dường như đã tăng thêm công lực đả kích người khác.

Địch Nhiên có chút quẫn bách, cậu ta nhìn về phía Đinh Nhàn, hỏi nhỏ: "Rất xấu hả?"

Đinh Nhàn nhìn chằm chằm cậu ta ba giây sau đó nói thật lòng: "Có chút."

Địch Nhiên đặt mông ngồi lên ghế giống như một quả bóng xì hơi.

Cậu ta đúng là bị thợ cắt tóc gài bẫy rồi, vốn là đang thịnh hành màu nâu sậm nhưng không biết làm thế nào kết quả nhuộm ra lại thành màu phân vàng, còn phá hủy luôn bộ dạng thông minh của cậu ta.

Vốn dĩ bản thân cũng cảm thấy xấu nhưng mới nhuộm xong cả tiệm làm tóc đều khen cậu ta đẹp trai, nói kiểu này làm dáng vẻ đẹp trai tăng lên, càng tăng thêm khí chất, lúc đó đầu óc cậu ta mê muội nên cũng tin là thật, vào lúc này nhìn vào điện thoại soi một cái, chính bản thân còn thấy gai mắt hướng chi là Đinh Nhàn.

Haiz, cuộc đời cậu ta lại thêm một vết đen.

Thấy bộ dáng này của bạn học cùng bàn, Đinh Nhàn không đành lòng, lại nói: "Thật ra cũng không phải khó nhìn lắm đâu, chỉ là màu sắc có chút là lạ."

Đôi mắt Địch Nhiên lại tràn đầy hy vọng, nói: "Có thật không? Không khó nhìn lắm đúng không?"

Giang Ti Kỳ không nhịn được cười nói: "Cậu nên nhuộm thành màu xanh, như vậy mới đẹp trai cả khung trời này."

"Đi chết đi!"

"Xanh lá cây mới hấp dẫn thật mà."

"Giang Ti Kỳ, cậu có tin tớ sẽ dán miệng cậu lại không?"

"Ôi, thật là đáng sợ mà."

Hai người đang đấu võ mồm thì chủ nhiệm lớp đi ngang qua lớp học, tùy ý nhìn vào bên trong một chút liền bị quả đầu phân vàng kia của Địch Nhiên hấp dẫn ánh mắt.

Ngay lập tức liền bị cô chủ nhiệm dựa vào cửa sổ gọi: "Địch Nhiên, lên phòng giáo viên ngay."

Giang Ti Kỳ đồng cảm nhìn cậu ta một cái, còn không quên bổ thêm một đao: "Nếu cậu nhuộm thành màu xanh cô chủ nhiệm đã bị vẻ đẹp trai của cậu làm cho khóc thét, tuyệt đối không đành lòng mắng đâu."

"Đệch!"

Địch Nhiên đập một cước vào cái ghế của cô ấy, cam chịu số phận mang cái đầu vàng kia đi đến phòng giáo viên.

Các bạn học đang thảo luận về ngày hôm qua sau khi họp phụ huynh về nhà, bàn luận về việc bị cha mẹ "Lên lớp một khóa chính trị", mọi người đều hò hét ầm ĩ, một người so với một người còn khoa trương hơn.

Đình Nhàn gục đầu xuống bàn, muốn thừa dịp trong giờ ra chơi ngủ một chút, Giang Ti Kỳ chọc chọc cánh tay cô: "Nhàn Nhàn, tối hôm qua giáo sư Thời có dạy dỗ cậu không?"

Đình Nhàn hơi híp mắt nói: "Kiểm tra bài tập của tớ, nhìn chăm chăm bắt tớ phải chuẩn bị tốt bài học hôm nay."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó thì đi ngủ."

"Ôi!" Giang Ti Kỳ vỗ vai cô một cái, mặt đầy vui mừng nói: "Đọc tiểu thuyết không vô ích mà, rất biết học tập."

Dừng một chút, chợt nghĩ đến cái gì, cô ấy lại nói: "Đình Tiểu Nhàn, rất tốt, cậu đã trưởng thành rồi."

Đình Nhàn nhắm mắt lại đã có chút mơ màng ngủ, vốn lúc đầu cũng không để ý cô nàng nói gì nhưng nghe đến mấy câu này cô chợt bừng tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, xấu hổ cầm bài thi đập vào người Giang Ti Kỳ: "Sợi Gừng thối tha, cậu lại nói bậy nữa rồi! Tớ đập chết cậu!"

Thấy cô nóng nảy, Giang Ti Kỳ vô cùng vui vẻ không ngừng cười, cầu xin tha thứ: "Tiểu Nhàn Nhàn, tớ sai rồi, tớ sai rồi."

Đình Nhàn trợn mắt liếc cô ấy một cái, tạm thời bỏ qua cho cô ấy.

Vậy mà vừa mới bỏ "vũ khí" xuống, Giang Ti Kỳ lại tới gần, le lưỡi đùa dai nói: "Lần sau còn dám đấy."

Nói xong thì chạy nhanh như một làn khói.

Nhìn bóng lưng cô ấy nhanh chóng đã biến mất, Đình Nhàn vừa bực mình vừa buồn cười, cơn buồn ngủ cũng đã bay biến mất, cô lấy điện thoại ra nhìn thời gian một chút lại phát hiện có một tin nhắn mới chưa đọc, người gửi đến là Anh Thời Dịch.

Chương 7

Tim đập rộn cả lên, ngay cả đầu ngón tay cũng nóng bỏng.

Cô mở tin nhắn ra.

[Anh Thời Dịch: Tôi phải đi công tác một tuần. Tôi có mua sách tham khảo cho em để trong thư phòng, toàn bộ kiến thức trọng điểm đều được đánh dấu rồi, nếu cái gì không biết thì phải nhắn tin hỏi tôi, sau khi tôi về sẽ kiểm tra lại.]

Đình Nhân vừa mới đọc xong tin nhắn này thì điện thoại lại rung lên hiển thị tin nhắn khác: [Còn nữa, phải thi thật tốt, bất luận là câu hỏi có thể làm được hay không cũng phải làm hết không được bỏ, nếu lần này lại đứng chót thì hãy chờ xem tôi trừng phạt em thế nào.]

Một tuần lễ đó, cảm giác rất lâu.

Đình Nhân vốn muốn hỏi anh đi công tác ở đâu nhưng lại nghĩ đến tính đặc thù của nghề nghiệp nên không hỏi nữa.

Cân nhắc một hồi mới nhắn trả lời lại: [Vâng, anh Thời Dịch, em sẽ học tập tốt, anh cũng phải ăn cơm đúng bữa, chú ý nghỉ ngơi tốt nha ~^-^~.]

Sau khi gửi xong tin nhắn thì nhìn điện thoại chăm chăm không chớp mắt chờ tin nhắn trả lời của anh, kết quả là cho đến khi chuông vào học vang lên anh cũng không gửi thêm tin nào nữa.

Tiết tiếp theo phải thi nên Đình Nhân chuẩn bị bút viết, trong chốc lát giáo viên tiếng Anh cầm đề thi bước vào phòng.

Đầu tiên là thi nghe, cô vô cùng tập trung lắng nghe nhưng lại không khống chế được suy nghĩ: Anh có nhìn thấy tin nhắn không? Có trả lời chưa?

Thất thần trong giây lát mà bài nghe đã đến đoạn cuối, cô lại vội vàng vênh tai lên nghe, nghe rất rõ nhưng lại không thể hiểu gì.

Nhìn đến phần thi viết.

A, thật khó mà!

Đình Nhàn theo thói quen cắn đầu bút, nhớ tới tin nhắn trước đó của anh, mày hơi nhắn lại.

Xong đời rồi, kỳ này thi lại hạng chót thì xác định chết chắc rồi.

Địch Nhiên thấy bạn cùng bàn mặt đầy vẻ lo lắng, trong lòng cũng xoắn cả lên, cậu đem bài thi để gần về phía cô, hạ thấp giọng nói: "Đình Nhàn."

Đình Nhàn còn chưa kịp quay đầu thì giáo viên tiếng Anh đã đi về phía này, vẻ mặt nghiêm nghị, cô sợ hãi vội vàng thu hồi ánh mắt lại, động cũng không dám động nữa.

Địch Nhiên một bên quan sát hướng đi của giáo viên, một bên xé tờ giấy nhỏ trong hộp bàn rồi nhanh chóng viết câu trả lời lên trên sau đó vo tròn lại ném qua phía Đình Nhàn.

Đình Nhàn nhìn chằm chằm vào đề bài, đang tùy tiện chọn đáp án thì trên bàn đột nhiên xuất hiện cục giấy nhỏ, cô hoảng hồn sợ thấy phát hiện nên vội vàng nắm vào trong lòng bàn tay.

Nghiêng đầu một cái liền thấy bạn cùng bàn đang cười với cô, một cái đầu tóc vàng kết hợp với khuôn mặt bông bông

đầy vẻ phấn chấn trông vô cùng buồn cười.

Giờ thi vừa kết thúc, Đinh Nhàn liền lấy di động ra kiểm tra, có một tin nhắn mới, trong lòng cô vui mừng mở ra, anh chỉ đáp lại một chữ: Ừ.

Vui mừng giảm đi phân nửa, cô nằm nhoài ra bàn học, cầm bút chọc chọc vào vở, cho đến khi tan học cô vẫn còn u sầu vì chuyện này.

Về đến nhà, Đinh Nhàn liền đi vào trong thư phòng, trên bàn quả nhiên có đặt một chồng sách tham khảo, hầu như mỗi môn đều có, bên cạnh còn có một tờ giấy A4, phía trên là nét bút cứng cáp của anh.

Chữ anh nhìn rất đẹp như nước chảy mây trôi, lực rất mạnh cũng tựa như con người anh, lộ ra một vẻ cương nghị lạnh lùng.

Nhiệm vụ học tập mỗi ngày của cô đều được anh sắp xếp rõ ràng, Đinh Nhàn dựa theo phương pháp của anh mà làm, gặp vấn đề gì không biết thì nhắn tin hỏi anh, về cơ bản thì phải chờ một thời gian anh mới nhắn tin trả lời lại, thậm chí có khi ngày hôm sau mới trả lời.

Cách Thời Dịch giảng bài không giống giáo viên trong trường, luôn có thể khiến người khác hiểu bài, từ khi anh dạy kèm cô đã từ từ tìm được phương pháp học, hiện tại việc học đã không quá khó khăn như trước kia nữa.

Mất thấy một tuần lễ sắp trôi qua, tâm tình Đinh Nhàn càng ngày càng tốt hơn.

Nhìn ngày trên lịch một chút thì thấy hôm nay anh sẽ về, đáy lòng lúc này như được tắm mật ngọt vậy.

"Tiểu Nhàn Nhàn, cậu đang cười cái gì vậy?"

Giang Ti Kỳ thấy bạn thân cười ngây ngô, một bên ăn kẹo que một bên nói.

Đình Nhàn hát một câu hát của bài hát thiếu nhi nào đó: "Không nói cho cậu biết đâu."

Giang Ti Kỳ: "A~ cậu không nói tớ cũng biết."

Còn không phải là giáo sư Thời nhà cô sao.

Đình Nhàn làm mặt quỷ với cô ấy rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Vì để đề cao việc tăng thành tích học tập nên trường học tổ chức họp hội nghị toàn thể, tất cả giáo viên phải tham gia nên hiếm thấy được một hôm tan học sớm, cô đeo cặp lên rồi đi nhanh đến cổng trường, cô muốn nhìn thấy anh sớm một chút nên thuận tay bắt một chiếc xe.

Mười mấy phút sau cô đã về đến nhà, tim đập thành thịch vô cùng khẩn trương.

Cô cố gắng ổn định tâm tình rồi mới lấy chìa khóa mở cửa sau đó rón rén đi vào.

Trong phòng khách không có người, không biết anh có ở trong thư phòng hay không.

Cô nhắc chân đang định đi thì cửa phòng tắm trên hành lang đột nhiên mở ra, cô theo bản năng nhìn sang, người đàn ông đang đứng ngay cửa, bên hông chỉ quấn một cái khăn tắm, phần trên hoàn toàn để trần.

Anh đang lau tóc, giọt nước nhỏ xuống rơi trên bờ vai rộng rãi rồi trượt đến xương quai xanh, xuống ngực tiếp tục di chuyển đến phần cơ bụng sau đó chậm rãi theo động tác của anh mà tiếp tục đi xuống...

Cả người Đinh Nhàn đều ngây dại, mắt cô mở to nhìn chăm chăm người đàn ông, hoàn toàn quên mất phản ứng.

Cho đến khi Thời Dịch phát hiện ra điều khác thường, anh ngẩng đầu lên thì thấy cô gái nhỏ, hơi sững sờ một chút.

"Xoay qua chỗ khác."

"Vâng, vâng."

Đinh Nhàn luống cuống xoay người đi nhưng lại không khống chế được nhớ đến hình ảnh làm người ta mặt đỏ tim đập kia, cả khuôn mặt cô và bên tai đều nóng như lửa đốt.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân của người đàn ông, anh đang đi đến phòng ngủ của anh nhưng mà phòng tắm lại nằm hơi xéo, đối diện phòng ngủ nên từ góc độ của Đinh Nhàn có thể vừa vặn thấy bóng lưng anh.

Vốn là không còn lòng dạ nào, Đinh Nhàn đang định xoay người lần nữa nhưng chợt giật mình.

Tấm lưng rắn chắc của anh có mấy vết sẹo xen kẽ với nhau nhìn có chút dữ tợn.

Thấy anh đóng lại cửa phòng, trong lòng Đinh Nhàn như bị thứ gì đó đâm vào vô cùng đau đớn.

Mấy phút sau, Thời Dịch từ trong phòng đi ra, thấy cô đang ngồi ngẩn người trên sofa, hỏi: "Sao hôm nay lại tan học sớm vậy?"

Đinh Nhàn phục hồi lại tinh thần, anh đã mặc xong quần áo, tóc vẫn còn hơi ẩm ướt, cô mấp máy môi nói: "Giáo viên họp hội nghị nên không có tiết."

"Ừ." Thời Dịch trả lời, lại nói tiếp: "Làm bài tập trước đi."

Đình Nhàn đứng dậy, đi được vài bước lại quay đầu kêu một tiếng: "Anh Thời Dịch."

"Ừ?"

"Mỗi ngày em đều dựa theo phương pháp của anh mà nghiêm túc học tập."

Thời Dịch cười một tiếng: "Sau khi ăn xong tôi sẽ kiểm tra."

Đình Nhàn vừa nghe vậy thầm mắng mình thật ngu ngốc, lại tự chui đầu vào lưới.

Hôm nay dì Trương bận việc nên không đến được, Thời Dịch không thể làm gì khác hơn là tự mình xuống bếp, làm hai món ăn đơn giản, nấu một nồi canh trứng với cà chua, đang chuẩn bị đi gọi cô gái nhỏ ra ăn cơm thì đột nhiên điện thoại di động vang lên.

Trong tin nhắn, cô chủ nhiệm gửi thành tích lần này của cả lớp.

Anh mở ra, tầm mắt nhanh chóng dừng lại ngay cái tên "Đình Nhàn", từ cái tên nhìn sang, ánh mắt dừng lại ngay điểm số kia một chút.

Điện thoại rung lên lần nữa, chủ nhiệm lớp gửi đến hai tin nhắn, anh nhìn xong không khỏi cau mày, bấm số gọi lại cho đối phương.

Trong thư phòng, Đình Nhàn không còn tâm trạng nào mà làm bài tập nữa, tin nhắn trong nhóm lớp cũng đang sục sôi.

Bạn học 1: A a a a a! Chết rồi, chết rồi! Cô chủ nhiệm gửi thành tích về cho phụ huynh rồi!

Bạn học 2: Tớ mới đau buồn này, cha tớ rõ ràng biết tớ thi bao nhiêu điểm còn cố ý hỏi tớ thi thế nào, tớ không biết gì còn cố nói thầy không phát bài thi, kết quả...

Bạn học 3: @Bạn học 2, chúng ta cùng chung một thế giới rồi, cha tớ cũng thế. [bắt tay]

Bạn học 4: Cha các cậu thật hài hước. [cười khóc]

Bạn học 5: Tớ bị mẹ mắng té tát [khóc lớn], trời ơi, lớp 12 thật thống khổ mà! Lúc nào mới thoát khỏi đây!

Bạn học 6: Dù sao thì cũng phải chịu đựng một năm này, từ từ thích nghi đi.

Bạn học 7: Mới vào học liền làm bài kiểm tra, tớ muốn điên mất thôi, mỗi ngày mẹ tớ đều nói tớ thành tích kém, ở bên tai tớ nói con của người ta học tốt thế nào, tớ nghe mà phiền chết đi được.

Bạn học 3: @Bạn học 7, cùng một thế giới, cùng một người cha, từ nhỏ tớ đã thường xuyên nghe rồi, đến bây giờ thì quen rồi, mặc kệ họ khen thế nào thì tớ vẫn là con ruột của họ, dù nghịch ngợm và thành tích dở tệ thế nào thì họ cũng chỉ thích tớ thôi.

Đình Nhàn nhìn từng tin nhắn đến, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, sau đó truyền đến giọng trầm thấp của anh: "Ra ăn cơm trước rồi làm bài tập sau."

Cô cất điện thoại đi, mang theo tâm tình thấp thỏm đi ra ngoài.

Anh nhất định là biết thành tích của cô rồi, sẽ không tức giận chứ?

Lúc ăn cơm, Đinh Nhàn rõ ràng cảm giác được không khí xung quanh có chút áp lực, cô thử phá vỡ bầu không khí này, nói: "Anh Thời Dịch, anh nấu ăn ngon quá."

Thời Dịch nhìn cô một cái: "Em đã nói câu này ba lần rồi."

"..."

Đinh Nhàn có chút quần bách sờ sờ sau gáy, sau khi ăn xong cơm, cô hỏi: "Anh Thời Dịch, anh tức giận có đúng không?"

Thời Dịch buông chén đĩa xuống, nhìn cô nói: "Em cảm thấy thế nào?"

"Anh Thời Dịch, em sai rồi."

Thái độ của Đinh Nhàn vô cùng nghiêm chỉnh, thanh âm thật thấp, nghe rất êm tai.

Ánh mắt Thời Dịch hơi nheo lại, cười như không cười nhìn cô.

Cô gái nhỏ này, không thể nhìn dáng vẻ thành thật này được, trên thực tế lại rất thông minh, nhất là cặp mắt to chớp chớp kia sẽ mê hoặc người khác.

Anh nhú mày nhìn về phía cô, đợi cô nói tiếp.

Người đàn ông càng như vậy làm trong lòng Đinh Nhàn không nắm chắc được điều gì, giống như là sự yên lặng trước khi cơn bão đến, làm cho trong lòng người khác phát hoảng lên.

Cô hít sâu một hơi, nói: "Anh Thời Dịch, em đã nghe lời làm hết bài kiểm tra rồi."

"Em cảm thấy tôi nổi giận là vì cái này?" Thời Dịch trầm mặt xuống: "Đi vào thư phòng úp mặt vào tường suy nghĩ rõ ràng rồi nói tiếp."

Chóp mũi Đinh Nhàn đau xót một rặn, nước mắt trong suốt liền tràn đầy hốc mắt.

Cô không phải là một người thích khóc, trước kia chú hai có đánh cô cô cũng chưa từng khóc, tại sao khi nghe anh nói vậy thì nước mắt lại không khống chế được.

Không muốn anh nhìn thấy nên cô xoay người chạy vào thư phòng, nước mắt rơi như hạt châu bị đứt, rơi xuống không ngừng.

Thời Dịch cũng không nghĩ tới vì câu nói của mình mà làm cô gái nhỏ rơi nước mắt, anh nhú mày một cái, đứng dậy thu dọn chén đĩa, trong đầu đều là dáng vẻ rơi nước mắt của cô gái nhỏ.

Rốt cuộc vẫn không yên lòng nên anh đi vào thư phòng.

Cô gái nhỏ ngược lại rất biết điều, đứng thẳng tắp trước bức tường, nhận ra được anh đang đi vào, lỗ tai hơi giật giật.

Thời Dịch đi tới, nói: "Xoay người."

Đinh Nhàn nghe lời xoay người lại, mắt có chút đỏ.

Thời Dịch hỏi cô: "Tại sao tôi phạt em?"

Đinh Nhàn nháy mắt một cái đem nước mắt ép lại, không lên tiếng.

Thời Dịch nhìn cô chằm chằm mấy giây sau đó mắt lại trầm xuống, lui về sau một bước nói: "Mười cái ngồi xổm."

Đinh Nhàn cứ nghĩ mình nghe lầm, không thể tin được nhìn anh.

"Anh Thời Dịch..."

Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay: "Chậm một phút thêm mười cái."

Thấy biểu tình nghiêm túc của anh, không có ý gì là đùa giỡn, Đinh Nhàn vô cùng không tình nguyện lấy tay ôm đầu, nhanh chóng ngồi xổm.

Trong lòng cô buồn bã, cũng không biết là tại bản thân hay tại anh phạt cô.

Giọng Thời Dịch trầm xuống: "Tự đếm."

Đinh Nhàn vừa làm động tác vừa đếm.

"Một."

"Hai."

"Ba."

"Bốn."

Thể lực Đinh Nhàn vốn không tốt, lúc này đã bắt đầu thở hổn hển, động tác ngồi xuống không còn chuẩn như lúc đầu, Thời Dịch nhìn chăm chăm cô: "Thẳng lưng lên."

Cô một câu cũng không dám phản bác lại, làm xong 10 cái mặt cô đã đỏ bừng lên, trên trán đầy mồ hôi, hai chân đứng thẳng mà cứ muốn nhũn ra suýt nữa đã không đứng vững được.

Thời Dịch thấy vậy cũng có chút mềm lòng, thở dài một hơi: "Đinh Nhàn, em thì không được tốt, tôi không trách em vì điều đó, nhưng em lại đi chép bài bạn, đây là vấn đề nguyên tắc."

"Thật xin lỗi, em chẳng qua là không muốn để anh thất vọng thôi."

Cô biết mình sai rồi, ban đầu bị vẻ hơi tức giận của anh dọa không dám nói, sau đó là không có mặt mũi nào thừa nhận.

Thời Dịch hỏi cô: "Sau này còn phạm sai lầm giống vậy không?"

Đình Nhàn ra sức lắc đầu thật mạnh.

"Lấy bài thi ra đây."

Cô vội vàng tìm trong cặp rồi lấy ra cho anh.

Thời Dịch nhìn điểm số đỏ chói trên bài thi, vừa bực mình vừa buồn cười.

Bài thi chỉ có 17 điểm.

Thấy anh cầm bút trong tay, Đình Nhàn rất tự giác bước đến nghe anh nói.

Nói đến một nửa thì điện thoại di động của Thời Dịch reo lên, anh bắt máy, đứng đối diện với cửa sổ thư phòng nghe máy.

Đoán chừng đối phương cũng là bác sĩ nên cuộc nói chuyện toàn dùng từ chuyên nghiệp, cô nghe cũng không hiểu gì, ánh mắt không tự chủ được rơi vào trên lưng anh, nhớ đến mấy vết sẹo đã thấy hồi chiều khiến chân mày cô hơi chau lại.

Mấy phút sau, Thời Dịch kết thúc cuộc gọi xoay người lại thấy cô gái nhỏ đang nhìn mình chằm chằm.

Anh đến gần dùng bút gõ đầu cô một cái: "Tiếp tục."

Đình Nhàn giương mắt nhìn về phía anh, hỏi nhỏ: "Anh Thời Dịch, vết sẹo trên lưng anh từ đâu mà có vậy?"

Chương 9

Anh đến gần dùng bút gỗ đầu cô một cái: "Tiếp tục."

Đình Nhàn giương mắt nhìn về phía anh, hỏi nhỏ: "Anh Thời Dịch, vết sẹo trên lưng anh từ đâu mà có vậy?"

Thời Dịch không ngờ đến cô sẽ hỏi cái này, hơi sững sờ một chút.

"Trong một lần bất ngờ."

Một hồi trầm mặc, trong đầu hai người đều hiện lên cảnh tượng lúc chiều, bầu không khí trong nhất thời có chút lúng túng.

Thời Dịch ho nhẹ một tiếng, đem hai đề còn lại giảng giải xong lại bắt đầu kiểm tra thành quả học tập mấy ngày nay của Đình Nhàn.

Cô gái nhỏ xem như có nghe lời, kiến thức anh khoanh tròn lại cô đều thuộc lòng, chỉ có một vài chỗ không thuộc lắm, còn phải học lại.

Anh để sách xuống, lại đưa mắt nhìn tờ bài thi, bất đắc dĩ cười một tiếng: "Đề đơn giản như vậy mà chép bài cũng chỉ có 17 điểm, em làm sao hay vậy?"

Đình Nhàn rối rắm vô cùng, cô cầm lấy bài thi gấp lại rồi kẹp vào trong sách.

"Anh là thiên tài thì sẽ thấy đơn giản thôi, còn em thì không phải."

Cô lẩm bẩm, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, không nghĩ rằng anh lại nghe rất rõ ràng.

"Nếu không biết cố gắng thì thiên tài cũng trở nên ngu ngốc thôi."

Thời Dịch hơi cúi người xuống viết một hàng chữ trên bài thi anh văn của cô.

Đinh Nhàn đang ngồi còn người đàn ông thì khom lưng, tư thế đó thật giống như anh đang ôm cô từ phía sau, cách nhau quá gần nên cô thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người anh.

Đang lúc xuất thần thì trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói thanh mát của anh.

"Đọc một lần đi."

Cô nhìn tờ giấy thi, trên đó có dòng chữ tiêu sái và mạnh mẽ của anh, yên lặng hai giây, cô mở miệng đọc: "Siêng năng có thể bù đắp cho việc giáo dục tốt và còn phải bỏ ra một chút công sức."

"Đọc lại."

"Siêng năng có thể bù đắp cho việc giáo dục tốt và còn phải bỏ ra một chút công sức."

"Đọc lại."

"Siêng năng có thể bù đắp cho việc giáo dục tốt và còn phải bỏ ra một chút công sức."

"Nhớ chưa?"

Đinh Nhàn gật đầu một cái: "Nhớ."

Thời Dịch đứng thẳng người lên, liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường đã 10 giờ rồi, anh nói: "Hôm nay đến đây thôi, về phòng nghỉ ngơi sớm một chút."

Đình Nhàn bỏ bài thi vào cặp sách, thấy anh đi mở máy tính thì hỏi: "Anh Thời Dịch, anh còn phải làm việc nữa sao?"

"Tôi gửi tài liệu."

"À, vậy anh cũng sớm đi nghỉ ngơi, đừng quá mệt mỏi."

Đình Nhàn chợt ý thức được mình đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng, công việc của anh bận rộn như vậy mà còn phải dành chút thời gian dạy kèm cho cô, còn cô thì ngay cả thành tích tốt cũng không làm được, còn làm ra chuyện như vậy làm anh nổi giận, thật đáng đánh mả.

Trở về phòng, sau khi rửa mặt xong, cô nằm trên giường nhìn chằm chằm trần nhà mà mất ngủ.

Gần đây cô hay nghe được nhiều chuyện về anh từ cô bạn có chị gái học ở trường y nói, ngoài một vài chuyện ở trường còn biết được nhiều cống hiến của anh với nền y học nước nhà.

Anh là người như vậy, trụ cột của nước nhà nhưng lại lãng phí thời gian trên người cô.

Trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh anh ngồi trước bàn máy tính, trong lòng không ngừng xuất hiện cảm giác tự trách, đau lòng, kiêu ngạo... đủ các loại mùi vị thay đổi liên tục.

Cô ngồi dậy lấy bài thi anh văn từ trong cuốn sách ra, nhìn lại một lần nữa câu nói mà anh viết, vang vọng bên tai là lời nói của anh.

"Nếu không biết cố gắng thì thiên tài cũng trở nên ngu ngốc thôi."

Một lát sau, Đình Nhân lấy sách tham khảo ra, tìm được chỗ mình không thuộc lắm bắt đầu học lại, học cho đến hơn 11 giờ thì cơn buồn ngủ ập đến, cô dẹp bài thi đi, điều chỉnh đồng hồ báo thức sớm hơn bình thường nửa giờ.

Ngày hôm sau, đồng hồ báo thức còn chưa vang cô đã tỉnh lại.

Tối hôm qua trời có một cơn mưa nhỏ, kéo rèm cửa sổ ra thấy bầu trời trong xanh như được cơn mưa đêm qua rửa sạch, mặt trời đã mọc lên mang theo những tia nắng ấm áp đổ rực chiếu xuống.

Ánh mặt trời chiếu vào phòng, chiếu vào gò má trắng nõn của cô gái nhỏ.

Cô nhắm mắt, đem công thức hôm qua đã học nhắm lại trong đầu lần nữa.

Tất cả đều nhớ. Cũng không tệ lắm.

Cô dường như đã cảm nhận được việc học có bao nhiêu vui vẻ.

Trước kia, khi cô phát hiện mẹ không thích mình nữa, trong lòng vô cùng khủng hoảng, không có cảm giác an toàn nên ép buộc bản thân lao đầu vào học, thi được hạng nhất muốn lấy thành tích để đổi lấy sự quan tâm của bà, bây giờ cô chỉ muốn học để cho bản thân trở nên ưu tú hơn mà thôi, ưu tú một chút tốt nhất là ưu tú đến mức có thể sánh vai cùng anh.

Cô rửa mặt xong đi ra khỏi phòng nhưng không thấy bóng dáng anh đâu chắc anh đã đi đến bệnh viện rồi.

Ăn xong bữa sáng, Đình Nhân đi học sớm, đến lớp sớm đọc bài giống như những bạn khác.

"Hôm nay sao cậu lại đi học sớm vậy?" Giang Ti Kỳ nhét cặp vào trong học bàn, sau đó lấy từ bên trong ra một túi hạt dưa, xé vỏ rồi bắt đầu cắn "tách tách", "Tiểu Nhàn Nhàn, nghe nói việc cậu chép bài của Địch Nhiên bị giáo viên phát hiện, cậu nói xem chép bài của ai không chép lại đi chép bài của tên đứng cuối lớp, đúng là tự đào hố chôn mình mà."

Đinh Nhàn: "..."

Bây giờ nghĩ lại cô thật đần mà, nếu mà cô tự làm nhiều khi điểm thi không đến nỗi kém như vậy.

"Tớ nghe nói cô chủ nhiệm có gọi điện cho phụ huynh của cậu." Giang Ti Kỳ nhú mày, hỏi: "Giáo sư Thời có mắng cậu không?"

Đinh Nhàn nâng quyển sách trong tay lên tiếp tục đọc bài.

"Ây yo, quả nhiên mà, gần đèn thì sáng, Tiểu Nhàn Nhàn của chúng ta muốn bước vào con đường học bá rồi."

Đang trêu chọc thì Địch Nhiên đã đến, chỉ trong một đêm mà quả đầu phân vàng đã hoàn toàn biến mất thay vào đó là một đầu tóc đen tuyền, Giang Ti Kỳ cười nói: "Nói này, cái đầu tóc đẹp đã biến mất, nhìn vào không còn sáng sủa nữa."

Cô ấy dừng một chút rồi nói tiếp: "Cơ mà đầu tóc màu xanh xứng với cậu hơn nhiều."

Địch Nhiên trợn mắt nhìn cô ấy một cái, lười để ý đến cô ấy, nhìn về phía Đinh Nhàn có chút ngượng ngùng.

Cúi chỗ bị ai đó đẩy một cái, Đinh Nhàn quay đầu lại, Địch Nhiên đưa tờ giấy đến, cô cầm lên nhìn một cái, trên đó ghi: Nhàn Nhàn, thật xin lỗi. Đều tại tớ hại cậu bị mắng.

Đinh Nhàn nhìn cậu ta một cái rồi viết xuống một hàng chữ sau đó đưa lại cho cậu ta.

Địch Nhiên nhận lấy.

[Không liên quan đến cậu, là vấn đề ở chỗ tớ.]

Nhìn nét chữ xinh đẹp trên tờ giấy, cậu ta cười một tiếng thu lại tờ giấy rồi nghiêng đầu ngắm cô.

Trong lòng cậu ta lặng lẽ nghĩ: Đợi thêm một năm nữa, chỉ cần đợi thêm một năm...

Buổi chiều lúc tan học, Giang Ti Kỳ kéo Đinh Nhàn qua một bên, nói với cô: "Nhàn Nhàn, cậu nên giữ khoảng cách với Địch Nhiên, hình như Lưu mập thích cậu ta."

Lưu mập vốn tên là Lưu Yến Ni, điều kiện gia đình của cô ta rất tốt, tính tình lại chanh chua, phóng khoáng, nhiều bạn học khác cũng không dám chọc vào người này.

Đinh Nhàn khẽ cau mày, cô là bạn cùng bàn với Địch Nhiên nên không thể tránh được đành phải không nói chuyện với cậu ta vậy.

Giang Ti Kỳ nghĩ là cô bị giật mình, vỗ bả vai cô một cái, cố tỏ ra ung dung nói: "Đừng sợ, còn có tớ ở đây."

Thật ra thì trong lòng cô ấy cũng có chút không vững, Lưu mập hơn trăm cân (khoảng hơn 50kg), vóc dáng lại cao, sợ là một chút liền có thể đẩy ngã các cô.

Đinh Nhàn gật đầu một cái, mới vừa muốn nói gì thì thấy Lưu mập cùng một vài nữ sinh khác đi ra khỏi lớp, đi về phía các cô.

Cô sửng sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng gì thì Giang Ti Kỳ đã nhanh chóng kéo cô chạy.

Hai người chạy xa hơn 200m, thấy người phía sau không theo kịp nữa mới dừng lại.

Gương mặt Giang Ti Kỳ đỏ bừng, vừa thở hổn hển vừa nói: "Nhàn Nhàn, sau này gặp phải bọn họ phải tránh xa ra một chút, Lưu mập thường xuyên giao thiệp với mấy người lưu manh ở bên ngoài, chúng ta không thể thắng họ được."

"Nếu như cô ta muốn tìm tở gây phiền toái thì có tránh cũng không tránh được." Đinh Nhàn suy nghĩ một chút lại nói tiếp: "Nếu không thì tở nói với cô chủ nhiệm một tiếng để đổi chỗ ngồi có được không?"

"Được." Giang Ti Kỳ cảm thấy đây chính là biện pháp tốt nhất trước mắt.

Ngày thứ hai, Đinh Nhàn đi tìm cô chủ nhiệm nói muốn đổi chỗ ngồi, cô chủ nhiệm thì nghĩ rằng cô không muốn ngồi hàng cuối cùng nên không đồng ý, nói rằng chỗ ngồi là sắp xếp theo thành tích chờ lần sau cô thi tốt liền sẽ đổi chỗ.

Đinh Nhàn không còn cách nào khác, Dịch Nhiên đi đến gần cô thì cô chỉ có thể cố gắng né tránh.

Nhưng mà Lưu mập cũng không tìm đến cô nên cô liền đem chuyện này quăng ra sau đầu.

Mấy ngày nay Thời Dịch luôn bận rộn, mỗi ngày đều trở về lúc tối muộn, đôi lúc có thể ăn tối với Đinh Nhàn một bữa.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt lại đến thứ sáu, Đinh Nhàn về nhà liền vào thư phòng làm bài tập, cuối tuần này cô tính dùng để ôn tập.

Làm được một nửa thì lưng có chút mỏi, cô vươn vai một cái rồi lấy điện thoại gửi tin nhắn cho anh: Anh Thời Dịch, hôm nay có về ăn tối không?

Di động rung lên. Hiếm thấy anh lại trả lời nhanh vậy: Tôi ăn rồi, chút nữa sẽ về.

Cô cười nhẹ một tiếng, để điện thoại xuống rồi tiếp tục làm bài tập.

Đi ra khỏi thư phòng đã hơn bảy giờ, dì Trương đã về rồi, cô sờ bụng cảm thấy đói nên đi vào phòng bếp mở nồi cơm điện ra xới một chén cơm, đang chuẩn bị ăn thì nghe được tiếng chìa khóa chuyển động.

Anh về rồi!

Đinh Nhàn vội vàng đứng lên chạy ra phía cửa.

Chạy đến chỗ huyền quang, cửa bị người bên ngoài đẩy ra, một người đàn ông mặc quần áo bình thường bước vào, nhìn anh ấy khoảng hai mươi mấy tuổi, tóc ngắn ngắn, da thịt săn chắc, mặt mũi anh tuấn cương nghị.

Anh ấy là ai?

Tại sao lại có chìa khóa nhà anh?

Thẩm Ngạn cũng bị cô gái trước mặt dọa sợ hết hồn.

Mẹ nó! Kim ốc tàng kiêu!

Khó trách sao lại thấy không hứng thú với nữ bác sĩ hay nữ y tá trong bệnh viện, nguyên nhân thật sự là trong nhà có giấu người.

"Tôi là Thẩm Ngạn, là bạn nối khố của Thời Dịch." Anh ấy lấy dép lê từ trong tủ giày, quét mắt nhìn cô một cái, cô gái nhỏ

này dáng dấp rất xinh đẹp, da trắng non mềm nhưng mà tuổi có hơi nhỏ.

"Tôi là Đinh Nhàn."

Đinh Nhàn.

Thẩm Ngạn ngẩn người, không lẽ là...

Lại nhìn hai mắt cô, đúng là có mấy phần tương tự.

Đinh Nhàn bị anh ấy nhìn có chút không tự nhiên, đang muốn mở miệng nói gì thì người đàn ông đã dời ánh mắt đi. Anh đi thẳng đến ghế sofa rồi ngồi xuống, một chút cũng không xem mình là người ngoài.

Ngay cả chìa khóa nhà mà anh ấy cũng có, nhất định là quan hệ giữa hai người rất tốt.

Nghĩ như vậy, Đinh Nhàn chạy vào nhà bếp rót cho anh ly nước, hỏi: "Anh ăn tối chưa?"

"Rồi." Thẩm Ngạn lấy điện thoại trong túi ra rồi bắt đầu chơi game.

"Một lát nữa cậu ta sẽ về thôi."

Thấy anh ấy đã bắt đầu chơi game, Đinh Nhàn cũng không để ý nữa mà đi đến bàn ăn ăn cơm.

Trong nhà có thêm một người xa lạ nên có chút không được tự nhiên lắm, cô vội vàng ăn xong rồi dọn dẹp sau đó đi ra phòng khách, người đàn ông vẫn còn đang chơi. Âm lượng được mở lớn, cô có thể nghe được âm thanh phát ra "đoàng đoàng" đó là tiếng súng, bỗng nhớ đến mấy bạn học trong lớp cũng hay thảo luận về trò chơi này.

Cô chưa từng chơi thử nên có chút tò mò.

Người đàn ông gác chân lên bàn trà, đang chơi đến hưng phấn, thỉnh thoảng kêu: "Đánh một chút, đánh một chút."

"Còn một kẻ nữa."

"Số một đừng liếm bao nữa mau nằm xuống."

"Hướng tây nam 235 độ."

"Mau nhìn xem."

Trò chơi cuối cùng cũng kết thúc.

"Đã hai tháng rồi cuối cùng ông đây cũng được ăn gà(*)."

(*) Trò chơi mà Thẩm Ngạn chơi là PUBG.

Phát hiện ánh mắt cô, Thẩm Ngạn giương mắt hỏi: "Chơi chung không?"

Đình Nhân: "Tôi không biết chơi."

"Rất đơn giản, chơi một ván sẽ biết thôi."

Trong điện thoại Đình Nhân có trò chơi này, lúc trước Giang Ti Kỳ đã tải xuống cho cô, chỉ là cô chưa từng chơi qua.

Cô mở trò chơi ra, quả nhiên không khó như cô nghĩ, được Thẩm Ngạn mang đi theo một hồi liền biết.

Nhưng mà cô quá dở, luôn bị rút xuống phía sau khiến Thẩm Ngạn phải đơn độc chiến đấu.

Bên ngoài, Thời Dịch gõ cửa mấy cái nhưng không ai mở anh đành phải lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa mới mở cửa liền nghe được âm thanh hai người chơi trò chơi.

Đình Nhân: "Nguy hiểm thật, mới vừa thiếu chút nữa đã bị giết chết rồi, thật may là anh ném đạn khói đó."

Thẩm Ngạn: "Nào tới, chúng ta vào vòng trong."

Đình Nhân: "A, tôi nhặt được một khẩu 98K này! Cho anh đấy, tôi không biết dùng."

Thẩm Ngạn: "Được, tôi tới ngay lập tức."

Thẩm Ngạn: "Lên xe, tôi mang cô đi ăn gà."

Thời Dịch nghe thế liền cau mày, đi tới phòng khách nhìn hai người đang ngồi trên sofa, mỗi người đều mang tai nghe, chơi đến quên trời.

Nghe được tiếng bước chân, Đình Nhân ngẩng đầu lên nhìn, kêu một tiếng giòn tan: "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch nhìn cô một cái rồi chuyển hướng sang Thẩm Ngạn: "Hơn nửa đêm chạy đến đây làm gì, không cần bạn gái nữa hả?"

Trong lòng bị anh đâm một dao, Thẩm Ngạn đến ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên, tự giễu: "Như lời cậu nói đấy, đã chạy đi với người khác rồi."

Thời Dịch cười nhạt một tiếng cũng lười để ý đến anh ấy.

Anh ấy cùng Hướng Hạm là thanh mai trúc mã, hai người lại công tác cùng một đơn vị mà người này là một bình giấm to, mỗi lần hai người xảy ra cãi nhau thì anh ấy lại chạy đến đây, hai năm rồi cũng không thấy mệt.

Tiến vào một căn phòng khác, Thẩm Ngạn đột nhiên nhìn về phía Đình Nhân: "Làm sao cô lại chết rồi!"

Cô gái nhỏ nháy đôi mắt to vô tội: "Không chú ý."

Ném lựu đạn để bị nổ mà còn nói không chú ý, có quỷ mới tin.

Gài bẫy đồng đội, Đinh Nhàn lè lưỡi rồi chạy vào phòng của mình.

Nghĩ đến người phụ nữ kia, Thẩm Ngạn cũng không còn tâm tư chơi game nữa, đang chuẩn bị rút điều thuốc ra thì Thời Dịch quét mắt nhìn anh ấy một cái nói: "Đi ra ngoài hút."

Anh ấy thu lại: "Tôi không hút nữa được chưa."

"Không hút cũng đi ra ngoài."

Thẩm Ngạn: "..."

Trong nhà có cô gái nhỏ, không thể cứ tùy ý như trước kia được nữa, Thời Dịch như nghĩ đến cái gì đó nói: "Đưa chìa khóa nhà cho tôi."

Vẻ mặt Thẩm Ngạn đầy ủy khuất nói: "Tôi hiếm lắm mới được nghỉ phép mà cậu lại đối xử với tôi như vậy à."

Thời Dịch đập anh ấy một cái, "Nhanh lên một chút."

Thẩm Ngạn bấu môi, ném chìa khóa qua, không được mấy phút người cũng bị đuổi đi.

Anh ấy thở dài một hơi, kỳ nghỉ không thể lãng phí được hay đi tìm người phụ nữ đó vậy.

Đinh Nhàn quên lấy điện thoại, cho đến khi bên ngoài không còn âm thanh gì nữa cô mới mở cửa phòng ra.

Không nghĩ tới anh đã đứng trước cửa.

"Muốn chơi?"

Đinh Nhàn lắc đầu một cái, ánh mắt nhìn chằm chằm vật được anh nắm trong tay.

Miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo.

Thời Dịch khẽ cười một tiếng rồi đưa di động cho cô.

"Có thể chơi nhưng không được mê muội."

Cô gái nhỏ quá cao hứng nên ôm eo anh, "Anh Thời Dịch, anh thật tốt."

Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đối phương hai người đều ngẩn ra.

Hô hấp Thời Dịch có chút loạn, đang muốn đẩy cô ra thì cô gái nhỏ đã tự buông lỏng tay, hai lỗ tai đỏ đến nhỏ máu.

Không dám ngẩng đầu nhìn anh nữa liền xoay người chạy vào phòng, chạy quá nhanh nên chân trái vấp chân phải ngã ngay trước cửa.

—————

Tác giả có lời muốn nói:

Siêng năng có thể bù đắp cho việc giáo dục tốt và còn phải bỏ ra một chút công sức – Hoa La Canh(*)

(*) Hoa La Canh là một nhà toán học nổi tiếng của Trung Quốc.

Chương 9

"A! Đau quá!"

Trong lòng Thời Dịch căng thẳng, vội bước nhanh đến kiểm tra vết thương cho cô, mắt cá chân phải đã sưng lên một cục to, thấy thế mi tâm hơi nhăn lại: "Làm sao lại không cẩn thận như vậy?"

"Đều tại anh."

Khi đó Đinh Nhàn rất luống cuống nên chạy rất nhanh không kịp chú ý đã đụng vào cửa, đau đến nỗi nước mắt đều tuôn ra.

"Trách tôi."

Thời Dịch lo lắng cho vết thương của cô cũng không để ý đến lời cô nói, khom người xuống vòng tay qua lưng cô ôm cả người cô lên.

Đinh Nhàn nằm gọn trong ngực anh, hơi thở trên người anh vô cùng sạch sẽ và mát lạnh, gò má cô dán lên ngực anh, bên tai là tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, một tiếng lại một tiếng vô cùng rõ ràng.

Trong lòng anh rất rộng, rất ấm áp, cảm giác vô cùng an toàn, cô đột nhiên không thấy đau đớn nữa, ngơ ngác ngẩng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh bỗng mặt cô đỏ lên lan cả đến cổ.

Thời Dịch để cô ngồi xuống giường rồi ngồi xổm xuống nắm chân cô lên xem qua vết thương.

Vẫn còn tốt, không có thương tổn đến gân cốt chỉ là bị thương nhỏ ngoài da.

Anh xoay người đi lấy hòm thuốc tới sau đó khử trùng rồi bôi thuốc cho cô.

"Đau~"

Lúc anh thoa thuốc lên, Đinh Nhàn đau đến nhe răng trợn mắt muốn rút chân lại nhưng anh dùng lực trên tay nắm chặt chân cô lại.

Trong lòng bàn tay rất ấm áp nhưng mang một dòng điện truyền sâu vào tâm cô. Ánh mắt cô không thể rời khỏi đôi bàn tay đẹp đẽ của anh, không khỏi nghĩ vu vơ, đôi tay này mà cầm dao phẫu thuật thì sẽ như thế nào đây?

***

Đinh Nhàn quyết tâm ngày nghỉ mỗi tuần sẽ chơi game một lát, vào thứ bảy sau khi ăn tối xong cô ngồi trên sofa cầm điện thoại chơi game, thấy Thời Dịch từ trong bếp đi ra, nói: "Anh Thời Dịch, chúng ta chơi một ván cùng nhau đi."

"Không được."

Đinh Nhàn: "Không lẽ anh không biết chơi? Không sao đâu, em sẽ chỉ anh."

Thời Dịch đi đến gần, liếc nhìn mắt cá chân của cô, nói: "Em chơi một mình đi, đừng chơi muộn quá."

Đinh Nhàn ném máy tính bảng cho anh, "Là anh nói phải cân bằng giữa làm việc và nghỉ ngơi, anh cũng bận cả ngày rồi nên nghỉ ngơi một chút chứ."

"Chơi game không tính là nghỉ ngơi."

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng anh đã cầm máy tính bảng trên tay ấn vào trò chơi.

Trò chơi này rất nổi tiếng, lúc trước Thời Dịch có chơi qua mấy lần với Thẩm Ngạn, thao tác không khó lắm.

Đình Nhân: "Chúng ta xếp hàng ghép đội đi."

Bên này Giang Ti Kỳ vừa mới kéo Dịch Nhiên vào đội ngũ, liếc qua xem danh sách đội ngũ thì thấy tên bạn tốt, Đình Nhân cũng chơi cái này đó!, nên vội vàng gửi tin nhắn cho cô.

[Tiểu Nhân Nhân, không nghĩ ra cậu cũng chơi trò này đấy, Dịch Nhiên cũng ở đây, cùng nhau chơi đi.]

Đình Nhân nhìn tin nhắn vừa mới được gửi tới rồi nhìn về phía Thời Dịch.

"Sao vậy?"

"Có bạn học mời em vào đội, chúng ta chơi đội bốn người được không?"

Thời Dịch nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Đình Nhân nhanh chóng gửi tin nhắn sang: [Được, tớ kéo các cậu vào đội.]

Bốn người lập thành một đội, Giang Ti Kỳ vừa mới vào đội liền cà lơ phất phơ nói: "Ôi chao, Tiểu Nhân Nhân, học chơi game lúc nào vậy? Giáo sư Thời nhà cậu để cho cậu chơi à? Cẩn thận coi chừng bị đánh đòn nha~"

Hai người chưa kịp đeo tai nghe vào thì giọng Giang Ti Kỳ vang lên trong phòng khách rộng rãi, vô cùng rõ ràng, khuôn mặt Đình Nhân đỏ bừng lên hận không thể đánh chết Giang Ti Kỳ.

Cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh thì thấy sắc mặt anh vẫn bình thường vì thế trong lòng mới thoáng thả lỏng, sau đó vội vàng đeo tai nghe lên, nói: "Sợ Gì, tập trung chơi trò chơi đi không được nói bậy nữa."

Địch Nhiên cũng nói: "Đúng vậy, cậu ấy cũng không phải chơi thường xuyên, giáo sư Thời sao mà đánh người được."

Hơn nữa, người cũng đã lớn như vậy rồi, anh họ cũng không thể đánh mông em gái được, quá không thích hợp rồi.

"Đúng nha, đánh người là không tốt, vậy giáo sư chắc có phương pháp trừng phạt khác, chắc chắc chắc, Tiểu Nhân Nhân của chúng ta thật đáng thương mà."

Đinh Nhân hồi hận muốn chết vì đã ghép đội với Giang Ti Kỳ, cô lại lén ngược mắt lên nhìn người bên cạnh một chút, vừa mới chuẩn bị cúi xuống nhả tin nhắc nhở Giang Ti Kỳ thì trong tai nghe truyền đến một giọng nói: "Này, số bốn sao không nói gì thế, Tiểu Nhân Nhân, đó là ai vậy?"

Giang Ti Kỳ đâu hề biết tình hình hiện tại, vẫn còn tiếp tục nói: "Số bốn, số bốn nói chuyện đi."

"Tôi là Thời Dịch."

Không đợi Đinh Nhân trả lời thì Thời Dịch đã nói trước.

Tay Giang Ti Kỳ run lên một cái, suýt chút nữa đã thật sự mất bình tĩnh.

Cô ấy bối rối, mấy giây sau mới dò xét lên tiếng nói: "Giáo... giáo sư Thời."

Sau khi nói xong chỉ nghe thấy trong tai nghe truyền đến một tiếng trầm thấp: "Ừ."

Giờ phút này, Giang Ti Kỳ hận không thể xé rách miệng mình, Đinh Tiểu Nhân chết tiệt không chịu nói trước gì hết.

Địch Nhiên cũng không ngờ là giáo sư Thời sẽ ghép đội chơi trò chơi với bọn họ, cậu ta nín thở tập trung suy nghĩ, không dám nói câu nào nữa.

Mọi người đột nhiên an tĩnh lại, bầu không khí lúc này có chút quỷ dị, cho đến khi Đinh Nhân đi vào một căn phòng "Toilet".

"Anh Thời Dịch, em có một cái ống ngắm x8."

Địch Nhiên: "Tớ có 98K, cho tớ."

"Không, tớ cho anh Thời Dịch." Đinh Nhân chạy đến bên Thời Dịch.

Thời Dịch: "Để ở chỗ em trước đi, tôi đi nhặt súng ngắn."

Đinh Nhân: "Để em che cho anh."

Giang Ti Kỳ theo sát phía sau.

Địch Nhiên thấy ba người kia chạy xa đến như vậy liền tìm chiếc mô tô chạy đuổi theo. Mở bản đồ ra xem thấy phía trước có con sông, cậu ta định chạy qua nhưng kết quả chưa kịp làm gì thì đã bị đánh bất ngờ ngay cả kêu cứu cũng chưa kịp kêu người đã ngã xuống đất.

Cậu ta nhịn xuống kích động muốn chửi thề, đành thở dài một hơi rồi xem tiếp cuộc chiến.

Giang Ti Kỳ định quay trở lại cứu Địch Nhiên nhưng vừa mới đi được mấy bước đã thấy cậu ta anh dũng hy sinh, sau đó lại xoay người tiếp tục đi theo Đinh Nhân.

"Địch Nhiên, cậu chết quá nhanh rồi, còn nói gì mà mang Tiểu Nhân Nhân đi ăn gà không bằng là cậu kéo chân người khác ấy chứ."

Địch Nhiên hừ một tiếng không nói gì.

Thời Dịch nhất súng ngắn quay trở về, Đinh Nhân đưa cho anh cái ống ngắm x8 để gắn vào khẩu súng AWM, anh đưa cho cô hai túi cứu thương lại thấy Giang Ti Kỳ đến nên đưa cho cô ấy hai túi cấp cứu.

Ngoại trừ bọn họ thì còn lại mười người nữa.

Ba người chạy đến khu trung tâm an toàn, Thời Dịch quan sát tình huống xung quanh, mở miệng nói: "Cậu chính là Địch Nhiên?"

Đột nhiên bị điểm danh, trong lòng Địch Nhiên kinh ngạc một chút, vô cùng khẩn trương.

"Vâng."

Cậu ta trả lời rất nghiêm chỉnh, trong lòng còn đang nghĩ làm sao mới có thể để lại ấn tượng tốt của giáo sư Thời, anh ấy chính là anh họ của Đinh Nhân đó.

Còn chưa nghĩ ra muốn nói gì, chỉ nghe anh hỏi tiếp: "Bạn cùng bàn của Đinh Nhân?"

"Vâng." Địch Nhiên hít sâu một hơi, muốn thể hiện bản thân một chút nên nói: "Giáo sư Thời, anh yên tâm, ở trường học em sẽ bảo vệ Đinh Nhân thật tốt, không để ai bắt nạt cậu ấy đâu."

Có người bắn Đinh Nhân từ phía sau, Giang Ti Kỳ tiến lên hỗ trợ, kết quả cũng bị tiêu diệt.

Đình Nhàn cầu cứu: "Anh Thời Dịch, cứu bọn em."

Thời Dịch đổi lại súng, thấy trên nóc nhà có ba người nên vừa bắn vừa chạy đến phía các cô.

Giang Ti Kỳ kêu lên: "Giết hết cả ba luôn, thật lợi hại!"

Thời Dịch đến nơi đem hai cô gái đến khu an toàn, ba người đi ra khỏi phòng rồi nằm trên đất bắt đầu bò về phía trước.

Anh lại hỏi: "Chính là người cho cô ấy chép bài thi phải không?"

Anh nhớ chủ nhiệm lớp từng nói đến nam sinh đó tên là Dịch Nhiên.

Trong lòng Dịch Nhiên run lên một cái, "Giáo sư Thời, chuyện này là lỗi của em, anh ngàn vạn lần đừng trách Đình Nhàn."

Thời Dịch: "Là cậu bắt cô ấy chép?"

"...Không phải."

"Vậy cậu thay cô ấy chịu trách nhiệm cái gì?"

Dịch Nhiên bị nói không thể trả lời được gì.

Giang Ti Kỳ một bên chơi game một bên xem kịch vui, Đình Nhàn thì không dám nói câu nào sợ bị anh phê bình.

Chỉ còn lại tên cuối cùng, Thời Dịch vác khẩu súng AWM núp ở phía sau, dùng ống ngắm x8 tìm kiếm.

Dịch Nhiên yên lặng trong chốc lát, nhớ đến những lời mà Giang Ti Kỳ đã nói, mặc dù chỉ là đùa giỡn nhưng trong lòng cậu ta có chút lo lắng sợ Đình Nhàn thật sự bị đánh, nói: "Giáo sư Thời, biết sai mà sửa lỗi là người ngoan, chúng em cũng đã biết lỗi rồi."

Dừng một chút, cậu ta lại sợ anh không hiểu nên nói thêm: "Đình Nhân dù sao... cậu ấy dù sao cũng là một cô gái, anh phải đối xử dịu dàng không thể dùng bạo lực được."

Thời Dịch cười nhạo một tiếng: "Cậu cảm thấy tôi sẽ đánh em ấy?"

Địch Nhiên: "Em không có nói như vậy."

Thời Dịch cũng đã trải qua cái tuổi như vậy, làm sao anh lại không hiểu những tính toán trong lòng cậu ta chứ, hỏi: "Nếu tôi thực sự đánh cô ấy, cậu sẽ làm gì?"

Thiếu niên không khỏi siết chặt quả đấm, "Đánh đập là phạm pháp, nếu anh thật sự đánh cậu ấy em sẽ báo cảnh sát bắt anh."

Lời cậu ta vừa dứt chỉ nghe "Đoàng" một tiếng, tiếng súng vang lên, người cuối cùng cũng đã bị tiêu diệt.

Giang Ti Kỳ không ngừng hoan hô: "Oa, giáo sư Thời thật lợi hại, ván đầu tiên đã dẫn chúng ta đi ăn gà! Đại thần!"

"Tôi còn có việc, các em cứ tiếp tục đi."

Thời Dịch thoát khỏi trò chơi, Đình Nhân thấy anh lấy tai nghe ra rồi tắt máy, hỏi: "Anh Thời Dịch, anh tức giận sao?"

Người đàn ông buồn cười: "Tại sao tôi phải nổi giận?"

Đình Nhân: "Địch Nhiên nói báo cảnh sát bắt anh."

"Yên tâm. Cảnh sát sẽ không bắt tôi đâu."

Anh nói xong liền đứng dậy đi về phòng, mãi cho đến khi người đàn ông đóng cửa lại Đình Nhân mới hoàn hồn.

Cô luôn cảm giác được anh đang tức giận, là bởi vì Địch Nhiên sao?

Trong trò chơi, Giang Ti Kỳ đang gọi cô đánh trận mới, Đinh Nhàn mở microphone ra nói: "Chơi một ván cuối cùng."

"Trời ơi, má ơi, vừa rồi hù chết tớ mà."

Thấy cô xuất hiện, Giang Ti Kỳ trách móc nói: "Nhàn Nhàn, sao cậu lại không nói sớm cho tớ biết chứ."

"Cậu như vậy thì đã là gì, tớ mới gọi là thăm này." Địch Nhiên kêu rên một tiếng, "Đầu tớ bị lừa đá sao, tại sao lại nói là báo cảnh sát bắt anh ấy chứ."

Xúc động là ma quỷ mà, cậu ta cứ như vậy mà đắc tội với gia trưởng của Đinh Nhàn, sau này phải làm thế nào đây.

"Cậu đừng sỉ nhục con lừa." Giang Ti Kỳ cũng bội phục cậu ta, "Ai bảo cậu ngu ngốc như vậy làm gì, đùa giỡn kỳ cục."

"Tớ sợ vạn nhất mà."

"Vạn cái đầu cậu á! Giáo sư Thời là người thế nào chứ, sẽ làm ra loại chuyện đó hả?"

Hai người lại bắt đầu đấu võ mồm, Đinh Nhàn tham gia cũng như không, Giang Ti Kỳ nói: "Đinh Nhàn, sao không nói lời nào vậy, dù sao cũng phải chíp một tiếng chứ."

"Chíp~"

Giang Ti Kỳ: "..."

Địch Nhiên: "..."

Tham gia đội bốn người, có một người khác là hệ thống tự ghép vào.

Ván này lại không thuận lợi như ván trước, Đinh Nhàn ngã xuống còn chưa đứng dậy đã lăn xuống vách núi mà chết, cô một bên xem cuộc chiến chợt nghe được tiếng chuông điện thoại.

Điện thoại của Thời Dịch để trên ghế sofa đang vang lên, cô cầm lên nhìn xem là ai thì thấy trên màn hình hiển thị ba chữ: Từ Hoàn Chi.

Là tên của phụ nữ.

Lòng chợt nghẹn lại một chút.

Chuông vang lên không ngừng, cô tháo tai nghe ra rồi cầm điện thoại chạy đến phòng anh.

Trong phòng không có người.

Chắc là trong thư phòng rồi.

Cô lại chạy đến thư phòng, mới vừa đi tới cửa thì tiếng chuông ngừng lại.

Cửa không khóa nên Đinh Nhàn nhẹ nhàng đẩy ra.

Người đàn ông đang nằm trên bàn sách, mặt đưa về phía cô, ánh mắt hơi khép hờ nhìn giống như đang ngủ.

Lòng cô lại loạn cả lên, chân không khống chế được đi vào trong, đi càng ngày càng gần, cô dùng sức ép trái tim đang đập thình thịch của mình lại như sợ bị anh nghe thấy.

Cô đi đến sau lưng anh, người đàn ông mặc quần áo ở nhà rộng thùng thình, hai nút đầu không cài lại, ánh mắt Đinh Nhàn nhìn đến trên cổ anh, chợt nhớ đến gì đó liền đưa tay ra, đưa tay đến sau cổ áo...

————

Tác giả có lời muốn nói:

Giáo sư Thời: Vợ tôi, phải cần cậu bảo vệ sao?

Chương 10

Tay Đinh Nhàn hơi run rẩy, tim đập càng lúc càng nhanh, "Thình thịch, thình thịch." dường như muốn lao ra khỏi lồng ngực.

Cô đè nén lại nội tâm đang khẩn trương của mình, đến gần hơn từng chút, từng chút một, ngay lúc đầu ngón tay chạm vào cổ áo anh thì điện thoại đột nhiên vang lên, cô giật mình, ngón tay xẹt qua cổ anh một cái, cái chạm này thật nóng bỏng khiến tim cô lại đập nhanh hơn một nhịp, gò má giờ đây cũng đỏ ửng cả một mảng.

Người đàn ông bị đánh thức, ngẩng đầu nhìn lên, "Sao vậy?"

"Điện thoại." Đinh Nhàn đưa điện thoại cho anh, có tật giật mình nên cúi đầu rất thấp sợ bị anh nhìn ra gì đó.

Thời Dịch xoa xoa sống mũi, bắt máy: "Chuyện gì?"

Cũng không biết đầu dây bên kia nói gì mà mi tâm anh hơi nhăn lại, đáp một tiếng rồi cúp máy.

Quay đầu lại mới phát hiện cô gái nhỏ còn chưa đi, hỏi: "Chơi game sao rồi?"

Đinh Nhàn: "..Té từ trên vách núi xuống chết rồi."

Người đàn ông cười nhẹ một tiếng, lấy sách trên bàn để lại vào giá sách, tầm mắt nhìn lướt qua lại lấy xuống quyển khác.

Anh có rất nhiều loại sách, Đinh Nhàn thừa dịp anh không có ở đây đã nhìn qua một chút. Đinh Nhàn đứng cách anh không quá nửa mét, nhìn hình dáng gò má của anh lại nhớ

đến vài hình ảnh, cảnh tượng lần đầu tiên gặp nhau bỗng hiện lên.

Đang lúc xuất thần, chợt nghe anh nói: "Lấy hòm thuốc đem đến đây."

Đoán được ý của anh, Đinh Nhàn đi đến gần hơi kéo ống quần lên để lộ ra mắt cá chân cho anh nhìn: "Đã tốt hơn rồi mà."

Vốn bị thương nhẹ, ngoại trừ vết trầy da chút xíu thì cũng chỉ có chút bầm.

Thời Dịch nhìn lướt qua, nói: "Đi lấy vào đây."

Đinh Nhàn mấp máy môi không nói gì nữa mà chạy ra ngoài, trong chốc lát nhanh chóng mang hòm thuốc trở lại.

Thời Dịch nhận lấy rồi thuận tay đặt trên bàn. Anh kéo ghế ra tỏ ý để cô ngồi xuống.

Nhìn người đàn ông xoay người lấy ra bông gòn cùng nước thuốc từ hòm thuốc, một màn tối hôm qua không khỏi hiện lên trước mắt, Đinh Nhàn có chút hơi mất tự nhiên, hai tay để ngay ngắn trên đùi, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc và cẩn thận đó y như học sinh tiểu học mới đi học.

Đến lúc Thời Dịch ngồi xổm xuống cô mới phục hồi lại tinh thần, cúi người xuống định vén ống quần lên nhưng ngón tay lại vô tình chạm với tay anh, xúc cảm đó vô cùng nóng bỏng làm cô giật mình, theo bản năng rút tay lại.

Ngược lại người đàn ông không để ý đến, vén ống quần cô lên rồi bôi thuốc.

Vết thương đã đóng vảy nên không còn thấy đau như tối hôm qua nữa, nước thuốc được thoa lên mang đến cảm giác

lạnh buốt vô cùng thoải mái.

Sau khi thoa xong Thời Dịch đứng dậy, lấy một hộp thuốc từ trong hòm thuốc ra rồi lấy ra hai viên bỏ vào trong miệng.

Động tác của anh vô cùng đẹp mắt, ưu nhã bưng ly nước lên uống, lúc nuốt xuống còn thấy rõ trái cổ chuyển động lên xuống khiến người khác nhìn không rời mắt.

Đinh Nhàn nhìn đến ngơ ngác cho đến khi anh đặt ly nước xuống cô mới bất giác hỏi: "Anh Thời Dịch, anh không thoải mái sao?"

"Cảm vặt."

Ngày hôm qua anh đã có chút không thoải mái nhưng anh lại không để ý đến, không nghĩ rằng hôm nay lại nghiêm trọng hơn.

Sắc mặt của anh lại không giống như người chỉ cảm nhẹ, cô nói: "Chúng ta đi bệnh viện đi."

Thời Dịch lắc đầu nói: "Tôi mới uống thuốc rồi, không sao đâu."

Bác sĩ bị cảm mạo là chuyện thường xuyên, anh biết rõ tình trạng của mình, không nghiêm trọng lắm.

Đinh Nhàn phát giác ra sắc mặt anh không đúng lắm, nghĩ đến vừa rồi chạm vào tay anh thấy rất nóng, nhớ đến điều này làm trong lòng cô bắt đầu lo lắng, cũng không biết lấy can đảm từ đâu, cô tiến lên một bước, nhón chân đưa tay lên muốn sờ trán anh.

Thời Dịch không ngờ cô gái nhỏ lại đột nhiên tiến lên, anh nghiêng đầu đi rồi cầm lấy cổ tay cô: "Thật sự không sao đâu."

"Em không tin." Cô gái nhỏ vô cùng cố chấp, vào lúc này ngượng ngùng gì cũng mất sạch chỉ còn lại nội tâm lo lắng cho anh.

Tay lại đưa đến trước, lúc này Thời Dịch cũng không ngăn cản nữa.

Lòng bàn tay như bị cái nóng thiêu cháy.

Trong bụng càng hoảng hốt hơn, "Anh Thời Dịch, chúng ta đi bệnh viện đi có được không?"

Có lẽ là bị dọa sợ rồi, giọng cô gái nhỏ như đang cầu khẩn, Thời Dịch nghe được cũng không biết phải cự tuyệt thế nào.

Lúc hai người đi đến bệnh viện là đã hơn 11 giờ tối.

Ban đêm không có người nào, y tá trực thấy anh thì lễ phép chào hỏi: "Giáo sư Thời."

Anh khẽ vuốt cằm, Đinh Nhàn phát hiện có vài ánh mắt đang nhìn mình nên không khỏi bước nhanh hơn theo sát sau lưng anh.

Sau lưng truyền đến giọng nói của phụ nữ nhưng cách quá xa nên cô không nghe được gì.

Bác sĩ đo nhiệt độ cho Thời Dịch, 39 độ, sốt cao nên cần phải truyền nước.

Bác sĩ không thể tự chữa được mà.

Người đàn ông nửa ngồi trên giường bệnh, trong chốc lát có y tá đến truyền dịch cho anh, Đinh Nhàn nhìn vô cùng chăm chú, nhìn thấy đầu kim đâm vào da anh mà lòng cô cùng xoắn lại.

Dáng vẻ y tá trông khoảng ba mươi mấy tuổi, có quen biết với Thời Dịch, ghim kim xong thì một bên điều chỉnh tốc độ chảy của nước một bên trêu chọc: "Giáo sư Thời đây là không yên tâm về chúng tôi à, hiếm thấy hôm nay về nhà sớm mà nửa đêm lại còn đến đây một chuyến."

Thời Dịch bất đắc dĩ cười cười, hai người trò chuyện mấy câu thì y tá rời đi.

Anh quay đầu thấy bóng lưng Đinh Nhàn đang rót nước cho anh, suy nghĩ một chút thấy bản thân không cần nhắc chu toàn, hơn nửa đêm mà còn để cô gái nhỏ đi theo mình.

Chờ cô bung ly nước đến, anh hỏi: "Có mệt không?"

Đinh Nhàn lắc đầu một cái.

Người đàn ông nhìn cô chăm chăm hai giây, vừa muốn mở miệng nói thì cô đã giành nói trước: "Anh Thời Dịch, bài tập em đều đã sớm làm xong rồi, ngày mai không có đi học nên ngủ trễ cũng không sao đâu."

Cô gái nhỏ đứng trước mặt anh, dáng vẻ vừa khôn khéo lại vừa dè dặt như rất sợ anh đuổi cô về nhà.

Thời Dịch bật cười khanh khách.

Mới vừa rồi anh có nghĩ qua sẽ bảo cô về trước để nghỉ ngơi nhưng mà lại chợt nhớ bây giờ là hơn nửa đêm rồi, nếu bảo cô một mình đi về cũng không thể yên tâm được.

Bên cạnh có giường bệnh trống, anh nhẹ giọng nói: "Mệt thì qua đó nghỉ một lát đi, chừng nào về tôi sẽ gọi em dậy."

"Vâng."

Ánh mắt Đinh Nhàn nhìn cánh tay anh, nơi bị kim đâm vào có hơi nhô lên.

Cô chợt nhớ lại bản thân lúc mười tuổi bị nóng sốt như thế này, cha sau khi làm thủ tục ly hôn về thì tức trực bên giường chăm sóc cô còn mẹ thì kiên quyết bỏ đi, kim tiêm ghim vào da trong nháy mắt mọi đau đớn lan tràn cả thể xác lẫn tinh thần.

Tám năm, gương mặt mẹ trong ấn tượng của cô đã sớm mờ hồ, trí nhớ in sâu chỉ có bóng dáng xoay người đi của bà.

Từ đó trở đi cô đều sợ kim tiêm.

"Có đau không?" Cô đưa tay ra muốn chạm vào nhưng lại sợ anh bị đau.

Thời Dịch lắc đầu, đối với anh thân là một người đàn ông thì đây chỉ như bị kiến cắn, không hề thấy đau gì.

Nhưng nhìn thấy mi tâm đang nhú lại của cô, anh mở miệng nói: "Không đau."

Ý thức được tâm tình của mình có chút không đúng, Đinh Nhàn định thần lại, mới vừa muốn nói gì thì Thời Dịch đã giơ tay lên xoa đầu cô, nhẹ giọng nói: "Nghe lời, đi ngủ một lát đi."

Không biết có phải do bị bệnh hay không mà giọng anh lúc này có chút khàn khàn, đặc biệt mê hoặc, nhiệt độ từ lòng bàn tay anh truyền đến làm mặt cô có chút hồng.

Đây là lần đầu tiên anh chủ động tiếp xúc với cô.

Tim như một đứa trẻ nghịch ngợm lại không khống chế được nhảy loạn lên, sợ bị phát hiện nên cô gật đầu một cái rồi xoay người nằm trên chiếc giường cạnh giường anh.

Thời Dịch cũng có chút mệt nên cũng nằm xuống nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu anh nghe thấy tiếng mở cửa, mở mắt nhìn sang.

"Thời Dịch..."

Từ Hoàn Chi xách táo cùng với cháo dinh dưỡng đi vào trong, mới vừa gọi tên anh liền thấy anh ngồi dậy, đặt ngón trở lên môi ý bảo cô ta hạ thấp âm lượng.

Nhìn theo ánh mắt anh, Từ Hoàn Chi hơi sững sờ, người nằm cạnh giường anh là một cô gái chừng mười bảy mười tám tuổi, màu da cô gái rất trắng, lộ ra vẻ rục rở của độ tuổi thanh xuân, lông mi dày, gương mặt như búp bê làm người ta yêu thích.

Cô gái này là ai?

Cô ta đến gần, "Cô ấy là..."

Thời Dịch không trả lời lại cô ta, hỏi ngược lại: "Cô đến đây làm gì?"

Thanh âm được anh đè thấp xuống, lúc nói chuyện ánh mắt luôn nhìn cô gái nhỏ nằm trên giường, rất sợ không cẩn thận sẽ đánh thức cô.

Vừa rồi anh cảm nhận được tâm trạng của cô có chút không đúng lắm.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng nhớ lại trước kia Đình Trí có nói vài chuyện nên đại khái anh cũng có thể đoán ra được chuyện gì, vào lúc này cô gái nhỏ ngủ rất an ổn nên anh cũng thoáng yên tâm đôi chút.

Từ Hoàn Chi mang cháo dinh dưỡng đến trước mặt anh rồi ngồi xuống, "Không phải nói chỉ là cảm vặt sao? Sao lại nghiêm trọng như vậy?"

Nếu không phải nhờ y tá trong bệnh viện gọi đến cho cô ta thì cô ta cũng không biết việc anh phát sốt thế này.

Cô ta múc một muỗng đưa đến bên miệng anh, Thời Dịch nghiêng đầu tránh đi, nói: "Cô cứ để đó đi, bây giờ tôi không muốn ăn."

Động tác của Từ Hoàn Chi hơi ngừng lại.

Đúng vậy, làm sao cô lại quên, người đàn ông này luôn duy trì khoảng cách với cô ta, chưa bao giờ vượt qua nó.

Hai người học chung trường đại học, cô ta đã thích anh nhiều năm rồi, vì muốn gần anh còn chạy đến chỗ này làm việc, nhưng cô ta lại không dám bày tỏ vì sợ có vài lời nói ra khỏi miệng thì sau này ngay cả làm bạn cũng không được.

Từ Hoàn Chi đặt cháo lên tủ giường, nhìn bình thuốc nước một chút, còn phải chờ thêm lát nữa.

Cô ta muốn ở đây chăm sóc anh, vừa lấy điện thoại ra định điện về nhà báo một tiếng liền nghe được người đàn ông nói: "Tôi không có gì đáng ngại, cô nên trở về đi thôi."

"Một mình cậu ở đây không thuận tiện, tôi ở đây chăm sóc cậu."

Thời Dịch: "Chỉ là phát sốt mà thôi, không cần khoa trương như vậy."

Cô ta chỉ mới ngồi xuống mà anh đã lên tiếng đuổi người rồi.

Trong lòng Từ Hoàn Chi có chút ủy khuất nhưng lại không thể hiện ra ngoài, trầm mặc mấy giây, cô ta nói: "Vậy cậu nghỉ ngơi cho khỏe, có việc gì thì gọi điện cho tôi."

Nói xong, cô ta đi ra khỏi phòng bệnh.

Vừa mới đóng cửa lại nước mắt đã không kiềm chế được trào ra, nghĩ lại trước khi ra khỏi cửa bản thân còn cố ý ăn mặc đẹp một chút, bây giờ đột nhiên cảm thấy quá buồn cười.

Thời Dịch nghiêng đầu nhìn sang.

Cô gái nhỏ không biết đã tỉnh từ khi nào, đôi mắt mông lung đang nhìn chăm chăm anh.

"Tỉnh khi nào vậy?"

Cô gái nhỏ chớp chớp mắt không nói gì vẫn nhìn anh.

Thời Dịch lại hỏi: "Gặp ác mộng hả?"

Đinh Nhàn lắc đầu một cái rồi nhắm mắt lại.

Không đoán được tâm tư của cô gái nhỏ, chân mày Thời Dịch có hơi nhíu lại.

Ngay lúc anh cho rằng cô đã ngủ thì bên tai lại truyền đến âm thanh mềm nhũn.

"Anh Thời Dịch."

"Ừ?"

"Có phải anh thích cô gái đó không?"

Chương 11

Thời Dịch hơi sững sờ, nhẹ giọng nói: "Sao lại hỏi như vậy?"

Dưới ánh đèn phòng bệnh, ánh mắt Đinh Nhàn rõ ràng càng ngày càng sáng rực rỡ, cô nhìn anh chăm chăm, trong con người đang động có chút gì đó u buồn.

Cô gái dè dặt giấu đi bí mật trong lòng, sợ anh biết lại như sợ anh không biết.

Hồi lâu sau cô mới mở miệng, lầm bầm nói: "Cô ấy rất đẹp."

Mặc dù cô không thấy chính diện khuôn mặt của người phụ nữ đó nhưng không biết lý do tại sao chỉ cần nhìn thấy dáng người xinh đẹp của cô ta thì cô lại có thể khẳng định như vậy, đó chính là một người phụ nữ có tướng mạo xuất chúng.

Cũng có thể là trong tiềm thức cô đã nhận định người phụ nữ bên cạnh anh nhất định là người có mọi khía cạnh đều xuất sắc.

Thanh âm của cô gái nhỏ rất nhỏ, nhỏ đến mức Thời Dịch không thể nghe rõ ràng những gì cô đã nói.

Cảm thấy cô lộ ra chút u buồn, anh ngồi dậy dựa vào đầu giường, lấy một trái quýt đưa cho cô.

Đinh Nhàn lắc đầu một cái nói: "Em không muốn ăn."

"Giúp tôi nếm thử xem có ngọt không."

Nghe vậy Đinh Nhàn đứng dậy đi đến nhận lấy trái quýt từ trong tay anh, bình thần lột vỏ ra. Tâm tình vô cùng không

tốt, ngay cả những sợi chỉ màu trắng trên trái quýt cũng không lấy hết đã tách ra một múi để vào trong miệng.

Thời Dịch hỏi: "Ngọt không?"

"Ngọt."

Múi quýt căng mọng đầy nước, rất ngọt.

Quai hàm cô gái nhỏ phồng lên, hơi động đậy giống như một con sóc nhỏ vô cùng đáng yêu.

Thời Dịch nói: "Em ăn hết đi."

Hả?

Động tác của Đinh Nhàn hơi ngừng lại một chút, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông có chút lơ mờ khó hiểu.

Không phải là kêu cô ném thử thôi sao?

Đôi môi hồng của cô gái nhỏ còn vương lại một chút nước của trái quýt nên hơi sáng lên dưới ánh đèn, cái miệng nhỏ kia lộ ra vẻ xinh đẹp động lòng người.

Thời Dịch dời ánh mắt đi, "Tôi không thích ăn ngọt."

Đinh Nhàn "À." một tiếng rồi tiếp tục ăn quýt, mới vừa ăn hai miếng đã nghe được tiếng giày cao gót vang lên, cô quay đầu nhìn sang vừa vịn ánh mắt chạm phải người đang đi đến.

Cô sững sốt một chút.

Là người phụ nữ vừa này.

Quả nhiên như cô nghĩ, dáng dấp rất xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt lộ ra một cổ mê hoặc rất đặc biệt, mái tóc

dài đến eo, khiến cho cả người cô ta nhìn rất quyến rũ.

Cô ta mặc một cái váy màu đỏ nhạt, cổ áo có hơi thấp lộ ra đường rãnh ngực rõ ràng, đến ngay cả Đinh Nhàn nhìn còn có chút đỏ mặt.

Cô không khỏi nghĩ đến Giang Ti Kỳ từng nói đàn ông đều thích phụ nữ ngực to chân dài.

Từ Hoàn Chi cũng sửng sờ, ánh mắt rơi vào trái quýt trên tay Đinh Nhàn, mấy giây sau mới khôi phục lại trạng thái bình thường, cười một tiếng nói: "Tôi quên chìa khóa xe."

Thời Dịch liếc nhìn chìa khóa xe trong học tử, nói: "Về sớm đi đừng làm bác gái lo lắng."

"Ừ."

Từ Hoàn Chi đi đến gần, mùi nước hoa dễ ngửi từ người cô ta tỏa ra, tầm mắt quét qua trước ngực cô ta, hai khối trắng như tuyết kia thật chói mắt.

Cô vẫn tỏ ra bình thường mà tiếp tục ăn quýt, nhìn về phía người đàn ông thì phát hiện anh cầm di động đang tìm kiếm cái gì đó. Như phát hiện ra cái gì, anh bỗng ngẩng đầu lên, Đinh nhàn đã không còn kịp né tránh nên chạm phải ánh mắt anh, trong đôi mắt anh vẫn nhàn nhạt như bình thường, lúc nhìn về phía cô trong đôi con ngươi còn mang theo chút nghi hoặc, sợ bị anh nhìn thấu ý nghĩ trong lòng nên Đinh Nhàn nhanh chóng dời tầm mắt đi.

Từ Hoàn Chi đi không bao lâu thì bình truyền dịch đã hết, Đinh Nhàn đứng dậy định gọi y tá vào nhưng bị Thời Dịch gọi lại, giây tiếp theo cô chỉ thấy anh rút kim ra.

Có máu chảy ra, Đinh Nhàn nhú mày một cái tiến lên muốn giúp anh nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, cuối cùng

đành hỏi: "Anh Thời Dịch, bây giờ còn khó chịu không?"

Thời Dịch đang muốn mở miệng nói thì thấy cô đột nhiên giơ tay lên áp vào trán anh.

Tay của cô gái nhỏ mềm mại áp vào trán anh, nhiệt độ vừa mới hạ xuống lại cao lên mấy phần.

Anh sửng sốt hai giây rồi kéo tay cô ra, "Đã giảm sốt nhiều rồi."

"Nhưng em cảm giác vẫn còn nóng." Lúc chạm vào, trong lòng bàn tay cô vẫn còn cảm thấy nóng, Đinh Nhàn vẫn không hề yên lòng chút nào.

Ngay sau đó có y tá đi vào, mang theo nhiệt kế đo độ, "Giáo sư Thời, để tôi đo nhiệt độ cho anh."

Thời Dịch: "Đã giảm sốt nhiều rồi, không cần đâu."

Anh vừa dứt lời thì bên tai liền vang lên âm thanh mềm mại: "Anh Thời Dịch, anh không nghe lời."

Cô gái nhỏ nhìn anh, nghiêm trang phê bình nói: "Bây giờ anh là bệnh nhân nên phải nghe lời bác sĩ nói."

Y tá đứng một bên hé miệng cười trộm, Thời Dịch không biết phải làm sao đành thỏa hiệp một lần nữa.

***

Chủ nhật.

Mặc dù tối hôm qua đến gần sáng mới ngủ nhưng Đinh Nhàn vẫn dậy rất sớm.

Mở tủ quần áo chọn một cái váy màu xanh nhạt từ bên trong rồi mặc vào, cô đứng trước gương nhìn người con gái

bên trong thì cảm thấy chỗ nào cũng không hài lòng.

Cô tháo dây buộc tóc xuống, mái tóc dài xõa ra, cô sửa sang lại một chút để nhìn mặt mình nhỏ hơn tí xíu.

Không đúng lắm.

Cô nhìn mình chằm chằm trong gương khoảng mấy giây, đột nhiên nhớ đến cái gì, ánh mắt liền nhìn xuống ngực mình.

Hình như có chút nhỏ.

Cô lại nhìn chân mình một cái, mặc dù không dài giống như người phụ nữ kia nhưng rất thẳng và thon.

Nhưng mà còn ngực, đủ mười tám tuổi liệu còn to ra nữa không?

Nghĩ đến đây, Đinh Nhàn lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Giang Ti Kỳ ngay lập tức.

[Sợi Gìrưng, tớ hỏi cậu một vấn đề, một người phụ nữ nhìn rất đẹp lại có vóc người tốt thì đàn ông động tâm với tỉ lệ bao nhiêu?]

Giang Ti Kỳ rất thích ngủ nướng, đoán chừng lúc này vẫn chưa tỉnh, Đinh Nhàn lại quét mắt nhìn cô gái trong gương, lớn đến bây giờ đây là lần đầu tiên cô không hài lòng với vẻ ngoài của mình.

Cô đi ra ngoài chuẩn bị làm đồ ăn sáng, lúc đi đến phòng khách thì bất ngờ nhìn thấy một người xa lạ.

Ngồi trên bàn ăn là một cậu nhóc chừng mười ba mười bốn tuổi, mặt mày thanh tú, gương mặt tinh ranh ngược lại có mấy phần giống với Thời Dịch.

Cậu ta đang xé bánh mì nướng, động tác rất tùy ý nhìn không hề kiên nhẫn chút nào.

Đang lúc giương mắt nhìn thì cậu ta cũng nhìn thấy cô, hướng về phía cô làm một cái mặt quỷ, một bên cắn bánh mì một bên thông thả đem bánh mì vừa xé vụn ra bỏ vào khay đồ ăn sáng của cô, làm xong rồi còn đùa dai lè lưỡi với cô, con người đen nhánh kia không che giấu được sự phản nghịch.

Đình Nhàn đi đến trước bàn ăn rồi ngồi xuống, nhìn chằm chằm đồ ăn sáng trước mặt mình mấy giây, khẽ cau mày, tên nhóc nghịch ngợm này là ai?

Đang suy nghĩ thì cậu nhóc lên tiếng: "Chị chính là Đình Nhàn?"

Giọng của thằng bé hết sức khinh thường, ánh mắt hơi biến đổi.

Đình Nhàn hỏi: "Em là ai?"

Trong nháy mắt ánh mắt của Thời Nặc thoáng qua tia giảo hoạt nói:

"Con trai người ấy."

Đình Nhàn ngẩn ra, theo bản năng suy nghĩ, năm nay Thời Dịch 28 tuổi, cậu nhóc này nhìn khoảng mười ba mười bốn tuổi gì đó, nếu như là con trai của anh vậy chẳng phải mới mười mấy tuổi anh đã có con rồi sao.

Không thể nào, không thể nào.

Cô lại nhìn trộm cậu nhóc một cái, hoặc là nhìn thằng nhóc này tướng mạo có hơi trưởng thành nhưng tuổi thật chỉ có bảy tám tuổi thì Thời Dịch có con lúc hai mươi tuổi à.

Nếu là vậy thì mẹ đứa bé này là ai???

Không đúng, không đúng, đàn ông hai mươi tuổi còn chưa đủ tuổi kết hôn, không thể như vậy được.

Còn có một tình huống khác là anh không kết hôn mà chỉ có con thôi.

Không thể nào, không thể nào, anh Thời Dịch không phải là loại người như vậy đâu.

Đầu óc Đinh Nhàn bị rối thành một nùi, cô lại nhìn cậu nhóc một cái, càng nhìn càng thấy giống, không khống chế được lại nghĩ đến tình huống kia.

Thấy cô như vậy khiến Thời Nặc vô cùng đắc ý, ăn càng vui vẻ hơn.

Đinh Nhàn nhấp một ngụm sữa bò đột nhiên di động rung lên, cô cầm lên nhìn thì ra là tin nhắn trả lời của Giang Ti Kỳ.

[Đàn ông đều là động vật thị giác, nhìn thấy người đẹp thì con người muốn rớt xuống rồi, cậu nói xem như vậy thì tỉ lệ động tâm là bao nhiêu?]

Khoa trương như vậy sao? Tối hôm qua cũng không thấy được phản ứng quá lớn nào của anh Thời Dịch.

Cô suy nghĩ một chút, nhắn lại: [Những gì cậu nói đều là chỉ người đàn ông nông cạn, người đàn ông chân chính sẽ không thô tục như vậy đâu.]

Di động lại nhanh chóng rung lên.

[Nhàn Nhàn, cậu không hiểu được.]

Rất nhanh đối phương lại gửi đến một tin nhắn khác.

[Không đúng, cậu phải hiểu. Cậu nghĩ lại những cuốn tiểu thuyết tình cảm đã xem đi, nữ chính mặc váy thật đẹp và hấp dẫn để đi khiêu khích nam chính, nam chính phản ứng ra sao.]

Đình Nhân đọc xong tin nhắn này trong đầu không khỏi hiện lên cảnh tượng trong tiểu thuyết tình cảm, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ lên, thầm mắng mình tại sao lại sắc nữ như vậy.

Thời Dịch đi ra từ phòng bếp, thấy một người thì nhìn chằm chằm vào điện thoại mà ngẩn người, còn một người thì nhàm chán lột vỏ trứng gà, thấp giọng: "Bữa sáng ăn ngon quá."

Đình Nhân ngẩng đầu nhìn về phía anh, sắc mặt anh đã tốt hơn ngày hôm qua khá nhiều, cô hỏi: "Anh Thời Dịch, hôm nay anh không cần đi làm sao?"

"Ừ." Thời Dịch chú ý đến vụn bánh mì trên khay đồ ăn của cô, chân mày hơi cau lại.

Thấy vậy, Thời Nặc cười một tiếng rồi đem trứng gà bỏ vào trong miệng, chuẩn bị đứng lên chuẩn đi nhưng còn chưa kịp đứng dậy liền bị ánh mắt của Thời Dịch trói chân lại.

Thời Dịch hỏi cậu ta: "Tại sao đem vụn bánh mì thả vào trong đồ ăn của người khác?"

"Em không thích ăn."

Thanh âm của cậu ta thật thấp, khí thế nghịch ngợm phá phách lúc trước đã biến mất hoàn toàn.

"Vậy cũng không cần phải xé vụn ra như vậy."

"Vâng, ngày mai em sẽ không làm vậy nữa."

Thời Dịch không lên tiếng, lấy bữa sáng của Đình Nhàn đặt vào trước mặt cậu nhóc, ý muốn cậu nhóc phải ăn hết.

Thời Nặc nhìn chằm chằm vụn bánh mì trong cái đĩa, mày hơi nhúu lại.

"Anh họ."

Cậu nhóc nhìn cô định nghĩ xem phải chống cự thế nào.

Thời Dịch trầm mặt xuống: "Ăn hết toàn bộ, một chút cũng không được phép chừa lại."

Đình Nhàn nghe được một tiếng "Anh họ." kia thì tâm tình tốt lên rất nhiều.

Thì ra là em họ của anh, khó trách nhìn giữa hai hàng lông mày có mấy phần giống nhau như vậy.

Thời Dịch ngồi xuống, vừa ăn sáng vừa nói với Đình Nhàn: "Thằng bé là Thời Nặc, là em họ của tôi."

Đình Nhàn nhìn cậu nhóc một cái, cười nói: "Người bạn nhỏ, xin chào chị là Đình Nhàn."

Thời Nặc ngay cả liếc mắt cũng không thềm làm, vừa muốn mở miệng nói gì thì thấy ánh mắt của Thời Dịch quét tới, cậu ta cái gì cũng đều không dám nói, tiếp tục ăn vụn bánh mì một cách đàng hoàng.

Sau khi ăn xong, Thời Nặc bị Thời Dịch gọi vào thư phòng, giơ tay gõ lên đầu cậu ta một cái thật mạnh. "Không cho phép bắt nạt cô ấy nữa."

"Anh họ!" Thời Nặc bị đau trông vô cùng ủy khuất, "Rõ ràng là em nhỏ hơn chị ta, anh nên lo lắng chị ta có bắt nạt em hay không chứ."

Thời Dịch cười một tiếng.

Anh đối với người em họ này đã vô cùng hiểu rồi, đừng thấy nó nhỏ mà khinh thường, một đồng trò quý quái trong đầu, người lớn trong nhà cũng thường xuyên bị nó đùa bỡn quay mòng mòng hướng chi đây chỉ là một cô gái nhỏ.

Giọng anh trầm xuống nói: "Bất kể lúc trước em nghịch ngợm thế nào cũng được nhưng bây giờ dám làm bậy thì anh đánh nát mông em."

Thời Nặc bị dọa sợ vội rút cổ lại, từ nhỏ cậu ta đã không sợ trời không sợ đất chỉ sợ duy nhất người anh họ này, vì Thời Dịch thực sự không có thời gian nếu không thì cha mẹ cậu ta đã ném cậu ta đến đây cho anh quản.

Thời Dịch hỏi cậu ta: "Có nghe hay không?"

Thời Nặc khôn khéo trả lời: "Dạ nghe."

Thời Dịch: "Đi làm hết tất cả bài tập đi."

"Vâng."

Vừa xoay người Thời Nặc đã nghĩ xấu xa, dám cướp anh họ của tôi chị cứ chờ đó mà xem!

————

Tác giả có lời muốn nói:

Thời Dịch: Không cho phép bắt nạt vợ anh!

Thời Nặc: Không ai được tranh sủng với em!

Đình Nhàn: Không, không, không, chị không thèm tranh sủng với em làm gì đâu, anh ấy là anh họ của em nhưng lại là chồng chị đấy!

Chương 12

Ăn điểm tâm xong thì Đinh Nhàn trở về phòng, vào buổi sáng trí nhớ rất tốt nên cô lấy từ vụng tiếng anh ra bắt đầu học, mới học được mấy phút liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Mở cửa ra thì thấy Thời Nặc đứng trước cửa.

"Chị Đinh Nhàn, em có thể vào phòng chị chơi không?"

Tướng mạo của cậu nhóc rất đẹp, lúc ngẩng đầu nhìn Đinh Nhàn trong mắt lóe lên tia sáng trong trẻo, dáng vẻ đó rất vô hại, nhìn dáng vẻ này so với người đùa dai giả hoạt lúc trước như hai người hoàn toàn khác nhau.

Đinh Nhàn thấy cậu nhóc đã thay đổi thế này không khỏi nghĩ: Chắc hẳn tên nhóc này đã bị anh Thời Dịch thu thập rồi mới trở nên ngoan ngoãn như thế này.

Cô ngồi xuống, nhẹ giọng nói: "Thời Nặc, chị muốn học bài, em có thể ra phòng khách chơi được không?"

"Nhưng Thời Nặc muốn chơi cùng chị cơ."

Đinh Nhàn dụ dỗ cậu nhóc: "Em chơi một mình trước đi, khi nào chị học bài xong sẽ ra chơi với em được không nào?"

"Chị không thích Thời Nặc phải không?" Đứa nhỏ thận trọng nói, "Có lẽ là vì chuyện hồi sáng rồi, em xin lỗi chị, chị không cần phải tức giận đâu, có được không ạ?"

Tuổi còn nhỏ rất nhạy cảm, Đinh Nhàn sờ đầu cậu nhóc một cái, cười nói: "Chị làm sao lại không thích Thời Nặc được chứ, chị thật sự là có việc bận chưa làm xong mà."

"Chị gạt em, chị thật sự không thích Thời Nặc mà, không chơi với em chứ gì."

Nói xong cậu nhóc liền xoay người chạy đi, Đinh Nhàn có chút nhức đầu đành đuổi theo.

Cậu nhóc đang ngồi trên sô pha lộ vẻ buồn bực, Đinh Nhàn đi đến bên cạnh rồi ngồi xuống, hỏi: "Thời Nặc, em muốn chị chơi cái gì với em đây?"

Thời Nặc nghe vậy rất cuốc cũng cười lên, lấy máy tính bảng đưa cho cô, "Chơi game với em nhé."

Đinh Nhàn: "Chỉ chơi một trận thôi đấy."

"Vâng."

Hai người mở máy lên hợp thành một đội, Tuy Thời Nặc nhỏ tuổi nhưng lại có thể chơi game vô cùng lợi hại, toàn bộ quá trình đều là cậu nhóc mang Đinh Nhàn đi, chơi xong một trận, Đinh Nhàn cảm thấy chỉ số IQ của mình bị thực lực của cậu nhóc nhỏ hơn năm tuổi nghiền nát.

Trò chơi kết thúc, Đinh Nhàn thả máy tính bảng xuống, "Thời Nặc, chị muốn đi học bài, em tự chơi đi."

"Vâng." Thời Nặc cười đáp lại, trong ánh mắt lóe lên một tia sáng.

Đinh Nhàn mới vừa đứng lên liền thấy một con rắn bò ra từ dưới ghế sô pha, cô thấy vậy thì không khỏi run sợ, kinh hô một tiếng rồi trực tiếp chạy đi.

Con rắn kia lại bò theo sát, cô chạy tới chỗ nào nó cũng theo đến chỗ đó, nhiều lúc còn suýt chút nữa đã cắn phải chân cô.

Đinh Nhàn từ nhỏ đã sợ loài động vật thân mềm thế này, có lúc lướt mạng thấy hình cũng sẽ dựng tóc gáy chứ đừng nói chi bây giờ là nguyên một con rắn bò theo, cô sợ hãi vừa chạy vừa khóc, theo bản năng kêu lên: "Anh Thời Dịch!"

Thời Dịch nghe được âm thanh bên ngoài liền vội vàng đi ra, cửa thư phòng vừa mới mở nhưng anh chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cô gái nhỏ đã nhảy lên treo trên người anh như một con gấu túi: "Anh Thời Dịch, có rắn, có rắn!"

Anh cúi đầu nhìn thì thấy con rắn đang chạy đi.

Cô gái nhỏ có chút nức nở, bị sợ nên cả người run lên, Thời Dịch sợ cô té xuống nên vòng tay ôm cô lại, nhẹ giọng nói: "Đinh Nhàn, không có rắn, đừng sợ nữa."

"Có! Nó một mực đuổi theo em, vừa rồi còn thiếu chút nữa đã cắn em!"

"Đây chỉ là đồ chơi thôi, không phải rắn thật đâu." Thời Dịch nhẹ nhàng vỗ lưng cô để cô bình tĩnh lại, "Mà nếu như có rắn thật thì tôi sẽ bắt nó, không để nó cắn em đâu."

"Thật sao?"

Cô gái nhỏ còn chưa hoàn hồn lại từ cơn kinh sợ, trong hốc mắt đầy nước mắt, lông mi cũng ướt hết lại, khẽ khàng run rẩy khiến người ta nhìn thấy mà thương.

Thời Dịch lấy một tay ra lau nước mắt cho cô, bảo đảm nói: "Thật sự."

Đinh Nhàn hơi sững sờ, bất giác kịp phản ứng thấy mình được người đàn ông ôm vào trong ngực, còn hai chân cô lại đang quăn chặt lấy eo anh, vì quá sợ hãi nên còn kẹp chặt lại...

Cái tư thế này quá mức mập mờ, Thời Dịch cũng chợt ý thức được việc này, đang định để cô xuống nhưng cô gái nhỏ lại ôm cổ anh lại không dám buông tay.

Thân thể mềm mại của cô gái nhỏ dính sát vào anh, nhất là hai khối mềm mại kia, không chút khe hở nào áp sát vào ngực anh, nhiệt độ nhanh chóng tăng cao, hô hấp Thời Dịch có chút rối loạn, âm thanh đè nén nói: "Xuống trước đã, tôi đi bắt rắn."

Đinh Nhàn thật sự là bị dọa sợ, cô nhìn nhìn một chút lại nhớ đến con rắn đã đuổi theo mình, nghĩ vậy lại cảm thấy càng kinh khủng hơn.

Nhưng mà cô không thể cứ ôm anh như thế này mà không chịu xuống được.

Cô nhìn xuống đất một chút, chắc chắn xung quanh không có rắn nữa mới dám xuống.

Chân vừa mới tiếp đất liền muốn nhũn ra, cô nghĩ lại vẫn thấy sợ, nhẹ nhàng kéo tay áo anh, "Anh Thời Dịch, nếu nó cắn anh thì phải làm sao đây, hay là tìm người chuyên nghiệp đến bắt đi."

"Cậu nhóc đó không có bản lĩnh bắt rắn thật đâu."

Thời Dịch đi thẳng về phía phòng khách, gõ cửa một cái nhưng đến cả nửa ngày Thời Nặc ở bên trong mới mở cửa ra.

"Chuyện gì vậy anh họ?"

Gương mặt Thời Dịch lạnh lùng, đôi con ngươi đen nhánh tràn đầy lửa giận, anh trầm giọng: "Mới vừa rồi đã nói sẽ không quậy phá, đã đem lời của anh quên hết rồi sao?"

Trong lòng Thời Nặc căng thẳng, trên mặt vẫn cố tỏ ra trấn định nói, "Anh họ anh sao vậy?"

Thời Dịch nhìn chăm chăm cậu nhóc mấy giây.

"Thời Nặc có tin là ngay bây giờ anh đưa em về nhà không hả?"

Thời Nặc sửng sốt một chút, liếc nhìn Đình Nhân đang đứng gần đó, nước mắt nhanh chóng xuất hiện, cậu nhóc tỏ ra cố gắng chịu đựng không để cho nước mắt rơi xuống, bộ dáng này ngược lại lại làm người khác đau lòng.

Đình Nhân có chút mơ hồ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô nhẹ nhàng kéo kéo tay áo Thời Dịch, "Thời Nặc còn nhỏ, anh không nên tức giận như vậy với thằng bé."

Nghe vậy sắc mặt Thời Dịch hơi hòa hoãn đôi chút nhưng giọng nói vẫn nghiêm nghị như cũ: "Em nhận tội hay chờ anh đưa em về?"

Thời Nặc dùng sức cắn môi, "Anh, em sai rồi."

"Sai chỗ nào?"

"Em không nên dùng rắn đồ chơi để dọa người khác."

Đình Nhân nghe cuộc nói chuyện của hai người này sau đó mới phản ứng được, thì ra con rắn đuổi theo cô chỉ là đồ chơi thôi.

Tên thương gia nào mất trí như vậy, làm ra con rắn như vậy quả thật quá ghê tởm!

Thời Nặc bị Thời Dịch phạt đứng úp mặt vào tường một tiếng đồng hồ, sau khi bị phạt thì lúc sau cũng thành thật trở lại.

Buổi tối Đình Nhàn nằm mơ, trong mơ có cô, có anh Thời Dịch còn có cả tên nhóc Thời Nặc kia. Bọn họ giống như người một nhà vậy, cô đang nháo loạn cùng Thời Nặc ở một bên, còn Thời Dịch đứng một bên nhìn, trong mắt lộ ra ý cười vô cùng cưng chiều.

Giấc mơ quá tốt đẹp nên khi tỉnh lại khóe miệng Đình Nhàn vẫn còn vương nụ cười nhàn nhạt.

Trên bàn ăn chỉ có một mình Thời Nặc, cô cười cười với cậu nhóc, tên nhóc con dường như vẫn còn giận cô, thấy cô liền quay mặt qua một bên không thèm đếm xỉa đến cô.

Đình Nhàn ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi: "Thời Nặc, tại sao em không thích chị?"

Thời Nặc ngậm chặt môi, không lên tiếng.

Từ nhỏ đến lớn chỉ có anh họ hiểu rõ cậu ta nhất, mặc dù thường xuyên phạt cậu ta lại đối với cậu ta vô cùng nghiêm khắc nhưng chỉ có cậu ta biết, anh họ mới là người thật sự thương yêu cậu ta.

Nhưng mà bây giờ hình như anh họ lại thương yêu cô gái này, bọn họ còn ở chung một chỗ, Thời Nặc có chút bất an, cậu ta cảm giác được Thời Dịch sẽ đem toàn bộ yêu thương trên người cậu ta đều chuyển qua hết trên người cô gái này.

Không hỏi được đáp án, Đình Nhàn đành từ bỏ.

Sau này cô sẽ quan tâm tên nhóc này một chút, đối xử tốt hơn tí, cậu nhóc sẽ thay đổi cách nhìn đối với cô thôi.

Nhìn thời gian một chút, không thể dây dưa nữa sắp trễ giờ rồi, cô vội vàng cầm miếng sandwich lên ăn, vừa cắn một cái liền có một vệt nóng lan ra toàn bộ khoang miệng, mùi

cay xộc thẳng lên mũi và lỗ tai, cô bị sặc nước mắt chảy ròng ròng.

Cô vội cầm ly sữa bò lên uống, một ly sữa bò đã uống hết mà vị cay vẫn còn.

Dì Trương đi ra thấy dáng vẻ này của cô làm sợ hết hồn, "Tiểu Nhân Nhân con sao rồi?"

"Nước, dì Trương, nước."

Đinh Nhân cảm giác được mình nói chuyện cũng không còn nhanh nhẹn nữa, nước mắt vẫn còn chảy, trong mũi đều là mùi cay nồng, không đợi dì Trương kịp phản ứng cô đã đứng dậy chạy vào bếp rót một ly nước lớn để uống, một lúc lâu sau mới lấy lại chút sức lực.

Cô lại súc miệng mấy lần nữa cho đến khi mùi vị trong miệng nhạt đi bớt, lau khô nước mắt rồi mới đi ra, Thời Nặc vẫn đang nhìn cô mỉm cười, trong mắt đều là vẻ khiêu khích.

Tên nhóc này đang chờ đợi dáng vẻ chật vật, thở hổn hển của cô.

Nhưng lại không như ý nghĩ của cậu nhóc.

Đinh Nhân đến gần, thân thiết sờ đầu cậu nhóc nói: "Thời Nặc, cảm ơn em đã thêm mù tạt cho chị, mùi vị cũng không tệ lắm, chỉ là lần đầu tiên ăn vẫn chưa quen lắm."

"Chị đừng chạm vào đầu tôi!" Thời Nặc ché bai né tránh bàn tay của cô.

Cô gái này sao lại không tức giận chứ, trong nháy mắt cậu ta thấy không thú vị tí nào, cau mày chạy đi chỗ khác.

Đình Nhàn uống thêm một ít sữa bò nữa rồi quay đầu nói với dì Trương: "Dì Trương, đừng nói chuyện này với anh Thời Dịch nhé."

Nếu để cho anh Thời Dịch biết, tên nhóc này sẽ không tránh được bị phạt tiếp nữa.

Chuông của tiết đầu tiên vang lên, Đình Nhàn liền nằm ra bàn học mà trầm tư suy nghĩ, Giang Ti Kỳ nghĩ đến vấn đề hôm qua mà cô hỏi, thấp giọng nói: "Tiểu Nhàn Nhàn, chẳng lẽ cậu thật sự thích giáo sư Thời rồi hả?"

Đình Nhàn giương mắt nhìn cô ấy, không trả lời câu hỏi này mà hỏi ngược lại: "Sợ Gì, nhóc con mười ba mười bốn tuổi thích thứ gì?"

Tiền tiêu vặt trong tuần này của Đình Nhàn vẫn chưa dùng hết, cô định dùng nó mua đồ chơi cho Thời Nặc.

Giang Ti Kỳ: "Tớ làm sao biết được."

"Không phải cậu có em trai à."

"Thằng nhóc đó." Giang Ti Kỳ cười nhạo một tiếng, "Chỉ cần mua thứ gì thì nó cũng đều thích."

Đình Nhàn: "..."

Giang Ti Kỳ là điển hình của người yêu thích đồ ăn vặt, trong miệng mà không có đồ ăn là cảm thấy cả người không tự nhiên rồi, lúc này cô ấy lại lấy cánh gà ngâm ớt từ trong cặp ra, ném cho Đình Nhàn một gói rồi một bên xé gói của mình ra, vừa gặm vừa nói: "Tiểu Nhàn Nhàn, lại có người nhờ tớ đưa thư tình cho cậu."

Dáng vẻ của Đình Nhàn rất đẹp, tính cách lại rất dịu dàng nên rất nhiều học sinh nam thích cô, từ trung học cho đến

bây giờ Giang Ti Kỳ đều giúp người khác đưa thư tình cho cô, không phải là hai mươi lá thì là mười lá, những nam sinh kia vì lấy lòng cô ấy nên cũng mua không ít quà vật cho cô ấy.

Địch Nhiên đang xem truyện tranh bỗng sững sốt một chút, vội vàng vênh tai lên nghe.

Đình Nhàn vẫn nằm trên bàn như cũ, không trả lời lại.

Giang Ti Kỳ nhả ra một cái xương gà, lại nói tiếp: "Lần này là nam thần của trường chúng ta đấy, cậu không động tâm sao?"

Nam thần của Nhất Trung, Nhậm Thạc Minh, tướng mạo anh tuấn, lại là đội trưởng đội bóng rổ, dáng vẻ năng động kia trên sân bóng làm nhiều nữ sinh liên tục thét chói tai.

Động tâm.

Nghe đến từ này Đình Nhàn không khỏi nhớ đến hình ảnh cô treo trên người anh, cô ôm lấy cổ anh, thân thể áp sát vào người anh, nhiệt độ nóng bỏng đó...

Lúc đó chỉ có sợ hãi, bây giờ nghĩ lại liền cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô sao lại có thể nhảy lên người anh như thế chứ.

Giang Ti Kỳ chọc chọc cánh tay của cô, "Sao cậu ngược lại không có phản ứng gì hết vậy."

"Ừ."

Giang Ti Kỳ: "..."

Xem ra cô ấy lại phải trả thư tình lại rồi.

Khóe miệng Địch Nhiên không khỏi kéo lên một cái, nở nụ cười, Tiểu Nhàn Nhàn vẫn là của cậu ta.

Buổi chiều vào lúc tan học, Đinh Nhân đi dạo vòng vòng ở một cửa hàng đồ chơi, cuối cùng nhìn thấy một cái máy bay điều khiển từ xa.

Giá tiền có chút đắt, trên người cô bây giờ không đủ tiền, hay là chờ tuần sau anh Thời Dịch cho cô tiền tiêu vặt sẽ đến đây mua vậy.

Về đến nhà cũng đã sáu giờ rồi, tên nhóc lại về sớm hơn cô, cặp sách vứt trên sofa còn người không biết ở nơi nào.

Cô vào bếp rót một ly nước rồi về phòng làm bài tập.

Làm được một nửa thì bụng đói kêu lên vài tiếng "Ọt ọt", cô cất bút đi định ăn cơm xong rồi làm tiếp. Ai ngờ mới vừa đứng dậy trong phòng đột nhiên tối sầm lại, ngay sau đó một âm thanh thê lương thấm thiết từ bốn phía vang lên, Đinh Nhân sợ hãi trực tiếp ngã ngối trên mặt đất, cô còn chưa phản ứng thì bóng đèn trên đỉnh đầu bắt đầu chớp tắt lúc sáng lúc tối, bóng đèn kết hợp với tiếng kêu thê thảm đó hòa lại với nhau vô cùng ghê rợn.

"Aaaaaa!!!!"

Cô vội vàng bò dậy, chạy đi mở cửa nhưng cửa mở thế nào cũng không được.

Bóng đèn lại bắt đầu lập lòe, cô bị dọa sợ cả người run rẩy, dùng sức lắc lắc nắm cửa, vừa gõ cửa vừa gào khóc: "Mở cửa ra! Anh Thời Dịch! Dì Trương! Mở cửa!"

Chương 13

Chợt ánh đèn vụt tắt, ánh sáng đã biến mất hoàn toàn nhưng tiếng kêu thảm thiết kia vẫn còn vang lên không dứt như cũ, bóng tối bao quanh lấy cô, sự sợ hãi chiếm cứ nội tâm cô, cô đã mất hết đi sức lực nên toàn thân nhũn ra bất lực.

Dì Trương đang bận bịu trong phòng bếp nghe tiếng gọi của cô liền hoảng hốt chạy ra.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nghe được âm thanh của bà, Đinh Nhàn vội vàng hô lên: "Dì Trương ơi mau mở cửa cho con."

Dì Trương dùng sức đẩy hai cái nhưng cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích gì.

"Tiểu Nhàn, con có khóa trái cửa không?"

Thời Dịch vừa về đến nhà liền thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi hỏi: "Sao vậy?"

Đinh Nhàn nghe được âm thanh của anh, mũi liền thấy chua xót, "Anh Thời Dịch, anh mở cửa giúp em có được không?"

Thanh âm của cô gái nhỏ vừa bất lực vừa đáng thương, hô hấp Thời Dịch liền trở nên căng thẳng.

"Dì Trương, dì đi lấy chìa khóa trong ngăn kéo của thư phòng đi."

Dì Trương vội vàng đi lấy chìa khóa.

"Anh Thời Dịch, trong này rất tối." Giọng Đinh Nhàn thút thít, âm thanh thảm thiết kia đã không còn vang lên nữa nhưng

từ nhỏ cô đã sợ bóng tối rồi, sự sợ hãi đó vượt quá mức bình thường.

"Đừng sợ, tôi ở đây."

Giọng người đàn ông trầm thấp, rõ ràng cách một cánh cửa nhưng lại có thể mang đến cho người khác cảm giác an toàn, giống như lần đầu gặp nhau anh đã nói "Cha em hôm nay sẽ tỉnh lại thôi", cô nghe vậy liền vô cùng tin tưởng.

Có lẽ trên người anh có một loại ma lực như thế, có thể khiến người ta tin tưởng anh vô điều kiện.

Rất nhanh dì Trương liền quay lại, Thời Dịch nhận lấy chìa khóa từ tay bà rồi tra chìa khóa vào trong ổ, "Cách" một cái cửa liền mở ra.

Tinh thần rối loạn của Đinh Nhàn đã thoáng ổn định lại nhưng khi nhìn thấy anh thì không biết tại sao nước mắt lại trào ra, không khống chế được chảy dài trên mặt, cô nhào vào trong ngực anh khóc đến thất thanh.

Thời Dịch vỗ nhẹ lưng cô gái nhỏ, trấn an sự hoảng loạn của cô: "Không sao, không sao."

Một lúc lâu sau Đinh Nhàn mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh Thời Dịch, trong phòng em có rất nhiều bóng đen."

Hai vai cô gái nhỏ vẫn còn đang run rẩy, trong đôi mắt vẫn còn lấp lánh ánh nước, ánh mắt mông lung làm người ta phải đau lòng, Thời Dịch chỉ cảm thấy trong lòng như bị quẹt qua một cái, không hiểu sao lại có chút đau lòng.

Anh giơ tay lên lau đi giọt lệ vừa rơi ra, "Có anh Thời Dịch ở đây, bất luận là thứ gì cũng sẽ không thể tổn thương đến em."

Thanh âm của người đàn ông rất nhỏ nhẹ, chưa bao giờ dịu dàng đến vậy, giống như một cơn gió mát thổi nhẹ qua trái tim cô, đôi con ngươi thâm thúy kia đang chứa đựng dáng hình của cô.

Đình Nhân cứ đưa mắt nhìn anh như vậy, trong lòng không kiềm được run rẩy.

Lời an ủi này, đối với anh chỉ là thuận miệng mà nói nhưng đối với cô lại giống như một sự cam kết.

Dì Trương nhìn thấy tình huống này nói: "Giáo sư Thời hình như đèn trong phòng Tiểu Nhân Nhân hỏng rồi."

Ánh mắt của Thời Dịch quét một vòng trong phòng, anh không cần nghĩ nhiều cũng đã đoán được chuyện gì xảy ra, trong lòng bùng lên cơn lửa giận, nhưng lúc cúi đầu nói chuyện với cô gái nhỏ thì giọng điệu lại rất êm ái.

"Đình Nhân, ăn cơm trước đã."

"Em không muốn ăn."

Cô gái nhỏ vẫn còn tựa vào trong ngực anh, lúc nói những lời này dường như trong giọng nói còn mang theo mấy phần nũng nịu làm lòng anh mềm nhũn, xoa tóc cô nói: "Nghe lời."

Đình Nhân đi đến bàn ăn ngồi xuống, tùy tiện ăn vài miếng rồi thôi, lại không dám quay về phòng ngủ nên đi đến thư phòng.

Lúc Thời Dịch đi vào thì thấy cô gái nhỏ đang nằm sấp trên bàn sách mà ngủ, hô hấp nhẹ nhàng giống như một con mèo con.

"Đình Nhân."

Anh nhẹ giọng gọi cô một tiếng, cô gái nhỏ hình như ngủ rất say nên không có phản ứng gì với tiếng gọi của anh.

Thời Dịch nhìn đồng hồ đeo tay một cái, vẫn chưa đến chín giờ.

Bình thường cô đều hơn mười một giờ mới ngủ, đoán chừng là bị dọa sợ rồi, cơm cũng không ăn nhiều nữa là.

Thời Dịch nhìn cô chăm chăm khoảng mấy giây rồi đột nhiên cúi người xuống, chậm rãi đến gần, tay nhẹ nhàng đặt bên hông cô.

Lúc cô gái nhỏ mềm nhũn rơi vào trong ngực anh, anh nhất thời có chút luống cuống không biết nên dùng lực mạnh hay nhẹ để ôm cô, ôm chặt quá lại sợ làm đau cô, mà lỏng quá thì lại sợ cô bị ngã.

Đèn phòng ngủ phải đến ngày mai mới có thể thay được, trong phòng cô giờ chỉ có một mảnh tối đen nếu nửa đêm cô tỉnh lại thì không biết sợ hãi như thế nào nên Thời Dịch quyết định ôm cô đến phòng ngủ của mình sau đó nhẹ nhàng đặt cô lên giường.

Lúc anh thả cô xuống từ trong ngực thì chân mày cô có hơi nhíu lại, bất mãn cọ cọ vài cái lên gối nằm để tìm tư thế thoải mái rồi ngủ tiếp.

Thời Dịch đang định đứng lên đi ra nhưng lại phát hiện vạt áo bị cô nắm thật chặt trong tay, anh ngồi xuống bên mép giường, đưa tay gạt hết phần tóc lòa xòa trước trán cô ra sau tai, cô bất an hơi động đậy, trong miệng nói gì đó nhưng thanh âm rất nhỏ, Thời Dịch cúi sát lại gần vẫn không nghe rõ được gì.

"Ngoan ngoãn ngủ một giấc đi."

Cô gái nhỏ giống như nghe được lời nói của anh, cọ mặt hai cái trong lòng bàn tay anh rồi an ổn ngủ.

Có một thân ảnh nho nhỏ đang đứng bên ngoài cửa lẳng lẳng nhìn vào trong phòng chứng kiến hết tất cả, Thời Dịch phát giác ra gì đó nhưng mới vừa quay đầu qua thì người đã chạy đi mất.

Nửa đêm Đinh Nhân tỉnh lại vì đói, đèn trong phòng vẫn mở, phát ra tia sáng ấm áp không hề nhúc nhích chút nào.

Cô ngồi dậy bất chợt phát hiện đây không phải là phòng của cô.

Đinh Nhân gãi gãi đầu vài cái, trong đầu hiện giờ đang có chút loạn.

Cô nhớ rõ mình ngủ ở thư phòng mà, sao giờ lại ở trong phòng của anh rồi, còn ở trên giường anh nữa chứ?

Sẽ không phải là...

Cô ngã xuống giường, mặt chôn sâu trong chăn rồi mỉm cười, như nghĩ đến điều gì đó vô cùng cao hứng mở to mắt rồi duỗi chân ra, lỗ tai dần đỏ lên, nhìn giống như một người ngốc.

Hồi lâu sau rốt cuộc cô cũng không chịu được âm thanh "Ọt ọt ọt" từ bụng phát ra, cô đi nhẹ nhàng sợ đánh thức mọi người, đi đến tủ lạnh mở ra, cầm chai sữa bò cùng túi bánh mì ra.

Chợt nghe thấy tiếng mở cửa, cô quay đầu lại đối phương cũng nhìn thấy cô, sững sờ một chút rồi "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Đinh Nhàn lại mở tủ lạnh ra nhìn một chút, đồ ăn bên trong vẫn chưa có ai ăn qua.

Cô đi đến cửa phòng khẽ gõ một cái, "Thời Nặc."

Gọi mấy tiếng nhưng người bên trong vẫn không có phản ứng gì, cô cảm thấy có chút lo lắng nên chạy vào thư phòng lấy chìa khóa rồi quay về mở cửa ra.

Trong phòng là một mảnh đen nhánh, cô đưa tay mò trên tường đến chỗ công tắc đèn, mở đèn lên nhưng lại không thấy người đâu.

"Thời Nặc, em ở đâu?"

"Thời Nặc."

"Tiểu Thời Nặc"

Đinh Nhàn gọi mấy tiếng nhưng không ai đáp lại, cô dứt khoát ngồi xuống mép giường bắt đầu ăn.

Cắn bánh mì ăn sau đó lại uống hơn nửa hộp sữa bò còn cố ý nói to: "Oa, còn có một cái sandwich nhân việt quất nữa này."

Cô cắn một cái hơn phân nửa cái bánh nên phát ra tiếng khen ngợi mơ hồ không rõ ràng: "Cái này ăn ngon quá đi."

Vừa dứt lời cửa tủ quần áo bỗng nhiên mở ra, cậu nhóc đang ngồi bên trong, cơ thể nhỏ bé rúc lại một chỗ, cậu nhóc đưa mắt nhìn ra, ánh mắt nhìn đến trên người Đinh Nhàn nhưng rất nhanh lại dời đi.

"Đi ra ngoài."

Đinh Nhàn đi đến trước mặt cậu nhóc rồi ngồi xuống, nói: "Này, em chỉnh chị, đem chị dọa thành cái đáng vẽ kia mà

chị cũng không thèm giận em, em ngược lại còn muốn chọc giận chị nữa hả?"

Thời Nặc xoay người đưa lưng về phía cô.

Đình Nhàn chọc chọc lưng cậu nhóc, "Bánh mì siêu cấp ngon luôn, có ăn hay không đây?"

Thời Nặc: "Không ăn."

Đình Nhàn nhìn chằm chằm cậu nhóc khoảng mấy giây sau đó chui vào tủ ngồi bên cạnh cậu nhóc.

"Thời Nặc, em có biết vì sao chị nhát gan như vậy không?"

"Chị biết rất rõ đó chỉ là giả, chẳng qua chỉ là trò hù dọa của em nhưng chị vẫn sợ."

Yên lặng hồi lâu, cô lại nói tiếp: "Khi còn bé mẹ chị đều không quan tâm đến chị, lúc bà ấy ra ngoài liền nhốt chị lại trong phòng, chị có khóc ầm ĩ thế nào cũng đều vô dụng, bà ấy giống như không nghe thấy tiếng khóc của chị vậy, thậm chí còn thường xuyên quên mở cửa cho chị ra."

"Có một lần đó, bà ấy nhốt chị trong phòng, mà bên cách vách lại có người chết, nửa đêm không có đèn, bốn phía đều là một mảnh tối đen như mực, chị sợ hãi co rúc lại trong góc cho đến buổi tối thứ hai hàng xóm nghe được tiếng khóc của chị mới cứu chị ra."

Sống với mẹ mấy năm đó cô thật sự không biết mình vượt qua như thế nào.

"Chị không sợ sao?" Thời Nặc nhẹ giọng hỏi cô.

"Sợ chứ." Đình Nhàn cười một tiếng, khi đó cô mới tám tuổi, khóc đến khản cả cổ, như thế nào sẽ không sợ chứ.

Nhưng mà sợ thì có ích lợi gì, mẹ ghét cô nên không muốn nhìn thấy cô cũng bởi vì dáng dấp cô rất giống cha.

Lý do đó buồn cười biết bao nhiêu cơ chứ, rõ ràng là cô đâu thể nào lựa chọn được người sinh ra mình.

Yên lặng hồi lâu nữa.

"Thật xin lỗi." Thanh âm của Thời Nặc rất thấp, "Tôi chỉ muốn làm cho anh họ ghét chị thôi chứ chưa từng nghĩ đến sẽ làm tổn thương đến chị."

Đình Nhàn hỏi cậu nhóc: "Em sợ chị cướp đi sự yêu thương của anh Thời Dịch dành cho em hả?"

"Cha mẹ tôi đều không thích tôi, chỉ có anh họ thích tôi." Thời Nặc hơi rũ mắt xuống, "Bọn họ luôn nói tôi không nghe lời, cũng có thể căn bản bọn họ không thèm quản tôi nữa, cha thì nói ông ấy bận bịu công việc, nhưng mà tôi rõ ràng nhìn thấy ông ấy cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ. Mẹ cũng không yêu thương tôi, bà ấy hay cãi nhau với cha, lúc cha không ở nhà lại khóc một mình trong phòng, lúc nổi giận tôi cũng không dám đến gần bà ấy."

Đình Nhàn: "Cho nên em luôn gây họa để họ đưa em đến đây đúng không?"

Thời Nặc không lên tiếng, đầu chôn thật thấp giữa hai chân, trong mắt có nước tràn ra.

Hồi lâu sau Đình Nhàn mới nghe được âm thanh rất thấp giống như đang lẩm bẩm gì đó.

"Anh họ đang giận tôi."

"Ngay cả anh ấy cũng không để ý đến tôi, không có ai cần Thời Nặc cả."

Cậu nhóc ôm chặt hai chân mình, cả người đều rúc lại một chỗ nhìn vào rất nhỏ bé, rất đáng thương. Âm thanh nói ra nức nở lại làm người khác đau lòng, Đinh Nhân giống như thấy được mình của mấy năm về trước, cô luôn cố gắng làm thật tốt mọi việc, phí hết tâm tư chỉ vì muốn người thân chú ý đến, muốn nhận được một phần yêu thương, Thời Nặc cũng giống như thế không phải sao?

Đinh Nhân xoa đầu cậu nhóc: "Anh ấy sẽ không bỏ rơi em đâu Thời Nặc à, anh ấy thích nhất là Thời Nặc đó."

"Chị gạt người." Thời Nặc ngẩng đầu lên, "Anh họ không thích tôi nữa, anh ấy thích chị, tôi thấy được mà."

"Em thấy cái gì?"

Thời Nặc cắn chặt môi, không nói lời nào.

Quả thật Đinh Nhân đang vô cùng đói bụng, lại thấy cậu nhóc không đáp lại nên dứt khoát cầm bánh mì lên ăn, kết quả ăn quá nhanh nên bị nghẹn đành vội vàng uống sữa vào.

Thời Nặc ngửi được mùi thơm của bánh mì, bên tai là tiếng uống sữa "Ừng ực, ừng ực." của cô, đói đến nước miếng chảy ròng ròng, nghiêng đầu nhìn cô một cái, có chút không được tự nhiên nói: "Cho tôi một miếng."

Đinh Nhân cười hì hì một cái: "Không phải em không ăn sao?"

"Tôi đói rồi."

Đinh Nhân chia cho cậu nhóc nửa cái bánh mì, Thời Nặc ăn vài miếng lại cảm thấy có chút khô, nói: "Sữa bò."

"Chị đã uống rồi đấy."

Thời Nặc: "Tôi không ngại đâu."

Đình Nhân lại nhấp thêm một hớp, nói: "Nhưng chị ngại."

"..."

Thời Nặc nhìn cô với đôi mắt đáng thương.

Đình Nhân: "Được, được, được rồi, cho em này, cho em hết đây."

Hai người ngồi trong tử quần áo ăn hết bánh, đến lúc đi ra chân Đình Nhân đã tê cứng, đứng dậy đi đến mép giường ngồi xuống xoa chân một chút, thấy Thời Nặc vẫn còn buồn buồn không vui thì nói: "Chị cũng đã tha thứ cho em rồi, anh ấy cũng sẽ không giận nữa đâu."

Thời Nặc chống cằm nhìn cô một cái, không nói gì.

Lúc trước khi cậu phạm sai lầm, anh họ luôn sẽ giáo huấn cậu một trận nhưng mà lần này anh họ không những không mắng cậu cũng không phạt cậu cái gì, điều này ngược lại làm cậu cảm thấy bất an.

Đình Nhân còn nói tiếp: "Nếu không thì em đi dỗ cho anh ấy hết giận đi."

Anh ấy chắc không khó dỗ đâu nhỉ.

Nghe cô nói như vậy thì ánh mắt Thời Nặc có chút sáng lên, đột nhiên nghĩ đến gì đó, "Tuần sau là sinh nhật của anh họ, chúng ta làm cho anh ấy ngạc nhiên đi, thế nào?"

Đình Nhân sửng sốt một chút, hỏi: "Cha mẹ anh ấy có đến không?"

"Bọn họ đang ở Pháp, sẽ không quay về đâu." Thời Nặc lại nói tiếp, "Nhưng anh họ rất ít khi tổ chức sinh nhật, anh ấy

thường xuyên quên mất sinh nhật của bản thân."

Đình Nhân: "Vậy chúng ta mua quà sinh nhật cho anh ấy đi."

Thời Nặc: "Được đó."

Hai người thống nhất ý kiến, bắt đầu lặng lẽ thương lượng với nhau.

Buổi tối thứ hai của tuần sau, Đình Nhân nằm trên giường mong chờ đến 12 giờ đêm, lúc này đang nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Vào một phút cuối cùng cô không khỏi khẩn trương, tim đập nhanh hơn, ngón tay đặt ngay nút gửi đã chuẩn bị sẵn sàng, hai mắt cũng không chớp lấy một cái sợ sẽ bỏ qua.

Rốt cuộc khi thời gian trên điện thoại chuyển đến số không, tay cô nhanh chóng ấn nút gửi, gửi đi tin nhắn đã soạn sẵn.

[Anh Thời Dịch, ngủ ngon.]

Nhìn chăm chăm vào tin nhắn mấy giây, cô nhẹ giọng nói: Anh Thời Dịch, sinh nhật vui vẻ.

Lúc Thời Dịch tắm xong đi ra thì nghe được âm thanh tin nhắn của điện thoại vang lên, vừa lau tóc vừa lấy lên nhìn qua một chút rồi khẽ cười một tiếng, đã trễ thế này rồi mà còn chưa đi ngủ, tiểu nha đầu này đang định giở trò quỷ gì đây.

Anh đi đến phòng cô xem một chút, thấy đèn đã tắt nên lại đi trở về.

Đi được mấy bước thì thấy cửa của một phòng khác mở ra, có một cái đầu nhỏ thò ra từ bên trong.

"Anh họ."

Thời Dịch cau mày lại.

Tên tiểu tử này tại sao cũng không chịu đi ngủ.

Anh nói: "Mau đi ngủ đi."

"Anh họ, hôm nay anh rất đẹp trai." Thời Nặc cười với anh một tiếng rồi nói tiếp: "Ngủ Ngon."

Nói xong thì cậu nhóc nhanh chóng đóng cửa phòng lại, Thời Dịch ngăn người, hai đứa nhỏ này đang làm cái gì vậy.

Ngày hôm sau, khi vào tiết học cuối cùng, giáo viên trở lại văn phòng để lấy sách bài tập, Giang Ti Kỳ ngồi hàng phía trước ngã người ra sau, dựa lưng trên bàn học của Đinh Nhàn, đầu hơi nghiêng tới, nói: "Tiểu Nhàn Nhàn, bức thư tình của nam thần tớ vẫn chưa trả lại, mỗi lần gặp mặt thì cậu ta đều chỉ hỏi đến tình hình của cậu, tớ còn chưa nói gì đã đi mất rồi."

Không đợi Đinh Nhàn trả lời, Dịch Nhiên liền trợn mắt với cô ấy một cái, "Đinh Nhàn đã nói là trả đi mà cậu còn giữ làm gì chứ?"

"Tớ đây không phải là không tìm được cơ hội trả sao."

"Chỉ cần nói một câu, cần gì tìm cơ hội, a, không phải là cậu nhận hối lộ cái gì tốt nên ngại nói hả."

"Tớ nói này Dịch Nhiên..." Giang Ti Kỳ đang muốn mắng cậu ta chợt liếc nhìn Đinh Nhàn một cái rồi lại nói vòng vo, "Nam thần người ta ít nhất cũng có dũng khí viết thư tình, không giống như ai kia lại nhát gan, đem chuyện giấu trong lòng không dám nói ra."

"Cậu..."

Gương mặt Định Nhiên đột nhiên đỏ bừng lên, quay đầu nhìn Đinh Nhàn một cái lại thấy cô căn bản không để ý đến bên này nên mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Giang Ti Kỳ lộ ra một biểu cảm xấu xa, Giang Ti Kỳ không cam lòng yếu thế dùng vẻ mặt giống vậy đáp trả lại.

Đinh Nhàn đã sớm quen với việc cãi nhau của hai người này, cô đang dọn dẹp đồ thì điện thoại trong hộp bàn rung lên một cái, cô lấy ra trộm nhìn thì thấy là tin nhắn của tiểu tử Thời Nặc gửi đến.

[Đinh Nhàn, đặt bánh ngọt chưa?]

Thời Nặc tan học sớm hơn nên đoán chừng giờ này đang ở nhà, Đinh Nhàn ngẩng đầu nhìn thấy giáo viên vẫn chưa vào lớp nên nhanh chóng gõ vài chữ gửi đi.

[Gọi chị.]

Mười mấy giây sau điện thoại lại rung lên.

Tiểu Thời Nặc: Chị.

(Editor: Quan hệ hai chị em tốt từ đây nên đổi cách xưng hô của Tiểu Thời Nặc từ "Tôi-Chị" thành "Em-Chị" nhé.)

Tiểu Thời Nặc: [Rốt cuộc chị có đặt bánh chưa?]

Cách màn hình điện thoại Đinh Nhàn cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt không nhịn được của tiểu tử đó, cô không nhịn được nở nụ cười, lại nhắn tin gửi đi: [Yên tâm đi, chị đã đặt vào buổi sáng rồi.]

Cách mấy giây sau lại hỏi cậu nhóc: [Anh ấy về nhà chưa?]

Tiểu Thời Nặc: [Còn chưa về, dì Trương nói hôm nay anh họ sẽ về trễ, rất vừa vặn cho chúng ta thời gian chuẩn bị.]

Tiếng chuông tan học vừa vang lên thì Đinh Nhàn liền vội đeo cặp sách rồi chạy đi, nhưng vừa mới đến lầu hai liền bị người khác chặn lại.

Nhậm Thạc Minh đứng thấp hơn cô hai bậc thang, nhấc chân bước lên một bậc liền gần cô thêm chút nữa, cậu ta nhìn chăm chăm mặt mũi xinh đẹp của cô, thấp giọng nói: "Đinh Nhàn, tớ có lời muốn nói với cậu."

Các nữ sinh xung quanh nhìn cô với ánh mắt đầy hâm mộ.

Nhậm nam thần của Nhất Trung có vóc người đẹp không cần nói đến, điều kiện gia đình lại tốt vô cùng, ngay cả hoa khôi của trường cũng nhung nhớ, lại không nghĩ đến...

Các bạn học đều nín thở dõi theo, nhìn chăm chăm vào cô gái mà cậu ta sắp tỏ tình, nhưng cô gái đó lại không hề đỏ mặt chút gì, nói: "Xin lỗi, hôm nay tôi còn có việc."

Chuyện ngày hôm nay đối với cô vô cùng quan trọng, một giây cũng không được trễ nãi.

Đinh Nhàn đi vòng qua cậu ta, bước nhanh hơn xuống lầu, nghĩ đến nụ cười trên mặt anh thì trong lòng cũng muốn bay lên.

—————

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người đoán xem, Tiểu Thời Nặc và Đinh Tiểu Nhàn sẽ làm cho anh trai ngạc nhiên như thế nào đây?

Chương 14

Cửa hàng bánh ngọt cách trường học không xa, đi chưa tới mấy phút đã đến nơi, lúc cô đi vào thì ông chủ cũng đang ở đó, không khỏi tiến lên chào hỏi: "Cô gái nhỏ, muốn mua gì?"

Đình Nhân đưa tờ hóa đơn cho ông ấy, "Con đến lấy bánh kem đã đặt lúc sáng."

"Ôi nhìn trí nhớ của lão già này này." Ông chủ đi đến trước quầy lấy bánh kem đưa cho cô, cười nói: "Cô gái, nếu ăn ngon thì lần sau nhớ ghé đến nữa nhé."

Ông chủ là người thật thà lại hiền lành, trang trí bánh kem bằng kem tươi lại có nhiều vật trang trí vô cùng mới, Đình Nhân cười một tiếng, nói: "Vâng ạ."

Xách bánh kem ra khỏi cửa hàng, cô đi đến bên đường đối diện, đang chuẩn bị đón xe thì bất thành lình bị người phía sau kéo lại, đối phương có dùng chút lực nên cô bị kéo mạnh về phía sau, chân lui về sau hai bước.

Đình Nhân theo bản năng bảo vệ bánh kem trên tay, ngẩng đầu liền thấy một nữ sinh mang khuyên tai đang nhìn cô khinh thường.

"Mày chính là Đình Nhân?"

Không đợi Đình Nhân mở miệng, một nữ sinh có mái tóc bằng ở phía sau liền nói: "Chính là nó, vừa nãy tôi đã thấy hết, Nhậm Thạc Minh chặn nó ở cầu thang để tỏ tình."

Đình Nhân nhú mày một cái, Nhậm Thạc Minh mới nói với cô một câu thôi mà, bây giờ chỉ mới qua có mười mấy phút thì tỏ tình cái gì chứ?

Trước kia đã nghe Giang Ti Kỳ nói qua, có nữ sinh đưa thư tình cho Nhậm Thạc Minh kết quả là lúc tan học liền bị người ta kéo vào hẻm nhỏ dạy dỗ một trận. Hai người trước mắt này nhìn một cái liền biết là người không dễ chọc vào, nhất là người trước mắt này, người này so với cô lại cao hơn một cái đầu, vẻ mặt còn đồ đầy xấu xa, bình thường cô thấy thì liền tránh đi còn bây giờ đối phương đang nắm lấy cặp cô, rõ ràng là tìm cô gây phiền toái mà.

Đinh Nhàn cũng lười giải thích nhiều với mấy người đó, liền nói thẳng vào trọng tâm: "Tôi không thích cậu ta."

Nhưng nào ngờ giọng nói bình thản của cô nghe vào tai hai nữ sinh đó lại thành khiêu khích.

Nữ sinh có dáng vẻ cao cao xùy một tiếng, ánh mắt rơi vào hộp bánh kem mà cô đang cầm trên tay, "Ôi, mua cái bánh lớn như vậy nha, sinh nhật của ai vậy ta."

Một tay Đinh Nhàn cầm bánh ôm vào trong ngực, một tay khác thì để dưới đáy hộp, cảnh giác nhìn bọn họ: "Vui lòng buông tay ra."

"Được thôi."

Nữ sinh đó buông tay ra ngay nhưng giây kế tiếp liền dùng sức đẩy cô, cả người Đinh Nhàn ngã ra đất nhưng cô không để ý nhiều chỉ vội vàng đi nhặt bánh kem kết quả vừa mới chạm vào thì hộp bánh bị người ta đá một cước văng ra xa.

Cơn nóng giận của Đinh Nhàn liền xông đến, "Cô làm gì đó!"

"Mày nói xem tao làm gì nào." Người đó lại nhắc chân giẫm lên bánh ngọt, còn dùng sức nghiền thêm mấy cái nữa rồi ngồi xổm xuống, nói: "Đinh Nhàn, tao không cần biết mày có ý với Nhậm Thạc Minh hay không, tóm lại, mày hãy tránh xa cậu ấy ra một chút, nếu không.."

Cô ta cười một tiếng, "Tao cũng không dám bảo đảm sẽ làm ra chuyện gì đâu."

Mặc dù tính tình của Đinh Nhàn rất tốt, nhưng cũng không phải là người mặc cho người khác khi dễ, cô nhìn chằm chằm bánh kem bị cô ta giẫm dưới chân, nắm ngón tay nắm chặt lại, lúc ngẩng đầu nhìn về phía người đó thì ánh mắt bỗng nhiên lạnh như băng.

Nữ sinh đó sửng sốt một chút nhưng còn chưa kịp phản ứng gì thì Đinh Nhàn chột đứng dậy đẩy ngã cô ta, cô mới vừa giữ lấy hai tay cô ta thì bị hai người khác từ phía sau kéo ra.

"Tiện nhân!"

Nữ sinh bị đạp ngã giận dữ đứng dậy, giơ tay lên định tát vào mặt Đinh Nhàn một cái nhưng tay mới giơ được phân nửa liền bị người khác nắm lại, cô ta tức giận, mắng: "Con mẹ nó mày là ai!"

Địch Nhiên dùng sức hất tay cô ta ra, lạnh giọng nói: "Địch Nhiên."

Ba nữ sinh nghe đến cái tên này liền ngẩn người.

Đều là người lẩn lộn bên ngoài thì làm sao mà chưa từng nghe qua danh tiếng của "Địch Nhiên." chứ, không cần nói đến cậu ta có thể gọi đến bao nhiêu người, chỉ một mình cậu ta thôi cũng đủ khiến bọn họ không dám đánh lại rồi.

Nữ sinh đó nháy nháy mắt với hai người đang kéo tay Đinh Nhàn, bọn họ biết ý nhau, cùng nhắc chân bỏ chạy.

Đinh Nhàn nhìn cái bánh kem đã bị đạp nát bét đột nhiên cảm thấy bản thân quá vô dụng.

Cái bánh kem này cô đã thảo luận với ông chủ trước mấy ngày, cố ý chọn kiểu dáng đẹp, phía trên mặt bánh còn viết chữ: "Anh Thời Dịch sinh nhật vui vẻ." nữa.

Dày công chuẩn bị vậy mà lại bị người ta phá hủy thành như vậy, tâm trạng cô liên tuột dốc không phanh.

Địch Nhiên đi đến cạnh cô, hỏi: "Cậu không sao chứ?"

Đình Nhàn: "Tại sao cậu lại ở đây?"

Nghe cô hỏi, Địch Nhiên mới nhớ ra, lấy bài tập từ trong cặp ra đưa cho cô, "Thầy chưa phát bài tập cho cậu này."

"Cảm ơn."

Đình Nhàn nhận lấy rồi xoay người muốn đi, song Địch Nhiên lập tức đuổi theo, "Tớ đưa cậu về."

"Không cần đâu."

Nhậm Thạc Minh chặn Đình Nhàn ở cầu thang lầu hai đều bị chụp hình rồi đăng lên trên diễn đàn của trường, mọi người đều đang bàn tán xôn xao, Địch Nhiên vốn định sau khi tốt nghiệp sẽ bày tỏ với cô nhưng khi cậu ta thấy hình ảnh Nhậm Thạc Minh và Đình Nhàn đứng chung một chỗ trên diễn đàn liền không chịu được, thật sự là không có biện pháp nào giấu trong lòng nữa, nếu không nói ra thì cũng phải dùng hành động nói cho cô biết, tuyệt đối không thể để người khác cướp lấy cô.

Địch Nhiên nói: "Một mình cậu về tớ không yên tâm."

Đình Nhàn không nói gì nữa.

Cậu ta cứng rắn muốn đi theo thì cô cũng không có biện pháp nào.

Bây giờ cô không có chút tâm tình nào để quản mấy chuyện đó, bánh kem đi đặt lần nữa thì cũng không còn kịp, cô không thể làm gì khác hơn là đi mua một cái bánh kem nhỏ đã làm sẵn.

Trạm xe trước mặt vừa vặn có một chiếc xe buýt tới, Đinh Nhàn đi qua bên đó, Dịch Nhiên lại nhanh tay lẹ mắt móc trong túi ra hai đồng xu.

Trên xe không có người nào nên Đinh Nhàn liền tìm một vị trí gần đó rồi ngồi xuống, Dịch Nhiên thì đứng bên cạnh, ánh mắt luôn nhìn khuôn mặt cô, muốn tìm đề tài trò chuyện nhưng không biết nói gì. Thiếu niên mười mấy tuổi nên vẫn còn có chút ngượng ngùng, cậu ta mặc dù ngồi cùng bàn với Đinh Nhàn nhưng cũng chưa từng nói gì nhiều với nhau, cậu ta gãi đầu một cái, hỏi: "Đinh Nhàn, sinh nhật của ai vậy?"

Đinh Nhàn theo bản năng nói: "Anh Thời Dịch."

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, cô bắt máy, Thời Nặc đầu dây bên kia trực tiếp hỏi vào vấn đề: "Đinh Nhàn, chị về chưa?"

"Đang ở trên đường."

Thời Nặc: "Chị nhanh lên một chút đi, nếu không anh họ quay lại thì không kịp chuẩn bị cái gì nữa đâu."

"Được."

Hai người đã nói trước với dì Trương về chuyện này, để bà ấy mua hết nguyên liệu nấu ăn, khi Đinh Nhàn về nhà sẽ tự mình vào bếp nấu, nhưng mà kế hoạch lại bị sự việc kia làm thay đổi, lúc xuống xe, Đinh Nhàn còn chưa đi vào tiểu khu thì gặp ngay Thời Dịch đi làm về từ bệnh viện.

Thời Dịch dừng xe lại, quân trang trên người anh thẳng tắp, đường nét cường tráng, ánh mắt rơi vào trên người Đinh Nhàn, thấy cô đứng bất động ở đó thì nói: "Lên xe."

Đinh Nhàn lập tức giấu bánh kem ra sau lưng, rất sợ bị phát hiện, nói: "Anh Thời Dịch, anh về trước đi."

Thời Dịch chú ý tới động tác của cô, không khỏi liếc mắt nhìn Dịch Nhiên đứng phía sau, Dịch Nhiên bị anh nhìn lập tức cung kính nói: "Giáo sư Thời."

Đinh Nhàn nhìn anh khẽ mỉm cười, bộ dáng của hai người cực kỳ giống như học sinh bị phụ huynh bắt gặp yêu sớm, mà nhân vật phụ huynh này dĩ nhiên là do anh thủ vai rồi.

Cầm của Thời Dịch hơi bạnh ra, mấy giây sau anh thu hồi tầm mắt lại rồi chạy xe vào tiểu khu.

Kế hoạch bị rối loạn làm Đinh Nhàn có chút hoảng hốt.

"Dịch Nhiên, tớ còn có việc nên tớ về trước đây."

Nói xong cô liền xoay người chạy vào tiểu khu, Thời Dịch còn phải đi đỗ xe nên nếu cô chạy nhanh một chút chắc là về kịp lúc gặp nhau.

Đinh Nhàn đi đường tắt để về, kết quả vừa mới mở cửa, Thời Nặc tưởng là Thời Dịch về nên phun ruy băng lên người cô.

"Anh họ, sinh nhật vui vẻ!"

Thời Nặc bên trong nghe được tiếng mở cửa liền khẩn trương nên căn bản cũng không nghĩ nhiều, cửa vừa mở liền lấy dây ruy băng bắn ra, ai ngờ người vào nhà lại là Đinh Nhàn, cậu nhóc nhướn mày một cái, "Sao giờ này chị mới về?"

Đình Nhàn bị cậu nhóc làm cho sợ hết hồn, không có thời gian giải thích nhiều như vậy, luống cuống lấy dây ruy băng trên tóc xuống, "Nhanh chuẩn bị đi, anh ấy đã về dưới lầu rồi."

Cô đóng cửa lại rồi nhanh chóng đi cắt bánh kem.

Thời Nặc có chút buồn bực: "Dây ruy băng em chỉ mua có một ống, kết quả đều phun hết lên người chị rồi."

Đình Nhàn nói: "Nhặt dây ruy băng trên mặt đất lên đi, chờ anh ấy mở cửa thì rải lên người anh ấy là được."

"Được rồi."

Sau khi lái xe vào gara thì Thời Dịch ngồi trên xe một hồi, mi tâm hơi nhúu lại, trong đầu đều là hình ảnh Đình Nhàn và Dịch Nhiên đứng chung một chỗ.

Quá khó hiểu và phiền não.

Anh lấy điện thoại lên ấn vào dãy số của Đình Nhàn rồi gõ mấy chữ: [Về nhà sớm một chút.]

Nhưng rất nhanh lại xóa đi dòng chữ đó rồi đặt điện thoại về chỗ cũ, cười giễu cợt một tiếng.

Nha đầu chết tiệt.

Hồi lâu sau anh mới ra khỏi xe rồi đi lên nhà, lấy chìa khóa mở cửa, chân trái vừa mới bước vào thì trên người liền bị rải một đồng ruy băng đầy màu sắc.

"Sinh nhật vui vẻ!"

Đình Nhàn cầm bánh kem đi đến trước mặt anh: "Chúc anh sinh nhật vui vẻ~Chúc anh sinh nhật vui vẻ~Chúc anh sinh nhật vui vẻ..."

Thời Nặc vẫn còn đứng một bên nhặt ruy băng dưới đất lên rải trên người anh, vóc dáng cậu nhóc không cao lắm, không thể so với chiều cao của Thời Dịch được, cái bộ dáng cố gắng nhảy nhảy lên kia nhìn có chút buồn cười.

Rải mấy lần cũng không rải tới liền dứt khoát không nhảy nữa mà hát cùng với Đinh Nhàn: "Happy birthday to you~Happy birthday to you~"

Thời Dịch này, bình thường bận rộn đến ngày đêm đều đảo lộn là chuyện rất thường xuyên xảy ra nên không thể nào nhớ được sinh nhật mình, nhìn khuôn mặt đầy nụ cười của hai người trước mặt, mấy giây sau mới phản ứng được thì ra hôm nay là sinh nhật của anh.

Khuôn mặt Đinh Nhàn nhỏ nhắn, nụ cười yêu kiều, "Anh Thời Dịch, sinh nhật vui vẻ."

Thời Nặc cầm cái nón sinh nhật, nhảy vài cái muốn đội cho anh nhưng hết lần này tới lần khác đều không với tới.

Thời Dịch cúi người xuống, Thời Nặc đội lên cho anh rồi nói: "Anh họ, sinh nhật vui vẻ."

Đinh Nhàn: "Anh Thời Dịch, mau cầu nguyện đi."

Thời Dịch đang muốn mở miệng thì Thời Nặc lại nói: "Anh họ, anh nhắm mắt lại rồi cầu nguyện trong lòng đi, nói ra sẽ không linh đâu."

Thời Dịch bất đắc dĩ cười cười, lớn đến như vậy đây là lần đầu tiên anh trải qua sinh nhật như thế này.

Thật ra thì anh không tin những thứ này, nhưng có thể là vì hai đứa nhóc trước mặt đang nhìn anh với ánh mắt đầy mong đợi nên anh không nói ra, có chút mất tự nhiên nhắm mắt lại.

Đợi anh mở mắt lần nữa thì Đinh Nhàn nói: "Thối nển đi."

Ba người cùng nhau thối tắt nển.

Thời Dịch đóng cửa nhà lại, vừa thay giày vừa hỏi: "Hai người các em đã thương lượng với nhau khi nào hả?"

Thời Nặc: "Đừng nói cho anh họ biết."

Đinh Nhàn đặt chiếc bánh kem lên bàn, sau đó nhìn Thời Nặc nháy mắt một cái, Thời Nặc như hiểu ý liền gật đầu.

Thời Dịch mới vừa ngồi xuống liền thấy hai ngón tay dính kem đang hướng về phía mặt mình, Thời Dịch phản ứng nhanh mỗi tay bắt lấy tay một người, "Đừng làm bậy."

Đinh Nhàn lại không thuận theo anh: "Hôm nay là sinh nhật anh, nhất định phải bị trét một chút."

Cô gái nhỏ nhìn anh, trong mắt lóe lên ánh sáng dịu dàng, thanh âm phát ra mềm nhũn, trong lòng anh giống như bị một sợi lông nhẹ nhàng lướt qua một cái.

Không tự chủ buông lỏng tay ra, hai người nhìn nhau cười một cái, mỗi người trét một bên mặt anh, trét xong lại không nhịn được liếm ngón tay một cái.

Anh thật sự là không biết làm sao mà, rút ra hai tờ khăn giấy lau mặt.

Đinh Nhàn cắt một khối bánh kem đưa cho anh, "Anh Thời Dịch, cửa hàng này làm bánh kem ăn rất ngon."

Thời Dịch không thích ăn ngọt nhưng vẫn nếm thử một miếng.

"Ngon không?" Đinh Nhàn hỏi anh.

Người đàn ông gật đầu một cái, "Cũng được."

Thời Nặc nhìn Đinh Nhàn đầy tha thiết mong chờ cô cắt bánh kem cho mình, nhưng Đinh Nhàn lại nhìn chăm chăm Thời Dịch đến xuất thần liền tức giận lấy dao tự cắt bánh.

Đinh Nhàn hồi phục lại tinh thần, "Tiểu Thời Nặc, để chị làm cho."

"Không cần đâu."

"Không được cắt như vậy."

"Chị quản được sao."

Thời Dịch nhìn hai người bọn họ đang cãi vã, trong mắt ẩn chứa nụ cười.

Đột nhiên điện thoại trên bàn vang lên, anh thuận tay lấy qua.

"A lô."

"Sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn." Ánh mắt Thời Dịch vẫn rơi vào trên người Đinh Nhàn như cũ, trong mắt đều là cưng chiều đến ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện ra được.

"Tan việc sao không chờ tôi..." Bên kia nói một tràng không ngừng, sau đó nói thêm: "Hôm nay là sinh nhật cậu, đi ăn một bữa đi, mọi người đều muốn ăn mừng với cậu đó."

"Không được."

Thời Dịch cúp máy, thấy hai người ăn ngon như vậy lại không nhin được nếm thêm một miếng nữa.

Đình Nhàn đang ăn đột nhiên nhớ tới còn chưa nấu cơm nên vội vàng đứng dậy chạy vào bếp, mới vừa cắm nồi cơm điện xong quay đầu lại liền thấy người đàn ông đi vào.

Thời Dịch có chút bất ngờ: "Em nấu sao?"

Đình Nhàn mặt đầy kiêu ngạo nói: "Dĩ nhiên rồi."

Lúc còn nhỏ cô đã biết nấu cơm.

Thời Dịch cười một tiếng, định giúp cô liền bị Thời Nặc đẩy ra ngoài, "Anh họ, hôm nay là sinh nhật anh cho nên anh không cần làm gì đâu, những chuyện này cứ giao cho em với Đình Nhàn là được rồi."

Thời Dịch nhíu mày hỏi cậu nhóc: "Em với ai?"

Thời Nặc nhấp nháy môi, thấp giọng nói: "Em và chị."

Đình Nhàn nấu vài món ăn, chờ cô mang thức ăn ra bàn thì tiểu tử Thời Nặc đã bày xong chén đĩa, trên bàn còn đặt ba cái ly thủy tinh cao cổ, một cái là nước trái cây còn hai cái còn lại đều là rượu vang đỏ.

Thấy cô nấu thức ăn trông vô cùng ngon miệng, Thời Nặc vội vàng chạy đi gọi người: "Anh họ, cơm xong rồi!"

Thời Dịch trong thư phòng đi ra, thấy thức ăn trên bàn thật sự vô cùng ngạc nhiên.

Anh chưa từng nghĩ đến cô gái nhỏ còn biết nấu ăn.

Thời Dịch thấy cái ly ngay chỗ ngồi của Đình Nhàn là ly rượu nên anh định lấy đi rồi rót ly nước trái cây cho cô nhưng Đình Nhàn không muốn, "Em đã đủ 18 tuổi rồi, đã trưởng thành rồi."

"Vậy cũng không được."

Đình Nhàn nhìn chất lỏng màu đỏ trong tay anh, rất muốn nếm thử một cái, không khỏi liếm liếm môi, "Đây chỉ là rượu vang thôi, không say đâu mà."

"Em đang còn đi học, không thể uống."

Đình Nhàn nhỏ giọng lầm bầm: "Cổ lỗ sĩ."

Người đàn ông giương mắt nhìn cô: "Em nói gì?"

"Không có gì."

Cô vừa mới cúi đầu xuống chột chân bị người ta đá nhẹ một cái, cô nhìn qua thì Thời Nặc đưa một cái ly khác tới, bên trong chính là rượu vang đỏ.

Đình Nhàn vui mừng trong bụng đang định đưa tay lấy nhưng mới chạm vào thì chỉ nghe được một âm thanh trầm trầm: "Thời Nặc."

Thời Nặc bị dọa sợ nên run tay một cái.

Ngược lại động tác Đình Nhàn rất nhanh nắm chặt lấy cái ly rồi ngửa đầu uống.

Ngọt ngào vô cùng, vị đậm đà thơm lừng lan tỏa ra giữa răng và môi.

Uống quá nhanh nên không thể tỉ mỉ thưởng thức được, cô lại liếm liếm môi tỏ vẻ chưa thỏa mãn.

Giương mắt lên thấy người đàn ông đang nhìn mình chằm chằm, đôi con ngươi nghiêm nghị nhưng lại lộ ra vẻ không biết phải làm sao.

Cô gái nhỏ le lưỡi một cái rồi để cái ly sang một bên, không dám đòi uống rượu nữa.

Lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô uống rượu, trước kia cô rất tò mò về rượu vang đỏ, nhất là khi xem ti vi thấy người ta lắc lắc rượu trong ly, cô cảm thấy rất cảm động, muốn nếm thử thức uống làm người ta chìm đắm kia rồi cuộc có mùi vị gì.

Một ly rượu xuống bụng, hai gò má cô liền trở nên nóng bỏng, không chỉ mặt mà thân thể cũng có chút nóng, cô nhìn người đàn ông múc một chén canh rồi vòng qua ngồi kế người cô, cô đưa tay muốn nhận lấy nhưng cơ thể bỗng chốc mềm nhũn, cả người đều ngã xuống bàn.

Thời Nặc ngơ ngác nhìn, thán phục: "Mới có vậy mà đã say rồi, nhanh thế."

Lời nói vừa dứt thì trán liền bị người ta hung hăng gõ một cái.

Biết mình gây họa nên dù Thời Nặc bị đau cũng không dám nói gì.

Thời Dịch ôm cô trở về phòng, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, nhìn cô gái nhỏ say đến bất tỉnh nhân sự làm anh vừa buồn bực vừa muốn cười, nhéo lỗ tai nhỏ nhắn hồng hồng của cô một cái, "Không nghe lời gì cả."

Qua một lúc lâu sau, Đinh Nhàn mơ mơ màng màng tỉnh lại, đầu óc có chút chóng mặt, miệng đắng lưỡi khô, cô đứng dậy đi rót nước uống đột nhiên nhớ đến mình chưa làm bài tập gì cả, nhìn thời gian một chút rồi vội vã ôm cặp vào thư phòng, trong lòng còn đang suy nghĩ anh Thời Dịch có phê bình mình dám uống trộm rượu không.

Nhưng khi cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra liền thấy người đàn ông đang nằm ngủ trên ghế sofa.

Anh cũng say sao?

Đinh Nhàn rón rén đến gần rồi ngồi xuống cạnh anh, ngay cả hô hấp cũng phải dè dặt.

Lần đầu tiên không chút kiêng kỵ gì mà nhìn anh như vậy, nhìn lông mi của anh đến đôi mắt của anh rồi đến sống mũi anh tuần kia, đôi môi mỏng lạnh nhạt đó, nhìn như vậy kiểu nào cũng không đủ. Ánh mắt thâm thúy nhìn ngắm ngũ quan của anh, cô giơ tay lên nhẹ nhàng chạm vào sống mũi anh rồi chậm rãi đi xuống, tầm mắt rơi xuống đôi môi mỏng khẽ nhúc nhích kia, không biết có phải là cơn say chưa tan đi hết hay không mà cô cứ như bị đầu độc vậy, cô từ từ cúi đầu xuống, từ từ cảm nhận được hơi thở của anh.

Toàn thân nóng lên, không dám nhìn anh nữa, cô nhắm mắt lại rồi nhích gần thêm một chút, gần thêm chút nữa, dán môi mình lên môi anh, chính bản thân cô lúc này cũng trở nên luống cuống cả lên.

Lông mi người đàn ông khẽ nhúc nhích nhưng mà cô gái nhỏ lại không phát hiện ra, cô khẩn trương đến nỗi không dám hô hấp, tim bắt đầu đập nhanh lên, không giấu nổi bí mật nữa rồi.

Anh Thời Dịch, anh phải đợi em lớn lên, không thể... không thể thích người khác được.

Chương 15

Toàn thân nóng lên, không dám nhìn anh nữa, cô nhắm mắt lại rồi nhích gần thêm một chút, gần thêm chút nữa, dán môi mình lên môi anh, chính bản thân cô lúc này cũng trở nên luống cuống cả lên.

Lông mi người đàn ông khẽ nhúc nhích nhưng mà cô gái nhỏ lại không phát hiện ra, cô khẩn trương đến nỗi không dám hô hấp, tim bắt đầu đập nhanh lên, không giấu nổi bí mật nữa rồi.

Anh Thời Dịch, anh phải đợi em lớn lên, không thể... không thể thích người khác được.

Cô gái nhỏ không hề có bất kỳ kinh nghiệm gì, hoàn toàn đều dựa vào cảm giác áp môi mình lên môi anh, xúc cảm nóng bỏng đó làm trái tim cô đập loạn lên, cô nhớ đến hình ảnh nụ hôn nóng bỏng của nam nữ chính trong phim nhưng không dám làm theo, cứ kể môi như vậy không nhúc nhích gì.

Một lát sau cô cũng cảm giác được mình không thở được nữa liền mở mắt ra, muốn đứng lên nhưng nào ngờ ngồi lâu nên chân đã tê cứng cả rồi, mới vừa cử động một cái liền có cảm giác như kim châm vô cùng khó chịu, thân thể đột nhiên ngã xuống, môi cô còn chưa hoàn toàn tách ra khỏi môi anh nên vì động tác này lại chạm vào lần nữa, so với lúc trước càng chặt chẽ hơn, không có kẽ hở nào nữa làm tim cô run sợ.

Đinh Nhàn hoảng loạn không biết làm sao, tay nắm chặt lấy thành ghế sofa, hô hấp trở nên rối loạn, bất ngờ là hô hấp người đàn ông bên dưới cũng rối loạn theo, chẳng qua là anh cố gắng đè nén lại cho nên cô mới không phát hiện được gì.

Thời Dịch không say chút nào, chỉ là cảm thấy có chút mệt mỏi, ánh mắt đau nhức nên muốn nằm nhắm mắt nghỉ ngơi một lát thôi, nhưng mới vừa nằm không bao lâu thì anh chợt nghe được tiếng bước chân nhè nhẹ, không cần nghĩ cũng biết là nha đầu kia nên tiếp tục ngủ.

Lúc cô gái nhỏ đi đến gần còn mang theo mùi rượu nhàn nhạt trên người, anh vừa định mở mắt ra nhưng lại cảm nhận được ngón tay mềm mại của cô đang chạm vào mũi mình, suy nghĩ chợt hoảng loạn, khi môi cô áp tới một chút mềm mại thì đầu óc anh đã hoàn toàn trống rỗng, một lúc lâu sau mới phản ứng được đã xảy ra chuyện gì.

Không thể tin được.

Chưa bao giờ nghĩ rằng cô gái nhỏ sẽ có tâm tư đó với anh.

Môi cô tách ra chưa được mấy giây thì đột nhiên lại áp chặt hơn nữa, anh suýt không khống chế được mà đẩy cô ra, cô gái nhỏ hình như cũng luống cuống, nhẹ giọng "A" một tiếng, hô hấp phả ra mặt anh, lông mi nhỏ dài quét qua trên mặt lại giống như đang quét qua trái tim anh, nhột nhột không thể chịu được.

Anh cố gắng áp chế lại hô hấp nặng nề của mình, chờ cô đứng dậy nhưng cô gái nhỏ lại chậm chạp không nhúc nhích gì, đang lúc anh cảm thấy nghi ngờ thì cảm xúc trên môi đột nhiên biến mất, cơ thể mềm nhũn của cô ngã vào trên người anh.

Thời Dịch mở mắt ra, cô gái nhỏ đã nằm gọn trong ngực anh, hô hấp nhẹ nhàng còn mang theo mùi vị ngọt ngào của rượu.

Hôn trộm anh mà lại còn ngủ quên thế này.

Thời Dịch không khỏi cười ra tiếng.

Anh hơi đứng dậy, nhẹ nhàng vén tóc cô ra sau tai.

"Bây giờ em còn nhỏ, không thể như vậy được, có biết không hả?"

Cô gái nhỏ làm sao nghe được lời anh nói chứ, nếu như cô nghe thì chắc chắn cũng không làm theo được, thứ gọi là tình yêu này vô cùng kỳ diệu, một khi đã động tâm rồi thì khó mà kiềm chế được.

Lúc Đinh Nhàn tỉnh lại lần nữa đã là sáng sớm hôm sau, đầu óc cô có chút rối loạn, qua một lúc lâu sau cô mới tỉnh táo hơn đôi chút, bắt đầu nhớ lại chuyện đã xảy ra đêm hôm qua.

Cô đã uống một ly rượu vang đỏ, sau đó liền say đến bất tỉnh nhân sự, lúc tỉnh lại hình như đã đi đến thư phòng làm bài tập, kết quả là...

Trong đầu chợt lóe lên hình ảnh kia, hai gò má cô lập tức nóng lên, hiện lên một mảnh đỏ ửng, lấy hai tay che miệng lại rồi cười si ngốc.

Cô lại ngủ quên trên người anh, thật mất mặt mà.

Là anh ôm mình trở về phòng sao?

Nghĩ tới đây khóe miệng cô gái lại cười sâu hơn nữa.

Thật là phải nhanh chóng lớn lên mới được, như vậy mới có thể quang minh chính đại thích anh.

Đinh Nhàn nghiêng đầu nhìn ánh nắng vàng ươm ngoài cửa sổ, ngồi ngây ngốc hồi lâu mới xoay người lấy sách bài tập ra, đã sáng rồi nên phải làm gấp rút thôi.

Cũng may cô dậy sớm nên vẫn còn thời gian làm bài, sau khi làm xong thì thu dọn một tí rồi đi ra khỏi phòng, cô cầm một cái bánh sandwich lên liền vội vàng đi đến trường, Thời Nặc ở phía sau vội la lớn: "Chị gấp cái gì chứ, mang theo sữa mà uống này!"

Đình Nhân không hề nghĩ đến có một ngày cô lại là người nổi tiếng khắp trường thế này, vừa bước vào cổng trường thì mọi người đều rối rít nhìn cô rồi bàn tán.

"Này, đó là Đình Nhân hả?"

"Là người được Nhậm Thạc Minh tỏ tình đó hả?"

"Cái gì mà tỏ tình chứ, Nhậm Thạc Minh còn chưa mở miệng liền bị cự tuyệt rồi."

"Người thì nói cái này, người lại nói cái kia, rốt cuộc là phiên bản nào mới thật đây?"

"Cự tuyệt Nhậm Thạc Minh á, cậu ta bị ngốc chắc rồi."

"Ai biết được, có khi người ta chỉ muốn học giỏi, không muốn nói chuyện yêu đương thì sao."

"Dáng dấp nhìn cũng không ra gì mấy, cũng không biết mắt Nhậm Thạc Minh bị gì, nên đeo kính vào rồi nhìn cho rõ."

"Đúng vậy, dáng dấp cũng không đẹp gì."

"Này, dù sao thì Nhậm Thạc Minh cũng thích người này, tôi cũng không dám lấy mình ra so sánh với người ta."

Các bạn học khác cứ tiếp tục soi mói, Đình Nhân lại giống như không nghe được gì, ánh mắt nhìn thẳng phía trước chỉ chú ý đến đường mình đi.

Vào trong lớp học, các bạn học nữ lại có lòng hiếu kỳ nhiều hơn nữa, giờ tự đọc buổi sáng vừa kết thúc liền vây quanh lại, bạn một câu tôi một câu, mồm năm miệng mười hỏi đến Đình Nhàn cũng nhức đầu.

Đình Nhàn không hề biết là bởi vì chuyện cô và Nhậm Thạc Minh mà trên diễn đàn trường học mọi người đã cãi nhau um xùm cả ngày, truyền nhau mấy loại phiên bản, mỗi người đều có ý của mình, bọn họ tranh luận sôi nổi so với người trong cuộc còn nôn nóng hơn.

Địch Nhiên đuổi mấy bạn học đó đi, "Cái gì mà tỏ tình chứ, bọn họ chỉ nói quá lên thôi, Đình Nhàn chỉ tình cờ đi qua đó và hai người vừa vụng chạm mặt nhau thì liền bị người khác chụp trúng rồi tạo lên sóng gió thôi."

Các bạn học đó làm sao tin tưởng lời giải thích của cậu ta chứ, đang còn muốn hỏi tiếp nhưng chuông vào học đã vang lên nên không thể làm gì khác hơn là từ bỏ quay về chỗ ngồi.

Giang Ti Kỳ nghĩ đến kết quả của mấy người theo đuổi Nhậm Thạc Minh, không khỏi có chút lo lắng nói: "Nhàn Nhàn, gần đây cậu phải cẩn thận một chút đó, những người đó đều không phải là đèn càn dầu đâu."

Lúc trước việc Nhậm Thạc Minh viết thư tình cho Đình Nhàn cũng chỉ mỗi cô biết nên sẽ không có phiền toái gì, nhưng bây giờ tất cả mọi người đều đang bàn tán về việc của hai người nên chắc chắn Đình Nhàn sẽ không tránh khỏi bị những nữ sinh thích Nhậm Thạc Minh để mắt tới, nếu hai người thực sự ở chung một chỗ thì Nhậm Thạc Minh còn có thể bảo vệ cô, có thể...

Địch Nhiên vỗ ngực một cái, "Nhàn Nhàn, cậu đừng sợ, có tớ ở đây rồi thì không có kẻ nào dám làm gì cậu đâu."

Giang Ti Kỳ hiếm thấy khen ngợi cậu ta: "Ồ không nghĩ tới cậu còn có chút khí khái đàn ông."

Đinh Nhàn mím môi không lên tiếng.

Trải qua sự việc hôm qua cô cũng đã biết rồi, mình sẽ còn được người ta tìm tới, nhưng không ngờ đối phương lại xuất hiện nhanh như vậy.

Buổi trưa, Giang Ti Kỳ và Đinh Nhàn đi đến nhà ăn để ăn cơm trưa nhưng đi được nửa đường liền bị người khác chặn lại, khoảng chừng mười nữ sinh xông đến kéo các cô vào sau rừng trúc nhỏ, chỗ này đang bị hư hại còn chưa kịp sửa sang lại.

Dẫn đầu có hai người, một người là nữ sinh cao cao ngàng hôm qua còn người còn lại chính là Lưu mập, chính là người trước kia mà Giang Ti Kỳ đã nói đến, người thích Dịch Nhiên.

Giang Ti Kỳ thấy có nhiều người như vậy nên bị dọa sợ chân cũng mềm nhũn ra, ngược lại Đinh Nhàn tuy nhìn nhỏ con, nhu nhược nhưng lại vô cùng bình tĩnh.

Đinh Nhàn là người yêu ghét rất rõ ràng, đối xử với cô tốt thì cho dù chỉ là ân huệ nhỏ cô cũng sẽ nhớ rõ ràng rồi tìm cơ hội trả ơn, cũng giống như khi làm gì khiến cô ghét thì cô rất thù dai, nhất là còn chạm đến ranh giới cuối cùng của cô.

Cô nhìn chăm chăm nữ sinh có dáng người cao cao kia, nghĩ đến chuyện đã xảy ra ngày hôm qua thì đôi con ngươi trở nên rét lạnh.

"Dễ dàng câu được hai người con trai, thật lợi hại mà." Lưu mập đi lên, dùng cái tay béo mập sờ qua mặt cô, "Nói một chút đi, đã dùng thủ đoạn gì để đi mê hoặc người ta để chúng tôi học hỏi thêm kiến thức nào."

"Không phải là dựa vào khuôn mặt sao."

"Không đơn thuần chỉ là dựa vào khuôn mặt, người ta còn có thân thể mềm mại nữa đó."

"Thật là đủ tiện lợi!"

Lúc Đinh Nhàn còn ở nhà chú hai thì ngoại trừ đồng phục học sinh cũng chỉ có quần áo cũ, bình thường tiền tiêu vặt cũng rất ít, nhưng học kỳ này cô không chỉ có quần áo đẹp mà tiền tiêu vặt cũng nhiều hơn, bao nhiêu đây cũng đủ để người khác nghĩ rằng cô dùng thủ đoạn bẩn thỉu mới có được.

Nữ sinh cao ráo kia đến gần, lưu manh nói: "Nghe nói mày có người anh là giáo sư, shou(*) là cái shou nào hả?"

(*) Shou: Chính là cách phát âm của chữ "sư". Ý của nữ sinh đó là "sư" trong "giáo sư" hay là "thú" trong "cầm thú". "Sư" và "Thú" có cách phát âm giống nhau.

Phía sau có người nói thêm: "Chắc là shou trong cầm thú rồi."

Bọn họ cười âm lên.

Trong lòng Đinh Nhàn vốn đã có lửa giận, bị kích thích như vậy nên lửa giận càng bùng cháy hơn, cô bị hai nữ sinh khác giữ lại nên tay không nhúc nhích được, nữ sinh cao ráo kia cách rất gần nên cô nhắc chân lên đá một cái vào bụng cô ta, cô ta lập tức khom người ôm bụng, đau đến muốn gào khóc.

Mấy người đó không ngờ Đinh Nhàn lại động thủ trước nên ngây ngẩn một hồi.

Đình Nhàn nhân cơ hội đó mà tránh thoát hai người kia, đột nhiên Lưu mập đi lên tát cô một cái, "Tao con mẹ nó nhìn thấy cái mặt của mày cũng không thoải mái!"

Đình Nhàn bị đánh đến choáng váng, hoa mắt, lảo đảo mấy bước mới đứng vững lại được, Giang Ti Kỳ thấy vậy liền nổi nóng lên dùng sức đạp vào chân nữ sinh bên cạnh một cái khiến cô ta đau đến không ngừng nhảy lên.

Cô ấy kéo Đình Nhàn về phía mình định chạy nhưng lại bị Lưu mập kéo về.

Nữ sinh cao ráo hét lên với mấy người còn lại: "Đứng ngốc đó làm gì, mau tới giúp."

Mấy người đó vén tay áo mới vừa định xông lên liền nghe cách đó không xa có người kêu lên: "Thầy ơi, chính là mấy người đó đang đánh hội đồng."

Thầy giáo bị một học sinh dẫn đến, mấy người kia còn muốn bỏ chạy nhưng đã không kịp nữa, tất cả đều bị mang vào phòng giáo viên.

Đều là học sinh lớp 12 nên khiến thầy giáo nổi giận dùng đòn, không học tập tốt để thi đại học mà còn đi đánh hội đồng, ông ấy hỏi nguyên nhân nhưng không ai trả lời giống nhau liền dạy dỗ một trận, cuối cùng nói: "Thông báo phụ huynh của các em đến đây."

Trong lòng Đình Nhàn chấn động một cái, cô vốn không sợ gì nhưng khi nghe đến câu muốn mời phụ huynh của thầy giáo thì liền kinh sợ, mặc dù cô thấy mình không hề sai cái gì nhưng đây cũng không phải là chuyện về vang gì, gọi anh đến trường học, anh sẽ không cảm thấy mất thể diện chứ?

Huống chi, anh ấy đoán chừng cũng không có thời gian rảnh để đến.

Buổi chiều sau khi tan học, mấy người đều bị thầy phạt đứng ở phòng giáo viên, chờ phụ huynh đến mới cho về, tim gan Giang Ti Kỳ đều run rẩy cả lên, "Xong rồi, sắp bị mắng nữa rồi."

Trong lòng Đinh Nhàn cũng thấp thỏm không yên, cô hy vọng Thời Dịch không đến được, chỉ một lúc nữa thôi thầy giáo sẽ cho cô về.

Nhưng mà mọi chuyện lại không theo ý nguyện của cô, nửa tiếng sau cô liền thấy bóng dáng người đàn ông cách đó không xa.

Trong lòng lộp bộp một cái, xong đời rồi.

Thời Dịch nhìn cô một cái sau đó đi thẳng vào phòng giáo viên.

Mười mấy phút sau anh đi ra, thầy giáo ở phía sau nói: "Giáo sư Thời, có rảnh thì ăn một bữa cơm đi."

Thời Dịch đáp lời rồi đi đến trước mặt Đinh Nhàn nhìn cô, đôi con ngươi đen nhánh có chút lửa giận.

Trong lòng Đinh Nhàn sợ hãi nên không dám nhìn thẳng anh, cô không hối hận khi đánh nữ sinh kia nhưng vì trường học gọi anh đến nên cô có mấy phần áy náy, cảm thấy bản thân lại gây phiền toái cho anh nữa rồi.

Đinh Nhàn đã chuẩn bị xong tinh thần nghe anh phê bình, nhưng mới vừa ngẩng đầu lên liền nghe thấy anh nói trước: "Trên mặt là do ai đánh?"

Lúc anh nói lời này, giọng rất nặng nề, mang theo mấy phần ẩn nhẫn.

Chương 16

Đinh Nhàn hơi sững sờ một chút, không nghĩ đến điều mà anh quan tâm đầu tiên là vết thương trên mặt cô.

Thấy cô chậm chạp không trả lời, người đàn ông lại hỏi một lần nữa: "Ai đánh?"

Giang Ti Kỳ đưa tay chỉ Lưu mậ: "Cô ta, giáo sư Thời, chính là cô ta đánh Đinh Nhàn."

Thời Dịch xoay người qua hướng đó, một thân hình cao gần 1m9, trên người là quân trang thẳng tắp, thần sắc vô cùng nghiêm nghị, đứng trước mặt cô ta mang theo một cỗ nguy hiểm.

Bình thường Lưu mậ rất ngang ngạnh nhưng giờ phút này trong lòng cũng rất e ngại.

Thời Dịch hỏi: "Tại sao đánh cô ấy?"

Lưu mậ bình thường hay bắt nạt các bạn học khác, ỷ vào nhà có tiền có thế nên cho dù có người nói với giáo viên thì trong nhà cũng không có ai dám mắng cô ta.

Đây vẫn là lần đầu tiên.

Cô ta cúi thấp đầu, ấp úng không biết nói như thế nào, đột nhiên liếc mắt thấy một thân ảnh, cô ta giống như thấy cứu tinh vậy kêu "Cha" một tiếng rồi nhanh chóng trốn ra sau lưng người đó.

Chỉ thấy cha Lưu mậ kéo cô ta lại hỏi: "Nhìn bộ dáng ủy khuất của con kìa, sao vậy?"

Lưu mậ không khỏi nhìn về phía Thời Dịch một cái, cha cô ta cũng ngẩng đầu nhìn theo, có chút bất ngờ sau đó vội vàng tiến lên chào hỏi, "Giáo sư Thời, không nghĩ đến sẽ gặp cậu ở đây."

Thời Dịch cũng không nghĩ sẽ gặp người quen ở đây, gật đầu một cái: "Lưu tổng."

"Lần trước cậu đã phẫu thuật thành công cho cha tôi, cảm ơn rất nhiều."

"Đó là công việc của tôi." Thời Dịch dừng một lát rồi ý vị sâu xa nói, "Lưu tổng, cho dù kinh doanh có phát triển lớn thế nào thì cũng không thể không để mắt đến giáo dục con cái trong gia đình."

Lời nói của Thời Dịch rất rõ ràng, Lưu Hành nghe thế cũng có chút xấu hổ.

Trước khi đến đây, chủ nhiệm lớp đã kể hết chuyện xảy ra, con gái mình có tình tình thế nào thì ông ta biết rất rõ, vội cười theo: "Giáo sư Thời, con nhỏ không hiểu chuyện, mong cậu bỏ qua."

"Mười tám tuổi đã trưởng thành rồi, đây là cố ý gây thương tích, nếu tình hình nghiêm trọng hơn thì phải nhận trách nhiệm hình sự."

Thời Dịch tuy bình thường có bộ dáng yên lặng, lạnh nhạt giống như bất kỳ chuyện gì cũng không thể ảnh hưởng đến anh nhưng nếu anh đã thực sự tức giận thì trong lời nói đều là mũi nhọn.

Tự biết mình đuối lý nên Lưu Hành kéo kéo con gái đang đứng sau lưng, "Đi nói xin lỗi mau."

"Cha!"

Lưu Hành đẩy cô ta: "Nhanh lên một chút."

Lưu mập vô cùng không tình nguyện đi đến trước mặt Đinh Nhàn, mấy giây sau mới khó chịu nói: "Thật xin lỗi."

Thanh âm rất nhỏ, cơ hồ không nghe rõ là nói cái gì.

Thời Dịch hỏi Đinh Nhàn: "Cô ta đánh em bằng tay nào?"

Lưu mập vừa nghe liền sợ hãi vội vàng tăng cao âm lượng nói: "Thật xin lỗi."

Lưu Hành lúng túng gãi đầu một cái: "Giáo sư Thời, chuyện này quả thật xin lỗi cậu, đứa nhỏ này từ nhỏ đã bị cưng chiều thành hư rồi, cậu đừng so đo với nó làm gì."

"Nếu lần sau xảy ra chuyện tương tự thì không chỉ là một câu xin lỗi đơn giản như vậy đâu."

Thời Dịch nói xong cũng không ở lại nữa mà nhanh chóng kéo Đinh Nhàn rời đi.

Đi được một khoảng xa mới chợt cảm thấy không đúng, theo bản năng buông tay cô gái nhỏ ra.

Đinh Nhàn còn đang đắm chìm trong sự ngọt ngào này thì lực đạo trên tay chợt biến mất, thấy vậy trong lòng không khỏi có mấy phần mất mát.

Cô ngẩng đầu lên nói: "Anh Thời Dịch, thật ra thì em cũng đánh người."

Thời Dịch không lên tiếng mà mở cửa xe cho cô.

Lên xe, anh nghiêng đầu nhìn về phía cô, ánh mắt thâm trầm, nói: "Đinh Nhàn, em phải học cách tự bảo vệ bản thân mình."

"Anh Thời Dịch, anh sẽ vĩnh viễn bảo vệ em đúng không?"

Người đàn ông nhìn cô chăm chăm mấy giây, sau đó mới nói: "Không có ai sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh mình cả, Đinh Nhàn, em phải học cách độc lập."

Không chỉ có cuộc sống mà còn cả tình cảm.

Đinh Nhàn không biết tại sao anh lại nói như vậy với mình, việc này làm cho cô có một loại cảm giác buồn bã bất lực, giống như giây kế tiếp anh sẽ rời bỏ cô vậy.

Khoảng thời gian này Thời Dịch lại vô cùng bận rộn, bận đến nỗi rất ít khi về nhà, trên bàn cơm thường chỉ có hai người là Đinh Nhàn và Thời Nặc, không được bao lâu thì Thời Nặc bị mẹ bắt về, cuối cùng trong nhà càng vắng lặng hơn.

Loại trạng thái này dường như đang quay về lúc đầu khi cô mới đến, cô dường như không thấy được anh, đại đa số thời gian đều là dùng tin nhắn để liên lạc với nhau mà thôi.

Gặp bài tập không biết làm, Đinh Nhàn muốn hỏi anh nhưng lại sợ quấy rầy đến anh nên tự mình đi tìm cách giải.

Anh đối xử với cô vẫn tốt như cũ, người không có mặt ở đây nhưng lại an bài cuộc sống cô vô cùng thỏa đáng. Lúc thi có thành tích, Đinh Nhàn nhắn số điểm thi vừa mới biết cho anh, nhưng đến tận hai ngày sau mới nhận được tin nhắn trả lời của anh.

[Ừ, có tiến bộ, cố gắng nỗ lực lên.]

Đinh Nhàn nhìn chăm chăm mấy chữ trên màn hình một lúc lâu, nhìn những lời anh nhắn đến bất giác cô ý thức được một điều, anh giống như cố gắng giữ khoảng cách với cô.

Tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ anh biết được...

Không đâu không đâu, ngày đó rõ ràng anh đã ngủ mà.

Đinh Nhàn đề xuống loại tâm tình này, không để bản thân suy nghĩ linh tinh nữa.

Nhưng cô càng kiểm chế thì đầu óc càng loạn lên thêm, trong giờ học không thể tập trung tinh thần được, vừa hết tiết thì lại suy nghĩ đến anh.

Nhớ anh, vô cùng nhớ anh.

Thấy Giang Ti Kỳ đang ăn gói miến cay, đầu óc Đinh Nhàn vừa mới tỉnh lại liền lấy một thanh, kết quả cắn một cái nước mắt liền rơi ra, cô vội vàng uống nước, uống hơn nửa chai mới làm dịu xuống được.

Giang Ti Kỳ gục xuống bàn không ngừng cười nói: "Cậu làm sao lại ăn miến cay hả?"

"Cậu đúng là ăn cay đến biến thái mà, người bình thường cũng không ăn nổi."

Đinh Nhàn đặt chai nước lên bàn, chợt thấy rung rung tưởng là ảo giác nhưng rất nhanh sau đó cả người và ghế đều rung theo, chai nước cũng ngã mất, cô cả kinh chợt đứng lên, có bạn học lên tiếng kêu: "Động đất! Động đất! Mọi người chạy mau lên!"

Trong phòng học nhất thời loạn cả lên, theo bản năng sinh tồn, tất cả đều chạy về phía cửa lớp, cửa nhanh chóng bị nghẹt lại, người bên trong gấp đến mức đẩy người phía trước.

Trong loa phát thanh của trường vang lên âm thanh: "Mọi người không nên hoảng loạn, hai tay ôm đầu ngồi dưới bàn

học, chủ nhiệm các lớp..."

Bên tai là một mảnh tiếng huyền não, ai nói gì cũng không còn nghe thấy rõ nữa, trong lòng Đinh Nhàn cũng hoảng theo, lý trí nói cho cô biết phải bình tĩnh, cô kéo Giang Ti Kỳ đang chạy đi nói: "Đừng chạy lung tung, mau ngồi dưới bàn học đi!"

Giang Ti Kỳ hất tay cô ra, "Nếu không chạy sẽ chết đó!"

Đinh Nhàn muốn đuổi theo chợt cơ thể bị đẩy ngược lại, Địch Nhiên kéo cô ngồi xuống, "Cậu ở đây đừng đi đâu hết, để tớ đi tìm cậu ấy cho."

Nói xong đã không thấy bóng người đâu nữa.

"Địch Nhiên!"

Lúc này mặt đất cũng không còn rung nữa, chủ nhiệm lớp đang duy trì trật tự, để cho mọi người xếp hàng ngay ngắn rồi theo thứ tự đi ra ngoài.

Đi đến sân thể dục đứng một lúc lâu mới thấy Địch Nhiên chạy từ cửa Đông đến, vội hỏi cậu ta: "Sợ Gìưng đâu?"

"Cậu ấy..." Mắt Địch Nhiên đỏ thẫm, không biết phải mở miệng nói thế nào.

Thấy cậu ta như vậy làm Đinh Nhàn càng gấp gáp thêm, "Cậu ấy làm sao hả?"

"Cậu nói nhanh đi chứ!"

Tay Địch Nhiên nắm thành quyền, nắm vô cùng chặt, yên lặng hai giây cậu ta mới nói: "Lúc nãy cầu thang xảy ra giẫm đạp, Giang Ti Kỳ bị thương rất nghiêm trọng đã được đưa đến bệnh viện rồi."

Rất nhanh các bài báo đồng loạt đưa tin, thành phố C xảy ra động đất ở mức 6.2 độ Richter, chiều sâu tâm địa chấn có mức độ ảnh hưởng khoảng 11 km.

Lúc Đinh Nhàn đi đến bệnh viện thì Giang Ti Kỳ đã tỉnh, cô ấy nằm trên giường bệnh, sắc mặt có chút tái nhợt, thấy cô đến thì miễn cưỡng cười một cái, "Nhàn Nhàn."

Mẹ Giang Ti Kỳ đi ra khỏi phòng bệnh, nhường lại không gian cho hai cô gái.

Thấy bộ dáng của cô ấy, mắt Đinh Nhàn có chút chua xót, một lúc lâu cũng không biết nói gì, cô mang trái cây đặt trên tủ, hỏi: "Ăn táo không, tớ gọt cho cậu?"

"Nhàn Nhàn, tay phải của tớ..." Giang Ti Kỳ nghẹn ngào, buồn bực có chút mất khống chế nói: "Bác sĩ nói tay phải tớ sau này không thể hoạt động như người bình thường được nữa, tớ đáng ra nên nghe lời cậu mới đúng."

Cô ấy vừa mới chạy đến cầu thang liền bị người phía sau đẩy ngã, trong lúc hốt hoảng nên mọi người chỉ biết lo chạy thoát thân, những người đó đều đạp lên người cô ấy, cô ấy giơ tay bảo vệ đầu, nếu thấy giáo không phát hiện kịp thời không biết sẽ còn nghiêm trọng thế nào nữa.

Động tác trên tay Đinh Nhàn hơi ngừng lại một chút, ngực như bị cái gì chặn lại vô cùng khó chịu, cô cố gắng nuốt nước mắt vào trong, dùng sức cắn cắn môi nói: "Sợ Gì, tay cậu sẽ tốt hơn."

"Anh Thời Dịch biết rất nhiều bác sĩ, tớ sẽ nói với anh ấy, tay cậu nhất định sẽ được chữa khỏi thôi."

Vừa nói xong cô lấy điện thoại ra gọi nhưng chỉ nghe được giọng nữ máy móc phát ra.

'Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.'

Trong lòng Đinh Nhàn liền luống cuống, vội vàng gọi lại lần nữa nhưng vẫn ở trạng thái tắt máy.

Cô cố gắng không để mình nghĩ nhiều, nhanh chóng gọi một số khác.

"Tiểu Nhàn à."

"Dì Trương, anh Thời Dịch có nhà không ạ?"

"Con không biết sao? Thành phố C phát sinh động đất, giáo sư Thời đã đi theo đội cứu hộ rồi."

Chương 17

"Tính từ 15 giờ ngày 18, động đất ở thành phố C đã gây tử vong 683 người, hơn 5960 người bị thương, hơn 1210 người bị chôn vùi, trong đó số người tử vong ở huyện A..."

Đình Nhân nghe trên tivi nói đến những con số này, nhìn lên hình ảnh hiện trường vụ động đất chỉ cảm thấy sợ hết hồn hết vía.

Cô chỉ nhìn hình ảnh mà đã cảm thấy hốt hoảng như vậy thì cũng không dám tưởng tượng người dân tại khu thiên tai nặng đó sẽ có trạng thái như thế nào.

Hai ngày trôi qua mà cô vẫn không liên lạc được với anh, tin nhắn đã gửi đi rất nhiều nhưng không nhận được một câu trả lời nào.

Dư chấn đã xảy ra mấy lần rồi liệu còn xảy ra nữa không?

Anh đang ở hiện trường có bị nguy hiểm gì không?

Đình Nhân đưa tay ôm mặt, đầu óc đều loạn cào cào.

Thời Dịch Thời Dịch.

Trong lòng thầm đọc tên anh không biết bao nhiêu lần.

Cô biết, anh đang cùng với đội cứu viện làm việc cả ngày lẫn đêm để tranh thủ từng giây từng phút cứu người tại khu thiên tai, bản thân là quân y, anh vốn có chức trách như vậy.

Từ nhỏ đến lớn cô chỉ có hai nguyện vọng duy nhất.

Cha làm bạn.

Mẹ yêu cô.

Hôm nay, cô chỉ có một nguyện vọng đó là có thể nhìn anh bình an trở về.

***

Trong trường học rất nhanh liền bắt đầu hoạt động quyên góp tiền ủng hộ người dân gặp thiên tai, Đình Nhân cũng lấy tiền của mình để quyên góp, anh đang ở tiền tuyến liễu mạng chiến đấu thì cô cũng sẽ góp một phần nhỏ sức lực cho khu thiên tai.

Chuyện đã xảy ra cũng gần nửa tháng rồi, tâm tình Giang Ti Kỳ vẫn còn chưa ổn định, chuyện này đối với cô ấy thực sự là một đả kích vô cùng lớn, đôi mắt vẫn hay sưng húp, có lúc suy nghĩ một chút liền tự động rơi nước mắt.

Đình Nhân không biết phải nói gì, cũng không biết khuyên nhủ cô ấy thế nào, điều duy nhất mà cô có thể làm chính là đi đến bệnh viện thường xuyên để chăm sóc cô ấy.

Lúc tan học, Đình Nhân mới vừa đi ra từ phòng học thì sau lưng cũng có một người đi theo.

Địch Nhiên nhìn cô một cái nói: "Tớ đi với cậu."

"Được."

Chuyện xảy ra cho tới nay nhưng đây là lần đầu tiên Địch Nhiên đi đến bệnh viện để thăm Giang Ti Kỳ, lúc trước là vì không dám đi, cậu ta đã tận mắt chứng kiến tai nạn xảy ra ngày hôm đó nhưng không cách nào ngăn chặn được, cảm giác áy náy luôn chiếm cứ nội tâm cậu ta, làm cho cậu ta không biết phải đối mặt thế nào với bạn học đã từng cười đùa cãi vã với cậu.

Hai người vừa mới đi đến cửa phòng bệnh liền gặp mẹ Giang Ti Kỳ.

Tay bà ấy đang bung một chậu nước, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại lúc xoay người lộ ra vẻ mặt hết sức tiều tụy.

Thấy bọn họ, bà ấy liền nói: "Kỳ Kỳ vừa mới ngủ."

"Tâm trạng cậu ấy có khá hơn chút nào không ạ?" Đinh Nhàn hỏi.

Mẹ Giang lắc đầu một cái, thở dài một hơi, "Vẫn như cũ."

Sợ đi vào sẽ đánh thức cô ấy nên hai người bọn họ cùng ngồi trên ghế ở hành lang với mẹ Giang trò chuyện một chút.

Mẹ Giang kể về rất nhiều chuyện Giang Ti Kỳ còn bé, cô ấy nghịch ngợm như thế nào, gây ra biết bao nhiêu họa, trong mắt đều lộ ra tình yêu thương vô bờ bến với con gái.

"Nha đầu kia từ nhỏ đã nghịch ngợm càn quấy, lớn lên có chuyện gì cũng đều có dì và cha nó che chở, chưa bao giờ gặp thất bại gì cả, chuyện lần này cũng xem như là ông trời cho nó một khảo nghiệm đi, hy vọng nó có thể trưởng thành."

"Cảm ơn các con đã đến thăm con bé, có các con bầu bạn thì dì tin rằng nó sẽ rất nhanh lấy lại tinh thần, tính cách từ nhỏ của nó đã rất cởi mở..."

Mẹ Giang đã không nói được gì nữa, giọng nghẹn ngào lại, bả vai gầy yếu hơi run rẩy.

Bà chỉ có duy nhất một đứa con gái này, nếu nó vẫn cứ chán chường buông bỏ thế này thì bà cũng không biết nên làm gì mới đúng.

Đinh Nhàn có chút luống cuống an ủi: "Dì, dì yên tâm đi, bọn con sẽ một mực chăm sóc cậu ấy cho đến khi cậu ấy vui vẻ lại."

Địch Nhiên cũng nói: "Đúng ạ, tính cách cậu ấy cởi mở như vậy nhất định sẽ lại vui vẻ thôi."

Mẹ Giang gật đầu một cái, tâm trạng có chút ổn định hơn, nói tiếng cảm ơn rồi đi đến chỗ bác sĩ chữa trị.

Hai người cứ ngồi như vậy, yên lặng không nói gì, bầu không khí ngưng trọng dị thường.

Không biết qua bao lâu điện thoại Đinh Nhàn chợt rung lên một cái.

Trong lòng đã có phỏng đoán, cô nhanh chóng cầm điện thoại lên nhìn.

[Tôi đã trở về, không cần lo lắng.]

Cô nhìn chằm chằm tên người gửi tin đến: Anh Thời Dịch.

Tin nhắn đơn giản vài chữ lại có thể làm cho mọi dây thần kinh căng thẳng của Đinh Nhàn được thả lỏng.

Tay cầm điện thoại của cô có chút không khống chế được mà run rẩy, trong mắt có hơi nóng tràn ra.

Trong đáy lòng đang có một âm thanh reo hò.

Anh đã quay về!

Anh đã bình an quay về!

Địch Nhiên phát giác được gì đó, nói: "Đinh Nhàn, cậu về trước đi, hôm nay để tớ ở đây chăm sóc cậu ấy cho."

"Cảm ơn cậu."

Trong thang máy có y tá đang đẩy bệnh nhân vào, Đinh Nhàn một giây cũng không đợi được liền đi thang bộ xuống,

đi xuống từ tầng 17 mà cô không hề thấy mệt chút nào.

Cô vô cùng nóng lòng, đi đến tiểu khu liền chạy như bay về nhà.

Cho đến khi mở cửa nhà ra thì rốt cuộc lòng cô mới buông lỏng.

Bên trong nhà không mở đèn, nương nhờ ánh trăng cô nhìn thấy người đàn ông đang nằm trên sofa.

Đinh Nhàn rón rén đi vào, đúng lúc đi đến thì người đàn ông đã tỉnh lại.

"Về rồi à." Thanh âm của anh vô cùng mệt mỏi.

"Vâng." Lúc trước quá kích động, cho đến khi thấy anh thì mới có chút bình tĩnh lại, Đinh Nhàn mở đèn lên nhẹ giọng hỏi: "Anh đã ăn gì chưa?"

Người đàn ông xoa xoa mi tâm, nói: "Tôi không đói."

Đinh Nhàn đi qua gần anh mới nhìn thấy rõ dáng vẻ anh lúc này làm cô sợ hết hồn.

Không quá nửa tháng mà anh dường như đã gầy hơn trước, cằm lúng phúng râu, trong đôi mắt đều là tia máu đỏ, cả người lộ ra sự mệt mỏi vô cùng.

Đáy lòng chợt nhói lên đau đớn.

Cô nói: "Anh Thời Dịch, anh về phòng nghỉ ngơi đi."

Người đàn ông nhìn cô chằm chằm mấy giây rồi hỏi: "Sợ không?"

Đinh Nhàn lắc đầu.

Chợt cắn cắn môi dưới rồi lại gật đầu một cái.

Cô sợ, sợ anh không về được nữa.

Yên lặng hồi lâu bỗng người đàn ông mở miệng: "Tôi cũng sợ."

Giọng anh khàn khàn dị thường, trong buổi tối yên tĩnh này lại có thể nghe rất rõ ràng.

Đinh Nhàn ngẩn ra, suýt chút nữa còn cho rằng mình nghe lầm.

Thời Dịch đến nay vẫn còn nhớ năm đó anh cùng với vị bác sĩ đại diện đã cùng nhau tuyên thệ:

Tôi xin nghiêm túc tuyên thệ, tự giác bảo vệ tôn nghiêm và sự thiêng liêng của y học, tôn trọng sinh mạng, công bằng nhân ái, bệnh nhân là trên hết, chân thành giữ chữ tín, có tinh thần thận trọng, liêm khiết công chính, suốt đời học tập, cố gắng đảm nhận chức trách vì sự cao quý của sức khỏe loài người.

Lời thề này xin nhớ kỹ trong lòng, thể hiện bằng hành động.

[Tuyên thệ của bác sĩ Trung Quốc.]

Từ khi nhậm chức đến nay anh đã tham gia qua mấy lần cứu viện, cứu người, đối với tai họa trước mặt, đối mặt với sinh mạng yếu ớt anh vẫn luôn thấy bất lực.

Đi theo quân đội đến hiện trường, thứ đầu tiên đập vào mắt là một đồng phế tích. Đội cứu viện mang theo chó huấn luyện không ngừng tìm kiếm người sống sót, đối với người bị thương, bọn họ dùng hết năng lực để tận lực cứu chữa.

Người bị đưa đến có người thì gãy tay, gãy chân, có người lại bị thanh sắt hay thủy tinh cắm vào người...

Có người mới vừa được cứu ra từ trong đống phế tích liên tắc thở, họ chỉ biết trơ mắt nhìn mà không có thời gian buồn rầu hay thương tiếc, phải tiếp tục cứu những người khác nữa.

Toàn bộ đội bác sĩ cứu viện thậm chí cả nhân viên tìm kiếm đến mấy ngày mấy đêm cũng chưa hề chớp mắt, không dám nghỉ ngơi cho dù là một giây đồng hồ bởi vì họ sợ sẽ bỏ qua bất kỳ một sinh mạng nào khác.

Họ giống như người máy được lên dây cót không biết mệt mỏi, tranh đoạt từng giây từng phút để chiến đấu với thiên tai và chống lại thể năng của bản thân.

Thời Dịch mới làm xong phẫu thuật cho một đứa bé, vừa mới xoay người thì một cơn dư chấn xuất hiện, anh bị cơn dư chấn đẩy ra xa mấy bước rồi trơ mắt nhìn một khối đá rơi thẳng tắp vào ngực cậu bé.

Trước khi giải phẫu anh có hỏi cậu bé là có sợ không, đứa bé trai nói rằng cậu không sợ chỉ cần còn sống là được, cậu cái gì cũng đều không sợ, y tá đứng bên cạnh khen cậu dũng cảm, cậu bé nói cha mẹ chỉ có mình cậu nên không dám chết.

Bác sĩ có lòng nhân ái, người ta thường nói bác sĩ hay thấy nhiều sinh ly tử biệt nên đã chết lặng rồi nhưng đâu ai biết sau lưng họ lộ ra bao nhiêu không cam lòng chứ.

***

Dư chấn ở hiện trường như thế nào Đinh Nhàn không thể cảm nhận được, nhưng mà mỗi ngày cô đều xem tin tức trên tivi rồi lại tìm kiếm tình hình tại hiện trường trên mạng, cô không có cách nào trải qua chỉ có thể đồng cảm.

Đình Nhàn đi qua ôm anh, vòng tay qua hông anh, dán mặt lên ngực anh, giống như đang an ủi, nhẹ nhàng nói: "Đừng sợ, em sẽ luôn ở đây."

Thời Dịch liếc nhìn người trong ngực, ánh mắt dần dần tối lại.

Anh sợ là bộ dạng này của mình đã dọa cô gái nhỏ rồi, anh vỗ nhẹ nhẹ lưng cô sau đó nửa ôm cô vào lòng.

Hai người chỉ đứng như vậy, ôm lấy nhau, yên tĩnh không phát ra tiếng động gì.

Một lúc sau, Đình Nhàn bỗng nhiên nói: "Anh Thời Dịch, trường học xảy ra tai nạn, Ti Kỳ cậu ấy.. Tay phải cậu ấy bị thương, bác sĩ nói rất nghiêm trọng không thể hoạt động như người bình thường được nữa."

Cô hơi khóc sùt sùi: "Tại sao lúc đó em không kéo cậu ấy lại chứ, em đáng ra nên giữ chặt cậu ấy lại."

Cô đã rất muốn khóc rồi nhưng lại không dám, Giang Ti Kỳ vốn đã khổ sở lắm rồi, cô không muốn khóc trước mặt cậu ấy rồi làm tâm trạng cậu ấy tệ hơn, bây giờ dán mặt trong lồng ngực ấm áp này của anh, cô không có cách nào giữ bình tĩnh được nữa.

Thời Dịch cảm giác được trước ngực mình có một chút ẩm ướt, hồi lâu sau mới nói: "Chỉ cần cố gắng sẽ không thẹn với lương tâm."

Những lời này cũng là anh tự nhủ với chính mình, đối mặt với sự thật tàn khốc chỉ có thể tiếp nhận, nếu rơi vào đau buồn, tuyệt vọng thì mọi chuyện chỉ thêm hỏng bét mà thôi.

Đình Nhàn không biết mình đã khóc bao lâu, chờ tâm tình cô thoáng bình tĩnh lại thì người đàn ông nắm lấy tay cô định

để cô thoát khỏi ngực mình nhưng Đinh Nhàn lại ôm chặt hơn, chơi xấu không muốn buông tay.

Thời Dịch sợ làm đau cô cũng không kéo nữa, không thể làm gì khác hơn là cứ tùy ý cô.

Lại một hồi trầm mặc.

Suy nghĩ nào đó bỗng xuất hiện, Đinh Nhàn đứng trong ngực anh mà tim cứ đập "thịch thịch" càng lúc càng nhanh, tựa như muốn lao ra khỏi lồng ngực, cũng không biết lấy dũng khí từ đâu, cô có một ý tưởng trong đầu.

Nói cho anh biết.

Đinh Nhàn, mày đã đủ 18 tuổi rồi, có thể yêu rồi, có thể thích anh rồi.

Cô hít sâu một hơi, mở miệng nói: "Anh Thời Dịch, em..."

"Tuần sau tôi đi thành phố D."

Hai người đồng thời mở miệng nói.

Chuyện đến quá đột ngột, Đinh Nhàn ngây ngẩn hỏi: "Đi bao lâu?"

Người đàn ông nói: "Một năm."

Đinh Nhàn cau mày lại: "Tại sao lại lâu như vậy?"

Thời Dịch: "Quân khu điều tạm qua bên đó."

Điều tạm sang đó là quyết định mà lãnh đạo đã đưa ra từ trước rồi nhưng vì cơn động đất đột nhiên xảy ra nên bị hoãn lại một thời gian.

Cảm nhận được vẻ mất hứng của cô gái nhỏ, anh xoa xoa đầu cô nói: "Phải học cho giỏi, không được suy nghĩ gì cả."

Làm sao không thể nghĩ chứ.

Em thích anh mà.

Chương 18

Đêm đó Đinh Nhàn cũng không biết mình ngủ thiếp đi lúc mấy giờ, cô ngủ rất không yên ổn chút nào, lúc ngủ còn giật mình tỉnh lại mấy lần, cô mơ thấy một đồng thứ ngổn ngang, ngày hôm sau tỉnh lại mà người còn có chút lâng lâng.

Cô đứng ngồi không yên mấy phút, lại nhớ đến lời nói của anh vào ngày hôm qua cuối cùng cũng đón nhận sự thật này.

Anh phải đi.

Sau này cũng chỉ có mình cô trong căn nhà lớn này.

Vẫn như thường ngày, cô thức dậy đánh răng rửa mặt, so với hôm qua thì bây giờ cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Nếu không thể làm gì được thì cũng chỉ có thể tiếp nhận thôi.

Nếu không thì còn phải thế nào nữa? Khóc nháo lên cũng không thể thay đổi được tình hình, hơn nữa anh chỉ đi công tác thôi mà.

Tắm bằng nước lạnh nên đầu óc cũng thanh tỉnh lại, sau khi mặc quần áo xong Đinh Nhàn treo lại khăn lông lên giá rồi đi ra ngoài, lúc đi ra vừa vịn chạm mặt với Thời Dịch cũng đi ra từ phòng anh.

Trên người anh đang mặc quần áo ở nhà màu xám tro, mặt mũi sạch sẽ, anh đã khôi phục lại dáng vẻ trước đây.

Dường như không ngờ đến cô sẽ thức dậy sớm như thế này, anh liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay một cái rồi hỏi: "Sao

không ngủ thêm chút nữa?"

"Không ngủ được." Đinh Nhàn nói đúng sự thật.

Thời Dịch mím chặt môi không nói gì nữa mà xoay người đi đến phòng khách.

Buổi chiều lúc Đinh Nhàn tan học, cô và Dịch Nhiên lại đi đến bệnh viện.

Thời Dịch đã hỏi qua tình huống của Giang Ti Kỳ với bác sĩ chữa trị, hai người cùng nhau thảo luận và đưa ra kết luận, tay phải của Giang Ti Kỳ nếu như thường xuyên tập vật lý trị liệu thì có thể từ từ khôi phục một ít, mặc dù điều này có khả năng rất nhỏ nhưng vẫn có hy vọng còn hơn không.

Ban đầu bác sĩ cũng đã nói qua việc này nhưng có lẽ tâm tình cô ấy quá kích động, luôn nghĩ chuyện bị quan nên không nghe vào tai.

Dịch Nhiên cũng ở đây, còn mua một đồng quà vật mà ngày thường Giang Ti Kỳ thích ăn, nhất là gói miếng cay liền mua một túi lớn.

Đinh Nhàn xé gói bánh ra cầm một thanh cay đưa đến miệng cô ấy: "Người ham ăn như cậu mà không thèm ăn cái gì tớ nhìn có chút không quen chút nào, đã lâu như vậy chưa được ăn có phải rất nhớ mùi này hay không hả?"

Đinh Nhàn cố ý dụ dỗ cô ấy nhưng Giang Ti Kỳ lại không có nửa điểm hứng thú nào, cô ấy nghiêng đầu sang hướng khác nói: "Nhàn Nhàn, bây giờ tớ không có khẩu vị gì đâu."

Dịch Nhiên nói: "Vậy chúng ta ăn hết đi, không chừa lại một miếng nào cho cậu ấy luôn."

Đình Nhân kín đáo đưa gói miếng cay cho cậu ta: "Nhiệm vụ nặng nề này giao lại cho cậu đó."

Ăn cay liên tục nhiều như vậy mà miệng không sưng to lên mới là lạ đó.

Giang Ti Kỳ vốn có thể ăn cay, cô ấy thích loại bánh cay này, so với các loại bánh khác thì gói miếng cay này là cay nhất, Địch Nhiên có ăn thử một lần, kết quả là bị vị cay làm sặc đến nước mắt chảy ròng ròng, lúc nói chuyện mà cổ họng vô cùng khó chịu như bị lửa đốt vậy.

Nói thật là cậu ta có chút sợ, nhưng mà nhìn thấy Giang Ti Kỳ như vậy thì cậu liều mạng lấy một thanh cay, không sợ gì bắt đầu ăn.

Một miếng nằm trong miệng, nhai hai cái liền trực tiếp nuốt xuống, không để ý đến sự khó chịu lại tiếp tục ăn.

Cậu ta cay đến nổi mặt đỏ bừng bừng, còn cố tình phát ra lời khen ngợi: "Oa, ngon thật đấy."

Đình Nhân rót cho cậu ta ly nước, lúc bùng qua thì nghe Giang Ti Kỳ nói: "Cậu đừng ăn nữa, chừa cho tớ một miếng với."

Địch Nhiên lập tức ngừng ăn: "Tốt tốt tốt, tớ không ăn nữa, cho cậu, cho cậu hết này."

Giang Ti Kỳ ngồi dậy: "Bây giờ tớ sẽ ăn."

Địch Nhiên cười một tiếng đưa gói bánh cho cô ấy.

Đình Nhân và mẹ Giang thấy vậy cuối cùng cũng yên tâm đôi chút.

Không hề nghĩ rằng thứ làm cho Giang Ti Kỳ khôi phục tâm trạng lại là một gói miến cay.

Đình Nhàn đi ra ngoài phòng bệnh, Thời Dịch đang trò chuyện cùng với một vị bác sĩ, cô đứng một bên yên tĩnh chờ đợi.

Bác sĩ kia chú ý đến cô, nói: "Giáo sư Thời, không quấy rầy cậu nữa, lần sau chúng ta trò chuyện tiếp."

Thời Dịch cười một tiếng, nghiêng đầu hỏi Đình Nhàn: "Buổi tối muốn ăn gì?"

Đình Nhàn suy nghĩ một chút rồi nói: "Em muốn ăn bò bít tết."

Tốt nhất là ở nơi có rượu vang đỏ.

Ngồi đối diện bản thân là người yêu.

Thật quá hoàn mỹ mà.

Thời Dịch không ngờ được là cô nói đến yêu cầu này, suy nghĩ một chút thấy mình sắp đi rồi nên chiều theo ý cô.

Đến nhà hàng bò bít tết, hai người chọn một bàn rồi ngồi xuống, người phục vụ còn chưa mang thực đơn ra thì Đình Nhàn đã chọn rón không yên.

Biết nha đầu này lại đang nghĩ đến rượu vang đỏ thì Thời Dịch liền gọi nước ép trái cây.

Đình Nhàn bất mãn kháng nghị: "Bò bít tết phải phối hợp với rượu vang đỏ mới đúng chứ."

Thời Dịch lườm cô một cái.

"Anh Thời Dịch."

"Không được."

"Em không thích uống nước trái cây."

"Vậy thì không uống."

"Em muốn uống rượu vang đỏ." Đinh Nhàn đưa ngón trỏ và ngón cái lên ra dấu nói: "Chỉ uống một ít thế này thôi, một ít thôi."

Tửu lượng không tốt mà còn thêm uống nữa.

Người đàn ông nhìn về phía cô, đôi con ngươi hơi trầm xuống lộ ra vẻ không biết phải làm sao.

Người phục vụ hé miệng cười trộm nói: "Nhà hàng chúng tôi có ưu đãi bữa ăn dành cho các cặp tình nhân, gọi thêm rượu vang đỏ sẽ được giảm giá 50%, tiên sinh, nếu bạn gái ngài muốn uống thì ngài nên gọi một chai đi, nếu như cô ấy uống say thì cũng còn có ngài mà."

Tình nhân?

Bạn gái?

Hai người đều sửng sốt một chút.

Mặt Đinh Nhàn đỏ lên, theo bản năng nhìn xung quanh một chút, phần lớn trong nhà hàng đều là các cặp đôi, cũng khó trách người khác hiểu lầm như vậy.

Thời Dịch ho nhẹ một tiếng nhưng không giải thích gì, không chống lại được ánh mắt đáng thương của cô gái nhỏ nên cuối cùng cầm thực đơn lên gọi một chai.

Sau đó nhìn về phía cô, nhàn nhạt nói: "Lúc tôi không có ở nhà không cho phép uống rượu."

Đinh Nhàn cười nói: "Vâng."

"Ở nhà còn hai chai ngày mai tôi mang đi tặng người khác luôn."

"..."

Thật ra thì Đinh Nhàn đâu hiểu những thứ tình cảm như thế này, đơn giản chỉ là học hỏi từ trên tivi thôi, chờ bò bít tết được mang lên, dao nĩa để trước mặt, ngược lại lúc này cô lại luống cuống tay chân.

Chưa từng đi ăn bò bít tết nên nhất thời không biết phải cầm dao cắt như thế nào, thật là muốn dùng tay trực tiếp cầm lên ăn cho rồi.

Cô nhìn người đàn ông ngồi đối diện mình, anh đang cúi đầu chuyên tâm, một tay cầm dao một tay cầm nĩa, động tác cắt thịt vô cùng ung dung và thong thả, cô nhìn mà thấy cảnh đẹp ý vui.

Đinh Nhàn học theo dáng vẻ của anh bắt đầu cầm dao nĩa lên cắt thịt bò.

Có lẽ cô dùng chưa thuần tay lắm nên hơi tốn sức, đành dứt khoát cắt thành hai khối lớn rồi để dao qua một bên sau đó dùng nĩa ghim vào rồi đưa lên miệng ăn.

Cô cúi đầu cắn miếng thịt bò liền thấy được ánh mắt anh đang nhìn mình, trong mắt lúc này mang theo ý cười nhàn nhạt.

Động tác cô ngừng lại một chút, cảm thấy quẫn bách rồi.

Sau đó vội vàng cúi đầu cắn dứt miếng thịt.

Thời Dịch thu lại nụ cười sau đó lấy đĩa bò bít tết mà mình đã cắt xong đổi với cô.

Đình Nhân kinh ngạc nhìn anh, theo bản năng muốn nói: Miếng thịt đó em đã ăn qua rồi mà.

Anh... không ngại sao?

Bữa ăn này thật giống như bữa tiệc chia tay của hai người họ, chạm ly, uống rượu, không nói lời thừa thãi nào.

Vào ngày Thời Dịch đi vừa vặn là cuối tuần, Đình Nhân và Thời Nặc cùng đưa anh đến nhà ga.

Thời Nặc ôm anh, khóc không ra hình dáng gì.

"Anh, lúc nào anh về?"

Thời Dịch bất đắc dĩ nói: "Không phải đã nói rồi sao, một năm."

"VẬY.." Thời Nặc ngẩng đầu lên hỏi tiếp: "Vậy tết âm lịch anh có về không?"

"Xem tình hình đã."

"Nếu em và Đình Nhân nhớ anh thì phải làm thế nào?"

Thời Dịch xoa đầu cậu nhóc, nhẹ giọng nói: "Chờ em thi đậu một trường cao trung tốt thì anh sẽ trở về."

Đình Nhân đứng một bên luôn cảm thấy những lời này của anh cũng như nói với chính cô.

Nhìn anh kéo theo vali hành lý thì trong mắt cô có chút ê ẩm muốn khóc.

Cố gắng nhin lại, đi qua ôm anh một cái rồi mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt với anh.

Chỉ một năm thôi, hết một năm này cô cũng sẽ tốt nghiệp.

Anh Thời Dịch, hãy chờ em!

***

Sau khi Thời Dịch đi, cuộc sống của cô trôi qua rất yên tĩnh, Đinh Nhàn dùng việc học để làm cho mình bận rộn, mỗi ngày đều bận bịu vô cùng, làm như vậy ngược lại sẽ không có nhiều thời gian nghĩ về anh.

Giang Ti Kỳ rất nhanh cũng quay về trường học, cô ấy bắt đầu ăn cơm bằng tay trái, viết chữ bằng tay trái, dần dần cùng thành thói quen.

Cô ấy vẫn thường xuyên cãi vã với Dịch Nhiên nhưng mà Dịch Nhiên luôn nhường cô ấy, thỉnh thoảng còn nghĩ ra vài trò để chọc cười cô ấy.

Không biết từ nơi nào đi ra mà trong lớp lại xuất hiện một con chuột hamster màu xám trắng đang linh hoạt bò trên mặt đất, trong lớp có nữ sinh không nhìn rõ còn tưởng là con chuột mà bị dọa sợ kêu lên, Dịch Nhiên nhanh tay bắt lấy nó.

Lúc trước thường là Giang Ti Kỳ trêu chọc Đinh Nhàn, nhưng bây giờ Đinh Nhàn rốt cuộc cũng có cơ hội trêu chọc lại, cô híp mắt nhìn cô ấy, ý vị sâu xa nói: "Hai người..."

Lời cô còn chưa nói hết thì Giang Ti Kỳ đã nói xen vào: "Cậu đừng đoán mò lung tung, tớ và cậu ta không có gì cả."

Đinh Nhàn buồn rầu: "Tớ còn chưa nói gì mà."

Giang Ti Kỳ hừ một tiếng rồi quay xuống nói chuyện với cô: "Giáo sư Thời của cậu thì sao, cậu cứ như vậy mà yên tâm được à?"

Đình Nhàn trừng mắt nhìn cô ấy.

Giang Ti Kỳ chặc chặc mấy tiếng rồi nói tiếp: "Giáo sư Thời đẹp trai như vậy nhà, các bác sĩ và y tá nữ đều nhung nhớ đến nha, tiểu Nhàn Nhàn à, cậu cạnh tranh hơi bị nhiều người rồi đó~"

Đâm đúng chỗ đau mà.

Đình Nhàn quay đi, không thèm để ý đến cô ấy.

Lớp 12 trôi qua rất nhanh, mỗi ngày đều đếm ngược thời gian, ngày còn lại càng ít dần đi, con số trên bảng đen kia dần dần chỉ còn lại không bao nhiêu ngày nữa, tất cả mọi người đều khẩn trương, chủ nhiệm lớp, giáo viên bộ môn và các phụ huynh mỗi ngày đều ân cần dạy bảo, nhấn mạnh việc thi đại học mới là quan trọng nhất.

"Thi đại học không phải trò đùa, nó chính là một bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời các em, nó quyết định tương lai của các em! Các bạn học, phải nắm thật chặt thời gian còn lại mà cố gắng hết sức, lúc thi phải hết sức cẩn thận!"

"Đề thi đơn giản như vậy mà còn làm sai! Các em có biết là chỉ sai một lỗi nhỏ nhất cũng sẽ làm cho các em bỏ qua một ngôi trường đại học tốt không!"

"Thi đại học không phải vì cha mẹ càng không phải vì thầy cô mà là vì chính bản thân các em, vì tiền đồ của các em mà thôi!"

"Bây giờ các em thấy thầy dài dòng, chờ các em trưởng thành thì lúc ấy mới thấy được tầm quan trọng này. Hãy

nhìn lại cha mẹ của các em, họ ngậm đắng nuốt cay làm việc cực nhọc để cho các em đi học, vì điều gì? Còn không phải là vì hy vọng các em có thể được học trong một ngôi trường tốt sao, học thêm chút kiến thức để tương lai trở thành một người tốt đóng góp cho xã hội này!"

Trong không khí vừa phấn chấn vừa khẩn trương này thì rất cuộc kỳ thi đại học cũng đến.

Đêm trước ngày thi đại học, Đinh Nhàn nằm trên giường nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, vang vọng bên tai chính là những lời nói đó của thầy giáo.

Nằm một lúc cô lấy điện thoại ra, soạn một tin nhắn gửi đi.

[Anh Thời Dịch, em muốn thi đại học.]

Sau khi anh đi, cô rất ít khi gửi tin nhắn cho anh, không phải là không muốn mà vì cô sợ liên lạc với anh lại càng nhớ anh nhiều hơn.

Người bên kia rất lâu không hồi âm lại, lâu đến mức Đinh Nhàn hoài nghi rằng anh có đổi số hay không.

Cho đến khi cô chuẩn bị nhắm mắt ngủ thì điện thoại rung lên, hiển thị tin nhắn đến.

[Tốt, tốt lắm. Đừng quá khẩn trương, chỉ cần mấy phần trọng điểm em đều nắm chắc là được, cứ phát huy như bình thường sẽ không có vấn đề gì đâu.]

Cô vừa mới xem xong lại có một tin nhắn đến nữa: [Đi ngủ sớm một chút, bảo đảm phải ngủ đủ giấc, ngày mai dùng toàn lực chiến đấu.]

Đinh Nhàn ngồi xếp bằng lại, nhắn hỏi anh: [Thi tốt anh có khen thưởng gì không?]

Ước chừng qua một phút sau anh mới trả lời lại: [Mấy tháng nữa tôi đã về rồi.]

Đinh Nhàn không khỏi cười một tiếng, đây cũng xem như là một phần thưởng với cô đi.

Giấc ngủ đêm nay đặc biệt an ổn.

Sáng sớm thức dậy rồi đi đến trường thi.

Trước khi thi Đinh Nhàn khẩn trương vô cùng, sợ mình không làm được, nhưng khi bắt đầu thi ngược lại cô rất bình tĩnh, cẩn thận đọc kỹ đề rồi múa bút thành văn.

***

Giữa tháng bảy, Đinh Nhàn mua một tấm vé xe lửa, cô không biết mình lấy dừng cảm từ đâu mà liền xách theo vali lên đường đến thành phố D.

Đường đi cũng không xa, mất khoảng sáu giờ là đến nơi.

Xuống xe lửa, cô dựa vào bản đồ trên điện thoại tìm tuyến giao thông công cộng để đi.

Bên này, Thời Dịch vừa mới kết thúc một ca giải phẫu, đang đi ra với đồng nghiệp, hai người trò chuyện nhưng mới vừa xuống lầu liền nghe y tá nói: "Giáo sư Thời, có một cô gái đến tìm anh, ở cửa bệnh viện chờ anh cũng khá lâu rồi."

Thời Dịch hơi sững sờ, theo bản năng nghĩ đến người kia.

Vị bác sĩ bên cạnh bát quái hỏi: "Bạn gái hả?"

"Không phải." Thời Dịch cười một tiếng, "Chỉ là một tiểu nha đầu."

Nói xong anh liền nhanh chân đi xuống lầu.

Anh đi nhanh hơn rất nhiều so với ngày thường, nói là đi chi bằng nói là chạy thì đúng hơn.

"Còn không thừa nhận, nhìn cậu ta gấp gáp như vậy kìa, tuyệt đối là bạn gái rồi." Vị bác sĩ đó có quan hệ khá tốt với Thời Dịch, nghiêng đầu hỏi y tá: "Này, dáng dấp cô gái đó thế nào?"

"Mặc một cái váy ngắn, nhìn rất xinh đẹp." Y tá suy nghĩ một chút còn nói thêm: "Còn rất trẻ, chắc cũng chỉ hai mươi tuổi thôi."

"Ôi, là tiểu mỹ nữ à." Bác sĩ đó không khỏi than thở, "Haiz, những người mền mại ở bệnh viện chúng ta đều phải thương tâm rơi lệ hết rồi!"

Đến lâu một, Thời Dịch giảm tốc độ lại, theo bản năng nhìn ra cửa.

Đứng cách đó không xa là một bóng dáng mảnh mai, mặc váy ngắn xinh đẹp, đôi chân thon dài trắng như tuyết, nhìn vào vô cùng sáng chói.

Chương 19

Đến lâu một, Thời Dịch giảm tốc độ lại, theo bản năng nhìn ra cửa.

Đứng cách đó không xa là một bóng dáng mảnh mai, mặc váy ngắn xinh đẹp, đôi chân thon dài trắng như tuyết, nhìn vào vô cùng sáng chói.

Cô gái nhỏ cột tóc đuôi ngựa, trên trán có vài sợi tóc bị gió thổi bay, lúc quay đầu thấy anh môi cong lên nở một nụ cười tươi như hoa.

Mắt thấy cô kéo vali chạy tới, Thời Dịch không khỏi bước nhanh hơn, chưa đi được mấy bước đã bị cô gái nhỏ chạy đến ôm chầm lấy.

Hình ảnh đó rất giống như những cặp đôi yêu xa gặp lại nhau sau bao ngày xa cách.

Ít nhất, những bác sĩ và y tá ở đó cho là vậy.

Giáo sư Thời vốn được điều đến đây, cô gái này đợi ở đây đã một lúc lâu, hai người vừa nhìn thấy nhau đã thân mật như vậy, đây không gọi là người yêu thì gọi là gì chứ?

Thời Dịch ý thức được đây là nơi công cộng, liền vỗ lưng Đinh Nhân một cái, nắm lấy cổ tay cô muốn kéo cô ra khỏi ngực mình.

Xa cách một năm mới được gặp nhau, sao cô gái nhỏ có thể dễ dàng chịu chứ, cô cứ ôm eo anh như vậy, không buông tay.

Thời Dịch không biết phải làm sao, hỏi: "Tại sao đột nhiên đến đây?"

Đình Nhàn ngược lại rất thẳng thắn nói: "Nhớ anh."

Khuôn mặt ửng đỏ chôn trong ngực anh, nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của anh, bỗng nhiên cô thấy một năm chờ đợi này đều đáng giá.

Cái ôm của anh dày rộng ấm áp, ôm như thế nào cũng không đủ, có lẽ cô cũng biết nơi này không nên làm thế nên chỉ lát sau đã đứng thẳng người dậy, cười ngây ngô.

Gọi một tiếng: "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch kéo lấy cái vali của cô, hỏi cô: "Sao không gọi điện thoại?"

Đình Nhàn: "Em sợ quấy rầy công việc của anh."

Thời Dịch xoa đầu cô.

Đứng một mình chờ ở trước cửa bệnh viện lâu như vậy, đúng là một cô gái ngốc.

Anh đưa tay ra kéo lấy cô, nhưng chỉ là nắm lấy cổ tay.

Thời Dịch đưa cô đi vào tòa nhà nơi mình ở, có hai bác gái đang ngồi trước cửa nói chuyện phiếm, thấy bọn họ đi đến, không khỏi nói: "Này, giáo sư Thời, bạn gái cậu đến rồi đó à."

Thời Dịch cười một tiếng, nói: "Em gái."

Đình Nhàn nói: "Không có quan hệ huyết thống."

Thời Dịch: "..."

Cô nói ra lời này, ai cũng hiểu nó có ý gì, hai bác gái đó cười đầy ý tứ, thậm chí, người trẻ tuổi bây giờ đều chú trọng tình cảm, nói yêu đương còn thích gọi anh trai em gái.

Sau khi đăng ký xong, Thời Dịch đưa cô lên lầu.

Nhà không rộng lắm nhưng rất sạch sẽ, Đình Nhân đảo mắt nhìn một vòng, bỗng người đàn ông hỏi: "Thi thế nào?"

Đình Nhân rũ mắt xuống, thấp giọng nói: "Không đậu được trường hạng nhất."

Thời Dịch cau mày.

Trước kỳ thi đại học, anh có liên lạc với chủ nhiệm lớp của Đình Nhân, chủ nhiệm lớp nói thành tích của Đình Nhân nếu không có gì ngoài dự liệu thì đại học hạng nhất không có vấn đề gì, lúc đó anh cũng không hỏi nhiều vì không muốn tạo áp lực cho cô.

Bận rộn công việc ở đây nên anh cũng không để ý đến sinh hoạt của cô, chờ đến khi có kết quả anh mới nhớ điện thoại để hỏi thăm chủ nhiệm lớp nhưng không liên lạc được, về sau nữa Đình Nhân đã tới đây rồi.

"Đều tại anh." Thanh âm của Đình Nhân rất thấp, có một chút nức nở và tủi thân vô cùng, "Lúc đang thi anh cứ xuất hiện trong đầu em, làm em không tập trung được."

Dừng một chút lại nói tiếp: "Anh đền tương lai cho em đi!"

Thời Dịch không lên tiếng, yên lặng một lát mới hỏi cô: "Em có dự định gì chưa?"

"Không biết" Đình Nhân ngồi xuống mép giường, "Dù sao anh cũng phải chịu trách nhiệm với em."

Chuyện liên quan đến tương lai, Thời Dịch không có thời gian đùa giỡn với cô, giọng nói trầm xuống: "Định học lại hay đăng ký vào trường hạng hai?"

Đình Nhàn nhìn vào con người sâu thẳm của anh, cười một tiếng nói: "Định làm bạn gái của anh."

Câu này Đình Nhàn đã nói trước gương không dưới trăm lần, hôm nay rốt cuộc cũng nói ra với anh, trong lòng không khỏi khẩn trương. Nhưng người càng trưởng thành càng biết che giấu suy nghĩ của mình, ví dụ như cô bây giờ, tuy tim đã sớm đập loạn cả lên nhưng hai chân vẫn vô tư đứng đưa, trong mắt đều là ý cười, lộ ra dáng vẻ thờ ơ vô cùng.

Đôi chân cô gái nhỏ trắng nõn thon dài, khiến tâm tình anh trở nên hoảng loạn, trong miệng còn nói ra câu đó, càng làm người ta thêm bốc hỏa.

Thời Dịch dời ánh mắt đi, ngực bị nghẽn lại, cũng không biết sự tức giận này là do cô hay do bản thân mình.

Đình Nhàn nhìn gò má lạnh lùng của người đàn ông, còn khẩn trương hơn so với khi làm bài thi đại học.

Lần này cô đến đây là có mục đích.

Bên tai không ngừng vang lên giọng nói của Sợi Gừng: "Giáo sư Thời chính là kiểu người im lìm điển hình, giữa hai người, nếu muốn bỏ đi tấm màn ngăn cách mỏng này thì phải có một người chủ động trước, và người này chính là cậu, cho dù là ám chỉ cũng được, chỉ cần để anh ấy biết tâm ý của cậu là được."

"Tiểu Nhàn Nhàn, chuyện này cậu đừng kéo dài, càng kéo dài càng bất lợi cho cậu, cậu nghĩ xem, giáo sư Thời xuất sắc như vậy thì có biết bao nhiêu người phụ nữ nhớ mong chứ, hơn nữa hai người lại không thường ở bên nhau, cậu phải sớm nắm chặt được anh ấy, nếu anh ấy có người khác rồi, lúc đó cậu có hối hận cũng đã muộn."

Đình Nhàn cắn cắn môi, đứng dậy đi về phía anh, đứng trước mặt anh: "Em nói thật."

Đình Nhàn nhìn vào mắt anh, con ngươi đen nhánh, sạch sẽ, sáng ngời, tràn đầy chân thành.

Anh đang lo lắng cho tương lai của cô, còn cô không hề để ý gì đến nó, chợt nhận ra nha đầu này thiếu đòn mà.

"Không muốn học đúng không?"

"Không muốn học..."

Nói được một nửa đột nhiên tay bị nắm lấy, trong lòng anh khẽ run một cái, nhìn qua thấy cô gái nhỏ đang cầm lấy bàn tay của anh, mười ngón tay đan chặt.

Anh theo bản năng muốn rút tay ra, còn chưa kịp làm gì trên mặt bỗng cảm nhận được xúc cảm mềm mại.

Đình Nhàn nhón chân lên, nghiêng đầu muốn hôn lên môi anh nhưng người đàn ông đứng thẳng tắp, cô nhón không tới liền dứt khoát dời mục tiêu, muốn cắn yết hầu anh.

Mới vừa chạm vào đã bị kéo ra.

Yết hầu hơi chuyển động, hô hấp Thời Dịch có phần không khống chế được hơi rối loạn.

Đầu óc càng loạn hơn.

Làm sao cũng không nghĩ ra lá gan của nha đầu này lại lớn đến vậy, lúc trước còn hôn trộm, bây giờ đã trực tiếp quang minh chính đại mà làm.

Cô lại nhích gần hơn, Thời Dịch nghiêng đầu qua một bên, "Đừng quậy nữa."

"Em không có quây."

Đình Nhân vừa nói xong liền giơ vật trong tay lên cho anh nhìn.

Thời Dịch nhìn sang.

Thư thông báo trúng tuyển của đại học y Đế Đô.

Một giây kế tiếp, thư thông báo bị lấy ra, lộ ra khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của cô gái nhỏ, nhìn vô cùng hoạt bát, thanh âm lạnh lợi: "Anh Thời Dịch, em thi tốt như vậy, anh định thưởng cho em cái gì?"

Thời Dịch đang giận bị cô chọc cười, "Tại sao không thi vào Bắc Đại?"

"Bắc Đại trai đẹp quá nhiều, em sợ không tránh khỏi cảm dỗ được."

À!

Thời Dịch cười nhạo một tiếng.

Một năm qua đi, cô nhóc này thành tinh rồi à.

Bệnh viện còn có chút chuyện phải xử lý, trước khi anh đi, Đình Nhân nói: "Anh đã nói sẽ thưởng lớn cho em mà."

Thời Dịch cười cười, vốn định muốn hỏi cô muốn thưởng gì nhưng lời tới miệng lại thành: "Tôi chưa nói gì cả."

Cô nhóc này quá nhiều quỷ kế, không thể bị cô dắt mũi được, hỏi ngược lại cô: "Sao lại muốn học y?"

Anh đã từng nghĩ tới những ngành nổi bật cô sẽ lựa chọn như kinh tế, công nghệ thông tin, thương mại, cái gì cũng nghĩ đến nhưng chưa từng nghĩ cô sẽ chọn học y.

Dù sao con đường này cũng không tốt lắm.

Đinh Nhàn đã đọc qua di thư mà cha cô để lại.

Trong thư cha đều nói thiếu nợ cô, không cần cô tha thứ nhưng mong cô sau này có thể sống thật tốt.

Thật ra thì không có chuyện tha thứ hay là không, người một nhà chỉ có thể hiểu nhau là được.

Cô biết, ông vĩnh viễn yêu thương cô, nếu ông ở cạnh cô chắc sẽ rất cưng chiều cô.

Đã qua một năm, trải qua không ít chuyện khiến cô trưởng thành lên rất nhiều, cô bắt đầu hiểu vì sao cha lựa chọn làm lính.

Trên vai có trách nhiệm lớn lao rất khó buông xuống được, có một số việc, cần phải có người chấp nhận làm, xã hội này mới bình yên được.

Giống như quân nhân là cha, giống như quân y là anh.

Thân phận không giống nhau, nhưng đều làm việc cống hiến cho tổ quốc, bảo vệ người dân, cô vì cha mà cảm thấy tự hào, cũng tự hào vì anh.

Học y, lúc đầu chỉ là suy nghĩ của cô mà thôi, sau đó phát hiện bản thân thật sự yêu thích càng làm cô thêm kiên định, một mực bước vào con đường này.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, lời nói ra khỏi miệng lại không đứng đắn.

"Em muốn học y, học y rất tốt, trong nhà có sẵn một giáo sư y học, so với người khác có thể học dễ hơn."

Thời Dịch cười khẽ, xoay người đi xuống lầu, mới vừa bước vào bệnh viện liền bị mấy người đồng nghiệp trên chốc, anh không thềm để ý đến, chỉ cười cười cho qua.

Chỉ là một cô nhóc đang tuổi nổi loạn, chờ cô lớn thêm chút nữa, đối với anh tự nhiên sẽ không còn ý nghĩ đó.

Làm xong mọi việc, Thời Dịch mới đi ăn cơm, nhưng vừa cầm đĩa lên chợt nhớ đến trong nhà còn có cô gái nhỏ, liền lấy điện thoại ra gọi cho cô.

Bên này, sau khi Thời Dịch đi, Đinh Nhàn cảm thấy nhàm chán nên đi xuống lầu dạo một vòng.

Hai dì bên dưới còn rất thích cô, cô trò chuyện cùng bọn họ, bên cạnh có một chú mèo mập chạy tới chạy lui, cô vươn tay ôm nó vào trong lòng, tận tình vuốt lông nó.

Một dì hỏi: "Tiểu Nhàn, con nhìn cũng không lớn, đang học đại học hả?"

"Vâng." Đinh Nhàn nói: "Năm nay mới thi đậu xong."

"Học ngành gì?"

Đinh Nhàn một bên nhéo nhéo con mèo trong ngực, một bên nói: "Y học."

"Hai người đều học y, rất tốt."

Một dì khác trên ghẹo nói: "Tiểu Nhàn, con biết không, con mới vừa đến đây một cái, đã làm tan nát mộng của những cô y tá ở đây luôn."

Đinh Nhàn cười: "Bây giờ con cũng chỉ đang mộng thôi."

"Con nói giỡn, giáo sư Thời đã mang con lên phòng trọ chắc chắn biểu hiện cậu ấy chấp nhận con."

"Đúng vậy, đàn ông đưa con về nhà, điều đó chứng tỏ con trong mắt người đó có vị trí rất quan trọng, giáo sư Thời xem chừng cũng muốn cưới con vào nhà ấy."

Đinh Nhàn cười tự giễu một tiếng, cô ngược lại chưa từng nghĩ xa như vậy, thật ra trong lòng cô căn bản không để ý đến, biểu hiện của Thời Dịch quá bình tĩnh khiến cô không biết phải ra tay thế nào.

Nhưng nếu đã tới chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha.

Ba người ngồi nói chuyện một hồi, Đinh Nhàn đứng dậy đi lên lầu, con mèo mập rất bám người, đi theo sau lưng cô lên hết mấy bậc thang, rồi kêu meo meo chạy về phía dì bên cạnh.

"Tiến triển thế nào rồi?"

Quân sư Giang Ti Kỳ hỏi cô.

Đinh Nhàn đứng trên ban công nhìn về phía bệnh viện, dáng vẻ đứng ngấm nhìn đó như hòn vọng phu.

Cô nói: "Tớ hôn anh ấy, anh ấy lại né."

Giang Ti Kỳ khích lệ cô: "Tớ nói với cậu này, đàn ông im lìm đều như vậy cả, trong miệng thì nói không muốn nhưng thực tế lại hy vọng cậu chủ động hơn, Đinh Tiểu Nhàn, không được nổi giận, vì tình yêu của cậu hãy dũng cảm tiến lên, cố gắng lên! Cố gắng lên!! Cố gắng lên!!!"

"Tớ không nổi giận, chẳng qua là anh ấy quá bình tĩnh, tớ thật không biết phải ra tay từ đâu nữa."

"Đương nhiên là ra tay từ nửa thân dưới." Giang Ti Kỳ không hề xấu hổ gì nói, "Giáo sư Thời có bình tĩnh đến đâu cũng

không phải thần tiên, tớ không tin bên dưới anh ấy không cứng rắn."

Đình Nhàn: "..."

Giang Ti Kỳ hỏi: "Cái váy hai dây tớ đưa cho cậu có mang theo không?"

Đình Nhàn: "Có."

Đó là vũ khí bí mật mà Sợi Gừng đã đưa cho cô, váy hai dây màu đen, xung quanh viền ren, cổ chữ V khá sâu, cô luôn cảm thấy quá lộ liễu vẫn chưa dám mặc.

"Mặc đi." Giang Ti Kỳ giống như một chuyên gia nói: "Chờ anh ấy đi vào cửa, thấy trong phòng có một tiểu mỹ nhân, tớ không tin anh ấy còn có thể giữ mình."

"..."

Nói thật, Đình Nhàn cảm thấy Thời Dịch đúng là có thể giữ mình.

Cô còn nhớ năm trước lúc anh nửa đêm lên cơn sốt phải vào viện, người phụ nữ kia đến thăm, dáng vẻ vô cùng quyến rũ, lại mê hoặc nhưng anh còn không thèm nhìn tới, giống như một khúc gỗ, nửa điểm phản ứng cũng không có.

Đình Nhàn luôn cảm thấy mình sẽ gặp phải trắc trở.

Mới vừa kết thúc cuộc gọi, điện thoại lại vang lên.

Đình Nhàn nhớ đến những chiêu mà Giang Ti Kỳ đã chỉ, giọng mềm mại nói: "Giáo sư Thời~"

Thời Dịch hơi sững sờ, lấy di động ra nhìn kỹ số một cái, không sai, thấp giọng nói: "Nói chuyện đằng hoàng."

"Vâng."

Thời Dịch hỏi: "Có đói chưa?"

Vì muốn anh đến sớm một chút nên nói: "Sắp chết đói rồi."

"..." Thời Dịch lại hỏi: "Muốn ăn gì?"

"Tùy, anh tới là được."

Thời Dịch: "..."

Cô nhóc này, sao càng ngày càng thiếu đòn thế này.

Tắt máy, Đinh Nhân liếc nhìn vali, xoắn xuýt nửa ngày mới mở ra, nhìn đồng quần áo bên trong, khó khăn nghĩ.

Anh rốt cuộc thích kiểu nào đây?

Hình tượng chị đại hấp dẫn gợi cảm? Hình tượng thuần khiết trong sáng? Hay hình tượng cô gái khôn khéo hiểu lòng?

Chương 20

Sợ cô gái nhỏ đói bụng không chịu được, Thời Dịch vội vã ăn nhanh rồi chạy ra ngoài mua cơm tối cho cô.

Mười mấy phút sau, anh xách đồ ăn lên lầu, vừa mới đẩy cửa vào nhà, cả người đều ngẩn ra.

Cô gái nhỏ đang mặc một cái váy hai dây màu đen, lộ ra cẳng cổ và xương quai xanh trắng nõn, nhìn xuống dưới thêm chút nữa lại thấy bộ ngực như ẩn như hiện.

Thời Dịch chỉ cảm thấy trong cơ thể bắt đầu khô nóng, đành nhanh chóng dời tầm mắt đi.

Anh đặt đồ ăn lên bàn, mới vừa xoay người đã bị cô gái nhỏ đi đến gần, "Anh mua món gì thế?"

Lúc cô nói lời này, ánh mắt luôn nhìn thẳng vào người anh, khóe miệng hơi cong lên lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Đã qua một năm, nhóc con này đã hoàn toàn thay đổi, tuy vẫn là khuôn mặt đó nhưng lại làm cho anh cảm giác không giống như lúc trước nữa.

Một cái nhăn mày hay một tiếng cười cũng khiến người ta bị mê hoặc.

Thời Dịch né tránh ánh mắt của cô, trong lúc lơ đãng quét tới trước ngực cô, vì cô dựa quá gần nên anh có thể nhìn rất rõ, đầu óc dường như trống rỗng.

Anh nhíu mày: "Sao lại mặc quần áo thiếu vải vậy hả?"

Thẹn quá hóa giận.

Trong lòng Đinh Nhàn vui một chút, hỏi anh: "Anh không thích?"

Cái gì mà thích hay không chứ.

Thời Dịch ho nhẹ một tiếng, "Mặc áo khoác vào, đừng để bị lạnh."

So với Đế Đô, thành phố D này mát mẻ hơn nhiều, nhưng do ở trong phòng nên không thấy lạnh gì.

Đinh Nhàn cười một cái, cô vốn còn có chút mất tự nhiên nhưng khi thấy ánh mắt né tránh của Thời Dịch bỗng tự tin bùng nổ, cô lại tiến lên một bước, "Anh Thời Dịch, anh sắp 30 tuổi rồi."

Người đàn ông nhìn cô một cái, không lên tiếng.

"Vẫn không có bạn gái?"

Không đợi anh trả lời, cô lại nói: "Thật vừa vặn em cũng không có bạn trai."

Cô đứng trước người anh, ngửa đầu lên nhìn: "Bằng không chúng ta thành một đôi đi, thế nào?"

"Càn quấy."

Trong lòng Thời Dịch hốt hoảng, kể cả hai bên tai cũng nóng lên.

Chưa bao giờ thấy rối rắm thế này, anh xoay người định bỏ đi nhưng bị Đinh Nhàn ôm lại: "Em không náo loạn."

Hai khối mềm mại của cô gái nhỏ dán vào lưng anh, thân thể Thời Dịch lập tức cứng đờ, nơi bị chạm vào trở nên nóng bỏng, anh còn chưa phản ứng lại, bên tai lại truyền đến một thanh âm thật thấp: "Anh Thời Dịch, em thích anh."

Thời Dịch đè lại ngọn lửa đang bùng cháy trong người mình, anh xoay người lại định kéo ra khoảng cách giữa hai người, kết quả anh lui nửa bước cô liền tiến lên một bước, không hề thuận theo ý anh chút nào, "Anh thông minh như vậy, đối với tình cảm của em... anh không thể nào không biết được."

Đình Nhân to gan trực tiếp ôm lấy cổ anh, ngửa đầu muốn hôn anh.

Thời Dịch chợt cảm thấy khó thở, nghiêng đầu né tránh, kéo hai tay cô nói: "Đình Nhân."

Giọng nói người đàn ông khàn khàn, Đình Nhân nghe thấy trong lòng đều là bong bóng màu hồng, ôm cổ anh chặt hơn, nhón chân đi tìm môi anh nhưng không chạm tới, dứt khoát nhảy cẫng lên nhưng còn chưa chạm vào đã bị anh kéo ra.

Thời Dịch nghiêm nghị: "Em có biết mình đang làm gì không?"

"Hôn anh!"

Đình Nhân cười, mặt biểu hiện vẻ 'anh vậy mà cũng không nhìn ra à'.

"..."

Yên lặng mấy giây, Đình Nhân hỏi anh: "Anh Thời Dịch, anh có người mình thích rồi hả?"

"Không có." Thời Dịch trả lời đầy chân thực.

"Vậy anh không thích em đúng không?"

Thời Dịch không nói gì.

Phương diện yêu đương trai gái từ trước tới giờ anh đều không nghĩ đến, từ nhỏ, anh giống như lãnh đạm với con

gái, cho dù là thời thanh xuân, nam sinh trong phòng luôn thảo luận về nữ sinh nào ngực to, người nào chân dài hay dáng dấp đẹp mắt ra sao anh cũng không nổi lên hứng thú gì, thành thực hơn nữa chính là vấn đề sinh lý tự mình giải quyết, chưa bao giờ nghĩ đến việc có bạn gái.

Thấy anh chậm chạp không trả lời, Đinh Nhàn chu mỏ nhìn anh, hốc mắt hơi hồng, nhiễm một tầng hơi nước, giống như một giây kế tiếp sẽ khóc vậy.

Thời Dịch nhìn, chẳng hiểu tại sao lại không thể nói ra khỏi miệng hai từ không thích, trái lại có một sự xúc động muốn ôm cô vào trong ngực rồi an ủi một trận.

Chẳng lẽ anh thật sự thích cô?

Ý thức được vấn đề này, Thời Dịch lại có chút luống cuống.

Không dám nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của cô nữa, càng nhìn lòng càng hoảng loạn hơn.

Anh mới vừa dời tầm mắt đi liền nghe cô nói: "Hay là phương diện kia của anh có vấn đề, sợ làm trể nải em."

Người đàn ông nhú chặt mi tâm, "Em nói bậy bạ gì hả."

Thấy anh nổi giận, Đinh Nhàn cười một tiếng.

Sợ Gürng nói đúng lắm, đàn ông không bao giờ chịu được khi phụ nữ nói đến phương diện kia của anh ta có vấn đề.

"Nghe dì dưới lầu nói anh chưa bao giờ mang phụ nữ về nhà, em cũng không thấy bên cạnh anh có người phụ nữ nào, ở tuổi này của anh đang lúc cường tráng, cũng không cần tới sao?"

Thời Dịch trợn mắt, mặt cô lộ ra vẻ chắc chắn, đối với anh giống như rỗ trong lòng bàn tay.

Cô nhóc này, trong đầu đều là thứ gì không vậy, con thỏ trắng động một cái liền xấu hổ của một năm trước đâu mất rồi, bây giờ đã biến thành một con hồ ly giả hoạt, cố ý đứng lắc đuôi trước mặt anh, câu dẫn anh.

Đinh Nhàn lại ôm anh, đầu ngẩng lên cắn vào trái cổ của anh, đầu lưỡi đưa ra nhẹ nhàng liếm.

Khắp người Thời Dịch liền nóng lên, cảm giác ẩm ướt, mềm mại làm lòng người run rẩy, cô vùi đầu trên cổ anh, hô hấp ấm áp phả vào da anh, cảm giác tê dại bắt đầu lan tràn ra toàn thân, khó nhịn đến cực điểm.

Nhận ra được sự thay đổi của anh, Đinh Nhàn lấy can đảm dùng thêm sức cắn, muốn lưu lại dấu vết trên đó.

"A——"

Thời Dịch chợt xoay người, đè cô lên cánh cửa, dùng sức chế trụ bả vai cô, cúi đầu xuống điều chỉnh lại hô hấp đang rối loạn.

Thấy tinh thần anh đang rối loạn, Đinh Nhàn kéo cổ anh, đầu anh hơi cúi xuống, cô ngẩng đầu lên vừa vịn chạm vào môi anh.

Môi anh hơi lạnh, mềm mại, rất thoải mái.

Đinh Nhàn nhắm mắt, học theo dáng vẻ của các cặp tình nhân trong tivi, trần trọc ma sát môi anh, đầu lưỡi mô tả tỉ mỉ hình dáng trên môi, giữa răng và môi đều là ngọt ngào, cảm giác tuyệt vời đó làm cô động tâm, không biết đủ là gì còn muốn nhiều hơn nữa, đầu lưỡi trượt vào định cạy mở hàm răng anh nhưng đã bị anh đẩy ra.

"Đình Nhàn, em là con gái, không thể tùy tiện làm loại chuyện này với đàn ông được."

Giọng người đàn ông trầm thấp, đúng là làm cho cô vừa yêu vừa hận.

"Em không có tùy tiện, em chỉ làm vậy với anh thôi." Đình Nhàn nhìn anh, nhướn mày, "Thích anh nên mới làm như thế với anh. Muốn làm tình với anh, chuyện đó có gì không đúng?"

Chương 21

"Em không có tùy tiện, em chỉ làm vậy với anh thôi." Đinh Nhàn nhìn anh, nhướn mày, "Thích anh nên mới làm như thế với anh. Muốn làm tình với anh, chuyện đó có gì không đúng?"

Cô nói ra những lời đó vô cùng nghiêm túc, không hề có một chút đùa giỡn nào.

Cảm nhận được hơi thở nặng nề của người đàn ông, môi Đinh Nhàn hơi mím lại, tình cảnh này không giống trong tưởng tượng của cô.

Lúc đưa tay lên muốn ôm lấy cổ anh, chợt anh dùng thêm lực trên tay, đè chặt vai cô lại, "Đừng động đây."

Thật vất vả mới khơi gợi lên ngọn lửa của anh, Đinh Nhàn làm sao chịu bỏ qua chứ. Xem như ôm không được cũng phải sờ một cái, làm thế nào cũng phải làm cho trong lòng anh ngứa ngáy khó nhịn được, cô không thể để mình đi một chuyến uống công thế này.

Hai tay cô ôm eo anh, cảm nhận được cơ bắp rắn chắc dưới lòng bàn tay, đầu ngón tay không nhịn được run rẩy, nhiệt độ nóng người thế này càng làm cho cô thêm phát cuồng.

Mặt như bị lửa thiêu rụi hoàn toàn, nóng bỏng vô cùng.

Bàn tay nhỏ bé hơi di chuyển xuống bên dưới, hướng về phía thắt lưng, cầm thắt lưng bằng da trong tay, suy nghĩ xấu xa trong lòng cô bắt đầu rục rịch.

Thời Dịch nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, ánh mắt vô cùng sắc bén mang theo ý cảnh cáo.

Trời sinh Đinh Nhàn chính là người không sợ chết, trên tay càng dùng sức hơn.

Lại thêm chút lực.

Nhưng cuối cùng không mở ra được là sao chứ???

Cô kiên quyết muốn mở thắt lưng ra cho bằng được nên đưa hai tay ra, mới mở ra được một tí đã bị người đàn ông giữ tay lại.

"Đinh Nhàn!" Anh kéo tay cô ra, có chút tức giận, nhưng giọng nói phát ra lại mang theo một tia vô lực, "Em còn nhỏ."

Đinh Nhàn cúi đầu nhìn bản thân một lượt, sau đó ưỡn ngực lên, "Không nhỏ tí nào, cũng sắp thành cup C rồi mà."

Thời Dịch: "..."

Thấy người đàn ông bị cô nói đến ghen hòng, vì thế cô càng mạnh dạn hơn.

"Anh cảm thấy không đủ?" Đinh Nhàn suy nghĩ một chút, "Vậy em sẽ ăn đủ nhiều một chút."

Vừa dứt lời, "Cạch" một tiếng, thắt lưng của anh đã bị mở ra, quần dài theo thế hơi hạ xuống, lỏng lẻo dừng lại bên eo, thắt lưng da cũng bị cởi ra buông lỏng hai bên, giống như đang công khai điều gì đó.

Yên tĩnh hai giây.

Đinh Nhàn "phù" một tiếng bật cười lên, không có vẻ gì gọi là thẹn thùng mà lại nhìn chằm chằm anh.

Thời Dịch cau mày, liếc cô một cái, rồi xoay người sang hướng khác nhanh chóng chỉnh trang lại.

Đình Nhàn nhân cơ hội này đi tới ôm anh, mặt dán vào lưng anh, "Anh Thời Dịch, anh làm bạn trai em có được không?"

"Nếu anh thật sự ngại em nhỏ, vậy thì đợi thêm hai năm nữa, nhưng mà..."

"Trong lúc này, em không cho phép anh có bạn gái đâu, càng không cho phép anh được thích người khác!"

Chưa thấy ai không có đạo lý gì như cô.

Thời Dịch dễ dàng bị cô chọc giận đến bật cười, nói: "Buông tay ra."

Đình Nhàn hừ một tiếng, "Anh không đồng ý, em sẽ không buông tay."

Thời Dịch giãy ra, xoay người lại, đưa tay lên gõ đầu cô, Đình Nhàn theo phản xạ hơi cúi người xuống, nên khi tay anh hạ xuống giống như không có sức lực gì, chỉ chạm nhẹ vào trán cô một cái, "Những thủ đoạn lung tung này là học từ ai hả?"

Đình Nhàn nhún vai, "Tự học thôi."

Sợ Gừng không nói sai, Thời Dịch là kiểu người lạnh nhạt nên cô phải chủ động, nếu không dù có chờ tám năm hay mười năm cũng không tu thành chính quả.

Huống hồ, cô vô cùng nghi ngờ, chẳng lẽ anh thật sự xem cô như em gái mà đối đãi, cưng chiều cô, nhưng lại khẳng định không đồng ý, thật đáng ghét mà.

Thời Dịch lấy áo khoác trên giường khoác lên người cô, "Đi ăn cơm đi."

Đình Nhàn giang tay ra, anh hơi trợn mắt nhìn cô.

"Cho em ôm một cái."

Thời Dịch đẩy cô ra, nhú mi, không cho phép.

Ôm nữa sẽ thật sự có hỏa hoạn đó.

...

Ngày hôm sau, sau khi giao ban xong, Thời Dịch liền mang theo một túi đồ ăn sáng đi lên nhà.

Vừa đi vào khu nhà, dì quản lý thấy anh, hỏi: "Giáo sư Thời, cậu tìm Tiểu Nhàn hả?"

Thời Dịch gật đầu, vẫn tiếp tục đi thẳng về phía cầu thang, chợt nghe dì đó gọi lại, "Cô nhóc kia đi rồi, cậu không biết à?"

Thời Dịch ngẩn ra, đi lên nhà đẩy cửa ra, quả nhiên bên trong không có một bóng người.

Ngay lúc đó trong lòng anh chợt cảm thấy trống rỗng.

Anh vào nhà, đặt túi đồ ăn lên bàn, vô tình nhìn thấy một tờ giấy, cầm lên xem thử.

Anh Thời Dịch, em phải về đi học rồi, anh làm việc thật tốt nhé, đừng quên anh đã hứa với em điều gì đó, tạm biệt!

Đình Nhàn của anh.

Thời Dịch nhìn chữ viết quen thuộc trong tờ giấy, cười nhẹ một tiếng, trong đầu hiện lên dáng vẻ cô mặc váy đen hai dây ngày hôm qua.

Bên tai lại vang lên giọng nói: "Không nhỏ đâu, sắp thành cup C rồi mà."

Cô nhóc chết tiệt, dám đùa giỡn anh thành cái dạng này, đả ỷ trêu chọc người ta đến ngứa ngáy trong lòng sau đó liền tiêu sái rời đi!

Anh dùng sức cắn chặt môi dưới.

Tức giận lại mắng một câu, "Nha đầu chết tiệt."

Ngồi trong phòng một lúc mới đi xuống, đi quản lý dưới lầu liền thấy anh không còn vẻ phẫn khởi như trước nữa, không nhịn được nói: "Giáo sư Thời, Tiểu Nhàn mới ở đây một ngày đã đi rồi, công việc của cậu dù có bận rộn đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể lạnh nhạt với con bé được."

Thời Dịch hơi cong môi, nhìn không giống như đang cười mà giống như đang cười tự giễu, "Tôi và cô ấy không phải như dì nghĩ đâu."

"Được rồi, mấy người trẻ tuổi thật là, từng người một, yêu nhau mà miệng thì nói một đường còn lòng nghĩ một nẻo, quan hệ của các cậu như thế nào tôi từng tuổi này không nhìn ra à." Dì quản lý nhớ đến những lời Đinh Nhàn đã nói trước đó, rồi nhìn lại trạng thái của hai người này, đoán chừng là người yêu còn nhỏ tuổi nên mới không tự nhiên như vậy, bà lại nói tiếp: "Bạn gái người khác đến thì người ta ra sức dỗ dành, còn cậu ngược lại rất giỏi, người ta đến một ngày liền đi."

"Giáo sư Thời, cậu tốt xấu gì cũng phải nhường nhịn con gái người ta chứ, nói thế nào đi nữa, thì cậu so với con gái người ta cũng lớn hơn gần mười tuổi, không thể bắt nạt cô gái nhỏ như vậy được."

"..."

Thời Dịch mím chặt môi, không lên tiếng.

Đạo hạnh của cô cao như vậy, ai dám bắt nạt cô được hả?

Nhớ đến tờ giấy cô để lại, Thời Dịch liền hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Cô nhóc chết tiệt, đột nhiên đến đây, náo loạn khuấy động vùng nước yên tĩnh trong lòng anh, rồi không một tiếng chào hỏi gì liền quấy mộng đi mất. Đi như vậy không nói, chỉ là còn muốn làm bạn gái anh, nói cứ như đã chắc chắn vô cùng vậy?

...

Tháng chín là mùa khai giảng, Đinh Nhàn kéo theo vali, đeo ba lô đứng nhìn bản đồ trước sân trường, nhìn được mấy phút liền thấy chóng mặt không thôi.

Cô là một người mù đường đó, là kiểu người đi ra đường đều phải dùng bản đồ trên điện thoại để định vị phương hướng, hôm nay đứng trong sân trường rộng lớn này, cô có chút đau đầu mà.

Thật vất vả mới tìm được nơi báo danh và ký túc xá nữ, sợ lát nữa lại quên nên cô dùng điện thoại chụp lại, không biết từ lúc nào đã có một nam sinh đứng bên cạnh, dáng người vừa ốm vừa cao, cười với cô một cái như một ánh mặt trời chói lóa, nói: "Chào bạn học, bạn đang tìm nơi báo danh cho sinh viên năm nhất đúng không?"

Đinh Nhàn gật đầu, cũng không cảm thấy ngại ngùng gì, thẳng thắn nói: "Tôi có hơi mù đường."

"Tôi cũng là sinh viên mới, nhưng mà đã từng đến đây rồi, nên tương đối quen thuộc, tôi dẫn cậu đi nhé."

Đinh Nhàn được cậu ta dẫn đến nơi báo danh, trên đường cô biết được, người này tên là Chung Gia Mộc, bằng tuổi với cô,

lại cùng một chuyên ngành, hai người vừa đi vừa trò chuyện bất giác đã đến dưới lầu ký túc.

Đến nơi, hai người tạm biệt nhau rồi Đinh Nhàn đi lên lầu, trong phòng ngủ đã có hai cô gái, một cô gái tóc ngắn nhìn thấy cô liền tự giới thiệu mình: "Chào cậu, tớ là Lưu Hân."

"Còn tớ tên là Bạch Tử Đình." Người lên tiếng sau là một cô gái có mái tóc dài, nhìn giống như một người dịu dàng ít nói, giọng nói cũng rất êm tai.

Đinh Nhàn cười cười, "Tớ tên là Đinh Nhàn."

Trong chốc lát, vị bạn học cuối cùng cũng đã đến, bốn người vừa dọn dẹp chỗ ngủ vừa trò chuyện, nói về việc tại sao phải học y ở đây, nói nói một lúc, đột nhiên Hoàng Di hỏi: "Này, các cậu nói xem, khi nào chúng ra mới có thể đăng ký học lớp của giáo sư Thời đây?"

Lưu Hân than nhẹ: "Làm sao tớ biết được, lớp của thầy ấy rất khó vào."

Bạch Tử Đình: "Tớ nghe đàn chị nói, học kỳ vừa rồi thầy ấy không lên lớp, hình như đã bị điều đi chỗ khác rồi."

Lưu Hân: "Trước kia thầy ấy cũng thỉnh thoảng mới đến giảng bài, công việc chủ yếu vẫn là trong bệnh viện."

Hoàng Di không ngừng than thở: "Không phải chứ, tớ sao lại xui xẻo vậy, nam thần của tớ, cơ hội gặp mặt một lần cũng không có."

Lưu Hân cười cô ấy: "Nhìn dáng vẻ si mê của cậu đi, nhìn Đinh Nhàn người ta rất bình tĩnh kìa."

"Tớ không tin cậu ấy không muốn học lớp của giáo sư Thời." Hoàng Di thò đầu từ giường trên xuống, tóc dài theo động

tác của cô ấy cũng xõa xuống, nhìn vào hơi buồn cười, cô ấy hỏi: "Đình Nhàn, cậu nói đi, giáo sư Thời rất đẹp trai đúng không?"

Đình Nhàn đang trải ga giường, không chút nghĩ ngợi đáp: "Đẹp trai chứ."

Đẹp trai đến động lòng người ấy chứ.

Lưu Hân nói: "Các cậu đó nha, nông cạn quá đi, tớ chỉ nhìn trúng giáo sư Thời rất tài giỏi mà thôi."

Hoàng Di và Bạch Tử Đình đồng thanh kêu lên: "Biến~"

Mấy cô cười đùa một hồi, nên đã có chút thân thuộc, Lưu Hân đưa ra đề nghị mọi người cùng nhau ra ngoài ăn một bữa, dù sao ngày mai sẽ bắt đầu đợt học quân sự khổ cực rồi, ba người còn lại đều cảm thấy đề nghị này không tồi nên đồng ý đi. Mọi người đi ra ngoài tìm một quán ăn không ngờ quán đó làm ăn quá tốt, có cả hàng người đang đợi.

Nhìn người khác ăn còn phải đứng chờ, cảm giác đó khó chịu vô cùng nên bốn người lại quyết định đổi một quán ăn khác.

"Đình Nhàn."

Mới vừa ra khỏi quán ăn, Đình Nhàn chợt nghe được có người gọi mình, cô quay đầu lại, là Chung Gia Mộc, còn có mấy người nam sinh bên cạnh nữa, chắc là cũng đi ăn cơm, cậu ta đi nhanh đến, "Không ngờ sẽ gặp cậu ở đây."

"Anh họ." Lưu Hân kinh ngạc, "Hai người biết nhau sao?"

Đình Nhàn không ngờ Chung Gia Mộc là anh họ của Lưu Hân, cái này quá trùng hợp rồi, cô nói: "Định vị phương hướng của tớ không tốt nên cậu ấy đã dẫn tớ đến nơi báo danh."

Lưu Hân: "Không nghĩ ra anh còn có mặt thân thiện như vậy đó."

Chung Gia Mộc bị cô ấy nói có chút ngượng ngùng, nhìn Đinh Nhàn một cái, hỏi: "Các cậu cũng đến ăn cơm à?"

Lưu Hân nói: "Ừ, nhưng mà đã đầy người rồi."

"Cách đó không xa còn có một quán nữa, mùi vị cũng không tệ đâu, hay là cùng đi với bọn tôi đến đó đi?"

Lưu Hân nhìn về phía ba người còn lại, mọi người cũng không có ý kiến gì, nên quyết định đi theo nhóm người Chung Gia Mộc đến quán ăn đó.

Ngồi vào bàn, mọi người cũng không quen biết nhau nên có chút thận trọng, Lưu Hân và Chung Gia Mộc chính là hai người khiến bầu không khí thêm sống động hơn, vừa ăn vừa trò chuyện, ngược lại điều này khiến mọi người thả lỏng hơn nhiều.

Đinh Nhàn một bên nghe bọn họ nói, một bên suy nghĩ gì đó, chợt lấy di động ra tìm được dãy số quen thuộc rồi gửi đi một tin nhắn.

[Anh Thời Dịch, chậm nhất là tháng sau anh về đúng không?]

Mới vừa gửi tin nhắn đi, Chung Gia Mộc đã quay đầu sang, nói: "Đinh Nhàn, đừng mãi chơi điện thoại, ăn nhiều một chút."

Vừa nói, cậu ta vừa gấp một miếng sườn heo đặt vào chén cô.

Đinh Nhàn thật sự không thích hành động này của cậu ta, nhưng đều là người cùng trường, cô cũng không muốn gây

sự gì, chỉ nói: "Để tôi tự gấp, cảm ơn."

Nói xong, di động rung lên một cái, cô cầm lên nhìn qua, là tin nhắn trả lời của anh: [Không về]

Ngay cả dấu chấm câu cũng không cho cô.

Mày Đinh Nhân hơi nhúu lại, không thể tin được nhìn tin nhắn chằm chằm.

...

Trong phòng riêng, Thời Dịch đặt di động xuống bàn, ngồi đối diện chính là thầy của anh.

"Thời gian trôi qua nhanh quá, chớp mắt một cái đã có học sinh mới đến nữa rồi, thầy còn nhớ dáng vẻ lúc em mới vào..."

Con người một khi tuổi đã cao đều thích nhớ về quá khứ, Thời Dịch ngồi nghe, hai người chạm ly rồi ngửa đầu uống một ngụm rượu, ánh mắt của anh nhìn xuyên qua kính cửa sổ nhìn về phía thân ảnh yêu kiều trong một phòng khác.

Mà lúc này, cậu nam sinh bên cạnh đang ân cần quan tâm gấp thức ăn cho cô...

Chương 22

Nam sinh đó cách cô quá gần, chỉ cần không chú ý là khuỷu tay sẽ chạm nhau.

Thời Dịch híp mắt nhìn, bàn tay cầm ly rượu không khỏi chặt thêm mấy phần.

"Thời Dịch?" Thầy của anh nhìn theo ánh mắt anh cũng không thấy gì đặc biệt.

Anh hồi phục lại tinh thần, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch ly, sau đó đặt cái ly xuống bàn khôi phục lại trạng thái bình thường cùng thầy giáo trò chuyện.

Thầy ấy họ Dương, trong giới y học có rất nhiều danh tiếng, mọi người cũng kính trọng gọi ông là thầy Dương. Thời Dịch là học trò mà ông hài lòng nhất, mỗi lần gặp nhau đều sẽ không tránh được tâm sự với anh về chuyện đời chuyện người.

"Thời Dịch, năm nay cậu cũng đã 29 tuổi rồi."

Thời Dịch gật đầu, cầm di động lên lại buông xuống.

"Lúc thầy ở tuổi em, con trai cũng đã đi mua nước tương được rồi, em nói xem em cũng sắp 30 tuổi, mà ngay cả một người bạn gái cũng không có, định cả đời đều như vậy à?"

Thời Dịch sớm đã quen mỗi khi gặp nhau thầy nhất định phải giục thế này, anh cười đáp: "Công việc quá bận rộn."

"Em chỉ mượn cớ thôi, chỉ cần muốn nói yêu đương thì bận thế nào cũng sắp xếp được thời gian, phụ nữ chủ động bên cạnh em không phải không có, đã nhiều năm rồi, tâm ý của Hoàn Chi đối với em không thể nào không biết."

Người học trò này của ông chỗ nào cũng tốt, duy chỉ có chuyện nam nữ là không thể khai thông được, thầy Dương than nhẹ một tiếng, "Con gái người ta cũng đã làm đến nước này, còn em một chút đáp lại sao cũng không có hả?"

Thời Dịch: "Nếu đã không thích cô ta, càng không thể cho cô ta hy vọng."

Thầy Dương lập tức trả lời: "Vậy em nói đi, em thích kiểu người gì, thầy sẽ giới thiệu cho."

Thời Dịch bất đắc dĩ cười cười, "Thầy, thầy đừng "thi hình" với em nữa, hay là chúng ta nói chuyện trường học trước kia đi."

Thầy Dương bị anh chọc giận đến bật cười, mắng một câu: "Tên nhóc thối tha."

...

Bên này, Đinh Nhàn nào còn tâm tư ăn cơm, cô nhìn chăm chăm di động thật lâu, nhưng không nghĩ ra được mình đã chọc anh mất hứng vì điều gì.

Thời khắc mấu chốt, vẫn phải tìm quân sư xin giúp đỡ, Đinh Nhàn gửi một tin nhắn cho Giang Ti Kỳ.

[Sợ Gùng, Sợ Gùng, cậu mau phân tích giúp tớ một chút, lòng đàn ông như mò kim đáy biển, tớ thật không hiểu nổi.]

Giang Ti Kỳ đoán chừng đang bận rộn nên một lúc lâu vẫn chưa trả lời cô, cô nhàm chán cầm đĩa chọc chọc cơm trong chén, suy nghĩ một chút lại cầm điện thoại lên soạn một tin nhắn.

[Anh Thời Dịch, nếu anh không về, em sẽ rất nhớ anh đó.]

Lúc gửi tin đi, cô lại bắt đầu căn dũa rơi vào suy tư.

Vấn đề ở chỗ nào chứ?

Không lẽ anh bị phụ nữ ở đó dây dưa?

Trời ơi, cô thật vất vả mới có dũng khí bày tỏ với anh, nếu anh ôm người phụ nữ khác trong ngực...

Không đâu, không đâu, anh chỉ đi công tác thôi, khi hết thời hạn công tác chắc chắn sẽ trở về, hơn nữa, anh Thời Dịch cũng không phải là loại người mà phụ nữ có thể dễ dàng tiếp cận.

Nhưng mà... ngày hôm đó cô đã khơi dậy ngọn lửa của anh rồi, nếu như anh...

Đình Nhân à Đình Nhân, mà nghĩ cái quái gì thế, anh Thời Dịch là loại người đó sao? Sao mà lại có thể đen tối như vậy. Ý nghĩ quá đen mà!

Haiz, sớm biết đã xin số điện thoại của dì ở khu nhà đó rồi, có thể hiểu được tình hình cũng tốt.

Thật là ngu ngốc quá đi!

Đình Nhân không nhin được gỗ đầu mình một cái.

Chung Gia Mộc đã quay sang nhìn cô lần thứ N, nhìn cô gỗ đầu mình, không chỉ một mình Chung Gia Mộc mà cả bàn đều đồng loạt nhìn về phía cô.

Lưu Hân: "Đình Nhân, cậu sao vậy?"

Chung Gia Mộc: "Có phải cậu không thoải mái không?"

"Không, không có." Đình Nhân lúng túng cười một cái, nói: "Tớ đi gọi điện thoại đây."

Trong quán ăn quả thực rất ồn ào nên cô đi vào nhà vệ sinh, ấn vào dãy số của Thời Dịch gọi đi, kết quả vừa mới vang lên ba tiếng thì đối phương đã trực tiếp tắt máy.

Cho dù Đinh Nhàn có tính tình tốt thế nào thì lúc này cũng có chút tức giận.

Đây mà là đàn ông gì chứ, một chút phong độ cũng không có!

Cô bỏ điện thoại vào trong túi, không thèm gọi điện thoại nữa.

Kết quả mới vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh liền thấy một bóng dáng quen thuộc, cô ngạc nhiên mở to mắt há hốc mồm, mấy giây sau mới phản ứng được.

"Anh Thời Dịch!" Đinh Nhàn nhào đến ôm lấy anh, đầu chôn sâu vào trong ngực anh, tủi thân trách móc, "Anh là kẻ lừa gạt!!!"

Thời Dịch không ngờ cô sẽ trực tiếp ôm mình, vừa muốn mở miệng nói gì chợt nghe được một loạt tiếng bước chân, anh ôm lấy eo cô rồi trực tiếp mang người vào nhà vệ sinh, khóa cửa lại.

Đinh Nhàn nghe được âm thanh khóa cửa, trong lòng thầm vui mừng, ngửa đầu muốn hôn anh.

Thời Dịch tránh đi, đôi con ngươi thâm thúy nhìn vào mắt cô, không nói chuyện gì.

"Anh Thời Dịch, rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Anh nói đi, em đã làm sai cái gì, em sửa là được mà, anh không được không để ý đến em như vậy đâu."

Thanh âm cô gái nhỏ mềm nhũn, lộ ra sự tủi thân vô cùng.

Thời Dịch vẫn không nói tiếng nào như cũ.

Anh cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác buồn phiền này, là ghen à? Với tên nam sinh đó?

Nghĩ đến đây có chút buồn cười, anh kéo Đinh Nhân ra, nói: "Không có."

"Vậy tại sao anh lại nói không về?"

"Gửi sai tin."

"Anh gạt người, em gọi điện thoại cho anh nhưng mới vừa reo anh đã cúp rồi." Dường như sợ anh không chịu thừa nhận, Đinh Nhân còn lấy điện thoại ra mở nhật ký cuộc gọi cho anh xem.

Thời Dịch liếc mắt qua, tựa lưng vào cửa, không hề chột dạ gì nói: "Không mang theo điện thoại."

Đinh Nhân không tin, lục soát cả người anh, bàn tay bé nhỏ trực tiếp đưa vào túi quần anh.

Thời Dịch né tránh, Đinh Nhân vừa vặn thấy túi anh nhô lên một khối, có khuôn hình chữ nhật, cô liền tức giận đá anh một cái, mắng: "Đồ con heo!"

Thời Dịch cau mày, "Cái gì?"

"Sợ Gừng nói đúng, đàn ông đều là đồ con heo!" Không giải thích được khi bị người ta lạnh nhạt, trong lòng Đinh Nhân đầy uất ức, nước mắt vờn quanh trong hốc mắt, "Em thích ai không được chứ, sao cứ phải thích anh thế này, đúng là tự tìm ngược mà."

Đinh Nhàn cứ thế kìm nén không cho nước mắt rơi xuống, đồng thời dùng sức kéo anh ra, "Tránh ra, em muốn đi ra ngoài!"

Người đàn ông vẫn đứng bất động, nhìn chằm chằm Đinh Nhàn không chớp mắt, trong mắt đầy tình ý.

Đinh Nhàn tiếp tục kéo anh ra, "Tránh ra——"

Miệng chợt bị người ta phong bế.

Thời Dịch cúi đầu cắn môi cô, vốn lúc đầu chỉ muốn trừng phạt cô một chút mà thôi nhưng không ngờ khi chạm vào liền không thể làm chủ được nữa, anh càng dùng sức hơn, cô gái nhỏ đau đến kêu lên, dùng tay vỗ vỗ bả vai anh nhưng đối lấy chính là sự thâm nhập sâu hơn.

Cả người Đinh Nhàn rất nhanh liền mềm nhũn ra, không động đậy nổi dựa vào người anh, ngay tại lúc cô có cảm giác mình sắp ngất đi thì người đàn ông mới buông cô ra, hô hấp của hai người đều rối loạn, vừa dồn dập vừa nóng bỏng, sự mập mờ lan tỏa trong không khí.

Đột nhiên lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Ngay sau đó là một giọng nữ vang lên.

"Cửa này sao không mở ra được?"

Chương 23

"Có chuyện gì xảy ra?"

Là tiếng nói của Bạch Tử Đình.

Đinh Nhàn che miệng lại, sợ đến không dám thở mạnh, Thời Dịch cười một tiếng, hơi thở ấm áp lập tức phả lên mặt cô, nhuộm mặt cô đỏ thành một mảnh.

Lại nghe được giọng nói của một bạn nữ khác: "Hình như bị khóa rồi."

Bạch Tử Đình: "Đi gọi nhân viên đến đây để họ xử lý thôi."

"Chúng ta đi nhà vệ sinh ở tầng trên đi."

Bạch Tử Đình hơi nghi hoặc mấy giây rồi mới cất bước rời đi.

Tiếng bước chân dần biến mất, lúc này Đinh Nhàn mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhớ đến nụ hôn vừa rồi, trong lòng cô giống như được nếm mật vậy, ngọt ngào khó tả, cô ôm anh thật chặt, ngẩng đầu nhìn anh, "Anh Thời Dịch, anh mới vừa... Tại sao lại hôn em?"

Đôi con ngươi trong suốt của cô gái nhỏ không giấu được vui mừng, lại mang theo một tia chắc chắn, cô nâng môi lên, "Anh đã hôn em rồi, có phải chứng minh anh đồng ý đúng chứ?"

Thời Dịch cũng không ngờ bản thân mình sẽ hành động như vậy, cô nhóc này mới 19 tuổi thôi, anh làm sao có thể nảy sinh cảm tình này với cô được? Chẳng lẽ như lời thầy giáo nói, vì quá lâu không gần phụ nữ nên ngay cả một cô gái nhỏ cũng không tha?

Rốt cuộc hôn cũng hôn rồi, không thể chối cãi được.

Anh hơi mấp máy môi, có chút mất tự nhiên nói: "Đình Nhàn, năm nay tôi 29 rồi."

Con người Thời Dịch, từ nhỏ tính tình đã khá lạnh nhạt, không thích biểu đạt cảm xúc nhất là trong phương diện tình cảm, bạn muốn anh chính miệng thừa nhận điều gì thì anh liền cảm thấy không được tự nhiên, kiểu cách, anh muốn đối tốt với ai cũng không dùng miệng lưỡi trơn tru mà chỉ dùng hành động thực tế.

Lúc anh mới vừa học lớp một, thầy cho một nhiệm vụ yêu cầu về nhà nói với mẹ rằng 'con yêu mẹ', với tính tình này của Thời Dịch thì tất nhiên là không có cách nào mở miệng được, về đến nhà, công việc nhà gì cũng tranh làm, vắt khăn lông cho mẹ rửa mặt, chuẩn bị tốt nước rửa chân cho mẹ, nghĩ đủ mọi cách đối xử tốt với mẹ, và anh cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi, mỗi ngày cũng không nói được câu nói kia.

Còn phương diện trai gái lại là, lần đầu tiên Đình Nhàn hôn anh, đã để anh ý thức được hai người dù sao cũng là người trưởng thành, ở chung một chỗ lâu ngày sợ sẽ phát sinh vấn đề, nên khi lãnh đạo nói muốn mượn tạm người anh liền chủ động xung phong, trong lòng anh nghĩ rằng chỉ cần hai người tách ra thì anh sẽ không bao giờ làm trễ nải con gái người ta. Dĩ nhiên, khi đó Thời Dịch không cảm thấy tình cảm của Đình Nhàn đối với anh sâu đậm, Thẩm Ngạn từng nói, cô gái mười mấy tuổi, là lúc đang tuổi biết yêu, gặp phải anh đàn ông như vậy nên tất nhiên sẽ dễ dàng động tâm.

Tình cảm phức tạp, nói không chừng ngay cả Đình Nhàn cũng không hiểu rõ, cô đến tốt cùng là lưu luyến anh vì anh mang đến cho cô cảm giác an toàn, hay là thật sự có ý với anh. Thời Dịch đã từng nghĩ qua vấn đề này, cuối cùng

không có kết quả, cho đến khi cô gái nhỏ đến thành phố D tìm anh, anh lại phát hiện ra mình vậy mà rất mừng rỡ, vào khoảnh khắc nhìn thấy cô, anh thậm chí nghĩ rằng, thích thì cứ thích đi, ở bên nhau thì cứ ở bên nhau đi, hết thấy cứ thuận theo tự nhiên, có cái gì mà không thể chứ?

Kết quả ngày đầu tiên đến, Đinh Nhàn phí hết tâm tư khiêu khích anh, ngày hôm sau liền rời đi, Thời Dịch có loại cảm giác mình bị người ta đùa bỡn tình cảm, lập tức không muốn để ý đến cô nữa.

Nhưng trong đầu đều là cô, một cái nhăn mày hay một tiếng cười, anh vẫn luôn không khống chế được suy nghĩ của mình.

Cô gái nhỏ cười gọi anh 'Anh Thời Dịch'.

Cô gái nhỏ tủi thân đôi mắt rung rung gọi anh 'Anh Thời Dịch'.

Gặp lại lần nữa, cô gái nhỏ nhào vào ngực anh, đầu cọ cọ trước ngực, mở miệng câu đầu liên chính là 'Anh Thời Dịch'.

Anh Thời Dịch, anh Thời Dịch.

Từng tiếng từng tiếng một, mềm mại ôn nhu, làm cho lòng anh cũng mềm nhũn theo không còn giữ được bình tĩnh nữa, ngay lập tức suy nghĩ gì cũng trống rỗng, chỉ muốn ôm cô vào trong ngực ra sức mà yêu thương.

Thậm chí trong một cái chớp mắt còn cảm thấy, đầu óc mình bị úng nước hay sao mà phải lựa chọn chia cách với cô nhóc một năm trời.

...

Lời này của Thời Dịch là muốn nhắc nhở Đinh Nhàn, muốn cô suy nghĩ cho kỹ càng, anh lớn hơn cô mười tuổi, đã xấp xỉ gần ba mươi rồi, là người trầm ổn nội liễm, cuộc sống rất yên bình, có lẽ cũng không thể mang đến cho cô nhiều lãng mạn, hay tình yêu oanh liệt gì.

Không cần nghĩ, Đinh Nhàn đã hiểu theo một ý khác, "Anh Thời Dịch, người nhà anh thúc giục anh sao?"

Trong tình yêu, Đinh Nhàn đã nhận định ai thì chính là người đó, cô suy nghĩ một chút rồi nói: "Luật pháp quy định con gái phải đủ hai mươi tuổi mới được kết hôn, anh nói với bọn họ có thể đợi thêm một năm nữa được không?"

Từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ đến vấn đề hôn nhân, thậm chí còn nghĩ phụ nữ hai tám hai chín tuổi kết hôn là còn quá sớm, nhưng nếu người đó là anh thì cô cảm thấy không có vấn đề gì, cô vẫn có thể tiếp tục đi học, bây giờ người kết hôn lúc học đại học cũng nhiều mà.

Thời Dịch làm sao cũng không ngờ cô sẽ nói vậy, ho nhẹ một tiếng rồi nói, "Nếu không đi ra, lại có người đến đó."

Đinh Nhàn cười: "Dù sao đây cũng là nhà vệ sinh nữ."

"..."

Thời Dịch kéo cô từ trên người xuống, rồi đi mở cửa, Đinh Nhàn chợt đề lại chốt cửa, "Hỏi câu cuối cùng."

"Anh Thời Dịch, nếu em đen như một cục than thì anh còn thích em không?"

Thời Dịch nhéo mi tâm, "Là sao?"

Cô gái nhỏ kêu rên một tiếng, "Sắp tới em phải tham gia kỳ huấn luyện quân sự, bây giờ mặt trời nắng chói chang như

vậy, không qua mấy ngày thì làn da trắng nõn của em sẽ..."

Cô hơi dừng một chút, than thở: "Đoán chừng cũng có thể so với người châu Phi luôn rồi."

Thời Dịch liếc nhìn cánh tay cô, đúng là trắng nõn mềm mại, khiến người khác không thể dời mắt được.

Anh nói: "Đen cũng đẹp."

Da trắng sáng quá dễ dàng thu hút ong bướm.

Đình Nhàn: "..."

Đây là thẩm mỹ gì vậy?

Đình Nhàn nhón chân lên căn môi anh một cái, rồi mới mở cửa đẩy người ra ngoài, sau đó "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Thời Dịch sờ sờ mũi, cười nhẹ một tiếng, đột nhiên cảm thấy rất vui vẻ, thật tốt khi cô gái nhỏ cũng thích anh, với tính tình này của cô, nếu người không phải của mình thì hậu quả không dám tưởng tượng.

Sau một lúc, Đình Nhàn mới mở cửa đi ra, vừa vận dụng phải nhân viên của quán ăn.

"Cửa này không phải bị khóa sao?"

"Không có mà." Đình Nhàn nói xong rồi quan sát cửa một lượt, "Lúc tôi đến nó vẫn mở mà."

Nhân viên có chút mơ màng gãi gãi đầu nói một câu: "Kỳ lạ."

...

Trở lại bàn ăn, Hoàng Di liền kích động nói: "Đình Nhàn, cậu thật là xui xẻo đó, cậu biết không, mới vừa nãy chúng tớ đã thấy giáo sư Thời đó, không ngờ thầy ấy cũng đến đây ăn cơm."

Một người khác phụ họa: "Đúng đó, lúc nào không gọi điện lại gọi ngay lúc này chứ."

Đối với những cô gái si mê như thế này, các nam sinh khác không biết phải nói gì, Đình Nhàn cười cười.

Cô không những thấy mà còn hôn nữa kìa.

Bạch Tử Đình nhìn về phía cô, "Đình Nhàn, cậu vừa mới vào nhà vệ sinh gọi điện hả?"

"Đúng vậy." Đình Nhàn hỏi : "Sao vậy?"

Bạch Tử Đình còn định nói gì nữa nhưng thấy vẻ mặt cô đầy thần nhiên thì chỉ nói, "Không có gì."

Trở về ký túc xá, Đình Nhàn mới nhận được tin nhắn của Giang Ti Kỳ.

Sợi Gừng: [Đình Tiểu Nhàn, tình huống này không ổn rồi, cậu rốt cuộc đã làm gì giáo sư Thời mà khiến thầy ấy không dám quay về luôn vậy.]

Đình Nhàn tắt âm điện thoại, kéo chăn trùm phủ đầu, nằm sấp trên giường rồi mới nhắn tin trả lời lại: [Xong rồi, bây giờ đã thu phục được, anh ấy còn ám chỉ với tớ chuyện kết hôn nữa.]

Sợi Gừng: [!!!!]

Sợi Gừng: [Cậu trâu bò quá. Éc!!! Có bí quyết gì không mau chỉ cho tớ! Hôm nay tớ gặp một đàn anh vô cùng đẹp trai,

nói chuyện đặc biệt dịu dàng, còn rất quan tâm người khác nữa, vừa thấy anh ấy, lòng thiếu nữ mười sáu tuổi của tớ đã không kìm được động lòng rồi, anh trai đó quá đẹp trai!!!!]

Đình Nhàn: [...]

Đình Nhàn: [Cậu phải lòng học trưởng còn Dịch Nhiên phải làm sao? Cậu ta không phải sẽ khóc chết mất ư.]

Sợi Gừng: [Đình Tiểu Nhàn, cậu đừng ghép loạn duyên ương, tớ và cậu ta không có quan hệ gì cả.]

Lại nhấn mạnh thêm một chút: [Một chút quan hệ cũng không có!]

Mỗi lần Đình Nhàn nhắc đến chuyện này thì Giang Ti Kỳ đều chối bỏ với cô, rõ ràng hai người đều có ý đó với nhau vậy mà còn không chịu thừa nhận, cô muốn đẩy bọn họ một cái cũng không biết phải ra tay từ đâu.

Đình Nhàn đổi chủ đề: [Đúng rồi, tay cậu bình phục sao rồi, có rèn luyện thật tốt không?]

Sợi Gừng: [Yên tâm đi, mỗi ngày tớ đều dựa theo lời dặn dò của bác sĩ mà luyện tập, chưa tới nửa năm nữa là có thể cùng cậu gặm cánh gà rồi, đến lúc đó phải khao tớ đó.]

Đình Nhàn: [Được, hẹn đến lúc đó đi, Sợi Gừng, đến giờ tắt đèn rồi, ngủ ngon.]

Sợi Gừng: [Ngủ ngon, sờ sờ to!]

Đình Nhàn cười một cái, không khỏi nhớ đến lúc đầu cô than thở mình ngực nhỏ, cô ấy đã chuyển tin nhắn từ 'moa moa daz' thành 'sờ sờ to(*)'.

(*) Sờ sờ to: Ý của Giang Ti Kỳ là muốn sờ cho nó mau to ra ấy mà.

Dĩ nhiên, cái câu này cũng từ cô và Thời Dịch mà có. Mặt Đinh Nhàn nóng lên một chút, không dám nghĩ tiếp nữa, cô vội vàng vén chăn ra để thông khí, nụ cười trên khóe miệng cũng không mất đi, nhắm mắt lại đều là hình ảnh khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông.

...

Ngày hôm sau bắt đầu khóa huấn luyện quân sự, các cô gái thích đẹp nên chuyện đầu tiên sau khi thức dậy chính là bôi kem chống nắng, trên lưng, trên đùi, bôi cả toàn thân. Đến một cái sân to, trên đỉnh đầu là mặt trời chói lọi, mồ hôi mồ kê chảy dài trên mặt, không biết kem chống nắng còn có tác dụng hay không.

Quân sự, chính là rèn luyện thể lực con người, sức chịu đựng, rèn luyện ý chí, tuy gian khổ nhưng là một trải nghiệm đáng giá.

Sau khi kết thúc nửa tháng thời gian học quân sự, các cô gái đều so sánh lẫn nhau xem ai đen hơn, tiếp đó lại thảo luận đến mỹ phẩm trắng da nào tốt hơn, Đinh Nhàn nằm trên giường nghe, trong đầu bỗng nhiên lóe lên một tia sáng, cô cầm điện thoại lên, soạn một tin nhắn cho Thời Dịch: [Đen thành than rồi, huhuhu QAQ anh Thời Dịch, anh không được phép chê em đâu đó.]

Tối đó Thời Dịch ngủ sớm nên sáng hôm sau khi thức dậy mới nhìn thấy tin nhắn của cô.

Trên tin nhắn và hình ảnh gửi đến hoàn toàn không thích hợp, gửi cho anh chính là đôi chân dài của cô, rõ ràng là sắc dụ mà.

Sáng sớm, Thời Dịch có chút không bình tĩnh nổi, đề huyệt thái dương lại một cái rồi ném di động đi, chạy nhanh vào phòng tắm tắm nước lạnh.

...

Hôm nay, Đinh Nhàn mới vừa vào phòng ký túc đã nghe Hoàng Di nói: "Lần này vận khí của chúng ta rất tốt, lần trước gặp phải giáo sư Thời đã có dự cảm rồi mà, không nghĩ được sẽ hạnh phúc như vậy!"

"Xem ra lịch học tuần này của tớ không trống nổi rồi." Bạch Tử Đình vừa nói vừa giơ di động ra, "Tớ còn sẵn lòng đi, đi nhiều lần nữa là."

Lưu Hân liếc mắt nhìn cô ta một cái, "Được rồi, các cậu thu liễm lại một chút đi, coi chừng dọa sợ giáo sư Thời đến nỗi thầy ấy không dám dạy luôn đó."

Đinh Nhàn mới vào nghe ù ù cạc cạc, không khỏi hỏi: "Các cậu đang nói cái gì vậy?"

"Cậu không đọc thông báo sao?" Hoàng Di giơ di động lên, nói: "Trên diễn đàn đã thông báo, giáo sư Thời hôm nay sẽ dạy học."

Đinh Nhàn vội vàng lấy điện thoại mở trang diễn đàn của trường ra, quả nhiên chiều nay có lớp của anh.

Đáng ghét, anh dám không nói cho cô biết, nếu không phải nghe được bạn cùng phòng nói thì thiếu chút nữa cô đã bỏ lỡ rồi.

Bốn người dự định đi sớm để chiếm chỗ ngồi, mới vừa đi ra khỏi ký túc xá đã đụng phải Chung Gia Mộc nên cùng nhau đi.

Trong phòng học sớm đã có một đám người, cũng may bọn họ đến sớm nếu không ngay cả hàng cuối cũng không giành được.

Đình Nhàn ngồi trong góc, một bên là tường một bên là Bạch Tử Đình. Sau một lát, Chung Gia Mộc đung đung cùi chỗ vào Bạch Tử Đình, cô ta quay đầu qua nhìn, cười hỏi: "Làm sao?"

"Tử Đình, chỗ này của tôi nhìn tốt hơn, hai ta đổi chỗ đi." Lúc Chung Gia Mộc nói những lời này, ánh mắt luôn nhìn Đình Nhàn, nụ cười trên mặt Bạch Tử Đình hơi nhạt đi, gật đầu một cái, nhẹ giọng nói "Được."

Hai người vừa mới đổi chỗ ngồi xong, chuông vào tiết liên vang lên, trong chốc lát, Thời Dịch cầm sách tiến vào, thân ảnh cao ngất của anh đi thẳng đến phía bục giảng, nghiêm túc vô cùng, dáng vẻ anh lúc giảng bài vô cùng cẩn thận và nghiêm túc, thật đúng là không dính chút bụi trần nào.

Lớp của anh rất đặc biệt, toàn là ánh mắt si mê của nữ sinh, Đình Nhàn sợ mình không nhớ hết nên vừa nghe vừa cầm bút ghi chép lại, đang viết bút lại không ra mực nữa, cô ném nó qua một bên, đang lúc buồn bực trước mặt đột nhiên xuất hiện một cây bút chì, cô nghiêng đầu qua nhìn sang, Chung Gia Mộc cười cười với cô, "Cậu dùng của tôi đi."

Đình Nhàn nhìn cây bút trước mặt mình, nhỏ giọng hỏi: "Vậy còn cậu?"

"Tôi không có thói quen ghi chép." Cậu ta theo bản năng che sách lại, có thể nhìn thấy được phía trên ghi chú không ít, cô đem bút trả lại nhưng mới vừa đưa tay ra đã bị bàn tay Chung Gia Mộc ngăn trở lại, cậu ta thấp giọng: "Đình Nhàn, thật sự tôi không cần."

Lòng bàn tay Chung Gia Mộc vừa vặn chạm vào tay cô, Đinh Nhàn giật mình, phản xạ có điều kiện rút tay về, một giây kế tiếp, người đàn ông đứng trên bục giảng liền nói: "Vị bạn học này, đúng, chính là em, nữ sinh hơi đen đang dựa vào vách tường kia, em đứng lên nói cho tôi biết vừa rồi tôi đã nói đến vấn đề gì?"

Chương 24

Dựa vào vách tường da hơi đen???

Có sinh viên cười trộm, Đinh Nhàn theo bản năng nhìn xung quanh một cái, cô còn hơi mơ màng không thể tin chỉ vào mình: "Em?"

Thời Dịch đứng thẳng tập nhìn cô, "Không sai, chính là em."

Trong lúc nhất thời, sự chú ý của tất cả mọi người trong giảng đường đều tập trung lên người Đinh Nhàn, cô mím môi không thể không đứng lên.

Sợ cô không trả lời được, Chung Gia Mộc còn vội vàng mở sách ra, chỉ vào một mục rồi nhỏ giọng gọi cô: "Đinh Nhàn."

Đinh Nhàn liếc mắt một cái rồi nhìn người đàn ông trên bục giảng.

Mặc dù do sự kiện "bút chì" lúc này chỉ nghe được ít nội dung nhưng vấn đề mà Thời Dịch đang nói cô vẫn rất ấn tượng, cô suy nghĩ một chút, đang muốn mở miệng trả lời chợt giọng nói người đàn ông lại vang lên trong giảng đường rộng lớn:

"Không trả lời được đúng không, không trả lời được thì đứng đó đi."

Nói xong, Thời Dịch cũng không nhìn cô nữa, "Được rồi, chúng ta nói tiếp vấn đề đang giảng..."

Đinh Nhàn khóc không ra nước mắt, cô cảm giác hình như anh cố ý.

Đứng một lúc lâu, chân đã có chút tê, cô hơi dựa người vào vách tường bên cạnh để không bị mỏi, ai ngờ mới vừa dựa vào liền bị người đàn ông nhìn tới, đôi con ngươi nghiêm nghị, cô bị dọa sợ lập tức đứng thẳng lưng.

Trong lòng Đinh Nhàn không ngừng mắng anh.

Thật đáng ghét, nói cô da đen không nói gì đi, còn bắt cô đứng trước mặt nhiều người như vậy, làm giáo sư mà cứ như ông trời á.

Chuông tan học vang lên, Thời Dịch nhìn cũng không thèm nhìn cô, cầm sách trực tiếp đi ra ngoài, Đinh Nhàn trừng mắt một cái. Cô ngồi xuống, đứng mấy chục phút chân đã tê rần hết rồi, xoa xoa hai cái rồi cầm điện thoại lên gửi tin nhắn.

[Giáo sư Thời, anh ngược đãi bạn gái nhỏ của anh như vậy, anh có cần rút lương tâm không hả?]

Anh không trả lời cô, Đinh Nhàn ném di động qua một bên, không thèm để ý đến anh nữa.

Chưa biết ai đang giận ai đâu.

Chung Gia Mộc nghiêng đầu nhìn thấy, không khỏi hỏi: "Đinh Nhàn, cậu ổn chứ?"

Đinh Nhàn khoát khoát tay, "Không sao."

Lưu Hân không nhịn được cười trêu: "Dựa vào vách tường, da hơi đen, ha ha ha ha... Giáo sư Thời đúng là không chừa mặt mũi cho nữ sinh mà."

Lời này vừa nói ra, xung quanh liền truyền đến tiếng cười vang dội.

"Mặc dù cậu rất đáng thương nhưng tớ vẫn không nhịn cười được, làm sao bây giờ, ha ha ha ha..."

"Ha ha ha... Ôi bụng tớ đau quá... Ôi chảy cả nước mắt rồi!"

"Ha ha ha ha ha... Nữ sinh hơi đen, cười chết tớ..."

"..."

"..."

Tất cả đều là tiếng ha ha, các bạn học khác cười nghiêng cười ngả, mặt Đinh Nhàn đỏ bừng, chôn đầu dưới sách, gửi tin nhắn nhắn anh: [Khốn kiếp! Khốn kiếp! Đầu heo thối tha!!!]

Lần này người đàn ông trả lời lại cô: [Tối nay về nhà nói lại nội dung trong lớp cho tôi nghe, không nói được không cho phép đi ngủ.]

Lúc này Đinh Nhàn mới sực nhớ, hôm nay là thứ sáu, nhớ đến hình phạt trước kia của anh đã khắc sâu vào trí óc cô, cô đột nhiên hoảng sợ.

Buổi chiều sau khi kết thúc lớp học, Đinh Nhàn đeo balo đi ra cổng trường, đi được một đoạn xa điện thoại chợt vang lên, cô nhìn màn hình cố ý chờ cho tiếng chuông reo đến giây cuối cùng mới bắt máy, không đợi anh mở miệng cô đã nói trước: "Cho em tiền."

Thời Dịch lời đã đến môi phải thu lại, nhú mi hỏi: "Làm gì?"

"không phải anh chê em hơi đen sao, em phải mua mỹ phẩm dưỡng da."

Thời Dịch trầm giọng: "Không cho."

Đinh Nhàn nói: "Vậy em không về nhà."

"Em thử xem."

Người đàn ông hừ một tiếng, giọng rất trầm, mơ hồ còn có chút uy hiếp, Đinh Nhàn giật mình, chợt có cảm giác gì đó, cô quay đầu nhìn sang.

Ven đường đối diện, người đàn ông đang ngồi bên ghế lái, cửa kính hạ xuống thấp, trong đôi mắt thâm thúy chặt chẽ khóa người cô lại, ngay lúc cô nhìn thấy anh, điện thoại bên tai truyền đến âm thanh "Tút, TUT, TUT."

Anh đã cúp máy.

Đinh Nhàn le lưỡi, cất điện thoại vào balo rồi chậm rãi bước qua.

Mới vừa ngồi vào trong xe, người đàn ông liền nghiêng người qua giúp cô cài dây an toàn, Đinh Nhàn nhìn khuôn mặt căng thẳng của anh, hai tay trực tiếp ôm cổ anh kéo xuống, rồi dùng sức ngậm lấy môi anh, giống như lần trước anh đã làm với cô, từng chút từng chút một cắn, cô nhắm mắt, muốn trả thù nên dùng sức gặm cắn, nếu không làm anh đau quyết không buông ra.

Thời Dịch mới vừa cài dây an toàn cho cô xong liền bị cô gái nhỏ ôm hôn, trong lòng rối loạn cả lên, anh chịu đựng không nhúc nhích, hơi hạ mắt liền thấy mi mắt cô run lên một cái, ngoài miệng không lưu tình cắn xé môi anh, nóng nảy giống như một con mèo hoang nhỏ bé.

Thời Dịch để tùy ý cô muốn làm gì thì làm, một lúc sau anh mới ôm eo cô, đổi khách thành chủ, đầu lưỡi trực tiếp cạy hàm răng cô ra, tiến quân thần tốc càn quét khoang miệng cô, không quá hai phút, Đinh Nhàn bị thiếu khí không thở được, vô lực đẩy ngực anh, tỏ vẻ kháng nghị.

Đến khi sắp kết thúc nự hôn, Thời Dịch còn hung hăng mút môi cô gặm cắn một cái mới nhanh chóng rời khỏi.

Đinh Nhàn đau đến hít một ngụm khí lạnh, thật không nghĩ tới, người đàn ông nhìn lạnh nhạt lại yên tĩnh này, lúc hôn lại kịch liệt như vậy, dường như muốn giết người luôn ấy chứ, cô sờ môi mình một cái, không nhịn được nói: "Anh Thời Dịch, đàn ông các anh có phải giả bộ rất hay đúng không?"

Thời Dịch đạp chân ga, nghiêng đầu nhìn cô một cái, môi cô gái nhỏ đỏ tươi ửng ửng, đặc biệt cảm động, yết hầu anh hơi động đậy, nhanh chóng thu hồi tầm mắt lại, không lên tiếng.

Về đến nhà, anh đi thẳng vào thư phòng, chỉ bỏ lại một câu: "Ăn cơm rồi đi đến thư phòng của tôi."

Biết rõ sẽ bị phạt, Đinh Nhàn rất thành thật, chậm rãi ăn cơm, ăn xong thì chạy nhanh đi tắm sau đó trực tiếp ngồi lên sofa xem tivi.

Thời Dịch nhìn qua đồng hồ một chút, đã hai tiếng rồi mà cô nhóc còn chưa vào, anh hơi nhíu mi, nào còn tâm tư làm việc nữa, cách mấy phút liền không nhịn được ngược mắt nhìn đồng hồ.

Khi kim giờ chỉ đến số chín, anh ngồi không yên được nữa, dứt khoát đứng dậy đi ra ngoài, mở cửa ra thì thấy Đinh Nhàn đang ngồi trên sofa xem tivi, lửa giận trong lòng nhanh chóng bốc lên, bước vài bước qua tắt tivi rồi trực tiếp bế người lên.

Đinh Nhàn ngơ ngạc, "Anh Thời Dịch, sao có người thô lỗ như thế này chứ, khó trách lúc trước anh cũng không tìm được bạn gái."

Thời Dịch liếc cô một cái, trên tay dùng sức ôm chặt hơn, rồi đi vào thư phòng.

Cửa "Rầm" một cái đóng lại, đặt cô lên cánh cửa, hai tay chống hai bên, cúi đầu nói: "Xem lời tôi nói như gió thoảng bên tai?"

"Hả?"

Lúc anh nói những lời này, đến âm cuối đột nhiên cao lên, con người đen như đêm nước chăm chú nhìn cô, lộ ra một cổ khí nguy hiểm.

Đinh Nhàn xoa xoa bả vai mình, tố cáo nói: "Anh Thời Dịch, anh làm em đau."

Trong mắt cô gái nhỏ có nước mắt, oan ức nhìn anh, thật giống như giấy kẻ tiếp có thể khóc vậy.

Thời Dịch xem như đã nhìn ra, cô nhóc này nhìn bề ngoài thành thành thật thật vậy thôi, nhưng trên thực tế rất lạnh lợi, nhất là cặp mắt long lanh kia, nhất định rất lừa người.

Anh hừ lạnh một tiếng, "Chê tôi thô lỗ?"

"Chê tôi thô lỗ thì tìm người dịu dàng đi."

Vừa dứt lời, Thời Dịch đứng thẳng người, quay đầu nhìn đi nơi khác, môi mỏng mím thành một đường.

Anh cũng buồn bực với chính mình, bình thường là một người bình tĩnh nhưng khi gặp cô nhóc này đã không còn bình tĩnh được nữa, khi yêu chỉ số thông minh sẽ hạ xuống, câu này nói không sai mà.

Nhìn anh tức giận như một đứa con nít, Đinh Nhàn không nhịn được bật cười, cô ôm eo anh, trên tay dùng chút lực muốn kéo anh qua, người đàn ông vẫn không nhúc nhích gì, cô không thể làm gì khác hơn là tự mình bước qua, "Anh Thời Dịch, anh ghen."

Anh cố ý trong lớp phật cô, lúc hôn cô rõ ràng cũng có chút buồn phiền, trừ cái này, cô không thể nghĩ đến nguyên nhân nào khác được.

Thời Dịch hơi sững sờ, kéo người ra, nói: "Đừng cười đùa hí hửng với tôi, trong giờ học không chịu..."

Anh nói được một nửa, cô gái nhỏ mềm nhũn người dính sát lại, cô mới vừa tắm, tóc còn ướt, trên người mang theo một mùi hương mát lạnh thoang thoảng, mê hoặc lòng người, cô còn cố ý cọ sát hai khối mềm mại trước ngực vào người anh. Dựa vào cơ ngực cứng rắn, hai tay ôm cổ anh, nhón chân lên hôn môi anh rồi gần từng chữ một: "Bình, giấm, chua."

Thời Dịch mới vừa nhướng mày lên, chỉ thấy cô gái nhỏ kề sát hơn, đến gần bên tai anh, hơi thở nóng hổi phả ra, thanh âm hoạt bát mang theo mấy phần đạt được ý đồ cười nói: "Anh Thời Dịch, anh có phản ứng."

Chương 25

Thời Dịch thở ra một hơi, một lần nữa kéo người ra, khàn giọng nói: "Đứng thẳng cho tôi."

Lưng Đinh Nhàn dán sát vào cánh cửa, nhìn anh cười nói: "Em mới ngồi chung với người khác mà anh đã ghen thành như vậy, còn nói không thích em."

Thời Dịch xoa tóc cô, "Anh có bao giờ nói không thích em đâu."

Lời này Đinh Nhàn rất thích nghe, trong lòng ngọt ngào như được rót mật, ôm anh nói: "Anh Thời Dịch, anh tốt cuộc đã thừa nhận."

Cả người Thời Dịch lúc này đều căng thẳng, tất cả nhiệt độ đều tập trung ở một nơi, có thể nổ tung bất cứ lúc nào, bây giờ cô gái nhỏ còn không biết sống chết dính sát người anh, cố ý thổi hơi nóng bên tai anh, đầu lưỡi còn nhẹ nhàng liếm vành tai một cái. Cảm giác ướt át đó còn có xúc cảm mềm mại thật muốn khiến người ta nổi điên.

Nha đầu chết tiệt, không biết học ở chỗ nào mà lắm trò thế này.

Anh định kéo người ra nhưng cô gái nhỏ không thuận theo, hai tay bám vào vai anh, nhẹ chớp chớp đôi mắt to, nhỏ giọng hỏi anh: "Anh Thời Dịch, em có thể hôn anh không?"

"..."

Vừa dứt lời, cũng không chờ anh đáp lại liền sáp đến, Thời Dịch nghiêng đầu né tránh, cô cười một tiếng dời đi mục tiêu, há miệng ngậm lấy trái cổ của anh.

Vào giây phút môi cô chạm vào, trong đầu Thời Dịch thoáng trắng xóa, lúc sau mới lấy lại tinh thần đẩy người ra, chính anh cũng luống cuống, không khống chế lực đạo nên làm Đinh Nhàn đụng vào cánh cửa sau lưng, "Ầm" một tiếng đau đến nỗi cô muốn chảy cả nước mắt.

Cô cau mày, trợn mắt nhìn kẻ đầu sỏ, "Em chỉ là một cô gái thôi, sao anh không thể nhẹ tay chút hả?"

Thời Dịch chống một tay lên cửa, nhìn cô, đôi con ngươi đen như mực càng thâm trầm hơn, một lúc lâu sau anh mới chậm chạp mở miệng, "Đinh Nhàn, anh là đàn ông, đừng có động một chút là làm vậy với anh, anh không dám bảo đảm..."

Anh hơi dừng một chút, nhắm hai mắt lại, nói tiếp: "Anh không dám bảo đảm bản thân mình có thể chính nhân quân tử với em được."

Giọng người đàn ông trầm khàn gợi cảm, Đinh Nhàn lộ ra một ý nghĩ xấu xa, liếc mắt nhìn hạ thân anh một cái. Cố ý khiêu khích anh, "Em làm sao biết được anh có phải là đàn ông hay không chứ."

Thời Dịch hừ lạnh một tiếng: "Sao nào, muốn thử?"

Đinh Nhàn do dự trong một giây, thấy anh đang cong môi cười cô, lòng phản nghịch dâng lên, cô ái muội tiến lên một bước, chủ động ngậm lấy môi anh, hai tay nâng mặt anh lên, khẽ cắn nhẹ một cái, rồi buông ra sau đó hôn sâu thêm, đột nhiên trong phòng vang lên một tiếng "Ầm".

Cô ngửa đầu nhìn anh: "Anh Thời Dịch, anh đừng nói là từ trước đến nay đều chưa từng chạm qua phụ nữ đó?"

Mặt người đàn ông là một mảnh băng giá, không lên tiếng.

Cô hơi vui vẻ một chút, "Bị em nói trúng rồi."

Đình Nhàn cố ý trêu chọc anh, đem áo sơ mi anh cởi ra, bàn tay nhỏ bé liền chui vào bên trong, không chút kiêng kị gì ăn đậu hũ của anh.

Cả người Thời Dịch bị cô khiêu khích tới nóng bỏng, vốn đã bên bờ sụp đổ, bàn tay cô gái nhỏ lại tác quái bên eo anh, mang theo một dòng điện không ngừng kích thích thần kinh của anh.

Nha đầu chết tiệt, dám ỷ vào việc anh không dám làm gì cô mà cố ý hành hạ anh.

Thật sự nghĩ rằng anh không thể làm gì hả?

Thời Dịch nắm cổ tay cô rút ra rồi giữ lại sau lưng cô, động tác của anh vừa nhanh vừa chuẩn, Đình Nhàn chỉ khẽ kêu một tiếng còn chưa phản ứng kịp môi đã bị người ta chặn lại.

Cô ưỡn ngực, bị buộc ngựa đầu đón nhận nụ hôn của anh.

Người đàn ông hôn rất vội vàng, mạnh mẽ, Đình Nhàn cảm giác mình sắp không chịu nổi rồi, muốn giãy ra nhưng bị anh đẩy lùi về sau hai bước, thân thể người đàn ông cao lớn áp sát vào cô không một khe hở.

Trong thư phòng rộng lớn, tiếng đồng hồ "tíc tắc" và tiếng hít thở thay nhau vang lên, đang lúc ý loạn tình mê, Thời Dịch nâng hai chân cô lên kẹp lấy eo mình, đột nhiên bị nâng lên không trung làm Đình Nhàn sợ hết hồn, không khỏi ôm lấy cổ anh, âm thanh run rẩy gọi: "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch cười nhẹ một tiếng, lại tiếp tục phong bế môi cô, ôm cô xoay người, đi về trước mấy bước rồi đặt cô lên bàn

sách, chống hai tay bên người cô, thấp giọng nói: "Biết sợ chưa?"

Đinh Nhàn lại mạnh miệng phủ nhận: "Ai sợ chứ!"

"Hửm?"

Thời Dịch nhú mày, đẩy ngã cô xuống bàn rồi thuận thế đè lên, vùi đầu vào cổ cô bắt đầu cắn mút, cô gái nhỏ bị đau la lên oai oái, không ngừng đánh vai anh nói: "Anh nhẹ một chút đi!"

Thời Dịch đau lòng chỉ hôn hai cái rồi rời đi, trên cái cổ trắng như ngọc của cô gái nhỏ đã có thêm nhiều dấu ô mai màu tím đỏ, ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve lên đó, thấp giọng cười khế.

Đinh Nhàn bị anh ép đến không thở nổi, môi hơi giật giật, không ngờ người đàn ông này phản ứng lớn như vậy, cô theo bản năng hơi co người lại, Thời Dịch cười cười, "Còn mạnh miệng nữa không?"

"Ai, ai mạnh miệng."

Nói chuyện cũng không còn lạnh lẽo nữa, còn không chịu thừa nhận.

Trong người Thời Dịch cũng khó chịu, anh ôm cô vào lòng, áp má mình lên má cô, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, "Em đừng động, để anh ôm một lát."

Đinh Nhàn thật sự không dám động, chỉ nhìn chằm chằm vào trần nhà, toàn thân vô cùng nóng bỏng, hô hấp rối loạn.

Sau một hồi, cô nói: "Anh Thời Dịch, chân em tê rồi."

Người đàn ông không phản ứng, Đinh Nhàn dùng sức bóp vai anh, Thời Dịch cắn nhẹ dải tai cô, thấp giọng nói bên tai: "Nhẹ một chút thôi."

"Anh mới vừa đối xử với em thế nào hả?"

Cô gái nhỏ còn ghim vụn vừa rồi, anh sờ cổ cô một cái, "Còn đau không?"

"Ừm."

"Hửm?"

Thời Dịch nói tiếp: "Sau này anh sẽ nhẹ một chút."

Đinh Nhàn lại nói: "Còn có sau này, sau này không cho phép anh xúc em lên kiểu đó."

Người đàn ông không lên tiếng, Đinh Nhàn lại bóp vai anh, "Có nghe hay không?"

Thời Dịch đáp ứng: "Ừ."

"Không cho phép động một cái là phạt đứng."

"Ừ."

"Không được nói em đen."

"Ừ."

"Không cho phép thô lỗ với em như vậy."

"Ừ."

"Không cho phép..."

Nha đầu gối này muốn nói nhiều yêu cầu vậy à, Thời Dịch ngẩng đầu lên, "Xong chưa?"

Cô quệt miệng, trong mắt ngân ngấn nước mắt, đáng thương vô cùng.

Lòng Thời Dịch mềm nhũn, hơi động môi, có chút mất tự nhiên nói: "Em nói tiếp đi."

"Không cho phép không có lòng kiên nhẫn đối với em."

"Không cho phép hung dữ với em."

"Anh hung dữ với em khi nào hả?"

Thời Dịch chống người muốn đứng lên, Đinh Nhàn liền vòng tay ôm cổ anh không cho anh rời khỏi, "Mới vừa nãy."

Lúc nói chuyện, Đinh Nhàn tiến lại gần bên môi, cố ý khiêu khích anh, Thời Dịch dở khóc dở cười, hôn lên đó một cái, thấp giọng: "Được, anh xin lỗi."

Còn cách nào khác chứ, quá cứng chiều rồi, cũng không thể đem người đề ra làm, cô gái nhỏ có nghịch ngợm hơn nữa thì anh cũng không thể vô liêm sỉ được.

Thời Dịch lấy hai tay cô ra, đứng lên, chân Đinh Nhàn thật sự tê cứng, chỉ động một cái nhẹ mà giống như kim châm vậy, cô nhìn về phía người đàn ông nói: "Anh Thời Dịch, anh xoa xoa giúp em đi."

Thời Dịch quét mắt nhìn cô: "Tự mình xoa."

Anh ở trạng thái này nào còn dám đụng vào cô.

Nhưng thấy vẻ mặt đáng thương đó của cô gái nhỏ, trong lòng anh không đành lòng chút nào, thở dài một hơi rồi ngồi

xổm xuống, nắm mắt cá chân cô, ngón tay đè nhẹ trên bắp chân cô một cái.

Trong phút chốc, chân Đinh Nhân đã không còn tê nữa.

Cô nhẩy xuống, Thời Dịch vừa mới đứng dậy cô đã treo lên người anh, "Anh Thời Dịch, em nói cho anh nghe nội dung anh đã dạy hôm nay."

Thời Dịch vỗ vỗ tay cô, "Không cần, buông tay."

"Không phải anh đã nói nếu em không nói sẽ không cho phép đi ngủ sao, em không nói ra sẽ không đi ngủ."

"..." Thời Dịch kéo hai tay cô, "Trở về phòng đi, nghe lời."

"Anh ôm em về phòng đi."

"Đừng quậy."

"Em không quậy, hồi trước anh cũng ôm em mà, bây giờ sao không thể ôm hả?"

"..."

Hai chân Đinh Nhân quấn chặt anh, cố ý cọ sát, Thời Dịch mới vừa đè xuống ngọn lửa trong lòng lại bị cô khơi lên, cả người nóng như lửa muốn thiêu rụi tất cả, anh thở ra một hơi, ôm người ném lên ghế sofa, đè bả vai cô lại, giơ tay lên đánh "Bốp bốp" vào mông cô.

"Anh làm gì vậy!" Mông vừa đau vừa tê dại, Đinh Nhân chống người dậy, nhưng không đủ sức, anh lại gắt gao đè chặt hơn, gương mặt kìm nén đến đỏ bừng, mắng: "Anh khốn kiếp!!!!"

Vừa dứt lời, lại nghe "Bốp bốp" hai tiếng, Thời Dịch không chút lưu tình ra tay, cô gái nhỏ nghẹn ngào, "Có ai bắt nạt người như anh đâu chứ."

Không cho cô nếm thử chút dạy dỗ thì đúng là được nước lấn tới.

"Đàng hoàng một chút cho anh." Thời Dịch nhéo mặt cô, "Nghịch nữa là anh đánh tiếp."

"Anh——"

Đình Nhân nhìn thấy ánh mắt anh, cắn môi dưới không dám mắng người nữa.

Thời Dịch mang cả người đầy lửa đi ra khỏi thư phòng rồi đi nhanh vào phòng tắm, mở vòi sen, dòng nước lạnh như băng chảy xuống, muốn dập lửa mà dường như không có tác dụng mấy.

...

Người đã lớn như vậy, còn bị đánh mông. Đình Nhân tức giận vô cùng, liên tục mấy ngày không thèm để ý đến anh, Thời Dịch muốn hôn thì cô né tránh, lúc ở nhà luôn khóa chặt cửa phòng, không cho anh đi vào, ngay cả hai ngày cuối tuần cũng không về nhà.

Trong lòng Thời Dịch rất rõ ràng, nha đầu ngốc này đang giận đối với anh.

Muốn gọi điện cho cô nhưng không bỏ được số điện, soạn tin nhắn xong lại xóa, xóa xong lại soạn tiếp, cuối cùng ném đi động đi chỗ khác, cái gì cũng không gửi.

Sinh nhật thầy Dương được tổ chức vào tối thứ bảy, Thời Dịch và Thẩm Ngạn cùng ngồi một bàn.

Trên bàn là những khuôn mặt quen thuộc, đa số đều biết nhau, sau khi mời rượu xong họ cùng nhau trò chuyện tán gẫu.

Nhà họ Thẩm và nhà họ Dương là thế giao, lúc Thẩm Ngạn mười mấy tuổi, thầy Dương đã cảm thấy đứa nhóc này rất thông minh, muốn thu nhận anh ta làm học trò, dẫn dắt anh ta học y, cha mẹ Thẩm Ngạn cũng có ý nghĩ này, kết quả là Thẩm Ngạn đối với ngành y một chút cũng không có cảm giác, trực tiếp thi vào trường quân đội.

Thẩm Ngạn hiện tại được nghỉ phép, vừa vặn ngay ngày sinh nhật của thầy Dương, thật hiếm thấy khi tất cả mọi người đều tụ tập cùng nhau, không tránh khỏi trêu ghẹo: "Không ngờ tới, học sinh mà thầy Dương đặc ý nhất lại là bạn nối khố của Thẩm Ngạn, đây đúng là duyên phận mà."

Thời Dịch cười một tiếng, mở bình rượu ra rót một ly đầy rồi ngửa đầu uống cạn, lại tiếp tục rót.

Thẩm Ngạn nhìn người này không hề thoải mái, anh ta hỏi: "Tâm tình không tốt?"

Thời Dịch lại uống cạn một ly, hơi mở môi phun ra một chữ: "Không."

"Đệt!"

Thẩm Ngạn chửi thề theo thói quen, đều là anh em với nhau, nhìn một cái sao anh ta có thể không biết Thời Dịch đang nghĩ gì chứ. Bình thường là một người rất giỏi kìm chế trừ khi là tình huống đặc biệt, nếu không một giọt rượu cũng không chạm vào, mới vừa rồi mấy người kia mời anh, anh đều không từ chối, vào lúc này còn ngồi uống một mình, thật sự khác thường, vô cùng khác thường.

Thẩm Ngạn hỏi: "Vì cô nhóc kia?"

"Cô nhóc nào?" Thầy Dương mới đi tới, vừa vặn nghe được câu hỏi của anh ta, không khỏi nhìn về phía Thời Dịch nói: "Thằng nhóc này có bạn gái?"

Tất cả mọi người vừa nghe được bắt đầu ồn ào lên.

"Giáo sư Thời, sao không mang người đến giới thiệu với chúng tôi hả?"

"Đúng đó, thầy Dương ngày ngày đều mong cậu có bạn gái, nếu đã có rồi còn không cho chúng tôi nhìn, nói gì đi nữa cũng phải cho thầy Dương nhìn chút chứ."

"Nói phải nói phải!"

"Thầy Dương, thầy nói có đúng không?"

Không đợi thầy Dương mở miệng, Thời Dịch đã nói trước: "Còn chưa phải lúc."

Mấy người đó lại náo loạn.

Thầy Dương mắng một câu: "Tên nhóc thối tha!"

Khó trách đối với Từ Hoàn Chi một chút cảm giác cũng không có, vốn dĩ đã có người trong lòng, cũng không biết hai đứa đã quen nhau bao lâu, cô gái kia là người như thế nào, tên nhóc này còn gạt ông, thầy Dương nhìn về phía anh nói: "Thời Dịch, thầy ngồi chờ ở đây, em đừng có không nói tiếng nào chạy đi nhận chứng đấy."

Thời Dịch cười: "Thầy nói vậy, em nào dám."

Thầy Dương vừa đi khỏi, Thẩm Ngạn hạ thấp giọng hỏi anh: "Thật sự là nha đầu kia?"

Thời Dịch không lên tiếng, xem như ngầm thừa nhận.

"Thật sự động tâm?"

Thấy anh không đáp, Thẩm Ngạn nhíu mày chặt hơn: "Thời Dịch, cậu phải nghĩ kỹ đó."

Giữa anh em với nhau, đùa giỡn là đùa giỡn, từ trước tới nay anh ta chưa từng nghĩ Thời Dịch thật sự sẽ ở chung một chỗ với nha đầu kia.

Xã hội hiện đại, tuổi tác kém nhau mười mấy tuổi rất phổ biến, cũng không phải vấn đề to tát gì, chẳng qua là giữa hai người, một người là giáo sư còn người kia là sinh viên, thân phận này quá nhạy cảm, Thời Dịch là một người chính chắn, không thể nào không nghĩ tới chuyện này.

Thẩm Ngạn tiếp tục nhỏ giọng nói: "Không nói đến thân phận của hai người, quan trọng là tình cảm của cô nhóc đó đối với cậu là tình yêu hay chỉ là sự ỷ lại? Chờ thêm ba năm hay năm năm nữa, cô nhóc phát hiện mình thật sự cũng không thích cậu mấy, đến lúc đó đòi chia tay, người thì còn trẻ, chỉ hai mươi mấy tuổi thôi, chính là tuổi thanh xuân nhưng còn cậu, lúc đó cũng ba mươi mấy tuổi rồi."

"Tính tình đó của cậu, nếu chia tay đoán chừng càng không dễ dàng yêu nữa, nửa buông nửa kéo, cậu là một người đàn ông, cho dù cậu không có vấn đề gì nhưng người lớn trong nhà không biết sẽ gấp thành cái dạng gì."

Thời Dịch theo nghề bác sĩ, còn cha mẹ anh hằng năm đều ở nước ngoài quản lý sản nghiệp của gia tộc, chuyện gì cũng chiều anh, chỉ sợ duy nhất một điều là con trai hai người không hề có hứng thú với phụ nữ, chỉ muốn độc thân cả đời, người không ở bên cạnh, nhưng không ít lần hỏi thăm thầy Dương và Thẩm Ngạn, nhờ họ giục anh.

Thẩm Ngạn cũng không thích giục gì, dẫu sao người cũng đã trưởng thành rồi, chuyện của bản thân tự có chủ kiến, giục

nhiều cũng phiền, anh ta không khỏi nhớ đến mình hồi trước, bị người nhà thúc giục còn nhiều hơn, thật vất vả mới có ngày nghỉ phép trở về, nhưng khi đụng phải bảy cô tám dì, lỗ tai xác định không được yên tĩnh, một đồng người tranh cãi, người này nói cô gái đó tốt, người kia nói cô gái nọ tốt hơn, mẹ anh ta nghe rất hưng phấn, rất sợ anh sẽ chạy trốn nên ra sức ép anh đi gặp mặt, cho đến khi anh ta mang bạn gái về nhà mới có được một thời gian yên tĩnh, vậy mà người lớn trong nhà lại bắt đầu nói tuổi anh ta đã lớn rồi, tiếp tục thúc giục hai người mau kết hôn.

Thẩm Ngạn không dám nói, đoán chừng kết hôn xong rồi lại tiếp tục giục sinh con, sinh con xong lại thúc giục sinh thêm đứa nữa...

Thời Dịch nghe anh ta nói xong, đập một cước: "Tôi dù gì cũng sắp ba mươi rồi, được một lần rung động, cái gì mà chia tay hử, tên đàn ông này không thể nói gì tốt được sao?"

Thẩm Ngạn: "Được, nói điểm tốt một chút, cô nhóc của cậu thích cậu, chỉ một mình cậu mà thôi, chỉ là cậu không được, được chưa."

Thời Dịch cười mắng: "Cút đi!"

Lúc này, điện thoại vang lên âm tin nhắn, anh lấy ra nhìn tin nhắn mới nhận được.

Cô nhóc: [Anh Thời Dịch, em không thoải mái.]

Thời Dịch cười một cái, nhắn lại: [Giả bộ.]

Chương 26

Gửi xong tin nhắn, Thời Dịch đặt điện thoại lên trên bàn, bỏ tay vào trong túi quần, Thẩm Ngạn chú ý đến động tác của anh, hỏi: "Cô nhóc kia?"

Thời Dịch nhếch miệng, lại lấy điện thoại ra xem, cô nhóc kia còn chưa trả lời.

Sau một lát, điện thoại vẫn không có động tĩnh gì như cũ, trong lòng anh bắt đầu có chút luống cuống, thật sự lo lắng, cầm điện thoại lên, gõ nhanh mấy chữ gửi đi: [Ở đâu?]

Cô vẫn không trả lời.

Thời Dịch nhíu mi, đứng lên gọi điện cho cô.

Bên kia reo một lúc lâu mới có người bắt máy, Thời Dịch hỏi: "Chỗ nào không thoải mái?"

"Trong lòng khó chịu." Đinh Nhàn dừng một chút, nói tiếp: "Muốn gặp anh."

Người đàn ông im lặng.

"Thật đó." Đinh Nhàn hạ giọng thật thấp nói: "Không gạt anh đâu."

Thời Dịch hỏi: "Ở đâu?"

Trong lòng Đinh Nhàn rất khó chịu, có lẽ vừa nhận được điện thoại của anh nên không nhận được vui mừng, nói: "Trên giường."

Thời Dịch trầm giọng: "Thiếu đòn phải không?"

Đinh Nhàn: "...Ở nhà." Và trên giường.

Thời Dịch cúp máy, ngồi xuống, Thẩm Ngạn hỏi anh: "Sao vậy?"

Thời Dịch uống một ly rượu, "Không có gì."

Hai anh em đối với nhau đã quá hiểu, một biểu cảm nhỏ cũng có thể đoán ra đại khái mọi chuyện, Thẩm Ngạn trực tiếp hỏi: "Cô nhóc kia sao rồi?"

"Hình như bị bệnh."

Thẩm Ngạn: "Vậy còn không mau về chăm sóc người ta."

Thời Dịch liếc anh ta một cái: "Không phải mới nãy nói hai chúng tôi không thích hợp sao?"

"Có hay không cũng không phải do tôi quyết định." Thẩm Ngạn đối với chuyện tình cảm là người rất thẳng thắn, nhất là sau khi bản thân đã nói chuyện yêu đương, càng ngày càng biết thương hương tiếc ngọc, dĩ nhiên, điều này chỉ đối với một mình người phụ nữ của anh ta mà thôi.

Anh ta dừng một chút, nói tiếp: "Nếu hai người bên nhau cũng tốt, mặc kệ người đời thế nào đi, dù sao bây giờ cô nhóc đó cũng là bệnh nhân, còn cậu là bác sĩ, nên về nhà nhìn chút đi."

"Tôi đã nói sẽ bỏ mặc cô ấy à?"

Thời Dịch cảm thấy Thẩm Ngạn gần đây rất giống phụ nữ, cuộc sống quá dễ chịu, nói nhiều không nói gì đi, chỉ số thông minh còn hơi thấp nữa chứ.

Anh rót thêm một ly, ngửa đầu uống cạn.

Luôn cảm thấy cô gái nhỏ so với bình thường không giống nhau, nhưng không nói ra được không đúng chỗ nào, cuối

cùng vẫn không yên tâm, anh đứng dậy nói: "Đi về trước đây."

"Chỉ là một cô nhóc, cậu làm gì mà gấp dữ vậy?" Thẩm Ngạn nhìn bóng dáng rời đi của anh, không nhin được bật cười, rồi lấy điện thoại ra gọi cho người phụ nữ của mình.

Lúc này, bữa tiệc cũng đã sắp tàn, Thời Dịch đi đến kính thấy một ly, trò chuyện mấy câu mới rời đi.

...

Chung Gia Mộc có ý với Đinh Nhàn, mấy bạn cùng phòng đều nhìn ra, Lưu Hân muốn gán ghép hai người, trùng hợp tuần này Đinh Nhàn không về nhà nên hẹn nhau ăn cơm.

Dĩ nhiên, Đinh Nhàn không biết chuyện này, hai người kéo tay nhau ra cổng trường, đi được một nửa đột nhiên nghĩ đến hai người còn lại trong phòng, cô hỏi: "Hân tử, chỉ có hai chúng ta thôi sao? Di Di và Tử Đình đâu?"

Trải qua khoảng thời gian sống chung trong phòng ký túc xá này, quan hệ bốn người càng thân thiết hơn, bình thường cũng hay đùa giỡn, Lưu Hân lớn nhất nên mọi người đều gọi cô ta là Hân tử.

Lưu Hân nói: "Tớ đã hỏi các cậu ấy rồi, các cậu ấy không đi."

Đinh Nhàn: "Giảm cân."

Lưu Hân: "Chắc là vậy."

Vốn tưởng chỉ có hai người các cô, đến nơi mới biết còn có Chung Gia Mộc, ăn được một nửa, Lưu Hân nói muốn đi nhà vệ sinh nên trên bàn chỉ còn lại cô và Chung Gia Mộc, vô cùng lúng túng.

Khi Chung Gia Mộc gấp thức ăn cho cô lần thứ N, cô rút cuộc không nhịn được lấy điện thoại ra nhắn tin cho Lưu Hân: [Hân tử, sao chưa quay lại? Không phải bị té trong nhà vệ sinh đó chứ?]

Đinh Nhàn gửi xong thì bỏ điện thoại vào trong balo, cô vừa ngẩng đầu lên liền thấy Chung Gia Mộc đang nhìn mình chằm chằm.

"Đinh Nhàn, sao cậu không ăn?"

"Có phải cậu không thích đồ ăn này không, hay gọi thêm hai món nữa nhé."

Mắt thấy cậu ta sắp gọi phục vụ, Đinh Nhàn vội nói: "Không cần không cần."

Cô có chút mất tự nhiên nói: "Tôi đã ăn no rồi, cậu không cần phải để ý đến tôi."

Nói xong, điện thoại vang lên, Lưu Hân trả lời cô: [Yên tâm yên tâm, không té trong đó đâu.]

Lưu Hân: [Đúng rồi, Đinh Nhàn tớ có chuyện tạm thời đi trước, hai người cứ từ từ ăn, ăn vui vẻ nhé, đừng về sớm làm gì, sau khi ăn xong có thể tản bộ chút.]

Đinh Nhàn hít sâu một hơi, trong lòng mừng cô ấy trăm lần.

Đơn giản chính là đang ghép đôi, cô là hoa đã có chủ rồi đó.

"Đinh Nhàn." Chung Gia Mộc nhìn cô, bất chợt hơi khần trương, lòng bàn tay cũng toát đầy mồ hôi, "Tôi... tôi vui..."

Đinh Nhàn cười một tiếng, cắt đứt lời cậu ta sắp nói: "Nếu bạn trai tôi biết tôi ăn cơm một mình với nam sinh khác chắc chắn anh ấy sẽ ghen."

Chung Gia Mộc sửng sốt, không thể tin nhìn cô: "Cậu có bạn trai?"

"Đúng vậy, anh ấy rất hẹp hòi động một chút là ghen." Đinh Nhàn hỏi cậu ta: "Haiz, đàn ông các cậu có phải đều như vậy hay không?"

Chung Gia Mộc lúng túng cười một tiếng: "Có lẽ vậy."

Sau khi ăn xong, Đinh Nhàn muốn trả tiền nhưng bị Chung Gia Mộc ngăn lại: "Việc trả tiền cứ để cho con trai."

Vừa nói, cậu ta đưa thẻ cho nhân viên phục vụ.

Đinh Nhàn cười yếu ớt: "Vậy cảm ơn nhiều."

Chung Gia Mộc đưa cô đến dưới lầu ký túc xá, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, trong lòng rung động một cái, nói: "Đinh Nhàn, sau này nếu có chuyện gì cần giúp cứ nói với tôi, mọi người đều là bạn học, đừng khách khí."

Mặc dù cô có bạn trai nhưng không có nghĩa là cậu ta không có chút cơ hội nào, chỉ cần chưa kết hôn, tất cả đều có thể.

Đinh Nhàn cũng không biết nên nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là nói cảm ơn lần nữa.

Sau khi Chung Gia Mộc rời đi, Đinh Nhàn lập tức bước nhanh hơn chạy lên lầu.

Lưu Hân chết tiệt, đợi cô tìm người tính sổ đi.

Khí thế hung hăng đi lên nhưng mới vừa tới cửa, cô liền dừng lại, bên trong truyền ra âm thanh khiến cô không có cách nào bước vào phòng.

"Hân tử, không hiểu cậu nghĩ gì, đây không phải là cậu đang hại anh họ mình à." Giọng nói của Bạch Tử Đình vừa giễu

cột vừa chói tai, người này so với người bình thường dịu dàng im lặng là một trời một vực, "Tớ nói cho cậu biết, lần trước chúng ta đi ăn cơm tớ đã nghi ngờ cô ta, nói gì mà đi nhà vệ sinh gọi điện, lúc tớ đến nhà vệ sinh bị khóa, ai biết cô ta ở bên trong làm gì chứ."

"Cậu đừng nói bậy bạ, Nhân Nhân là một cô gái đang hoàng." Nói đến chỗ này, điện thoại vang lên, có tin nhắn mới, Lưu Hân cầm lên nhìn.

Bạch Tử Đình hỏi: "Anh cậu nói thế nào?"

Lưu Hân sửng sốt mấy giây mới nói: "Anh họ tớ nói Đình Nhân có bạn trai."

"Tớ nói mà." Bạch Tử Đình càng nâng cao giọng, "Có bạn trai còn đi câu dẫn anh họ cậu, là có ý gì chứ?"

"Không thành thì không thành thôi, có biện pháp gì đâu." Lưu Hân buông tiếng thở dài, "Bữa cơm đó thật đắt, vì cô ta, anh họ tớ còn cố ý chọn nhà hàng đắt tiền, kết quả là cô ta đã có bạn trai, làm lãng phí hơn một ngàn tệ đó."

"Cô ta vui vẻ khi có người theo đuổi, có người tặng bốc, đùa giỡn với người khác, nói thật, tớ một chút cũng không thích cô ta, không phải chỉ y vào khuôn mặt xinh đẹp thôi sao, nhìn đẹp mắt thì có lợi ích gì, ai biết được bên trong bản thiếu thế nào chứ."

Lưu Hân có chút kinh ngạc: "Bình thường nhìn cậu và cô ta có quan hệ tốt lắm mà."

"Tôi nhìn cô ta đáng thương mới thương hại thôi."

Dừng mấy giây, Lưu Hân thấp giọng nói: "Cô ta như vậy đúng là làm cho người ta chán ghét, anh họ tớ cũng đã bỏ ra không ít sức lực trên người cô ta, những thứ quà vật kia đều

là anh họ tớ mang đến, anh họ tớ tiêu cũng không ít tiền trên người cô ta đâu."

Bạch Tử Đình: "Cô ta bám lấy anh họ, ý đồ còn không phải việc này sao, nhìn cô ta bình thường như vậy..."

Cùng lúc này, ngoài cửa vang lên một giọng nói: "Nhàn Nhàn, cậu đứng chỗ này làm gì sao không đi vào?"

Nghe vậy hai người bên trong cứng đờ.

Nắm ngón tay Đinh Nhàn nắm thật chặt, cô cảm giác mình đang run rẩy.

Cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua, bạn cùng phòng thường ngày trông dịu dàng hiền lành như vậy chỉ là bề ngoài, cô tự giấu cười một tiếng, trách mình không nhận ra sớm.

Hoàng Di còn không biết chuyện gì, hơi kéo cô một chút: "Nhàn Nhàn, cậu sao vậy, có phải không thoải mái hay không?"

Đinh Nhàn hít mũi một cái, quả thật có chút không thoải mái, cô từ hôm qua đã bắt đầu cảm mạo, đầu có chút choáng váng.

Đúng rồi, chiều hôm qua Bạch Tử Đình còn đội mưa đi mua thuốc cho cô, bây giờ nhìn lại, châm chọc biết bao nhiêu.

Thấy sắc mặt cô không tốt lắm, Hoàng Di có chút bận tâm hỏi: "Có phải đến kỳ kinh nguyệt không? Đi, đi vào trong để tớ pha cho cậu ly nước ấm, uống vào sẽ cảm thấy đỡ hơn."

Đinh Nhàn hít sâu một hơi, vào phòng.

Cô trực tiếp đi đến giường của mình bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí cực kỳ quỷ dị.

Lưu Hân có chút lúng túng, "Nhàn Nhàn, tớ không có ý đó, cậu nghe tớ giải thích."

Đình Nhàn nhìn về phía cô ta: "Được, cậu giải thích đi, tôi nghe."

"Tớ..."

Lưu Hân há miệng nhưng không nói, vô cùng quẫn bách, cô ta làm sao cũng không ngờ được Đình Nhàn đứng ở cửa nghe hết những lời cô ta và Bạch Tử Đình nói.

Đình Nhàn buồn cười, quay đầu tiếp tục thu dọn.

"Có cái gì phải giải thích, lời chúng tôi nói đều là sự thật." Nếu đã bị nghe thấy, Bạch Tử Đình cũng không có ý định giả bộ nữa, "Chúng tôi thật sự ghét cậu."

Đình Nhàn nói: "Vừa vặn tôi cũng ghét cậu."

Hoàng Di rót nước ấm đặt lên bàn, hướng về phía cô nói: "Đình Nhàn, cậu có bạn trai sao không nói sớm?"

"Tôi cần phải nói với cậu à?" Đình Nhàn giận đến bật cười: "Bạch Tử Đình, cậu sở dĩ ghét tôi như vậy là bởi vì cậu thích Chung Gia Mộc."

Vẻ mặt Bạch Tử Đình cứng đờ, dừng mấy giây mới nói: "Đúng, là tôi thích Chung Gia Mộc, vậy thì sao?"

"Cậu thích cậu ta, cậu không sai, cậu có thể quang minh chính đại theo đuổi, có thể cho cậu ta thấy tâm ý của cậu, những cái đó là chuyện của cậu không liên quan đến tôi, cậu còn cần ở trước mặt tôi giả bộ làm gì? Cố ý đối tốt với tôi, mỗi ngày giúp tôi lấy cơm, giúp tôi lấy nước, lúc tôi bệnh còn đội mưa đi mua thuốc, cẩn thận tỉ mỉ quan tâm, ngoài

mặt tốt như chị em ruột, có cần không? Giả bộ cho ai nhìn? Chung Gia Mộc?"

Ngày xưa tốt bao nhiêu thì bây giờ lại châm chọc bấy nhiêu, cô sớm nên nhìn rõ.

Lưu Hân không nghĩ mọi chuyện trở nên nghiêm trọng như vậy, cô ta tiến lên: "Nhàn Nhàn..."

"Cậu muốn nói cái gì?" Đinh Nhàn cười lạnh một tiếng, chuyển hướng sang cô ta: "Lưu Hân, bình thường cậu mang mấy món ăn vặt đến đều nói cậu mua, nếu không phải cho tớ thì mọi người trong phòng đều có, tôi cũng không từ chối, nhưng tôi không phải loại người thích chiếm tiện nghi của người khác, thường thì ngày hôm sau tôi cũng mua lại món khác cho cậu, giá cả tuyệt đối sẽ không thấp hơn những món ăn vặt mà cậu đã mua cho tôi đâu."

Nhắc tới chuyện này lại thấy nực cười, cô nhìn người trước mặt mình, nói tiếp: "Còn tối nay, tôi vốn định trả tiền nhưng anh họ của cậu đã giành trước, cậu ta là con trai, tôi cũng muốn chừa mặt mũi cho cậu ta, nếu như cậu thấy tiếc tiền thay anh họ mình thì tôi có thể trả tiền lại, nhưng mà tôi muốn làm rõ một chút, bữa tối nay, tôi hoàn toàn không biết là cậu muốn ghép đôi tôi với cậu ta, nếu như sớm biết tôi nhất định sẽ không đi."

"Đinh Nhàn, cậu đừng có nói không buông tha ai..." Bạch Tử Đình còn muốn nói gì nhưng đã bị Lưu Hân kéo lại, cô ta mới không nói thêm gì nữa.

Hoàng Di không ngờ mối quan hệ giữa mọi người sẽ phát triển thành như vậy, muốn khuyên ngăn nhưng không biết nói gì, cô ấy có chút mờ mịt đứng đó, cho đến khi Đinh Nhàn đeo balo đứng lên, mới hoàn hồn lại: "Nhàn Nhàn, đã trễ thế này cậu đừng về."

Thật ra Hoàng Di và Đinh Nhàn trước kia rất giống nhau, không thích nói nhiều, lá gan cũng nhỏ, sau đó Đinh Nhàn phát hiện, cô càng sợ càng không đánh lại, bị người ta khi dễ hơn, bị coi là kẻ ngốc.

Đối với Chung Gia Mộc, Đinh Nhàn đã sớm muốn cự tuyệt, nhưng ngại vì Lưu Hân, cô vẫn đang suy nghĩ phải làm sao để không làm mất lòng mọi người, hơn nữa con trai người ta cũng chưa nói thích cô thì cô cũng không thể nào từ chối, chỉ có thể nỗ lực tránh mặt.

Bạch Tử Đình thích Chung Gia Mộc cô đã sớm nhìn ra, còn từng có ý định chừa ra không gian riêng cho hai người họ, những thứ này cô không cần phải giải thích.

Đinh Nhàn nhìn Hoàng Di một cái: "Xin lỗi."

Cô chạy xuống lầu ký túc xá, bên ngoài có chút lạnh, gió thổi tới tấp, vốn cảm thấy không có chuyện gì ghê gớm, nhưng hiện tại trong mắt có chút ê ẩm.

Khó chịu và oan ức.

Nghĩ mình cũng đáng đời, cuối tuần không chịu về nhà, còn muốn giận đối với Thời Dịch, lần này thì tốt rồi, ký túc xá cũng ở không nổi nữa, cô định mai sẽ tìm thầy hướng dẫn xin học ngoại trú.

Gió vẫn tiếp tục nổi lên, Đinh Nhàn gọi một chiếc xe.

Về đến nhà, vốn định cầu an ủ kết quả trong nhà không một bóng người, cổ họng khô khốc, làm cô vô cùng khó chịu, cô rót cho mình ly nước rồi nằm lên giường.

Ngủ một giấc, mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn đồng hồ một cái, không nhìn được gửi một tin nhắn cho anh: [Anh Thời Dịch, em không thoải mái.]

Kết quả người đàn ông lại trả lời là [Giả bộ].

Đinh Nhàn bị chọc tức, ném điện thoại qua một bên, mắng: Đồ heo thúì.

Trong chốc lát, điện thoại không ngừng vang lên âm tin nhắn, cô nhắm mắt ngủ, không động.

Cho đến khi chuông điện thoại vang lên cô mới bắt máy.

Bên kia có chút ồn ào, cũng không biết anh đang ở đâu, sau khi nói chuyện điện thoại xong, Đinh Nhàn ngủ thiếp đi, không biết qua bao lâu bị người ta ôm vào lòng.

Nhiệt độ trên người cô hơi cao, Thời Dịch sờ trán cô, cau mày: "Sốt tại sao không nói?"

Nếu không phải anh không yên tâm chạy về không chừng còn nghiêm trọng hơn.

Đinh Nhàn híp mắt, hơi thích ứng ánh sáng.

"Anh Thời Dịch."

Đinh Nhàn ôm anh, cọ cọ vài cái: "Thật khó chịu."

Giọng có chút khàn, nói chuyện cũng đau, chính cô cũng không biết cơ thể khó chịu hay trong lòng khó chịu.

Thời Dịch vỗ nhẹ lưng cô, để cô nằm xuống, vừa muốn đứng dậy đã bị cô gái nhỏ kéo lại: "Anh Thời Dịch, anh đừng đi."

"Ở đây với em có được không?"

Giọng cô không tự chủ mang theo mấy phần khẩn cầu, Thời Dịch phát hiện tâm tư cô nhóc này hơi không đúng, hạ thấp giọng nói: "Anh lấy thuốc cho em."

Không đành lòng lấy tay cô ra, không thể làm gì khác hơn là nhẹ giọng dụ dỗ: "Ngoan, anh đi nhanh sẽ trở lại."

Đinh Nhàn không muốn uống thuốc, nhưng theo tính tình của Thời Dịch sẽ không để cô tùy ý, cô không thể không buông tay.

Trong phút chốc, Thời Dịch lần nữa đi vào, một tay bung ly nước ấm, tay khác xách theo hòm thuốc.

Mí mắt rất nặng, Đinh Nhàn lười mở ra, chỉ nghe được một trận âm thanh ma sát, nhưng cảm thấy đặc biệt an tâm, ngay tại lúc cô thiếu chút nữa ngủ mất, người lại bị ôm dậy, người đàn ông thấp giọng: "Há miệng."

Cô há miệng theo lời anh, Thời Dịch đặt nhiệt kế vào miệng cô, cứ ôm cô ngồi như vậy.

Chỉ chốc lát sau, lấy nhiệt kế ra nhìn một cái, quả nhiên sốt cao, 39 độ, sốt như vậy đầu óc cũng hồ đồ.

Đinh Nhàn ngửi được mùi thuốc, cau mày: "Thật là hôi."

Thời Dịch đưa nước ấm đến bên miệng cô, trước hết để cho cô uống một hớp, Đinh Nhàn nhìn những viên thuốc đầy màu sắc trong tay anh, chỉ cảm thấy đau đầu, "Sao nhiều vậy?"

Chỉ bị cảm thôi mà, uống thuốc bột là được rồi, nhiều như vậy cô đột nhiên muốn khóc.

Thời Dịch kiên nhẫn dụ dỗ cô: "Uống vào sẽ nhanh khỏi."

Vừa nói vừa đưa đến bên miệng cô, Đinh Nhàn luống cuống, rất sợ anh trực tiếp cho hết vào trong miệng mình, vội vàng lấy một viên trong lòng bàn tay anh: "Để em tự uống."

Việc cô uống thuốc có hơi kiểu cách, người khác toàn là uống mấy viên một lượt rồi uống miếng nước là hoàn toàn nuốt trôi, nhưng cô không làm được, phải uống từng viên một nếu không sẽ rất dễ dàng nôn ra.

Trước kia còn khoa trương hơn, uống thuốc phải nghiền thành bột như trẻ em vậy, sau đó quả thực cảm thấy khổ cực nên thử uống từng viên, từ từ mới thành thói quen.

Uống hết một ly nước chỉ mới với đi phân nửa phần thuốc, Thời Dịch đành ra ngoài rót cho cô một ly khác.

Uống thuốc xong, Đinh Nhàn lại nằm xuống, lúc này đã tỉnh táo hơn, Thời Dịch đứng bên người cô mở hòm thuốc ra lần nữa, lấy ra một ống tiêm từ bên trong.

Đinh Nhàn nhìn động tác của anh, có chút sợ hãi, giọng run rẩy hỏi: "Anh Thời Dịch, anh, anh muốn làm gì?"

Thời Dịch một bên đẩy không khí trong ống tiêm ra ngoài, một bên đi về phía cô: "Tiêm một mũi, ngủ một giấc sẽ không khó chịu nữa."

Đinh Nhàn nhìn kim tiêm trong tay anh, theo bản năng rúc sâu vào trong chăn, vừa mới rúc vào đã bị người đàn ông bắt lấy cánh tay kéo ra.

"Em uống nhiều thuốc rồi, ngày mai sẽ khỏe thôi, không tiêm có được không?" Giọng cô gái nhỏ mang theo chút nức nở cầu xin anh: "Anh Thời Dịch, em không muốn tiêm, em sợ."

"Không đau."

Đinh Nhàn chống cự: "Vậy cũng không muốn."

Thời Dịch nhin xuống tâm tình trong lòng, dỗi dành cô: "Đình
Nhàn, nghe lời."

Chương 27

Đinh Nhàn nhìn cây kim nhọn kia, trong lòng sợ hãi không thôi, ra sức lắc đầu: "Không muốn, em không tiêm."

"Đinh Nhàn, ngoan một chút nào." Giọng người đàn ông rất dịu dàng, giống như đang dỗ trẻ con vậy, ngược lại lực đạo trên tay không nhẹ, xoay người cô lại đè trên giường, thấp giọng nói: "Tự mình tới hay đợi anh."

Đinh Nhàn bị buộc nằm xuống, do bị bệnh nên thân thể vốn chẳng có mấy sức lực, lúc này bị anh đè không còn chút sức lực chống cự nào, cô quay đầu nhìn sang, Thời Dịch đã đặt tay bên hông cô, giống như giày kẻ tiếp anh sẽ kéo quần cô xuống luôn vậy, rồi đột ngột tiêm vào da cô.

"Để em để em tự tới."

Nếu phản kháng không có hiệu quả, không bằng thuận theo, lúc này cũng không để ý xấu hổ gì nữa, Đinh Nhàn hít sâu một hơi, dẫu vẻ không sợ chết, cô dè dặt kéo quần xuống, nhẹ giọng: "Anh Thời Dịch, anh nhẹ một chút nha."

Cô gái nhỏ nằm sấp trên giường, đôi chân thon dài thẳng tắp, hơi run rẩy.

"Ừ."

Thời Dịch đáp lại, giọng nói không tự chủ hơi khàn khàn, anh nhìn qua nơi khác, cau mày, rất nhanh khôi phục lại trạng thái bình thường, cầm lấy bông gòn bắt đầu lau cồn lên da.

Đinh Nhàn không dám nhìn, nhắm mắt lại chôn mặt trong gối, bỗng nhiên trên móng chột lạnh, cô theo bản năng hơi co người, Thời Dịch giữ người cô: "Đừng động."

"Một chút sẽ tốt thôi."

Dứt lời, trên mông truyền đến một trận đau nhói, hai tay cô nắm thật chặt, không nhịn được kêu thành tiếng: "Thật là đau!"

Thời Dịch nhìn cô một cái, rất nhanh kết thúc, rồi kéo quần cô lên che lại, sau đó xoay người sang chỗ khác dọn dẹp, chờ anh xoay người lại lần nữa chỉ thấy cô gái nhỏ đang sờ mông mình, trừng mắt với anh: "Anh đừng nói mình không cố ý."

"Cái gì?"

"Cố ý ra tay mạnh như vậy, trả thù em."

Mỗi lần làm gì cũng bị đau mông, lần trước là anh đánh, lần này là tiêm thuốc, không phải chỉ giận dữ với anh chút thôi sao, không ngờ ghim lâu như vậy.

Đình Nhân quay người đưa lưng về phía anh, giận dữ không để ý đến.

Thời Dịch bị dáng vẻ này của cô chọc cười, kéo chăn qua đắp kín cho cô, nhéo gương mặt một cái, không nhịn được cúi người xuống hôn cô, Đình Nhân đưa tay ra cản lại, đôi môi mỏng của anh liền chạm vào lòng bàn tay cô, ấm áp, mềm mại, cô đột nhiên cảm thấy mình nóng hơn, muốn lấy tay ra nhưng bị anh giữ chặt.

Thời Dịch hôn tay cô, hạ người xuống tìm môi cô: "Còn giận?"

"Không." Hai người cách nhau quá gần, có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, lúc nói chuyện môi cũng cọ vào nhau, Đình Nhân nghiêng đầu nói: "Sẽ lây bệnh cho anh đó."

Thời Dịch cười khẽ, nâng mặt cô lên đè người xuống, dễ dàng tìm được môi cô, anh hôn rất cẩn trọng, đầu lưỡi tỉ mỉ mô tả, lướt qua hàm răng cô, cuốn lấy đầu lưỡi, quấn quýt không rời.

So với mấy lần kịch liệt trước kia thì nụ hôn này vô cùng dịu dàng, dịu dàng đến nỗi khiến Đinh Nhân có một loại ảo giác, giống như bản thân là bảo bối quý giá của anh, cẩn thận sợ chạm vào sẽ hỏng.

Nụ hôn này rất dài, càng về sau hô hấp của hai người loạn thành một đoàn, Thời Dịch tách ra, trán kề trán với cô, cô gái nhỏ giống như bị thiêu cháy, gò má ửng đỏ, thân thể nóng hổi.

Đinh Nhân nhìn môi người đàn ông gần trong gang tấc, liền ngẩng đầu hôn lên.

Thời Dịch còn chưa phản ứng kịp thì môi mềm mại của cô đã dính sát vào, vốn trong lòng anh đang ngứa ngáy khó chịu, bị cô gái nhỏ hôn một cái, đầu óc trong nháy mắt trống không, mấy giây sau mới đè nén lại đứng lên, thấp giọng nói: "Ngủ một giấc thật ngon đi."

"Anh ở cạnh em được không?"

Cô gái nhỏ nhìn anh, khóe miệng nhếch lên không có ý tốt, giọng lại có ý vị sâu xa.

Bị bệnh còn nghịch, Thời Dịch trầm giọng: "Muốn bị đánh?"

"Anh không thể bắt nạt người bệnh được."

Mặt cô đầy vẻ đáng thương, tố cáo anh không nên hung dữ.

Thời Dịch thật sự không có biện pháp với cô, bất đắc dĩ nói: "Em buông anh ra trước, anh đi lấy sách rồi quay lại."

Đình Nhân nhìn anh, dường như rất sợ người đi không trở lại, mấy giây sau nói: "Gạt người là con chó."

Thời Dịch "..."

Thời Dịch dọn dẹp xong, mang theo một cái ghế vào phòng ngồi cạnh giường cô, cầm sách đọc, kết quả cô gái nhỏ cũng không ngủ, nhìn anh chăm chăm, bảo sao anh không phân tâm cho được.

Rốt cuộc không nhịn được nghiêng đầu: "Còn chưa ngủ?"

Đình Nhân nói: "Em muốn ôm anh ngủ."

Ánh mắt cô chân thành, nửa điểm đùa giỡn cũng không có, là thật sự muốn ôm anh ngủ, cảm giác đó rất an toàn, chỉ thuộc về cô, khiến cô mê luyến, để cho cô cảm thấy cho dù có xảy ra chuyện gì cũng không phải chịu một mình, còn có anh ở bên cạnh, anh sẽ đứng cạnh cô, vĩnh viễn ở chung một chỗ với cô.

Thời Dịch hơi mím môi, nhẹ nhàng xoa tóc cô: "Ngủ đi, đừng làm rộn."

Đình Nhân nhân cơ hội ôm lấy cánh tay anh thật chặt, sợ anh sẽ rút lại, gắt gao ôm lấy, đầu nghiêng qua dán mặt lên, tìm một vị trí thoải mái, khóe miệng cong cong, nhắm mắt lại: "Em ngủ đây."

Đụng phải một cô nhóc vô lại như vậy, Thời Dịch thật sự bó tay.

Biết cô gái nhỏ bị bệnh không dễ chịu, anh vốn định chăm sóc, cô nói yêu cầu gì anh cũng sẽ tận lực thỏa mãn, chẳng qua việc ôm ngủ...

Anh cũng không dám đến gần cô quá, gần một chút sẽ không nhịn được mà thân thiết, thân thiết một chút cô nhóc lại không đứng đắn, luôn làm lòng anh ngứa ngáy, anh chỉ sợ ngày nào đó mất khống chế sẽ thật sự ăn cô.

***

Đình Nhân ngủ rất say, rất an ổn, trời vừa sáng cô đã tỉnh lại, nhìn người đàn ông bên cạnh mình, còn có chút mơ màng.

Cô bối rối mấy giây, vén chăn lên nhìn một lượt, hai người vẫn còn mặc quần áo.

Nhớ đến chuyện tối ngày hôm qua, cô cười ngây ngô một trận, nhìn người đàn ông đẹp trai ngủ cạnh mình, không thỏa mãn lắm nên quyết định duỗi tay ra ôm anh, gác chân lên người anh, vùi đầu trong lồng ngực ấm áp của anh, cô nhắm mắt, không muốn rời giường.

Thời Dịch tối hôm qua ngủ trể, trong mơ mơ màng màng cảm giác có vật mềm mại dính sát vào người mình, cọ trong ngực anh một cái, giống như một con mèo con, quả thực rất mệt mỏi, vốn muốn tiếp tục ngủ ai ngờ vừa trở mình bên tai liền vang lên một âm thanh mềm nhũn: "Anh Thời Dịch, anh đè em."

Đột nhiên tỉnh táo.

Anh mới vừa mở mắt, cô gái nhỏ liền dính sát đến, khóe miệng cong lên, lúc nói chuyện còn không tự chủ mang theo sự vui vẻ, "Anh Thời Dịch, em đã hết sốt rồi."

Nhiệt độ đã hạ xuống.

Thời Dịch chống người đứng lên, đo lại nhiệt độ cho cô lần nữa, xác nhận không có vấn đề gì, rồi anh nhìn đồng hồ một

chút, đẩy nắp hòm thuốc lại, dặn dò: "Thuốc anh để trên bàn, sau khi ăn xong một ngày uống ba lần."

Nói xong quay người lại thấy cô gái nhỏ cau mày, lại nói tiếp: "Chuyện này anh sẽ nói với dì Trương, không được giờ thủ đoạn, ngoan ngoãn cho anh."

Đinh Nhàn buồn bực mím môi, người đàn ông này cứ như con giun trong bụng cô, cô vừa mới nghĩ thì anh đã đoán được cô muốn làm gì.

Thời Dịch đi không lâu thì dì Trương đến, hầm một nồi canh xương, nói muốn bồi bổ cho cô, khẩu vị Đinh Nhàn đã tốt hơn nên uống hai chén, người cũng thoải mái ra không ít.

Cô ăn cơm trưa rồi về phòng, cầm lấy điện thoại nhìn một chút, "Phòng tiên nữ" có hai tin nhắn chưa đọc.

"Phòng tiên nữ" là nhóm chat của phòng ký túc xá các cô.

Đinh Nhàn sững sốt mấy giây, mở ra.

Tôi là Hân đại tỷ: @Tiểu Nhàn Nhàn của tôi, chuyện hôm qua là tớ không đúng, anh họ tớ cũng đã nói với tớ rồi, là tớ không làm rõ ràng tình huống lúc đó, tớ xin lỗi cậu, cậu đừng tính toán với tớ nữa, trở về phòng ký túc đi.

Tôi là Tiểu Di: @Tiểu Nhàn Nhàn của tôi, trở lại đi, cậu không có trong phòng tớ không quen.

Đinh Nhàn nhìn tin nhắn, vô cùng bình tĩnh, bất luận cô có ở đó hay không thì có một vài thứ đã tan vỡ cũng không còn cách nào như lúc ban đầu nữa.

Ấn tượng đầu tiên tốt bao nhiêu thì bây giờ thất vọng bấy nhiêu, mà loại thất vọng này đến một giới hạn nhất định sẽ

khiến cho lòng người lạnh lẽo, cho dù thế nào đều sẽ có một bức tường ngăn cách.

Nhưng mà, người không đáng giá quen thân cô không cần phải lãng phí tình cảm của mình.

Đình Nhàn vừa muốn thoát khỏi nhóm chat bỗng nhận thêm một tin nhắn nữa, là tin nhắn riêng của Hoàng Di.

Hoàng Di: [Nhàn Nhàn, hôm nay lúc vào trường tớ có nhìn thấy Chung Gia Mộc và Bạch Tử Đình, biểu cảm của Chung Gia Mộc có điểm lạ, tớ cảm thấy hình như Bạch Tử Đình đã nói cái gì đó với cậu ta.]

Đình Nhàn đọc xong nhắn lại: [Kệ cậu ta đi.]

Sáng ngày hôm sau Đình Nhàn về trường, cô không về ký túc xá mà trực tiếp đi đến lớp học.

Khoảng chừng còn mười mấy phút nữa mới vào học, các nữ sinh rảnh rỗi liền bắt quái chuyện tình yêu, Đình Nhàn ngồi sau hai người đó, từ đạo diễn nổi tiếng cho đến minh tinh nổi tiếng trốn thuế, Đình Nhàn nghe hơi nhức đầu, chỉ hy vọng chuông vào học mau vang lên.

Khi Đình Nhàn xem đồng hồ trên điện thoại lần nữa, chỉ nghe người sau lưng nói: "Này, cậu nghe gì chưa, giáo sư Thời có bạn gái."

Trong lòng cô run lên.

"Cái này tớ có nghe, trong diễn đàn cũng có đăng, còn có hình nữa."

"Vốn còn có người đăng lên nhưng đã bị lãnh đạo trường xóa bài rồi, cũng không biết nguyên nhân gì."

"Sợ ảnh hưởng không tốt à?"

"Có gì mà ảnh hưởng không tốt, giáo sư Thời ở tuổi đó có bạn gái là bình thường."

"Ai biết được, lãnh đạo có thể thấy đó là chuyện riêng tư của thầy Thời, không muốn để mọi người công khai thảo luận thì sao."

"Haiz, cũng không biết hình dáng cô gái đó thế nào."

"Nhìn có chút thấp, rất gầy, hảnh không đẹp lắm."

"Hâm mộ quá đi, trời cao sao không ban xuống cho tớ một người bạn trai như vậy hả."

"..."

"..."

Sau lưng hai người đó vẫn còn nói đùa, nhưng Đinh Nhàn không còn tâm tư nghe nữa, vội vàng mở di động ra, việc các cô ấy nói chắc hẳn vẫn còn trong nhóm chat của lớp, trong đó quá nhiều người, tin nhắn đã hiển thị 99+, kéo mãi cũng không đến cuối, lúc trước cô cảm thấy quá ồn ào, nên tắt thông báo, bình thường trừ khi rảnh rỗi nếu không cũng không đọc.

Mở từng chút, còn chưa kịp xem thì tin nhắn mới nhảy ra không ngừng, cô nhìn từng cái một, trong lòng hoảng sợ.

[Nhìn hình đi, là trường học cạnh trường chúng ta đó, cô gái đó nhìn đáng dấp tuổi tác cũng không lớn, chẳng lẽ...]

[Trời ạ, tôi mù rồi, làm sao có thể!!!!]

[Làm sao không thể, trường chúng ta cũng rất bình thường, giáo sư và sinh viên, kích thích thật!]

[A, giáo sư cũng là đàn ông, có nhu cầu cũng quá bình thường.]

[Ha ha ha, nói đúng, cởi quần áo đều giống nhau, đám con gái các cô quá ngây thơ.]

[Đám con trai mấy người nói chuyện sao chua như vậy.]

[Nếu là trường chúng ta, chuyện này chắc ảnh hưởng rất lớn đó, tôi cảm thấy giáo sư Thời là một người thông minh sẽ không tự hủy hoại tương lai của mình đâu.]

[Xúc động là ma quỷ, ai biết được, nhưng chẳng qua chỉ nói chuyện yêu đương thôi, không có nghiêm trọng như vậy chứ.]

[Nếu là sinh viên trường chúng ta, chuyện này thật sự nghiêm trọng đó, dư luận xã hội, bạo lực mạng, đừng coi thường, sẽ giết người đó.]

...

Đinh Nhân nhìn tin nhắn không ngừng nháy ra, huyết thái dương đột nhiên giật giật, bên cạnh có một nữ sinh ngồi xuống lúc nào cô cũng không biết, cô ngẩng đầu, trong nháy mắt khi đối phương thấy cô, cười một tiếng chỉ vào điện thoại: "Ôi, tôi cảm thấy đáng người và khuôn mặt trong hình nhìn giống cậu thật."

Cô ta nhìn chăm chăm hai giây, đột nhiên hô to: "Không phải là cậu đó chứ?"

Chương 28

"Ôi, tôi cảm thấy dáng người và khuôn mặt trong hình nhìn giống cậu thật."

Cô ta nhìn chăm chăm hai giây, đột nhiên hô to: "Không phải là cậu đó chứ?"

Cô ta la to như vậy, mọi người chung quanh cũng chú ý đến, nhìn chăm chăm hai người, Đinh Nhàn đột nhiên có một loại dự cảm bất thường, cô theo bản năng nhìn theo ngón tay của nữ sinh đó, kinh ngạc vô cùng.

Người trong hình quả nhiên là cô.

Lần trước Thời Dịch dạy xong ở trường kế bên nên đón cô ven đường, cô lên xe vừa lúc bị chụp được, cũng may là cô cúi đầu, không chụp được chính diện khuôn mặt, hình cũng tương đối mờ, bọn họ chắc căn cứ vào biển số xe mới nhận ra đó là Thời Dịch.

Đinh Nhàn thoáng thở phào nhẹ nhõm, có người vây lại, lại nhìn hình rồi nhìn cô so sánh.

"Nói thật, nhìn giống lắm đó."

"Nhất là dáng người, thật sự quá giống."

"Đúng vậy, cũng gầy thế này, vóc dáng nhìn cũng không sai biệt lắm."

Trong lúc nhất thời, bốn phía quanh Đinh Nhàn ngồi đầy người, trên mặt bọn họ đều lộ vẻ hưng phấn, một nữ sinh còn kéo cô hỏi: "Thật sự là cậu?"

Trong lòng Đinh Nhàn căng thẳng, cô đề xuống tâm tình bất an của mình, cong môi cười một cái: "Các cậu đừng có nói đùa, làm sao là tôi được."

"Nhưng giống thật mà."

"Đúng đó, không nói còn không cảm thấy, giờ nhìn quả thật giống y đúc."

"Còn có tấm hình nhìn rất giống đang hôn đó! Cũng buộc tóc đuôi ngựa giống cậu thế này này."

Một người không thể tin che miệng lại: "Ôi, giáo sư Thời thật sự cặp với sinh viên..."

Lời này vừa nói ra, mọi người sôi trào.

"Trời ạ, bọn họ đoán chừng không phải là thật chứ."

Ánh mắt của mọi người rơi vào trên người Đinh Nhàn, vô hình chèn ép cô, Đinh Nhàn cố gắng giữ bình tĩnh: "Các cậu đang nghĩ gì vậy, nếu là tôi thì tôi đã sớm vui mừng rồi, hơn nữa cột tóc đuôi ngựa thì đây người, nhìn đi, các cậu cũng cột vậy mà."

Đúng lúc này, chuông vào học vang lên, mọi người giải tán, Đinh Nhàn nhìn mọi người xung quanh, bất chợt cô thấy bọn họ thật khủng khiếp, giống như giây tiếp theo sẽ đem cô ăn tươi nuốt sống vậy, cô không có cách nào tưởng tượng được, nếu như bọn họ biết được sự thật người đó là cô thì sẽ nói thế nào, cô ngược lại không có vấn đề gì, nhưng mà Anh Thời Dịch thì khác, danh dự của anh chẳng lẽ sẽ bị hủy vì một người như cô sao?

Trong lúc nhất thời thấy hối hận, ban đầu sao cô không đăng ký trường y khác chứ.

Có thể thay đổi suy nghĩ một chút, nhưng bất luận cô học ngành gì, chỉ cần là sinh viên thì sẽ đều bị dư luận chỉ trích, giữa bọn họ sẽ tồn tại vấn đề. Là cô quá ngốc, quá ích kỷ, thích anh, ỷ vào việc anh cưng chiều mình mà không ngừng đến gần anh, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến cảm nhận của anh, vì anh mà cân nhắc qua.

Vậy còn anh thì sao? Anh thông minh như vậy, là một người chính chắn, phải chăng đã sớm nghĩ đến ngày này.

Một buổi học, tâm tình Đinh Nhàn không yên, cô không biết phải làm sao, trên đời không có bức tường nào không lọt gió, một ngày nào đó chuyện này chắc chắn sẽ bị phơi bày trước ánh sáng, đến lúc đó cục diện sẽ như thế nào?

Đinh Nhàn không biết mình ra khỏi phòng học thế nào, điện thoại vang lên không ngừng, cô không có dũng khí lấy ra nhìn, cho đến khi đi về ký túc xá, rốt cuộc không nhịn được mở điện thoại ra đọc từng tin tức một, không ngừng kích thích dây thần kinh.

[Có người chứng thực, chính là sinh viên trường chúng ta! Mẹ nó thật kích thích!]

[Đạo đức đúng tệ, khó trách lãnh đạo phải xóa tin tức trên diễn đàn, nhất định là sợ ảnh hưởng không tốt đến trường học mà.]

[Khẳng định luôn, làm chuyện xấu như vậy, chức vị của thầy ấy khó giữ nổi.]

[Vốn chỉ là công việc thêm, ở chỗ này để lấy chút danh tiếng mà thôi, rất ít giờ dạy, có chức vị ở đây hay không cũng như nhau cả.]

[Giáo sư Thời đã cống hiến biết bao nhiêu công sức trên phương diện y học các người không biết à? Mặc dù thầy ấy

rất ít giờ dạy nhưng mỗi giờ đều đem hết kiến thức mới nhất giảng dạy cho chúng ta, bây giờ ngược lại không được tôn trọng, còn bị lãng mạ như vậy????]

[Thầy ấy có lợi hại hơn nữa nhưng nhân phẩm không tốt thì đen cả đời, dù sao tôi cũng không đi học lớp của thầy ấy nữa, các người muốn đi thì đi đi.]

[Nhìn vậy không biết đã dụ dỗ bao nhiêu nữ sinh, người như vậy tôi cũng không dám đi học.]

[??? Các người ban đầu sùng bái thầy ấy thế nào hả, còn nói gì mà muốn trở thành bạn gái thầy ấy? Bây giờ từng người một đều quay lưng.]

[Các người chỉ đang nói giáo sư Thời, còn không biết chừng nữ sinh đó câu dẫn thầy ấy thì sao?]

[Một bàn tay cũng không thể kêu to, cô gái đó quá ti tiện, đàn ông mà, sao nhin được cảm dỗ chứ, tự nhiên sẽ xảy ra chuyện thôi.]

[Các người không biết thì đừng nói bậy bạ, cái gì mà xác thực, thầy ấy chính miệng thừa nhận rồi à?]

[A, làm loại chuyện này ai mà ngu đi thừa nhận chứ?]

[Ai đăng tin nóng, dám ra đây không? Chúng có đâu? Các người cũng quá đáng lắm đó.]

[Tôi phát hiện vẫn còn mấy người thật sự chưa từ bỏ ý định, nhìn liếc mắt một cái cũng thấy được rồi cần gì chứng cứ? Thầy Thời ở trên xe kề cận với sinh viên, nữ sinh kia trên vai đeo balo đó, không phải sinh viên trường chúng ta thì ở đâu hả?]

[Lần này giáo sư Thời đúng là tình thú!]

[Ha ha ha ha ha! Hình tượng sinh động!]

...

Đình Nhàn trong lúc nhất thời cứng đờ, cô ngây người ngồi yên, chợt thấy trên mặt hơi lạnh, giơ tay lên lau đi thì sững sờ, từ khi mẹ bỏ cô đi, cô hầu như chưa từng khóc, có khổ có mệt mỗi đi chẳng nữa cũng chịu đựng cho qua, chưa bao giờ rơi một giọt nước mắt nào, đây là lần đầu tiên.

Chuyện đã vượt xa sự tưởng tượng của cô, chỉ mấy tấm hình đã sinh ra rắc rối như vậy, dư luận quả nhiên đáng sợ, hủy hoại tất cả của anh, nói anh thành một người hạ lưu lợi dụng chức quyền cấu kết với sinh viên.

Cô đột nhiên cảm thấy mình thật vô dụng, trừ khóc ra lại không nghĩ được biện pháp gì, cô không dám đối mặt, càng không biết giải quyết ra sao, nước mắt rơi không ngừng, cô cầm lấy điện thoại muốn gọi điện chợt nghe được một loạt tiếng bước chân, nên vội vàng lau khô nước mắt.

Hoàng Di từ bên ngoài đi vào, để ý thấy vành mắt cô đỏ hoe, không khỏi hỏi: "Nhàn Nhàn, cậu sao vậy?"

"Không có chuyện gì."

Trong lòng Đình Nhàn bấn loạn, cô nằm xuống giường của mình, nhắm mắt, muốn để bản thân yên tĩnh đôi chút.

Hoàn Di cho rằng cô đau buồn vì chuyện trong phòng ký túc xá nên đi đến khuyên nhủ: "Nhàn Nhàn, cậu cũng đừng để tâm đến mấy lời của các cậu ấy, không cần tức giận, bản thân thấy không thẹn với lương tâm là được, không cần để ý người khác nói gì."

Đình Nhàn nói: "Tớ biết."

Hoàng Di lại nói: "Nhàn Nhàn, hôm nay cậu đừng về nhà ở lại đây đi, còn có tớ ở đây."

"Ừ."

Cô nhỏ giọng đáp lời, trên thực tế cô cũng không định xin học ngoại trú nữa.

Đinh Nhàn đã tính toán tốt rồi, mọi chuyện đều do cô, cô không dám thừa nhận, thừa nhận đồng nghĩa với hồngбет, những người đó chỉ biết dùng từ ngữ nặng nề công kích người cô yêu thương.

Yếu đuối như vậy, vô dụng như vậy, cô có tư cách gì ở cạnh anh?

Cô đã từng ảo tưởng trở thành người nhà của anh, bọn họ sẽ kết hôn, sinh con, cả nhà bọn họ sẽ giống như trong truyện cổ tích vậy, hạnh phúc sống bên nhau cả đời, còn bây giờ những điều đó chỉ là ảo tưởng mà thôi, tất cả đều gạt người, có vài thứ không thuộc về cô thì cả đời cô cũng không có cách nào có được.

Soạn một tin nhắn ngắn, gõ đi gõ lại vài lần, dùng cả thời gian một buổi chiều, cuối cùng nặng nề gửi đi: [Anh Thời Dịch, chúng ta chia tay đi.]

Anh Thời Dịch, em vô cùng thích anh, chính bởi như vậy nên em mới không thể ích kỷ mãi được, cuộc đời anh không thể vì em mà có vết đen.

Không biết dùng bao nhiêu dũng khí cô mới có thể gửi đi, nhưng mà mười mấy giây sau điện thoại đột nhiên vang lên, nhìn cái tên trên màn hình, Đinh Nhàn giống như đang cầm một củ khoai nóng bỏng, nhát gan không dám nhận.

Cuối cùng phải đối mặt, cô hít sâu một hơi, nhấn nút trả lời, giọng nói trầm thấp của người đàn ông truyền vào tai cô, mang nồng nặc sự tức giận.

"Bởi vì chuyện trường học?" Thời Dịch hỏi cô.

Quả nhiên anh biết.

"Ừ." Thanh âm Đinh Nhàn thật thấp, thấp đến chính cô cũng không nghe rõ mình nói gì.

Thời Dịch im lặng mấy giây, lại hỏi: "Sau khi chia tay em định làm gì?"

Đinh Nhàn dùng sức cắn môi, cho đến khi trong miệng nếm được vị máu tanh, mới nói: "Em sẽ dọn ra ngoài."

Dọn ra ngoài sống một mình, giữ khoảng cách với anh, như vậy sẽ không có người bàn tán về anh nữa.

Thời Dịch cười nhạo một tiếng, không đè nén được lửa giận của mình, thấp giọng thét lên: "Em nói chia liền chia, xem anh là cái gì hả?"

"Thật xin lỗi."

Thật xin lỗi, đáng lẽ ra em không nên trêu chọc anh, không nên quậy phá khiến cuộc sống của anh rối loạn, ban đầu, cô cũng không nên ôm ấp bất kỳ tia ảo tưởng nào.

Nước mắt không khống chế được chảy ra, trong lòng rất đau, tim giống như bị dao cứa vào, chỉ cần nghĩ đến quãng thời gian sau này không có anh nữa, cô liền khó chịu muốn chết.

Cả hai rơi vào im lặng.

Thời Dịch biết cô đang khóc, hồi lâu sau anh nghiêm nghị nói: "Đình Nhân anh cho em một thời gian suy nghĩ kỹ lưỡng có muốn ở bên cạnh anh hay không, nếu như muốn thì về nhà nói cho anh biết."

Chương 29

Đến buổi chiều Thời Dịch mới biết chuyện này.

Một ngày tham gia liên tục mấy ca giải phẫu, người có chút mệt mỏi nên về nhà nằm trên sofa nghỉ ngơi, lát sau anh đứng dậy đi sạc điện thoại.

Mới vừa mở máy lên đã nhận được không ít tin nhắn, là của lãnh đạo, anh mở ra nhìn, mi tâm nhíu lại, còn chưa kịp trả lời thì điện thoại của thầy gọi đến.

"Thời Dịch, em biết điều thì nói cho thầy biết, bạn gái em là ai?"

Thời Dịch sững sờ, còn chưa đợi anh mở miệng, thầy Dương lại nói: "Có phải con gái của Đinh Trí không?"

Chuyện của Đinh Trí thầy Dương có biết, chuyện trong trường đại học về sinh viên kia, không khó đoán ra là cô nhóc đó.

Thầy Dương không nhịn được mắng: "Em, thằng nhóc thối này, giấu thầy đi từ chức giáo sư vì cô nhóc kia đúng không? Thầy không nhìn ra em còn là một người si tình đó."

Thời Dịch cười tự giễu một cái: "Thầy, chức giáo sư cũng chỉ là danh tiếng ở trường học mà thôi, công việc chính của em là ở bệnh viện, nếu ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại thì từ chức cũng không sao."

Nói thật, cho đến bây giờ anh không nghĩ rằng mình sẽ thua dưới tay cô nhóc này, đã gặp khó khăn thì thừa nhận là xong, thứ tình cảm này không thể khống chế được.

"Ở trường học cũng có nhiều ý kiến trái chiều, mọi người đang đồn em và sinh viên..." Thầy Dương thở dài một hơi, "Được rồi, thầy lười nói chuyện với em, chuyện này em đừng nhúng tay vào, thầy sẽ giải thích với trường học, nhanh chóng đề xuống."

Thầy Dương chỉ sợ càng làm càng lớn, ảnh hưởng đến công việc bên kia của Thời Dịch.

Ông cũng không chỉ trích gì về việc này, người học trò này của ông tính tình như thế nào làm sao ông không biết được, Thời Dịch chắc chắn đã sớm dự đoán được có ngày như hôm nay nên mới đi từ chức trong trường học, nếu hai người đã người tình ta nguyện thì ông cũng không cầm gậy đánh uyên ương.

Thầy Dương đã sống đến tuổi này, trải qua không ít chuyện, cũng biết có rất nhiều chuyện không cách nào ngăn cản được, ban đầu con trai ông nói chuyện yêu đương với một cô diễn viên nhỏ, người nhà đã phản đối, kết quả con cũng đã có, không chấp nhận cũng phải chấp nhận mà thôi, người ngoài nói hai đứa nó không lâu sẽ chia tay, ngầm nói không ít lời ong tiếng ve về con dâu ông, chuyện này cũng mấy năm rồi, nhưng hai đứa nó vẫn yêu đương nồng nhiệt như lúc đầu, con gái cũng đã lên tiểu học, một nhà vô cùng vui vẻ, những người nói ra nói vào cũng không còn nói gì nữa.

Nói trắng ra, ban đầu bọn họ rất có thành kiến với nghề nghiệp diễn viên, cuộc sống mà, vượt qua như thế nào cũng chỉ có bản thân mới biết được.

Thời Dịch nói tiếng cảm ơn, sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, anh lại gọi cho lãnh đạo trường.

Mặc dù thầy nói anh đừng quan tâm nhưng anh là người trong cuộc, hơn nữa cho dù đã không còn là giáo sư trong trường nhưng vẫn gây ra ảnh hưởng nhất định đến trường

học, nên phải chịu trách nhiệm, không thể không nói câu nào.

Ngày đó quyết định ở cạnh Đình Nhân, Thời Dịch đã biết sẽ xảy ra chuyện này, nhưng anh không nghĩ rằng đột nhiên phát sinh như vậy, anh vừa mới từ chức, chỉ có lãnh đạo biết, gặp phải chuyện này sẽ bị người ta chỉ trích.

Anh không có vấn đề gì, sợ là cô gái nhỏ không chịu đựng được.

Thời Dịch nói hết lời với lãnh đạo, yên tĩnh một hồi đột nhiên di động vang lên âm tin nhắn, anh thuận tay cầm lên, nhìn thấy tin nhắn gửi đến, ngực lập tức cứng lại, không thể tin được nhìn chằm chằm vào điện thoại một lúc lâu, kìm nén lửa giận trong lồng ngực, gọi điện thoại cho số vừa gửi tin nhắn.

...

"Đình Nhân anh cho em một thời gian suy nghĩ kỹ lưỡng có muốn ở bên cạnh anh hay không, nếu như muốn thì về nhà nói cho anh biết."

Nói xong lời này Thời Dịch liền trực tiếp cúp máy, trong lòng có lửa giận hừng hực không chỗ nào phát tiết, chạy đi tắm nước lạnh để tỉnh táo, để cho bản thân bình tĩnh hơn.

Lúc đi ra đã hơn hai mươi phút, anh vào thư phòng, mở máy tính ra, làm sao cũng không tập trung tinh thần được, trong đầu luôn nghĩ về Đình Nhân.

Cô nói muốn chia tay với anh.

Nghĩ đến đây, Thời Dịch đã không có cách nào bình tĩnh được.

Vào lúc bức ảnh bị phơi bày trước dư luận, hậu quả gì anh cũng đã nghĩ qua, thậm chí công tác tại bệnh viện sẽ gặp phải ảnh hưởng, nhưng anh đều có thể tiếp nhận, anh đang suy nghĩ đến chuyện sau này của hai người họ nhưng đổi lại được hai chữ chia tay của cô.

Cuối cùng do cô quá nhỏ, chỉ là một cô gái mười mấy tuổi, làm sao chịu được áp lực dư luận chứ, có lẽ đúng như lời Thẩm Ngạn nói, cô cùng lắm chỉ lưu luyến cảm giác an toàn mà anh mang đến.

Thời Dịch ngã ngửa người về sau, ánh mắt nhìn về phía đồng hồ, nhìn kim giây không ngừng chuyển động, nhớ lại mọi chuyện về Đinh Nhàn, anh chợt thấy ông trời đang đùa giỡn với mình.

Điện thoại trên bàn rung lên, là tin nhắn của thầy, ông ấy nói rằng anh không cần quá lo lắng, ông đã nói qua với lãnh đạo nhà trường sẽ giải quyết chuyện này, Thời Dịch soạn một tin nhắn gửi đi, nói ngày khác mình sẽ mang bình rượu ngon đến cảm ơn ông.

Thầy Dương mắng: [Thằng nhóc thối, lớn rồi cũng không để người khác yên tâm, ả này của thầy em đã qua được, còn cha mẹ em bên đó không biết ra sao, chờ cô nhóc tốt nghiệp em cũng đã ba mươi mấy tuổi rồi.]

Thời Dịch trả lời: [Chuyện này thầy đừng nói với họ, còn chưa phải lúc.]

Thầy Dương: [Thầy lười quản chuyện của người trẻ các em.]

Thời Dịch cười cười, thầy chính là người mạnh miệng nhưng mềm lòng, đối với những học trò luôn nói không muốn quan tâm, trên thực tế không chỉ một lần che chở.

Anh mới vừa đặt điện thoại xuống, cửa thư phòng bị ai đó gõ, Thời Dịch thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng: "Vào đi."

Đinh Nhàn đẩy cửa ra, bên ngoài trời đang mưa, không bắt được xe, cô đành chạy bộ về, cả người ướt như chuột lột, tóc còn ướt bết lại với nhau, đang nhỏ giọt, cô nhìn về phía anh, ánh mắt sợ sệt, không dám đối mặt với anh.

Người đàn ông nhìn cô, trong ánh mắt chứa đầy tình cảm phức tạp, anh đột nhiên đứng dậy hùng hổ đi tới, Đinh Nhàn theo bản năng lui về sau, cánh tay bị anh dùng lực nắm lấy, cô đau đến cau mày, "Thời Dịch..."

Lời còn chưa dứt, cô đã bị người đàn ông ôm vào trong ngực, môi chợt bị chặn lại, anh không chút lưu tình nghiền nát môi cô, ra sức gặm cắn, mút vào, cứ lập đi lập lại như vậy, giống như anh đang trút hết toàn bộ buồn phiền trong lòng ra ngoài cho đến khi hết mới chịu buông tha, cô không chịu nổi đẩy đẩy ngực anh, nhưng đổi lại anh càng hung mãnh hơn.

Môi lưỡi quấn quýt, điên cuồng như lửa, đang lúc ý loạn tình mê cô bị đẩy vào vách tường, người đàn ông áp sát hơn, cắn môi dưới của cô, khàn giọng nói: "Còn muốn dọn đi không?"

Chương 30

Đình Nhân bị anh cắn đau, nghiêng đầu đi nhưng bị bàn tay anh giữ chặt gáy lại, nhìn thẳng vào mắt cô, không cho cô né tránh.

"Trả lời anh."

Giọng anh lại thấp thêm mấy phần, hơi thở nặng nề phả vào mặt cô, nóng bỏng vô cùng.

Đình Nhân nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của anh, nhớ đến những lời nói chỉ trích anh, ánh mắt chột đau xót, cô nói: "Em muốn dọn ra ngoài."

Chỉ mấy chữ nhưng dường như cô đã dùng hết sức lực trong người, cô nói với anh cũng là đang nhắc nhở mình, muốn giữ khoảng cách với anh, anh không thuộc về cô, cho tới bây giờ cũng chưa từng thuộc về cô.

Vừa dứt lời, một trận hôn thô bạo lại ập đến, điên cuồng, mang theo sự trừng phạt, môi lưỡi như lửa nóng của anh cuốn lấy cô, không biết đủ còn tiến sâu vào hơn, cổ áo bị xé ra, anh giống như một con mãnh thú cắn xé con mồi, cô bị hành động này của anh dọa sợ, không chịu nổi nên không ngừng gọi: "Anh Thời Dịch."

"Anh Thời Dịch, anh đừng như vậy."

Động tác trên tay anh hơi chậm lại, nhìn những dấu vết trên cổ cô, đột nhiên cười tự giễu một cái, anh chột đẩy cô ra, lui về sau mấy bước, có chút chán nản ngồi trên ghế.

Mới vừa rồi anh đã làm gì? Muốn mạnh mẽ ép cô không dọn đi.

Thời Dịch, mày điên rồi sao?

Anh nhú chặt mày, đôi con ngươi thâm thúy lóe lên tia buồn phiền, lát sau anh đỡ trán, nhắm hai mắt lại, nói: "Anh xin lỗi em."

Đinh Nhàn mờ mịt nhìn anh.

Lý trí, chính chắn, bình tĩnh, đây chính là Thời Dịch, từ nhỏ anh đã như vậy, tính tình lạnh lẽo, chậm chạp trong tình cảm, không thích giao tiếp, gặp mặt chỉ hỏi thăm vài câu, có chuyện mới nói còn không thì im lặng cả ngày, anh là một học bá trong miệng mọi người, giỏi sắp xếp mọi thứ, trầm tĩnh, giống như mọi chuyện anh đều nắm trong lòng bàn tay, còn trong tình cảm luôn gặp phải trắc trở.

Việc nảy sinh tình cảm với cô gái nhỏ là ngoài ý muốn, một năm, anh chưa bao giờ có thể tiếp nhận được, cho đến khi trong đầu bắt đầu suy nghĩ về tương lai hai người, ngay cả chính bản thân anh cũng không dám tin mình đã lún sâu như vậy.

Khi cô gái nhỏ nói chia tay, anh lập tức cảm thấy trống rỗng, giận cô cũng giận mình, nhìn cô cả người ướt đẫm xuất hiện trước mặt anh, anh vừa đau lòng vừa cảm động, không cách nào khống chế được tâm tình kích động của mình, nghĩ chỉ cần cô không rời đi anh sẽ tha thứ cho cô, cái gì cũng bỏ qua, cả đời này cứ cưng chiều cô như vậy.

Nhưng mà...

Thời Dịch nặng nề hồi phục lại tinh thần, "Chuyện mới vừa rồi anh xin lỗi."

"Anh Thời Dịch."

Thanh âm Đinh Nhàn không tự chủ có hơi run rẩy, quả nhiên giây kế tiếp liền nghe anh nói: "Em muốn dọn ra ngoài hay không thì tùy em, nếu dọn ra ngoài, anh sẽ đem tiền của cha em đưa cho em, em đã đủ mười tám tuổi, có thể tự mình quyết định, nếu em muốn ở lại đây cũng được, anh sẽ tìm chỗ khác ở."

Thanh âm rất nhạt, nhạt đến nỗi bọn họ như người xa lạ.

Anh đây là muốn phủi sạch quan hệ với cô, không muốn liên lạc nữa?

Đinh Nhàn luống cuống, đứng trước mặt anh, nhỏ giọng nói: "Em không muốn."

"Không muốn gì?"

Đinh Nhàn cắn môi, nói: "Không muốn bọn họ mắng anh."

Thời Dịch nhìn cô khóc, đúng là không có tiền đồ, tim hơi mềm đi, anh nhìn cô, hỏi lần cuối cùng: "Vậy em còn muốn chia tay với anh không?"

Đinh Nhàn lắc đầu, thấy anh nhìn mình chằm chằm, mở miệng nói: "Không muốn."

Trên người cô quần áo đã ướt hết, nhìn có chút lộn xộn, Thời Dịch sợ cô bị cảm, nhanh chóng nói: "Đi tắm nước nóng trước đi."

Cô nhú mào: "Chuyện ở trường.."

"Đã xử lý ổn thỏa, em không cần lo lắng." Thời Dịch dừng một chút, lại nói: "Đinh Nhàn, chỗ nào có người tất nhiên sẽ có cả ngàn lời nói, chỉ cần bản thân mình ngay thẳng thì không cần để ý người khác nói gì."

Đúng vậy, người thông minh như anh nhất định sẽ có biện pháp giải quyết, cô xúc động làm gì, cũng không bàn bạc với anh tiếng nào đã tự tiện quyết định, khó trách sao anh không tức giận cơ chứ.

Đinh Nhàn nhìn áo sơ mi của anh đã bị cô làm ướt, không khỏi hỏi: "Anh có cần tắm không?"

Lời vừa khỏi miệng, mới nhận ra không đúng, cô đỏ mặt: "Em, em về phòng trước."

Đinh Nhàn vừa đi, trong thư phòng chỉ còn lại mình anh, hoàn toàn đã bình tĩnh, ngẫm lại có thể hiểu cho cô, dự định của cô chắc là muốn bảo vệ anh, mặc dù phương thức không đúng.

Được một cô gái nhỏ bảo vệ, cảm giác này hơi vi diệu.

Thời Dịch ngồi một hồi, đứng dậy đi vào trong bếp.

Sau khi Đinh Nhàn ở trong ký túc xá, thì dì Trương rất ít đến, lúc này không có tâm tình nấu nướng gì, anh nấu một nồi mì, nêm nếm thật tốt sau đó chia ra hai tô.

Đinh Nhàn tắm xong đi ra, đứng cạnh cửa nhìn động tác thành thạo của anh, không khỏi nhớ đến lần đầu tiên anh nấu mì trứng gà cà chua cho cô, mùi vị đó vẫn còn in sâu trong lòng cô.

Lúc đó hai người còn lạnh nhạt, không nói gì nhiều, bầu không khí vô cùng lúng túng, còn bây giờ đã khác xưa, da mặt cô rất dày, bất chấp quần lầy anh.

Thời Dịch ngẩng đầu nhìn cô, con người có phần sâu hơn.

Lại là áo dây.

Anh bỏ qua ánh mắt cô, nói: "Tối đây bụng."

"Vâng."

Đình Nhân vào bếp, nhận lấy tô mì từ tay anh, còn chưa đi ra khỏi bếp đã húp một ngụm nước, trong dạ dày được làm ấm, chép miệng một cái, thật là ngon.

Hai người ngồi đối diện ăn mì, lúc này cả hai đã tỉnh táo, mỗi người có tâm tư riêng.

Ăn xong, Đình Nhân hỏi: "Anh Thời Dịch, anh định xử lý thế nào?"

Cô vừa mới nhìn trong nhóm chat, đã bớt đi những tin nhắn nói xấu anh nhưng cô nghĩ tới nghĩ lui cũng không ra biện pháp tốt nào, cô vô cùng tò mò anh đã làm gì.

Thời Dịch nhìn cô chăm chăm mấy giây, đặt đĩa xuống, vừa muốn mở miệng đột nhiên ngoài cửa truyền đến một trận tiếng gõ cửa.

Anh đứng dậy bước qua mở cửa, Thẩm Ngạn mang theo bình rượu, "Biết cậu tâm tình không tốt, người anh em này tới làm bạn với cậu đây."

Thời Dịch hỏi anh ta: "Còn chưa về quân khu?"

Thẩm Ngạn nói: "Nghỉ ba ngày, còn một ngày nữa."

"Không tìm bạn gái?"

Ngược lại anh ta muốn lắm chứ bộ, nói là đến thăm Thời Dịch còn không bằng nói mình muốn uống rượu, chuyện cha vợ vẫn chưa giải quyết được, muốn cưới vợ vào cửa thật khó khăn.

Thẩm Ngạn đẩy cửa muốn vào nhưng bị Thời Dịch ngăn lại: "Tôi không muốn uống rượu."

Biết tính tình anh nên Thẩm Ngạn cũng lười để ý, né anh thò đầu vào trong nhà nhìn một vòng, liền thấy cô gái nhỏ, tóc còn ướt, mặc áo ngủ hai dây, da thịt trắng nõn, trên cổ còn có một loạt dấu vết màu hồng, anh ta không khỏi trợn tròn mắt: "Mẹ nó!!!!"

Lời vừa dứt, Thời Dịch "Rầm" một tiếng rung trời đóng cửa lại, thuận tay lấy áo khoác bên sofa phủ lên người cô, nhìn vào mắt anh còn có vẻ bất mãn, đẩy cô đi: "Đi thay đồ."

"Vâng vâng." Đinh Nhàn vội vàng chạy nhanh vào phòng.

Cô không ngờ có người đến, sau khi đã xác định quan hệ với Thời Dịch, cô bắt đầu ở nhà mặc đồ thoải mái như vậy, quần áo xinh đẹp, hơi xuyên thấu, quần áo hoạt hình lúc trước đã hoàn toàn đổi thành đồ ngủ ít vải.

Con gái ấy mà, có bạn trai rồi thì không giống trước nữa, bây giờ ngay cả nội y cũng cũng phải chọn kiểu gợi cảm một tí, nhìn vào một cái liền bắt lửa, cô còn muốn Thời Dịch nhìn thấy nội y mèo con của cô nữa kìa.

Nói huych toẹt ra là trong lòng Đinh Nhàn không có cảm giác an toàn, chọn quần áo để mặc toàn chọn theo kiểu trưởng thành gợi cảm, cô vô cùng lo lắng Thời Dịch ngại cô nhỏ tuổi mà không cần cô.

Chờ Đinh Nhàn đi vào phòng, Thời Dịch mới mở cửa ra lần nữa.

"Bình rượu này của ông thiếu chút nữa đã bị cậu làm vỡ nát rồi." Thẩm Ngạn đi vào nhà, đặt rượu lên bàn, cười mắng: "Cậu chơi kích thích thật."

Thời Dịch không để ý đến anh ta, mang hai cái tô vào bếp rửa, Thẩm Ngạn theo sau vào, quen chân quen tay lấy ly uống rượu ra, hỏi anh: "Cô nhóc kia có uống được không?"

Thời Dịch liếc anh ta một cái, đặt tô đã rửa xong vào kệ.

"Chỉ hai chúng ta uống."

Thẩm Ngạn cầm bình rượu, rót đầy, không đợi Thời Dịch đi ra đã tự mình uống trước.

Lúc này lại có người gõ cửa, anh ta mừng trong bụng, tự cho vợ mình tìm tới cửa, đi mấy bước qua mở cửa ra, chợt sững sốt.

Từ Hoàn Chi.

Thời Dịch thấy người tới, nhìn về phía Thẩm Ngạn cau mày, ý muốn nói: Cậu gọi cô ta tới?

Thẩm Ngạn: Tôi đâu có bệnh.

Tới cũng đã tới rồi cũng không thể lạnh lùng đuổi đi, ba người ngồi trước bàn, bầu không khí có hơi quỷ dị.

Từ Hoàn Chi cũng là học trò của thầy Dương, cô ta thích Thời Dịch, chuyện này mọi người đều biết, Thẩm Ngạn vốn có tâm tình buồn phiền, nhưng lúc này lại nhìn hai người kia một cái, cà lơ phất phơ vất chéo chân chờ xem chuyện vui.

Trong phòng có một vị, bên ngoài chạy đến một vị, hậu cung của người nào đó sắp cháy rồi.

Từ Hoàn Chi nhìn Thời Dịch, ánh mắt có chút phức tạp.

Cô ta làm gì cũng không nghĩ tới anh sẽ vì một cô gái mà làm đến mức này, ngay cả thầy Dương cũng khuyên cô ta, không muốn cô ta cố chấp nữa, dưa hái xanh không ngọt,

hơn nữa cô ta cố chấp mấy năm nhưng Thời Dịch cũng không cho một ánh mắt, là một người phụ nữ, cô ta có lòng tự ái của mình, cô ta kiêu ngạo với mọi người nhưng trước mặt anh đều buông bỏ xuống hết, cuối cùng cũng không nhận được một sự đáp lại.

Cô ta thật sự không cam lòng, cô ta đã thích anh nhiều năm, đợi anh chừng ấy năm, ngay cả công việc cũng nghĩ cách để được đi theo anh. Năm ngoái anh bị điều đi thành phố D, cô ta không đi được, trong năm dành ra được một vài ngày ít ỏi để đi thăm anh, kết quả vừa mới tới đã bị anh đưa đến trạm xe lửa, nói là để cô ta về sớm, sợ người nhà lo lắng, trong mắt anh lúc đó không có kiên nhẫn gì giống như bây giờ vậy.

Từ Hoàn Chi mấp máy môi, có chút lúng túng tự rót cho mình thêm một ly rượu nữa, ngửa đầu uống cạn, rượu vào bụng cay xè, dạ dày nóng lên như bị lửa thiêu.

Từ Hoàn Chi cũng không phải người ngoài gì, mặt mũi đã sớm ném đi, uống rượu vào, gan cũng lớn theo, cô ta nói: "Thời Dịch, em thích anh, từ đại học đã bắt đầu thích anh, anh quá giỏi, người ngưỡng mộ anh cũng rất nhiều, lúc đó em không dám đến gần, luôn cố gắng để bản thân tốt hơn, em bắt đầu để ý đến vẻ ngoài của mình, muốn mặc quần áo đẹp xuất hiện trước mặt anh, nhưng anh không hề nhìn em cái nào, sau đó em lại muốn anh, anh thích phụ nữ khẳng định người đó có vóc người và vẻ ngoài cũng như năng lực phải xuất chúng, cho nên em càng cố gắng học tập hơn, nhưng không phải ai cũng thông minh như anh, em cố gắng thế nào cũng không đạt đến trình độ đó...Thật ra thì em cũng không có gì muốn nói, chỉ muốn nói cho anh biết rằng em thích anh, em nhát gan lắm, nhiều năm đều giấu trong lòng không dám nói ra, vô số lần em ám chỉ anh đều từ chối em, tỏ vẻ không biết gì."

Cô ta nói lải nhải một tràng dài, dừng lại một chút, ánh mắt có chút bi thương: "Thời Dịch, em không nghĩ anh sẽ thích một cô nhóc, cô ta và người em tưởng tượng hoàn toàn khác nhau... Điều đó thì thôi đi, anh còn vì cô ta làm được chuyện này, từ chức giáo sư, những dư luận đó nhìn bề ngoài có vẻ như đang được đè xuống nhưng thực tế vẫn sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của anh, công việc ở bệnh viện của anh, thăng tiến..."

"Hoài Chi." Thời Dịch cắt đứt lời cô ta, mới vừa muốn nói gì, bỗng Thẩm Ngạn ra sức nháy mắt với anh, anh theo bản năng quay ra sau nhìn, Từ Hoàn Chi cũng nhận ra điều khác thường, quay đầu, lập tức ngăn ra.

Đinh Nhàn đứng đó không xa, cô mặc áo thun và quần jean, da thịt trắng như tuyết, tóc còn hơi ẩm ướt xõa trên vai, Từ Hoàn Chi nhíu mày một cái, thấy rõ dấu hôn trên cổ cô.

Chương 31

Đình Nhân lúc đầu vốn định đợi trong phòng một lúc mới đi ra, nghĩ thầm trong bụng hai người đàn ông uống rượu cô cũng không có việc gì, sau đó chợt nghe thấy tiếng phụ nữ, nảy sinh lòng tò mò mới chậm rãi chạy ra, ngược lại không ngờ sẽ nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp lúc trước gặp trong bệnh viện.

Hiện trời đã vào thu, thời tiết dần lạnh hơn, Thời Dịch nhìn cô gái nhỏ cứ để chân trần đi trên sàn nhà, không tự chủ nhíu mi: "Mang dép lê vào."

Đình Nhân còn đang ngơ ngác nhìn anh, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp, cho đến khi Thời Dịch bình tĩnh mở miệng lần nữa, "Có nghe hay không?"

Cô lấy lại tinh thần, xoay người mang dép vào rồi đi đến chỗ anh, nhìn ly rượu đầy trước mặt bọn họ, không nhin được đưa tay ra, "Đây là rượu gì vậy?"

Thẩm Ngạn còn chưa kịp mở miệng, Thời Dịch đã đánh một cái vào tay cô, không kìm lực nên trên mu bàn tay trắng nõn đã hiện lên một mảnh hồng.

Đình Nhân bị anh đánh đau, xoa xoa tay: "Anh không thể nhẹ một chút sao?"

Thời Dịch liếc cô một cái: "Biết điều ngồi xuống cho anh."

Uống một chút rượu vang đã say, còn muốn uống rượu trắng, đúng là càng ngày càng hư.

Đình Nhân mím môi, im lặng ngồi xuống cạnh anh, không dám đòi uống rượu nữa.

Đối với Thời Dịch và Đinh Nhàn thì đây là cách sống chung bình thường của họ, nhưng đối với Từ Hoàn Chi thì khác, hình ảnh trước mắt cô ta nghiễm nhiên trở thành liếc mắt đưa tình, nhìn một màn này, nước mắt cô ta đã muốn trào ra, sự thật đặt ngay trước mặt, còn muốn nói gì nữa chứ?

Tự ái của cô ta, kiêu ngạo của cô ta, toàn bộ đều bỏ xuống, cô ta nỗ lực rất nhiều nhưng lại thua cô nhóc trước mặt này.

Không muốn ở chỗ này nhận thêm kích thích nào nữa, càng ở lại càng lúng túng, cô ta đứng dậy, "Tôi còn có việc, đi trước đây."

Với tửu lượng của cô ta, nhiều đây rượu chỉ có chút say, Thời Dịch gật đầu một cái, nói: "Trên đường cẩn thận."

Từ Hoàn Chi nghe mà chớp mũi chua xót, nhanh chóng xoay người, mang giày cao gót chạy ra ngoài.

Thẩm Ngạn nhìn cô ta đầy đồng cảm, điểm này anh ta rất giống người anh em của mình, chỉ đau lòng cho vợ, với người phụ nữ khác, một ánh mắt dư thừa cũng không cho.

Chung tình nhất cũng vô tình nhất.

Từ Hoàn Chi vừa rời khỏi, nhìn cũng không muốn nhìn, trước mặt là một đôi tình nhân đang ân ái, bất chợt anh ta cảm nhận được cảm giác làm kỳ đà cản mũi trước kia của Thời Dịch.

Nhưng chẳng qua đây là suy nghĩ của một mình anh ta, trên thực tế hồi đó Thời Dịch vẫn chưa có nhận thức tình cảm là gì, phụ nữ trong mắt anh đều giống nhau, Thẩm Ngạn yêu đương trong mắt anh cũng không có cảm giác gì, cho đến khi gặp Đinh Nhàn, không biết từ lúc nào trong lòng anh đã bị cô nắm giữ.

Rượu cũng đã uống hết, Thời Dịch nghĩ từ nay về sau không muốn uống với anh ta nữa, hỏi: "Cậu xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Ngạn đợt này nghỉ phép về nhà không hề quán lấy bạn gái, trước kia anh ta còn thường khuyên anh cái gì mà chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu, còn lần này chỉ còn ngày cuối cùng vậy mà đến tìm anh, một người đàn ông uống rượu, Thời Dịch suy nghĩ, không lẽ vợ chồng son lại cãi nhau nên khó chịu.

"Đại lão gia Hường không coi trọng tôi, nói vừa làm lính vừa không có tiền, càng không có thời gian, không muốn giao con gái cho tôi." Sau nữa lại xảy ra chuyện không vui với Hường Hạm nên Thẩm Ngạn không muốn nhớ lại nữa, thở dài một hơi, "Haiz, cậu thì khỏe rồi, cha vợ không có, ngày nào cậu muốn cưới cô nhóc này cũng không cần nghĩ về vấn đề này."

Lúc không có ai mới nói đùa cái này nhưng hôm nay có Đinh Nhàn ở đây, Thẩm Ngạn cũng không cố kỵ gì, ngược lại Thời Dịch sững sốt một chút, nghiêng đầu nhìn cô một cái, hai mắt chạm nhau, Đinh Nhàn đỏ mặt khẽ cúi đầu, né tránh ánh mắt anh.

Nhìn hai người mắt đi mây lại, Thẩm Ngạn cảm thấy mình là bóng đèn công suất cao, trong lòng càng thêm khó chịu, muốn vợ, nhưng không muốn mất mặt, chỉ có thể ở đây chịu đựng.

Thẩm Ngạn lại rót rượu nhưng không còn giọt nào, đành hỏi Thời Dịch: "Nhà có rượu không?"

Thời Dịch: "Không có."

Thẩm Ngạn không tin, chuyển hướng sang Đinh Nhàn: "Nha đầu, cô không thể học theo anh Thời Dịch lừa người được."

Đinh Nhàn liếc mắt nhìn Thời Dịch, lắc đầu: "Thật sự không có."

Nói xong, cô còn đứng dậy dọn dẹp mấy ly rượu trên bàn.

"..." Thẩm Ngạn bị hai người này chọc giận đến bật cười: "Cậu dạy vợ rất giỏi."

Dứt lời điện thoại Thời Dịch đặt trên bàn vang lên, anh quét mắt nhìn qua, người gọi đến là Hướng Hạm.

Thẩm Ngạn cũng nhìn thấy, chân mày nhướng lên, Thời Dịch cười một tiếng, ném di động qua cho anh ta, Thẩm Ngạn ném trả lại, nói: "Cậu nghe đi."

Hai người này mỗi lần cãi nhau đều giống nhau y như đúc, Thời Dịch hơi im lặng, bắt máy, đặt điện thoại lên bàn, mở loa ngoài ra.

"Giáo sư Thời, xin lỗi đã làm phiền." Hướng Hạm dừng một chút, nói: "Cho tôi hỏi tên heo thối Thẩm Ngạn có ở chỗ anh không?"

Thời Dịch nhíu mày, nhìn về phía Thẩm Ngạn, Thẩm Ngạn ở đối diện khoát tay với anh, không tiếng động nói từng chữ: Nói, tôi, không, có, ở, đây.

Thời Dịch gật đầu, hiểu rõ, bình tĩnh nói: "Tên heo thối nói cậu ta không có ở đây."

"..."

Thẩm Ngạn giận đến mức đập bàn.

"Thẩm Ngạn!" Hướng Hạm nhất thời bùng nổ, "Anh không nhận điện thoại của tôi còn tắt máy nữa, được lắm, đồ đầu heo, anh đừng có về nữa!"

"Anh sao không nhận điện thoại của em chứ." Thẩm Ngạn lấy di động của mình ra, lúc này mới phát hiện nó đã hết pin, vội nói: "Vợ à, điện thoại anh hết pin."

"Hết pin cái con khỉ!" Hương Hạm ở chung với Thẩm Ngạn đã lâu nên bị nhiễm thói quen rống to của anh, "Sớm không hết muộn không hết lại hết ngay lúc này, Thẩm Ngạn, tôi không phải là cô gái mười mấy tuổi dễ bị lừa gạt đâu! Cố ý tránh tôi, không muốn thấy tôi đúng không, anh thật sự nghĩ tôi không có người theo đuổi hả? Tôi tùy tiện kéo một người đàn ông trên đường cũng có thể to khỏe hơn anh!"

"Tùy tiện kéo một người đàn ông?" Thẩm Ngạn cười nhẹ một tiếng: "Hương Hạm, với cái tính tình thú vị đó của em, trừ anh ra ai có thể chịu được chứ? Gặp phải anh là phúc của em, còn muốn tìm người khác, em cho rằng ai cũng giống như anh thích cãi nhau với em?"

"Tính tình tôi thú vị, mẹ nó! Anh nghĩ mình tốt hơn bao nhiêu?" Nghĩ đến bản thân gọi cho anh nhiều cuộc điện thoại nhưng kết quả đều tắt máy, cô càng giận hơn, "Gặp phải anh là phúc? Ha ha, đời này tôi xui xẻo mới gặp anh đó, không phải anh nói tôi tính tình thú vị lắm sao, vậy thì anh đi tìm người khác đi!"

"Đi thì đi, tùy tiện tìm một người phụ nữ cũng dịu dàng hơn em, anh còn lười đây này!"

Hương Hạm vừa nghe, mù quáng mắng: "Thẩm Ngạn, anh là tên khốn kiếp!"

"..."

"..."

...

Đình Nhàn rửa ly rồi dẹp đi, vừa quay đầu đã thấy Thời Dịch đi vào, hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

"Hai vợ chồng son gây gỗ."

Nghe vậy, Đình Nhàn muốn đi ra ngoài nhưng bị anh kéo lại: "Làm gì?"

"Khuyên can."

"Em có bị ngốc không hả."

Hai vợ chồng son đó anh hiểu rất rõ, cãi vã chút thôi, sẽ nhanh chóng hòa thuận lại, nếu cứ nhịn không chịu gặp mặt chắc chắn sẽ phát sinh nhiều chuyện hơn.

Đình Nhàn nào biết những thứ này, nghe âm thanh ồn ào bên ngoài càng lớn hơn, hơi có chút lo lắng, Thời Dịch kéo cô đến bên người, ánh đèn chiếu xuống, làn da cô như tỏa ra ánh sáng, vết hôn trên cổ hiện ra rõ ràng, anh đưa tay lên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve: "Còn đau không?"

Tay của người đàn ông hơi lạnh, đầu ngón tay có vết chai nhỏ, làm cho cô run rẩy một trận, Đình Nhàn lắc đầu, ngược mắt nhìn anh, dè dặt hỏi: "Anh Thời Dịch, anh còn muốn em hay không?"

Sự bình tĩnh của cô đều là giả bộ, bây giờ trong lòng còn hoảng sợ, cô hối hận muốn chết, người đàn ông này cô vất vả lắm mới theo đuổi được, tại sao có thể tùy tiện nói chia tay, Đình Nhàn, đầu mày bị lừa đá hả?

Thời Dịch hơi sững sờ, không ngờ cô gái nhỏ sẽ hỏi vấn đề này, thật là ngốc, anh ôm cô lên đặt trên bàn đá lưu ly, Đình Nhàn ngồi có chút lạnh, cô theo bản năng co người, mới vừa ngẩng đầu, người đàn ông liền áp tới, cúi đầu hôn cô.

Anh đang dùng hành động để trả lời cô.

Đình Nhàn đón nhận, hai tay đặt trên bàn, bị anh ép hơi nghiêng người ra sau, trong chốc lát cô có hơi không thở nổi.

Thời Dịch mút nhẹ hai cái, cố ý khắc chế, ôm eo cô, đầu chôn ở hõm cổ, hơi thở nóng hổi phả ra.

Đình Nhàn ôm anh, tựa đầu lên vai anh, hô hấp còn hơi loạn, "Anh Thời Dịch, em sẽ không như vậy nữa."

Nghe vậy, Thời Dịch ngẩng đầu nhìn cô, "Như thế nào?"

"Em sẽ không bao giờ nói hai chữ kia nữa."

Giọng nói cô đầy kiên định, người đàn ông nghe vào thoải mái vô cùng, hơi cong môi, cố ý hỏi: "Hai chữ kia?"

"Không nói."

Đình Nhàn che miệng nhìn anh cười.

Lời Từ Hoàn Chi nói cô đều nghe được, anh vì tình yêu của bọn họ mà làm nhiều việc như vậy, hy sinh nhiều đến thế, cô không thể yếu đuối mãi, sau này cô sẽ đứng cạnh anh đối mặt với khó khăn, không yếu đuối, không lùi bước nữa, nhất định sẽ không... làm anh thất vọng.

Thời Dịch cũng cười, dùng mũi cọ mũi cô, "Vậy em nói câu khác đi, không được gian lận."

Đình Nhàn câu cổ anh, hơi nghiêng đầu qua, môi dán lên lỗ tai anh, nói mấy chữ.

Người đàn ông thấp giọng cười, ôm cô chặt hơn, giọng hơi khàn: "Lặp lại lần nữa."

"Tới lượt anh."

Thời Dịch không lên tiếng, anh thật đúng là không cách nào nói ra miệng.

Đinh Nhàn cắn dái tai anh, bất mãn nói: "Anh tới bây giờ cũng chưa từng nói với em, vẫn luôn là em nói, không công bằng chút nào."

Rằng cô gái nhỏ nhẹ nhàng cắn lỗ tai anh, đôi môi nóng bỏng hơi chạm vào, lúc nói chuyện vẫn không ngừng động đậy khiêu khích ngọn lửa trong cơ thể anh, vô cùng khó nhịn, anh đè nén nói: "Hôm nay em chọc giận anh."

Não Đinh Nhàn chuyển động, lại nói ra một câu, rồi nhin không được bật cười khanh khách, Thời Dịch bóp eo cô, "Thiếu đòn phải không?"

Cô rụt người lại, nâng mặt anh lên, đang muốn hôn anh bỗng bên ngoài truyền đến tiếng "Rầm!" vô cùng lớn, dọa cô giật mình một cái, cả người lập tức mờ mịt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ngoài phòng khách đã không còn tiếng gì nữa.

Tên Thẩm Ngạn kia, tính tình kiên định, Hướng Hạm cũng không vừa, cả hai giống như sao hỏa đâm vào nhau, bùng bùng toát ra tia lửa. Chỉ một lúc nhanh mồm nhanh miệng cãi nhau chí chóe, sau đó hút hai điếu thuốc mới tỉnh táo lại, cuối cùng chạy về chỗ người, chỗ nửa ngày cũng không được, kiên nhẫn đã dùng hết, ném người lên giường, làm một trận rồi ôm vào lòng, dịu dàng nói rõ phải trái.

Lúc này Hướng Hạm đã bủn rủn cả tay chân, không còn hơi sức ồn ào với anh, nằm trong ngực anh chờ thể lực thoát khỏi phục lại mới đâm vào ngực anh mấy cái, mắng vài câu, Thẩm Ngạn nắm tay cô, xin lỗi nhận sai, rồi nghiêng qua đè người xuống, một bên vận động một bên thương lượng việc thuyết phục cha vợ đồng ý chuyện kết hôn.

...

"Anh ấy đi rồi à?" Đinh Nhàn mới vừa quay đầu, môi liền bị chặn lại.

Thời Dịch nhìn môi cô gần trong gang tấc, trái cổ hơi chuyển động, trực tiếp hôn xuống, đầu lưỡi cạy mở hàm răng cô ra, tiến vào sâu hơn.

Đinh Nhàn bị anh hôn cả người mềm nhũn ngã vào lòng anh, tay Thời Dịch trượt xuống dưới, nâng người cô dậy rồi ôm đi về hướng phòng ngủ.

Đi được mấy bước, Đinh Nhàn cảm nhận được cái gì: "Anh..."

Người đàn ông cười khẽ: "Sợ?"

Cô đỏ mặt lắc đầu.

Biết cô lại mạnh miệng, Thời Dịch đặt cô lên giường rồi đè ra hôn, chỉ một lúc sau, khẽ hôn vài cái bên tai cô, rúc vào hõm cổ cô, rồi ngừng lại mọi động tác.

Tim Đinh Nhàn đập nhanh vô cùng, bên tai là tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông, cô khó chịu động dậy một cái, Thời Dịch hít sâu một hơi, thấp giọng: "Đừng động."

Đinh Nhàn cảm thấy chân mình sắp bị anh đè tê mất hết cảm giác rồi, đưa tay ôm anh: "Anh Thời Dịch, em không sợ."

Vừa nói xong, cô nâng mặt anh lên muốn hôn, Thời Dịch ngẩng đầu, trên trán có một lớp mồ hôi mỏng, anh cười khẽ một tiếng, vén tóc cô ra sau tai, "Anh đi tắm trước."

Chương 32

Đinh Nhàn nằm trên giường, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, cô nghe vào mà mặt đỏ tim đập rộn ràng, nghĩ đến chuyện sắp xảy ra cô vừa xấu hổ vừa khẩn trương, lấy chăn che mặt lại cười ngây ngô một trận, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó liền bò dậy, đi chân trần chạy vào phòng ngủ của mình.

Mở tủ quần áo ra, nhìn một vòng, lấy ra một cái áo ngủ bằng tơ tằm có dây ở thắt lưng mặc vào, tiếp đến chạy đến tủ đầu giường lấy lọ nước hoa, xịt lên cổ và cổ tay, làm xong hết cô đứng trước gương, xõa mái tóc dài ra, nhìn rất hài lòng với bản thân mình.

Cô cười một tiếng, nhanh chân chạy về phòng anh, mới vừa nằm lên giường, "Cạch" một tiếng cửa phòng tắm mở ra.

Tay đang nắm chăn của Đinh Nhàn không khỏi xiết chặt hơn, Thời Dịch mặc đồ ngủ màu xám đậm đi ra, anh đang lau tóc, động tác rất tùy ý, đi đến gần mép giường có một giọt nước nhỏ xuống mặt cô, lạnh như băng, cô theo bản năng hơi híp mắt, nói: "Anh Thời Dịch, em giúp anh sấy tóc nhé."

Thời Dịch nhìn cô một cái: "Em ngủ đi, để anh tự làm được rồi."

Anh cầm máy sấy tóc từ trong ngăn kéo ra, rất nhanh sấy xong, Thời Dịch thu dọn đơn giản một chút rồi nằm lên giường, thuận tay ôm cô gái nhỏ vào trong ngực, chợt cảm thấy không đúng, vén chăn lên nhìn một cái, cô gái nhỏ không biết đã đổi đồ từ khi nào, váy ngủ vừa vặn che qua hông, cổ áo khoét sâu, còn thấy cả nội y màu đen bên trong, như ẩn như hiện, phác họa rõ nét đường cong nơi đó.

Không thể nhìn được, càng nhìn càng khô nóng.

Anh chợt che người cô lại, nhú mào: "Làm sao có bộ quần áo này?"

Đinh Nhàn nằm trong ngực anh, cộ một cái, mở đôi mắt to trong veo nói: "Anh mua đó."

Thời Dịch: "Nói bậy."

Từ lúc nào anh mua cho cô loại quần áo này chứ.

"Lúc em mới đến, trong tủ treo đầy loại đồ này, không phải anh mua thì ai mua hả?" Khi đó Đinh Nhàn cũng có chút hiếu kỳ, Thời Dịch nhìn vào là người bảo thủ điển hình, hơn nữa cô còn là một cô gái nhỏ, làm sao biết anh sẽ mua cho mình mấy loại này chứ, hử nhiều hơn nữa cô đều không dám mặc.

Chẳng lẽ khi đó anh đã có ý với cô?

Hiển nhiên đây chỉ là một ý nghĩ vô cùng tự luyến mà thôi, nhưng mà Đinh Nhàn lại hì hì cười thành tiếng.

Thời Dịch vén tóc cô, có chút không biết làm sao: "Không phải anh mua."

Đinh Nhàn tò mò: "Vậy ai mua?"

"Mẹ anh."

Thời Dịch là người sống độc thân, làm sao biết chọn quần áo cho con gái được, nên anh không có biện pháp nào khác ngoại trừ nhờ mẹ mình – Khương Ngã, giúp đỡ. Lúc đó anh cũng không nói là muốn mua cho ai, mẹ anh thì nghĩ anh muốn mua cho người phụ nữ mình thích nên bà phải giúp đỡ con trai mình, vì vậy bà đã cho người mang nhiều quần áo gợi cảm hấp dẫn đến, Thời Dịch cũng không xem qua, nếu

không phải hôm nay Đinh Nhàn nói thì chắc chắn anh hoàn toàn không biết gì.

Đinh Nhàn hơi sững sờ, "Mẹ anh biết em?"

Thời Dịch đặt cằm trên đỉnh đầu cô, cười khể hởi ngược lại: "Muốn cho bà ấy biết không?"

Đinh Nhàn không lên tiếng, trong lúc vô tình cô có nghe Thẩm Ngạn nhắc tới, mẹ Thời Dịch là một người phụ nữ mạnh mẽ xuất sắc, làm việc giỏi giang vang dội, trên thương trường oai phong lẫm liệt, những người giới thương nhân khi nghe tên của bà đều không nhịn được phải khen ngợi vài câu.

Người phụ nữ như vậy chắc có yêu cầu rất cao với con dâu.

Không đúng không đúng, Đinh Nhàn à, mày đang nghĩ gì hả, còn chưa đi đến bước kia đâu.

Cô vùi đầu vào ngực anh, lỗ tai hơi nóng chút, mặt cũng không tốt hơn là bao.

Thời Dịch thu mọi động tác của cô vào trong mắt, bàn tay ôm cô càng xiết chặt hơn, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: "Ngoan nào, cuối năm sẽ dẫn em đi gặp bà ấy."

Đinh Nhàn vừa nghe, rất vui vẻ, cảm nhận được thân thể căng thẳng của người đàn ông, cô gác chân lên người anh, đưa tay ôm lấy cổ anh, nói: "Cũng đã lộ rồi, anh có muốn nhìn không?"

Thời Dịch trở tay tắt đèn, vỗ vỗ lưng cô, "Ngủ."

Ánh trăng bên ngoài chiếu vào trong, người đàn ông nhắm chặt hai mắt, hô hấp nặng nề, đường nét khuôn mặt mờ ảo

không rõ, Đình Nhàn nhìn anh chăm chăm mấy giây, vịn vai anh vươn người lên, ôm lấy mặt anh hôn xuống.

Người đàn ông không động đậy, để tùy cô nghịch ngợm.

Lá gan Đình Nhàn càng ngày càng lớn, cố ý khiêu khích, còn thuận thế đi xuống, hôn cổ anh, từng chút từng chút, chi chít những cái hôn, bàn tay nhỏ bé chui vào trong quần áo anh, động tình khó kìm chế được, giống như đó là một loại bản năng, cô hô hấp ngày càng rối loạn, cởi quần áo anh ra, đầu ngón tay run rẩy, vùi đầu xuống, sợi tóc quét qua da thịt người đàn ông, cô gái nhỏ không thuần thục, lại có phần xấu hổ, tay nhỏ bé trượt đến bên eo của anh, muốn cởi quần anh ra.

Chợt bị người ta giữ lại, rồi xoay người, người đàn ông đè lên người cô, giọng khàn tới cực điểm, thấp giọng cảnh cáo: "Đình Nhàn, ngủ đàng hoàng cho anh, nếu không anh không dám đảm bảo mình còn có thể nhịn được hay không."

"Ai bảo anh nhịn."

Cô gái nhỏ nhìn anh không dời mắt, trong mắt có hơi nước.

Thời Dịch xoa tóc cô, nhịn xuống tâm tình dễ dàng: "Ngoan nào, bây giờ còn chưa phải lúc."

Không thể nào danh không chính ngôn không thuận mà muốn cô, như vậy quá vô liêm sỉ.

Bản thân chủ động hơn nửa ngày, kết quả đổi lấy mấy câu đó của anh, bây giờ cô không muốn nghe những lời này, liền tức giận kéo quần anh.

Quần ngủ vốn rộng rãi, kéo một cái đã nhẹ nhàng cởi ra, trán Thời Dịch toát mồ hôi, anh có chút ảo não, nắm chặt

tay cô, xoay người cô để cô đưa lưng về phía anh rồi ôm chặt, đè hai chân cô lại, trầm giọng: "Ngủ"

Đình Nhân bị anh gắt gao ôm chặt, muốn nhúc nhích cũng không được, cô làm sao ngủ được chứ, thân thể anh nóng bỏng như vậy, giống như cái lò lửa lớn.

"Anh Thời Dịch, em muốn..."

Thời Dịch: "Không muốn gì hết, ngủ."

"..."

Đình Nhân có chút im lặng, không kìm được mắng: "Anh là Ninja rùa hả?"

Nào ngờ trong lúc vô tình mắng, cô đã đốt lên ngọn lửa của người đàn ông, Thời Dịch buông cô ra, ngồi dậy, hướng phía cô đánh mấy cái vào mông.

Đình Nhân bị đau, lồm bồm mắng: "Đàn ông thúì!"

Thời Dịch lại "Bốp bốp" mấy cái nữa, cũng có thể do đang nhẫn nhịn khó chịu nên không khống chế được sức lực, cô gái nhỏ bị đánh vô cùng đau đớn, nước mắt rơi như mưa, mang theo chút nức nở mắng: "Đồ heo thúì, khốn kiếp, khốn kiếp..hu..hu.."

Thời Dịch nghe mà đau lòng, đem người lật lại, chặn môi cô, hôn cô.

Không dám tiến vào sâu, vội vã kết thúc, vùi đầu bên cổ cô, cọ một cái: "Nghe lời, nếu không thì về phòng mình ngủ đi."

Đình Nhân đùa giỡn lưu manh: "Anh ôm em về phòng đi, em không đi."

"Vậy anh ôm về được chưa?"

"Không thêm."

Cô gái nhỏ như một con bạch tuột quấn lấy anh, Thời Dịch cong môi cười, khẽ cắn vành tai cô, nhắm hai mắt thôi miên bản thân chìm vào giấc ngủ.

Kết quả ngược lại càng ngày càng tỉnh táo.

Đinh Nhàn cũng giống vậy, không ngủ được nhưng không muốn cách xa anh.

Cô đột nhiên hỏi: "Anh Thời Dịch, có phải anh có chuyện gì gật em không?"

"Chuyện gì?" Người đàn ông khó hiểu.

"Có phải anh bị bệnh trầm kín gì không?" Cô hơi dừng một chút, lại nói tiếp: "Giống như chúc, chúc năng đàn ông không bình thường."

Thời Dịch nhẹ cười, vòng tay ôm chặt eo cô, khiến hai người dán sát vào nhau hơn, "Bình thường hay không bình thường, em không cảm giác được hả?"

Làm sao có thể không cảm giác được chứ!!!

Người đàn ông hiếm thấy trước mặt cô được một lần đùa giỡn lưu manh, bình thường anh luôn tỏ vẻ nghiêm trang, Đinh Nhàn cảm thấy như tìm ra được hành tinh mới, cố ý khích anh: "Chỉ như vậy ai biết bình thường hay không bình thường được chứ."

Thời Dịch sầm mặt, véo eo cô một cái: "Nói bậy nữa anh ném em xuống giường."

Cô gái nhỏ biết điều, cười nói: "Anh không đành lòng ném đâu."

Thời Dịch thở dài một hơi, giọng nói phát ra có vẻ không biết phải làm sao: "Đừng đùa nữa, ngày mai anh còn phải đi làm."

"Ngày mai em cũng phải đi học."

"Vậy ngủ thôi."

"Vâng."

Đinh Nhàn không quậy nữa, cô cũng biết anh đây là đang nghĩ cho mình, đổi lại là người khác chắc đã sớm ăn sạch cô rồi.

Nhưng không ngủ được mà, làm gì cũng không ngủ được!

Yên tĩnh một hồi, cô nằm bò lên người anh, Thời Dịch có chút vô lực, kéo cô xuống, cô gái nhỏ nói: "Em không làm gì anh đâu."

Đinh Nhàn nằm trên người anh, nắm lấy tay anh, mười ngón tay đan chặt, mặt dán lên ngực anh, "Anh Thời Dịch, chúng ta thi đi, ai ngủ sau người đó là heo."

Thời Dịch: "..."

...

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, trên chiếc giường lớn màu xám tro, người đàn ông ôm cô gái nhỏ trong ngực ngủ an ổn.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên đánh tan sự yên tĩnh trong phòng.

Điện thoại trên đầu giường không ngừng reo, tiếng chuông ngày càng lớn, Đinh Nhàn nhú mày một cái, mơ mơ màng

màn đưa tay lên sờ sờ, dựa vào cảm giác trượt qua màn hình, nhắm mắt không nhìn, cất lên giọng lười biếng: "Alo."

Thời Dịch cũng bị đánh thức, kéo người vào trong ngực, hôn cô.

Đình Nhân đẩy ra: "Em đang nghe điện thoại."

Người đàn ông vẫn không để ý, hôn mấy cái rồi ngủ tiếp nhưng tay vẫn ôm chặt cô.

Đình Nhân ngo ngoáy người đưa di động áp vào bên tai, chợt đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của người phụ nữ xa lạ.

"Cô gái, con là ai vậy?" Khương Ngã ho nhẹ một tiếng, cố gắng để giọng nói mình nghe thân thiết một chút: "Con và Thời Dịch nhà dì có quan hệ gì vậy?"

!!!

Điện thoại của cô và Thời Dịch giống nhau, đây là nghe nhầm điện thoại mất rồi!!!!

Đình Nhân mạnh mẽ ngồi bật dậy, tỉnh ngủ hoàn toàn.

Chỉ nghe thấy người trong điện thoại nói tiếp: "Cô gái, dì là mẹ của Thời Dịch, nói cho dì biết tên của con là gì đi?"

Mẹ Thời Dịch!!!!!!

Đình Nhân khẩn trương, liền lắp bắp: "Con con con con con..."

Điện thoại đột nhiên bị cướp đi.

Thời Dịch liếc nhìn cái tên trên màn hình một cái, nói: "Mẹ, mẹ đừng dọa cô ấy."

Vừa nghe được giọng nói con trai, Khương Ngã khôi phục lại trạng thái bình thường, giọng nói có chút nghiêm khắc: "Thời Dịch, con là một người đàn ông, phải có trách nhiệm, nếu các con đã... Các con đã là loại quan hệ đó vậy dẫn cô gái đó đến đây mẹ nhìn một chút, những chuyện khác nói sau."

Dừng một chút, sợ anh từ chối, lại nói: "Nếu con không muốn dẫn qua đây thì mẹ bay về."

Mới vừa nãy bà còn nghe được một trận âm thanh mập mờ, bà nghe rõ ràng, và hiểu ra hai người đang ngủ cùng một cái giường, con trai tốt cuộc cũng đã khai thông, bây giờ bà rất vui vẻ, không kịp chờ, muốn gặp cô gái đó ngay lập tức, thay con trai mình nhìn người.

Thời Dịch không ngờ người nhà anh biết nhanh như vậy, vốn định một khoảng thời gian nữa mới nói, nhưng nếu biết cũng không gạt được nữa, với tính tình đó của mẹ anh không dẫn người đến cho bà nhìn chắc chắn bà sẽ đích thân bay về.

Anh liếc nhìn Đinh Nhàn, cô đang chôn đầu trong chăn, vành tai đỏ ửng.

Thời Dịch cười một tiếng, nói: "Để con hỏi ý Đinh Nhàn đã."

Đinh Nhàn.

Khương Ngã nghe, trong lòng nhớ kỹ cái tên này.

Nghe anh đang hỏi mình, cô theo bản năng ngẩng đầu, người đàn ông nhìn cô, khóe miệng mang theo nụ cười: "Mẹ anh muốn gặp em."

Phải gặp người lớn rồi sao?

Đình Nhàn sững sờ mấy giây, nhẹ nhàng gật đầu một cái, rồi tiếp tục trốn vào trong chăn, che mặt cười trộm.

Thời Dịch: "Mẹ, cô ấy đồng ý."

"Được." Khương Ngã chỉ có một đứa con trai này, đã gần một năm không gặp rồi, không tránh được có chút nhớ, bà nói: "Con nhanh chóng sắp xếp đi, mẹ và cha con ở đây chờ."

Hai mẹ con lại tùy ý trò chuyện vài câu sau đó kết thúc cuộc gọi.

Thời Dịch vén chăn, đem người kéo lên, liếc nhìn đồng hồ báo thức, vồ vồ mông cô: "Nên dậy đi học rồi."

Chương 33

Đình Nhàn còn chưa hoàn hồn, nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, cô có chút ảo não đẩy người đàn ông bên cạnh một cái: "Đều tại anh, dì nhất định sẽ nghĩ rằng em là một cô gái tùy tiện."

Còn chưa gặp mặt đã thấy lo âu thế này rồi.

Thời Dịch cầm tay cô, để bên môi hôn một cái, cười khẽ: "Tối hôm qua là ai nhất quyết ở đây?"

"A~~~~" Đình Nhàn gãi đầu, ngã người xuống giường, buồn bực đá chăn: "Làm sao đây?"

Đôi chân dài của cô gái nhỏ gác lên trên chăn, đập đập mấy cái, váy ngủ theo động tác của cô hơi tuột lên làm lộ ra quần lót màu đen bên trong, vô cùng câu dẫn nhưng bản thân cô không hay biết gì.

Yết hầu hơi chuyển động, Thời Dịch nhìn đi nơi khác: "Đừng lo lắng, mẹ anh rất thích em."

Giọng nói người đàn ông có hơi khàn, Đình Nhàn nhận ra gì đó, hơi ngồi dậy, lúc này mới chú ý mình bị lộ hàng, thấy vậy nhưng cô cũng không để ý, leo lên người anh, bắt đầu cởi đồ anh ra.

Thời Dịch đẩy tay cô: "Làm gì hả?"

"Ai bảo anh nhìn thấy hết của em rồi, vì sự công bằng nên em cũng phải nhìn lại anh."

"..."

Dù sao cũng phải thay đồ, nên Thời Dịch tùy ý để cô cởi giúp mình.

Nhớ đến lần trước đã thấy nửa người trần của anh, Đinh Nhàn rất hưng phấn, từ từ cởi từng nút áo của anh, cởi ra nhìn vào bên trong, cơ ngực người đàn ông hiện ra trước mặt, thấy vậy mặt cô không khỏi nóng lên, tầm mắt dần đi xuống, đang mong đợi nhiều hơn.

Cô đột nhiên phát hiện mình quá sắc nữ, ở trước mặt anh toàn bộ sự dè dặt, xấu hổ đều ném lên tận chín tầng mây, chỉ muốn nhìn thân thể không một mảnh vải của anh, Đinh Nhàn ơi Đinh Nhàn, mày quá hư hỏng.

Nhưng cũng không được như ý nguyện, khi cô cởi đến nút áo cuối cùng, tay người đàn ông đột nhiên giữ tay cô lại: "Tốt lắm, để tự anh."

Cô gái nhỏ ngồi trên người anh, ánh mắt nhìn không rời, bên trong như có lửa cháy hừng hực, Thời Dịch nắm eo cô, muốn ôm người xuống, Đinh Nhàn thấy vậy tỏ ra không vui, giùng giàng muốn tiếp tục cởi quần áo của anh: "Để em giúp anh."

Chiếc nút cuối cùng được mở ra, áo ngủ buông lỏng trên người anh, quang cảnh trước người hiện ra hoàn toàn.

Thời Dịch nhú mày lại: "Đừng lộn xộn, em còn như vậy sẽ bị trể đó."

Đinh Nhàn liếc nhìn đồng hồ: "Còn sớm mà."

Còn hơn hai tiếng nữa, sẽ không trể đâu.

Cô quay đầu lại, trực tiếp ngậm môi người đàn ông, nằm trên người anh, thành thực hôn anh, quấn lấy đầu lưỡi anh, dây dưa trên đầu.

Thời Dịch đột nhiên giữ gáy cô lại, chuyển bị động thành chủ động, dùng sức mút hai cái để trừng phạt, rồi bắt đặc dĩ nhẹ giọng dỗ dành: "Đi xuống nào, ngoan."

"Được rồi."

Đinh Nhàn nhân cơ hội sờ soạng anh thêm một chút, nhưng mới vừa ngồi thẳng người dậy liền cảm nhận được vật nào đó cứng rắn chạm vào chân cô....

Cô sửng sốt một chút, môi mông người đàn ông mím thành một đường thẳng, gương mặt trở nên căng thẳng, trong lúc này cô chợt nghĩ ra điều gì, cũng không thấy thẹn thùng, còn tròn mắt hỏi: "Ôi, anh Thời Dịch, có phải đàn ông các anh buổi sáng cũng..."

Cô tiến gần sát lại nói hết những lời còn lại bên tai anh.

Thời Dịch nhú mày: "Cả ngày lẫn đêm trong đầu em đều nghĩ cái gì không vậy."

"Sợi Gìung nói cho em biết."

Đinh Nhàn hơi dừng một chút lại bổ thêm một câu: "Trong tiểu thuyết cũng có viết như vậy."

"Sau này ít xem những quyển sách không có dinh dưỡng đó lại đi, sẽ kéo thấp IQ đó."

"Không có đâu." Đinh Nhàn không đồng ý với anh, giải thích thêm: "Nếu không nhờ những quyển sách này, em làm sao theo đuổi được anh chứ."

Thời Dịch: "..."

Đinh Nhàn lại nói bên tai anh không ngừng như xe lửa chạy, vừa nói vừa khiêu khích anh, người đàn ông lập tức nổi giận,

xoay người đề cô xuống giường, còn mình thì nhanh chóng đứng lên, cởi quần áo ngủ ra, lấy áo sơ mi trong tủ mặc vào.

Cô gái nhỏ lẩm bẩm sau lưng: "Em chỉ sợ anh kìm nén lâu quá sẽ sinh bệnh."

Thời Dịch mặc xong đồ, xoay người, cong ngón tay gõ trán cô một cái: "Đình Nhân, nếu gặp cha mẹ anh mà em không xấu hổ như vậy thì anh sẽ thật sự ăn em."

Đình Nhân sờ trán một cái, không tiếp tục cùng anh cãi vã nữa, híp mắt, trong đầu đều đang nghĩ đến việc gặp người lớn.

Nếu bọn họ không thích cô thì sao đây, Thời Dịch ưu tú như vậy, không đúng, cả nhà bọn họ ưu tú như vậy, tiêu chuẩn nhìn người nhất định rất cao.

Trong đầu Đình Nhân đã xuất hiện tình tiết cha mẹ ép con trai chia tay cô gái mình yêu như trong tivi hay chiếu, bất luận người đàn ông có yêu mình nhiều thế nào, chỉ cần cha mẹ không đồng ý, nhất định sẽ vô cùng khó khăn, thậm chí sau khi kết hôn vì chuyện mẹ chồng nàng dâu mà ly hôn, chẳng lẽ tình tiết này sẽ xảy ra trên người cô sao?

Chắc không đâu, chắc vậy, cô tự an ủi mình, giọng nói mẹ Thời Dịch trong điện thoại nghe vào còn rất thân thiết nữa mà, bà ấy nhất định là một người phụ nữ ấm áp, rộng rãi, sẽ không cố làm khó cô đâu.

Thấy cô im lặng, Thời Dịch còn nghĩ rằng mình đã dọa sợ cô, nhẹ nhàng nhéo tai cô một cái: "Đừng sợ, anh sẽ không làm bậy."

Vậy mà khi cô nghe lời này, liền ngẩng đầu nói: "Biết lắm, anh Thời Dịch là Ninja rùa mà."

"..."

Người đàn ông không kìm được xúc động, Thời Dịch nổi giận, chột đẩy ngã cô, cúi người đè lên người cô gái nhỏ không chừa một khoảng trống nào.

Đinh Nhàn bị động tác đột ngột của anh dọa sợ hết hồn, còn chưa kịp làm ra phản ứng gì môi liền bị chặn lại, bàn tay người đàn ông đi xuống eo cô, vén váy ngủ lên chui vào, bàn tay anh như mang một dòng điện mãnh liệt kích thích làm người cô run rẩy.

Người đàn ông lúc này không khách khí gì, tay lần mò đi lên chính xác nắm giữ nơi nào đó, rồi dùng sức...

Đinh Nhàn cảm nhận được bàn tay anh đang làm gì, ngược lại hít một hơi khí lạnh, theo bản năng đẩy anh ra nhưng không có cách nào ngăn cản động tác thô lỗ của anh, giống như đang cố ý trừng phạt cô vậy, làm cô phát đau. Miệng anh cũng không buông lỏng, răng cắn môi cô, đầu lưỡi bị anh quấn lấy đến tê dại, cô cảm giác như mình sắp không thở nổi nữa rồi, nên nghiêng mặt qua một bên, đôi môi nóng bỏng của anh dán lên mặt cô, thấp giọng hỏi: "Còn dám nói bậy nữa không?"

Đinh Nhàn thở hổn hển, không trả lời, tay của người đàn ông vẫn chưa rời đi, thấy cô không đáp lại liền dùng thêm lực, cô gái nhỏ lập tức cầu xin tha thứ: "Không dám, không dám!"

Rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái 19 tuổi, bình thường tỏ vẻ như người lão luyện nhưng đứng trước súng thật dao thật không biết đã sợ thành dáng vẻ gì.

Thời Dịch thấp giọng cười, hôn môi cô một cái, nơi bàn tay đang nắm quá mềm mại, đủ khiến người ta nổi điên, anh không bỏ được lại siết chặt.

Đinh Nhàn cắn môi dưới, khuôn mặt đỏ bừng, đẩy anh: "Đã nói không dám rồi, anh còn..."

"Mới vậy đã không chịu nổi, tối hôm qua là ai điều võ dương oai câu dẫn anh hửm?"

Đinh Nhàn bấu môi, không lên tiếng.

Hiếm thấy cô cam chịu như thế này, tâm tình Thời Dịch tốt vô cùng, khóe miệng cong lên, tay lại bắt đầu làm loạn.

"Này, anh..."

"Tối hôm qua phải nhịn quá cực khổ, thu chút phí tổn mới được."

Người đàn ông vui đầu, triển miên một trận cho đến khi cô gái nhỏ cầu xin tha thứ một lần nữa mới chịu bỏ qua.

Thời Dịch đứng dậy đi vào phòng tắm, mở nước lạnh, quần áo còn chưa kịp cởi đã vội đứng trước vòi sen, tùy ý để dòng nước lạnh như băng chảy xuống người.

Thật may là hai người tách nhau ra một năm, cô gái nhỏ này quá cầu người, may mà định lực của anh mạnh, nhiều lần anh đã suýt mất khống chế, mới vừa rồi nếu không phải là lý trí thắng sự kích động thì có lẽ anh sẽ thật sự ăn sạch cô.

Không thể nghĩ nữa, càng nghĩ càng nổi lửa, anh dùng tay lau mặt, lắc lắc đầu, mở nước ra mạnh hơn.

Bên ngoài, Đinh Nhàn chạy về phòng mình, trong đầu tất cả đều là hình ảnh đỏ mặt vừa rồi.

Trời ạ, bọn họ thiếu chút nữa đã...

Cô che mặt, có chút then thùng, nhưng kích động còn nhiều hơn, lăn vài vòng trên giường, mới chạy đi rửa mặt, lúc đánh

răng đều cười ngây ngô trước gương.

Cười cười, tầm mắt bỗng nhiên dừng lại nơi nào đó, cô nhìn vết hôn rõ ràng trên cái cổ trắng nõn của mình, chân mày khẽ nhíu, cô như vậy thì làm sao đi học hả.

Thời Dịch chuẩn bị bữa sáng xong nhưng cô gái nhỏ vẫn chưa đi ra, giơ tay lên nhìn đồng hồ một cái, đi đến gõ cửa phòng cô: "Đình Nhàn..."

Mới gõ cửa đã mở ra, Đình Nhàn trợn mắt nhìn anh, không thèm để ý nữa, đi vòng qua anh đến phía bàn ăn rồi ngồi xuống.

Thời Dịch hơi khó hiểu, nghĩ không lẽ mình chưa cho cô chuẩn bị tâm lý, đã dọa sợ cô rồi à, anh lột vỏ trứng gà rồi để vào đĩa của cô, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Đình Nhàn tháo khăn lụa đưa cổ cho anh nhìn: "Anh nhìn đi, tại anh cả đấy, em nào dám đi gặp người khác chứ."

Thời Dịch cười khẽ một tiếng, đoạt lấy khăn lụa của cô, khom người cột lại: "Không được để cổ bị lạnh."

"Anh ——"

Đình Nhàn tức giận lấy khuỷu tay đụng anh, nhưng bị người đàn ông giữ lấy: "Không được loạn, loạn nữa sẽ thật sự bị trề đó."

"Cái đó cũng chỉ trách anh."

Thật may mắn bây giờ là mùa thu, nếu là mùa hè, cô còn mang khăn lụa thế này chắc chắn sẽ bị người khác cười nhạo.

"Tại anh tại anh."

Thời Dịch không nhin được cười, anh chưa từng cưng chiều cô gái nào như vậy, theo như lời Thẩm Ngạn nói thì lần này anh thật sự rất lợi hại.

...

Tháng sau Thời Dịch dẫn Đinh Nhàn đi gặp cha mẹ anh.

Đúng lúc Đinh Nhàn nghỉ đông nên hai người mang theo ít đồ đơn giản rồi lên máy bay.

Đây là lần đầu tiên Đinh Nhàn ngồi máy bay, còn rất hiếu kỳ, nhìn xung quanh.

Ngồi đối diện là một chàng trai ngoại quốc, ngũ quan sắc xảo, đôi con ngươi màu xanh đặc biệt xinh đẹp, cô không nhin được nghiêng đầu nhỏ giọng nói với người ngồi bên cạnh: "Anh Thời Dịch, anh nhìn tiểu soái ca người nước ngoài kia đi, giống như ngôi sao đúng không?"

Thời Dịch quét mắt nhìn, lạnh giọng nói: "Không giống."

"Em cảm thấy rất giống mà." Đinh Nhàn lại nhìn bên kia: "Dáng vẻ đẹp trai này nếu để Sợi Gừng nhìn thấy không biết sẽ kích động thành cái dạng gì."

Thời Dịch đưa tay xoay đầu cô lại, đem tiểu thuyết đã tịch thu trước đó đưa cho cô, thấp giọng: "Đọc sách."

"Vâng." Đinh Nhàn mở ra, say sưa đọc.

Thời Dịch ôm cô, hồi lâu sau cảm thấy người trong ngực có gì đó kỳ lạ, anh cúi xuống nhìn mới phát hiện cô gái nhỏ vừa đọc sách vừa khóc.

Con gái thật dễ xúc động.

Anh giơ tay lên giúp cô lau nước mắt, khẽ cười nói: "Cảm động như vậy sao?"

"Vâng." Đinh Nhàn hít mũi một cái, nói: "Nam chính và một người phụ nữ khác được đính ước từ bé nhưng nam chính không yêu cô ta, chỉ xem cô ta là em gái, cô ta nghĩ cách ngăn cản nam chính và nữ chính, để hai người đó hiểu lầm, yêu nhưng lại dầy vò lẫn nhau, cốt truyện không có gì mới nhưng tác giả viết rất tốt, xử lý tình cảm nội tâm nhân vật rất mượt tay, rất cảm động."

Đinh Nhàn thích đọc ngược luyến tình thâm, lúc đầu ngược tả tơi, lúc sau sẽ sủng ngọt vô cùng, bây giờ cô đọc đoạn này chính là đoạn ngược tâm nhất.

"Đính ước từ bé thường hai nhà có quan hệ tốt, chỉ muốn đùa giỡn thôi, sẽ không làm thật, đùa nhóc mấy tuổi thì biết tình yêu là cái gì chứ."

Đinh Nhàn lẩm bẩm: "Anh nói giống như mình đã từng vậy."

"Anh lúc còn bé cũng có đính ước." Thời Dịch nhẹ nhàng nắm lỗ tai cô, nhàn nhạt nói: "Lớn lên nghe mẹ nói anh mới biết, bà ấy đã hứa hẹn với bạn làm ăn..."

Nói đến một nửa, chợt cảm thấy không đúng, cúi đầu nhìn, cô gái nhỏ đang nhìn anh, trong mắt ánh nước lấp lánh, cũng không biết nguyên nhân là do tiểu thuyết hay do lời anh mới vừa nói.

Thời Dịch sờ mặt cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve: "Sao vậy?"

Đinh Nhàn hỏi: "Có phải cô ấy rất đẹp không?"

Thời Dịch cười khẽ, chỉ nói: "Một cô gái người Nga."

Còn là con gái nước ngoài.

Đình Nhàn trợn mắt.

Thời Dịch hỏi: "Ghen?"

Cô mím môi, quay đầu đi, bỗng bị người ta nắm cằm kéo lại, trên môi truyền đến cảm xúc nóng bỏng...

Chương 34

Thời Dịch hỏi: "Ghen?"

...

Dường như phát hiện có người nhìn thấy, Đinh Nhàn xấu hổ đẩy đẩy người anh, người đàn ông không thèm để ý, không coi ai ra gì tiếp tục thân mật với cô, cười khể bóp mặt cô một cái: "Nhỏ mọn như vậy?"

"Sao so được với anh."

Đinh Nhàn thoát khỏi tay anh, vừa quay đầu qua thì phát hiện vị tiểu soái ca ngoại quốc đang nhìn bọn họ, mặt cô càng đỏ hơn, vội dời mắt, trả sách lại cho anh: "Thật là mệt, em muốn ngủ."

Thời Dịch cầm tấm thảm mỏng đắp lên người cô, vòng tay qua ôm eo cô, kéo cả người cô tựa vào mình, Đinh Nhàn tựa đầu lên vai anh, nhắm mắt, mơ mơ màng màng ngủ.

Khoảng thời gian này, hai người đều ngủ chung một giường, không phải là phòng Thời Dịch thì chính là phòng Đinh Nhàn, trước chỉ toàn là cô cố ý khiêu khích anh, còn bây giờ người đàn ông đã biết cô sợ gì, bắt đầu trả thù cô, mỗi đêm trước khi ngủ, đôi tay phải chui vào trong quần áo cô sờ mó một chút, thực chất không phát sinh quan hệ gì, nhưng đôi tay tà ác của anh cũng đủ làm cô đỏ mặt, nức nở rên rỉ cầu xin anh tha thứ.

Ngày hôm qua hai người cãi nhau, buổi tối Đinh Nhàn về phòng thật sớm, khóa trái cửa phòng lại, ngủ đến nửa đêm mơ mơ màng màng cảm thấy phần giường bên cạnh lún xuống, tiếp đó chợt bị kéo vào một cái ôm dày rộng của người đàn ông. Thời Dịch ôm cô, ngủ rất đàng hoàng, không

quấy rầy gì cả, Đinh Nhàn bị làm cho tỉnh ngủ, hết lần này đến lần khác tự mình tìm chỗ chết, đi trêu chọc anh, đưa tay vào trong áo choàng tắm, chọt chọt cơ ngực anh, bóp bóp vòng eo rắn chắc, véo véo bắp đùi, trông đáng vẻ chơi rất vui, kết quả vui quá hóa buồn, khơi dậy lửa nóng trong người anh, bị anh nắm lấy tay bắt cô tự mình dập tắt lửa.

Đinh Nhàn coi như hiểu rồi, đàn ông mà, cái gì mà cấm dục thanh tịnh chỉ là giả dối mà thôi, hai người còn chưa cởi quần áo đâu đã hư thành như vậy, nếu thật sự làm cái kia, không biết sẽ điên cuồng đến mức nào.

Thời Dịch ngược lại không cảm thấy gì, do yêu sinh ham muốn là chuyện bình thường, người đàn ông nghiêm chỉnh chỉ cần gặp được cô gái thực sự trong lòng mình sẽ không tránh khỏi nghĩ đến chút chuyện trên giường.

Trước kia Thẩm Ngạn kéo anh xem phim cấm, bảo là muốn giáo dục anh một chút, anh nhìn còn không có cảm giác gì, đơn giản chính là máy móc vận động, đối tới đối lui cũng giống nhau, xem đến chán ghét, mãi cho đến khi nói chuyện yêu đương với Đinh Nhàn, ham muốn đó càng ngày càng mạnh, nhất là thời điểm ôm cô ngủ vào mỗi tối, ôn hương nhuyễn ngọc nằm trong ngực, nhưng phải khắc chế, không thể chạm vào, cảm giác đó vô cùng khó khăn, thân thể muốn nổ tung thành nhiều mảnh.

Âm ỉ với nhau, một đêm không ngủ ngon được, tối qua bị thiếu ngủ nên phải ngủ bù trên máy bay.

Bay mười mấy tiếng đến nơi đã là buổi tối, ở nhà cho xe đến đón hai người họ, ra khỏi sân bay hai người ngồi vào trong xe, vì là buổi tối nên đèn sáng trung, ánh sáng lung linh mộng ảo, tinh thần Đinh Nhàn lúc này rất tốt, nằm nhoài lên cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài.

Cảnh đêm nơi này thật đẹp, cô có chút phấn khích, cầm lấy điện thoại chuẩn bị chụp hình, nhưng mới vừa mở máy liền nhìn thấy chuỗi tin nhắn của Giang Ti Kỳ gửi đến.

Sợi Gừng: [Đình Tiểu Nhân đến chưa? Mẹ giáo sư Thời thế nào? Có ấn tượng gì với cậu?]

Sợi Gừng: [Này này này. không phải thấy mẹ chồng tương lai quá hưng phấn mà quên nhắn tin trả lời tớ đó chứ, Tiểu Nhân Nhân của chúng ta với giáo sư Thời đã phát triển nhanh đến vậy sao, cũng đi gặp người lớn cả rồi, cậu làm cho tớ độc thân như tớ chịu sao nổi hả.]

Sợi Gừng: [Đình Tiểu Nhân, có phải cậu đang cùng giáo sư Thời hưởng thụ thời gian ngọt ngào hạnh phúc không hả, đã lâu như vậy cũng đủ rồi đó, cậu tốt xấu gì cũng phải để ý đến tớ một chút chứ, tớ chán muốn chết đây này, Tiểu Nhân Nhân, cậu không thể trọng sắc khinh bạn như vậy đâu.]

Người này chắc đang tức giận đây, Đình Nhân cười cười, trả lời lại: [Lại nói bậy rồi, tớ mới vừa xuống máy bay thôi, Sợi Gừng, bên này rất đẹp đó.]

Bên kia đoán chừng đang chơi điện thoại nên rất nhanh đã nhắn lại: [Nhanh nhanh nhanh, chụp một tấm hình gửi tớ xem, để cho tớ bổ sung kiến thức về cảnh đẹp nước ngoài nào.]

Đình Nhân mở máy ảnh ra hướng bên ngoài chụp một tấm, lại mở phần mềm chụp ảnh tự sướng ra, chọn thời gian tự chụp rồi nhích lại gần Thời Dịch, dựa lên người anh tìm một góc độ đẹp.

Thời Dịch quét mắt nhìn điện thoại, thấy mình trong màn hình còn có thêm lỗ tai thỏ thì nhú mày lại: "Đây là cái gì?"

"Chụp kiểu này rất đáng yêu." Đinh Nhân ôm tay anh, đầu quay lại: "Chúng ta cùng nhau chụp một tấm đi."

Nhìn lỗ tai thỏ trên đầu mình, Thời Dịch có chút khó tiếp nhận, né ra: "Anh không chụp."

"Một tấm thôi."

Thời Dịch: "Không chụp."

"Anh Thời Dịch~"

Đinh Nhân lắc lắc cánh tay anh nũng nịu gọi.

Thời Dịch nhìn cô một cái rồi đoạt lấy điện thoại trong tay cô: "Anh giúp em chụp."

"Không, em muốn chụp chung với anh cơ."

Thời Dịch điều chỉnh hiệu ứng trở về kiểu bình thường, một tay ôm cô vào trong ngực: "Nhìn ống kính."

Đinh Nhân ngẩng đầu, "tách tách" một tiếng.

Thời Dịch trả lại điện thoại cho cô, Đinh Nhân liếc nhìn, vô cùng không hài lòng: "Thật là xấu."

"Rất biết điều."

"Em nói anh đó." Đinh Nhân vừa nói vừa gửi bức ảnh chụp phong cảnh cho Giang Ti Kỳ.

"..."

Thời Dịch đưa tay nhéo eo cô một cái, Đinh Nhân bị anh chọc ngứa, không ngừng cười khanh khách, né người đi, "Ai bảo anh không chụp hiệu ứng đó chứ."

Mới vừa nói xong, điện thoại rung lên, cô cầm lên nhìn, mới phát hiện lúc này không cẩn thận đã gửi luôn tấm hình chụp chung của hai người cho Giang Ti Kỳ.

Sợ Gùng: [Đình Tiểu Nhân, cậu hư quá, lại bắt đầu ngược cậu độc thân rồi, đáng ghét!]

Sợ Gùng: [Nhưng mà ha ha ha ha, giáo sư Thời nhà cậu đẹp trai như vậy, cũng không tiếc cho tớ nhìn, thật đúng là khuê mật tốt, gửi nhiều hình một chút, ngược chết tớ đi, [Cười đều]]

Còn chưa xem xong, Đình Nhân nhanh chóng thoát ra, như phát giác gì đó, cô ngẩng đầu, người đàn ông đang nhìn cô, khóe miệng cong lên, hiển nhiên anh thấy được.

Đình Nhân mở miệng, nghiêm túc nói: "Quá xấu, em sợ sẽ hù cậu ấy."

Thời Dịch cười nhỏ một tiếng, cúi đầu muốn hôn cô, Đình Nhân né tránh, thấp giọng: "Có người."

Thời Dịch ngồi thẳng người dậy, nhìn cô chăm chăm, chỉ vào môi của mình, rất có ý tứ.

Đình Nhân liếc nhìn tài xế, ngửa đầu hôn nhẹ lên môi anh một cái, rồi nhanh chóng rời đi nhưng Thời Dịch đã nhanh tay giữ gáy cô lại, cắn môi cô một cái, cọ cọ mũi cô, hỏi: "Ai xấu?"

Đình Nhân không lên tiếng.

Một giây kế tiếp người đàn ông áp môi xuống, cô vội vàng né tránh, hơi thở còn chưa ổn định, nhanh chóng nói: "Em xấu, em xấu!"

Thời Dịch thấp giọng cười, nói với cô: "Con dâu xấu phải ra mắt mẹ chồng."

Đinh Nhàn trợn mắt nhìn anh: "Ai nói muốn gả cho anh."

Một đường cãi nhau, nháo loạn ngược lại đẩy lùi không ít cảm giác khấn trương khi gặp người lớn.

Đến lúc vào biệt thự, xe dừng lại, có người ra nghênh đón, Thời Dịch dắt cô đi vào, cảm nhận được lòng bàn tay cô đổ mồ hôi, nghiêng đầu hỏi: "Hồi hộp?"

"Có một chút."

Lòng bàn tay đều là mồ hôi, nơi nào chỉ một chút xiu xiu.

Thời Dịch cười khẽ, không chọc cô nữa.

Biệt thự rất lớn, dọc theo đường đi đều có người giúp việc đứng hai bên hành lang, Đinh Nhàn có chút mất tự nhiên, cho đến khi người đàn ông dẫn cô vào một căn phòng, cô mới thoáng thả lỏng.

Bên trong phòng mở máy điều hòa, nhiệt độ cao hơn so với bên ngoài, Thời Dịch một bên cởi áo khoác, một bên hỏi cô: "Có đói bụng không?"

Lúc trên máy bay đã ăn cơm tối rồi, bây giờ vẫn còn khá no.

Thời Dịch tiện tay vắt áo khoác lên ghế, xoay người lại nhìn thấy cô gái nhỏ ngồi trên sofa, hay chân khép lại nghiêm chỉnh, tay đặt trên đầu gối, thẳng lưng, bình thường đều thấy dáng vẻ nghịch ngợm của cô, đột nhiên thấy cô nghiêm chỉnh thế này có chút không quen, anh khom người hôn lên môi cô một cái, nói: "Bọn họ bận việc bên ngoài, ngày mai mới trở về."

Hả?

Đình Nhàn trong lúc nhất thời không hiểu ý anh, ngẩng đầu không khỏi chạm vào môi anh, một chút liên bén lửa.

Thời Dịch ngậm lấy môi cô, cúi người xuống trực tiếp đè người lên sofa, một tay giữ gáy cô, vừa hôn, một tay khác chui vào trong áo, dọc theo cái lưng bóng loáng hướng lên trên, chuẩn xác mò đến nơi đó, cởi móc khóa ra.

"Này!"

Đình Nhàn đẩy anh, vừa dứt lời liền cảm thấy trước ngực lỏng lẻo một chút, Thời Dịch ung dung cởi ra, tay lần ra phía trước cầm lấy, hô hấp dần trở nên nặng nề, khó kìm nén, cúi đầu hôn lên môi mềm mại của cô lần nữa.

Trên tay là xúc cảm mềm mại, muốn bức điên người ta mà, anh có chút mất khống chế, khẽ cắn lỗ tai của cô, khàn giọng nói: "Đình Nhàn."

Nháy mắt trong mắt Đình Nhàn như có sương mù, cô cảm giác thân thể mình ngày càng khô nóng, tay của anh vô cùng nóng bỏng, cô nhỏ giọng: "Anh Thời Dịch, anh đứng lên trước đi."

Người đàn ông không động đậy gì, vẫn đè cô như cũ, tiếng hít thở nặng nề vang lên bên tai cô, cô nghe mà lòng cũng run run lên theo.

Biết anh đã đè nén rất lâu rồi, Đình Nhàn hít sâu một hơi, tay luồn vào tóc anh, an ủi sờ một cái, "Không làm bây giờ có được không, nếu bị dì thấy thì phải làm sao đây."

Nguyên nhân cô lo lắng chính là chuyện này.

Thời Dịch nói: "Ngày mai bọn họ mới về."

"Sao anh không nói sớm."

Đình Nhàn thở phào nhẹ nhõm, nào ngờ hành động này chọc cười anh, Thời Dịch cười nhẹ một tiếng, rút tay ra khỏi áo cô, bất động một lúc mới ôm cô vào trong phòng, đặt lên giường, anh vừa muốn đứng dậy liền bị cô gái nhỏ ôm cổ lại: "Anh Thời Dịch, có phải anh nhịn rất khó chịu không?"

Trên trán người đàn ông đã toát ra một lớp mồ hôi dày, anh nhìn cô, ánh mắt cực kỳ sâu thẳm, không trả lời nhưng nhìn dáng vẻ này cũng đã biết đáp án là gì.

Rõ ràng rất khó chịu, nhưng vẫn không chịu chạm vào cô, thật ra cô đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi, chẳng qua không ngờ được định lực của anh lại mạnh như thế, mỗi đêm ngủ cùng, tay cô đều chạy loạn trên người anh, sờ muốn hết cả người nhưng vẫn dừng lại ở giây phút cuối cùng kia, nhiều lúc không nhịn được thì chạy vào phòng tắm tắm nước lạnh một chút.

Đình Nhàn đau lòng, dùng sức ôm chặt anh, Thời Dịch giống như không còn chút sức lực nào bị cô kéo xuống dễ dàng, hô hấp anh hơi loạn, nắm tay cô: "Buông tay, anh đi tắm."

Đình Nhàn cố ý nói: "Em cũng phải tắm."

Thời Dịch không biết làm sao: "Đừng lộn xộn."

"Em nói thật."

Đình Nhàn nhìn anh, vẻ mặt nghiêm túc, không có nửa điểm đùa giỡn, cô hỏi: "Anh Thời Dịch, anh rất muốn đúng không?"

Vừa nói xong, cô ngẩng đầu hôn anh, Thời Dịch nào còn chịu được sự dẫn dụ như vậy, ôm cô trở mình tách hai chân cô ra, để cô ngồi lên người mình, Đình Nhàn cảm giác rõ ràng vật

nào đó, mặt lại đỏ thêm, người đàn ông cười khẽ, cô mím môi cúi người xuống, học theo anh hôn cổ anh từng chút từng chút một.

Cô gái nhỏ rất biết học tập, răng khể cắn, môi nóng bỏng mút vào dấy lên ngọn lửa, Thời Dịch phối hợp với cô, trong lúc lơ đãng lướt thấy bóng người quen thuộc, hơi sững sờ.

"Mẹ."

Theo một tiếng "Mẹ" này, cô gái nhỏ trên người anh lập tức cứng đờ...

Chương 35

Đình Nhân giật mình, trong nháy mắt khi quay đầu qua liền thấy được người phụ nữ đứng trước cửa phòng, nhìn dáng vẻ khoảng chừng 40 tuổi, trang điểm xinh đẹp, quần áo màu trắng trang nhã, lộ ra vài phần tao nhã và giỏi giang.

Bà ấy đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt hai người chạm nhau, mặt Đình Nhân đỏ bừng lên, không còn kịp suy nghĩ gì nữa, nhanh chóng leo xuống khỏi người anh, lúc này Khương Ngã cũng phản ứng lại, vội vàng xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa nói: "Mẹ không thấy gì hết! Các con cứ tiếp tục! Ngàn vạn lần đừng dừng lại!"

"..."

"..."

Khương Ngã vui muốn chết, dặn dò đôi câu với người giúp việc rồi vội vàng chạy về phòng mình, Thời Hoành Thâm mới vừa tắm xong đi ra thấy dáng vẻ đó của bà, không khỏi nói: "Cũng đã mấy chục tuổi rồi, làm gì mà như đứa con nít thế."

"Hoành Thâm, anh đoán xem em vừa mới nhìn thấy gì!"

Thời Hoành Thâm cười một cái, thả khăn lông xuống, hỏi bà: "Thấy gì?"

Khương Ngã người này, lúc làm việc và lúc không có ai là hai trạng thái hoàn toàn khác nhau, lúc làm việc, đôi khi có ý kiến bất đồng với Thời Hoành Thâm có thể tranh luận tới mười ngày nửa tháng, còn khi bỏ công việc qua một bên, ở trước mặt chồng, bà chính là một người phụ nữ đáng yêu, nhiều khi còn làm nũng nữa.

Trừ việc này, bà còn là một người mẹ tốt, luôn quan tâm đến con trai của mình, tối nay có việc bận nhưng vẫn chạy về nhà, chỉ vì muốn nhìn bạn gái của con trai một cái, ngược lại không ngờ để cho bà bắt gặp một màn kịch tính như vậy, bà quả thực bị dọa rồi.

"Đinh Nhàn, chính là cô gái đó, con bé nằm trên người Thời Dịch..." Khó nén kích động, bà nói tiếp: "Cô gái đó nhìn dáng vẻ là người dịu dàng ít nói, không ngờ bên trong lại là một người nhiệt tình như vậy, còn Thời Dịch của chúng ta lại thích kiểu người này, trái lại, nếu hai đứa nó bình tĩnh sẽ không cạ ra tia lửa được."

Con trai bà cũng sắp 30 tuổi rồi, đây là lần đầu tiên nói chuyện yêu đương, hơn nữa còn tự nguyện dẫn người về nhà, chứng tỏ con bà thật sự động lòng.

Khương Ngã nói: "Trước kia em còn lo lắng cho Thời Dịch không tìm được bạn gái, bây giờ phải gọi điện cho Thẩm Ngạn để thằng bé giúp Thời Dịch một tay, hiện tại nhìn lại đúng là em lo lắng nhiều rồi."

Thời Hoàn Thâm đưa máy sấy tóc cho bà, giống như thường ngày nằm lên đùi bà: "Bây giờ người ta ba mươi mấy tuổi mới yêu rồi kết hôn là chuyện rất bình thường."

Khương Ngã vừa sấy tóc cho ông vừa nói: "Nhưng mà cô bé kia nhìn còn nhỏ tuổi lắm, không đến hai mươi, vẫn còn đang học đại học."

Thời Hoàn Thâm nói: "Thời Dịch thích là được."

Bây giờ yêu đương tự do rất được xem trọng, hôn nhân tự do, chỉ cần hai người tình nguyện bên nhau, không làm việc xấu gì thì người ngoài hay kể cả cha mẹ cũng không nên can thiệp, phải tôn trọng lẫn nhau, ủng hộ lẫn nhau, hiểu cho nhau, thì gia đình mới vui vẻ, hạnh phúc mỹ mãn được.

"Em còn nghĩ, chờ Thời Dịch có con sẽ không quản chuyện công ty nữa, bây giờ có lẽ còn phải quản thêm vài năm nữa, dù sao cũng phải đợi con bé tốt nghiệp rồi mới sinh con được." Bà dừng một chút lại nói tiếp: "Cũng không biết Thời Dịch nghĩ thế nào."

Khương Ngã thích trẻ con, sau khi kết hôn với Thời Hoàn Thâm bà vốn định muốn sinh ba đứa, nhưng ai ngờ lúc sinh Thời Dịch thì tử cung bị tổn thương nghiêm trọng, không cách nào mang thai được nữa, đây là tiếc nuối lớn nhất của bà.

Thời Hoàn Thâm hôn bà một cái, cầm tay bà nói: "Em bận tâm nhiều như vậy làm gì, chuyện tình cảm cứ thuận theo tự nhiên đi, như vậy mới có thể nước chảy thành sông được, con lớn rồi tự có suy nghĩ của mình, chúng ta làm cha mẹ cũng không thể can thiệp nhiều quá."

"Haiz, đứa nhỏ Thời Dịch này quá độc lập, từ nhỏ đến lớn không để chúng ta phải bận tâm quá nhiều, tính tình cũng lạnh lùng, không biết giống ai nữa."

Thời Hoàn Thâm cười: "Đại khái giống anh, lúc còn trẻ anh cũng lạnh lùng như vậy."

"Thôi đi, anh chỉ giả bộ thôi."

Nhớ lúc hai người mới quen nhau, Thời Hoàn Thâm lạnh lùng vô cùng, bạn nói mười câu, khi tâm tình tốt thì ông đáp lại vài câu, còn nếu tâm tình không tốt thì một chữ cũng không nói, không cần quan tâm bạn là con gái hay là ai, có lúng túng hay không. Khương Ngã có dáng người rất đẹp, được rất nhiều người theo đuổi, kết quả người đàn ông này một chút phản ứng đối với bà cũng không có, bà là một người cao ngạo tất nhiên sẽ không bỏ qua chuyện này.

Lúc mới đầu bà chẳng qua cảm thấy người đàn ông này không hề giống với những người khác, ôm tâm tình muốn chinh phục ông mà tiếp cận ông, ngược lại không ngờ tự mang mình cho người ta, lúc sống chung mới biết, người đàn ông này lúc không có ai còn có rất nhiều mặt.

Tính cách Thời Hoành Thâm thay đổi một phần lớn là do Khương Ngã, sau khi cưới, Khương Ngã cố ý chinh ông, chỉ cần ông có thái độ không đúng bà liền khóa cửa phòng lại không cho ông vào ngủ, ý đồ xấu của bà lại rất nhiều, giả bộ tức giận, giả bộ đau lòng, Thời Hoành Thâm không thể làm to chuyện với bà, chỉ có thể ra sofa nằm ngủ mới dễ dàng được bà, nếu không ngày hôm sau sẽ tiếp tục không được vào phòng.

Lạnh lùng ở trước mặt vợ không tồn tại.

...

Bên này, bị quấy rầy chuyện tốt, Thời Dịch có chút đau đầu, cô gái nhỏ nằm cạnh anh, che mặt, lổ tai ửng đỏ, hoàn toàn không còn hứng thú trêu chọc anh nữa.

Anh đưa tay kéo cô qua nhưng cô né tránh đi: "Không cho anh chạm vào em!"

Xấu hổ chết đi được, bị gặp phải thì thôi đi, lại gặp ngay lúc cô đang ngồi trên người Thời Dịch, mất mặt quá, không biết mẹ anh sẽ nghĩ thế nào về cô.

Bà ấy nhất định sẽ cảm thấy cô gái này không biết xấu hổ, không biết dè dặt, vừa mới tới đã không chờ được, không được, con trai bà nhất định không thể ở cạnh người phụ nữ tùy tiện như thế này được.

Đinh Nhân cào cào tóc, vùi đầu trong chăn, giận mình đến mức đập giường bình bịch, "A a a a tại sao em chủ động

vậy làm gì chứ, phiền chết phiền chết!"

Còn đang suy nghĩ phải làm sao để lại ấn tượng tốt, bù lại việc nghe điện thoại lúng túng lần trước, lần này thì hay rồi, dè chắc chắn sẽ có ấn tượng sâu sắc với cô, nói không chừng sau này mỗi khi thấy cô đều sẽ nhớ tới hình ảnh cô ngồi lên người anh, thật là...

"Sợ cái gì, mẹ anh là người rất tiến bộ." Thời Dịch kéo người qua, chỉnh tóc cô lại, rồi tiện thể hôn lên trán cô một cái, "Em không nghe mẹ anh nói gì hả?"

Người đàn ông lại cúi đầu hôn môi cô, Đinh Nhàn né đi: "Nói gì?"

Thời Dịch cười một tiếng, thổi hơi nóng bên tai cô, gần từng chữ một: "Ngàn, vạn, lần, không, được, dùng, lại."

Đinh Nhàn: "..."

Dì hình như thật sự có nói vậy.

Thời Dịch nói xong, hôn vành tai cô, làm cho cô hô hấp có chút loạn, sau đó ôm cô trở mình, Đinh Nhàn sợ hết hồn, đè ngực anh muốn đứng lên, nhưng người đàn ông không thuận theo, tách hai chân cô ra đẩy một cái, làm cho cơ thể hai người dính sát nhau hơn, mặt cô gái nhỏ nóng lên, giùng giàng muốn xuống, anh lại giữ chặt eo cô, không cho cô được như ý nguyện.

Đinh Nhàn chỉ cảm thấy cả người mình như bị thiêu rụi hết rồi, bắt lấy tay anh: "Anh bỏ ra."

Thời Dịch đưa tay kéo cô xuống, hôn một cái nói: "Tiếp tục."

Mới vừa rồi cô gái nhỏ làm như vậy anh còn rất hưởng thụ, nếu không phải đột nhiên bị cắt đứt thì lúc này nói không

chừng hai người đã tiến thêm một bước nữa rồi.

"Không muốn."

Đinh Nhàn nghiêng mặt đi, tiếp tục cái quỹ gò chứ, bây giờ cô luôn có cảm giác dì sẽ đột nhiên xuất hiện trước cửa, giống như giáo viên chủ nhiệm năm cấp ba vậy, thỉnh thoảng xuất hiện trước phòng học, ánh mắt đó làm cho người ta hoảng sợ, nhìn xuyên qua kính cửa sổ về phía cô, suy nghĩ lại đã thấy sợ rồi.

Biết là lừa trong người anh không thể nói tắt là tắt được, cô nói: "Anh tự đi tắm đi."

Thời Dịch cười: "Không phải nói muốn cùng tắm à?"

Đinh Nhàn không để ý tới anh, đưa tay luôn vào vạt áo sau lưng muốn cài móc áo ngực, kết quả mò cả nửa ngày cũng chỉ kéo được một bên áo, người đàn ông đưa tay vào, tùy tiện tìm được bên kia, cô cho là anh muốn giúp mình nên Đinh Nhàn cố ý quay lưng lại để tiện cho anh, ai ngờ người này đặc biệt muốn chơi xấu, cô vừa mới xoay người thì tay anh liền thay đổi phương hướng, thẳng tiến vào trong áo ngực, cô khẽ hô một tiếng, còn chưa kịp chống cự đã bị người đàn ông dùng một tay khác khống chế eo, cô không thể không nằm lên người anh, khó chịu cọ cọ hai cái, chân mày nhíu lại, thanh âm hơi run rẩy: "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch nghe mà miệng đắng lưỡi khô, chặn môi cô lại, đầu lưỡi tùy ý dò xét đi vào, bất chấp triền miên.

Đinh Nhàn bị tay anh sờ mó khiến cho đỏ cả mặt, theo bản năng bắt lấy tay anh, nhưng người đàn ông không có dấu hiệu dừng lại, một tay khác cũng đưa vào, trực tiếp nắm lấy, cô giật mình người hơi rụt lại, thật vất vả mới tránh được môi anh, "Khoan đã, có người đi vào thì làm sao."

Không có sự dằn dò, người giúp việc sẽ không tùy ý đi vào, Thời Dịch cũng không nói cho cô biết điều này, khẽ cắn vành tai cô, ôm người đi vào phòng tắm.

Đặt cô lên bồn rửa tay, một bên hôn cô, một bên cởi áo của mình, cả người Đinh Nhàn mềm nhũn, cô vòng tay ôm cổ anh, mượn lực ngược đầu lên đón nhận sự tiến công có chút gấp gáp nhưng vẫn không mất vẻ dịu dàng của anh.

Thời Dịch cởi áo sơ mi ném qua một bên, rồi cởi quần áo cô, Đinh Nhàn đã sớm ý loạn tình mê, cô theo bản năng hơi cúi người ôm anh, thấy hành động này của cô, Thời Dịch như được khích lệ tăng nhanh tốc độ trong tay, đồng thời vẫn tiếp tục hôn, trong phòng tắm mập mờ, vang lên tiếng hít thở gấp gáp của hai người, âm thanh tràn ngập bên tai, như được phóng đại gấp mấy lần, không ngừng kích thích thần kinh đại não, bỗng thấy trên người chột lạnh, Đinh Nhàn co người lại, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện người đàn ông đã ôm cô đến bồn tắm.

Thời Dịch điều chỉnh nhiệt độ xong thì mở vòi nước ra, thấy cô lạnh đến co người liền lấy nước tưới lên người cô, nước dọc theo làn da trắng nõn của cô một đường chảy xuống, hơi nước trong nhà tắm làm thành lớp sương mù mờ ảo, nhìn rất hài hòa với cô, người đàn ông nhìn mà không khỏi huyết mạch sôi trào.

Ánh mắt anh nhìn cô chăm chăm, sâu thẳm, tràn đầy ham muốn, đây là lần đầu tiên cô khỏa thân trước mặt anh nên không tránh khỏi thẹn thùng, dùng hai tay che ngực lại, khẽ cúi đầu, không dám nhìn anh, Thời Dịch nhìn dáng vẻ thẹn thùng có chút lấy lòng này của cô, nhin cười, khàn giọng nói: "Lấy tay ra."

"Không muốn." Cô giương mắt, chống lại ánh mắt của anh, bên tai càng đỏ hơn.

Thời Dịch nghiêng người đến, cách môi cô một centimet thì dừng lại, anh nhìn cô, không che giấu dục vọng trong mắt nói: "Đình Nhàn, em nói đúng, anh muốn em."

Mỗi đêm ôm người ngủ, trong mơ cũng chỉ có cô, Thời Dịch có lúc nghĩ, cô nhóc này có phải có độc hay không mà dễ dàng khuấy động lòng anh như vậy, ngay cả trong mơ cũng không buông tha, làm cho anh khác thường như một đứa nhóc tuổi dậy thì vậy.

Yết hầu hơi chuyển động, giọng khàn khàn bổ sung thêm: "Vô cùng muốn."

Đang lúc nói chuyện, hơi thở nặng nề của anh phả ra, hòa lẫn với cô, cùng nhau hòa quyện vào, trong lòng Đình Nhàn rối loạn, cô nghe thấy tiếng hít thở của anh thì như bị đầu độc, từ từ thả tay xuống.

Thời Dịch đưa tay ra, lấy ra vật che chắn cuối cùng trên người cô, nhìn vào ánh mắt có hơi nước của cô, nhẹ giọng hỏi: "Có sợ không?"

Đình Nhàn lắc đầu, dừng một chút, thấp giọng nói: "Anh nhớ nhẹ một chút nha."

Sắc mặt cô gái nhỏ đỏ ửng, tiếng nói phát ra vo ve như tiếng muỗi kêu, bay vào trong tai người đàn ông giống như lời mời, Thời Dịch nhanh chóng cởi thắt lưng, đứng thẳng người lên cởi hết quần áo trên người mình ra.

Nước trong bồn tắm đã đầy, anh bước vào, nước tràn ra ngoài, Đình Nhàn theo bản năng hơi né người nhưng lại bị người đàn ông ôm vào trong ngực, dường như sợ cô bị xấu hổ, động tác của anh rất dịu dàng, hôn tỉ mỉ từng chút một, vô cùng kiên nhẫn dẫn dắt cô, cho đến khi cô gái nhỏ nằm trong ngực anh thở hổn hển, anh mới chậm rãi điều chỉnh tư thế, nâng eo cô lên, mới vừa muốn động thân, cô gái nhỏ

bỗng nhiên đưa tay để trước ngực anh: "Chờ một chút, bao
đâu?"

Chương 36

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, tên đã lắp vào cung, chạm một cái sẽ bùng nổ bỗng bị người dưới thân dội một chậu nước lạnh, trong lòng Thời Dịch như có ngàn con ngựa chạy qua, muốn phát điên lên.

Anh thở một hơi thật dài, hôn môi cô, dùng sức cắn hai cái, rồi muốn đứng lên, Đinh Nhàn thấy vậy đưa tay ra giữ eo anh lại, thở hổn hển nói: "Ngày mai em uống thuốc."

Thời Dịch nhú mày, anh là bác sĩ nên biết rất rõ tác dụng phụ của thuốc tránh thai đối với cơ thể, vì muốn thỏa mãn dục vọng của mình mà để cô gái mình yêu phải trả giá như vậy, chuyện thế này bất luận là thế nào anh cũng không làm được.

"Thuốc đó không thể uống lung tung." Anh lấy tay cô ra, kéo ra khoảng cách giữa hai người, hung hăng cắn môi, "Lần sau đi."

Đinh Nhàn liếc mắt nhìn anh, khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng, nhưng vẫn si ngốc nhìn anh, trong mắt tràn đầy khát vọng và mong đợi, lời nói ra ngay cả chính cô cũng cảm thấy xấu hổ: "Nhưng em muốn."

Cô tiến đến hôn anh, người đàn ông nghiêng đầu tránh thoát, sợ cô gái nhỏ lại làm ra hành động gì, anh nhanh chóng đứng dậy, giọng khàn khàn phun ra hai chữ: "Nhịn đi."

Đinh Nhàn: "..."

Nhịn cái rắm, cô không cướp danh hiệu Ninja rùa của anh đâu.

Cơ thể đã bị anh khơi gợi ham muốn, đã chuẩn bị xong để đón nhận hết rồi, trong lúc này lại dừng lại, cả người Đinh Nhàn khô nóng khó chịu, cực kỳ khó chịu, cô nhìn chằm chằm người đàn ông hai giây, đứng dậy, không chút khách khí đá vào mông anh một cái như trút giận.

Thời Dịch mới vừa bước ra khỏi bồn tắm, trên mông liền bị cô gái nhỏ đá một cái, lực đạo không mạnh, có chút mềm mại, ngược lại đánh trúng lòng anh, người hơi run lên.

Đinh Nhàn thấy anh không phản ứng, lại đá thêm cái nữa, nhưng không ngờ khi cô mới vừa nhắc chân, người đàn ông đã xoay người lại, bàn tay nắm chặt mắt cá chân cô, cô kinh ngạc đứng không vững, cả người chột ngã về phía sau, mắt thấy đầu sắp đụng vào bồn tắm, cô kêu lên một tiếng, theo bản năng nhắm mắt lại, Thời Dịch cũng không ngờ tới, hơi ngạc nhiên sau đó nhanh chóng đưa tay ra đỡ sau gáy cô, nhưng vẫn bị trọng lực kéo xuống đập tay vào bồn tắm.

Người đàn ông rên lên một tiếng, Đinh Nhàn có hơi lo lắng, nghiêng đầu muốn nhìn tay anh nhưng đã bị anh nắm mắt cá chân kéo một cái, cả người liền rơi vào bồn tắm, cô bị nước bắn lên làm cho sặc, ho khan liên tục, trước ngực lay động, lên lên xuống xuống.

Thời Dịch nhìn thấy mà trong miệng khô khốc, đưa tay ra xoa giống như đang phát tiết, Đinh Nhàn kìm nén cắn môi dưới, không để cho mình phát ra âm thanh xấu hổ đó, cô né người ôm chặt lưng anh, không tự chủ dùng thêm sức, móng tay cắm sâu vào da thịt khiến Thời Dịch hừ nhẹ một tiếng, hỏi cô: "Em tắm trước hay anh tắm trước?"

Sắc mặt Đinh Nhàn đỏ gay, tròn mắt hơi đảo, nhẹ giọng nói: "Cùng nhau tắm."

Cô và Sợi Gừng đã từng xem trộm phim người lớn, bây giờ trong đầu cô đều là những thứ không thể miêu tả được trong

đoạn phim, cả người nóng lên, ánh mắt nhìn anh mang vẻ trông đợi có chút kỳ quái.

Chưa từng nghĩ rằng, cô nhóc này đến cuối cùng không biết dè dặt gì như vậy, Thời Dịch cười khẽ nhéo mặt cô: "Em tắm trong bồn đi, anh tắm vòi sen."

Cô gái nhỏ chu môi, tóc ướt dính bết lên mặt, trong mắt có hơi nước nhìn anh, trông vô cùng đáng thương, Thời Dịch không nhịn được bật cười, nói: "Vậy em giúp anh?"

"Không muốn!" Đinh Nhàn nhớ đến chuyện đã làm, trong đầu bùm bùm như pháo nổ, mặt đỏ có thể nhỏ ra máu, cô dùng sức đẩy anh: "Anh đi ra ngoài."

Tay cô gái nhỏ mềm mại đè lên cơ ngực cứng rắn của anh, không những không dập được lửa mà nó còn bùng cháy dữ dội hơn nữa, anh mở vòi sen bên cạnh ra rồi ôm người cùng tắm, chưa điều chỉnh nhiệt độ, nước từ vòi sen chảy ra làm cô gái nhỏ lạnh cóng, không khỏi run bần bật, tiến sát đến người anh để tránh dòng nước lạnh băng kia, Thời Dịch ôm cả người cô, chờ nhiệt độ ấm lên mới một lần nữa để cô đứng xuống.

Nước chảy từ trên cao xuống, mang theo lớp sương mù bao vây hai người trong phòng tắm, Thời Dịch cúi đầu ngậm lấy môi cô, hôn sâu hơn, anh chờ không kịp liền bắt lấy tay cô kéo xuống dưới người mình.

Đinh Nhàn giật mình, muốn phản kháng nhưng không được gì, bị buộc phải giúp anh.

"Ừm~" Thời Dịch cắn tai cô, khó chịu chỉ dẫn: "Đừng bướng, nghiêm túc một chút."

"Anh Thời Dịch, anh làm sao..."

"Cái gì?"

"Trước kia anh chỉ giả bộ thôi."

Giả bộ lạnh lùng, giả bộ cấm dục, trên thực tế những thứ đó đều là vẻ ngoài, tất cả đều là giả!

Thời Dịch cười khế, nắm tay cô cùng cử động.

.....Anh giúp em, em giúp anh, tí tách tí tách.....hừng hực như lửa, lược đi ba mươi ngàn chữ.....

Hai người đùa vui ồn ào gần hai tiếng mới tắm xong, cả người Đinh Nhân mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có, Thời Dịch đặt cô lên giường, kéo chăn qua đắp kín người, tắt đèn rồi cũng leo lên giường.

Đinh Nhân cọ cọ ngực anh, nằm trên cánh tay anh, nói: "Hôm nay chính anh nói không muốn, lần sau anh muốn em không cho đâu."

Thời Dịch buồn cười: "Còn uy hiếp nữa."

Đinh Nhân khẽ hừ một tiếng, dáng vẻ đó giống như rất bất mãn, Thời Dịch ôm người một lúc rồi tay bắt đầu làm loạn trên người cô, sờ đến mép quần liền dừng lại không có động tác gì kế tiếp, chợt bị cô gái nhỏ vỗ một cái mạnh: "Em rất mệt."

"Lúc trong phòng tắm là ai cố ý hả?"

Tay anh bắt đầu rục rịch, chơi xấu, Đinh Nhân không chịu nổi, dùng sức đá anh một cái: "Em buồn ngủ."

Thời Dịch cười một tiếng, không chọc cô nữa, lát sau hai người liền ngủ say.

Gần sáng mới ngủ nên ngày hôm sau lúc Đinh Nhàn tỉnh lại thì chỗ cạnh cô đã trống không, cũng không biết người đã đi đâu.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào từ bên ngoài, có chút chói mắt, cô giơ tay lên che đi, nằm một lát, mới ngồi dậy, duỗi người, lấy điện thoại trên đầu giường xuống, lúc này mới phát hiện đã hơn mười giờ rồi.

Quần áo ngày hôm qua đã ướm hết trong phòng tắm, không thể mặc lại, cô nhảy xuống giường, thấy trên giường có áo sơ mi trắng của người đàn ông, cô cầm lên mặc vào.

Trong phòng tắm sạch sẽ vô cùng, không có một chút dấu vết của ngày hôm qua, đồ rửa mặt hoàn toàn mới, là kiểu tình nhân, trừ màu sắc ra thì mọi thứ còn lại đều giống nhau như đúc.

Đinh Nhàn đánh răng xong thì đem bàn chải đặt chung chỗ với anh, rồi nhìn nó cười ngốc, sau đó mới lấy khăn lông lau mặt.

Rửa mặt xong đi ra, cô cầm điện thoại lên định nhắn tin hỏi anh hôm qua đã để vali ở đâu, cô cần một bộ quần áo sạch, nhưng tin nhắn còn chưa gửi đi đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, rất có quy luật, nhẹ nhàng gõ ba cái.

Cô lập tức hoảng hốt, mình mặc như vậy làm sao gặp người khác chứ, đang lúc luống cuống chỉ nghe người ngoài cửa nói: "Đinh tiểu thư, tôi đến đưa quần áo mới cho cô, xin hỏi cô đã tỉnh chưa?"

Là giọng nữ, nói tiếng Anh lưu loát.

Đinh Nhàn thở phào nhẹ nhõm, đi qua mở cửa, đứng trước cửa là một cô gái trẻ, khi nhìn thấy cô khước môi cô ấy nhếch lên một nụ cười tiêu chuẩn, nói tiếng xin chào với cô, cô né

người đi, người giúp việc đẩy hai giá áo đi vào, phía trên treo đầy quần áo, kiểu dáng bốn mùa đều có, ngay cả nội y cũng khá nhiều, Đinh Nhàn sợ ngây người, dùng tiếng anh nói: "Tôi, tôi chỉ cần một bộ quần áo là được rồi."

"Đây đều do phu nhân chuẩn bị cho cô." Anna Bell nói xong rồi ra dấu một cái, người giúp việc sau lưng tiến lên, bắt đầu treo quần áo vào tủ.

Trong phòng đột nhiên có nhiều người như vậy, nhìn lại bản thân đang mặc áo của anh, Đinh Nhàn vô cùng mất tự nhiên, kéo kéo vạt áo sơ mi, mặt hồng hồng đứng đó, cho đến khi Anna Bell hỏi cô: "Xin hỏi hôm nay cô muốn mặc trang phục thể nào?"

"Sao cũng được."

Anna Bell nhìn cô chằm chằm mấy giây, rồi xoay người lấy một bộ từ trong tủ ra, "Xin hỏi bộ này được không ạ?"

Đinh Nhàn gật đầu một cái, nhận lấy quần áo từ tay người giúp việc rồi cầm theo nội y chạy vào phòng tắm.

Chờ cô thay đồ đi ra, trong phòng chỉ còn lại một mình Anna Bell, cô ấy nói: "Đinh tiểu thư, cô dùng bữa sáng trước, thiếu gia nói một lát nữa cậu ấy sẽ về."

Lúc này Đinh Nhàn mới chú ý đến xe đẩy bên cạnh cô ấy, phía trên đặt đồ ăn sáng, rất nhiều món, cô nhìn mà hoa cả mắt.

Bụng cô kêu lên, đúng là đói rồi, nhưng mà có người ở đây nên vẫn còn chút ngượng ngùng, Anna Bell nhìn ra liền lễ phép lui ra ngoài.

Lúc cô ấy mở cửa, Đinh Nhàn nghe được tiếng nói chuyện nho nhỏ của người giúp việc ở bên ngoài, mặc dù nói tiếng

anh nhưng cô có thể hiểu được.

"Cô ấy chính là bạn gái của thiếu gia à?"

"Chắc chắn thế, nếu không sao lại mang về nhà chứ."

"Còn rất xinh đẹp nữa, khuôn mặt trứng ngỗng đúng gu tôi thích, nhìn có hơi bụ bẫm, muốn bóp một cái, da dẻ thiếu nữ nhất định rất đã."

"Không muốn tiền lương nữa hả."

"Nhìn cô ấy thật thân thiện, nói chuyện nhẹ nhàng, giọng nói cũng dễ nghe."

"Cô nói xem bọn họ có kết hôn không."

"Tối hôm qua phu nhân có đến một chuyến, lúc đi ra còn căn dặn không được quấy nhiễu thiếu gia và bạn gái của cậu ấy."

"Sáng nay lúc dọn phòng tắm, quần áo rơi tứ tung trong đó."

Sau đó là một trận tiếng cười nhỏ, theo tiếng đóng cửa của Anna Bell liền biến mất.

Nghĩ đến tối hôm qua, gương mặt Đinh Nhàn lại đỏ thêm, cô thật sự đói meo rồi, cô xoa xoa gò má nóng bỏng của mình rồi bắt đầu dùng bữa.

Bữa sáng rất phong phú lại rất ngon, Đinh Nhàn không khổng chế được ăn nhiều hơn so với bình thường một chút, bụng no căng cô mới dừng lại, chợt cửa bị mở ra, một bóng người thật cao đi vào.

Thời Dịch đi mấy bước đã đến bên cạnh cô, liếc nhìn đồ ăn trên xe đẩy một cái, hơi cong môi, nói: "Đừng ăn nhiều quá, lát nữa làm sao ăn cơm trưa được."

Đình Nhàn sờ bụng, nói: "No căng luôn rồi."

Thời Dịch khom người xuống, trong mắt đầy ý cười: "Em xong rồi."

"Cái gì?" Đình Nhàn nhìn anh, không biết ý trong ba chữ đó của anh là gì.

"Mẹ anh rất nhiệt tình với em, lát nữa ăn cơm trưa nếu bà ấy thấy em không động đũa nhất định sẽ cảm thấy bản thân đã làm gì không tốt."

So với con trai, Khương Ngã càng thích con gái hơn, cũng không phải trọng nữ khinh nam, chẳng qua trong quan niệm của bà, con gái nên được cưng chiều như công chúa, con trai nên ăn chút khổ, mệt mỗi nhiều chút, rèn luyện nhiều hơn, như vậy sau khi lớn lên mới có thể trở thành người có trách nhiệm, là một người đàn ông chân chính.

Sau khi không thể sinh con được nữa, bà liền đặt hy vọng này lên người Thời Dịch, chờ anh mang con dâu ngoan ngoãn về nhà, sau này sinh cho bà một bầy cháu, mà Đình Nhàn trùng hợp lại là loại người khôn khéo bà thích, nếu đối phương là một người ưu việt bà ngược lại không biết sống chung thế nào.

Mới vừa rồi, bà đã ra sức hỏi chuyện liên quan đến Đình Nhàn, hận không thể dùng thủ đoạn muốn tạo quan hệ tốt với con dâu tương lai này, còn Đình Nhàn lại sợ Khương Ngã có ấn tượng không tốt với cô, không thích cô, tối hôm qua còn lo lắng trong phòng tắm, để Thời Dịch nghĩ kế cho cô, hai người này đúng là không có gì để nói.

Ừ, sau này nhất định là một đôi mẹ chồng nàng dâu vô cùng tốt.

Đình Nhàn hỏi: "Ăn chung cơm trưa hả?"

"Mục đích chúng ta đến đây không phải ra mắt người lớn à?"
Thời Dịch vén tóc mái cô ra sau tai, "Sợ à?"

Đình Nhân tròn mắt, vốn chỉ khẩn trương mà thôi, nhưng nhớ đến một màn bị dì bắt gặp, cô thật sự có hơi sợ, không biết phải đối mặt thế nào, vô cùng khó khăn.

Thời Dịch cúi người thấp xuống, hơi thở ấm áp phả ra mặt cô: "Sợ gì, đã có anh ở đây."

Anh đưa tay ra khẽ nâng cằm cô lên, Đình Nhân nhắm mắt lại, chờ nụ hôn của anh rơi xuống.

Thời Dịch không gấp, ngón cái sờ đôi môi nhỏ nhắn của cô một hồi mới áp môi mỏng của mình xuống, mắt thấy sắp hôn, đột nhiên cô bắt đầu nắc cụt, người cũng run lên theo.

Đình Nhân cũng không ngờ, sau đó nhanh chóng che miệng lại, người đàn ông nhìn cô, không nhịn được bật cười thành tiếng.

"Không cho phép... hức..."

Mới nói vài chữ lại hức một cái, Đình Nhân cuống lên, hai tay che miệng, không dám mở miệng nữa.

Nụ cười Thời Dịch càng sâu hơn, rót cho cô ly nước, Đình Nhân nhận lấy, ngay lúc uống nước cũng hức một cái.

Haiz, đúng là không nên ăn nhiều mà.

Cô hít thở sâu điều chỉnh lại, Thời Dịch ngồi xuống cầm tay cô, ấn lên chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ, từ từ đè lên, thời gian cô bị nắc kéo dài ra, một lúc lâu sau mới hoàn toàn dừng lại.

Thời Dịch nhìn cô, bỗng nhiên nói: "Buổi sáng anh có đi mua đồ."

Đình Nhàn thuận miệng hỏi: "Mua gì?"

"Tối nay sẽ cần dùng đến."

Người đàn ông nhìn cô, cười xấu xa, Đình Nhàn càng nhìn càng tò mò, nhíu mi suy nghĩ một chút, không có manh mối gì, lại hỏi: "Là cái gì vậy?"

Bình thường hờ ra là lý luận trước mặt anh, vào lúc này ngược lại không nói được gì, Thời Dịch đứng dậy, tựa cằm lên vai cô, môi mỏng dán sát lỗ tai cô, thấp giọng nói: "Tối hôm qua chúng ta thiếu cái gì?"

Đình Nhàn hơi sững sờ, mặt đỏ lên: "Anh..."

Thời Dịch cười khế: "Xấu hổ cái gì, tối hôm qua là ai nói muốn hửm?"

Dứt lời, cô bị anh cầm tay qua nhét vào túi quần âu, cách một tầng vải mỏng cô cảm nhận được nhiệt độ nơi đùi anh, lòng bàn tay anh dính sát vào mu bàn tay cô, càng nóng hơn nữa, đột nhiên cô sờ thấy một cái hộp hình vuông, người đàn ông cười một cái, nắm tay cô lấy đồ vật đó ra, đặt vào lòng bàn tay cô, "Em giữ kỹ."

Động tác người đàn ông ung dung thông thả, giọng đầy thâm ý.

"Anh, anh sao mà..."

Đình Nhàn nhìn vật trong tay, không khỏi thở dài, đã lên thuyền giặc rồi, anh Thời Dịch thuộc phái cấm dục của cô sao trở thành người lưu manh thế này chứ, bề ngoài đúng là gạt người, gạt người mà!!

Chương 37

Hai người dính nhau ở trong phòng một hồi, chờ gần đến giờ dùng bữa Thời Dịch mới dẫn cô đến phòng ăn, Khương Ngã đang ngồi chờ thấy hai người đi đến, liền tươi cười, có lẽ do được chăm sóc tốt nên trên gương mặt bà cũng không lưu lại nhiều dấu vết của năm tháng, nụ cười này rất đẹp, trong lúc nhất thời Đinh Nhàn ngây người.

Ánh mắt anh rất giống bà ấy, nghiêm túc làm người ta phát sợ, lúc cười đuôi mắt hơi cong lên, vô cùng dịu dàng.

"Nhàn Nhàn?"

Đinh Nhàn hồi phục tinh thần, có chút luống cuống mở miệng: "Bác gái."

Khương Ngã vừa nghe, nụ cười càng sâu thêm, nói: "Đều là người một nhà, không cần câu nệ, mau ngồi xuống ăn cơm thôi."

Đinh Nhàn được Thời Dịch dẫn vào ngồi xuống, cô nhìn một bàn đầy thức ăn, trong lúc nhất thời không biết nên gấp món nào trước.

Thật ra nguyên nhân chủ yếu là bây giờ cô vẫn còn rất no, người đang no cho dù thức ăn có ngon và hấp dẫn cỡ nào cũng không khơi dậy nổi sự thèm ăn, nhưng mà cô sợ Khương Ngã nghĩ cô không thích ăn nên vẫn gấp thức ăn, mỗi món gấp một ít, ăn chậm một chút thì như vậy mới ăn ít được.

"Nhàn Nhàn, đừng khách khí." Quả nhiên như lời Thời Dịch nói, Khương Ngã vô cùng nhiệt tình, thấy cô ăn ít, một bên gấp thức ăn cho cô, nói: "Sợ con ăn không quen nên bác cố

ý chuẩn bị đồ ăn Trung Quốc, bác đã hỏi qua Thời Dịch rồi, nó nói con thích ăn những món này."

Khương Ngã chợt nghĩ đến điều gì, dừng lại động tác trên tay: "Có phải không hợp khẩu vị của con không?"

Đình Nhân vội nói: "Không ạ không ạ, vô cùng ngon, chỉ là dạ dày của con tương đối nhỏ, không ăn nhiều được."

Khương Ngã vừa nghe thế, cười một cái rồi tiếp tục gấp thức ăn cho cô: "Nhàn Nhàn, con gầy quá, nên ăn nhiều một chút, con đừng sợ mập, mập dễ thương, bác thích người mập mập một chút, gương mặt tròn tròn phúng phính."

Nhà họ mặc dù có tiền nhưng bàn ăn không phải dài thườn thượt như trong tivi, mọi người ngồi cách xa nhau. Biệt thự này bên ngoài là phong cách Âu Mỹ nhưng bên trong có nhiều chi tiết được thiết kế theo kiểu văn hóa Trung Quốc, cách sống của họ cũng bao gồm như thế, người một nhà rất hòa thuận, không để ý nhiều tiểu tiết như vậy, ăn cơm cũng không dùng dao nĩa, điều này làm Đình Nhân cảm thấy rất thoải mái, nếu như chú trọng quá mức thì giữa hai người với nhau sẽ sinh ra xa cách, cô không thích phải cách xa Thời Dịch như vậy, hay là cái gọi là dùng dao nĩa sẽ hợp vệ sinh và an toàn sức khỏe hơn cô cũng không thích.

Giống như bây giờ, bác gái gấp thức ăn cho cô, cô sẽ cảm thấy rất thân thiết, nhưng cô no muốn chết rồi.

Hơn nữa, cô sợ mình ăn tiếp sẽ bị nấc mất thôi.

Đình Nhân cảm thấy khóc không ra nước mắt đành liếc qua nhìn người đàn ông bên cạnh để cầu cứu, nhưng kết quả anh không những không giúp cô mà khóe miệng còn cười tươi, tỏ ra đáng vẻ xem kịch vui, cô có chút tức giận, lén lén đá chân anh một cái.

"Em đá anh làm gì?" Thời Dịch nhìn về phía cô, mặt đầy nghi hoặc.

Khương Ngã cũng nhìn qua, gương mặt Đinh Nhàn lập tức đỏ lên, nói chuyện ấp a ấp úng.

"Không, chỉ vô ý thôi."

Trong lòng cô thâm mắng, đồ heo thối, đồ đàn ông đáng ghét, không giúp cô thì thôi đi, còn cố ý chỉnh cô, thật quá đáng ghét mà, tối nay đừng hòng chạm vào cô, cứ đắc ý đó đi.

Thời Dịch thu hết biểu cảm của cô vào mắt, cười một tiếng rồi nói với Khương Ngã: "Mẹ, cô ấy ăn ít, mẹ muốn cô ấy ăn nhiều thì mỗi bữa ăn cứ thêm ít cơm từng chút từng chút một, chứ gấp nhiều một lượt như vậy sẽ bị no căng rất khó chịu đó."

Khương Ngã cảm thấy con trai nói có lý, bà không gấp nữa, nói: "Nhàn Nhàn, con không ăn nổi nữa thì đừng ăn, nếu cố gắng ăn hết sẽ không tốt đâu."

Đinh Nhàn gật đầu một cái, nhìn thức ăn trong chén đang xếp thành một ngọn núi nhỏ, cô hít sâu một hơi, trong đầu nghĩ bác gái thật có tâm, cô cho dù thế nào cũng phải ăn hết.

Nuốt một miếng thịt vào bụng, vẫn còn tốt.

Ăn thêm nửa miếng nữa, cảm giác bụng muốn nổ tung rồi.

Đũa này thật nặng, cầm không nổi, không muốn gấp, không muốn ăn.

Ô ô ô~~~ tại sao buổi sáng cô lại ăn nhiều vậy chứ, hối hận muốn chết mà.

Cô nghiêng đầu nhìn sang, Thời Dịch liền gấp miếng thịt đó bỏ vào trong miệng, nhàn nhạt nói: "Đồ ăn trong chén em ăn ngon hơn."

"Vậy anh ăn nhiều một chút."

Thấy anh nuốt xuống, Đinh Nhàn nhanh chóng gấp một đĩa thức ăn khác đưa đến bên miệng anh, Thời Dịch cúi đầu ăn, rồi giương mắt nhìn cô, đầy thâm ý.

Còn lúc này, trong lòng Đinh Nhàn đang nghĩ: Ô ô ô, cảm động quá, anh Thời Dịch thật tốt mà, tha thứ cho hành vi trước đó của anh, buổi tối sẽ cho anh chạm vào!

Trên bàn cơm chỉ có ba người, Thời Hoàn Thâm có việc phải đi ra ngoài nên Khương Ngã dứt khoát giao luôn công việc hôm nay của bà cho ông, còn mình nghỉ ngơi cả ngày, chăm sóc tốt cho Đinh Nhàn, bây giờ nhìn hai đứa thân mật, đột nhiên bà cảm thấy ăn cơm xong mình vẫn nên cùng chồng ra ngoài làm việc, không nên làm kỳ đà cản mũi hai vợ chồng son.

Một chén thức ăn đầy, Đinh Nhàn đều dứt cho Thời Dịch, còn bản thân thì thỉnh thoảng ăn một miếng, ung dung giải quyết.

Sau khi ăn xong, Khương Ngã nói với Đinh Nhàn: "Nhàn Nhàn, con muốn ăn cái gì có thể nói với bác, hoặc nói với Thời Dịch cũng được, để dặn đầu bếp làm."

Đinh Nhàn mỉm cười, gật đầu một cái: "Cảm ơn bác gái."

"Người một nhà, cảm ơn cái gì." Khương Ngã nghĩ đến một chuyện, lại chuyển hướng sang Thời Dịch: "Đúng rồi, Thời Dịch, Anfia biết con dẫn bạn gái về nên đã gọi điện cho mẹ bảo là muốn đến xem một chút."

Lúc nói những lời này, ánh mắt Khương Ngã còn lén liếc nhìn Đinh Nhàn, thấy biểu cảm của cô bình thường mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra Thời Dịch không nói chuyện này với con bé, chưa nói cũng tốt, tránh hiểu lầm không cần thiết.

Không khí ngày hôm nay rất tốt, ánh mặt trời ấm áp, ăn cơm trưa xong, Thời Dịch dẫn Đinh Nhàn đi tản bộ trong vườn hoa.

Vườn hoa rất lớn, nhìn vào liền biết ngay có người đặc biệt chăm sóc, hai người nắm tay đi dạo trên đường đá, hai bên đường nở đầy hoa thơm, đủ chủng loại, nhiều loài Đinh Nhàn cũng không biết tên gì, đây là lần đầu tiên cô được thấy một vườn hoa đẹp như vậy, có chút hưng phấn, đi bộ nhay nhay vài cái, trông rất vui vẻ.

Thời Dịch hỏi: "Thích hoa?"

"Con gái ai mà không thích chứ." Đinh Nhàn đột nhiên nhớ ra: "Anh Thời Dịch, chúng ta quen nhau lâu rồi mà anh còn chưa tặng hoa cho em đâu đó."

Thời Dịch cười nhìn cô, tiện tay hái một nhành hoa rồi cài lên tai cô, cô gái nhỏ không thuận theo, bĩu môi: "Cái này không tính, ý em nói là tặng hoa giữa tình nhân kìa, mua một bó hoa rồi để vào một tấm card ý."

Đôi con người của cô gái nhỏ xoay chuyển một vòng, rất nhanh nhẹn, cô nói: "Haiz, anh Thời Dịch, anh chỉ đưa cho em một nhành hoa thì không được tính là tặng đâu."

Thấy anh không lên tiếng, cô lại nói: "Em cũng đã nhiều lần nói em thích anh, nhưng anh một lần cũng không nói với em, là một người đàn ông có phải anh nên chủ động chút không?"

Đình Nhàn làm nũng: "Anh nói một lần đi mà, em muốn nghe anh nói, mỗi lần toàn là em nói thôi, em là con gái đã chủ động như vậy, anh là đàn ông mà còn ngại nói hả."

Thời Dịch mím môi, biểu tình có chút mất tự nhiên, anh không quen dùng lời nói để biểu đạt những thứ này, trong lòng thật sự rất thích nhưng muốn anh nói ra thì cảm thấy rất kiểu cách, không được tự nhiên.

Thấy anh như vậy, Đình Nhàn thay đổi sách lược, ôm eo anh, ngửa đầu nhìn anh: "Anh Thời Dịch, em dạy anh, anh cứ nói thế này, Đình Nhàn, anh thích, thích em, vô cùng vô cùng vô cùng thích."

Mỗi chữ cô nói ra vô cùng rõ ràng, làm bản thân anh cảm thấy có chút ngứa ngáy, đối mắt với người đàn ông, cô suy nghĩ một hồi rồi nói tiếp: "Không đúng, phải dùng từ yêu mới đúng, yêu có ý nghĩa hơn, anh nói đi, Đình Nhàn anh yêu ưm..."

Thời Dịch dùng tay giữ gáy cô, môi áp xuống, chặn lại cái miệng nhỏ không ngừng đóng mở của cô, hung hăng mút mấy cái: "Anh không thích nói, anh thích dùng hành động thực tế để chứng minh hơn."

Anh học theo giọng cô, chậm rãi nói: "Để cho em ấn tượng vô cùng vô cùng vô cùng sâu sắc."

Tại Đình Nhàn nóng lên, không biết là do hơi nóng từ miệng anh lúc nói chuyện phả ra hay là bởi vì lời nói của anh, trong vườn hoa có vài người giúp việc, mặc dù bọn họ đang làm việc trong tay mình, không nhìn về phía họ nhưng cô vẫn cảm thấy ngượng ngùng, đâm một cái vào ngực người đàn ông.

Thời Dịch nắm chặt tay cô gái nhỏ, cười khẽ: "Còn biết xấu hổ."

Đình Nhàn không nói gì, mặt lại đỏ thêm một chút, Thời Dịch thấy vậy trong lòng như bị khều một cái, xoa đầu cô, rồi trực tiếp bế cô lên, phía trước có ghế dựa, anh cúi người thả cô xuống rồi ở tư thế này hôn cô luôn.

Anh dùng sức hôn, quần lấy đầu lưỡi cô, hung hăng mút vào, nếm hết vị mật ngọt trong miệng cô, cho đến khi cô gái nhỏ không chịu nổi dùng sức vỗ lưng anh, anh mới dừng lại, khước miệng cong lên: "Mẹ anh để cho anh hỏi em buổi tối muốn ăn gì."

Hồ hấp Đình Nhàn còn chưa bình thường lại, mà anh vẫn còn cố ý dựa vào cô gần như vậy, mấy giây sau cô mới nói: "Em ăn cái gì cũng được."

Cô không phải kiểu người chọn lựa món ăn, đối với đồ ăn tương đối tùy ý, món nào hợp khẩu vị thì cô ăn nhiều một chút, nếu mùi vị không ngon thì chỉ cần no bụng là được.

Cô gái nhỏ thở hổn hển, trước ngực lên xuống theo, Thời Dịch xoay mặt cô qua, đối diện với chính mình, khàn giọng nói: "Anh để em ăn."

Người này lại đùa giỡn lưu manh.

Đình Nhàn trừng anh một cái, nắm tay anh lên cắn một cái, Thời Dịch không tránh, để mặc cô, anh ngậm vành tai cô, nhẹ nhàng mút vào, lần đầu tiên trong đời anh hy vọng thời gian có thể trôi nhanh một chút, nhanh đến buổi tối, anh muốn ăn cô gái nhỏ nghịch ngợm này để sau này nhìn cô còn dám diễu võ dương oai, kích thích trước mặt anh nữa không.

Thời Dịch vốn không định ăn cô sớm như vậy, ai bảo cô gái nhỏ ra sức hấp dẫn anh như vậy làm gì, tối hôm qua còn thỉnh thoảng nói muốn bên tai anh, 'Anh Thời Dịch, anh Thời

Dịch' thanh âm nũng nịu, mềm mại, chỉ nghe thôi mà anh cũng có thể có phản ứng được.

Tối hôm qua anh đã chịu đựng còn chưa đủ, khó chịu vô cùng, vậy mà cô gái nhỏ còn muốn ôm anh ngủ, nếu không phải anh có định lực mạnh, tồn tại lại tia lý trí cuối cùng, luôn nghĩ thuốc tránh thai có hại cho thân thể thì có lẽ đã thật sự ăn cô sạch sẽ rồi.

Đình Nhàn cắn một cái, lại nghĩ đến cái gì, cắn thêm cái nữa.

Gần đây Thời Dịch luôn nói bên tai cô những lời đầy sắc dục, còn nói gì mà bị cô lây, anh căn bản chính là bại lộ bản tính, còn có level cao hơn cả cô.

Nhìn dấu răng trên tay anh, cô lại có chút đau lòng, xoa cho anh hai cái, rồi đẩy ngực anh: "Tránh ra, em muốn phơi nắng."

Thời Dịch cười cười ngồi thẳng người lên, đi qua cái ghế bên cạnh nằm xuống.

Ánh mặt trời mùa đông chiếu lên người rất thoải mái, Đình Nhàn nằm đó như một con mèo lười biếng, Thời Dịch nhìn cô, ánh nắng mặt trời chiếu lên khuôn mặt đầy vui vẻ của cô, vô cùng chói mắt, cả vườn hoa như chỉ vì cô mà nở rộ, cô cũng nghiêng đầu qua, hai người cứ nhìn nhau như vậy, in sâu vào lòng nhau.

Phơi nắng một hồi bỗng cảm thấy buồn ngủ, nên Đình Nhàn nằm đó ngủ ngon lành, lúc tỉnh lại thì cái ghế bên cạnh đã trống không, cô ngồi dậy nhìn xung quanh một chút chợt thấy bên trong cái đình để nghỉ chân, Thời Dịch đang ngồi đối diện với một người phụ nữ người nước ngoài, dáng vẻ người phụ nữ kia rất đẹp, ngũ quan thanh tú, chân nhỏ dài,

hai người nói chuyện gì đó, nói đến chỗ vui vẻ liền nở nụ cười.

Đây là lần đầu Đình Nhân thấy Thời Dịch cười với người phụ nữ khác, trong lòng có chút buồn bực không giải thích được, cô cảm thấy mình rất hẹp hòi, nói không chừng người ta chỉ là bạn tốt thì sao, ngồi tán gẫu một lát thôi, có cái gì mà phải ghen chứ.

Người đàn ông thấy cô đã tỉnh thì đứng dậy đi qua: "Dậy rồi?"

Đình Nhân nhìn vị mỹ nữ người nước ngoài kia một cái, đối phương thân thiện cười với cô, cô cũng lễ phép cười lại.

Cô thu hồi ánh mắt hỏi: "Anh Thời Dịch, cô ấy là ai vậy?"

"Anfia."

Đình Nhân nhớ ra sau khi ăn trưa xong Khương Ngã có nói, hình như có người tên Anfia muốn gặp họ, cô không khỏi hỏi: "Bạn anh?"

Thời Dịch: "Cô gái người Nga."

Đình Nhân hơi sững sờ, lại nhìn người đó.

Chú ý đến biểu cảm trên mặt cô, Thời Dịch nhin cười, bổ sung nói: "Chính là người có hôn ước từ bé mà anh đã nói với em đó."

Cô gái nhỏ vừa nghe, nụ cười trên mặt vụt tắt, biết rõ là anh cố ý nhưng trong lòng cô vẫn không thoải mái, đưa tay dùng sức nhéo bên eo anh một cái, giọng chua vô cùng: "Đi theo cô gái người Nga của anh đi."

Chương 38

Bàn tay cô gái nhỏ nhỏ nhắn, da thịt đàn ông lại dày cứng, anh bị nhéo mà cứ có cảm giác như đang gãi ngứa, Đinh Nhàn lại nhéo một cái nữa, thấy anh không hề có phản ứng gì thì dứt khoát đâm một cái vào ngực anh, nhưng tay mới đưa lên đã bị người đàn ông cầm lại.

"Máu ghen còn rất lớn đó."

Đinh Nhàn dùng sức rút tay về, tức giận nói: "Ai ghen chứ."

Thời Dịch cười một tiếng, anh thật sự thích cái dáng vẻ cô gái nhỏ đang ghen nhưng không chịu thừa nhận, cái miệng nhỏ hơi chu ra, mắt to trừng anh, còn làm bộ nổi giận, thật sự rất đáng yêu.

Anh nắm tay cô, "Đi nào, dẫn em qua nhìn người có hôn ước từ bé với anh một cái nào."

"Ai muốn nhìn chứ."

Tuy ngoài miệng cô nói vậy nhưng vẫn đi theo anh qua đó, Anfia thấy hai người đi qua thì đứng lên, trên mặt treo nụ cười: "Xin chào, tôi tên là Anfia."

Đinh Nhàn có chút kinh ngạc, cô ấy biết tiếng Trung, mặc dù nói không lưu loát nhưng đối với người nước ngoài thì đây đã giỏi lắm rồi, cô sửng sốt hai giây, cười nói: "Xin chào, tôi tên là Đinh Nhàn."

"Có nghe bác gái nói qua, cô là bạn gái nhỏ của Thời Dịch, ngưỡng mộ đã lâu." Anfia không biết làm gì hơi nắm tay, đôi mắt xinh đẹp lóe lên một cái, "Xin lỗi, tiếng Trung của tôi không tốt lắm."

Đình Nhàn không chút keo kiệt khen ngợi: "Không đâu, cô nói như vậy là rất giỏi."

Anfia cười hên má cô một cái, Đình Nhàn hơi kinh ngạc, có chút thụ sủng nhược kinh, đỏ mặt lên, không biết phải đáp lại thế nào.

Anfia nói một câu tiếng Nga, Đình Nhàn nghe không hiểu, có chút mê mang nhìn về phía Thời Dịch, Thời Dịch cứ nhìn cô cười cười, không giải thích, còn nói tiếng Nga đáp lại.

Hai người anh một câu tôi một câu trò chuyện quên trời đất, còn cười rất vui vẻ, Đình Nhàn một chữ cũng không nghe hiểu gì, cô có chút buồn bực, cầm một quả quýt trên bàn lên, cũng không lột vỏ chỉ cầm chơi thôi.

Dáng người Anfia rất đẹp, nói toạc ra là vô cùng xinh đẹp, nhìn một cái liền có thể hấp dẫn ánh mắt, Đình Nhàn cũng không kìm được nhìn thêm mấy lần, ngũ quan và dáng người quá tinh xảo, giống như được nghệ thuật gia điêu khắc ra vậy, thật không có chỗ nào có thể bắt bẻ được.

Haiz, dáng người đẹp, cộng thêm tính tình thân thiện.

Còn biết nói tiếng Trung nữa.

Đình Nhàn không khỏi liếc nhìn Thời Dịch, hai người chạm mắt nhau, trên mặt người đàn ông rất thản nhiên, đưa tay ra đoạt lấy trái quýt trong tay cô giúp cô lột vỏ, Đình Nhàn đoạt lại tự mình lột ra, không muốn ăn nên đưa lại cho anh.

Cô phiền não gãi đầu, rồi nhìn vào mắt Anfia cười một cái, dứt khoát lấy điện thoại ra chơi.

Không yên lòng chơi hai trận, kết quả đều thua, cô có chút phiền muộn, chưa từ bỏ ý định tiếp tục chơi.

Thời Dịch nghiêng đầu liếc nhìn cô gái nhỏ, thấy cô chơi trò chơi rất hăng say, không khỏi bật cười, cùng Anfia nhìn nhau một cái, hai người càng cười sâu thêm.

Đình Nhàn cảm giác trong lòng như bị nghẹn, kìm nén khó chịu, thật sự là nghe đến phiền, cô đứng dậy, trên mặt vẫn treo nụ cười như cũ, giọng nói bình thản như thường lệ: "Các người cứ tiếp tục trò chuyện, tôi qua ghế dài bên kia nằm chơi."

Kết quả người đàn ông cũng không kéo cô lại, nhìn cô một cái rồi khẽ gật đầu: "Đi đi."

"..."

Đình Nhàn giờ phút này rất muốn đá bay anh.

Cuối cùng cô nằm trên ghế chơi game cả một buổi chiều, họp cùng nhóm Giang Ti Kỳ thành một đội cùng nhau ăn gà, cô hơi bị phân tâm, lâu lâu lại liếc nhìn hai người bên đình kia, hể không chú ý liền bị người ta bắn bể đầu, có một lần còn không cẩn thận tự ném bom nổ mình.

Giang Ti Kỳ vừa đánh vừa tức muốn chết: "Nhàn Nhàn, hôm nay cậu có chuyện gì vậy? Đây không phải là trình độ bình thường của cậu."

Vừa dứt lời, Đình Nhàn đã bị ngã lều lều máu chảy đầm đìa.

Giang Ti Kỳ hỏi: "Có chuyện gì xảy ra?"

Đình Nhàn: "...Tớ không chú ý đó là lều nằm."

Cô từ trên lều nhảy xuống té chết.

Ba người đồng đội khác: "..."

Trận này kết thúc, Đinh Nhàn nói: "Các cậu chơi đi, tớ không chơi nữa."

Cô thoát ra khỏi trò chơi, trong chốc lát, Giang Ti Kỳ đã gửi tin nhắn riêng hỏi cô: [Sao vậy, sao không cùng giáo sư Thời của cậu tận hưởng khoảng thời gian lãng mạn hạnh phúc mà còn thời gian ngồi đây chơi game với bọn tớ.]

Hơn nữa còn hãm hại đồng đội, rất hiển nhiên người này có gì đó kỳ lạ.

Đinh Nhàn nhìn chăm chăm phía bên đình, hai người kia vẫn còn trò chuyện, nụ cười trên mặt người đàn ông không hề tắt.

Cười cười cười, không sợ cười mỗi miệng hả.

Cô dời mắt đi, gõ chữ gửi đi: [Người ta đang tâm sự với người đẹp nước Nga, đâu còn thời gian ở với tớ.]

Sợi Gừng: [Nhìn giọng điệu này của cậu đi, chưa giống như uống một chai giấm ấy, chuyện gì vậy, hai người cãi nhau hả?]

Đinh Nhàn: [Không có.]

Sợi Gừng: [Người đẹp nước Nga và giáo sư Thời có quan hệ thế nào?]

Đinh Nhàn: [Có hôn ước từ bé với anh ấy.]

Giang Ti Kỳ nhìn tin nhắn rồi kích động nhắn lại: [Hôn ước từ bé? Người đẹp nước Nga? Ngũ quan tinh xảo, ngực to chân dài, cái loại đó đúng không?]

Đinh Nhàn liếc nhìn Anfia một cái, ôi... Đúng là ngực to chân dài, cô trả lời: [...Ừ, đáng người vô cùng đẹp.]

Sợi Dừng: [Người đẹp nước Nga! Hôn ước từ bé! Đinh Tiểu Nhàn cậu đừng phải tình địch tầm cỡ như vậy!!!! Vậy mà còn nhắn tin với tớ làm gì, cậu lập tức đi cạnh chừng giáo sư Thời ngay đi, nếu bị người ta đoạt đi thì cậu hối hận cũng không kịp đâu!]

Đinh Nhàn: [Tớ mới không thèm đi.]

Qua mấy giây lại nhắn thêm một tin: [Người ta thích ai kệ đi, tớ không lạ gì đâu.]

Sợi Gừng: [A a, Đinh Tiểu Nhàn, cậu mạnh miệng ở đó đi, giáo sư Thời muốn ôm người khác bỏ chạy thì cậu đừng có khóc.]

Đinh Nhàn đúng thật chỉ mạnh miệng, lúc ăn cơm tối, cô nhìn hai người đó vẫn còn trò chuyện hăng say, trong lòng càng khó chịu hơn, mắt có hơi chua xót, Khương Ngã và Thời Hoàn Thâm cũng ở đây, trên bàn chỉ có mình cô nghe không hiểu gì, tiếng anh thì không nói, tiếng Trung cũng không, chỉ nói mỗi tiếng Nga, Đinh Nhàn cảm thấy Thời Dịch tuyệt đối cố ý.

Ăn không biết ngon, tâm tư đều bị Anfia và người đàn ông bên cạnh kéo đi, mãi cho đến khi về phòng, trong lòng cô vẫn buồn bực.

Thời Dịch tắm xong đi ra thấy cô ngồi trên sofa chơi điện thoại, cũng không hề nhìn mình cái nào, anh vội lau tóc rồi bước qua: "Còn ghen hả?"

Đinh Nhàn xoay người, vẫn nhìn chằm chằm điện thoại như cũ, lười phản ứng với anh.

Thời Dịch cúi người xuống, cười hỏi: "Có muốn biết bọn anh đã nói gì không?"

"Không muốn."

Thời Dịch nhú mày: "Thật sự không muốn."

Đình Nhàn thuận tay cầm cái gối ôm đánh lên người anh:
"Anh phiền quá!"

Thời Dịch để mặc cho cô đánh, thuận thế cầm tay cô lại rồi trực tiếp ôm lấy người ném lên giường.

Giường vừa rộng vừa đàn hồi, Đình Nhàn bị nảy lên mấy cái, liền thấy chóng mặt, còn bị người đàn ông nắm lấy mắt cá chân kéo đến cạnh anh, cô dùng sức đá anh: "Buông ra!"

Thời Dịch đè tới, chặn chân cô lại không cho vùng vẫy nữa, khước miệng cong lên, mang theo ý xấu: "Quan tâm anh như vậy à."

"Ai quan tâm anh."

"Không quan tâm thì em ghen làm gì?"

Đình Nhàn cắn môi, không nói lời nào.

Bị người ta bỏ mặt cả một buổi chiều, trong lòng cô thật sự không thoải mái, vào lúc này khi anh đến dỗ cô, cô liền thấy tủi thân, trong mắt có nước mắt, cô quay đầu đi, không muốn để anh nhìn thấy.

Thấy cô gái nhỏ tủi thân sắp khóc, Thời Dịch cũng không cười cô nữa, xoay mặt cô lại rồi cúi đầu hôn cô, Đình Nhàn chặn môi anh lại, né tránh: "Không cho anh chạm vào em."

Thời Dịch theo hướng môi cô nghiêng nghiêng mà dễ dàng hôn lên, cô gái nhỏ còn muốn phản kháng, dùng sức đấm ngực anh, anh lập tức hôn sâu hơn, đầu lưỡi mới vừa đưa vào đã bị cô cắn một cái.

Trong miệng có mùi máu tanh, anh khẽ cau mày, giữ mặt cô: "Em dám cần thật."

Đình Nhàn: "Anh còn chạm vào em nữa, em còn cần tiếp."

Tiêu rồi, phải dỗ dành cho tốt, nếu không tối nay xác định không được ăn cô gái nhỏ rồi.

Thời Dịch nằm cạnh cô, đang chuẩn bị mở miệng, ai ngờ anh mới vừa buông lỏng tay cô gái nhỏ đã chạy đi, anh xoay người kéo cô về: "Anh nói cho em biết bọn anh đã nói chuyện gì."

Đình Nhàn che lỗ tai: "Không nghe, không nghe, đồ trứng thối."

"..."

Mọi thứ rồi tung lên.

Thời Dịch nhíu mày, đem cô đè lên giường, vỗ hông cô hai cái: "Sau này không cho phép nói bậy."

Người đàn ông ra tay không nặng, đánh không đau gì mấy, Đình Nhàn hừ một tiếng, đạp chân muốn đứng lên, Thời Dịch buông cô ra, nhưng không chờ người đứng dậy đã ôm cô lại.

Cô gái nhỏ còn đang giãy giụa, anh hôn vành tai cô: "Bọn anh nói về em."

Đình Nhàn ngạc nhiên: "Nói về em cái gì?"

Thời Dịch hôn dọc một đường đi xuống: "Em đoán xem."

Đình Nhàn cúi đầu, trốn tránh đôi môi nóng bỏng của anh: "Nói thích anh."

"Anfia nói bạn gái nhỏ của anh đang ghen sao anh không đi dỗ dành." Thời Dịch ôm chặt cô, hôn lên cổ cô, giọng hơi khàn: "Anh nói đáng về em lúc tức giận còn đáng yêu hơn nhiều nên để em giận một lát đã."

Đình Nhàn: "Anh ——"

Thời Dịch cười nhẹ một tiếng: "Đúng, chính là cái đáng về này."

Anh chính là muốn nhìn cô vì ghen mà tức giận, cô càng tức giận chứng minh càng quan tâm anh nhiều hơn, buổi chiều anh và Anfia toàn nói chuyện về cô, ngay cả chính bản thân anh cũng không biết khi nói về cô mình sẽ nói nhiều như vậy, kết quả đã chọc giận thành công cô gái nhỏ, tâm tình anh ngược lại vô cùng tốt.

Trong mắt Đình Nhàn, lúc nhìn ánh mắt hai người đó không khó để đoán ra, bọn họ nói chuyện về cô nhưng trong lòng cô vẫn không khống chế được nỗi cơn ghen, cô chính là người hẹp hòi vậy đấy, không muốn Thời Dịch thân cận với những người phụ nữ khác, hơn nữa cô không có lòng tin với chính mình, cảm thấy đáng người người ta đẹp hơn mình, giống như bất kỳ phương diện nào tùy tiện đem ra so với cô cũng thắng cô cả.

Môi người đàn ông rơi trên cổ cô, có khi nhẹ nhàng có khi mạnh mẽ mút vào, cô cắn môi dưới: "Anh Thời Dịch, đáng người cô ấy đẹp như vậy, anh thật... đối với cô ấy không có chút cảm giác nào sao?"

Thời Dịch than nhẹ một tiếng, ngừng lại động tác hỏi ngược lại cô: "Nếu như có một ngày bên cạnh em xuất hiện một người đẹp trai hơn anh, ưu tú hơn anh thì em sẽ thích anh ta à?"

Đình Nhàn lắc đầu.

Thời Dịch: "Trên thế giới này có rất nhiều người ưu tú, không phải ai tốt liền thích ngay, nếu như tình cảm có thể chọn lựa, ai cũng chọn người ưu tú, người tốt nhất thì như vậy có ý nghĩa gì."

"Thích một người, là ưu điểm của cô ấy sẽ phóng đại lên gấp mấy lần, đồng thời khuyết điểm sẽ thu lại ở mức nhỏ nhất, thậm chí có thể biến thành ưu điểm, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, em có xấu xí đi chăng nữa đối với anh đều đẹp vô cùng."

Đình Nhân nghe được câu này, nhú mày bất mãn nói: "Anh nói ai xấu."

Thời Dịch không nhịn được cười lên, nhéo mũi cô đầy cung chiều: "Em đẹp nhất."

Đình Nhân hừ một tiếng, quay đầu đi, Thời Dịch ôm cô chặt hơn chút nữa, ngực dán sát vào lưng cô, giọng trầm thấp.

"Lần trước lúc em nói chia tay, lúc đó anh thật sự rất tức giận, giận em tùy tiện nói chia tay như vậy, giận em chưa phản kháng gì đã lùi bước, mặc dù biết em không muốn để anh bị tổn hại danh tiếng, nhưng anh rất tức, có chút buồn phiền vì không xử lý tốt mọi chuyện, lại cảm thấy sao mình thích cô gái nhỏ đến như vậy."

Đình Nhân hỏi anh: "Anh có hối hận không?"

"Không phải hối hận mà là không thể tưởng tượng được, không dám tin mình lại thua trước một cô nhóc nhỏ, hơn nữa còn lún sâu như vậy."

Thời Dịch đặt cằm lên vai cô, nói tiếp: "Sau đó, em nói không muốn chia tay với anh nữa, cũng sẽ không bao giờ nói hai chữ kia, anh thật sự rất vui, anh biết, khoảng thời gian đó em ở trong trường chịu không ít áp lực, cũng sẽ có

nhiều người nhắc tới chuyện này, những lời đó chắc chắn rất khó nghe, mặc dù em chưa bao giờ biểu lộ ra trước mặt anh, mỗi ngày đều cười hì hì, nhưng lúc ấy anh cảm thấy cô gái nhỏ thật dũng cảm, trong lòng vừa kiêu ngạo vừa đau lòng."

Quả thật khoảng thời gian đó Đinh Nhàn không dám đến trường, trên diễn đàn trường mặc dù đã không còn bình luận gì nhưng sinh viên vẫn sẽ thảo luận khi không có ai, những thanh âm đó chui vào tai cô, lúc đầu cô lựa chọn trốn tránh không nghe, không nhìn, sau đó hoàn toàn chết lặng với chuyện này, cô không thèm quan tâm tới những lời nói đó nữa, thỉnh thoảng nghe bọn họ nói về Thời Dịch, cô vẫn sẽ tức giận, sẽ khó chịu, sẽ gây thương tổn người ta trong lòng, nhưng cũng không giống như trước kia nữa, không cảm thấy chúng ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống của mình.

"Trên đời này có cả ngàn loại người, người tốt người xấu, xinh đẹp hay xấu xí, nhưng không phải một câu nói, một sự việc là có thể kết luận được."

"Nơi nào có người nơi đó sẽ có cả ngàn ý kiến, nhiều người nói như vậy chúng ta không ngăn chặn nổi, lời nào nên nghe, lời nào có ích thì tự bản thân mình biết, những lời xấu xa thường xuất phát từ người có nội tâm xấu xí, cuộc đời là của mình, chỉ cần chúng ta làm việc tốt, làm điều mình thích, tuân theo tín ngưỡng của bản thân, sống hết mình, không thẹn với lương tâm, không hối tiếc là được."

"Có câu nói thế này: Không cần tốn thời gian và tinh lực đặt lên người và chuyện không quan trọng, phải quý trọng thời gian, quý trọng người trước mắt mình."

Những thứ này, đều là lời anh nói với cô.

Anh dạy cô rất nhiều điều, nghiêm túc như cha, bình thường rất thích chọc cô, cười một cái, trong mắt đều là dịu dàng, Đinh Nhàn sống đến bây giờ, không biết kiếp trước mình có

giải cứu hệ mặt trời hay không mà kiếp này lại gặp được một người đàn ông như vậy, cung chiều cô, thương yêu cô.

Trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm trầm thấp: "Em có rất nhiều khuyết điểm, anh đều biết, thật ra anh cũng không hoàn hảo, cũng có khuyết điểm tồn tại, mẹ anh nói lần này trở về anh đã thay đổi rất nhiều, nói nhiều hơn, cười nhiều hơn, không còn lạnh mặt trầm tính như trước kia nữa, những thứ này cũng vì em mà có."

Nghe anh nói như vậy, trong lòng Đinh Nhàn rất hạnh phúc, cô dùng sức mím môi nhưng cũng không che dấu được nụ cười.

Chỉ nghe anh nói tiếp: "Hai người sống với nhau, ngoài việc yêu thích nhau còn phải biết bao dung lẫn nhau, như vậy mới lâu dài."

Đinh Nhàn hỏi: "Vậy chúng ta cũng sẽ lâu dài sao?"

Thời Dịch nói: "Anh có lòng tin."

Đinh Nhàn: "Em cũng có lòng tin."

Cô dừng một chút.

"Nhưng mà tại sao lại là em?" Đinh Nhàn xoay người lại hỏi anh, "Anh Thời Dịch, tại sao anh thích em?"

Quả nhiên giống như những gì Thẩm Ngạn nói, con gái khi yêu đều sẽ hỏi vấn đề này.

Thời Dịch cúi đầu, ngậm lấy đôi môi đỏ tươi của cô, áp cô xuống giường, anh hôn vừa vội vàng vừa mạnh mẽ, Đinh Nhàn bị nghẹn không thở được, đẩy anh ra: "Anh nói cho em biết trước đi."

Tóc Thời Dịch có hơi rối: "Nói cái gì?"

"Tại sao anh thích em?"

"Chờ một lát rồi nói cho em biết."

.....

Mấy phút sau.

Biểu cảm Đinh Nhân có chút lạ: "Không, không phải nơi đó."

Thời Dịch: "..."

Mặt anh giật giật.

Đinh Nhân vỗ vai anh, mặt đầy vui vẻ yên tâm nói: "Bây giờ đúng rồi."

"..."

.....

Mấy giây sau.

"Kết, kết thúc rồi?" Đinh Nhân không thể tin được liếc mắt nhìn thời gian một cái, cô nhớ đến lời nói buổi sáng của anh, không nhin được bật cười: "Ừ, thật sự là ấn tượng vô cùng sâu sắc."

"..."

Nha đầu chết tiệt! Nếu không phải cô khóc lóc náo loạn lợi hại như vậy thì anh đã không kết thúc nhanh chóng vậy rồi.

Thời Dịch ôm ngang người cô lên, xông thẳng vào phòng tắm, Đinh Nhân còn chưa lấy lại được sức lực, đẩy anh, thanh âm mềm nhũn: "Đừng."

Thời Dịch không để ý, vùi đầu hôn cô, rồi đặt cô xuống.

Không lấy lại tôn nghiêm, sẽ bị cô cười nhạo cả đời.

.....

Anh cúi đầu nói bên tai cô, giọng nói như đầu độc, khàn khàn vô cùng: "Đinh Nhàn, gọi tên anh."

"Anh Thời Dịch."

Thanh âm cô run rẩy, Thời Dịch nghe vào khiến trái tim mềm nhũn: "Một lần nữa."

"...Anh Thời Dịch."

"Anh muốn nghe tiếp."

"...Anh Thời Dịch... Anh Thời Dịch... Anh Thời Dịch..."

Trong mắt cô gái nhỏ lấp lánh ánh nước, từng tiếng từng tiếng yếu ớt gọi "Anh Thời Dịch", anh nghe mà trong lòng nổi lửa, nâng mặt cô lên hôn một cái nữa.

"Đinh Nhàn."

"...Vâng?"

"Anh thích em."

.....

Sau khi kết thúc Thời Dịch ôm cô để vào bồn tắm, xả nước xong, anh xoay người đi ra ngoài, lúc trở lại Đinh Nhàn nhìn thấy vật anh cầm trong tay, sửng sốt một chút, còn nữa hả, cô xấu hổ đẩy tay anh ra: "Không biết xấu hổ!"

Thời Dịch cười: "Không phải em muốn khắc sâu ấn tượng à?"

Đình Nhàn mắng: "Cút ngay!"

Thời Dịch ngồi xuống hôn cô: "Anh giúp em tắm."

Đình Nhàn bị anh làm nhột, né người đi: "Không cần đâu."

Thời Dịch nghiêm nghị, nhẹ giọng hỏi: "Còn đau không?"

Đình Nhàn gật đầu một cái: "Ừ."

Nghe vậy, Thời Dịch ném vật trong tay qua một bên, vô cùng thành thật giúp cô tắm rửa, hoàn toàn không còn tâm tư trêu chọc.

Giúp cô tắm xong, anh định đi tắm vòi sen nhưng bị cô ôm lại, nói một câu bên tai anh, thanh âm thật thấp.

Thời Dịch đầu tiên là sửng sốt một chút, không nhịn được cười ra tiếng, thấy anh cười, Đình Nhàn vừa xấu hổ vừa giận: "Xong rồi, anh đi ra ngoài đi."

Thời Dịch nào chịu, anh nhanh chóng bước vào bồn tắm, hôn môi cô.

Chương 39

Lúc Đinh Nhàn được Thời Dịch ôm ra, cả người bủn rủn, một chút sức lực cũng không có, Thời Dịch nhẹ nhàng đặt cô lên giường, cô cứ nằm như vậy, nhắm mắt lại không nhúc nhích gì, ngay cả chân cũng lười kéo.

Thời Dịch ôm cô vào trong ngực, kéo chăn đắp kín người cô, nhẹ giọng hỏi: "Mệt à?"

Đinh Nhàn cọ vào tay anh một cái, nằm lên ngực anh, "Mệt quá."

Ở phương diện trên giường, đàn ông đại khái đều là tự học thành tài, bị anh lấn lộn cả nửa ngày cô có cảm giác như mình bị ép khô rồi, chỉ muốn nằm mãi trên giường thôi.

Thời Dịch đặt xuống một nụ hôn lên trán cô, đang lúc muốn tắt đèn ngủ, cô gái nhỏ đột nhiên hỏi một câu: "Anh còn chưa nói vì sao anh thích em đâu."

Thời Dịch: "Anh cũng không biết."

"Gì chứ." Đinh Nhàn xoay người nằm lên trên ngực của anh, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, ngửa đầu nhìn anh: "Anh không nói em không để cho anh ngủ đâu."

Thời Dịch nhìn cô chằm chằm, nhú mi hỏi: "Còn muốn?"

"Cút đi!"

Đinh Nhàn đấm ngực anh một cái, rồi nằm xuống, muốn giữ khoảng cách với anh, mới vừa động một cái, giữa hai chân liền cảm giác đau nhức mãnh liệt hơn, cô giơ tay lên đấm thêm một cái vào ngực anh.

"Còn đau hả?"

Đình Nhàn không biết mở miệng thế nào, cau mày không lên tiếng.

Đều là lần đầu tiên của nhau, gặp phải cô nhóc này, Thời Dịch vốn hơi mất khống chế, cô còn chủ động nên không thể nào buông tha được.

Anh hơi thả tay để cô nằm thoải mái hơn, thấp giọng nói: "Anh thật sự không biết."

Dừng một lát, anh lại nói: "Thích thì thích thôi, không có lý do tại sao cả."

Trong cuộc sống này không phải chuyện gì cũng có thể nói ra lý do được.

Đình Nhàn mở to đôi mắt trong suốt, suy nghĩ một chút, dường như cô cũng không nói ra được tại sao mình thích anh.

Có lẽ nó là một loại cảm giác, chỉ đối với anh mới có cảm giác như vậy.

Đình Nhàn im lặng mấy giây, lại hỏi: "Vậy hôm nay anh và Anfia trò chuyện gì vậy?"

"Không phải em nói không muốn nghe à?"

"Bây giờ em muốn nghe."

Thời Dịch sửa lại tóc mái có chút rối trên trán cô, "Nói về em."

Đình Nhàn có chút tò mò: "Nói về em mà nói lâu vậy à?"

"Không tin?"

Ngay cả bản thân anh cũng không tin được, vừa nhắc đến cô gái nhỏ anh sẽ trở nên nói nhiều như vậy, thật ra cũng chỉ nói một ít chuyện về cuộc sống thường ngày của họ mà thôi, nhưng nói kiểu nào cũng không thấy đủ, liếc mắt thấy cô gái nhỏ đang ghen nên anh muốn trêu chọc một chút, ngược lại không nghĩ mình chọc giận cô.

Thời Dịch xoa đầu cô: "Đừng nghĩ lung tung, Anfia có vị hôn phu rồi, tháng sau sẽ kết hôn."

Có vị hôn phu?

Đình Nhân nghĩ đến cái gì, đá anh một cái: "Chiều hôm nay là anh cố ý chứ gì."

Thời Dịch mím môi, xong rồi.

"Thì ra hai người toàn nói chuyện về em, bởi vì em nghe không hiểu nên mới cố ý chỉnh em."

Đình Nhân đá anh thêm mấy cái: "Anh đi ra ngủ sofa đi."

Thời Dịch đem người ôm lại, Đình Nhân giùng giàng: "Đừng chạm vào em."

"Còn giận?"

Người đàn ông thổi khí bên tai cô, dáng vẻ rất gợi đòn, đôi con ngươi đen nhánh của cô gái nhỏ xoay chuyển một cái: "Anh cho em đánh vài cái đi em sẽ không tức giận nữa."

Thời Dịch không biết phải làm sao, cười cười rồi đưa tay ra cho cô đánh.

"Em không thích đánh ở đây." Trong mắt Đình Nhân thoáng qua một tia giảo hoạt, đưa tay vào trong chăn nhưng chợt bị

anh nắm chặt lại, thấp giọng quát: "Em còn dám chạm vào đó."

Cô rút tay ra, xoa xoa tay đầy khí thế: "Vậy anh đưa mông ra cho em đánh."

Thời Dịch: "..."

Vừa nói, tay Đinh Nhân đã bắt đầu rục rịch, còn thật sự đưa ra, lại bị người đàn ông ngăn lại: "Nghịch ngợm!"

Mặt Thời Dịch căng cứng, chăm chú nhìn cô, rất sợ cô gái nhỏ sẽ đưa tay qua lần nữa.

"Làm gì mà nghịch ngợm? Mỗi lần đều là anh đánh mông em, anh làm em tức giận thì tại sao không thể được đánh anh, không công bằng."

Bây giờ Đinh Nhân không hề sợ anh, chu cái miệng nhỏ ra, cứ nhìn anh như vậy, tỏ ra đáng vẻ không cho đánh nhất quyết sẽ không bỏ qua.

Thời Dịch nhìn cô mấy giây, không dễ dãi tí nào, thật sự không còn cách nào, mới mở miệng: "Đổi nơi khác."

Đinh Nhân chọc chọc cơ ngực và cơ bụng anh: "Nơi nào trên người anh cũng quá cứng, đánh vào chỉ tổ đau tay em thôi."

Thời Dịch không nhin được cười, hỏi cô: "Nơi nào quá cứng?"

"Anh anh..."

Anh nói câu này, trong đầu cô tất cả là những hình ảnh cấm trẻ em, xấu hổ không chịu nổi, quay đầu đi không để ý tới anh nữa.

Thời Dịch giơ tay lên tắt đèn, ôm cô nhẹ giọng nói: "Tốt lắm, ngủ thôi."

Đinh Nhàn xoay người đối mặt với anh, nương theo ánh trăng, ngón tay cô giơ lên chọt chọt vào mặt anh: "Anh Thời Dịch, bạn gái là để cưng chiều, anh không thể đánh em nữa."

Người đàn ông không phản ứng gì, cô bóp mũi anh, lớn tiếng hơn: "Có nghe không hả?"

Thời Dịch thấp giọng "Ừ" một tiếng, lấy tay nhỏ bé không đứng đắn của cô gái nhỏ xuống: "Sau này ngày nào cũng cưng chiều."

"Không được đánh em."

Người đàn ông không biết phải trả lời thế nào: "Được."

Lúc này Đinh Nhàn mới bỏ qua cho anh, ôm eo anh, vùi đầu trước ngực anh, nghe tiếng tim đập vững vàng của anh mà cảm thấy vô cùng an tâm.

Hai người ôm nhau như vậy, ngược lại Đinh Nhàn hoàn toàn không buồn ngủ chút nào.

Một lát sau.

"Anh Thời Dịch."

"Ừ?"

"Em đói."

Thời Dịch mở mắt ra hỏi cô: "Buổi tối ăn chưa no?"

Đinh Nhàn chu mỏ một cái: "Ai bảo anh chọc em giận làm chi."

Cô nhớ đến lúc ngồi trên bàn cơm, bây giờ mới hiểu ra vì sao Khương Ngã và Thời Hoành Thâm nghe Thời Dịch và Anfia

nói chuyện, thỉnh thoảng sẽ nhìn cô cười.

Cũng không biết người này đã nói cô thế nào với Anfia, còn chọc cho bác trai và bác gái cười vui vẻ như vậy.

Bọn họ nói chuyện vui cười ngược lại chỉ một mình cô nghe không hiểu tiếng Nga, vì chẳng hay biết gì nên nổi giận, hại cô đối mặt với một bàn đầy món ngon nhưng không có khẩu vị gì, chỉ ăn qua loa, lúc này tiêu hao nhiều thể lực, vào lúc này bụng trống rỗng, đói vô cùng nên ngủ không yên giấc.

Thời Dịch mở đèn lên, hỏi cô: "Muốn ăn gì?"

Đinh Nhàn nói: "Có thể no bụng là được."

Hơn nữa đồ ăn nhà anh ngon vô cùng, ngon đến nỗi cô phải tự kìm chế mình, nếu không chú ý sẽ ăn no căng mới thôi.

"Tiểu nha đầu rất dễ nuôi."

Thời Dịch xoa tóc cô rồi xoay người xuống giường, tùy ý lấy một bộ quần áo ra mặc, Đinh Nhàn nhìn chằm chằm anh, vóc người của anh rất đẹp, vai rộng eo thon chân dài, đường cong lưng lưu loát, theo tầm mắt một đường đi xuống đột nhiên cô nổi ý xấu, lén nhích người đến mép giường, nhân cơ hội bóp mông anh một cái.

Thời Dịch không phản ứng kịp, theo bản năng lui về sau một bước, quay người lại, khom người xách cô lên, cô gái nhỏ bấu môi nhìn anh, đánh đòn phủ đầu: "Anh đã hứa sẽ không đánh em."

"Không đánh em."

Người đàn ông cúi đầu áp đến, Đinh Nhàn cảm thấy trong mắt anh có chứa sự nguy hiểm, nên muốn chạy trốn nhưng đã không còn kịp nữa rồi, cả người và chân bị kéo qua, cô

đưa tay ngăn trước ngực anh: "Anh mau đi lấy đồ ăn cho em đi, em sắp chết đói rồi."

Thời Dịch trầm thấp nói: "Anh nhìn em còn rất có khí lực đó."

Anh giả vờ muốn kéo chần cô, cô gái nhỏ bị dọa sợ nắm chặt tay anh lại: "Anh Thời Dịch, em sai rồi."

Thời Dịch nhìn cô, đôi con ngươi thâm trầm.

Đình Nhàn nhanh chóng nói tiếp: "Thật sự là em sai rồi, sau này không dám nữa."

Thanh âm của cô gái nhỏ rất thấp, thái độ vô cùng thành khẩn.

Thời Dịch kéo người lại gần chút, cô còn bị dọa hơi híp mắt lại, anh không khỏi cười thành tiếng, cúi đầu cắn môi cô một cái, nhẹ mút vào, sau đó không cười cô nữa, nhanh chóng ra ngoài mang đồ ăn vào cho cô.

Thấy anh rời đi, Đình Nhàn nhìn tay mình một chút, mở miệng cười trộm, rất đàn hồi, cảm giác rất tốt.

Thời Dịch quay lại trong chốc lát, trong tay anh bung một cái khay, người còn chưa đến gần thì Đình Nhàn đã không chờ nổi nhảy nhanh xuống giường, cầm một miếng bánh bỏ vào trong miệng.

Thời Dịch đưa cái khay cho cô bung, ôm cô ngồi ở mép giường, rồi kéo dép lê qua.

Cô gái nhỏ chỉ mặc mỗi áo, hai chân thả xuống không che giấu được phong cảnh, anh ngồi xuống nắm lấy bàn chân đang đung đưa của cô.

Chân cô thật nhỏ, nằm gọn trong bàn tay lớn của anh, ngẩng đầu nhìn cô không khỏi hỏi: "Em mang giày cỡ bao nhiêu?"

Trong miệng Đinh Nhàn đang nhai thức ăn, mơ hồ nói không rõ: "Khoảng 35."

Chân cô thật sự nhỏ, nên thường xuyên không mua được giày thích hợp, gót chân vì không mang giày vừa chân nên có vết chai, Thời Dịch cũng chú ý tới điểm này, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, mang dép lê vào cho cô.

Anh đứng dậy, thấy cô gái nhỏ đang ăn rất vui vẻ, mắt híp lại cong cong như trăng lưỡi liềm, bên mép đều là vụn bánh, anh đưa tay ra giúp cô lấy chúng, rồi lấy một ly sữa nóng đưa đến bên miệng cô: "Ăn từ từ thôi, không ai giành với em đâu."

Đinh Nhàn uống hơn nửa ly rồi nhận lấy khăn giấy từ tay anh, chùi sơ qua một chút, đã no rồi, trong tay còn nửa cái bánh cô dứt khoát nhét vào miệng anh, làm xong thì vỗ vỗ tay, xoay người rúc vào chăn ngủ.

Chờ Thời Dịch dọn dẹp xong quay lại thì cô gái nhỏ đã hô hấp đều đều, ngủ say sưa.

Ăn no rồi ngủ, đúng là một con heo lười.

...

Buổi sáng ngày hôm sau, Đinh Nhàn bị tiếng tin nhắn điện thoại đánh thức.

Cô đưa tay sờ sờ rồi hé mở mắt mở tin nhắn ra.

Sợi Gừng: [Đinh Tiểu Nhàn, mau mở game ra vào đội ăn gà nào.]

Đinh Nhàn trả lời: [Chơi cái rằm.]

Mới sáng sớm còn đang trong mộng đẹp mà.

Tiện tay ném điện thoại qua một bên, cô lại tiếp tục ngủ, đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, nhìn trong chăn một chút, người này ngủ mà tay cũng không thành thực.

Đinh Nhàn thấp giọng mắng một câu, điện thoại lại vang lên, cơn buồn ngủ cũng bay mất, cô lấy qua xem.

Sợi Gừng: [Ây yo, mới sáng sớm sao nóng giận dữ vậy, đang lẫn lộn với giáo sư Thời hả?]

Đinh Nhàn: [Ai bảo cậu đánh thức tớ.]

Quay trở lại, cô đưa mắt nhìn người đàn ông vẫn còn đang ngủ say bên cạnh, tắt âm điện thoại, một lát sau Giang Ti Kỳ gửi đến một chuỗi tin nhắn.

Sợi Gừng: [Ngày hôm qua không ăn được gà, tối ngủ nằm mơ đều thấy đang bắn nhau, sáng hôm nay dậy sớm nên muốn bắn một ván, ai ngờ cậu còn đang ngủ.]

Sợi Gừng: [Cậu biết tớ mơ thấy gì không? Tớ mơ thấy mình bị ngã từ lầu năm xuống chết, ban ngày không ăn được gà cũng thôi đi, tối nằm mơ cũng không ăn được, tất cả đều rơi xuống đất chết, tớ trúng độc cậu không nhẹ đâu. [Hộc máu bỏ mạng.jdg]]

Sợi Gừng: [Đúng rồi, Đinh Tiểu Nhàn, cậu và giáo sư Thời sao rồi? Thầy ấy còn không quan tâm đến cậu à?]

Sợi Gừng: [Người đẹp nước Nga thật sự có mị lực lớn như vậy ư, thật sự cậu dẫn được giáo sư Thời á?]

Sợi Gừng: [Ngày hôm qua tớ đã nói gì hả, bảo cậu đi canh chừng thầy ấy, cậu mạnh miệng lắm mà, bây giờ thì hay rồi, người thật sự bị người ta mang đi rồi, cho cậu hối hận chết luôn.]

Sợi Gừng: [Đinh Tiểu Nhân, nếu như thầy ấy mặc kệ cậu vậy cậu mau về đi, chỉ là một giáo sư thôi mà, có gì đặc biệt hơn người chứ, nói yêu đương với Nhân Nhân nhà chúng ta còn dám lén phén với người phụ nữ khác, đúng là một người đàn ông cặn bã!!! Tớ mắng chết anh ta! Trên đời này nhiều đàn ông như vậy, cậu đừng có mãi treo cổ trên một cái cây, mau quên anh ta đi, tìm một người so với anh ta đẹp hơn ưu tú hơn gấp trăm ngàn lần cho anh ta tức chết!]

Đinh Nhân nhìn tin nhắn tới tấp của Giang Ti Kỳ, cảm thấy có chút buồn cười, lại cảm thấy cảm động, cô trả lời lại: [Không nghiêm trọng như cậu nói, chỉ là hiểu lầm thôi, người đẹp nước Nga có vị hôn phu rồi, bọn họ chỉ là bạn bè lâu ngày gặp lại nói chuyện chút thôi.]

Hơn nữa bọn họ đều nói về cô, nghĩ như vậy, trong lòng Đinh Nhân lập tức tràn ra vị ngọt như mật đường, nghĩ lại ngày hôm qua mình quá ngốc, nếu cô hỏi thì chắc chắn Thời Dịch sẽ nói với cô, nhưng cô cứ một mực tự nổi giận, người đàn ông cũng thật đáng ghét, còn cố ý làm cô tức giận, ngây thơ như con nít.

Bên kia Giang Ti Kỳ nhìn thấy tin nhắn hơi sửng sốt một chút, kịch bản sao lại thay đổi nhanh như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng mà, cô ấy vội vàng nhắn tin lại.

Sợi Gừng: [Ôi ôi ôi, Đinh Tiểu Nhân, tớ sai rồi tớ sai rồi, vừa rồi không cố ý mắng bạn trai cậu đâu, bạn trai cậu là người tốt nhất thế giới! Ai cũng không sánh bằng!!]

Đinh Nhân: [...]

Sợ Gùng: [Biết hai người vẫn tốt thì tớ yên tâm rồi. Không quấy rầy cậu và giáo sư Thời ân ái nữa, tớ phải chơi game với Địch Nhiên đây, hôm nay nếu không ăn gà được tớ sợ lúc ngủ sẽ gặp lại ác mộng đó mất thôi, nghĩ thôi đã thấy khủng khiếp rồi, tạm biệt!!!]

Người này đúng là chơi game đến tẩu hỏa nhập ma mà, Đinh Nhân gửi đi một icon rồi giương mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, anh vẫn còn đang ngủ, lông mi dài tạo thành một bóng mờ dưới mi mắt giống như một cái quạt nhỏ, môi mỏng của anh hơi cong lên, lúc anh nhắm mắt trông dịu dàng hơn nhiều.

Người này dường như có rất nhiều mặt, tối hôm qua cô đã được biết thêm một mặt khác của anh, lúc động tình còn nói vài câu sắc tình, khóe miệng cười xấu xa, cố ý giày vò cô, hoàn toàn không hề giống với lúc mặc quần áo vào thì nghiêm túc đứng đắn, cấm dục chút nào.

Đinh Nhân cứ nhìn chăm chú anh như vậy, đưa ngón tay lên nhẹ nhàng chọt vào mặt anh, sợ đánh thức anh nên cô vội vàng rút tay về, lại nhìn một hồi mới cảm thấy nhàm chán, liền lấy di động ra lướt vòng bạn bè.

Đang trong kỳ nghỉ, trong vòng bạn bè là các loại khoe hình ảnh quê hương, ảnh gia đình còn có cả ảnh yêu đương ân ái, Đinh Nhân nhìn nhìn đột nhiên lướt thấy một bạn học đăng video, dòng caption là: [Yêu xa thật không dễ dàng mà, một năm chỉ gặp nhau được vài lần, thời gian còn lại đều dùng để nhung nhớ. [Khóc lớn] [Khóc lớn]]

Đinh Nhân tắt toàn bộ âm thanh, mở video ra, trong đoạn video là cảnh bạn học nữ đi đến trạm xe đón bạn trai, nam sinh mới xuất hiện bạn nữ đó đã chạy ào qua, người nam sinh mỉm cười giang hai tay ra ôm cô ấy vào lòng, trong mắt

hai người đều có hơi nước, cứ ôm nhau như vậy không để ý đến người xung quanh đang nhìn, không chịu buông tay.

Đình Nhàn không khỏi nhớ đến lúc trước cô đến thành phố D gặp anh, tình huống lúc đó cũng giống thế này, cô bỏ vali qua một bên, không để ý cái gì chỉ muốn ôm chặt lấy người trước mắt khiến cô ngày nhớ đêm mong.

Sau này bọn họ liệu có chia xa không?

Chắc có.

Cuộc đời này dài như vậy, xem như sau này bọn họ kết hôn thì cũng không thể nào ở cạnh nhau mãi được, dù cho tình yêu có tốt đẹp đến đâu cũng phải sống thực tế, anh có công việc của anh, sau này cô cũng sẽ có công việc của mình.

Nghĩ đến đây, Đình Nhàn mở máy ảnh ra giơ về phía hai người chụp một tấm.

Nếu có một ngày hai người họ cách xa, thì cũng có hình để ngắm, hơn nữa khoa học kỹ thuật phát triển thế này, ngoài việc gọi điện nhắn tin thì cũng có thể gọi video call mà.

Đình Nhàn nhìn vào màn hình điện thoại, không nhìn được cười ra tiếng rồi vội vàng che miệng mình lại.

Thấy người đàn ông không bị đánh thức, cô mở phần mềm chụp ảnh ra, chọn hiệu ứng mình thích rồi chụp một tấm nữa.

Rồi thêm một tấm thân mật.

Môi Đình Nhàn dán lên mặt người đàn ông, dừng lại mấy giây, tiếp đó dán môi mình lên môi anh, chụp liên tiếp mấy tấm.

Cô phóng to hình lên nhìn một chút, lại nảy ra ý tưởng mới.

Còn có thể làm kiểu nóng giận nữa.

Tay phải cô cầm điện thoại, tay trái nắm thành quả đấm hướng về phía mặt anh làm ra một biểu cảm hung tợn, mấy giây sau lại đổi thành bóp cổ anh, kết quả cô mới vừa quay đầu qua thì người đàn ông mở mắt ra, cô bị giật mình run lên một cái, điện thoại không cầm chắc nên trực tiếp rơi vào trong chăn.

Thời Dịch nhìn cô một cái, rồi cầm lên nhưng đã bị cô gái nhỏ nhanh tay cướp trước.

Anh đưa tay ra: "Đưa cho anh."

Đình Nhàn lui về sau kéo ra khoảng cách với anh: "Anh cần điện thoại em làm gì?"

Thời Dịch kéo cô về, đè trong ngực mình, hỏi cô: "Mới vừa rồi làm chuyện xấu gì hả?"

Đình Nhàn: "Không có."

Thời Dịch nhìn chằm chằm cô: "Nếu không tại sao mặt em lại chột dạ thế này?"

"Ai chột dạ?"

Đình Nhàn thật sự chột dạ, anh cũng giống như nhiều người đàn ông khác không thể chấp nhận chụp kiểu có lỗi tai thỏ đáng yêu, lần trước trong xe anh cũng không cho chụp, cô sợ lần này Thời Dịch sẽ xóa hình mất thôi.

"Làm chuyện vừa nãy em làm một lần nữa."

"HẢ?" Đình Nhàn có chút mơ màng khó hiểu.

Thời Dịch chỉ môi mình.

Thì ra anh nói đến cái này.

Đình Nhàn cười một tiếng, hôn môi anh một cái: "Chào buổi sáng giáo sư Thời của em."

Thời Dịch nhẹ nhàng véo mũi cô, không nhin được cười nói theo cô: "Chào buổi sáng cô gái nhỏ của anh."

Chờ người đàn ông xuống giường cô mới lấy điện thoại ra, cô nhìn từng tấm lại lén lút nhìn anh, tấm này so với tấm kia, vẻ đẹp trai của anh cũng không giảm tí nào, Đình Nhàn không khỏi nghĩ đến tú tài thời cổ đại.

Thời Dịch mặc xong quần áo, nghi ngờ nhìn cô chăm chăm mấy giây, tầm mắt lại rơi vào điện thoại của cô.

Anh đeo thắt lưng, đi mấy bước đến người cô, cô gái nhỏ cúi đầu nghiêm túc, ánh mắt anh nhìn thấy trên điện thoại của cô toàn là hình liên đưa tay qua đoạt lấy, Đình Nhàn vội vàng đứng lên cướp lại: "Trả lại cho em."

Thời Dịch giơ cao lên, không cho cô.

"Anh đừng xóa mà."

Đình Nhàn đứng trên giường nhảy lên cướp lại, Thời Dịch sợ cô ngã nên một tay ôm cô, nói: "Không xóa, anh chỉ nhìn chút thôi."

Người đàn ông thật sự không xóa, nhìn từng tấm từng tấm, chân mày hơi nhíu lại, biểu cảm có chút không được tự nhiên, lộ ra dáng vẻ không biết làm sao với cô.

Lúc cô gái nhỏ lấy điện thoại ra anh đã tỉnh rồi, chỉ là muốn ngủ thêm thôi nên không mở mắt, ai ngờ cô nhóc này hôn

lên mặt anh, còn nhích tới nhích lui, thật vất vả mới yên tĩnh được một lúc, sau đó lại giống như một con lươn trườn tới trườn lui trong ngực anh, lát sau hôn mặt anh đủ kiểu, nhưng không ngờ cô chụp ra toàn hình ảnh khiến cho người ta dở khóc dở cười.

Nhưng mà cũng không khó tiếp nhận như vậy, nhìn còn rất vừa mắt.

Cô gái nhỏ kéo cánh tay anh muốn đoạt lại điện thoại, anh nhìn xong đang chuẩn bị trả lại cho cô kết quả bị cô kéo bất ngờ làm bàn tay đang cầm điện thoại của anh run lên, không cẩn thận chạm vào nhật ký cuộc gọi của cô, trong lúc lơ đãng nhìn thấy một dãy số, anh sửng sốt một chút rồi đưa điện thoại đến trước mắt cô, hơi híp mắt, giọng thâm trầm: "Giải thích một chút."

Chương 40

Cô gái nhỏ kéo cánh tay anh muốn đoạt lại điện thoại, anh nhìn xong đang chuẩn bị trả lại cho cô kết quả bị cô kéo bất ngờ làm bàn tay đang cầm điện thoại của anh run lên, không cẩn thận chạm vào nút ký cuộc gọi của cô, trong lúc lơ đãng nhìn thấy một dãy số, anh sửng sốt một chút rồi đưa điện thoại đến trước mắt cô, hơi híp mắt, giọng thâm trầm: "Giải thích một chút."

Đình Nhân không hiểu gì, cô nhìn qua thì trong lòng lộp bộp một cái, xong rồi.

[Đại móng heo hầm canh ăn rất ngon]

Ngày hôm qua trong lúc tức giận cô đã đổi tên của anh trong danh bạ, sao lại xui xẻo vậy chứ, cô còn chưa kịp đổi lại đã bị bắt quả tang rồi.

Người đàn ông khoanh hai tay nhìn cô, Đình Nhân nghĩ được mùi nguy hiểm, cô cười gượng hai tiếng: "Anh Thời Dịch, anh hiểu lắm rồi, bây giờ giữa người yêu với nhau hay đặt tên thân mật cho nhau lắm, như vậy sẽ cảm thấy thân thiết hơn."

"Hử?" Thời Dịch nhíu mày: "Vậy anh nên đặt cho em cái tên thân mật nào đây?"

"Cô gái nhỏ đi!" Đình Nhân dường như không hề nghĩ ngợi gì nói ra.

"Cô gái nhỏ?" Thời Dịch cười một tiếng, tiếp đó cung chiều véo mũi cô một cái: "Anh thấy em hợp với tên khỉ con thì có."

Người đàn ông cách rất gần, môi gần ngay trong gang tấc, Đinh Nhàn không nhìn được ngẩng đầu chạm vào môi anh, cổ họng Thời Dịch căng thẳng, được cô chủ động lấy lòng anh nhanh chóng ôm eo cô hôn lại.

Người đàn ông mới vừa được ăn mặn không nên chọc vào, thấy cô chủ động như vậy, Thời Dịch vừa mới thay quần áo xong kết quả là từng cái từng cái lại rớt xuống đất....

Bởi vì một cái tên trong danh bạ mà Đinh Nhàn trả giá không nhỏ, sau khi kết thúc, chuyện đầu tiên cô làm chính là đổi tên lại, đổi xong liền đưa cho người đàn ông nhìn: "Đã hài lòng chưa?"

Thời Dịch đang ngồi ở mép giường mặc áo sơ mi, anh liếc nhìn một cái, mấy chữ đầy quy củ: Anh Thời Dịch.

Thấy người đàn ông mím môi không nói gì, Đinh Nhàn hỏi: "Anh Thời Dịch, anh ghi tên em trong danh bạ là gì thế?"

Thời Dịch cài nút áo xong đứng lên cầm điện thoại ở tủ đầu giường, mở danh bạ ra, viết viết mấy chữ rồi ngồi lại mép giường, Đinh Nhàn tựa đầu lên vai anh nhìn.

[Nhàn nhỏ bé ăn rất ngon]

Tại sao lại có cảm giác không đúng đắn thế này.

Cô vỗ vai anh: "Anh mau xóa ba chữ kia đi."

Thời Dịch nghe vậy, làm theo thật, kết quả mới vừa xóa một chữ, cô nhóc lập tức đẩy anh một cái: "Ý em nói là ba chữ phía sau cơ."

Anh cười cười, không làm khó cô, đưa điện thoại cho cô: "Em tự làm đi."

Đình Nhân cầm điện thoại của anh, có chút kích động, cô đã từng thấy một bài viết trên mạng, ý của bài viết đó đại loại là một người đàn ông tình nguyện đưa điện thoại của anh ta cho bạn, điều này chứng minh anh ấy thật sự rất thích bạn, tin tưởng bạn, trong lòng chỉ có một mình bạn mà thôi.

Thấy cô vui vẻ như vậy, người đàn ông không khỏi bật cười, chờ anh chỉnh trang quần áo của mình xong, cô đưa điện thoại lại cho anh, "Đổi xong rồi."

Thời Dịch nhận lấy, cũng không nhìn mà trực tiếp bỏ vào túi, chợt nhớ đến chuyện gì, nói: "Nhớ không được gửi hình cho người khác."

"Đã biết."

.....

Lúc ăn sáng, Khương Ngã đem hai tấm vé công viên trò chơi đưa cho Thời Dịch, để anh dẫn Đình Nhân đi chơi, Thời Dịch chưa bao giờ đến đó, cũng không có hứng thú đi, anh cảm thấy mình ở nhà đọc sách còn hay hơn, nhưng mà thấy vẻ mặt phấn khích của cô gái nhỏ thì anh đành dẫn cô đi, kết quả đến nơi đó cô gái nhỏ liền kinh sợ, trừ vòng quay ngựa gỗ ra những cái khác cô không dám chơi.

Đình Nhân nhìn những trò chơi cảm giác mạnh, có nam lẫn nữ, tiếng hét chói tai vang lên không dứt, có người vừa chơi xong đã chạy nhanh đến thùng rác để nôn, có người chân cũng không đứng vững được, trong lúc nhất thời cô cảm thấy, đây quả thực là tiêu tiền để chịu ngược mà.

Thời Dịch thu hết mọi biểu cảm trên mặt cô vào mắt mình, buồn cười nói: "Không phải muốn đến đây chơi à, sao giờ sợ rồi?"

"Ai sợ?"

Nhìn vào mắt anh, Đinh Nhàn cảm thấy mình đang bị cười nhạo, lòng phản nghịch nổi lên, dù thế nào cô cũng phải chơi một trò.

Lựa chọn mãi cuối cùng cô chọn một trò chơi không quá kinh khủng lắm... vòng đu quay.

Vòng đu quay mặc dù cao nhưng ít nhất sẽ không giống như tàu lượn siêu tốc, chạy nhanh không nói, còn quay 360 độ nữa chứ, cô chỉ đứng nhìn thôi đã sợ mất mật rồi.

Đinh Nhàn lớn đến như vậy nhưng chưa từng đi công viên trò chơi, hơn nữa cô có chút sợ độ cao, nhưng mà Thời Dịch không biết điều này, thấy cô kiên định muốn chơi nên tuân lệnh xếp hàng với cô.

Mới vừa ngồi lên, Đinh Nhàn lập tức cảm thấy không an toàn, mặt mũi cô cứng đờ nhưng vẫn giả bộ bình tĩnh, kết quả theo vòng quay từ từ đi lên, cô đã không còn cách nào giữ được bình tĩnh nữa, cô nắm chặt tay anh, không dám nhìn xuống dưới.

Thời Dịch thấy sắc mặt cô có chút trắng bệch, trấn an nói: "Cứ thả lỏng, không có chuyện gì đâu."

Đinh Nhàn: "Em sợ độ cao."

Thời Dịch không ngờ cô sẽ sợ như vậy, nắm chặt tay cô, nhẹ giọng: "Hít thở sâu, sợ thì không được nhìn xuống dưới, nhìn anh này Đinh Nhàn."

Đinh Nhàn giương mắt nhìn vào mắt anh, trong lòng bình tĩnh hơn rất nhiều, cô không dám cử động dù chỉ là một cử động nhỏ, đột nhiên nghĩ đến một bộ phim kinh dị trước kia, chính là ở công viên trò chơi, một người bị rơi xuống từ vòng đu quay, máu thịt lẫn lộn, còn có tàu lượn cao tốc, có vài người bị văng ra....

Nhớ đến những hình ảnh này, cô cảm giác không khí bên trong cũng trở nên ít ỏi, có chút khó thở.

"Anh Thời Dịch, anh nói xem, có thể hay không xảy ra sự cố, đột nhiên rơi xuống."

"Sẽ không, công viên này đã trải qua sự kiểm tra nghiêm ngặt của quốc gia."

"Ngộ nhỡ thì sao."

Thời Dịch trầm mặc mấy giây, nói: "Anh nặng hơn, té xuống trước làm đệm thịt cho em."

Đình Nhân cười hì hì một cái, bị những lời này của anh chọc cười.

Nếu thật sự có xảy ra sự cố thì cũng có anh bên cạnh cô, nghĩ như vậy đột nhiên cô không thấy sợ nữa, cô thử nhìn xuống dưới, những người bên dưới giống như con kiến nhỏ, ông chú mập mập vừa rồi cài dây an toàn cho họ bây giờ chỉ như ngón tay cái thôi.

Tốc độ quay của vòng đu quay không nhanh, chờ cô thích ứng được, Đình Nhân còn lấy điện thoại ra chụp hình, về nhà cô sẽ rửa những tấm hình này treo trong phòng.

Vòng đu quay đi hết một vòng, hai người cùng bước ra, sau đó Thời Dịch dẫn Đình Nhân đến cửa hàng gần đó đi dạo.

Đình Nhân nắm tay anh, vừa đi dạo còn thỉnh thoảng chụp vài tấm ảnh, gặp phải thứ gì mới mẻ, cô không nhịn được bước lên nhìn ngắm, Thời Dịch thấy cô thích, lấy ví ra định mua cho cô nhưng cô hết lần này đến lần khác nói không muốn, kết quả khi đến cửa hàng thú bông không đợi anh mở miệng đã đưa tay ra đòi tiền.

Đình Nhàn đi dạo thảnh thơi không kìm chế được, thấy được những con thú lông xù đáng yêu cô liền nhin không được sờ một cái, cô muốn mang chúng về nhà, nhìn tới nhìn lui cuối cùng chọn mấy con cô thích, trên tay cầm một con còn lại đều nhét vào túi để Thời Dịch xách.

Buổi tối về nhà, Đình Nhàn ngồi trên sofa nghịch điện thoại, Khương Ngã gửi tin nhắn đến hỏi cô hôm nay đi chơi thế nào, Đình Nhàn nhắn lại nói mình đi chơi vô cùng vui, còn gửi vài tấm hình cho bà, Khương Ngã nhìn một cái, sững sốt mấy giây mới bất giác kéo Thời Hoàn Thâm qua: "Hoàn Thâm, anh nhìn đi, con trai chúng ta từ khi yêu cô nhóc nhỏ này đã thay đổi không ít đâu."

Thời Hoàn Thâm đang uống nước, thấy hình trên điện thoại của bà thiếu chút nữa đã phun nước ra ngoài.

Lỗ tai thở màu hồng, trên mặt còn có má hồng nhàn nhạt, lỗ mũi thì có chấm đen, nhìn một cái liền biết do cô nhóc Đình Nhàn kia chụp.

Khương Ngã lưu hình lại, nói: "Thời Dịch có chút trực nam, còn nhớ nó lúc năm tuổi, em mua cho nó đôi giày, ở bên trên có chút chấm đỏ thôi vậy mà nó nhất quyết không chịu mang, đều nói đó là giày con gái, em cũng không có cách nào, sau đó chỉ mua màu đen cho thằng bé, nó không chọn lựa gì, anh nhìn đi, tới bây giờ quần áo của nó cũng chỉ toàn màu tối.

Khương Ngã lắc đầu một cái, gửi hình đến mấy nhà có quan hệ tốt, lúc này dấy lên một trận sôi nổi.

Bạn tốt 1: [Khương Ngã, đây là đôi tình nhân hả?]

Bạn tốt 2: [Dáng vẻ cô gái nhỏ này rất đáng yêu.]

Bạn tốt 3: [Chàng trai này nhìn cũng rất thanh tú.]

Bạn tốt 4: [Đợi đã, sao tôi nhìn chàng trai này có chút quen mắt.]

Khương Ngã: [Các bà không nhận ra à???)

Bạn tốt 1: [Chúng tôi quen hả?]

Bạn tốt 4: [Đây là Thời Dịch mà!!!]

Bạn tốt 5: [Trời ơi! Thời Dịch yêu đương cũng điên cuồng vậy sao???)

Bạn tốt 2: [Tên tiểu tử Thời Dịch kia có bạn gái khi nào vậy? Sao tôi không biết gì hết?]

Bạn tốt 6: [Đôi mắt thanh tú, môi đỏ răng trắng còn có tai thỏ, nhìn giống chàng trai mười mấy tuổi.]

Bạn tốt 3: [Phần mềm chụp ảnh gì vậy? Sau này tôi cũng phải chụp thế này.]

Bạn tốt 4: [Khương Ngã, mau chia sẻ phần mềm chụp ảnh này đi, để cho chúng tôi có thể bắt kịp mấy người trẻ tuổi.]

Bạn tốt 7: [Đúng vậy đúng vậy, đồ tốt phải chia sẻ! Gần đây nếp nhăn trên mặt tôi lại tăng thêm rồi, dùng cái này chụp ảnh khẳng định trẻ ra mười mấy tuổi trong nháy mắt!]

Bạn tốt 8: [Ha ha ha ha ha ha đây được gọi là lừa tình!]

Khương Ngã nhìn tin nhắn trong nhóm, nụ cười trên mặt càng sâu thêm, Thời Hoành Thâm tựa vào đầu giường đọc sách, thấy bà cười không còn hình tượng gì, nói: "Nếu Thời Dịch biết chắc chắn sẽ nổi giận với bà."

Khương Ngã khoát khoát tay: "Không không không, là cô nhóc kia gửi cho tôi, theo như tính tình của Thời Dịch nhất định sẽ tính sổ với cô nhóc kia."

Thời Hoành Thâm có chút im lặng: "Bà bao nhiêu tuổi rồi, quá ngây thơ."

"Tôi chỉ đang giúp hai đứa nó tăng thêm tình cảm thôi."

Khương Ngã gửi hình đi ngay lúc đó cũng không có ai truyền ra ngoài, song người trong cuộc cũng không biết chuyện này, cho đến khi mấy ngày sau khi về nước, Thời Dịch nói chuyện điện thoại với Thẩm Ngạn trong phòng làm việc, Thẩm Ngạn trong lúc vô tình trêu chọc anh đã lỡ miệng nói ra thì anh mới biết chuyện này.

Thời Dịch cúp điện thoại của Thẩm Ngạn, cô nhóc chết tiệt, càng ngày càng không xem ai ra gì, đúng là thiếu đòn mà, anh gửi cho cô một tin nhắn: [Không phải đã nói em không được gửi hình đi à, thiếu đòn rồi đúng không?]

Đinh Nhàn đang đi dạo phố với Giang Ti Kỳ, chờ hai người đi dạo mỗi chân thì tìm một quán cà phê vào ngồi nghỉ ngơi, lúc này cô mới thấy tin nhắn của anh, cảm thấy thật vô tội: [Em không có gửi, em chỉ gửi cho bác gái thôi.]

Thời Dịch thấy trời đã tối, sau khi kết thúc ca phẫu thuật cuối cùng của ngày hôm nay, anh lấy điện thoại ra mở máy thì thấy được tin nhắn của cô, không khỏi cười một tiếng, soạn tin gửi lại: [Về nhà em cứ chờ đó.]

Đã một ngày không gặp, anh thật sự rất nhớ cô, anh vừa đi ra khỏi bệnh viện vừa gọi điện, kết quả lọt vào tai là giọng nói lạnh như băng máy móc của nữ phát ra: "Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy..."

Thời Dịch theo bản năng nhú mày một cái, điện thoại luôn ở cạnh cô nhóc kia, chưa bao giờ gặp phải tình huống tắt máy thế này, bây giờ là buổi tối nên anh không tránh được lo lắng, anh đang chuẩn bị gọi lại lần nữa nhưng bất ngờ nhận được điện thoại của Lục Trác.

"Thời Dịch, Đình Nhân đi trên đường bị người ta cướp đồ, người không có chuyện gì cả, bây giờ đang ở chỗ của tôi lấy lời khai, cậu đến đón cô nhóc đi."

...

Đang là tết âm lịch nên không dễ bắt xe, sau khi tạm biệt với Giang Ti Kỳ, Đình Nhân đứng ven đường đợi một lúc lâu nhưng không bắt được chiếc xe nào, cô dứt khoát đi bộ, bất tri bất giác đi vào một con đường không có đèn đường.

Ven đường là một hàng thân cây nằm ngổn ngang, chắc là mấy ngày trước bị gió thổi ngã, Đình Nhân đi vòng qua mấy cái cây để đi về phía trước, đột nhiên ngay lúc này cô cảm thấy có bóng người đứng đưa phía sau, sau đó thì thấy một bóng người trên mặt đất, trong lòng cô hoảng sợ, không dám quay đầu nhìn nhanh chân chạy về phía trước, kết quả chạy chưa được mấy bước đã bị một bàn tay kéo lại, Đình Nhân lão đảo ngã ngồi xuống đất, còn chưa phục hồi tinh thần đã nghe thấy một người đàn ông mập mạp nói: "Con quỷ nhỏ, còn rất lạnh lợi."

Một người đàn ông khác chà xát hai bàn tay bắn thử lại, đi về phía cô: "Quả nhiên là món hàng tốt, gương mặt xinh đẹp này, nhìn còn rất trẻ tuổi, lần này phải để cho ông đây thoải mái vài trận! ha ha ha!!"

Mấy người đồng bọn phía sau cũng cười thô bỉ theo, Đình Nhân chăm chú nhìn bọn họ, một bên dè dặt lui về phía sau, tính toán xem nên chạy như thế nào, mắt thấy bọn chúng đi càng ngày càng gần đến cô, cô chỉ cảm thấy da đầu tê dại, âm thầm nắm chặt túi xách trong tay.

"Cô bé, nghe lời đến đây nào, bồi gia, gia nhất định sẽ không bạc đãi em!"

Đinh Nhàn cảm thấy buồn nôn, liên tục lui về phía sau, một người đàn ông trong đám đó thay đổi sắc mặt, nói với hai người bên cạnh: "Mày, vòng ra phía sau, mày qua bên kia, đừng để cho nó chạy thoát!"

Bọn chúng vừa tới gần, Đinh Nhàn liền cầm túi xách trong tay đập về phía chúng, người đó chưa chuẩn bị gì, bị đau đến nổi ôm đầu gào khóc, một tên khác lập tức nắm lấy tóc Đinh Nhàn, "Con nhỏ chết tiệt, đừng giỡn mặt!"

Nước mắt Đinh Nhàn chảy ra, còn chưa hoàn hồn đã bị người đàn ông níu cánh tay trói lại, cô cảm thấy nghẹt thở, chọt cô đánh vào gáy người đàn ông, đối phương bị đánh trở tay không kịp, lui về sau hai bước, che đầu gào to: "Con nhỏ đáng chết! Mày con mẹ nó không muốn sống nữa hả!"

Một người khác giơ tay lên cho cô một cái tát, Đinh Nhàn bị đánh đến choáng váng mặt mày, dường như giây kế tiếp có thể ngắt đi, lúc này một luồng ánh sáng chói mắt chiếu đến, cô không biết lấy sức lực từ đâu cúi đầu cắn cánh tay người nọ khiến tên đó bị đau mà buông tay, cô vội vàng lớn tiếng kêu cứu, liều mạng gây chú ý.

Mấy người đàn ông ý thức được có người, không dám trì hoãn, tăng nhanh tốc độ trong tay, một người trong đám đó đưa tay ra bịt miệng cô lại, mắt thấy mình sắp bị mang lên xe, đột nhiên tiếng phanh xe chói tai vang lên, rồi lập tức có một người đàn ông mặc cảnh phục nhanh chóng bước xuống xe....

Chương 41

Vốn tưởng là người đi đường bình thường nhưng không ngờ người trên xe bước xuống lại là cảnh sát, mấy tên đó thấy vậy ngay lập tức luống cuống, tức giận mắng một tiếng: "Mẹ! Là cảnh sát!"

"Chạy mau!"

...

Vào buổi tối lúc 8 giờ, Đinh Nhàn ghi xong lời khai đi ra, đầu còn hơi choáng váng, cô ngồi trên ghế nghỉ một lát, ngẩng đầu lên thì thấy Lục Trác từ trong phòng đi ra.

Trên người mặc đồng phục cảnh sát, kiên cường đẹp trai, anh ta cầm điện thoại trong tay, đi mấy bước đến gần cô: "Tôi mới vừa gọi điện thoại cho Thời Dịch, nhưng tắt máy, chắc cậu ấy đang có ca phẫu thuật, lát nữa tôi sẽ gọi lại."

Người đàn ông này là bạn của Thời Dịch, Đinh Nhàn cảm thấy hơi thân thiết, cô nói cảm ơn rồi lại nói: "Gần đây anh ấy khá bận, tôi có thể tự về được."

Lục Trác: "Như vậy không được, hoặc là tôi đưa cô về hoặc là chờ cậu ấy tới đón."

Hiện tại mới xảy ra chuyện, cho dù là một cô gái xa lạ thì anh ta cũng không thể để người ta đi về một mình trong đêm tối, huống chi anh ta còn biết quan hệ giữa cô nhóc này và Thời Dịch, nếu cô nhóc này xảy ra chuyện gì ở đây thì anh ta còn mặt mũi nào gặp anh em được.

Đang nói chuyện thì phía đối diện có người đi tới: "Ôi, cảnh sát Lục, anh quen cô gái nhỏ này à?"

Lục Trác nghiêng đầu: "Bạn gái của anh em tốt."

Người nọ nhìn chằm chằm Đinh Nhân mấy giây, mặt đầy vẻ không thể tin được: "Thời Dịch?"

Nghe được tên anh, Đinh Nhân có chút ngượng ngùng gãi gãi trán, vành tai hơi đỏ lên, người nọ nhìn thấy ngay lập tức hiểu rõ.

"Còn tưởng rằng nghề nghiệp của cậu ta sẽ khó tìm bạn gái hơn chúng ta, bây giờ nhìn lại..." Anh ta thở dài một hơi, vỗ vai Lục Trác: "Người anh em à, cậu thua xa rồi."

Lục Trác cười cười, lúc anh ta mới hay tin này cũng không phản ứng kịp, thế nào cũng không ngờ Thời Dịch có EQ thấp lại có bạn gái nhanh hơn anh ta.

Anh ta lại cầm điện thoại lên gọi điện, lần này không còn tắt máy nữa.

Thời Dịch vừa nói điện thoại với anh ta vừa mở cửa xe ngồi vào, một tay anh gác lên vô lăng, cau mày hỏi: "Thật sự chỉ là ngoài ý muốn?"

"Mấy tên háo sắc."

Một câu nói làm rõ được tính chất của chuyện này.

Bên kia trầm mặc một hồi, Lục Trác nghĩ rằng anh đang lo lắng chuyện gì nên nói: "Tôi bắt gặp kịp thời, không có xảy ra chuyện gì cả, cô nhóc chỉ bị thương nhẹ thôi."

Thời Dịch không nghe rõ lắm, anh cắn răng nói: "Tôi tới ngay lập tức."

Một cô gái nhỏ 19 tuổi, gặp chuyện như vậy không biết sẽ sợ hãi thế nào, cô có bị thương nặng không, có khóc không,

bây giờ vẫn còn hoảng sợ không?

Thời Dịch không khởi tăng nhanh tốc độ, dọc theo đường đi, trong đầu đều nghĩ về Đình Nhân, hận không thể lập tức chạy đến cạnh cô.

Đến cục cảnh sát, thấy được thân ảnh mảnh mai đang ngồi trên ghế, anh chỉ muốn chạy nhanh đến ôm cô một cái nhưng không ngờ động tác của cô còn nhanh hơn, vừa nhìn thấy anh trên mặt liền nở một nụ cười, nụ cười đó lộ ra mấy phần vui mừng, còn có mấy phần tủi thân, anh vừa sực tỉnh thì người đã chạy như bay đến nhào vào lòng anh, rồi ngược đầu gọi: "Anh Thời Dịch..."

Trên mặt cô vẫn còn dấu bàn tay rõ ràng, nửa bên mặt sưng đỏ lên, khóe miệng có vết trầy, có chút máu còn ứ đọng lại, anh đưa tay lên, ngón cái vuốt ve nhẹ nhàng vết thương trên miệng cô, giống như trấn an vậy.

Đình Nhân vốn không cảm thấy gì, cùng lắm chỉ bị người ta đánh một cái mà thôi, nhưng nhìn người đàn ông như vậy, nước mắt cô đột nhiên không khống chế được chảy ra, trong hốc mắt còn có nước mắt đọng lại, giống như vô cùng tủi thân.

Thời Dịch xoa đầu cô, thấy Lục Trác đi đến thì hỏi: "Cậu định xử lý thế nào?"

"Yên tâm, không tha cho bọn chúng đâu."

Tuần này Lục Trác mới được điều trở về, còn chưa kịp ăn liên hoan với mọi người, không ngờ hai người sẽ gặp mặt trong tình huống như thế này, Thời Dịch vỗ vai anh ta: "Cảm ơn."

"Cảm ơn cái gì, cảnh sát vì nhân dân phục vụ, không phải bạn gái cậu tôi cũng cứu."

"Tôi đi trước, ngày khác cùng ăn bữa cơm."

Bên ngoài hơi lạnh, Thời Dịch cởi áo khoác trên người mình xuống rồi khoác lên người Đinh Nhàn, bọc cô lại, đưa tay qua nửa ôm cô đi ra ngoài.

Đi đến cạnh xe, anh mở cửa ra, ôm người vào trong xe, rồi đi vòng qua đầu xe ngồi vào chỗ điều khiển, nghiêng đầu liếc nhìn cô gái nhỏ, vừa khởi động xe vừa hỏi: "Ngoại trừ trên mặt ra, trên người còn vết thương nào nữa không?"

Thời Dịch hỏi như vậy nhưng trong lòng anh vô cùng lo lắng, nếu bị thương nghiêm trọng thì phải đi bệnh viện, có thể con gái và đàn ông không giống nhau, con gái nhạy cảm hơn, nhất là tình huống đặc biệt này sẽ dễ dàng suy nghĩ lung tung, cô gái nhỏ cả nửa ngày không lên tiếng, Thời Dịch phát hiện có gì không đúng, quay đầu qua thì thấy cô đang nhìn mình chăm chăm, trong ánh mắt cất chứa nỗi buồn phiền.

Anh dừng xe bên lề, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Anh Thời Dịch, nếu như tối này em thật sự bị..." Đinh Nhàn nhìn anh, dừng mấy giây mới hỏi: "Anh sẽ còn thích em nữa không?"

Bây giờ nghĩ lại mà sợ vô cùng, nếu như cô thật sự bị bọn chúng mang đi, làm đến bước kia, cô sẽ làm gì? Sẽ bảo vệ tính mạng hay thà chết chứ không chịu khuất phục? Ngay cả bản thân cô cũng không biết.

Giờ phút này, cô đột nhiên muốn biết anh nghĩ thế nào, nếu như cô lựa chọn bảo vệ tính mạng mình thì anh có cảm thấy cô bẩn không? Không cần cô nữa.

Thời Dịch sững sốt một chút, anh không nghĩ cô gái nhỏ lại suy nghĩ thành như vậy, vừa nghe cô xảy ra chuyện anh

theo bản năng nghĩ đến lúc bình thường mình có đắc tội với ai không, anh là một người cao ngạo lạnh lùng, lúc nói chuyện và làm việc đều dựa theo cách của mình, rất ít khi quan tâm đến cảm nhận của người khác, suy nghĩ nhiều chỉ sợ bởi vì mình mà có người cố ý trả thù, rồi làm tổn thương cô.

Anh xoa tóc cô, trong mắt hiện lên vẻ đau lòng: "Sao lại hỏi vấn đề này?"

Đinh Nhàn rủ mắt, lúc Lục Trác gọi cho anh cô có nghe được, lúc đó Lục Trác nhấn mạnh việc cô không có xảy ra chuyện gì, bây giờ nghe anh hỏi trên người cô có bị thương gì không, trong lòng cô lập tức nghĩ đến vấn đề đó, vô cùng khó chịu, nếu thật sự phát sinh chuyện đó, anh không cần cô nữa thì cô phải làm sao, có lẽ sẽ đau lòng muốn chết.

Bình thường nói chuyện phiếm với người khác, nói rằng tình yêu đến cuối cùng cũng không phải là toàn bộ cuộc sống, bản thân là quan trọng nhất, phải độc lập, nếu không có tình yêu cũng phải sống thật tốt, nhưng nếu anh không cần cô nữa, cô thật sự không biết mình sẽ trải qua cuộc sống thế nào, trong phương diện tình cảm, cô lệ thuộc vào anh quá nhiều.

Cô cắn môi một cái, vừa muốn mở miệng thì người đàn ông đã đưa mặt lại gần rồi hôn xuống.

Anh nhẹ nhàng dán môi mình lên môi cô, đầu lưỡi tỉ mỉ phác họa hình dáng môi cô, dịu dàng không mang theo một chút ham muốn gì, giống như đang an ủi cũng giống như đang nói cho cô biết.

"Không có gì quan trọng hơn sinh mạng của em." Anh ngược mắt lên đối mặt với cô, môi còn hơi chạm vào môi cô: "Nhớ chưa?"

Đình Nhân không nhin được ngậm lấy môi anh, hơi nghiêng đầu hỏi: "Nếu như em lựa chọn bảo vệ tính mạng mình, để mất đi sự trong sạch thì sao?"

Cưỡng hiếp xảy ra rất nhiều, phụ nữ rõ ràng là người bị hại nhưng phải chịu đựng nhiều hơn, một mặt là dư luận xã hội, còn mặt khác khiến bạn cảm thấy chết lòng chính là sự thương tổn từ người yêu thương bạn.

Đại đa số đàn ông khi biết bạn gái mình bị cưỡng hiếp sẽ chọn chia tay, bọn họ sẽ cảm thấy cô ấy bẩn, không còn sạch sẽ nữa.

"Trong sạch là chỉ một người có tâm hồn tinh khiết thiện lương, nếu quả thật có xảy ra chuyện đó thì người mất đi sự trong sạch phải là tội phạm cưỡng hiếp chứ không phải người bị hại." Thời Dịch dừng một chút, vén lọn tóc lòa xòa trước mặt cô ra sau tai, "Nếu người bị thương tổn là em, anh sẽ rất tức giận, nhưng không phải tức giận với em, mà anh hận những người dám tổn thương đến em, hận đến mức nào thì anh không biết, anh nghĩ có lẽ đến mức giết người."

Lẳng lẳng nói mấy câu, rất rung động lòng người, rất ít đàn ông có suy nghĩ như vậy, đối với chuyện này chịu đựng đau khổ thường là người bị hại, bọn họ phải chịu đựng các loại ánh mắt khinh miệt, khinh thường, chê bai, tò mò, đồng cảm... Nơi có tư tưởng lạc hậu, thì người bị hại thậm chí còn bị chửi rủa, mọi chuyện dường như vô cùng ngang trái, kẻ cưỡng hiếp bị pháp luật trừng trị, ngồi tù xong đi ra thì hầu như không bị ai chỉ trích nữa, ngược lại người bị hại cho dù có trải qua mười năm, hai mươi năm cũng vẫn có người nói, ví dụ như: "Cô ta đã từng bị cưỡng hiếp." "Cô ta đã mất đi sự trong sạch." "Cô ta không hề sạch sẽ." "Tránh xa cô ta ra một chút." "Không có người đàn ông nào cần cô ta đâu.", đây đều là hiện tượng rất phổ biến trong xã hội.

Cô gái Đinh Nhàn này tương đối nhạy cảm, có lúc luôn suy nghĩ tiêu cực, những lời nói này của người đàn ông vô cùng chân thành, làm cô cảm động không thôi, để cho cô nhận ra anh quan tâm cô nhiều thế nào, quý trọng cô ra sao.

Anh nói với cô những lời này so với bất kỳ lời ngon tiếng ngọt nào cũng êm tai hơn rất nhiều.

"Anh Thời Dịch, em vô cùng thích anh."

Cô ôm cổ anh, ngửa đầu cười, cô rất may mắn khi có thể gặp được anh, yêu anh và được anh yêu, trải qua hết thấy mọi khó khăn cũng không là gì, sau này có anh bên cạnh cô không còn sợ điều gì nữa.

Đột nhiên cô nói lời tình tứ thế này khiến Thời Dịch bật cười, giơ tay lên muốn gỡ đầu cô một cái chợt thấy vết thương trên mặt cô liền thả tay xuống, không tự chủ được nhẹ nhàng sờ sờ gò má cô, "Nói thật với anh, những chỗ khác có vết thương nào nữa không?"

"Trừ mặt ra thì không còn chỗ nào bị đánh cả."

Anh nhìn cô chăm chú, dường như muốn nhìn xuyên qua quần áo cô nhìn vào trong, Đinh Nhàn hôn mặt anh "Chụt" một cái, "Về nhà cho anh kiểm tra."

Cô nhóc chết tiệt!

Giọng Thời Dịch hơi khàn, anh nghiêm mặt nói: "Nếu nghiêm trọng phải đến bệnh viện ngay lập tức."

"Ở nhà có bác sĩ, không sợ." Đinh Nhàn sờ mặt anh một cái, "Thật may mắn gặp được Lục đại ca."

Thấy anh còn lo lắng, cô lại vỗ nhè nhẹ, "Yên tâm đi, thật sự không có chuyện gì đâu."

Thời Dịch liếc cô một cái rồi trực tiếp lấy tay cô ra, khởi động xe chạy về nhà.

Mười mấy phút sau đã về đến tiểu khu, dừng xe lại, Thời Dịch xuống xe, mở cửa bên ghế phụ ra, Đinh Nhân giang hai tay ra nói với anh: "Ôm em."

Thời Dịch bất đắc dĩ cười cười, đưa tay tới, cô gái nhỏ bước ra nhào thẳng vào ngực anh.

Đinh Nhân vốn định để anh ôm xuống xe là được, ai ngờ người đàn ông không hề buông tay, ôm ngang cô lên bước đi.

Cứ nghĩ anh ôm được một lúc sẽ chóng mặt, kết quả đi vào thang máy rồi đi ra cũng không thấy anh thở mạnh chút nào, cô không nhịn được hỏi: "Anh Thời Dịch, có phải em rất nhẹ không?"

Phụ nữ khi yêu đều sẽ hỏi vấn đề này, em có mập không, có già không, có phải nhìn xấu lắm không.

Thời Dịch cân nhắc, quả thật không nặng tí nào, anh cúi đầu liếc nhìn cô gái nhỏ, khẳng khẳng không theo ý cô: "Không tính là nhẹ."

"Cái gì chứ." Đinh Nhân không hề hài lòng với câu trả lời này của anh: "Rõ ràng rất nhẹ mà, bằng không ôm lâu như vậy anh chắc chắn phải thở gấp một chút chứ."

Thời Dịch mím môi cười cười: "Đó là do thể lực anh tốt."

Những lời này Đinh Nhân nghe rất lọt tai, vừa vào nhà liền bắt đầu hôn anh.

Cô gái nhỏ vô cùng nhiệt tình, nắm cổ áo anh, vừa nhón chân hôn vừa đẩy anh đi vào phòng ngủ, động tác nhanh

nhện làm anh không kịp trở tay, chờ Thời Dịch phản ứng được thì đã bị đẩy tới mép giường, anh khẽ cắn xuống môi cô, "Làm gì hả?"

Biết còn hỏi.

Đình Nhân lại đẩy anh một cái, người đàn ông ngồi xuống, cô thuận thế ngồi lên đùi anh, trực tiếp cởi áo sơ mi anh ra: "Anh nói xem?"

Chương 42

Còn chưa kịp mở đèn, cô gái nhỏ đã đợi không được cởi quần áo anh ra, trong không gian vừa yên tĩnh vừa tối, ánh trăng mờ mờ từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếu đến trên người cô, đôi mắt đỏ như pha lê phát sáng lấp lánh.

Đinh Nhàn nhìn anh chăm chú, ánh mắt to gan phơi bày ý đồ trần trụi.

Hô hấp của Thời Dịch bị cô làm cho rối loạn, anh bắt lấy hai tay cô rồi đưa lên miệng khẽ hôn, thanh âm trầm thấp nói: "Đừng lộn xộn, trên người em có vết thương."

Đinh Nhàn không để ý, dùng tư thế đó hôn cổ anh, đôi tay nhỏ bé bám vào vai anh, một đường đi xuống, mò mẫm bên eo anh một lúc mới tìm được chính xác khóa thắt lưng của anh, Thời Dịch đè tay cô lại, hơi cười cười: "Đinh Nhàn."

Giọng nói người đàn ông phát ra mơ hồ mang theo ý cảnh cáo.

Nếu bị cô tiếp tục khiêu khích như vậy, thật sự sẽ nổi lửa mất thôi.

Đinh Nhàn không để ý, hôn từ cổ anh đến bên vành tai, hơi thở nóng bỏng phả ra: "Vậy thì anh dịu dàng một chút."

Dứt lời, cô lập tức ngậm lấy môi anh, Thời Dịch không có biện pháp gì với cô, cuối cùng thả lỏng tay để cô tùy ý.

Ánh trăng nhàn nhạt, gió đêm nhẹ nhàng thổi vào khiến rèm cửa bay phấp phới, hai người ôm lấy nhau, nhiệt độ nóng lên, tim đập nhanh liên hồi, tất cả dường như đều tỏa ra mùi vị mập mờ.

Thời Dịch một tay ôm eo cô để mặc cô muốn làm gì thì làm.

Cô gái nhỏ ở phương diện này càng ngày càng tiến bộ, trong chốc lát, anh đã không nhìn được phải phản công làm chủ, nhưng vẫn nhớ đến vết thương trên người cô, vô cùng cẩn thận sợ không khống chế được sẽ làm cô đau, kết quả cô còn rất tận lực nói 'Anh Thời Dịch nhanh lên một chút, nhanh hơn nữa', chờ đến lúc anh thật sự thức tỉnh thì cô gái nhỏ lại khóc lóc cầu xin tha thứ.

Nha đầu đáng chết! Khó hầu hạ quá.

Xong chuyện, Thời Dịch kiểm tra toàn thân cô một lần, không có thương tích gì nhưng đùi phải có một vết bầm, nhìn giống như là bị va chạm, anh nhẹ nhàng sờ một cái, hỏi: "Sao lại bị vậy?"

Đinh Nhàn nằm trên cánh tay anh, lười biếng nói: "Do anh đó."

"Nói bậy."

Thời Dịch nhìn chằm chằm vào nơi đó, anh hạ thủ sao có thể nặng như vậy chứ?

"Lúc chạy đến xe của Lục đại ca hơi nhanh, không chú ý nên té một cái." Đầu Đinh Nhàn cọ cọ ngực anh, ngửi được mùi hương quen thuộc trên người anh, cô cảm thấy vô cùng an tâm, cô ôm chặt lấy eo anh, đột nhiên nói: "Anh Thời Dịch, em phát hiện mình có lúc rất làm ra vẻ, có vết thương nhỏ hay bên ngoài bị oan ức gì chỉ muốn khóc lóc kể lể với anh thôi, muốn làm anh đau lòng vì em, nhưng lại sợ anh lo lắng nên chỉ giấu nhẹm đi, thật ra trước kia em không phải như vậy. Người ta nói khi phụ nữ nói chuyện yêu đương sẽ hay ra vẻ, em chỉ nói chuyện yêu đương với một mình anh, em không biết sau này mình có ra vẻ không, nếu có một ngày em biến thành như vậy mà anh không thích thì anh phải nói

với em, em sẽ chú ý, sẽ thay đổi, nhưng anh không thể không cần em được."

Lời nói này rất chân thành, bất kể nam hay nữ yêu vào thì IQ sẽ bị giảm xuống, ở phương diện tình cảm, thường thường thì phụ nữ sẽ càng ngày càng lệ thuộc vào người đàn ông, thời gian lâu dài sẽ hình thành một vài tính tình nhỏ nhen, nhưng đồng thời cũng không ai có thể đảm bảo người đàn ông đó có tốt bụng và kiên nhẫn để cưng chiều và dung túng bạn cả đời.

Giữa hai người với nhau, chung sống một thời gian dài sẽ dễ dàng xảy ra vấn đề, bây giờ người đàn ông cưng chiều bạn, bạn không chút kiêng kỵ gì, song cũng sẽ bất an, sẽ suy nghĩ nhiều, nếu như có một ngày anh ấy không thích mình nghịch ngợm như vậy, thỉnh thoảng còn ầm ĩ nữa thì sao.

"Cái đầu nhỏ của em sao cả ngày chỉ nghĩ đến những chuyện không đâu thế này." Thời Dịch không nghĩ cô gái nhỏ đột nhiên lại nói một tràng câu nói như vậy, anh cúi đầu nhìn cô: "Từ trước tới giờ anh chưa từng nói qua sẽ không cần em nữa, ngược lại là em thì..."

Biết anh muốn nói gì nên Đinh Nhàn đưa tay lên che miệng anh lại, "Em thừa nhận mình sai với anh, anh còn nói nữa."

Thời Dịch kéo tay cô xuống, giữ gáy cô lại rồi cúi đầu cắn môi cô, Đinh Nhàn hôn đáp lại, đưa đầu lưỡi ra quấn lấy anh, người đàn ông giật mình một cái rồi xoay người đè cô dưới thân.

.....

Tình yêu cuồng nhiệt của nam nữ, luôn lặp đi lặp lại như vậy, hận một ngày không thể ở cạnh người mình yêu 24 giờ.

.....

Một lúc lâu sau, Thời Dịch dọn dẹp xong, kéo chăn lên đắp qua bờ vai trắng nõn của cô.

Đình Nhân xoay người nằm sấp trên giường, tay chống cằm nhìn anh: "Hôm nay em chưa mua được đồ nữa, tiếc quá."

Thời Dịch vừa mặc quần áo vừa nhìn cô chăm chăm: "Mua cái gì?"

"Mua một ít đồ dành cho ngày tết."

Người đàn ông này lúc mặc quần áo cũng mê người như vậy, Đình Nhân gõ ngón tay mấy cái, lại nói: "Bác trai bác gái không phải nói là muốn về đây ăn tết âm sao, em muốn chuẩn bị một ít đồ."

Mỗi một năm, cha mẹ Thời Dịch sẽ về đây vào ngày tết, cả nhà đoàn viên, cho dù có bận rộn thế nào bọn họ cũng sẽ dành ra thời gian cho dịp này, lần này trước khi đi, vốn là Khương Ngã muốn Đình Nhân ở lại chơi lâu thêm một chút, chờ về một lượt với họ luôn, nhưng lại thay đổi suy nghĩ ngay lập tức, hai đứa nhỏ đang ở giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, nếu chia xa thì không phải ngày nhớ đêm mong sao, nên bà đã từ bỏ ý định này.

Nhưng dựa theo tính tình của Đình Nhân, nếu Thời Dịch không ở đó, cô nhất định sẽ không quên.

Thời Dịch cài nút áo cuối cùng rồi đi đến mép giường, xoa đầu cô: "Rất hiểu chuyện."

Đình Nhân thuận miệng hỏi: "Em hiểu chuyện như vậy thì anh thưởng em thế nào?"

Thời Dịch: "Mới vừa rồi không phải đã thưởng cho em rồi sao?"

"..."

Đình Nhân giơ tay lên muốn đánh anh, người đàn ông cũng không tránh, ngực bị đánh một cái, chần theo động tác này của cô lại trượt xuống, anh thuận tay kéo lên, nhìn cô chằm chằm mấy giây, rồi cầm con thú bông nhét vào trước ngực cô, chặn lại phong cảnh hấp dẫn, "Đừng để bị lạnh."

"..." Đình Nhân không nhịn được cười anh: "Anh Thời Dịch, anh không nhịn được như vậy hả?"

Thời Dịch cong môi, không phản bác lời cô.

Từ khi ăn cô, anh ở trước mặt cô đúng là không kìm chế được, chạm một cái đã bén lửa, hơi không chú ý sẽ mất khống chế, mỗi lần ôm hôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, triển miên xoay trở, anh liền thối câu nói kia của Thẩm Ngạn, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Không ngờ một ngày anh cũng sẽ biến thành như vậy, còn cho là lời nói của Thẩm Ngạn rất đúng, độc thân gần ba mươi năm, lại bị một cô gái nhỏ làm mất hồn.

Thời Dịch giơ tay lên khều nhẹ mũi cô, vừa muốn đứng dậy chột bị cô gái nhỏ ôm lấy cánh tay: "Anh đi đâu vậy?"

Thời Dịch cười hỏi: "Em không đói hả?"

Đình Nhân ngốc ra, đúng rồi, sao cô lại quên chứ, hai người ngay cả cơm còn chưa ăn nữa.

Cô lập tức buông tay anh ra, đẩy người đàn ông đi: "Đói rồi, đói rồi, anh nhanh đi nấu cơm đi."

Thời Dịch nâng cầm cô lên, khế cắn môi cô rồi mới đứng dậy đi ra ngoài.

Sau khi vui vẻ cả người có chút mệt mỏi, Đinh Nhàn nằm nghỉ trên giường một lúc mới mặc áo của anh rồi đi vào phòng tắm.

Lúc đi ra, điện thoại trên đầu giường chợt vang lên, là của Thời Dịch, cô lấy qua, nhìn thấy người gọi đến: Mẹ.

Trước kia Thời Dịch rất ít khi xuống bếp, mùi vị thức ăn chỉ có thể tạm chấp nhận còn không bằng cô nấu, còn bây giờ thỉnh thoảng anh sẽ nghiên cứu cách nấu ăn một chút, nấu ăn sẽ tốn thêm chút tâm tư, rất sợ khi bùng ra sẽ bị cô gái nhỏ chê khó ăn.

Mở tủ lạnh ra, bên trong để đầy nguyên liệu nấu ăn, nhìn một cái đã biết là vừa mới mua.

Cô gái nhỏ rất chăm lo việc nhà, khoảng thời gian này, mỗi ngày cô sẽ nấu ăn rồi chờ anh về nhà ăn cơm, vừa quay đầu qua đã thấy cô gái nhỏ cầm điện thoại vội vàng chạy đến: "Mẹ anh."

Thấy cô gấp như vậy còn tưởng là điện thoại của bệnh viện, nghe cô nói xong, Thời Dịch quay người lại, cầm dao lên bắt đầu cắt thịt, "Em nghe đi."

"Không muốn." Đinh Nhàn trực tiếp nhét điện thoại cho anh: "Anh tự bắt máy đi."

Thời Dịch cười một tiếng, buông con dao trong tay xuống, bắt máy: "Mẹ."

Đối phương lâu như vậy mới nghe máy, Khương Ngã theo bản năng hỏi: "Tăng ca hả?"

"Không, đang nấu ăn."

Khương Ngã tính toán sự chênh lệch thời gian một chút, "Đã tối rồi còn chưa ăn cơm nữa à? Con nhanh lên, đừng để con dâu mẹ đói bụng, con nhìn tay chân nhỏ nhắn của con bé đi, đã gầy như vậy rồi, không chừng gió thổi có thể bay luôn đó."

Thời Dịch không nhìn được bật cười, anh và cô còn chưa thật sự tiến đến bước kia đâu mà mẹ anh đã gọi con dâu rồi, anh nghiêng đầu sang liếc mắt nhìn Đình Nhàn, cô gái nhỏ mới vừa tắm xong, tóc vẫn còn nhỏ nước, làm áo ngủ trên người ướt một mảnh, anh nhíu mi nói: "Đi sấy khô tóc đi, trời lạnh dễ bị cảm đó."

Khương Ngã vừa nghe, cũng biết Đình Nhàn ở bên cạnh nói: "Để mẹ nói chuyện với con dâu hai câu nào."

Thật ra cũng không có gì để nói, chỉ nói ít chuyện vặt, khi điện thoại cho người thân cũng chỉ hỏi thăm sức khỏe, tán gẫu vài câu, điện thoại hay không có khác biệt rất lớn, cảm tình giữa hai người chủ yếu dựa vào việc duy trì, Khương Ngã nhìn ra được tính tình Đình Nhàn tương đối chậm nhiệt, trên mạng nói chuyện không nhận ra được nhưng lúc gặp mặt thì khá nhút nhát, bà muốn thân thiết hơn với Đình Nhàn.

"Cô ấy mới vừa tắm xong, đã đi sấy tóc rồi."

Hai người trẻ thế này còn chưa ăn cơm, hơn nữa mới vừa tắm xong, Khương Ngã thông minh đã đoán ra ngay lập tức, hỏi thẳng: "Con lại bắt nạt con bé?"

Thời Dịch có chút không biết làm sao: "Mẹ..."

Khương Ngã: "Được rồi, được rồi, con mau nấu cơm đi, lát nữa mẹ gọi video call với các con sau."

Tắt máy, Thời Dịch để điện thoại qua một bên, tiếp tục công việc trong tay, chờ anh xào cải xanh thì cô gái nhỏ đã sấy tóc xong, cô khoanh hai tay trước ngực, nghiêng người dựa vào cánh cửa, nhìn chăm chăm anh.

Thời Dịch bị phân tâm, thỉnh thoảng sẽ nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô vẫn còn đứng đó thì nói: "Ở đây khói dầu nhiều, em ra ngoài chờ đi."

Đình Nhân thờ ơ tiếp tục nhìn anh.

Người đàn ông gấp rau đã xào xong bỏ vào trong đĩa, rồi mở tủ lấy chén dưa ra, cô nhìn bóng lưng bận rộn của anh, bỗng nhiên nói: "Anh Thời Dịch, em nghe anh Thẩm Ngạn nói trước kia bác gái giục anh kết hôn."

"Chỉ thỉnh thoảng giục thôi."

Thời Dịch bung đồ ăn ra bàn, ánh mắt Đình Nhân đuổi theo bóng lưng anh: "VẬY... Bác gái rất sốt ruột việc anh kết hôn sinh con lắm sao?"

Thanh âm Đình Nhân có chút thấp, hỏi vô cùng nghiêm túc.

Cho tới bây giờ cô luôn trốn tránh vấn đề này, cô và Thời Dịch chênh lệch mười tuổi, cô còn đang học đại học, còn anh đã đến tuổi lập gia đình rồi, xem như người nhà không thúc giục, thì anh nghĩ thế nào đây? Có phải cũng muốn kết hôn, muốn có con?

Thời Dịch dừng động tác trong tay lại, đi tới cạnh người cô, véo mũi cô một cái: "Nghĩ bậy bạ gì đó."

"Cha mẹ thúc giục là chuyện rất bình thường, hơn nữa không chỉ mình anh, mà Lục Trác, Thẩm Ngạn cũng thế, tất cả cha mẹ trên đời này khi thấy con lớn sẽ bắt đầu lo lắng chuyện đại sự, nhưng chuyện này không gấp được, tất cả

chỉ tùy duyên thôi, gặp đúng người tự nhiên sẽ nước chảy thành sông."

Cô nghe anh nói xong, im lặng hai giây bỗng nói: "Anh Thời Dịch, hay là chúng ta kết hôn trước đi."

Thời Dịch dở khóc dở cười: "Em mới 19 tuổi thôi, phạm pháp đó."

Chương 43

Trước khi gặp Thời Dịch, Đinh Nhàn đối với hai chữ tình yêu này hoàn toàn mơ hồ không rõ, đọc tiểu thuyết tình cảm, xem phim Hàn, các nữ chính trong đó đều giống nhau, đều mơ ước có một tình yêu tốt đẹp, nhưng cô lại không có niềm tin với chính mình, một mặt cảm thấy mình sẽ không may mắn gặp được một người có thể hiểu và yêu thương mình, mặt khác lại cảm thấy sau khi yêu rồi, chuyển sang sống chung hoặc kết hôn, hai người chung sống lâu dài với nhau nhất định sẽ xuất hiện đủ loại vấn đề, đến lúc đó liệu tình yêu còn tồn tại không.

Người ở bên cạnh yêu nhau cứ ngỡ như không xa rời nhưng đến cuối cùng cũng ly dị trở thành người xa lạ, ví dụ như trước kia ở quê, cô thỉnh thoảng sẽ nghe hàng xóm nhắc đến chuyện cha và mẹ cô trước kia yêu nhau tha thiết, có lẽ bởi vì lâu ngày cha không ở nhà nên tình yêu của mẹ từ yêu chuyển thành hận, thậm chí còn lây sang cả cô, và tạo thành tổn thương lòng không nhỏ.

Cô cho rằng bản thân sẽ mâu thuẫn khi nói chuyện yêu đương, nhưng gặp được anh, cô đã bị chìm đắm, cảm lòng không đặt, chủ động theo đuổi, muốn có mối quan hệ thân mật với anh, muốn mỗi đêm đều được anh ôm chìm vào giấc ngủ, sáng sớm khi vừa mở mắt thứ đầu tiên nhìn thấy chính là gương mặt quen thuộc của anh.

Lúc rảnh rỗi, cô bắt đầu học nhiều thứ hơn, học ủi quần áo, học cắm hoa, học cách trang trí cho ngôi nhà trông ấm áp.

Cô muốn một gia đình.

Cô biết mình còn nhỏ, còn chưa đến lúc đó, nhưng cô muốn chuẩn bị thật tốt tất cả, chờ hai người thật sự tiến đến bước

kia, cô hy vọng mình có thể làm tốt mọi việc, mà không cần phải bận tâm về nhiều thứ.

Kết hôn, giống như Đinh Nhàn vừa nghĩ, bây giờ quả thật còn quá sớm, rốt cuộc cô và Thời Dịch chỉ mới xác định quan hệ được vài tháng, hơn nữa loại chuyện thế này cũng nên là đàn ông nói ra, cô vậy mà không chờ kịp đã nói ra.

Có chút buồn rầu, cô bỏ qua ánh mắt của anh đi vào bếp lấy chén đĩa.

Thời Dịch làm gì biết cô đang nghĩ cái gì, còn tưởng lời mình vừa nói ra đã là cô gái nhỏ mất hứng, chợt đuổi theo trực tiếp ôm người từ phía sau, "Sao lại mất hứng?"

Đinh Nhàn mới vừa cầm chén lên đột nhiên bị anh ôm như vậy thiếu chút nữa đã làm rơi hết chén đĩa trong tay, cô hơi giãy ra, "Chờ chút, chén sắp rơi cả rồi."

Thời Dịch không để ý, nghiêng đầu qua nhìn biểu cảm trên mặt cô, "Như vậy muốn gả cho anh?"

"Ừ?"

Anh cọ nhẹ mặt cô, nhớ đến vừa rồi cô nói muốn kết hôn, trong lòng nổ bùng bùng như bắn pháo hoa, không khỏi ôm chặt hơn chút nữa.

"Ai muốn gả cho anh." Đinh Nhàn muốn vùng ra nhưng cả người đã bị anh vững vàng ôm chặt vào ngực, không thể động đậy gì.

"Vậy vừa nãy là ai nói những lời đó hả?" Thời Dịch ho nhẹ một tiếng, học theo giọng cô: "Anh Thời Dịch, không bằng chúng ta kết hôn đi."

Lời trong miệng người đàn ông nói ra, có một ý nghĩa khác.

Lúc này Đinh Nhàn vô cùng then thừng, tai đỏ bừng, Thời Dịch thuận thế hôn một cái, môi dán sát trên vành tai, "Anh nghe rất rõ ràng, em còn muốn chối sao?"

Đinh Nhàn vừa then vừa giận, né tránh môi anh, muốn tìm một cái cớ, nhưng đầu óc trống rỗng không biết bây giờ nên nói cái gì mới được, bên tai vang lên tiếng cười trầm thấp của người đàn ông, cô càng tức hơn, nhấc chân muốn đá anh, Thời Dịch dễ dàng tránh được, đem người cô xoay lại, đè trên bàn đá lưu ly mà hôn.

Đinh Nhàn đẩy ngực anh, mới vừa nghiêng đầu né đi, thở một hơi lại bị anh ngậm lấy môi, người không khỏi ngã ra sau.

Một tay người đàn ông để phía sau để tránh cho cô bị đè vào cạnh bàn, một tay khác chế trụ gáy cô, trực tiếp công thành đoạt đất, không chút kiêng kỵ gì đòi hỏi giữa răng môi cô, cho đến khi cả người cô vô lực, mềm nhũn tựa vào ngực anh, lúc này anh mới chịu buông ra.

"Chuyện kết hôn bây giờ không gấp." Thời Dịch nhìn cô, con ngươi sâu thẳm như một hồ nước, hấp dẫn cô, "Anh chờ em, chờ em đến tuổi thích hợp, tuổi này có thể là hai mươi tuổi, có thể là hai mươi mốt tuổi, hai mươi hai tuổi, thậm chí lớn hơn nữa cũng không sao, chỉ cần đến đó em muốn...."

Đinh Nhàn nghiêm túc lắng nghe, thấy anh đột nhiên dừng lại không khỏi hỏi: "Sao nữa?"

Cô gái nhỏ nhìn anh chăm chăm không chớp mắt, trong mắt tràn đầy chờ mong, Thời Dịch cười khế, nhéo mặt cô một cái, "Anh sẽ cố gắng thu nhận nha đầu nghịch ngợm như em."

"Cố gắng thu nhận?" Trên mặt cô không cười nữa, đánh xuống tay anh, "Nói làm như em muốn gả cho anh lắm ấy,

chờ hai năm nữa, em càng trở mã hơn..."

Cô vừa nói vừa quăn một lọn tóc, "Đến lúc đó, đàn ông theo đuổi em cũng phải xếp một hàng dài, nói không chừng em cũng không còn muốn gả cho anh nữa."

Mặt cô đầy kiêu ngạo, giọng nói lộ ra vẻ tự tin vô cùng, cái dáng vẻ này làm cho người ta vừa yêu vừa hận, Thời Dịch cắn môi cô một cái, dùng sức quăn lấy lưỡi cô, cô gái nhỏ bị đau vỗ vai anh mấy cái, anh buông ra, thanh âm phát ra bên tai cô vừa trầm thấp vừa hung dữ: "Em dám hối hận thử xem."

Đinh Nhân đưa tay ra dùng sức nhéo người anh hai cái, trả thù lại vừa rồi anh đã bạo lực với cô rồi xoay người sang chỗ khác, khóe miệng không nhịn được cong lên, trái tim bị những lời này của anh lấp đầy, cô biết, anh đang nghĩ cho cô, không nên vì tuổi tác của anh hoặc nguyên nhân gì khác mà vội kết hôn, anh sẽ chờ cô, chờ cô lớn thêm chút nữa, chờ cô bỏ hết mọi yếu tố bên ngoài, chỉ đơn giản muốn gả cho anh.

Mãi cho đến trước khi ngủ, Đinh Nhân luôn nghĩ về tương lai của hai người, nằm trên cánh tay của anh, đưa tay ra ôm eo anh, nhìn trần nhà ngẩn người một hồi, sau đó nghiêng đầu nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, tựa đầu vào ngực anh, "Anh Thời Dịch, anh vốn định bao nhiêu tuổi kết hôn, bao nhiêu tuổi muốn có con?"

"Trước kia chưa từng nghĩ đến vấn đề này." Thời Dịch đặt sách xuống, cúi đầu nhìn cô, nói: "Kết hôn là sau khi yêu đương với em mới nghĩ đến, còn về đứa con thì chưa nghĩ đến."

"Vậy sau này chúng ta kết hôn rồi thì khi nào anh muốn có con?"

Thời Dịch nghiêng đầu nằm xuống, ôm cô nói: "Lâu một chút."

Đình Nhân: "Tại sao?"

Hai người nghiêng người đối diện nhau, Thời Dịch nhìn chăm chăm vào mắt cô, nói: "Anh muốn hưởng thụ thế giới của hai người."

Đình Nhân không nhịn được cười, mím mím môi, lại hỏi: "Anh Thời Dịch, anh thích con trai hay con gái?"

"Chỉ cần em sinh, anh đều thích."

Câu trả lời này rất thỏa mãn.

Đình Nhân hôn lên môi anh một cái, "Chậm có con cũng được, có con rồi, em nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt."

Tuổi thơ của cô không nhận được tình thương của mẹ, không vui vẻ gì, cô muốn đối xử với con mình thật tốt, để cho nó được hạnh phúc.

Cô gái nhỏ còn nghĩ rất nhiều điều.

Thời Dịch véo mặt cô một cái, "Dù gì đi chăng nữa cũng phải chờ em tốt nghiệp, tốt nhất là bước ra xã hội hai năm đi."

"Đến đó em cũng 25 tuổi rồi, còn anh đã 35 tuổi." Đình Nhân bỗng nghĩ đến cái gì, nói: "Đàn ông đến tuổi đó thì năng lực sinh con..."

Thấy anh đang nhìn mình chăm chăm, Đình Nhân rất thức thời im lặng.

Thời Dịch hơi cong môi, cười như không cười nói: "Em muốn nói cái gì?"

"Không có gì." Cô ôm eo anh, nhắm mắt lại: "Anh Thời Dịch, ngủ ngon."

Thời Dịch xoa xoa đầu cô: "Ngày mai sẽ dạy kèm cho em."

Đình Nhân ngửa đầu nhìn anh: "Cái gì?"

Thời Dịch: "Dạy em thuật phòng thân."

"Anh dạy?"

"Thỉnh thoảng anh có tập luyện với Thẩm Ngạn mấy chiêu thức cơ bản."

Có lẽ lúc so tài với Thẩm Ngạn không chỉ đơn giản là mấy chiêu võ đơn giản như vậy, Đình Nhân chột chột cơ bụng của anh, "Đây đều là thành quả của việc tập luyện à?"

Người ngày thường không có thời gian tập thể dục, chỉ thỉnh thoảng dậy sớm chạy bộ, mà cả người có cơ bắp, từng khối từng khối, cứng rắn, giống như từ khi sinh ra đã có rồi.

Đình Nhân chột hai cái, vẫn cảm thấy không đã ghiền liền sờ loạn trên người anh, Thời Dịch hít vào một hơi, cố gắng khắc chế chính mình, kết quả cô vẫn chơi chưa xong, một đôi tay bé nhỏ ác ý châm lửa khắp người anh, mấy phút sau, rốt cuộc không nhịn được nữa, nắm chặt tay cô, xoay người đè cô dưới thân, "Bây giờ dạy thêm cho em điều khác."

Anh nhích lại gần tai cô, thấp giọng nói một câu, khóe miệng không khỏi nở một nụ cười lưu manh, cô gái nhỏ ngốc ra, rồi kịp phản ứng lại nhấc chân đá về phía anh, đỏ mặt mắng: "Tên háo sắc."

...

Giờ lên lớp được một nửa, điện thoại bên gối Đinh Nhàn vang lên, ngay sau đó cô đưa tay ra thật vồ vập mới sờ tới, nhìn một cái liền sợ hết hồn, đẩy người đàn ông ở phía trên: "Là bác gái gọi video call đến!"

Thời Dịch chuyên tâm vận động, không lên tiếng.

Đinh Nhàn lại đẩy anh: "Anh đi ra đi."

Thời Dịch lấy điện thoại từ tay cô rồi ném qua một bên, cúi đầu hôn cô, "Lát nữa rồi gọi lại cho mẹ."

Đinh Nhàn có chút lo lắng, luôn cảm thấy nếu hai người không chú ý sẽ bị nhìn thấy, cô tránh né môi anh, "Anh Thời Dịch, dừng lại một chút được không?"

Chuyện này đang tiến hành được một nửa làm sao dừng lại được chứ?

Thời Dịch không để ý, vẫn tiếp tục.

Điện thoại vẫn còn vang lên không ngừng, Đinh Nhàn nhíu mi, "Thời Dịch..."

Môi trực tiếp bị chặn lại, người đàn ông lôi kéo cô chuyên tâm làm... à không đúng, chuyên tâm học tập.

Chương 44

Không chịu được cô gái nhỏ một mực gào thét, nói lâu quá không bắt máy bác gái sẽ nổi giận, Thời Dịch không để ý tới, cô liền dùng chiêu vừa đấm vừa xoa, vừa uy hiếp vừa làm nũng, Thời Dịch không có biện pháp nên không thể làm gì khác hơn là vội vã kết thúc rồi xoay người nằm ngủ.

Đinh Nhàn ngồi dậy mặc áo choàng tắm, thấy người đàn ông đưa lưng về phía mình không nhúc nhích, liền đá một cái vào mông anh, "Đứng dậy mặc quần áo."

Thời Dịch không để ý tới, vẫn đưa lưng về phía cô như cũ, dáng vẻ đó giống như một đứa con nít đang hờn dỗi.

Đinh Nhàn sửa sang lại tóc mình rồi lấy điện thoại qua, lại đá thêm một cái, "Nhanh lên nào."

Người đàn ông không nhúc nhích.

Đinh Nhàn có chút bực bội, đưa cả hai chân qua đá mấy cái liên tiếp, lực đạo không nặng không nhẹ, "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch xoay người đứng lên, bắt lấy mắt cá chân cô, gãi lòng bàn chân cô một cái, Đinh Nhàn bị nhột không ngừng cười, trừng mắt nhìn chân mình không thể thoát khỏi tay anh, người đàn ông nắm chặt không buông, tà ác gãi thêm mấy cái, "Còn dám không hả?"

Đinh Nhàn cười đến mất hết sức lực, nằm trên giường, dút khoát nói: "...A ha ha ha ha... Không dám không dám..."

Thời Dịch buông tay ra, còn gãi thêm hai cái nữa mới cầm áo sơ mi lên mặc vào, Đinh Nhàn vốn muốn nhân cơ hội này đạp anh một cái, kết quả nhìn thấy vết sẹo trên lưng anh thì không đành lòng.

Điện thoại lại vang lên lần nữa, hai người không thèm mặc quần, cứ để như vậy ngồi trên giường, kéo chăn qua che lại, Đinh Nhàn bắt máy, Khương Ngã thấy cô, nhướn mày một cái, "Nhàn Nhàn, con sao vậy? Làm gì mà trên mặt đều là vết thương thế này!"

"Chỉ gặp chuyện nhỏ ngoài ý muốn thôi." Đinh Nhàn hoàn toàn quên mất trên mặt mình có vết thương, đã hết sưng rồi nhưng vẫn còn lại những dấu hồng hồng, sợ Khương Ngã quá lo lắng, cô nói: "Bác gái, bây giờ đã hết đau rồi ạ."

"Chuyện gì ngoài ý muốn? Gặp cướp hả?" Khương Ngã nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trên đó có mấy vết xanh tím, nhìn mà vô cùng đau lòng, "Nhàn Nhàn, bác nói với con, sau này gặp phải chuyện như vậy, đối phương muốn bao nhiêu tiền con cứ đưa cho kẻ đó, tuyệt đối không được tiếc gì cả, bảo vệ tính mạng mới là quan trọng nhất."

"Thời Dịch cũng vậy, sao vừa rồi không nói với mẹ?" Bà nhìn về phía Thời Dịch, lúc này mới phát hiện con trai có gì đó không đúng, "Thời Dịch, con sao vậy?"

Sao bà lại có cảm giác con trai mình không mấy tình nguyện nói chuyện video với mình nhỉ???

Thời Dịch thở dài một hơi: "Mẹ, bây giờ ở chỗ mẹ là mấy giờ?"

Khương Ngã: "Mới vừa ăn cơm trưa xong."

"Mẹ nghĩ lại đi, bên này là mấy giờ rồi?"

!!!

Gần rạng sáng!

Nhìn trạng thái của hai người, Khương Ngã mới phát hiện hình như mình đã quấy rầy thời gian ngọt ngào của vợ chồng son rồi, nhưng nếu đã lỡ quấy rầy rồi thì lâu thêm chút nữa cũng không sao.

Bình thường luôn thấy đáng vẻ thành thực chững chạc của con trai, bây giờ nhìn mặt anh đầy oán giận, Khương Ngã cảm thấy thật mới mẻ, trong lòng cười trộm, nhưng trên mặt lại nghiêm nghị: "Con ngủ trễ cũng không phải ngày một ngày hai."

Bà hỏi Đinh Nhàn, "Nhàn Nhàn, con mệt chưa, nếu mệt thì bác tắt máy đây, ngày khác sẽ trò chuyện tiếp."

Đinh Nhàn lắc đầu một cái, nói: "Không mệt ạ, ngày mai con cũng không có việc gì, có thể ngủ nướng."

Chuyện tốt đẹp nhất vào kỳ nghỉ chính là có thể ngủ nướng.

Hai người phụ nữ bác một câu con một câu trò chuyện, Thời Dịch nghe một hồi, gãi gãi đầu rồi nằm xuống giường, kéo chăn qua đắp khỏi đầu, nhắm mắt ngủ.

Hai người thấy, nhìn nhau một cái mà không nhịn được cười.

"Nhàn Nhàn, con đừng quan tâm đến chuyện người ta nói gì, khó khăn lắm con mới có một kỳ nghỉ, hãy nghỉ ngơi thật tốt, nhà cũ bên đó vài ngày nữa bác sẽ gọi dì Trương qua dọn dẹp, chờ chúng ta quay về sẽ ở chung với nhau." Khương Ngã không ngờ cô gái nhỏ lại hiểu chuyện như vậy, còn nghĩ chuẩn bị đồ đón tết trước nữa, con trai tìm được người bạn gái thế này, bà thật sự vô cùng hài lòng, lại nói tiếp: "Đúng rồi, Nhàn Nhàn, con có gì muốn mua không, suy nghĩ đi rồi nói để bác mua mang về cho."

Đinh Nhàn: "Không cần đâu bác."

Cô xác định không cần gì cả, cô không giống như Giang Ti Kỳ yêu thích các loại mỹ phẩm, mua điên cuồng trong trung tâm mua sắm, mỗi ngày sẽ thảo luận về loại mặt nạ nào cung cấp nước cho da, loại nước hoa nào tốt nhất, son môi màu số mấy đã bán hết hàng.

Tay cô không có mấy năng khiếu, trang điểm không được tốt lắm, bình thường cũng không chú trọng đến việc chăm sóc da, thường chỉ dùng nước hoa hồng vào buổi sáng và tối, đây có lẽ chính là thói quen, trong khoảng thời gian một năm chia xa với Thời Dịch, cô thỉnh thoảng sẽ nghĩ, có khi nào bên người anh sẽ xuất hiện một người trang điểm xinh đẹp, ăn mặc kiểu cách như Từ Hoàn Chi hay không, đàn ông có phải cũng thích loại đó hay không?

Vì vậy, lúc ngày nghỉ, cô mua cho mình một bộ trang điểm, thử trang điểm nhưng không biết là do cô không có kỹ thuật hay là do khuôn mặt cô không thích hợp với việc này, tóm lại, cô chỉ nhìn một chút đã thấy không quen, chụp một tấm gửi cho Giang Ti Kỳ, Giang Ti Kỳ nói cô trang điểm quá đậm, phấn mắt không hợp, lông mi chuốt thành chân con ruồi luôn rồi, lông mày hai bên không cân đối, má hồng đậm quá đậm, thứ duy nhất trông hợp nhất chính là son môi.

Giang Ti Kỳ cho là cô cuối cùng cũng thông suốt, muốn nghiên cứu đến phương diện này, nên nhắn lại cho cô một tin thật dài, ví dụ như trang điểm kiểu tự nhiên thế nào, trang điểm làm sao để trông đẹp, làm sao tẩy trang một cách sạch sẽ được, Đinh Nhàn đọc mà chóng mặt, chỉ cảm thấy quá phức tạp, cuối cùng đành từ bỏ.

Sau khi hai người yêu nhau, cô cũng thử hỏi qua Thời Dịch, anh thích người phụ nữ trang điểm hay để mặt mộc, Thời Dịch cảm thấy cô hỏi vấn đề này vô cùng kỳ quái, xoa xoa đầu cô, nói: "Chỉ cần là em, dù trang điểm hay để mặt mộc anh đều thích."

Kể từ đó, Đình Nhân cũng không quan tâm đến chuyện này nữa.

"Bác sẽ mang về cho con một bộ trang điểm loại tốt." Khương Ngã thay cô ra quyết định.

Đình Nhân: "Chỉ cần son môi là được ạ."

Mang về cho cô một bộ để hết hạn sử dụng thì phí quá, son môi thì thỉnh thoảng cô có thể thoa một chút.

"Được." Khương Ngã liếc nhìn con trai trong màn hình, cười một tiếng rồi nói: "Nhân Nhân, đã muộn rồi, lần sau sẽ trò chuyện tiếp, tạm biệt."

"Bác gái ngủ ngon."

Kết thúc cuộc gọi video, Đình Nhân đem điện thoại để lên tủ đầu giường, rồi nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, anh nhắm chặt hai mắt, hô hấp đều đều, dường như đã ngủ rồi, cô rón rén đi xuống giường rồi vòng qua bên phía anh, mới vừa giơ tay lên định tắt đèn chợt bị người ta cầm cổ tay kéo một cái, giây kế tiếp cả người cô đều bị kéo vào trong chăn, người đàn ông ôm cô thật chặt, đặt nụ hôn nhỏ xuống trán cô, gò má, môi và vành tai.

Đình Nhân đẩy anh: "Anh giả bộ ngủ à."

"Anh không có hứng thú với đề tài nói chuyện của phụ nữ."

"Anh Thời Dịch, khoảng thời gian ăn tết anh có bận rộn công việc không?"

"Bây giờ chưa biết được, đến lúc đó xem lịch sắp xếp thế nào đã." Thời Dịch hôn cổ cô, "Có lẽ buổi tối mới về được."

Anh đột nhiên dừng lại, nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ nhìn chăm chăm cô gái nhỏ, "Đã nghĩ kỹ chưa, nếu quyết định ở cạnh anh, chuyện thế này thường xuyên sẽ xảy ra, ngày lễ tết có lẽ anh không thể ở nhà với em được."

Tính chất công việc là thế, ca bệnh ngoài ý muốn không theo bất kỳ quy luật nào.

Đình Nhân không ngờ anh sẽ nói ra câu này, liền trừng mắt nhìn anh: "Chúng ta đều giống nhau, anh dám không cần em thử xem!"

Thời Dịch không nhin được cười, xoa đầu cô rồi cúi đầu hôn môi cô, "Nào dám không cần."

Đình Nhân đã sớm nghĩ đến chuyện này, hơn nữa cô cũng quyết định học y, công việc sau này đoán chừng cũng sẽ bận rộn, cô ôm đầu anh: "Anh Thời Dịch, anh bận rộn thì em ở nhà chờ anh về."

Người đàn ông cười cười, trực tiếp dùng nụ hôn đáp lại cô.

Đình Nhân né tránh môi anh, nói tiếp: "Bác gái nói tuần sau sẽ về."

Nghĩ trong đầu bác trai bác gái về ăn tết, trong lòng Đình Nhân có chút kích động, lớn như vậy nhưng cô chưa từng cùng người nhà trải qua thời khắc vui vẻ của năm mới, trước kia có mẹ, nhưng mẹ chưa từng chuẩn bị bất cứ thứ gì cho năm mới, cũng không vì tết đến mà vui vẻ.

Cô đang nghĩ chuyện này, còn người đàn ông thì chuyên tâm làm chuyện khác, kéo tay cô giữ trên đỉnh đầu, mười ngón tay đan vào nhau, hơi thở nóng bỏng phả ra.

Người này đúng là tinh lực dồi dào, Đình Nhân nhắc chân muốn đá anh nhưng bị anh đè lại, không nhúc nhích được,

không thể làm gì khác hơn đành mở miệng nói: "Trể lắm rồi đó."

"Em vừa mới nói không mệt mà."

"Anh thì sao?"

Làm việc cả một ngày, về nhà còn nấu cơm rửa chén, không biết mệt sao?

Thời Dịch: "Không được thỏa mãn anh không ngủ được."

"..."

...

Tuy nói như vậy nhưng Thời Dịch lại sợ Đinh Nhàn quá mệt mỏi, cố gắng khống chế mình, kết quả cô gái nhỏ còn chủ động ở trên người anh, lửa này xem như càng đốt càng lớn, hai người dính nhau điên cuồng đến hơn 3 giờ sáng.

Đinh Nhàn cảm giác thân thể này đã không còn là của cô nữa, Thời Dịch ôm cô vào phòng tắm để tắm, cô trực tiếp ngủ luôn trong bồn tắm, người đàn ông có chút buồn cười, tắm sạch cho cô rồi ôm người đi ra, nhẹ nhàng đặt trên giường, cúi đầu hôn cô rồi giờ tay lên tắt đèn.

...

Ngày hôm sau, lúc Đinh Nhàn tỉnh dậy, chỗ bên cạnh đã không còn người, cô đuổi người một cái rồi cầm di động lên nhìn, liền bị dọa cho giật mình, đã hơn 11 giờ rồi.

Cô vội vàng ngồi dậy xuống giường, chợt phát hiện chỗ bị bầm đã được bôi thuốc, cũng không biết anh đã bôi lúc nào.

Mở tủ ra lấy một bộ quần áo trong nhà mặc vào, rồi đi vào phòng tắm vừa rửa mặt vừa suy nghĩ xem bữa trưa nên ăn

gì, kết quả mới vừa đánh răng bỗng thấy một người đứng ngay cửa.

Thời Dịch dựa vào khung cửa, khoanh hai tay lại nhìn cô chăm chăm.

Đình Nhàn có chút ngạc nhiên: "Anh không đi bệnh viện hả?"

"Hôm nay nghỉ phép."

"Thảo nào ở nhà."

Đình Nhàn lầm bầm nói, rồi quay đầu lại tiếp tục đánh răng.

Người đàn ông không nghe rõ cô nói gì nhưng cũng đoán ra được ý của cô, cười hỏi: "Cái gì?"

"Không có gì."

Đình Nhàn đánh răng xong, dẹp bàn chải đánh răng rồi lấy khăn lông qua vừa lau mặt vừa hỏi: "Buổi trưa ăn gì vậy?"

Thời Dịch suy nghĩ một chút: "Cá hầm cải chua, sườn xào chua ngọt, khoai tây chiên, bông cải xào, trứng chiên cà."

Đình Nhàn nghe anh đọc tên mấy món ăn thì không nhận được nuốt nước bọt một cái, nhưng mà...

"Đã trễ thế này rồi, chắc không làm kịp đâu."

Cô treo khăn lông lên sau đó đi ra khỏi phòng tắm, bắt đầu dọn dẹp lại giường ngủ.

Thời Dịch nhìn cô chăm chú, càng nhìn càng thấy đáng người cô nhóc này rất đẹp, trước mặt anh có nhiều loại đáng vẻ, có khi hiểu chuyện khiến người khác không nhận được đau lòng, có khi nghịch ngợm tinh ranh, đáng yêu hoạt bát,

cũng có khi buồn bã, trong mắt hiện ra nước mắt, nhưng cố gắng chịu đựng không cho rơi xuống, để người ta hận không thể đem hết đồ tốt nhất trên đời này cho cô, chỉ mong đổi được một nụ cười xinh đẹp của cô.

Cô gái nhỏ vẫn còn đang gấp chăn, giường thì lớn mà dáng người cô lại không cao, đứng đó càng thêm nhỏ bé, Thời Dịch đi đến kéo tay cô, "Đừng gấp nữa, đi ăn trước đã, không thôi đồ ăn sẽ lạnh mất."

Đình Nhân xoay người lại, trong mắt lộ ra tia ngạc nhiên mừng rỡ: "Anh làm xong rồi à?"

Thời Dịch cười khẽ, gật đầu một cái.

Lâu dần sẽ thành thói quen, bất luận ngủ lúc mấy giờ, chỉ cần đến giờ đó thì đồng hồ sinh học của anh sẽ tự đánh thức anh, hôm nay xem như dậy trễ, hơn sáu giờ mới tỉnh, lại ôm cô nằm một lúc mới rời giường chạy bộ, sẵn tiện mua bữa sáng, lúc về nhìn cô còn đang ngủ ngon cũng không đánh thức cô, kết quả lúc cô tỉnh lại đã là buổi trưa rồi.

Nhớ đến những món anh đã nói, Đình Nhân vui vẻ vô cùng, nháy cấn lên hôn mặt anh một cái: "Anh Thời Dịch, anh thật tốt!"

Một bữa cơm đã làm cô vui vẻ như thế.

Thời Dịch cười chỉ môi mình, được voi đòi tiên nói: "Hôn một cái nữa."

Chương 45

Chỉ một bữa cơm thôi đã khiến cô gái nhỏ vui vẻ đến như vậy.

Thời Dịch chỉ môi mình, được voi đòi tiên nói: "Hôn một cái nữa."

"Đã hôn rồi mà." Đinh Nhàn đẩy mặt anh ra, đứng lên giường, đặt hai tay lên vai anh: "Anh Thời Dịch, anh cũng em đi có được không?"

Thời Dịch lắc đầu một cái, cố ý đùa với cô: "Không được."

Đinh Nhàn chu mỏ nhìn anh, giả bộ nổi giận.

Thời Dịch đưa mặt tới, "Hôn một cái sẽ cũng."

Đinh Nhàn tiến lại gần hôn lên đôi môi mỏng của anh một cái, rồi vỗ vỗ vai anh: "Nhanh lên nào."

Thời Dịch cười cười, xoay người qua, tay Đinh Nhàn để lên vai anh lập tức chuyển thành vòng qua cổ anh, lưng người đàn ông hơi cong, hai tay nắm đùi cô, cũng cô lên.

Đinh Nhàn vui vẻ nghiêng đầu qua nói: "Anh Thời Dịch, đây là lần đầu tiên anh cũng em đó."

Lại dán sát mặt anh hôn một cái, miệng người đàn ông cười không khép lại được, cũng cô gái nhỏ đến phòng ăn, cô vừa nhìn thấy thức ăn trên bàn đã không kịp chờ, trực tiếp đưa tay cầm một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào trong miệng.

Thời Dịch nhìn biểu cảm trên mặt cô, trong lòng anh hơi khẩn trương.

Đây là lần đầu anh làm món sườn xào chua ngọt, các bước làm là tra từ trên mạng, mọi hôm đều là cô gái nhỏ nấu cho anh ăn, hôm nay hiếm lắm mới được rảnh rỗi, lại biết cô thích ăn những món đó nên sáng sớm anh đã dậy đi mua nguyên liệu nấu ăn, nhưng không biết có hợp khẩu vị cô không.

Ánh mắt cô gái nhỏ hơi nheo lại, mở miệng nói một câu khen ngợi: "Ngon quá!"

"Đừng bốc tay nữa." Thời Dịch thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi vào bếp lấy chén đĩa.

Đình Nhân không thèm nghe anh, lại tiếp tục dùng tay lấy thêm một miếng nữa, lúc Thời Dịch đi ra, thấy cô đứng bên cạnh bàn, trên khóe miệng và ngón tay đều dính nước thịt y như một con mèo đang ăn vụng, anh không biết làm sao đành rút ra hai tờ khăn giấy, vừa chùi giúp cô vừa nói: "Dùng đĩa đi."

"Anh Thời Dịch, anh học nấu từ khi nào vậy?"

Thời Dịch đưa đĩa cho cô, rồi lại giúp cô lau khóe môi, cười nhạt nói: "Không học ở đâu cả, chỉ tùy tiện làm thôi."

Đình Nhân: Cắt!

Đừng tưởng rằng cô không biết việc anh lén lút luyện tài nấu nướng trong bếp.

Thời Dịch kéo ghế ra, "Ngồi xuống ăn cơm."

Đình Nhân thuận thế ngồi xuống, cầm đĩa lên rồi gõ hai cái lên bàn, cầm hơi hếch lên đúng chuẩn như một nữ vương, "Người mau bới cơm cho ta!"

Thời Dịch cười khế, bắt đắc dĩ lắc đầu, bới ra hai chén cơm, đặt một chén trước mặt cô.

Đinh Nhàn chơi đến vui vẻ, dường như bị nghiện, trợn mắt nhìn người đàn ông ngồi đối diện, lộ ra dáng vẻ hung dữ nói: "Ai cho người ngồi hă, chủ nhân ăn cơm, người hầu phải đứng một bên!"

Động tác của Thời Dịch hơi ngừng lại, gương mặt nhìn cô, hơi nhướng mày.

"Nhìn cái gì hă! Người nghe không hiểu lời chủ nhân nói à! Đứng bên cạnh ta hầu hạ, tùy thời nghe ta phân phó! Người nhìn dáng vẻ của mình đi, cả người toàn cơ bắp, còn lại cũng không có gì đặc biệt, trừ ta ra thì ai muốn người nữa chứ!" Đinh Nhàn càng nói càng hăng say, "Còn muốn ăn cơm thì đứng lên cho ta, nếu không nghe lời sẽ trừ hết tiền lương của người! Một đồng cũng không cho người! Còn nhìn nữa! Coi chừng ta đuổi việc người!"

Khóe miệng Thời Dịch cong lên một nụ cười nghiền ngẫm, "Chờ lát nữa xem anh thu phục em thế nào."

Anh nói xong liền cúi đầu ăn cơm.

Đinh Nhàn lè lưỡi một cái, cả người hơi ỉu xiu đầy hoảng sợ, nhẹ giọng nói: "Anh Thời Dịch, anh đã nói sẽ không mắg em mà."

"Ừ, không mắg."

"Anh cũng đã nói sẽ không đánh em."

"Không đánh." Thời Dịch gấp miếng cá cho cô, "Ăn no một chút."

Đình Nhàn có chút thụ sủng nhược kinh, nếu dựa theo lẽ thường thì người này ít nhất cũng phải trừng cô một cái đầy cảnh cáo chứ, làm gì giống bây giờ, còn dụi dằm gắp thức ăn cho cô.

Không thoải mái, thực sự không thoải mái tí nào.

Ngẫm lại, có lẽ người đàn ông này chỉ cưng chiều cô thôi, bị ngược không nói, cái này được người ta cưng chiều còn cảm thấy mất tự nhiên.

Vì vậy, người nào đó sau khi ăn xong lại tiếp tục diễn vai nhân vật phản diện chèn ép người hầu, "Bà muốn xem tivi, người rửa chén mau đi, rửa sạch rồi ra đấm lưng cho ta!"

Thời Dịch nhìn dáng vẻ vênh mặt hất hàm sai khiến của cô chỉ cười hừ một tiếng, nha đầu chết tiệt.

Đình Nhàn sờ bụng một cái, đi đến sofa ngồi xuống, hai chân vắt chéo lên nhau, vui vẻ nhìn bóng người trong phòng bếp không ngừng cười hì hì.

Trong chốc lát, người đàn ông đi ra khỏi phòng bếp, ngồi xuống cạnh cô, dút khoát nhìn cô chăm chăm.

Đình Nhàn xem tivi đến đoạn hấp dẫn, không để ý đến anh, Thời Dịch chợt kéo người vào trong ngực, cúi đầu hôn cô.

Nhìn động tác này của anh, Đình Nhàn cũng đủ hiểu anh muốn làm gì, vì thế né tránh môi anh: "Sau khi ăn no không thích hợp vận động kịch liệt."

"Không kịch liệt."

Không kịch liệt mới là lạ!

Đinh Nhàn dùng sức đánh tay anh, "Buông ra, em muốn xem tivi."

Thời Dịch ôm cô để lên đùi mình, ngậm vành tai cô, khẽ cắn xuống, "Nữ vương đại nhân của tôi, cơm cũng ăn rồi, chén cũng đã rửa rồi, có phải đã đến lúc phát tiền lương cho tôi rồi không?"

Đinh Nhàn bị anh làm cho cả người ngứa ngáy, hơi vắn vẹo người, "Anh đừng động mà, phim đang hay đó."

Thời Dịch quét mắt nhìn tivi, người đàn ông trong phim đang ôm một người phụ nữ đi vào phòng, anh không khỏi cong môi cười, thấp giọng nói bên tai cô: "Em nói xem tiếp theo bọn họ sẽ làm gì?"

"Biết còn hỏi."

Đinh Nhàn không thèm để ý đến anh, chỉ chuyên tâm xem tivi, đây chính là đoạn cao trào của phim. Phim Triều Khu, lúc trước cô xem được một nửa, vốn định không xem nữa nhưng Giang Ti Kỳ đã nói với cô phần sau rất đặc sắc, nhất là cảnh nam nữ chính ở cạnh nhau, vô cùng ngọt ngào, hôm nay cô mới xem tiếp đây.

Bây giờ mọi người đều thích xem ngọt sủng, không thể không nói, thật sự rất yên lành, trước kia cô chỉ thích xem thể loại ngược, tình tiết rất sâu sắc, thường sẽ ngược đến chết đi sống lại, có lúc quá mê mẩn, trong mơ đều là những tình tiết đó, lúc tỉnh dậy khóe mắt còn đọng lại nước mắt.

Vừa mới đầu Thời Dịch không biết chuyện này, cứ nghĩ là cô gặp ác mộng, ôm cô vào lòng không biết dỗ dành thế nào, còn định kể chuyện cười để chọc cười cô, nhưng mà người này không có tế bào hài hước gì cả, nghe đi nghe lại cũng chỉ là những mẫu chuyện cười xưa cũ.

Sau đó Thời Dịch biết cô như vậy là do đọc truyện rồi nhập vai quá sâu, liền hạn chế cô đọc những truyện vô cùng ngược tâm, sẽ để cô đọc nhiều truyện sủng ngọt, nhiều khi Đinh Nhàn còn đang đắm chìm trong đoạn văn nam nữ chính chia tay, sẽ quay qua kể cho anh nghe nam chính vì cứu nữ chính đã chịu đựng biết bao nhiêu đau khổ, bị thương nghiêm trọng ra sao, nhưng nữ chính không hề hay biết gì, còn hiểu lầm nam chính nữa, vốn đang nói chuyện bi thương, nói nói một hồi Đinh Nhàn lại bắt đầu kể nam chính tốt ra sao, còn nói người đàn ông tốt như vậy, mười người phụ nữ thì hết chín người muốn gả cho anh ta, lúc cô nói những lời đó, trên mặt tràn đầy si mê và sùng bái, chọc cho người đàn ông nổi cơn ghen, quay lưng về phía cô ngủ, Đinh Nhàn không thể làm gì khác hơn là đi dỗ anh.

Tivi tiếp tục chiếu phim, lại đến đoạn không thể miêu tả, nhưng mà mức độ không quá lớn, nam nữ chính chỉ hôn nhau rồi tắt đèn, hết thấy đều không còn rõ ràng.

Đinh Nhàn nhoẻn miệng lộ ra nụ cười của người mẹ, nụ cười ấy còn hạnh phúc hơn cả bản thân khi yêu nữa.

Thời Dịch vén tóc cô qua một bên, vuốt ve mặt cô rồi cúi xuống gặm cổ cô, tâm tư Đinh Nhàn đều bị bộ phim trong tivi thu hút, cô nghiêng đầu đi, "Anh chờ em xem hết đã."

"Được." Thời Dịch vô cùng kiên nhẫn chờ cô, anh nắm lấy bàn tay cô rồi đưa nghịch trong lòng bàn tay mình, khi có khi không hôn cổ cô một đường đi xuống, làm cho cần cổ trắng nõn của cô gái nhỏ cũng đỏ ửng một mảnh.

Thời Dịch hỏi cô: "Xem xong chưa?"

"Ừ."

Ngay lúc đặc sắc nhất thì hết phim, trong lòng Đinh Nhàn như bị mèo cào một cái vô cùng ngứa ngáy, hận không thể

nhìn một cái liễn thấy được kết cục, nhưng đây chỉ là tập mới nhất, còn muốn xem nữa thì bắt buộc phải chờ thôi.

Thời Dịch đoạt lấy điều khiển từ xa trong tay cô rồi ném lên ghế sofa, khước môi cong lên, "Bà chủ, đến lúc phát lương cho tôi rồi."

"Gì chứ."

Đình Nhân đẩy anh ra rồi nhảy xuống, mới chạy được hai bước đã bị Thời Dịch ôm ngang người lên đi vào trong phòng ngủ.

Cô nhập vai, vỗ lưng người đàn ông: "Cứu mạng! Có người bắt cóc nữ vương, không đúng, là con gái nhà lành!!!"

Thời Dịch ném cô lên giường, ung dung cởi nút áo, Đình Nhân đứng lên, nắm lỗ tai anh trên chọc, "Vị tiên sinh này, tôi đã là hoa có chủ, anh không nên làm bậy nha~"

"Gì?" Thời Dịch ném quần áo lên nền nhà, phối hợp diễn với cô, "Không biết đóa hoa này đã bị ai hái đây?"

"Một người đàn ông vô cùng đẹp trai, vô cùng thông minh, vô cùng tốt bụng." Đình Nhân ghé sát tai anh, hạ thấp giọng nói: "Tôi nói cho anh tên của anh ấy nhưng anh không được nói với người khác, nếu bị người ta cướp người thì tôi phải làm sao chứ."

"Nếu như anh ta dễ dàng bị người khác cướp đi thì không cần giữ lại làm gì." Thời Dịch bị cô gái nhỏ chọc cười, ôm eo cô, cô đứng sát mép giường nên cao hơn anh một đoạn, anh ngửa đầu nhìn cô: "Tôi tốt hơn anh ta."

"Không không không, anh mới không tốt bằng anh ấy." Đình Nhân chỉ ánh mắt anh rồi từ từ dời xuống, "Ánh mắt không

đẹp bằng anh ấy, cái mũi cũng vậy, môi cũng không hấp dẫn như anh ấy, giọng nói cũng không dễ nghe bằng."

Thời Dịch thuận thế ngậm lấy ngón tay tinh tế của cô, khẽ cắn một cái: "Thì ra em chỉ mê mẩn vẻ bề ngoài của anh ta à?"

"Nhìn bề ngoài thôi cũng đủ hạ gục anh trong nháy mắt rồi." Đinh Nhàn rút ngón tay ra, mặt đầy kiêu ngạo nói: "Vị tiên sinh này, hay là anh từ bỏ đi, tôi sẽ không bao giờ đồng ý đâu."

Thời Dịch "Xùy" một tiếng rồi bật cười, hơi nhíu mi: "Tôi so với anh ta thì tốt hơn cả trăm ngàn lần, em thật sự không cân nhắc một chút nào sao?"

"Anh mới không tốt bằng anh ấy." Đinh Nhàn nói xong lại bổ sung thêm một câu: "Ai cũng không tốt bằng anh ấy."

Cô gái nhỏ càng ngày càng tinh quái, cái miệng nhỏ nhắn như được tẩm mật, lời nói ra khiến người ta vui vẻ, vừa rồi nói chuyện còn lộ ra dáng vẻ muốn giữ khoảng cách với anh.

Thời Dịch dễ dàng bị dáng vẻ đó của cô lấy lòng, lập tức muốn đem cô khảm vào trong xương, anh ngửi được mùi hương thoang thoảng từ tóc cô, nên đè người xuống áp đảo, "Chúng ta nên thảo luận sâu thêm xem anh tốt hơn hay anh ta tốt hơn."

Đinh Nhàn kêu lên đầy thách thức: "Tiên sinh, anh không thể làm như vậy được, bạn trai tôi mà biết được sẽ xong đời đó!"

Nhưng giây tiếp theo, môi cô đã bị ngậm lấy, một cuộc thảo luận nghiên cứu rất dài chính thức bắt đầu.

...

Ôi ôi ôi~~~ rốt cuộc Đình Nhân cũng biết tại sao Thời Dịch lại bảo cô ăn no thêm một chút, vấn đề thảo luận nghiên cứu này vô cùng tiêu hao thể lực mà!!!

...

Sau nhiều lần thảo luận nghiên cứu, Đình Nhân hoàn toàn mất hết sức lực, dựa đầu lên vai người đàn ông, thấy tinh thần anh còn tốt như vậy, liền đưa tay ra nhéo đùi anh một cái, Thời Dịch lấy tay cô ra, "Đừng bóp nơi đó."

Đình Nhân nhìn thấy dấu vết bầm tím ở đó, trong lòng hơi lung lay, lại đưa tay ra bóp cánh tay anh, bóp cơ ngực anh, kết quả là người đàn ông không có chút phản ứng nào, chỉ nhìn cô cười cười, Đình Nhân cắn bả vai anh một cái, dùng thêm lực rồi mới nhả ra, trên vai anh liền in hằn hai hàng dấu răng chĩnh tề của cô, cô nhìn kiệt tác của mình thấy vô cùng hài lòng.

Thời Dịch lấy điện thoại qua nhìn giờ, đã bốn giờ chiều rồi.

Còn bảo hôm nay sẽ dạy cô thuật phòng thân, xem ra là không kịp rồi.

Nghĩ trong đầu rằng khoảng thời gian này cô ở nhà tương đối nhiều, anh vuốt mái tóc rối của cô, không khỏi nói: "Lúc ở nhà phải chú ý an toàn, có người gõ cửa phải nhìn kỹ qua mắt mèo xem người đó là ai rồi mới được mở cửa."

Anh có chìa khóa của mình, bình thường ở nhà cũng không có ai tới, bây giờ đã cuối năm rồi, lũ trộm cướp bắt đầu tung hoành, chỉ sợ lúc anh ra ngoài, một mình cô ở nhà sẽ gặp chuyện này.

Nhớ đến chuyện lần trước, anh lại dặn dò thêm: "Trong túi xách phải để đồ phòng sắc lang, trên mạng có dạy đó, có thể là nước pha với tiêu hoặc ớt, bình thường phải cảnh giác một chút, hạn chế ra ngoài một mình."

Đinh Nhàn nắm tay anh, nói: "Đã biết."

Thời Dịch hỏi cô: "Còn sức lực không?"

Đinh Nhàn ngược mắt, mặt đầy cảnh giác nhìn anh: "Anh muốn làm gì?"

Biết cô nghĩ sai lệch, Thời Dịch cười: "Dạy cho em thuật phòng thân."

Đinh Nhàn: "Chờ khỏe lại rồi học."

Học thuật phòng thân hẳn sẽ bị thương khắp cả người, hơn nữa cô luôn có cảm giác mình sẽ không học được.

"Được."

Thời Dịch ôm thật chặt cơ thể mềm nhũn của cô, đã hiểu được Thẩm Ngạn nói khi yêu đương sẽ vô cùng điên cuồng, bây giờ Thời Dịch và Đinh Nhàn khi có thời gian rảnh sẽ ở cạnh nhau, có quần quýt thế nào cũng không đủ.

Anh thấp giọng hỏi cô: "Có gì muốn làm cùng anh không? Hết hôm nay có lẽ phải chờ một khoảng thời gian dài nữa đó."

Đinh Nhàn suy nghĩ một chút: "Anh Thời Dịch, hay là chúng ta đi xem phim đi, gần đây có mấy bộ phim cũng hay lắm."

"Được."

Ngược lại Thời Dịch chưa từng đi xem phim chiếu rạp, nhưng cô thích thì anh sẽ đi theo.

Đình Nhân cầm lấy điện thoại chọn một phim hài kịch, cuối năm rạp chiếu phim thường rất đông người, buổi chiều cô tìm cũng đã bán hết vé, cô không thể làm gì khác hơn là phải chọn suất lúc tám giờ tối, vị trí ngồi cũng không tốt lắm, là ở bên cánh ngoài.

Nhưng cũng không có vấn đề gì, cô hưởng thụ khoảng thời gian ở chung với anh là được rồi.

Nhắc đến đây mới nhớ, hai người còn chưa định sau đó sẽ làm gì tiếp theo, đây được xem như là lần đầu tiên hai người đi hẹn hò đó.

Thấy cô vui vẻ, Thời Dịch xoay người xuống giường, mặc quần xong rồi mở tủ quần áo ra hỏi cô: "Muốn mặc đồ gì?"

"Anh chọn giúp em đi." Nói xong, Đình Nhân giương mắt nhìn người đàn ông đứng trước tủ quần áo, phần lưng có đường cong lưu loát, rộng lớn, thẳng tắp, vài vết sẹo bên trên nhìn có chút dữ tợn.

Cô cau mày, "Anh Thời Dịch, vết sẹo trên lưng anh là do chuyện gì vậy?"

Thời Dịch lấy quần áo xuống rồi đưa cho cô, giọng nói nhàn nhạt: "14 năm trước tham gia cứu hộ, lúc đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị ngã đập vào thân cây."

Anh nói rất hời hợt, nhưng tình huống lúc đó nghiêm trọng hơn nhiều, anh không dám nói vì sợ sẽ dọa cô, sau này không chừng khiến cô lo lắng nhiều hơn nữa.

Đình Nhân sờ lưng anh một cái, giống như rất sợ làm đau anh nên động tác rất nhẹ: "Còn đau không?"

"Không đau." Trong mắt cô gái nhỏ tràn đầy đau lòng, Thời Dịch lấy tay cô xuống, hôn một cái rồi đổi chủ đề: "Chọn

phim gì?"

Vừa dứt lời, di động của anh chợt vang lên, anh hôn lên môi cô một cái muốn an ủi, rồi mới cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, mày hơi nhú lại, bắt máy.

Là điện thoại trong bệnh viện, nghe đầu dây bên kia nói xong, mày Thời Dịch càng nhú chặt hơn, nhanh chóng cầm quần áo lên mặc vào, "Phía nam xảy ra tai nạn xe liên hoàn."

Đinh Nhàn cũng hiểu chuyện, vừa nghe đã biết anh phải đi ngay, nên cầm áo khoác lên đưa cho anh, "Rất nghiêm trọng à?"

"Chỉ nhận được thông báo sơ sơ, tình hình cụ thể phải đến bệnh viện mới biết được."

Thời Dịch vừa mặc áo khoác vừa nhìn cô, Đinh Nhàn hiểu ý trong mắt anh, nên muốn anh an tâm, "Mau đi đi, khi về em sẽ kể cho anh nghe nội dung bộ phim."

"Đừng đi một người, gọi bạn đi cùng đi." Tính mạng người là quan trọng nhất, thời gian không cho phép trễ nải thêm nữa, Thời Dịch xoa tóc cô: "Ngoan ngoan chờ anh về."

Nói xong anh nhanh chóng xoay người đi ra khỏi phòng, bóng lưng thẳng tắp, bước chân vội vàng.

Ít đi một người, bên trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh, có hơi mất mát một chút, nhưng tính mạng con người đặt trước mắt thì những chuyện khác không đáng nhắc tới.

Đinh Nhàn nằm trên giường lặng lẽ nghĩ, nhiều năm sau liệu cô cũng giống như anh đi chữa bệnh cứu người?

Cô đột nhiên hiểu vì sao có nhiều người kính trọng anh như vậy, một người có ý đức, cô rất mong chờ đến ngày mình học xong, sẽ sống vai với anh cùng nhau đóng góp cho xã hội dù chỉ là một chút sức nhỏ.

Chương 46

Cô quyết định đi xem phim với Giang Ti Kỳ, vừa hay cô ấy nói cũng muốn đi ra ngoài chơi, hai người hẹn nhau trước cửa rạp chiếu phim, vừa gặp mặt, Giang Ti Kỳ đã thấy ngay vết thương trên mặt cô rồi tự trách một lúc lâu.

Thật ra cũng không có gì nghiêm trọng lắm, vết thương đã gần khỏi rồi, chắc có lẽ khoảng cách giữa hai người khá gần nên Giang Ti Kỳ nhìn một cái đã nhìn ra, Đinh Nhàn cũng không lừa cô ấy, liền kể mọi chuyện xảy ra một lần nữa.

"Đều tại tớ, nếu ngày đó tớ đưa cậu về là tốt rồi."

Đinh Nhàn nắm tay cô ấy, hai người vừa đi vào trong vừa nói: "Cậu cũng là con gái, cậu đưa tớ về nếu lỡ gặp chuyện thế này thì thành ra hai người đều gặp họa rồi."

"Không thể biết được, thêm một người thì nhiều thêm một phần sức, cậu không xem trong tivi à, một người thì gây sự chú ý của đám người xấu để chúng phân tâm, người còn lại nhân cơ hội gọi điện báo cảnh sát." Giang Ti Kỳ vừa nói, lại nghiêng đầu nhìn cô một cái, trong lúc vô tình bỗng thấy vết tím bầm trên cổ cô, "Tên côn đồ này quá ác mà, ngay cả cổ cũng không buông tha, bóp cổ cậu để lại nhiều vết như vậy."

Đinh Nhàn: "Không phải..."

Giang Ti Kỳ thấy cô đỏ mặt, nhất thời hiểu ra, "Ôi ôi ôi, chuyện không thích hợp với trẻ con nha! Không ngờ giáo sư Thời điên cuồng như vậy!!!! Đinh Tiểu Nhàn ơi Đinh Tiểu Nhàn, cậu thật có phúc đó!"

Xung quanh đó có người nhìn qua, Đinh Nhàn lấy khuỷu tay đung người cô ấy một cái: "Cậu nhỏ giọng chút đi."

Giang Ti Kỳ cũng ý thức được mình quá kích động nên vội vàng che miệng lại, hai người nhìn nhau một cái rồi cười đến run rẩy.

...

Thời Dịch không có ở đây, Đinh Nhân liền bận rộn việc của mình, đọc một ít sách, thời gian cũng nhanh chóng trôi nhanh, biết anh bận rộn, cô không gửi tin nhắn cũng không gọi điện, chỉ chờ anh gọi cho mình.

Ngày thứ ba, Đinh Nhân thấy được tin tức về vụ tai nạn liên hoàn kia ở trên mạng, một chiếc xe chở hàng lớn tông vào đuôi một chiếc xe đang chạy phía trước, tài xế điều khiển trong tình trạng say rượu, lại đang ở trên đường cao tốc nên những chiếc xe gần đó cũng gặp họa, một người chết tại chỗ, những người còn lại đều bị thương.

Người tử vong tại chỗ là con trai duy nhất trong nhà, gần đến năm mới nên về quê nhà đoàn viên với gia đình nhưng lại xảy ra chuyện như vậy, người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Bình luận trên mạng là một chuỗi lời mắng chửi, tất cả đều nhằm vào người tài xế lái chiếc xe chở hàng kia.

Bạn trên mạng 1: Không tuân thủ quy tắc giao thông chính là xem thường tính mạng bản thân và người khác, vừa say rượu vừa lái xe trên đường cao tốc, bản thân không muốn sống thì thôi đi, còn liên lụy nhiều người như vậy, thật con mẹ nó vô cùng căm ghét loại người như vậy!

Bạn trên mạng 2: Đồng ý với lẫu trên! Sắp tết rồi mà còn gặp chuyện thế này... Haiz, hy vọng người nhà nạn nhân có thể mạnh mẽ vượt qua.

Bạn trên mạng 3: Mạnh mẽ, nói thì dễ quá rồi, nhà kia người ta chỉ có duy nhất một đứa con, nghe nói là từ nơi khác chạy

xe về quê ăn tết, cha mẹ ở nhà vui mừng mong chờ, kết quả lại chờ được tin tức như vậy, một gia đình hạnh phúc tốt đẹp bị hủy hoại như vậy, tôi nguyện rửa người tài xế đó!

Bạn trên mạng 4: Nghe nói có một người bị thương vô cùng nghiêm trọng phải đưa trực tiếp vào phòng cấp cứu, mẹ nó, tại sao người chết không phải là tên tài xế chứ! Thật quá ghê tởm! Hy vọng những người khác không sao [Cầu nguyện] [Cầu nguyện].

Bạn trên mạng 5: Nghe nói tài xế xe hàng thất tình, bạn gái chê anh ta chỉ là một người lái xe hàng, không muốn cùng anh ta về quê ăn tết, hai người nói chia tay, làm ầm ỹ một trận rất lớn.

Bạn trên mạng 6: @Bạn trên mạng 5 Cút đi, chuyện như thế này còn có người đi tẩy trắng, thất tình thì sao? Bất kể phát sinh chuyện gì cũng không nên mang tính mạng ra làm trò đùa.

Bạn trên mạng 7: Mình không muốn sống thì đi nhảy xuống biển đi, làm gì phải gieo họa đến trên người người khác chứ, thứ người như vậy sống trên đời chỉ tổ làm không khí ô nhiễm thôi.

Bạn trên mạng 8: Tôi là con gái duy nhất, cho dù gặp phải chuyện gì tổn thương đến mình cũng để nó đi qua, trên còn có cha mẹ, không dám chết.

Bạn trên mạng 9: Đọc tin tức, cả người cảm thấy không tốt chút nào, tôi cũng có một đứa con duy nhất, nếu như nó xảy ra chuyện gì bất ngờ, tôi không thể tưởng tượng được mình sẽ suy sụp đến mức nào. Thật ra trọng tâm không phải là nhà đó có mấy đứa con, mà là sinh mạng vô giá, sinh mạng đáng quý, sinh mạng yếu ớt, mọi người nhất định phải tuân thủ nguyên tắc giao thông, tích đức vì mình cũng vì người nhà.

...

Đinh Nhàn đang đọc chợt Thời Dịch gọi điện đến, cô bắt máy, đặt điện thoại bên tai "Alo" một tiếng, "Xong chưa anh?"

"Ừ." Thời Dịch nghe giọng nói của cô có gì đó không đúng, hỏi: "Sao vậy?"

Đinh Nhàn hít mũi một cái, hỏi anh: "Nghe nói có một người phải cấp cứu, tình huống bây giờ sao rồi?"

"Đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm."

Cô lại hỏi: "Những người khác thì sao?"

"Cũng không có gì đáng ngại, qua một thời gian ngắn thì có thể xuất viện." Thời Dịch dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Người tài xế lái xe hàng bị thương nghiêm trọng ở não, đến bây giờ còn chưa tỉnh lại."

Đầu bên kia là một hồi trầm mặc, Thời Dịch đoán được cô gái nhỏ đã đọc tin tức, thấp giọng nói: "Lát nữa anh sẽ về."

Đinh Nhàn cắn môi dưới: "Anh lái xe cẩn thận một chút."

Người đàn ông hỏi: "Lo lắng cho anh?"

Đinh Nhàn vừa muốn mở miệng chợt nghe được đầu dây bên kia vang lên một giọng nữ: "Thời Dịch, anh nhìn mẫu này được không?"

Đinh Nhàn cau mày, cô nhận ra được giọng nói này là của Từ Hoàn Chi.

Nên theo bản năng hỏi anh: "Anh không ở bệnh viện à?"

"Ừ." Thời Dịch không gạt cô, nói: "Sau khi tan làm thì ra ngoài với đồng nghiệp một tí."

Trong lòng Đinh Nhân dâng lên vị chua, lại có chút buồn bực, cô cứ nghĩ anh đang bận rộn ở bệnh viện, chờ cả nửa ngày...

Cô trực tiếp ngắt cuộc gọi.

Thời Dịch cầm điện thoại, lúc này bất giác nhận ra cô đang ghen, vội vàng gọi lại nhưng không có ai bắt máy, bác sĩ Triệu lại gần, hỏi anh: "Sao vậy? Chọc giận cô nhóc kia rồi à?"

Thời Dịch liếc anh ta một cái, ánh mắt đó lạnh như băng.

Nếu không phải tại cậu ta thì Từ Hoàn Chi cũng không biết, càng không đến, như vậy cô gái nhỏ sẽ không ghen.

Bác sĩ Triệu nhún vai một cái, tự giác im miệng.

...

Làm xong việc, Thời Dịch về nhà, Đinh Nhân mới vừa ăn cơm xong, đang nằm ỏ trên sofa chơi game cùng với mấy người Giang Ti Kỳ, thấy anh về cũng không phản ứng gì, còn cố ý chơi thêm ván nữa.

Cô nhóc vẫn còn đang tức giận.

Thời Dịch về phòng thay đồ ở nhà ra, rồi đi đến ngồi xuống cạnh cô, chờ cô chơi xong một trận thì kéo tay cô qua, Đinh Nhân nhanh chóng rút tay về, rồi xoay người đưa lưng về phía anh.

"Vẫn còn giận?" Thời Dịch trực tiếp ôm cô từ phía sau, hạ thấp giọng nói bên tai cô: "Đáng về ghen tuông của cô nhóc nhà anh thật đáng yêu."

Ba con chó độc thân trong đội: !!!!!!! Chơi game thì chơi game, khoe ân ái cái gì!

Ngay sau đó Đinh Nhàn bị đồng đội lấy lý do "Trong game cấm ân ái" đá cô ra khỏi đội ngũ, yêu cầu cô giải quyết vấn đề tình cảm xong thì chơi game tiếp, hơn nữa, không được kích thích mấy người độc thân như họ nữa.

Đinh Nhàn: ...

Tình huống này lại rất hợp ý Thời Dịch, anh ôm cô, cười cười nhìn cô: "Đoán xem hôm nay anh đi đâu?"

"Em không thèm quan tâm anh đi đâu." Đinh Nhàn muốn tránh thoát khỏi cái ôm của anh, nhưng mới vừa cử động một cái đã bị người đàn ông ôm chặt hơn.

"Vài người trong khoa của anh cùng đi đến cửa hàng trang sức."

Đi chung với Từ Hoàn Chi?

Ý nghĩ này vừa mới hiện ra, trong lòng Đinh Nhàn càng chua hơn, kéo kéo tay anh: "Anh buông ra."

Thời Dịch thuận thế nắm lấy: "Anh có mua một thứ cho em."

"Không cần."

Đinh Nhàn muốn rút tay ra nhưng bị người đàn ông cầm chặt hơn.

"Thật sự không cần?" Anh đang nghịch ngón tay cô, từng ngón một, vô cùng nhỏ nhắn, lại trắng nõn.

"Không cần."

"Vậy anh cho người khác à."

"Ai thèm."

Vừa dứt lời, cô liền phát giác ra ngón tay chợt lạnh, cúi đầu nhìn thì thấy người đàn ông đang đeo một chiếc nhẫn vào ngón áp út của cô!

Tim nhất thời đập chậm nửa nhịp, ngay sau đó thành thịch thịch thịch, mãnh liệt đập liên hồi, giống như giầy tiếp theo sẽ bay luôn ra ngoài vậy.

Nhìn cô như vậy, trong lòng Thời Dịch vô cùng vui vẻ, nhưng ngoài miệng vẫn lạnh nhạt: "Nó nhỏ quá cho người khác cũng không đeo vừa, hay là em cứ đeo đi."

Một lúc lâu sau Đinh Nhàn mới phản ứng được, nhìn về phía chiếc nhẫn trên tay mình một cái, càng nhìn càng vui mà, cô cảm giác như mình đang mơ vậy, cô làm gì cũng không nghĩ ra Thời Dịch mua nhẫn cho mình.

"Anh Thời Dịch, anh mua lúc nào?!"

"Sau khi anh tan làm." Hai ngày rồi không thấy cô, khiến anh nhớ vô cùng, anh cọ nhẹ cổ cô, tham luyến ngửi mùi hương trên người cô.

Đinh Nhàn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi: "Anh đang cầu hôn với em sao?"

Thời Dịch: "Anh không vội, trước tiên em hãy hoàn thành việc học tập của mình rồi hãy nói đến việc kết hôn."

"Em gấp." Đinh Nhàn lại cúi đầu nhìn chằm chằm chiếc nhẫn: "Bây giờ sinh viên kết hôn rất bình thường."

Thời Dịch bật cười, cọ cọ mũi cô: "Có gấp đi chẳng nữa cũng phải chờ đến năm sau."

"Biết rồi."

Vốn cũng không gấp như vậy, anh tặng cô một chiếc nhẫn đã khiến cô không khống chế được trái tim mình rồi.

Đinh Nhàn xoay xoay chiếc nhẫn hai vòng, phát hiện nó rất vừa vặn, đột nhiên nhớ ra mấy ngày nay người đàn ông này thỉnh thoảng sẽ đùa nghịch bàn tay cô, thì ra anh đã có chủ ý này từ lâu.

Thời Dịch hỏi cô: "Có thích không?"

"Thích!"

Đinh Nhàn thật sự thích đến không buông tay được, còn để lên môi hôn một cái, Thời Dịch nhìn cô như vậy thì miệng cười vui vẻ, xoa đầu cô sau đó cúi đầu hôn cô.

Tâm tình cô gái nhỏ đang rất tốt nên cũng hôn đáp lại anh, đôi môi mềm mại ma sát, cái lưỡi đinh hương quấn lấy anh, Thời Dịch bị kích thích hơi giật mình, rồi trực tiếp áp người lên sofa, vừa muốn cởi nút áo cô chợt động tác của cô ngừng lại: "Chờ một chút."

Đinh Nhàn nhìn anh, hỏi: "Anh và Từ Hoàn Chi cùng nhau chọn cái này hả?"

Thời Dịch không ngờ cô còn khúc mắc với chuyện này, anh đưa tay ra sửa tóc cô lại: "Anh tự chọn."

"Gạt người." Đinh Nhàn không hề tin tưởng anh, bĩu môi: "Trong điện thoại em có nghe được, cô ta còn hỏi anh."

Cô ho nhẹ một tiếng rồi nhại theo giọng của Từ Hoàn Chi: "Thời Dịch, anh nhìn mẫu này được không?"

Đinh Nhàn nắm lỗ tai anh, thật sự rất giống một người vợ ghen tuông, "Em không hề nói sai, cô ta đã hỏi anh như vậy đúng không?"

"Khoan đã." Thời Dịch kéo tay cô xuống, "Ngoài anh ra còn có ba người khác đi chung nữa."

Về chuyện chiếc nhẫn này anh đã nghĩ từ hai ngày trước, cưới cô vào cửa là chuyện sớm muộn, không bằng để cô yên tâm một chút, tránh cho cô suy nghĩ lung tung cả ngày, lo lắng anh không cần cô.

Nhưng người như Thời Dịch đối với chuyện mua đồ trang sức không có hiểu biết gì, có chút lo lắng lờ như tự chọn mà cô gái nhỏ không thích thì sao, nên khi tan làm anh có tra trên mạng vài kiểu, muốn dẫn cô đi mua, kết quả không cẩn thận bị bác sĩ Triệu đi vào nhìn thấy, lần này không thể gạt được, qua cái miệng rộng của anh ta thì khoảng mười phút sau Từ Hoàn Chi đã biết, hai người đó một hai phải đi theo anh, anh cũng không thể làm gì khác.

Nhưng mà chiếc nhẫn này đúng là Thời Dịch tự chọn thật, nhìn những cái khác một lúc lâu vẫn không hài lòng, chợt liếc mắt một cái thì thấy nó, lúc đó cảm thấy ngón tay cô vừa nhỏ vừa thon dài, lại trắng nữa, khi đeo vào nhất định sẽ rất đẹp, và sự thật đã đúng như dự đoán.

Thấy cô gái nhỏ đang bĩu môi giận đối với anh, Thời Dịch nhẹ giọng dụ dỗ: "Cô ta cũng là đồng nghiệp với anh, người ta kiên quyết đi theo anh cũng không thể đuổi đi được, lần trước những lời cô ta nói ở nhà mình em cũng đã nghe rồi, còn anh có thái độ gì với cô ta em cũng biết, sau đó nữa cô ta có tìm anh nói chuyện một lần, ý là thật lòng chúc phúc cho chúng ta, sau này chỉ xem anh như bạn bè, anh cũng đối xử với cô ta như những người đồng nghiệp khác, hai

người đã nói rõ, cũng không có ở riêng với nhau, nếu anh làm quá mức sẽ khiến sau này khó tránh khỏi lúng túng."

Người đàn ông nói một tràng dài, cũng không biết trong lòng cô nghe ra ý gì, anh không khỏi giải thích nhiều hơn, sợ cô không hiểu ý mình, lại nói tiếp: "Đình Nhàn, nếu anh đã chọn em thì trong lòng cũng chỉ có một mình em mà thôi."

Đình Nhàn cũng biết mình đã suy nghĩ nhiều, nếu Từ Hoàn Chi thật sự muốn có cái gì đó với anh thì làm gì đến lượt cô, người đàn ông nói với cô những lời chân thành như vậy, thật sự rất cảm động, cô ngửa đầu hôn anh, "Anh Thời Dịch, trong lòng em cũng chỉ có một mình anh."

Thời Dịch cong môi cười: "Làm chút chuyện chính sự chứ?"

"Chuyện gì hả?" Đình Nhàn làm bộ nghe không hiểu.

Người đàn ông chui đầu vào trong áo đến trước ngực cô, Đình Nhàn vỗ vai anh: "Quay về phòng."

Thời Dịch mút vào vai cái mới ôm người đi về phòng rồi ném lên giường.

Đình Nhàn đứng lên đang muốn cởi nút áo anh thì điện thoại bỗng vang lên, cô nhìn người đàn ông một cái, lui về sau mấy bước, trên mặt mang theo nụ cười hài hước: "Anh Thời Dịch, em muốn video call với Sợi Gừng."

"Không cho phép bắt máy." Thời Dịch đã cởi áo ra ném lên giường, chợt nhào đến bắt lấy chân cô.

Đình Nhàn hoảng sợ không ngừng nhảy lên, nhanh chóng lấy điện thoại rồi trượt một cái bắt máy.

"Ha ha, Đình Tiểu Nhàn, cậu không cần tỏ nữa à?" Giang Ti Kỳ đổi camera điện thoại ra phía trước rồi quay khung cảnh

bên ngoài, "Cậu nhìn xem bây giờ tớ đang ở đâu nào?"

Đình Nhàn nhìn sắc mặt người đàn ông, nhin cười, liếc mắt nhìn người trong điện thoại: "Đến lúc mấy giờ?"

Năm nay Giang Ti Kỳ phải đến nhà bà ngoại ăn tết, đã lên xe sáng ngày hôm qua.

Thời Dịch không biết làm sao đành đi vào phòng tắm.

Đình Nhàn nhìn bóng lưng anh, che miệng cười trộm.

Giang Ti Kỳ: "Đến đây lúc 5 giờ chiều, Nhàn Nhàn, cậu không biết đi xe vào ngày tết kinh khủng thế nào... Đợi đã, chiếc nhẫn trên tay cậu là sao hả?"

Đình Nhàn nhanh chóng giấu tay đi, nhưng đã không kịp rồi, Giang Ti Kỳ thấy rất rõ ràng, còn né tránh: "Trời ơi!!! Đình Tiểu Nhàn, cậu đang tàn sát chó độc thân đó!!! Cậu có thể để cho những con chó độc thân này sống sót không hả!!!"

Giang Ti Kỳ bên kia nói liên tục mấy lần trời ơi, "Kiếp trước cậu đã làm chuyện gì tốt mà kiếp này lại tốt số như vậy, người ta 30 tuổi còn chưa có gì mà cậu mới vừa 19 tuổi đã xác định việc quan trọng nhất đời người rồi."

"Haiz, Đình Tiểu Nhàn, có phải cậu định năm sau kết hôn không, sau đó sinh con rồi làm bà chủ gia đình à?"

Đình Nhàn: "Sao thế chứ! Tớ còn chưa tốt nghiệp đại học đâu! Cậu đừng nói bậy!"

"Theo tốc độ phát triển của hai người các cậu thì rất có thể đấy."

Mới yêu nhau vài tháng, nhẫn cũng đã mua, còn có cái gì không thể chứ.

Đình Nhàn liếc nhìn phòng tắm, nói: "Có thể sẽ kết hôn nhưng không sinh con nhanh như vậy đâu."

Cảm giác dường như cô quá vội vàng, gặp người lớn cũng là chuyện bất ngờ, trong lúc vô tình để cho cha mẹ anh biết hai người đang ở chung, trong việc phát sinh quan hệ anh vẫn luôn khắc chế, nhưng cô lại thể hiện sự chủ động hơn, kết hôn cũng là cô nói ra khỏi miệng trước, còn thỉnh thoảng hỏi anh có đồng ý không, thật sự hai người phát triển rất nhanh, từ xác định quan hệ cho đến khi gặp người lớn, đến việc phát triển từng bước, rồi sống chung dường như rất giống người yêu đã yêu nhau nhiều năm trải qua cuộc sống gia đình ngọt ngào bình yên, nhưng sự thật chỉ mới trôi qua vài tháng.

Nhưng mọi chuyện hết thảy đều rất tự nhiên, giống như nó vốn là như vậy, cô cũng không biết việc mình gấp gáp xác định mối quan hệ hai người chắc chắn thêm có tạo áp lực lớn gì cho anh không?

Đêm đó hai người cùng nhau nói về chuyện tương lai, cô nghe ra được anh hy vọng cô có thể tốt nghiệp ra ngoài làm việc, làm những việc mình muốn, không nên bởi vì chuyện kết hôn sinh con mà từ bỏ ước mơ của mình, thật ra Đình Nhàn cũng có ý nghĩ như vậy, còn quá sớm để sinh con, cô lại quá trẻ tuổi, cô cảm thấy bất lực, sợ mình sẽ không làm một người mẹ tốt được, cô hy vọng đến khi mình thật sự trưởng thành, chuẩn bị xong trách nhiệm để chăm sóc một đứa bé thì lúc đó mới sinh con.

"Giáo sư Thời sang năm cũng 30 tuổi rồi, cha mẹ thầy ấy có thúc giục cậu không?"

"Chắc không."

Trước kia Đình Nhàn cũng lo lắng vấn đề này, nhưng mà khi ở gần cô có thể cảm giác được, bác trai bác gái đều là người

thấu tình đạt lý, không đến mức vội vàng muốn cháu mà khiến cô ngay cả tốt nghiệp đại học cũng không xong.

Hai người tán gẫu thêm mấy câu nữa mới tắt máy, Đinh Nhàn cởi áo ra đi vào phòng tắm, "Anh Thời Dịch!"

Người nào đó còn cố tỏ ra kiêu ngạo: "Không phải muốn nói chuyện video call với bạn à? Đi vào làm gì?"

"Anh Thời Dịch, anh không nên tức giận." Cô cười nói: "Em giúp anh tắm."

Người đàn ông liếc cô một cái, rất tự nhiên tiếp tục tắm.

"Không để ý đến em? Không để ý đến em thì em đi ra ngoài, dù sao người nào đó cũng không cần."

Đinh Nhàn giả vờ đi ra ngoài nhưng mới bước một bước đã bị người ta ôm lấy từ phía sau, nụ hôn nóng bỏng rơi vào cổ cô, tiếp đó người đàn ông thấp giọng nói: "Nhẫn cũng đã đeo, còn chạy đi đâu."

Chương 47

Từ phòng tắm đi ra mà Đinh Nhàn vẫn còn nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, cười ngốc, cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ, cởi ra, cô nhìn hết tất cả những họa tiết trên đó, chợt cô phát hiện phía bên trong của chiếc nhẫn có khắc một từ tiếng anh: LOVE.

Vô cùng ngạc nhiên và hạnh phúc, cô vội vàng hỏi người bên cạnh: "Anh Thời Dịch, cái này có phải anh đặc biệt bảo bọn họ khắc không hả?"

"Không phải, lúc mua đã có sẵn."

Thời Dịch cầm máy sấy tóc lên, ngồi ở mép giường, Đinh Nhàn rất tự giác ngồi lên đùi anh, người đàn ông mở máy sấy tóc, ngón tay luồn trong tóc cô nhẹ nhàng chuyển động, kích thích trái tim cô.

"Hi hi, em quên." Đinh Nhàn nhìn anh một cái, rồi lại chuyển ánh mắt về chiếc nhẫn, "Nhìn rất đẹp, nhất định là vì em mà làm rồi."

Cô gái nhỏ thật dễ thỏa mãn.

Thời Dịch bị cô lây niềm vui sang, vẻ mặt vui vẻ, trong con người lúc này đầy dịu dàng, anh chuyên tâm sấy tóc cho cô, tóc cô dài như một dòng thác, quấn chặt trái tim anh.

Mười mấy phút sau anh đặt máy sấy tóc xuống, Đinh Nhàn vẫn còn ngẩn nhìn chiếc nhẫn không rời mắt, làm cách nào cũng không dời đi sự chú ý được.

Anh nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn xuống.

Trán, lông mày, đôi mắt, sống mũi, cuối cùng chạm vào đôi môi nhỏ nhắn, mềm mại, luôn mang theo nụ cười kia.

Tỉ mỉ, ôn nhu lưu luyến.

Tất cả tình cảm dịu dàng của anh chỉ thuộc về cô...

Nụ hôn nóng bỏng kết thúc, anh nhìn cô chăm chú, trong con người như có ngàn vạn vì sao, "Chờ đến lúc kết hôn, sẽ mua cho em một cái nữa."

Hình như Lục Trác có một người bạn làm thiết kế trang sức.

"Cái này thật sự rất đẹp rồi." Đinh Nhàn chớp mắt mấy cái, lại hôn lên đó một cái nữa, "Anh Thời Dịch, em vô cùng vô cùng thích."

Thời Dịch đưa tay ra nắm lấy bàn tay trái của cô, rồi chậm rãi đeo vào, "Không được cởi ra, phải luôn đeo bên người để tránh kẻ khác thương nhớ nha đầu nhà anh."

"Đây mới chính là mục đích thực sự của anh." Đinh Nhàn đứng dậy, đưa tay ra xoa xoa má anh, "Đúng là một tên xấu xa."

Thời Dịch kéo tay cô xuống, nhéo mũi cô một cái: "Nếu anh còn không mua nhẫn sợ là có một cô gái nhỏ sẽ khóc nhè cho xem."

Đinh Nhàn trừng mắt với anh: "Ai khóc nhè?"

Thời Dịch cười cười, ôm cô vào trong ngực, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, trong mũi là mùi hương sữa tắm thoang thoang trên người cô, cảm giác này vừa ấm áp vừa thư thái, anh nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng nói: "Đinh Nhàn, em có biết cha mẹ anh đi lính chừng khi nào không?"

Đình Nhàn không chút suy nghĩ nói: "Lúc kết hôn."

"..."

"Hai người họ là tự do yêu đương, hai nhà lại có sự chênh lệch giàu nghèo khá lớn, lúc đó cha mẹ hai bên đều phản đối, ông nội anh cảm thấy cha anh điên rồi, không thể đem công việc quan trọng của công ty giao cho mẹ anh được, còn ông ngoại anh thì cho rằng cha anh không đứng đắn, giống như những đại thiếu gia nhà giàu khác thích vung tiền chơi phụ nữ, có làm thế nào cũng không đưa hộ khẩu ra." Thời Dịch hơi dừng lại rồi hỏi cô: "Em đoán xem sau đó sẽ thế nào?"

Chuyện này sao lại giống như trong tiểu thuyết thế.

Thời Dịch cười khẽ: "Khi đó bọn họ yêu nhau hơi điên cuồng một tí, bất luận là ai phản đối cũng không ảnh hưởng đến hai người họ, ban ngày làm việc, buổi tối hẹn hò, dường như mỗi ngày đều dính chung một chỗ, cho đến ba tháng sau, hai người chụp ảnh cưới, tuyên bố với tất cả bạn bè rằng hai người họ đã kết hôn, còn đi du lịch trăng mật, các trưởng bối cũng bối rối theo, ông ngoại anh nhìn thấy sự tình đã như thế này nên không phản đối nữa, luôn chờ mẹ anh tìm ông ấy hỏi về hộ khẩu, kết quả mẹ anh không hề hỏi, chuyện này kéo dài đến tận khi anh ra đời, vào lúc này hai người họ mới đột nhiên nhớ ra hai người vẫn chưa đi lĩnh chứng, nên vội vàng lấy sổ hộ khẩu đến cục dân chính."

Đình Nhàn có chút kinh ngạc, việc đi lĩnh chứng là một việc vô cùng lớn mà họ lại có thể quên được.

Thời Dịch lại nói: "Mẹ anh là người có lòng tự ái rất lớn, vì muốn ông nội chấp nhận bà mà bà đã vô cùng cố gắng, bận rộn hơn nên quên mất luôn chuyện này, đến mức cha anh đề cập mấy lần đều nghe mẹ anh nói chờ một chút, chờ người lớn hai nhà công nhận thì đi lĩnh chứng cũng không

muộn, kết quả sống bên nhau khá lâu, vì thế hai người quên mất."

"Khi còn bé mẹ anh đã nói cho anh nghe những chuyện này, lúc đó anh còn hỏi bà ấy vì sao lại quên, bà nói khi hai người trở thành người quan trọng nhất của đối phương, người thân thiết nhất, mà loại quan hệ này thì tình cảm mới là chủ yếu, một tờ giấy chứng nhận cũng không thể đại diện được điều gì."

Khương Ngã và Thời Hoàn Thâm sống với nhau nhiều năm rồi, ồn ào ầm ĩ lớn nhỏ gì đều có nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc ly hôn.

Giấy chứng nhận kết hôn, đúng là có ý nghĩa rất đặc biệt, nó giống như một tờ giấy chứng nhận được quốc gia cho phép, đồng nghĩa với việc thông báo cho tất cả mọi người biết bọn họ chính là vợ chồng, nhưng nếu hai người không thể bên nhau dài lâu thì kết hôn ra sao, có con như thế nào, muốn ly hôn, cuối cùng vẫn sẽ ly hôn, muốn ở cạnh nhau, dù có muôn vàn khó khăn vẫn cũng sẽ cùng nhau vượt qua.

Thời Dịch nói nhiều như vậy thật ra ý muốn nói cho cô gái nhỏ nghe, kết hôn không cần phải vội vàng, tình cảm mới là quan trọng nhất, tình cảm có vững chắc thì những cái khác không là vấn đề gì cả.

Đình Nhàn nghe anh kể xong, cũng hiểu được ý của anh muốn nói, thật ra thì Thời Dịch vẫn luôn muốn kết hôn với cô, còn mua nhẫn để cô an tâm nữa.

"Anh Thời Dịch, em thật sự rất muốn nghe câu chuyện tình yêu của bác trai và bác gái."

"Ngày kia bọn họ về rồi, để mẹ anh là người trong cuộc nói cho em nghe."

"Được." Đinh Nhàn nghịch bàn tay của anh, đan ngón tay mình và ngón tay anh lại với nhau, tay của anh lớn hơn cô rất nhiều, "Anh Thời Dịch, sắp hết năm rồi đó."

Cô ngửa đầu nhìn anh: "Em có được lì xì không?"

Thời Dịch cười cô: "Lớn rồi còn đòi tiền lì xì."

Đinh Nhàn hơi rủ mắt: "Lúc bé em chưa từng được nhận."

Khi còn bé, mỗi khi đến cuối năm cô sẽ nghe bạn học bên cạnh nói đến chuyện tiền lì xì, họ đều oán trách vì tiền lì xì đều bị cha mẹ tịch thu, cha mẹ các bạn ấy nói chỉ giữ giúp họ, nhưng qua bao nhiêu năm rồi vẫn chưa đưa cho họ, có người nói cha mẹ còn làm cho mình một tấm thẻ, bên trong chính là tiền lì xì từ khi còn bé của bạn ấy, chờ bạn ấy lớn lên, tự mình có thể chi tiêu hợp lý sẽ đưa cho bạn ấy, có người thì vô cùng đặc ý, họ hàng cho tiền lì xì đều tự mình giữ lấy, không chỉ có vậy, cha mẹ cũng sẽ cho họ tiền lì xì, số tiền đó nhiều hơn nửa năm tiền tiêu vặt nữa, mỗi khi nghe thấy chuyện này Đinh Nhàn chỉ im lặng cúi đầu, không biết cô nghĩ gì.

Năm mới, đối với cô mà nói không có gì đặc biệt cả.

Nhận ra được cô gái nhỏ đang buồn, Thời Dịch hôn chóp mũi cô, nhẹ giọng dỗ dành: "Anh cho em, sau này mỗi năm anh đều sẽ cho cô nhóc nhà anh một bao lì xì thật to."

"Thật ạ!"

Đôi mắt Đinh Nhàn sáng lên, nhìn thẳng tắp vào anh.

Thời Dịch cười gật đầu.

Cô gái nhỏ ôm mặt anh, rồi hôn lên đó một cái thật vang, đôi môi của cô giống như một mồi lửa, anh không nhận được

giữ gáy cô lại rồi hôn lên đó.

Thân thiết một hồi, Thời Dịch ngồi ở đầu giường đọc sách, Đinh Nhàn thì nằm trong ngực anh nghịch điện thoại, bỗng nhiên ánh mắt lóe lên một cái, kéo tay của người đàn ông rồi chụp một tấm, tiếp tục đi kích thích con chó độc thân nào đó.

Đinh Nhàn: [Đói không?]

Giang Ti Kỳ nhận được tin nhắn này còn có chút mơ màng, trong đầu đang nghi ngờ sao bạn thân của mình lại biết mình chưa ăn hay thế, nên nhanh chóng nhắn lại: [Đang chờ cậu ta, còn chưa ăn nữa, sắp chết đói rồi! [Phát điên] [Phát điên]]

Đinh Nhàn cong môi cười một cái rồi gửi tấm ảnh mới chụp qua: [Bản nâng cấp của thức ăn cho chó đây, từ từ thưởng thức nhé, không ăn no vẫn còn nữa.]

Sợ Gì: [Trời ơi!!! Đinh Tiểu Nhàn, cậu không phải là người mà, lại đi ngược cẩu độc thân, tớ muốn tuyệt giao với cậu!!!!]

Đinh Nhàn cầm điện thoại cười không ngừng, Thời Dịch nhìn cô một cái, không nhịn được hỏi: "Có chuyện gì mà cười như vậy?"

Đinh Nhàn vừa định mở miệng thì điện thoại lại vang lên.

Sợ Gì: [Đinh Tiểu Nhàn, vừa rồi trong nhóm chat tớ thấy có người nói tuyệt rồi rồi kìa, cậu mau mở cửa sổ ra nhìn đi, chụp cho tớ vài tấm xem với.]

Đinh Nhàn đọc xong tin nhắn này liền nhanh chóng xoay người đứng dậy, giọng nói đầy kinh ngạc và vui mừng: "Oa, anh Thời Dịch, tuyệt rồi rồi này!"

Đình Nhàn mở cửa sổ ra, có bông tuyết theo gió bay vào trúng mặt cô, lạnh buốt, cô đưa tay ra ngoài hứng lấy rồi lấy qua nhìn gần một chút, nhưng mấy giây sau nó đã tan thành giọt nước.

"Anh Thời Dịch, em muốn ra ngoài chơi."

Thời Dịch cầm áo khoác phủ lên người cô, sờ tay cô một cái: "Đừng đi ra ngoài, bây giờ lạnh lắm."

"Không, em muốn ra ngoài chơi cơ."

Thời Dịch không có biện pháp nào với cô, xoay người cầm quần áo, chớp mắt một cái, cô gái nhỏ lại chạy đến sân thượng bên kia, nhìn bông tuyết bay đầy trời thì cực kỳ vui vẻ, hô to về phía anh: "Anh Thời Dịch, anh nhanh lên đi! Một trận tuyết rất lớn, siêu cấp đẹp luôn!"

Chương 48

Mang giày xong, Đinh Nhàn liền kéo tay Thời Dịch chạy nhanh xuống lầu, cũng không biết tuyết đã bắt đầu rơi từ khi nào, vào lúc này trên mặt đất đã phủ một lớp tuyết trắng, bước chân lên đó còn in lại dấu chân mờ nhạt.

Đinh Nhàn ngửa đầu nhìn trời, từng mảnh bông tuyết bay bay vô cùng lãng mạn. Cô há miệng ra liền có rất nhiều bông tuyết rơi vào trong miệng cô, lạnh băng khiến cô giật mình.

Quay đầu liếc nhìn người sau lưng, nghịch ngợm le lưỡi một cái, rồi ngồi xuống nắn tuyết chơi.

Thời Dịch đứng cạnh cô, nhìn cô gái nhỏ làm ra hành động ngốc nghếch như vậy, vừa buồn cười vừa đau lòng, anh khom người kéo cô lên, chợt bị cô gái nhỏ ném một nắm tuyết lên người.

Sợ anh phản kích, Đinh Nhàn nhanh chân bỏ chạy, vừa chạy vừa nhảy, kết quả không chú ý khiến cả người ngã nhào trên mặt đất, một trận lạnh thấu xương ập đến, cô còn chưa kịp phản ứng đã được một người nhắc lên.

Thời Dịch phủi phủi tuyết trên người cô, hai tay chà xát mặt cô: "Có lạnh không?"

Đinh Nhàn: "Lạnh~", nhìn mặt đất đầy tuyết, có chút phẫn khích, "Không biết tuyết này rơi bao lâu, nếu tối nay vẫn không ngừng rơi thì ngày mai có thể nặn người tuyết rồi."

Gương mặt cô gái nhỏ bị lạnh đến đỏ bừng, tay cũng bị lạnh theo, Thời Dịch cởi áo khoác của mình ra khoác thêm lên người cô, hận không thể gói cô lại thành một cái bánh chưng.

Đình Nhàn thấy trên người anh chỉ mặc một cái áo len mỏng, vội nói: "Anh Thời Dịch, em không lạnh."

Vừa nói, cô vừa định cởi áo khoác ra nhưng Thời Dịch lại sờ lỗ tai hồng hồng của cô: "Muốn chơi tiếp thì mặc vào cho anh, nếu không thì về nhà ngay."

Nghe được giọng điệu ra lệnh của anh, cô cười hì hì một cái, nhón chân lên, hai tay áp vào má anh, "Anh Thời Dịch, anh rất khỏe và đẹp trai, em thật sự rất muốn hôn anh một cái."

Anh hơi khom lưng, hai đôi môi gần trong gang tấc.

Khóe miệng người đàn ông hơi cong lên, thấp giọng nói: "Bất cứ lúc nào cũng được."

Cô gái nhỏ ngửa đầu, dán chính xác lên môi anh.

Bông tuyết rơi đầy trời, hai người đứng ôm nhau, người đàn ông cao lớn, cô gái trong ngực nhỏ bé, đèn đường kéo bóng họ dài ra, một cơn gió bất chợt thổi đến mang theo một trận lạnh lẽo khiến người ta run rẩy nhưng không cách nào thổi tan được sự nóng bỏng nơi đây...

Dĩ nhiên, người cố ý chạy ra đây xem tuyết rơi vào buổi tối cũng không chỉ có hai người họ, cách đó không xa có vài người trong tiểu khu thấy hình ảnh này, bàn tán sôi nổi.

"Ôi, kia không phải là giáo sư Thời à?"

"Nghe nói đã không còn dạy học nữa."

"Biết rồi, đây chỉ là thói quen khi gọi thôi."

"Cô bé kia là ai vậy?"

"Chắc là bạn gái anh ấy."

"Ôi ôi ôi, tôi không tin! Tôi không tin!"

"Đầu năm nay hình như họ đã ở chung rồi, tôi cũng đã gặp cô bé kia vài lần, rất giống sinh viên đại học."

"Tôi ở cùng tầng lầu với anh ấy, còn nghĩ gần quan được ban lộc, kết quả..." Người đó nhìn bóng dáng hai người đang thân mật cách đó không xa, vô cùng hâm mộ, vỗ đầu mình một cái: "Đáng lẽ ra tôi nên chủ động một chút."

"Không phải trước kia cậu nói đã chủ động tìm người nói chuyện rồi à, người ta cũng không thèm trả lời cậu nữa mà."

"Cậu đừng đâm vào chỗ đau của người khác được không."

Bỗng nhiên có người kêu lên một tiếng: "Trời ơi! Ôm hôn giữa trời tuyết kia!"

"Thật lãng mạn."

"Thấy như vậy tôi cũng muốn yêu đương."

"A a a a a! Bạn trai tôi đang ở đâu! Ông trời ơi, ông mau ban cho con một người bạn trai hoàn mỹ đi!!"

"Ông trời cũng không thèm để ý cậu đâu, chỉ muốn ném tuyết vào người cậu thôi."

"Mau chọc mù mắt tôi đi, hãy nói cho tôi biết người đó không phải giáo sư Thời đi!!"

"Có đâm mù thì cô cũng không phải là bạn gái người ta, cần gì phải làm vậy."

"..."

Nụ hôn dài bên kia cuối cùng cũng kết thúc, cô gái nhỏ tựa trên người người đàn ông thở hổn hển, Thời Dịch ôm chặt cô,

cười khể: "Thế chất kém quá."

Đình Nhàn trừng anh một cái, sờ môi bị anh hôn đến sưng đỏ, chờ khi lấy lại được sức lực thì lấy điện thoại ra đưa cho anh, "Chụp hình cho em đi."

Sau đó lùi về sau vài bước, đứng cạnh một thân cây, hơi nghiêng đầu bắt đầu tạo dáng.

Thời Dịch mở máy ảnh ra chụp cho cô mấy tấm, cô đến gần nhìn thử thì cau mày, bất mãn nói: "Sao lại chụp em trông tối như vậy."

Giống như người châu Phi vậy, răng trắng, xung quanh thì tối đen, người da đen cũng nên mời cô đi quảng cáo kem đánh răng được rồi.

Thời Dịch bình thường không có thói quen chụp ảnh, đối với phương diện này anh hoàn toàn không biết gì cả, chỉ thuận tay chụp mấy tấm, không ngờ bị cô chê đến như vậy, ngược lại anh cũng để ý thêm chút, "Trời tối."

"..."

Đình Nhàn liếc mắt, trực tiếp chuyển qua camera trước, kéo tay anh một cái, "Anh ngồi xổm xuống đi."

Thời Dịch ôm cô từ phía sau, đầu nhẹ nhàng đặt lên vai cô, Đình Nhàn tìm đúng góc độ chụp vài tấm, rồi vui vui vẽ vẽ post lên vòng bạn bè.

[Trận tuyết đầu tiên của năm nay. [Kèm theo 6 tấm hình]]

Hình hai người chụp chung được chọn cuối cùng, nhưng lại làm người ta chú ý nhất, bạn bè nhao nhao bày tỏ cảm xúc: Khoe ân ái.

Thời Dịch nhìn cô trả lời lại, khẽ cười nói: "Còn không về nhà sao?"

Đình Nhàn nhét điện thoại vào túi, xoay người lại, ngược đầu nói: "Anh ôm em về đi."

Thời Dịch nhéo nhéo khuôn mặt mồm mĩm của cô: "Quá nặng, không ôm nổi."

"Gạt người, rõ ràng em rất nhẹ."

Đình Nhàn trực tiếp nhảy lên ôm cổ anh, Thời Dịch khom người, ngay lúc cô không chú ý khẽ hôn một cái rồi ôm người lên.

Mọi người đứng vây xem cách đó không xa: Gâu gâu gâu, cầu lương này thật là thơm!

...

Mấy ngày tiếp theo Thời Dịch đều bận rộn, Thời Hoàn Thâm và Khương Ngã đến ngày về, Đình Nhàn vốn định đi ra sân bay đón họ, nhưng còn chưa kịp đi ra cửa đã nhận được điện thoại của Khương Ngã.

"Nhàn Nhàn, chúng ta đã tới dưới lầu rồi."

Đình Nhàn sửng sốt: "Nhanh vậy ạ!"

Khương Ngã cười cười, bà vì sợ cô chạy đi đón mới về sớm, không nói cho cô biết, rồi nói tiếp: "Nhàn Nhàn, mau thu dọn đồ rồi xuống đây cùng bác về nhà cũ."

"Vâng."

Hành lý tối hôm qua Đình Nhàn đã thu dọn xong, đóng kỹ cửa nẻo xong Đình Nhàn chạy xuống lầu.

Đến bãi đậu xe, Thời Hoàn Thâm liền bước ra, Đinh Nhàn ngoan ngoãn chào một tiếng: "Bác trai."

Thời Hoàn Thâm gật đầu một cái, nhận lấy vali hành lý từ tay cô, rồi mở cốp sau ra bỏ vào.

Khương Ngã mở cửa xe ra: "Đinh Nhàn, bên ngoài lạnh lắm mau vào trong này."

Đinh Nhàn vâng một tiếng rồi cười vui vẻ lên xe.

Khoảng thời gian này, hai người thường xuyên gọi video call cho nhau nên quen thuộc hơn rất nhiều, Thời Hoàn Thâm ngồi trước lái xe, hai người họ ngồi phía sau nói chuyện phiếm, bất tri bất giác đã đến nhà cũ.

Lái xe vào trong sân, ba người xuống xe, cùng nhau dọn đồ vào trong phòng.

Tòa nhà này thường xuyên được quét dọn, tuy đã lâu không có người ở nhưng rất sạch sẽ, Khương Ngã sửa sang lại đồ đạc một chút, rồi lấy ra một cái hộp hình chữ nhật đưa cho Đinh Nhàn, "Nhàn Nhàn, bác mang son môi về cho con này."

Đinh Nhàn nhìn hộp lớn trong tay, còn tưởng mình nghe lầm.

Khương Ngã thấy cô sững sờ thì nói: "Không biết con thích màu số mấy nên bác đã mua hết, con thích cái nào thì dùng cái đó."

Nhãn hiệu son môi này rất nổi tiếng, màu son không dễ mua, bà cố ý nhờ một người bạn kinh doanh bên mảng này mua hộ, hy vọng cô gái nhỏ sẽ thích.

Một giây trước Đinh Nhàn còn nghĩ là người bán chỉ đựng hộp to thôi, nghe lời này, cô mới phản ứng được, Khương Ngã đã mua hết tất cả các màu cho cô, hơi bối rối chớp chớp

mắt, lập tức có hơi mất tự nhiên, "Bác, bác gái, con không dùng nhiều vậy đâu, chỉ một cây là đủ rồi ạ."

"Đủ cái gì mà đủ, con gái mà, son môi vĩnh viễn cũng không ngại nhiều." Khương Ngã kéo tay cô: "Đi, bác dẫn con đi xem phòng của Thời Dịch."

Xuyên qua hành lang, lên lầu hai, mở cửa phòng ra, Đinh Nhàn liền ngây ngẩn cả người, căn phòng này đã được trang trí lại, hơn nữa còn hoàn toàn dựa theo sở thích mơ mộng của con gái, trên giường còn bày bốn con thú bông, trên vách tường đối diện có treo một tấm hình siêu lớn, chính là hình hai người chụp chung được đăng lên vòng bạn bè vào hai ngày trước.

"Thích không?" Khương Ngã đẩy mong chờ nhìn cô.

"Thích ạ." Đinh Nhàn gật đầu liên tục, cười híp cả mắt, "Bác gái, bác chuẩn bị lúc nào thế ạ?"

Khương Ngã nói: "Ngày đó nhìn thấy hình của hai đứa, cảm thấy đặc biệt yêu thích nên bác đã gửi cho dì Trương để bà ấy in hình ra treo trong phòng các con."

"Cảm ơn bác gái."

Đinh Nhàn phát hiện ra trên tủ đầu giường cũng có hình hai người, là lúc trước cô thừa dịp Thời Dịch ngủ mà chụp lén, trên đầu hai người có lỗ tai thỏ rất dễ thương.

Cô không khỏi cầm lên, đưa tay vuốt ve tấm hình, đột nhiên có loại cảm giác như mình đã được gả đi.

Bác trai bác gái căn bản không xem cô là người ngoài, mọi thứ đều rất tự nhiên, dường như cô đã là người nhà của họ vậy, bọn họ đối xử tốt với cô như con gái của mình.

Trước kia Đinh Nhân còn lo lắng sẽ không xử lý tốt mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, bây giờ nhìn lại, bà vô cùng quan tâm cô, chỉ cần nghĩ đến việc sau này sẽ ở chung với anh, sống trong một gia đình như vậy, cô liền có hy vọng tràn đầy với tương lai.

Cười ngây ngô một hồi, cô lấy di động ra gửi cho Thời Dịch một tin nhắn.

[Anh Thời Dịch, em đã dọn đến nhà cũ rồi, anh tan việc thì cứ về thẳng bên này nhé.]

Đoán chừng anh đang rất bận rộn nên chưa trả lời lại.

Đinh Nhân thuận tiện mở Wechat ra, phát hiện mình được tag rất nhiều trong nhóm tiểu khu.

Bởi vì bình thường tương đối sôi động, động một chút là gửi cả ngàn tin nhắn, cô cũng không nhìn qua, chỉ tắt thông báo đi, hôm nay bị tag nhiều vô cùng nên cô có hơi khó hiểu, ôm lòng hiếu kỳ mở ra, đập vào mắt là một tấm hình, cô phóng to ra xem thì chính là hình chụp cô và Thời Dịch ôm hôn dưới trời tuyết ngày hôm đó.

Chụp không chỉ một tấm mà còn mấy tấm nữa, còn có cả hình Thời Dịch ôm cô, đủ loại góc độ, mọi người cũng đang thảo luận về hai người.

Chủ nhà 1: Ngày hôm đó tuyết rơi tôi cũng nhìn thấy, hâm mộ vô cùng! Tôi bảo bạn trai ôm tôi thì anh ta chê tôi nặng, mẹ nó, thật muốn tát anh ta một cái!

Chủ nhà 2: Người đàn ông lạnh lùng khi yêu vào lại dịu dàng như vậy, trong mắt đầy cưng chiều, cũng sắp tràn ra ngoài luôn rồi.

Chủ nhà 3: Tôi đã thành fan CP* của hai người họ rồi, ngọt quá đi! (*Fan CP: Fan Couple.)

Chủ nhà 4: @Chủ nhà 3 Tôi cũng vậy, chiều cao chênh lệch, tuổi tác cũng chênh lệch nốt, siêu cấp đáng yêu!

Chủ nhà 5: Đây là bạn trai nhà người ta trong truyền thuyết.

Chủ nhà 6: Ha ha ha ha, các người nhìn lại mình đi, nhìn người ta cũng sắp rót cả nước dãi rồi.

Chủ nhà 7: @Gà chiên Đình Nhàn Hâm mộ các người, chị gái nhỏ ơi chị gái nhỏ, sau này có anh chàng giáo sư nào đẹp trai như vậy phải giới thiệu cho em trước nha~

Chủ nhà 8: @Chủ nhà 7 Em gái nhỏ ơi em gái nhỏ, tập trung học tập đi, không thể yêu sớm à nha~

Chủ nhà 9: Tôi đã trưởng thành rồi! Hơn nữa, nếu có bạn trai như giáo sư Thời thì còn sợ gì thành tích học tập sẽ bị tụt hạng chứ?

Chủ nhà 10: Ha ha ha ha ha, nói rất có đạo lý!

...

Tin nhắn nhảy ra quá nhiều, Đình Nhàn dường như không thể đọc hết, cô gái đầu một cái, bọn họ đang nổi tiếng trong tiểu khu đó sao???

Cô tải hình xuống, đang chuẩn bị gửi tin nhắn trong nhóm chọt điện thoại rung lên, hiện ra một tin nhắn.

Anh Thời Dịch: [Sắp có nhiệm vụ, mấy ngày này không thể về được, ngoan ngoãn ở nhà, sau khi kết thúc nhiệm vụ anh sẽ về.]

Chương 49

Đình Nhân thấy tin nhắn này thì sửng sốt một lúc lâu, không biết anh nói mấy ngày cụ thể là mấy ngày, vào đêm giao thừa có thể về được không?

Cô chưa từng cùng anh trải qua thời khắc năm mới đầu.

Điện thoại vẫn còn đang rung, trong nhóm không ngừng nhảy ra tin nhắn mới, cô hồi phục lại tinh thần, soạn một tin nhắn ngắn gửi đi.

[Vâng ạ, anh Thời Dịch, anh làm việc thật tốt nhé, em và hai bác ở nhà chờ anh *^^*]

Sau đó lại mở Wechat ra, kết quả chỉ mới thoát ra ít phút lại bị mọi người trên chọc một phen.

Chủ nhà 1: Đúng rồi, sau này hai người có kết hôn thì nhớ tổ chức ở tiểu khu nha, mọi người sẽ hỗ trợ cho, nhiều người thêm náo nhiệt, các người nhìn tôi đi, tổ chức ở tiểu khu, rời nhà lại gần, vô cùng thuận lợi.

Chủ nhà 2: Đúng vậy đúng vậy, hãy để cho một fan CP như tôi được ăn nhiều thức ăn cho chó đi, thật mong chờ ngày hai người tu thành chính quả!

Chủ nhà 3: Lần trước hôn lễ của đôi kia là do tôi trang trí, đã nghĩ ra rất nhiều phương án lãng mạn, ví như phía sau ghế ngồi sẽ được cột một trái bóng bay màu hồng, trong nháy mắt khi hai người tuyên thệ xong, mọi người sẽ cùng nhau tháo sợi dây ra, tất cả bóng bay sẽ bay lên trời, tạo thành một đại dương mênh mông màu hồng phấn. Đến lúc hai người kết hôn, tôi cũng có thể làm theo yêu cầu của người thân hai nhà.

Chủ nhà 4: Tôi có thể phụ trách việc chụp ảnh, hai người có thể xem thử ảnh mà tôi đã chụp, kỹ thuật có thể nói là tốt đó.

Chủ nhà 5: Con gái tôi đã 5 tuổi rồi, có thể làm hoa đồng cho hai người đó~

Chủ nhà 6: Con trai tôi 6 tuổi, cũng có thể làm hoa đồng nha~

...

Thường vào cuối năm sẽ có nhiều người kết hôn, vì những ngày này đều là ngày tốt, việc tổ chức hôn lễ ở tiểu khu đã không biết bắt đầu từ khi nào, năm nay Đinh Nhàn đã được nhìn thấy một vài hôn lễ được làm ở đây, còn có mấy vị hàng xóm quen thuộc đi hỗ trợ, bận rộn cả một ngày, rồi lại hào hứng mang một đồng kẹo cưới về nhà, lột ra nhét vào trong miệng Thời Dịch, nghiêng đầu hỏi anh ngọt không, người đàn ông cười một tiếng rồi bẹo má cô nói: "Không ngọt bằng em."

Anh bóp bóp mặt cô, lúc nhẹ lúc mạnh, nhưng không hề buông tay, Đinh Nhàn trả thù bóp lại mặt anh, rồi bóp mũi anh, sờ sờ miệng anh, còn xấu xa chọt chọt cổ anh.

Thời Dịch buông tay ra kéo người lại gần, nắm tay cô lên khẽ cắn, "Anh muốn ăn kẹo."

"Để em lột vỏ kẹo ra cho anh."

"Anh không nói đến cái này." Giọng Thời Dịch có chút khàn, quay người lại hôn môi cô: "Anh muốn ăn em."

Đinh Nhàn thì thầm: "Em cũng không phải kẹo đâu."

"Sao mà không phải hửm?" Thời Dịch cười, nói bên tai cô những lời đùa giỡn lưu manh.

Đình Nhân bị lời nói của anh làm mặt đỏ bừng lên, giơ tay lên muốn đánh người nhưng đã bị người đàn ông dễ dàng nắm lại, anh hỏi đầy dịu dàng: "Thật sự muốn làm hôn lễ như vậy?"

Cô nhất thời sửng sốt, nghĩ thầm người đàn ông này quá tinh ý, cô chưa nói gì anh đã nhìn thấu rồi.

Sợ anh chê cười mình vội vàng nên Đình Nhân nghiêng mặt qua, mạnh mẽ nói: "Ai muốn kết hôn chứ."

Thời Dịch cười khế, hôn lên má cô: "Nhanh thôi, chỉ còn 125 ngày nữa."

Cô ngẩn ra, lúc này mới nhận ra không chỉ cô gấp mà anh cũng gấp giống vậy, đếm từng ngày trôi qua.

...

Đình Nhân gửi một icon cười vui vẻ rồi thoát ra ngoài, cô cất điện thoại đi rồi xuống lầu. Mới vừa đi xuống tới cô đã nghe được một trận âm thanh ồn ào, ngay sau đó có một dì nhìn thấy cô, hơi sửng sốt vài giây sau đó nở nụ cười đi về phía cô, "Con chính là Nhân Nhân à."

Đình Nhân vừa mở miệng những người còn lại đã đồng loạt nhìn sang.

"Tiểu tử Thời Dịch kia được lắm, tìm được một cô bạn gái xinh đẹp thế này."

"Đứa nhỏ Thời Dịch này thật hiểu chuyện, còn dẫn về nhà, còn Lục Trác nhà chúng ta ngay cả bạn gái còn không có."

"Bà cũng đừng gấp, bà nhìn Thời Dịch đi, cũng độc thân nhiều năm, duyên phận đến có cản cũng không cản được, đến khi đó sẽ dẫn về ngay thôi."

Bị nhiều cặp mắt nhìn chằm chằm, Đinh Nhàn hơi ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, Khương Ngã dắt tay cô, giới thiệu từng người: "Nhàn Nhàn, đây là bác Lục, mẹ của Lục Trác."

"Đây là..."

Bây giờ Đinh Nhàn mới biết bọn họ đều ở gần đây, mấy nhà có quan hệ rất tốt, bình thường không thể gặp nhau chỉ có tết đến mới được tụ tập một lần, cô chào hỏi từng người một, dáng vẻ vô cùng ngoan ngoãn, khiến cho mấy người lớn ở đó đều yêu thích, rối rít khen ngợi, nói Thời Dịch có mắt rất tốt, tìm được một người bạn gái giỏi giang như vậy.

Sau bữa tối, Đinh Nhàn rảnh rỗi hàn thuyên với mọi người một lúc mới trở về phòng, rửa mặt xong cô làm ổ trên giường chơi điện thoại, lướt nhìn vòng bạn bè một lượt, đang lúc muốn thoát ra chợt nhìn thấy một tin trên Wechat: Mấy ngày nay tuyết đều rơi liên tục, nên dẫn đến việc sạt lở, hiện tại thôn Khư Ngân huyện E bị sạt lở vô cùng nghiêm trọng, các quân nhân và đội cứu viện có mặt tại hiện trường đang tiến hành tìm kiếm và cứu nạn.

Mí mắt Đinh Nhàn không ngừng giật, cô nhấn vào đọc bảng tin này một lượt, lại nhìn tin nhắn Thời Dịch gửi cho cô, càng nhìn lòng càng hoảng hốt.

Anh nói sắp tới có nhiệm vụ, có phải là đi cứu viện hay không?

Cô lại tìm kiếm tin tức một chút, nơi bị sạt lở là ở một vùng quê xa xôi, địa hình nơi đó khá nguy hiểm, tuyết vẫn còn rơi,

mặc dù đã rơi nhỏ đi nhiều nhưng vẫn sẽ tạo ra ảnh hưởng nhất định.

Đình Nhân mở một video quay cảnh sạt lở, thấy sợ hãi vô cùng, cảm giác hít thở không thông ập đến, khó khăn lắm mới đè nén lo âu trong lòng xuống, vừa nhắm mắt liền thấy những hình ảnh đáng sợ mới xem.

Giang Ti Kỳ gửi tin nhắn đến rủ cô cùng chơi game, nhưng cô đã không còn chút tâm tình nào để chơi nữa, ngón tay run rẩy gửi đi mấy chữ: [Sợ Gì, cậu nói xem nhân viên cứu hộ ở khu vực thiên tai sẽ không xảy ra điều gì bất ngờ đúng không?]

Sợ Gì: [Cái này khó mà nói được, khu vực thiên tai sẽ không đoán được phát sinh cái gì đâu, trận động đất năm ngoái lúc phát sinh dư chấn cũng có bác sĩ bị đá rơi trúng bị thương, đài truyền hình có nói qua đó, hình như hôn mê hai ngày mới tỉnh.]

Sợ Gì có chút hiếu kỳ: [Đúng rồi, sao đột nhiên cậu lại hỏi vấn đề này thế?]

Suy nghĩ của Đình Nhân vẫn còn quanh quẩn trong tin nhắn vừa rồi của Giang Ti Kỳ, vị bác sĩ đó cô có biết, là đồng nghiệp của Thời Dịch, thiếu chút nữa đá đã rơi trúng đầu anh ta, vào lúc nguy cấp may mà anh ta phản ứng nhanh nên đá đập trúng ngực, ngất xỉu tại chỗ.

Đình Nhân vỗ vỗ mặt mình, không để bản thân suy nghĩ lung tung nữa, qua hai phút mới trả lời tin nhắn của Giang Ti Kỳ: [Thôn Khư Ngân huyện E xảy ra sạt lở, mà trùng khớp Thời Dịch lại nói anh có nhiệm vụ, mấy ngày nay không về được, không biết có phải đến đó cứu viện không.]

Giang Ti Kỳ không biết chuyện này, nên lên mạng tìm hiểu một chút, rồi sau đó nhìn lại tin nhắn mà mình đã gửi đi, hận

không thể vả cái miệng rộng của mình một cái, vội vàng an ủi: [Nhàn Nhàn, cậu yên tâm đi, giáo sư Thời sẽ không có chuyện gì đâu, bọn họ đều là người đã được huấn luyện chuyên nghiệp, hơn nữa sạt lở và động đất không giống nhau, tuyết bên đó cũng có dấu hiệu sắp ngừng rơi rồi, sẽ không có gì bất ngờ xảy ra đâu, cậu đừng nghĩ lung tung, nghỉ ngơi sớm đi, giáo sư Thời làm xong nhiệm vụ sẽ quay về đón năm mới với cậu.]

Đình Nhàn trả lời lại cô ấy: [Biết rồi, cậu cũng nghỉ ngơi sớm chút.]

Tuy nói như vậy nhưng làm sao có thể không nghĩ được, làm sao không lo lắng cho được.

Ném đi động qua một bên, cô vui cả người vào trong chăn, cả đêm mất ngủ, lăn qua lộn lại không làm sao đi vào giấc ngủ được, ngày hôm sau thức dậy hai mắt thâm đen, Khương Ngã vừa nhìn thấy thì vô cùng đau lòng: "Nhàn Nhàn, con sao vậy? Tối qua ngủ không ngon à?"

Đình Nhàn xoa xoa đôi mắt đau nhức, nói: "Con bị lạ giường."

Khương Ngã nghe vậy liền nói: "Ăn sáng xong thì ngủ thêm đi, trước kia bác cũng bị lạ giường, lâu lắm mới tập thành thói quen được."

Đình Nhàn ngồi trước bàn ăn, ăn cháo bát bảo, nhưng lại cảm thấy không có vị gì cả.

Buổi sáng Thời Hoàn Thâm có thói quen đọc báo, ông ấy đeo kính, nhìn vào mục nào đó, chân mày hơi nhíu lại, Khương Ngã gọi ông: "Đừng đọc nữa, ăn sáng trước đi."

"Ở thôn Khư Ngân xảy ra sạt lở vào ngày hôm qua, vô cùng nghiêm trọng." Thời Hoàn Thâm hơi dừng một chút, bỗng

nhiên nghĩ đến điều gì, "Tối qua Thời Dịch không về, có phải đã đi tới khu thiên tai rồi không?"

Khương Ngã đoạt lấy báo từ trong tay ông ấy, đọc qua một lần, không khỏi nhú mi.

Bà biết tính chất công việc của con trai mình, tối hôm qua không về nhà, hai vợ chồng bà cũng không nghĩ gì nhiều, hiện tại lại xảy ra chuyện này nên khó tránh khỏi sẽ liên hệ hai chuyện này với nhau.

Nghe vậy, Đinh Nhàn ngẩng đầu lên nói: "Ngày hôm qua anh ấy có nhắn tin cho con, nói là ở bệnh viện xảy ra chút chuyện, phải trực đêm không về được."

Lúc trước Thời Dịch có nói, lúc anh tham gia cứu viện thường sẽ gạt người nhà, tránh bọn họ phải lo lắng.

"Ở khu thiên tai cũng được, ở bệnh viện cũng được, đây vốn là công việc của nó." Thời Hoành Thâm đứng dậy ngồi xuống bàn ăn, "Nó đã lựa chọn việc này thì phải làm thật tốt, chúng ta đều là người thân của nó nên phải cho nó một sự ủng hộ lớn nhất."

"Đã gần tết rồi sao lại xảy ra chuyện này chứ." Khương Ngã cầm đũa lên, nhưng cũng không có khẩu vị gì.

Bà chỉ có một đứa con trai, nói không lo lắng là giả, những năm gần đây, mỗi khi anh tham gia cứu viện, bọn họ đều ăn không ngon ngủ không yên, nhưng khi nghĩ đến việc anh cứu giúp người dân ở nơi xảy ra thiên tai, thân là cha mẹ, bọn họ đều cảm thấy tự hào vì anh.

Ăn sáng xong, Đinh Nhàn đi về phòng, mặt mày đều ủ dột, nắm chặt điện thoại trong tay, nhưng không dám gọi điện cho anh, sợ làm trễ nải công việc của anh.

Không nhận được lại tiếp tục tìm kiếm tin tức về thôn Khu
Ngân, lòng cô đều đặt ở nơi đó, đồng thời cũng ích kỷ hy
vọng anh có thể bình an vô sự, cô sẽ luôn chờ anh, chờ anh
về.

Anh đã nói sang năm mới sẽ cưới cô vào cửa mà.

Chương 50

Liên tiếp mấy ngày nay Thời Dịch cũng không liên lạc về nhà, ba người trong nhà thật ra đều lo lắng cho anh nhưng trên mặt lại không thể hiện ra, ban ngày cũng không nói về chuyện này, buổi tối khi về phòng thì cau mày lo lắng không chút nào che giấu.

Thời Dịch cố ý giấu giếm, nhưng chuyện này sao có thể lừa được chứ, chỉ cần động não một chút đã biết anh nhất định đi khu thiên tai rồi.

Mấy ngày nay tinh thần của Khương Ngã không tốt lắm, bà chưa tắm rửa gì chỉ ngồi trên giường tìm kiếm tin tức về khu thiên tai, Thời Hoàn Thâm rút lấy điện thoại từ trong tay bà: "Đừng xem nữa, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có bao nhiêu tin tức đó."

Ông đưa tay ra ôm bà, nhẹ giọng nói: "Thời Dịch đã tham gia cứu viện như thế này nhiều lần rồi, có rất nhiều kinh nghiệm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Khương Ngã tựa lên vai ông, hỏi: "Chúng ta quyền góp cho khu thiên tai đó được không?"

Thời Hoàn Thâm nói: "Yên tâm đi, anh sẽ cho người mua chăn, bánh mì cứu đói, mùa đông lạnh giá, người lại nhiều, chắc chắn sẽ cần những thứ này."

Khương Ngã rũ mắt, thở dài một hơi: "Chúng ta cũng chỉ có thể làm được như vậy thôi."

"Đúng vậy, con trai còn có ích hơn anh."

Khương Ngã lại nói tiếp: "Trên mạng nói những người bị thương đều chuyển đi bệnh viện, chắc Thời Dịch cũng về

bệnh viện rồi."

"Ừ, chờ nó hết bận sẽ liên lạc với chúng ta."

Thời Hoàn Thâm đứng dậy vào phòng tắm xả nước nóng ra, lúc đi ra thì nhìn thấy Khương Ngã vẫn ngồi đó ngẩn người, ông đỡ bà đứng lên, "Đi tắm rồi ngủ một giấc thật ngon thôi."

Ông hơi ngừng lại rồi nói tiếp: "Đừng nghĩ nhiều, chúng ta lo âu quá rõ ràng sẽ làm cô nhóc Đinh Nhàn lo lắng hơn thôi."

Khương Ngã: "Em biết."

Đinh Nhàn lúc nào cũng nghĩ như vậy, cô chỉ sợ tâm tình của mình lộ ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến người lớn, cô thử điều chỉnh tâm tình bằng cách chơi game, đọc sách nhưng không có cách nào ngăn nổi dòng suy nghĩ của mình, cuối cùng cô đành dứt khoát bỏ đi, lúc ở một mình cô thường lấy hình hai người chụp chung ra xem, nhớ anh vô cùng rồi mơ màng ngủ lúc nào không hay.

Ngày hôm sau bắt đầu tổng vệ sinh, ba người chạy lên chạy xuống, mệt vả cả mồ hôi, bận rộn một ngày cuối cùng cũng dọn dẹp xong, Khương Ngã và Đinh Nhàn ngồi trên sofa nghỉ ngơi, đột nhiên di động để trên bàn vang lên, hai người nhanh chóng ngồi thẳng lưng nhìn vào màn hình điện thoại, trong lòng đầy vui mừng.

Đinh Nhàn cầm điện thoại lên "Alo" một tiếng, âm thanh phát ra có hơi run rẩy.

Thời Dịch ngồi trên giường bệnh, nghe được giọng nói của cô, nhất thời cảm thấy ấm lòng, nhẹ giọng hỏi cô: "Đang làm gì vậy?"

"Mới vừa dọn dẹp vệ sinh xong." Đinh Nhàn liếc nhìn Khương Ngã nói: "Bác trai bác gái rất lo lắng cho anh."

Nghe được tiếng động ngoài này, Thời Hoàn Thâm cầm cái sạn đi ra từ phòng bếp, đang muốn mở miệng nói chột bị Khương Ngã đẩy trở lại: "Là điện thoại của Thời Dịch."

Thời Hoàn Thâm hiểu ra, thở phào nhẹ nhõm, trước khi quay vào phòng bếp, còn nói: "Em nhìn em lo lắng mấy ngày nay đi, đây không phải lần đầu Thời Dịch tham gia cứu viện, làm sao có chuyện gì được."

Khương Ngã: "Anh còn nói em, làm như anh không lo lắng vậy."

Hai vợ chồng liếc nhau một cái rồi bật cười.

...

"Còn em?" Thời Dịch tựa vào đầu giường, thấp giọng hỏi cô.

Đinh Nhàn cắn môi, kìm nén không cho nước mắt rơi xuống, cô lo lắng cho anh, cô muốn hỏi anh khi nào về nhưng cảm thấy không thích hợp, không biết tình hình ở bệnh viện bây giờ thế nào, trăm mắc hồi lâu, cả ngàn từ muốn nói cuối cùng chỉ nói: "Anh Thời Dịch, em nhớ anh."

Lúc ở nhà, phần lớn thời gian hai người đều ở chung với nhau, chỉ cần xa cách một phút thôi đã thấy nhớ nhung vô cùng rồi, yêu đúng người, chỉ hận mỗi phút mỗi giây đều được ở cạnh nhau.

Thời Dịch nghe ra giọng nói của cô có vẻ không đúng, nhìn thời gian một chút nói: "Đừng khóc, ngoan nào, lát nữa anh sẽ về."

"Không khóc đâu." Đinh Nhàn hết lần này tới lần khác phủ nhận, cô giơ tay lên lau nước mắt, hỏi anh: "Tình huống trong bệnh viện bây giờ thế nào rồi?"

"Đã ổn rồi."

Đinh Nhàn lại nói: "Bác trai đang nấu ăn, mọi người ở nhà sẽ chờ anh về ăn tối nhé."

"Mọi người cứ ăn trước đi, bên này anh còn có chút việc, sau khi kết thúc mới về được."

Đinh Nhàn không khỏi bĩu môi nói: "VẬY mà anh còn nói một lát."

Thời Dịch cười khẽ, vừa muốn mở miệng thì thấy bác sĩ Triệu đi vào, anh nhanh chóng nói: "Em nghỉ ngơi sớm đi, anh làm xong công việc mới về được, anh cúp máy trước đây."

Bác sĩ Triệu nhìn vẻ mặt này của Thời Dịch cũng đủ biết anh đang nói chuyện với ai, anh ta đẩy gọng kính một cái, "Tôi đáng ra nên đợi tí nữa hẵng vào."

Thời Dịch không để ý đến anh ta, anh bắt đầu cởi áo ra, lúc đưa tay lên thì động đến vết thương khiến anh nhúu mày, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Bận rộn vài ngày, rốt cuộc cũng có thời gian rảnh, đang muốn gọi điện về nhà ai ngờ trong bệnh viện lại có người gây rối, đó là một người đàn ông trung niên, tinh thần có hơi thất thường, cầm dao gọt hoa quả chữa về phía y tá, nói rất nhiều câu lộn xộn, mọi người nghe vào tai cũng không hiểu gì, viện trưởng định trấn an ông ta nhưng không ngờ lại khiến ông ta điên cuồng hơn, cầm dao xông tới, Thời Dịch động tác nhanh nhẹn chế trụ ông ta từ phía sau, mới vừa cầm một tay ông ta chợt con dao từ tay phải đâm tới, một giây không chú ý, ngực bị đâm một nhát.

Bác sĩ Triệu thấy vậy vội ngăn cản: "Cậu gấp gì hả?"

Vốn là một bác sĩ, gặp chuyện thế này phải cắt áo ra xử lý vết thương, ngược lại anh trực tiếp cởi ra luôn.

Vết thương thật ra không lớn, nhưng mà do động tác của Thời Dịch quá mạnh làm động đến vết thương, đúng như lời bác sĩ Triệu đã nói, anh vô cùng vội, trong đầu đều là giọng nói của cô gái nhỏ, nhỏ nhẹ dịu dàng, còn lộ ra vẻ khóc thút thít, anh vừa nghe đã đau lòng, hận không thể lập tức xuất viện để xuất hiện trước mặt cô, đem cô ôm vào trong ngực, an ủi một chút.

Bác sĩ Triệu vừa băng bó cho anh vừa nói: "Sao hả, sợ cô nhóc lo lắng?"

Thời Dịch: "Không nói cho cô ấy biết."

Chỉ như vậy đã khóc, nếu biết tin anh bị thương thì không biết sẽ đau lòng thành thế nào.

Bác sĩ Triệu ngược mắt nhìn anh một cái: "Cậu lừa được à?"

"Có thể lừa bao lâu thì hay bấy lâu."

Băng bó xong, Thời Dịch mặc áo vào, khoác áo khoác lên rồi đi ra ngoài, bác sĩ Triệu lắc đầu rồi cười không ngừng, người đàn ông này lúc có bạn gái rồi thật sự rất khác trước kia.

Thời Dịch trước kia lạnh lùng vô cùng, bất kỳ người phụ nữ nào chủ động tới cửa anh đều làm như không thấy, kết quả lại thua trên người một cô nhóc, chỉ một câu nói đã câu hồn của anh đi.

Thời Dịch vừa đi xuống lầu vừa gọi điện thoại cho Khương Ngã.

"Mẹ."

"Về rồi à?"

"Đang trên đường." Thời Dịch mở cửa xe ngồi vào.

Khương Ngã nghe được âm thanh đóng cửa xe, nói: "Chú ý an toàn, Nhàn Nhàn vẫn còn ở dưới nhà chờ con."

Thời Dịch chống một tay bên cửa kính xe, tuyết vẫn còn rơi, có trận gió lạnh thổi đến, anh nhìn bệnh viện trước mặt, hơi mím môi, trong lòng có chút tự trách, "Đã để mẹ lo lắng rồi."

Giữa mẹ con, không cần nhiều lời, chỉ một câu nói đã có thể hiểu được tâm ý của đối phương, mắt Khương Ngã hơi ẩm ướt, bà nhìn Thời Hoàn Thâm một cái, đang muốn đưa điện thoại cho ông thì Thời Hoàn Thâm khoát khoát tay: "Một lát nữa nó về rồi mà."

Đàn ông mà, bình thường sẽ không biểu lộ những cảm xúc thế này.

...

Xe còn chưa lái vào trong sân, Thời Dịch đã thấy cô đứng ở cửa, hai tay đút vào túi áo, hơi co người, run lẩy bẩy trong trận gió lạnh.

Đinh Nhàn bị ánh sáng của đèn xe làm chói mắt, thấy anh về, tinh thần nhanh chóng phục hồi, chạy bịch bịch tới.

Thời Dịch nhanh chóng ngừng xe, mở cửa xe ra, người mới vừa bước xuống, cô gái nhỏ đã nhào vào ngực anh, lực hơi lớn khiến anh lui về sau dựa vào trên thân xe.

Anh hơi cau mày, đứng thẳng ôm chặt cô, thấp giọng hỏi: "Sao lại biết anh đi khu thiên tai?"

"Em không phải kẻ ngốc."

Đình Nhân ôm chặt eo anh, vùi đầu trước ngực anh cọ cọ mấy cái, Thời Dịch đau đớn hít một hơi khí lạnh, rớt cuộc không chịu nổi phải đẩy ra, anh nâng tay lên phủi phủi bông tuyết trên đầu cô, rồi xoa xoa tóc cô: "Thật sự nhớ anh vậy à?"

"Trời lạnh thế này, còn để em chờ lâu như vậy." Cô gái nhỏ khẽ bĩu môi nói: "Còn lừa gạt em nói một lát sẽ về, rõ ràng một lúc lâu rồi, chân em cũng đã tê rần."

Thời Dịch vừa nghe, càng đau lòng hơn nữa, sờ sờ mặt cô, cúi đầu muốn hôn cô chợt nghe cô nói: "Trước đó em đã nghĩ, nếu như anh không về em sẽ tìm một người trẻ tuổi hơn anh, đẹp trai hơn anh, tốt hơn anh gấp trăm ngàn lần, sau đó thì đá anh đi, cho dù sau này anh có níu kéo thế nào em cũng sẽ không thềm để ý."

"Tốt hơn anh gấp trăm ngàn lần?" Thời Dịch cười nhẹ một tiếng, cúi đầu cắn môi cô, hung hăng mút vào gặm cắn, "Người đàn ông nào có thể tốt hơn anh hửm?"

"Uhm..."

Một tay anh chế trụ gáy cô, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, Đình Nhân bị anh nhìn có hơi chột dạ, dời tầm mắt đi, cố ý nói: "Để em nghĩ đã."

Vừa dứt lời, cánh tay người đàn ông giữ chặt hơn, không nhịn được cúi đầu chận môi cô lại.

Trong bóng đêm gió thổi lá cờ trên cao bay phấp phới, hai người ôm nhau thật chặt, triển miên một lúc lâu.

Ở cửa sổ tầng trên, Khương Ngã che miệng cười trộm.

Thời Hoàn Thâm còn chưa biết Thời Dịch đã về, không khỏi hỏi: "Cười cái gì?"

Ông đi tới cạnh bà, nhìn theo ánh mắt của bà, Khương Ngã vỗ tay ông: "Anh nhỏ giọng chút đi."

Bà quay đầu đi lấy điện thoại mở camera ra, vừa đi đến bên cửa sổ vừa bắt đầu quay.

Thời Hoàn Thâm không biết làm sao, nói với bà: "Em cũng đừng có làm loạn."

Khương Ngã trừng ông một cái: "Anh đừng nói nữa."

Nói xong lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào điện thoại, chuyên tâm quay phim.

Thời Hoàn Thâm: "..."

...

Đinh Nhàn ôm cổ anh, ngẩng đầu nhiệt liệt hôn trả lại, cô chủ động đưa lưỡi ra dây dưa, Thời Dịch bị cô dễ dàng kích thích càng khó nhịn hơn, không biết đủ là gì càng muốn nhiều hơn, từ môi hôn xuống cổ, càng hôn càng sâu, càng hôn càng dùng sức, Đinh Nhàn có chút không nhịn được, đưa tay ngăn trước ngực anh.

Thời Dịch nhíu mi, cầm tay cô kết thúc nụ hôn nóng bỏng này.

Môi của anh còn dán bên tai cô, thở hỗn hển, nóng bỏng vô cùng, một hơi lại một hơi như được phóng đại lên gấp trăm lần, vô cùng rõ ràng, tràn đầy dục vọng, Đinh Nhàn nghe được khiến tim đập nhanh, đỏ bừng cả mặt, trong đầu bây giờ đều là hình ảnh hai người triển miên ở trên giường.

Gò má hoàn toàn đỏ bừng, dường như muốn phát điên, cô hơi đẩy anh ra, nhấp nháy đôi môi hơi khô, đưa tay lên sờ cằm anh, mới vừa rồi lúc hôn cô, râu trên cằm anh đụng vào khiến cô hơi đau.

Bàn tay nhỏ bé của cô sờ soạng cằm anh, cô nói: "Anh nên cạo râu đi."

Lúc này Thời Dịch mới nhớ ra dáng vẻ bây giờ của mình hơi lôi thôi, đã mấy ngày bận rộn làm sao chú ý được đến những thứ này, anh cúi thấp đầu, nhẹ nhàng ngậm ngón tay cô, "Về nhà em giúp anh cạo đi."

"Được." Đinh Nhân ôm cổ anh, "Anh Thời Dịch, anh ôm em về đi."

Thời Dịch hơi chần chờ một giây, cuối cùng thuận thế ôm cô, đi được mấy bước liền nhíu mày, rốt cuộc cũng không dừng lại mà ôm cô vào nhà.

Vào phòng, mở đèn lên, Thời Dịch chợt nhận ra có gì đó khác biệt, anh đảo mắt nhìn một vòng, không nhìn được bật cười: "Em trang trí?"

Đinh Nhân lắc đầu, cả người như một con gấu túi bám vào người anh, "Là ý của bác gái."

"Anh thấy mẹ anh dựa theo sở thích của em đó chứ." Thời Dịch thả cô lên giường, ánh mắt rơi vào tấm hình đối diện.

"Anh không thích?"

Thời Dịch cúi đầu nhìn cô, véo nhẹ mũi cô một cái: "Em thích là được."

Nếu như trước kia đặt anh vào một căn phòng mộng ảo thế này để anh ngủ, chỉ cần ở thêm mấy phút anh đã cảm thấy

cả người không được tự nhiên rồi, nhưng bây giờ thì ngược lại, chỉ cần cô gái nhỏ thích, anh sẽ không cảm thấy gì cả.

Đình Nhân đứng lên, ôm hôn anh, cô nhắm hai mắt lại, tim đập thình thình không ngừng, chủ động với anh.

Cô gái nhỏ chậm lửa, mới một lát đã cởi áo khoác anh ra, hô hấp Thời Dịch hơi loạn, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô, thấp giọng nói: "Đừng làm rộn."

Người này đột nhiên đứng đắn khiến cô có chút không quen, Đình Nhân nghi ngờ nhìn anh, nhưng không nói ra được lạ ở chỗ nào, Thời Dịch sợ cô nhìn ra được gì, xoa đầu cô, cười xấu xa: "Nghĩ gì hửm?"

Bị người ta vạch trần, Đình Nhân cực kỳ xấu hổ, đẩy tay anh ra, xoay người đi, chợt bị kéo vào trong ngực, "Xấu hổ gì hả?"

Hai người đã ở bên nhau bao lâu rồi chứ, rốt cuộc cũng chỉ là một cô gái nhỏ, nói một câu đã đỏ mặt.

Đình Nhân bực bội tựa trong ngực anh, không nói gì, qua mấy giây sau, cô ngửi được mùi máu tanh, chợt thấy không đúng, đưa mắt nhìn sang thì thấy trước ngực người đàn ông có một vết máu thấm ra ngoài áo sơ mi, nhìn vào khiến cô giật cả mình.

Cô ngẩn ra, nhất thời đỏ mặt rồi nhìn thẳng vào mắt Thời Dịch.

Chương 51

Vết máu đỏ tươi, đưa tay ra sờ rõ ràng vừa mới rỉ ra, mắt cô đỏ lên, nhìn chăm chú vào đó, Thời Dịch nhìn cô gái nhỏ có hơi bối rối, đoán chừng cô đã bị dọa sợ rồi, vội đưa tay ra ôm lấy cô, Đinh Nhàn trực tiếp né tránh, trừng mắt hét lên với anh: "Anh bị thương còn ôm em!"

Nước mắt trong hốc mắt nháy mắt liền rơi xuống, nhớ đến vừa rồi mình còn vô tư cọt tới cọt lui trước ngực anh, anh rõ ràng rất đau nhưng còn gắng gượng chịu đựng không nói gì, nghĩ đến đây trong lòng cô vô cùng khó chịu.

Thời Dịch thấy cô rơi nước mắt, lập tức luống cuống tay chân, muốn kéo người ôm vào trong ngực nhưng Đinh Nhàn lại sợ làm anh đau, ra sức tránh đi không cho anh ôm, anh không thể làm gì khác hơn đành nâng mặt cô lên hôn xuống, vừa hôn vừa nhẹ giọng dỗ: "Trong bệnh viện xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có người gây rối, anh vô tình bị trúng một nhát dao nhỏ, anh không có chuyện đâu, không đau gì cả."

"Hơn nữa, em cũng không nặng gì, ôm em anh không tổn bao nhiêu sức cả."

Trong nháy mắt khi hôn cô, anh nếm được mùi vị đau lòng, nên hôn cô càng thêm tỉ mỉ, dường như muốn hôn hết những giọt nước mắt trên mặt cô mới thôi, ai ngờ anh làm như vậy cô càng khóc dữ dội hơn, nước mắt giống như được mở vòi nước rơi ra không ngừng.

Cô vừa khóc Thời Dịch lập tức rối loạn trong lòng, lần đầu tiên anh cảm thấy mình ăn nói vụng về, không biết nên dỗ cô thế nào, nên anh trực tiếp ôm người vào trong ngực, xoa xoa tóc cô: "Đừng khóc."

"Ừm!"

Cúi đầu nhìn cô, trên mặt cô đầy nước mắt, vẫn còn khóc, anh chợt cảm thấy mình quá bất cẩn, chỉ một vết thương nhỏ lại không chú ý đến điều này, nếu cô không phát hiện cũng sẽ không khóc thành thế này.

Vẻ mặt cô gái nhỏ đầy đau lòng khiến anh cảm thấy vô cùng ấm áp, được người mình yêu đau lòng cảm giác rất hạnh phúc.

Anh ôm chặt cô hơn, bàn tay khẽ vỗ về lưng cô: "Chút vết thương này đã làm em sợ hãi, sau này khi làm bác sĩ rồi, khi tiếp xúc với công việc sẽ còn nhiều trường hợp nghiêm trọng hơn nữa."

Anh đưa tay lên giúp cô lau nước mắt, nhưng lại bị cô đánh một cái, trừng mắt nhìn anh chằm chằm, "Thời Dịch, có phải anh cố ý đúng không?"

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh, giọng mang mấy phần đau lòng và tức giận, giận anh không chịu nói, giận bản thân không để ý chút nào.

"Sao em biết?" Thời Dịch cúi đầu hôn lên môi cô một cái, Đinh Nhàn nghiêng đầu đi, nói: "Anh buông em ra."

"Giận rồi sao?" Thời Dịch quan sát biểu cảm trên mặt cô, vỗ vai cô, "Miệng vết thương chỉ có chút xiu thôi, không nghiêm trọng như em nghĩ đâu."

Đinh Nhàn đẩy cánh tay anh ra, trên người anh đang bị thương, động tác của cô cũng dè dặt không quá lớn, không thể làm gì khác đành nói: "Anh không buông ra em sẽ tức giận."

Thời Dịch vừa nghe lập tức buông tay, nhưng dường như sợ cô bỏ chạy, nên nhìn cô chăm chăm, bất cứ lúc nào cũng có thể kéo cô vào ngực.

Đình Nhân nhìn vết thương của anh, nhíu mày một cái, hỏi: "Nhà có hộp cứu thương không?"

"Trong xe có."

Thời Dịch đang muốn xoay người đi lấy thì bị cô ngăn lại, trừng anh một cái, tức giận nói: "Ngồi yên cho em."

Nói xong liền mò tay vào túi áo khoác anh lấy chìa khóa xe ra, bước xuống giường chạy nhanh xuống dưới lầu.

Thời Dịch cười một tiếng, chỉ bị thương nhẹ mà cô gái nhỏ đã đối xử với anh như quốc bảo, làm gì cũng không nỡ sợ anh mệt nhọc.

Lúc Đình Nhân cầm hộp cứu thương đi lên thì Thời Dịch đã cởi áo ra, trên người để trần, băng vải được quấn trước ngực đã bị nhuộm một mảnh máu đỏ tươi, sợ cô gái nhỏ lại khóc nên anh vội nói: "Thật sự không đau."

Đình Nhân không thèm để ý đến anh, mở hộp cứu thương lấy dụng cụ ra, yên lặng giúp anh xử lý vết thương.

Học được một năm cô cũng nắm được kiến thức hộ lý, nhưng đây mới là lần đầu cô thật sự thực hành, cộng thêm đối tượng là anh, nên khó tránh khỏi có chút khấn trương, rất sợ sơ ý một chút sẽ làm đau anh.

Cởi băng vải ra, miệng vết thương trước ngực người đàn ông nứt ra một đường, rất hiển nhiên là khi anh ôm cô đã động đến nó, chỉ mới ngừng chảy máu, nhìn thấy vậy, trong lòng Đình Nhân không biết có cảm xúc gì nữa, cô hít mũi một cái, ổn định tâm tình, chuyên tâm xử lý vết thương cho anh.

Thời Dịch đưa tay ra xoa xoa mi tâm của cô, "Năm mới đến rồi, không được buồn phiền, cười một cái nào."

Tay đang cầm nhíp của Đinh Nhàn hơi run lên, thấp giọng quát anh: "Anh đừng động."

Cô gái nhỏ hét lên, Thời Dịch quả nhiên nghe lời không động đậy nữa.

Anh nhìn cô, động tác của cô rất cẩn thận, rốt cuộc cũng chưa từng đối mặt với bệnh nhân nào, trong mắt chỉ có đau lòng và luống cuống, Thời Dịch mở miệng nhẹ giọng hướng dẫn, Đinh Nhàn từ từ không còn khẩn trương như lúc đầu nữa.

Thời Dịch thấy cô vẫn còn cau mày, thấp giọng nói: "Nhàn Nhàn, anh kể cho em nghe một câu chuyện cười."

Đây là lần đầu anh gọi cô là Nhàn Nhàn, bình thường chỉ toàn gọi tên cô, thậm chí lúc động tình cũng chỉ gọi 'Đinh Nhàn Đinh Nhàn', anh cảm thấy tên của cô rất hay, giống như đã khắc sâu trong lòng anh, có gọi thế nào cũng không đủ.

Đinh Nhàn nhìn anh một cái, thay băng xong thì ném băng cũ vào thùng rác, "Anh chỉ toàn kể chuyện cười xưa cũ, hoàn toàn không vui chút nào."

"..."

Vì muốn dỗ cô vui vẻ, Thời Dịch mới nói nhiều thế này, nhưng mà anh thường ngày cũng không lướt Weibo, không xem video gì, những chuyện anh biết toàn được nghe người khác nói, tất nhiên những chuyện này Đinh Nhàn cũng được nghe rồi, cho nên mới không cảm thấy buồn cười chút nào.

Thời Dịch kể liên tiếp mấy chuyện nhưng cô không hề có phản ứng gì, duỗi tay ra chọt chọt người cô vài cái, Đinh Nhàn trừng mắt với anh, rồi cúi đầu thu dọn hộp cứu thương.

Anh cầm cổ tay cô, kéo người đến cạnh mình, hôn lên trán rồi xuống má cô, giọng nói trầm thấp: "Anh thích em."

Đinh Nhàn ngược mắt nhìn anh: "Đây cũng là một câu chuyện cười à?"

Cô gái nhỏ vẫn còn giận anh đó.

Thời Dịch nâng tay trái của cô lên, nắm lấy ngón áp út, gõ lên chiếc nhẫn một cái: "Cái này cũng không phải chỉ để đeo cho vui."

"Cái này thì nói lên điều gì hả?"

Đinh Nhàn đã biết còn cố hỏi, cô chỉ muốn anh nói lời dễ nghe thôi.

Thời Dịch khẽ cười, kéo cô ngồi lên đùi mình, vòng tay ôm chặt eo cô, cúi đầu ngậm lấy vành tai cô, khẽ cắn.

Anh không mặc áo, cứ để trần vậy ôm cô, cô nhận cơ hội này sờ eo anh một chút, cảm xúc quen thuộc làm cô rung động, trong lúc vô tình cảm thấy mình quá háo sắc, động một chút là muốn ăn đậu hũ của anh. Dĩ nhiên thường sẽ mất nhiều hơn được, cô chủ động như vậy chỉ thêm kích lệ người nào đó hơn mà thôi, bị tấn công một trận, cô đã không chịu nổi, nước nở khóc lóc cầu xin tha thứ, người đàn ông thấy vậy thì bỏ qua cho cô nhưng sau đó cô lại tiếp tục chọc ghẹo.

Đinh Nhàn hơi rút người lại, miệng lưỡi người đàn ông này làm cô nóng trong người, cô mới vừa cử động bên tai chọt

vang lên một giọng nói thật thấp.

"Anh yêu em."

Âm thanh phát ra rất nhỏ, nhưng lại rất rõ ràng, cô hơi sững sờ, bị ba chữ đó lấy lòng, trong mắt phát ra ánh sáng lấp lánh, "Lặp lại lần nữa."

Thời Dịch nắm cằm cô: "Vẫn là cười lên nhìn đẹp hơn."

Đình Nhân vỗ vỗ mặt anh: "Em bảo anh lặp lại lần nữa."

Thời Dịch lắc đầu, cố ý trêu chọc cô: "Không nói."

Cô gái nhỏ thu lại nụ cười trên mặt, chu môi ra, nhìn anh chằm chằm, cô mới vừa khóc xong, trong mắt vẫn còn hơi đỏ hồng, nhưng chỉ qua hai giây Thời Dịch đã buông vũ khí đầu hàng.

Anh cúi đầu hôn cô, nhưng cô lại nghiêng đầu đi, cái hôn của anh rơi vào má cô, nhẹ nhàng đặt xuống, "Sau này không cho phép khóc nữa."

"Phải cười nhiều hơn, cô nhóc nhà anh cười lên rất đẹp."

Anh nghiêng đầu tìm môi cô, cô lại né tránh, hỏi anh: "Lúc em khóc rất xấu à?"

"Ừ." Thời Dịch nói xong còn nghiêm túc gật đầu một cái, "Rất xấu."

Đình Nhân đẩy anh ra, tức giận nói: "Còn không phải tại anh sao."

Theo động tác này của cô chỉ nghe người trên đỉnh đầu "A" một tiếng, cô nhíu mi giật nảy mình, cứ nghĩ rằng đã chạm đến vết thương của anh nên vội hỏi: "Làm anh đau à?"

Mặt cô gái nhỏ đầy lo âu, Thời Dịch không trả lời, trở người đè cô xuống giường, cúi đầu cắn môi cô, âm thanh khàn khàn: "Em khóc anh đau lòng."

Nói xong, lại tiếp tục hôn cô, Thời Dịch có chút gấp gáp đưa lưỡi vào, dùng lực hơi mạnh, dùng sức mút vào, nếm được vị mật ngọt trong miệng cô, anh còn điên cuồng đòi hỏi hơn nữa, Đinh Nhàn bị anh hôn khiến da đầu tê dại, ngay cả đầu ngón chân cũng co lại, nụ hôn của người đàn ông vừa mãnh liệt vừa kích thích, cô có cảm giác như mình sắp không thở nổi, nhưng không dám đẩy anh ra, không nhịn được hừ hừ mấy tiếng, Thời Dịch nghe mà cổ họng căng thẳng, hôn dọc theo cổ cô một đường đi xuống, tay cũng không ngừng nghỉ, giằng co với cô một trận.

... ..

Đinh Nhàn nghe được âm thanh cời thất lưng của người đàn ông thì tỉnh táo lại mấy phần: "Đừng..."

Thời Dịch đè vai cô lại: "Không phải vừa rồi muốn sao?"

"Anh bị thương."

"Không có gì đáng ngại."

Thời Dịch vội cời quần ra, Đinh Nhàn trốn tránh, nhân cơ hội uy hiếp anh: "Anh mau lặp lại ba chữ kia lần nữa đi, nếu không không cho phép chạm vào em."

Cô gái nhỏ vẫn còn nghĩ đến chuyện này.

Thời Dịch nâng eo cô lên, một bên làm việc, một bên nhỏ giọng nói bên tai cô, một lần lại một lần lặp lại, bình thường không nói ra miệng, chỉ cảm thấy những lời này rất sến súa, nhưng bây giờ khi nói ra những lời này, lại dễ được cô vui

về, sau đó còn đau lòng cho anh quá mệt mỏi, ôm cổ anh, gương mặt đỏ bừng nói: "Anh đừng động, đổi, đổi đi."

Hai người nhìn vào mắt nhau đã hiểu được ý của đối phương, Thời Dịch thấp giọng cười, xoay người để cô ở trên người mình, ngược lại cô nhóc này càng ngày càng buông thả, anh không nhịn được cười, cười một trận lại làm cô xấu hổ, anh không thể làm gì khác hơn là tiếp tục dỗ dành cô.

Tiểu biệt thăng tâm hôn, hai người dính nhau không bao giờ cảm thấy đủ cả.

Kết thúc cũng là nửa đêm rồi, Đinh Nhàn lúc này đã không còn chút sức lực gì, cứ nằm sấp trên giường như vậy, nhắm mắt điều chỉnh nhịp thở.

Thời Dịch ôm cô lên, để cô tựa vào người mình, hỏi cô: "Mấy ngày nay ở nhà đã làm gì?"

Đinh Nhàn liếc anh, lười nói chuyện.

Thời Dịch cũng phát hiện ra mình đã hỏi không đúng chỗ, những ngày qua cô đều lo lắng cho anh, anh còn hỏi cái này, đơn giản mà nói chính là tự đưa đầu mình vào họng súng.

Anh ôm người trong ngực chặt thêm chút nữa, hai người dán sát lại với nhau, anh đè thấp giọng nói bên tai cô: "Anh không nói với em vì anh sợ em lo lắng, em phải hiểu, thân là bác sĩ, đối mặt với bất cứ tình huống nào đều phải dốc hết sức cứu người, đây là chức trách, nhưng em cũng đừng suy nghĩ lung tung, nhiều năm rồi cũng đều bình an, mỗi lần có hành động cứu viện thì những người có nguy cơ gặp nguy hiểm nhiều nhất chính là quân nhân, nhân viên chữa cháy, bọn họ đều ở tiền tuyến, đều liều mạng để cứu người."

"Em biết."

Điều này cô hiểu chứ nhưng làm sao không lo lắng cho được, chắc chắn người nhà của những người quân nhân, nhân viên chữa cháy cũng sẽ thấp thỏm lo lắng như vậy, dù có giỏi thế nào cũng không phải thần tiên, mạng chỉ có một nhưng ai có thể đảm bảo được sẽ không xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Thời Dịch cúi đầu nhìn biểu cảm trên mặt cô, kéo chần đắp qua vai cô, vuốt ve, nói: "Kinh nghiệm của anh rất nhiều, cứu viện ở nước ngoài anh cũng đã tham gia khá nhiều, em yên tâm, anh sẽ cố gắng bảo vệ mạng mình, sẽ bảo đảm mình an toàn, tuyệt đối không cho em có cơ hội đi tìm người đàn ông khác."

Đình Nhân nghe anh nói xong, nhỏ giọng thì thầm: "Nếu anh dám chết, em sẽ đi tìm..."

Một tiểu thịt tươi đang nổi tiếng.

Thời Dịch nghe rất rõ, nhìn cô chằm chằm hỏi: "Tìm ai?"

"Không ai cả."

Thời Dịch không bỏ qua, nâng cằm cô lên: "Lặp lại lời vừa nói một lần nữa."

Người nào đó ghen rồi, Đình Nhân xoay người lại, nâng mặt anh lên hôn xuống, nũng nịu gọi: "Anh Thời Dịch~"

Trên vai anh đều là vết cào, Đình Nhân nhẹ nhàng chạm vào: "Em chỉ lừa anh thôi, em sẽ không đi tìm người đàn ông khác đâu, ai cũng không tốt bằng anh."

Cả người cô gái nhỏ mềm mại, âm thanh phát ra còn mềm hơn nữa, khiến cho trong lòng anh rạo rực, hận không thể đem hết những thứ tốt nhất trên đời này cho cô, chỉ cần cô vui vẻ, bất cứ cái gì cũng đều có thể.

Thời Dịch nhéo nhéo mặt cô, nghiêm mặt nói: "Đình Nhàn, anh lớn hơn em 10 tuổi, em đi theo anh, anh khẳng định sẽ luôn đối xử tốt với em, nhưng không ai đảm bảo được sau này liệu có xảy ra chuyện gì không, nếu như ngày nào đó anh chết thật..."

Nói được một nửa đột nhiên miệng bị cô che lại, cô nhú mi, trừng anh một cái đầy hung dữ: "Anh đừng nói nữa."

Thời Dịch kéo tay cô xuống, "Anh nói thật, nếu lỡ có ngày nào đó..."

Vai lại bị đánh một cái, hốc mắt cô gái nhỏ đỏ lên, anh lập tức im miệng lại, nhẹ nhàng vỗ lưng cô: "Được được được rồi, không nói không nói nữa."

Đề tài này quá nặng nề, Đình Nhàn không muốn nghĩ đến, cho dù là vợ chồng bình thường cũng khó đảm bảo được sẽ không có chuyện bất ngờ xảy ra, có thể làm bạn đến già hay không còn phải xem ông trời có cho không.

"Anh Thời Dịch, anh có tin vào số phận không?"

Thời Dịch nghịch tóc cô, "Anh không tin những thứ đó."

"Trước kia em cũng không tin, lớn lên thì lại nửa tin nửa không." Đình Nhàn dừng một chút rồi nói tiếp: "Em nghe thầy bói nói, làm việc tốt sẽ sống thọ, ở quê em trước kia có một người đàn ông, mỗi thầy bói đều nói người đó chỉ sống đến năm 35 tuổi, kết quả đã dọa bạn gái anh ta chạy mất, chuyện này truyền ra ngoài cũng không có cô gái nào chấp nhận anh ta, người nhà lo lắng khóc lóc, sau đó anh ta đi ra ngoài làm việc, có một lần anh ta đang đi trên đường lớn, đột nhiên trời nổi bão, kể đó có một cái bàn bị gió thổi bay lên, bay thẳng về phía một đứa trẻ trước mặt anh ta, anh ta nhanh tay ôm đứa trẻ xoay người, cái bàn nện trực tiếp vào

lưng anh ta, đứa trẻ thì không sao nhưng anh ta lại bị thương."

Đình Nhân nói đến đây, ngừng lại, hỏi anh: "Anh đoán xem sau đó thế nào?"

Còn dừng lại ngay chỗ then chốt.

Thời Dịch không chút suy nghĩ nói: "Anh ta sống đến 100 tuổi."

"..." Đình Nhân nhấp nháy môi, nói tiếp: "Sau đó người đó nằm viện, chị đứa trẻ đi thăm anh ta nhiều lần, thường xuyên qua lại nên hai người nảy sinh tình cảm, anh ta cũng rất biết điều, thẳng thắn nói ra sự thật để ngăn tình cảm của cô gái đó, mạng anh ta không dài, nhưng chị đứa trẻ không tin, kiên quyết muốn ở cạnh anh ta, người đàn ông lại sợ mình làm trễ nải con gái người ta, tóm lại là một mối quan hệ không chắc chắn cho đến khi anh ta qua 35 tuổi, cô gái đó nói nếu anh ta không chịu kết hôn, cô ấy cũng đã già rồi, người đó suy nghĩ cả đêm, ngày hôm sau liền mang người đi lĩnh chứng, bây giờ đã hai mươi mấy năm trôi qua rồi nhưng hai người vẫn còn rất hạnh phúc."

Đây là một câu chuyện có thật, những người già trong thôn lúc rảnh rỗi sẽ nói chuyện này, khi còn bé cô thường nghe nói rất nhiều lần, còn đi xem hai vợ chồng kia, hai người vô cùng khỏe mạnh, có hai đứa con một trai một gái, bây giờ cũng đã học đại học rồi.

Đình Nhân nói xong, duỗi tay ôm eo anh, "Anh Thời Dịch, anh cứu nhiều người như vậy ông trời nhất định sẽ để anh sống lâu trăm tuổi."

Thời Dịch hôn tai cô, thấp giọng "Ừ" một tiếng.

Chuyện sống lâu trăm tuổi anh chưa từng nghĩ đến, con người vốn có sinh tử, trước kia anh còn cảm thấy không nên chết quá sớm, cha mẹ còn sống, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, quá bất hiểu, bây giờ anh muốn sống lâu một chút, không muốn cũng không dám chết, không bỏ được cô gái nhỏ, anh không dám tưởng tượng nếu như mình có xảy ra chuyện gì thì cô gái nhỏ sẽ đau lòng như thế nào.

Anh nhìn thời gian một chút, giơ tay lên muốn tắt đèn lại lơ đãng nhìn thấy khung hình trên đầu giường, chân mày anh nhíu lại, "Cái này cất đi, không cho phép để ở đây."

"Đây là phòng của chúng ta, sẽ không có người khác vào đâu." Đinh Nhàn nghiêng đầu nhìn tấm ảnh: "Hơn nữa lỗi tai thổ rất dễ thương, bác gái còn cố ý đặt vào khung hình, không để đây sẽ rất lãng phí."

Thời Dịch đuổi tay ra úp khung hình xuống, "Để ảnh khác đi, đừng để tấm này."

Gì mà lỗi tai màu hồng chứ, anh đường đường là một người đàn ông, thật sự cảm thấy rất không tự nhiên.

Thời Dịch cầm khung hình lên đang muốn bỏ vào ngăn kéo, chợt cổ bị cản một cái: "Anh dám dẹp thử xem."

Đinh Nhàn nắm chặt tay anh: "Không cho phép dẹp."

"Không dẹp, không dẹp." Thời Dịch thở dài một hơi, lại trả khung hình về chỗ cũ, rất không biết làm sao nói: "Em thích thế nào thì như thế đó, đều nghe lời em."

"Thật sự đều nghe lời em à?" Đinh Nhàn cười một tiếng, ôm cổ anh: "Anh Thời Dịch, lúc họp lớp em mặc cái váy đỏ kia được không?"

Lớp cấp ba của cô tổ chức họp lớp, vốn định gặp nhau trước năm mới nhưng lúc đó mọi người đều bận nhiều việc nên lùi lại qua năm mới, Đình Nhân đã nói với Thời Dịch về chuyện này, Thời Dịch vốn cảm thấy không có gì nhưng khi nghe cô nói muốn mặc cái váy đỏ đó để đi thì trong lòng anh lập tức cảm thấy khó chịu, cái váy kia vừa lộ eo lại lộ lưng, để cô lộ ra cho người khác nhìn anh nào đồng ý được.

"Không được." Thời Dịch liếc cô, "Đang là mùa đông, mặc váy gì chứ."

"Anh mới nói nghe lời em mà."

"..."

Được rồi, bị cô đào hố rồi.

Đình Nhân bật cười, cũng biết anh không đồng ý, lúc đó cô còn cố ý mặc thử cho anh nhìn, người đàn ông nhìn cô chằm chằm mấy giây, không biết là bị vẻ đẹp của cô mê hoặc hay là đang đè nén, sau đó anh nhanh chóng ném người lên giường, trừng phạt một lúc lâu.

Cô cũng không phải thật sự muốn mặc, nhưng mà kiểu rất đẹp, anh thì không thích nên cô đổi một bộ khác là được, bác gái mua cho cô nhiều quần áo như vậy, cô mặc cũng không hết nữa là.

Đình Nhân nằm xuống giường, không hề buồn ngủ tí nào, cô chui vào trong chăn, nghịch cơ bụng của anh, sờ mấy cái chột nhớ ra: "Đúng rồi, anh ăn cơm chưa?"

"Chưa."

Đình Nhân vén chăn lộ đầu ra, "Sao anh lại giống một tên đại ngốc thế này."

Thời Dịch vuốt ve cái cổ trắng ngần của cô: "Nói gì hả?"

"Bị thương không nói, chưa ăn cũng không nói, không phải đại ngốc thì là gì?"

Đình Nhân xoay người đứng lên nhưng bị người đàn ông kéo trở lại: "Đi đâu?"

"Nấu cho anh ăn."

Thời Dịch nói: "Anh không đói."

Đình Nhân lười để ý đến anh, cầm quần áo mặc vào, thấy người đàn ông còn ôm eo mình, cô trực tiếp lấy tay anh ra, đi xuống lầu vào phòng bếp.

Do nghĩ anh về nhà nên nồi cơm điện vẫn còn cắm, Đình Nhân lấy thức ăn ra để vào nồi hâm nóng, vừa chờ vừa nhắn tin cho Giang Ti Kỳ.

[Sợ Gì, Thời Dịch đã về rồi.]

Mấy ngày nay Giang Ti Kỳ luôn an ủi cô, thỉnh thoảng sẽ gửi tin nhắn, chơi game với cô, luôn sợ cô nghĩ lung tung.

Giang Ti Kỳ là một con cú đêm điển hình, vào lúc này đoán chừng cô ấy còn đang chơi game, cô vừa gửi tin nhắn đi mấy giây sau cô ấy đã trả lời lại.

Sợ Gì: [VẬY THÌ TỐT RỒI.]

Sợ Gì: [TỚ ĐÃ NÓI MÀ, GIÁO SƯ THỜI LÀ NHÂN VẬT THỂ NÀO HẢ, KHÔNG THỂ SO SÁNH VỚI NGƯỜI PHẠM ĐƯỢC, CHO DÙ CÓ GẶP TÌNH HUỐNG NGUY HIỂM CŨNG CÓ THỂ HÓA GIẢI ĐƯỢC.]

Đình Nhân dùng cái muôi khuấy thức ăn trong nồi, rồi cúi đầu nhìn điện thoại, cười trả lời lại: [Nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai tớ sẽ chơi game với cậu.]

Sợi Gùrng: [Ôi ôi ôi, Đinh Tiểu Nhân, hay là cậu tha cho tớ đi, đi mà ân ái với giáo sư Thời nhà cậu, hoặc là nhờ thầy ấy chơi game với cậu, đem bản lĩnh ăn gà truyền thụ lại cho cậu.]

Sợi Gùrng: [Mấy nay cậu chơi game đúng là khiến tớ mở rộng tầm mắt, bị xe cán chết 5 lần, bị bom nổ chết 3 lần, có lần ngậy ngốc nhảy xuống biển, có gọi cậu cũng không quay đầu, có lần bị cửa xe của người khác kéo lê một đường đầy máu, còn có một lần leo lên tường làm như thế nào cũng không leo xuống được, chỉ có thể ngồi đó chờ chết, mặc dù có thể là do trò chơi có lỗi nhưng tớ cũng vô cùng bội phục cậu, toàn chết những kiểu mới lạ, cậu làm hay lắm!]

Điểm trọng yếu chính là Đinh Nhân bị tuột cảm xúc, cô ấy không những không trách gì còn đi an ủi, có đồng đội tốt như vậy mà không cần địch chạy tới đã kéo bạn cùng rơi xuống đất thành hai cái hộp, nhất định là một cơn ác mộng mà!!!

Sợi Gùrng: [Tại hạ xin bái phục.jpg]

Cô đã chết nhiều kiểu mới lạ như vậy trong game à? Sao cô không có ấn tượng gì cả.

Đinh Nhân gãi gãi đầu, đang muốn trả lời lại đột nhiên bị người ta ôm từ phía sau.

!!!

Cô hơi chúi về phía trước, thiếu chút nữa điện thoại đã rơi vào trong nôi, quay đầu lại trừng mắt với anh, "Em đang hâm thức ăn."

Thời Dịch cắn tai cô, trực tiếp kéo cô về sau, đè trên bàn đá lưu ly mà hôn, Đinh Nhân sợ thức ăn trong nôi bị cạn nên

đưa tay xuống đẩy eo anh ra, cánh tay người đàn ông lại ôm chặt hơn, kéo hai người gần sát bên nhau.

Anh quyến luyến mùi hương trên người cô, có hôn thế nào cũng không đủ, hận không thể mỗi phút mỗi giây đều ở cạnh cô, mới vừa rồi ở trong phòng anh đã nghĩ, vì sao mình lại yêu cô như vậy, sống gần 30 năm trời mà chưa từng cưng chiều ai, đau lòng cho ai, cầm sợ tan, ôm sợ ngã, cô vừa khóc anh đã loạn cào cào, lòng cũng đau theo, lập tức nghĩ chỉ cần đỡ cô vui vẻ, muốn anh làm cái gì cũng được.

Cô gái nhỏ cũng đau lòng cho anh, đang là buổi tối mùa đông lạnh giá, lại vì anh mà xử lý vết thương, lại nấu cơm cho anh, loại tình cảm này vô cùng vô cùng tốt.

Chương 52

Cô gái nhỏ cũng đau lòng cho anh, đang là buổi tối mùa đông lạnh giá, lại vì anh mà xử lý vết thương, lại nấu cơm cho anh, loại tình cảm này vô cùng vô cùng tốt.

Thời Dịch ôm chặt eo cô, càng hôn càng sâu, răng môi quần quýt không rời, trong lúc nhất thời hai người cũng ý loạn tình mê, tiếng nước sôi trong nồi vang lên ùng ục, nhưng hai người dường như không nghe thấy, cho đến khi một mùi khét trong nồi truyền đến...

Đinh Nhàn đẩy anh ra, quay đầu nhìn sang thì sợ hết hồn, thức ăn trong nồi đã biến thành một đồng đen thui, còn bốc lên một ngọn lửa màu xanh, Thời Dịch thấy vậy liền nhanh chóng tắt lửa, nhìn cô có chút buồn cười.

"Ăn em còn ngon hơn cả nồi này."

Đinh Nhàn cúi đầu, lúc này mới phát hiện từ khi nào mình đã được người đàn ông ôm lên đặt trên bàn đá lưu ly, tay anh vẫn còn để trên người cô, cô đẩy anh ra, "Anh đừng có làm gì ở đây."

Thời Dịch cười: "Anh đâu có làm gì."

Đinh Nhàn nhìn chằm chằm tay anh, còn nói không làm gì.

Người này rõ ràng làm chuyện xấu mà trên mặt còn nghiêm túc như vậy, làm như cô nói oan cho anh không bằng.

Cô cắn vai anh một cái, đánh lên người anh: "Đặt em xuống."

Nói xong mới nhớ trên người anh còn có vết thương, vừa muốn nói thì Thời Dịch đã ôm cô xuống rồi.

Đình Nhàn nhìn vào ngực anh, không phát hiện ra có gì bất thường, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô đi đến trước bếp, đổ đi thức ăn đã cháy khét trong nồi rồi rửa lại sạch sẽ, một lần nữa đổ thức ăn vào hâm nóng, Thời Dịch đứng dựa vào bàn nhìn cô làm, khóe miệng cong lên một nụ cười, trong lòng nghĩ: Cô nhóc nhà anh nhìn kiểu nào cũng đẹp.

Càng nhìn càng đẹp, càng nhìn càng không thể rời mắt được, anh cảm thấy tất cả phụ nữ trên thế giới này đều kém hơn cô nhóc của anh rất nhiều lần.

Đình Nhàn nhận ra được ánh mắt nóng bỏng của anh, để phòng ngừa chuyện bất ngờ, cô cố ý đứng xa một chút, giữ khoảng cách với anh, Thời Dịch thu hết mọi động tác của cô gái nhỏ vào mắt mình, cười một tiếng, thấp giọng nói: "Cô dâu nhỏ."

"Ai là cô dâu chứ."

Đình Nhàn đảo đảo thức ăn trong nồi, qua mấy giây lại nghe người đàn ông nói tiếp: "Đình Nhàn."

Nghe anh gọi tên mình, cô nghiêng đầu qua "Vâng" một tiếng, nhìn anh.

Thời Dịch cười khẽ, cô nhóc này thật là ngốc.

Đình Nhàn chợt phản ứng lại, mặt đỏ lên, quay đầu đi múc thức ăn ra đĩa, cô lấy một miếng sườn từ trong nồi đưa lên vẫy vẫy với anh: "Đi ra ngoài gốc cây gặm đi."

Thời Dịch hừ một tiếng, vỗ mông cô hai cái, rồi bung đĩa đi ra ngoài.

Đinh Nhàn nhún nhún vai, bỏ miếng sườn vào miệng mình, gặm hết rồi lau tay, lấy điện thoại ra nhìn thì thấy Giang Ti Kỳ gửi đến rất nhiều tin nhắn.

Sợi Gừng: [Hãy để giáo sư Thời dạy cậu, kiểu cầm tay chỉ dạy ý, chờ cậu học được kỹ năng rồi thì nhớ mang tở đi ăn gà.]

Sợi Gừng: [Này này này, Đinh Tiểu Nhàn, vì sao cậu không để ý đến tở, bị giáo sư Thời dụ dỗ rồi à? Ha ha ha, có phải hai người đang làm chuyện xấu không hả! Ôi mẹ ơi, nghĩ đến đây tở thật kích động, nhìn hai người mà cứ như đang xem phim Hàn vậy, cười tùm tùm mãi thôi!]

Sợi Gừng: [Hai người cứ từ từ ân ái đi, cách xa nhiều ngày không gặp đoán chừng sẽ dày vò nhau cả đêm, thể lực của giáo sư Thời... Đinh Tiểu Nhàn, hai người nhớ cẩn thận đừng làm hỏng giường đấy, bây giờ đang là năm mới, cái gì cũng tăng giá, nhất là đồ dùng trong nhà càng tăng dữ dội.]

Người này thật là, kiểu gì cũng có thể nói được, Đinh Nhàn trả lời cô ấy: [...Tở mới vừa hâm nóng thức ăn xong.]

Giang Ti Kỳ quả nhiên là một con cú đêm, mấy giây sau đã gửi tin lại: [Còn chưa ăn cơm á?]

Đinh Nhàn: [Anh ấy chưa ăn.]

Sợi Gừng: [Ừ.]

Sợi Gừng: [Nhất định là do làm việc mệt mỏi rồi nên cần bổ sung năng lượng, ăn no mới có sức lực làm chuyện khác. [Cười đều] [Cười đều].]

Đinh Nhàn không biết phải trả lời thế nào, còn có thể tiếp tục trò chuyện được nữa hay không!

Thời Dịch ngồi ăn cơm ở ngoài bàn ăn, nhưng lâu rồi mà Đình Nhàn vẫn chưa đi ra nên bưng chén đi vào, "Làm gì trong đây vậy?"

Đình Nhàn thấy anh, theo bản năng tắt điện thoại đi, cô mất tự nhiên gãi gãi đầu, "Không có gì."

Thời Dịch nghi ngờ nhìn vào mắt cô, rồi xoay người đi ra ngoài bàn ăn.

Điện thoại lại rung lên, Đình Nhàn nhìn chằm chằm bóng lưng người đàn ông, cho đến khi anh đi ra khỏi phòng bếp, cô mới cúi đầu mở điện thoại lên.

Sợi Gừng: [Đình Tiểu Nhàn, hai người cũng đã gạo nấu thành cơm rồi, hẳn cũng đã mua, vậy khi nào kết hôn hở?]

Đình Nhàn: [Tớ đã nói với anh ấy, cậu đoán xem anh ấy nói gì?]

Còn có thể nói gì nữa, Giang Ti Kỳ trả lời cô: [Giáo sư Thời nói chọn ngày lành tháng tốt cưới cậu vào cửa?]

Đình Nhàn: [Anh ấy nói chưa đủ 20 tuổi, là phạm pháp.]

Sợi Gừng: [...]

Hình như đúng là vậy thật.

Sợi Gừng: [Nhưng mà không sao cả, còn khoảng 100 ngày nữa là cậu đủ tuổi rồi, chờ đến khi đó giáo sư Thời sẽ lập tức cưới cậu vào cửa thôi.]

Sợi Gừng: [Được rồi, tớ đi chơi game tiếp đây, cậu ngủ ngon nha, tiểu Nhàn Nhàn, tối nay cậu và giáo sư Thời cứ thoải mái triển miên nha~]

Đình Nhàn: [...Ngủ ngon.]

Không ngờ lời này của Giang Ti Kỳ lại trở thành sự thật.

Cô mới vừa cất điện thoại đi, Thời Dịch đã bung chén đưa đi vào, cô hơi ngạc nhiên một chút, hỏi anh: "Anh ăn xong rồi?"

Người đàn ông ăn cơm nhanh, vội vàng làm xong việc, Thời Dịch thấp giọng ừ một tiếng, mở vòi nước ra rửa chén, Đinh Nhàn lấy nôi và muối đưa anh, anh thuận tay nhận lấy rồi rửa sạch sẽ.

Mấy phút sau, anh lau tay rồi kéo cô gái nhỏ lên lầu, còn chưa tới phòng đã ôm hôn cô, vừa hôn vừa đẩy cửa phòng ra, rồi trở tay đóng lại, đặt cô lên cánh cửa, triển miên một lúc, vừa điên cuồng vừa rung động, hơi thở đan xen nhau, hai trái tim dường như đang so tài xem cái nào đập nhanh hơn, không ngừng đập thành thịch trong lồng ngực, Đinh Nhàn cảm giác như mình sắp bị anh hôn đến bất tỉnh, khẽ đẩy đẩy anh, người đàn ông không nỡ tách rời cô, dán lên môi cô, âm thanh cực kỳ khàn: "Giúp anh tắm."

Đinh Nhàn thở hổn hển: "Trên người anh đang có vết thương."

"Bị thương mới nhờ em tắm giúp."

Đinh Nhàn lại nói: "Sau khi ăn xong không thể tắm ngay được."

Người đàn ông ngậm lấy vành tai cô: "Vậy chúng ta làm chuyện khác trước."

Một trận ngứa ngáy, trong lúc bất chợt Đinh Nhàn nhớ lại tin nhắn vừa rồi của Giang Ti Kỳ, biết rõ anh không có ý tốt, vậy mà cô còn ngây ngốc hỏi: "Làm gì?"

Thời Dịch cười, lại chặn môi cô, mút vào, vùi đầu hôn cổ cô, tỉ mỉ gặm cắn, lưu lại trên đó một dấu ấn ký màu hồng, Đinh

Nhàn bị kích thích nên rên nhẹ một tiếng, ngửa đầu ôm lấy đầu anh, luồn tay vào trong tóc anh.

Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng thở gấp vô cùng rõ ràng, trong miệng cô gái nhỏ bật ra những tiếng rên dường như càng thúc giục anh thêm, Thời Dịch càng khó kìm nén, vừa hôn vừa ôm người đi về phía giường.

Thời Dịch chống tay bên người cô, còn không quên hỏi ý kiến cô, hỏi cô thích dùng tư thế nào, Đinh Nhàn bị anh hôn đầu óc mụ mị, đột nhiên dừng lại nên có chút mơ màng, đôi mắt mờ hơi sương nhìn anh, "Cái gì?"

Âm thanh cô mềm nhũn, cả người càng mềm hơn, Thời Dịch hôn cô, thì thầm bên tai cô vài câu, Đinh Nhàn nghe được càng then thùng hơn, nhắc chân đá anh một cái, "Khốn kiếp."

... ..

Bên trong không mở đèn, bên ngoài trời tuyết đang rơi, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào hình ảnh hai người đang quấn nhau trên giường.

Đinh Nhàn chọt chọt ngực anh, "Ngày hôm qua em và bác gái đã đi mua rất nhiều pháo hoa, anh không về nên em không muốn đốt."

Thời Dịch cúi đầu hôn cô, "Tối mai anh cùng em đốt."

Sau một lúc, cô lại nói: "Anh Thời Dịch, ngày mai chúng ta cùng xem chương trình đêm xuân có được không?"

"Được."

Đinh Nhàn: "Em đã xem danh sách tiết mục đêm xuân, rất mong chờ."

Thời Dịch thuận miệng hỏi: "Có ai?"

"Có nhiều người lắm, còn có Tiết Khải Tiệp, hát ngay bài em thích nữa."

Thời Dịch nhướn mày: "Tiểu thịt tươi đang nổi gần đây à?"

"Anh ấy ra mắt nhiều năm rồi, nhưng chẳng qua anh không biết mà thôi, anh ấy không chỉ đẹp trai mà còn hát rất hay, biết nhảy nữa, anh biết không, trước kia có lúc anh ấy bị bôi nhọ khiến người ta phải đau lòng..."

Đinh Nhàn nói đến điều này liền cảm thấy không đúng, giọng nói càng ngày càng nhỏ đi cuối cùng không còn âm thanh nào nữa, ngược mắt lên nhìn người đàn ông, ôi ôi ôi~~~ tại sao lúc này cô lại tự tìm chết mà đi nói đến tiểu thịt tươi đó chứ, xong đời rồi xong đời rồi!!!

... ..

Hung hăng trừng phạt cô gái nhỏ mấy lần, Thời Dịch mở đèn lên, liếc nhìn đồng hồ một cái, đã hừng đông rồi.

Đinh Nhàn nằm trong ngực anh một lúc, hỏi: "Anh không biết mệt sao?"

Đoán chừng mấy ngày nay anh đều không chợp mắt, còn nghĩ anh về sẽ nghỉ ngơi trước, kết quả là người này vừa chạm vào cô liền như được nạp năng lượng, một lần lại một lần, không biết mệt mỏi.

"Mệt mỏi?" Thời Dịch kêu kêu cầm cô, "Lát nữa em giúp anh tắm."

Đinh Nhàn nhìn vào mắt anh, thấy anh rất nghiêm túc, nói rất đúng đắn, sau đó cô phát hiện mình đã bị bẫy, người nào

đó căn bản là mượn cơ hội để giở trò lưu manh với cô, không mặc quần áo chính là cầm thú mà!

Cả đêm điên cuồng, dây dưa triền miên.

Ngày hôn sau, Khương Ngã đi tới đi lui trong phòng khách hai vòng, lại giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai giờ trưa rồi mà người trên lầu sao còn chưa đi xuống.

Thời Hoàn Thâm cũng bị bà làm cho chóng mặt, ngược mặt lên khỏi tờ báo, "Người trẻ tuổi nói chuyện yêu đương đều như vậy, em đó, ngồi xuống đi, nên làm gì thì làm, đừng để ý nữa."

"Anh nhìn đi, cũng đã trễ rồi, có quán quýt thế nào cũng phải xuống ăn cơm chứ." Khương Ngã nhìn về phía cầu thang, "Hơn nữa, năm mới mà ngủ nướng sẽ lãng phí thời gian, em đi gọi hai đứa dậy."

Nói xong bà liền đi lên lầu, Thời Hoàn Thâm lắc đầu một cái, đột nhiên cảm thấy vợ mình nhiều khi lại không hiểu ý thế này.

Khương Ngã gõ cửa, bên trong không có người đáp lại, bà lại gõ, "Thời Dịch, Nhàn Nhàn, mau dậy đi, nắng đã chiếu tới môn rồi."

Vẫn không có động tĩnh gì.

Khương Ngã nhíu mi, cửa không khóa trái, bà nhẹ nhàng đẩy ra, nhìn hình ảnh trong phòng liền biết tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Trên giường lớn, hai người đang ôm nhau ngủ say đắm, bà cười trộm, đang chuẩn bị lặng lẽ đi ra ngoài chợt cô gái nhỏ dường như cảm giác được, mở mắt ra, thấy bà thì kinh ngạc vô cùng.

Cả mặt Đình Nhân đỏ hồng lên, cô gọi một tiếng bác gái rồi vội vàng kéo chăn lên che kín người mình.

Khương Ngã cười lúng túng, "Bác gọi các con dậy ăn cơm."

Thời Dịch cũng đã tỉnh, cô gái nhỏ rút vào trong chăn, chỉ lộ ra nửa cái đầu, vành tai đỏ bừng, anh xoa xoa mi tâm, có chút không biết phải làm sao với tình huống này: "Mẹ."

Còn ngại bà.

Khương Ngã mắng thầm một tiếng tiểu tử thú vị, rồi nhìn về phía Đình Nhân cười dịu dàng, thấy cô vẫn còn xấu hổ, liền không nói thêm gì nữa, nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Cửa vừa khép lại, Đình Nhân ngay lập tức nhéo người anh một cái: "Đều tại anh."

Thời Dịch né tránh ôm cô vào lòng, nhắm mắt lại, "Ngủ với anh thêm lát nữa."

Đình Nhân liếc nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, mắt đột nhiên mở to, thì ra đã trưa rồi, khó trách bác gái đi lên gọi bọn họ xuống ăn cơm.

Cô hơi giãy ra nhưng người đàn ông vẫn ôm chặt không buông tay, cô nói: "Đã trưa rồi."

Thời Dịch cọ cọ cổ của cô: "Ngủ lát nữa thôi."

Đình Nhân lẩm bẩm: "Không phải thể lực rất tốt à, giờ cũng biết mệt mỏi à."

Lời này có vẻ đang cười nhạo, Thời Dịch cười khẽ, kéo tay cô đặt lên thắt lưng của mình, thấp giọng nói: "Nếu em muốn, anh lúc nào cũng được."

Tay bị anh nắm chặt, Đinh Nhàn im miệng, xem như cô chưa nói gì.

Người đàn ông vẫn còn rất hăng say, một lát sau cô thật sự tức giận, đá anh một cái: "Thời Dịch!"

"Ừ?"

Chương 54

Người đàn ông lúc mới thức dậy thật xấu xa, rõ ràng đang làm chuyện xấu mà còn nhìn cô với vẻ mặt vô tội, cô gái nhỏ cũng không phải người dễ trêu, giống như một con mèo hoang nhỏ đang xù lông, đá anh mấy cái, thấy anh vẫn không buông tay thì cắn vai anh, còn cố ý nghiến răng nữa, cắn đến nổi vai anh ứa máu mới buông ra.

Cho anh chừa cái tội làm chuyện xấu! Cho anh chừa cái tội làm chuyện xấu!

Thời Dịch cau mày: "Đau~", Đinh Nhàn vội nhả ra, bình thường có cắn anh cũng có phản ứng lớn thế này đâu chứ, cô đâu có dùng bao nhiêu lực, sao lại than đau thế này.

Cô theo bản năng nhìn về phía ngực anh, có hơi luống cuống: "Em không có chạm vào vết thương của anh mà, hay là vừa rồi mới..."

Nói được một nửa, ngẩng đầu thì thấy ngay nụ cười bên khóe miệng anh, lúc này mới biết mình bị lừa, cô dấm một cú lên vai anh.

Sau đó nhanh chóng xoay người xuống giường.

Thời Dịch chỉ thích trêu chọc cô, chọc cho cô nổi giận luôn mới thôi, lúc này lại đi dỗ dành, anh vội ôm lấy cô, kéo đến bên cạnh, dùng một nụ hôn dịu dàng để hòa giải, cho đến khi cô mềm nhũn trong ngực anh, anh mới buông ra, quyết luyến hôn lên môi cô mấy cái nữa.

Đinh Nhàn thở hổn hển, đẩy anh ra: "Anh buông ra."

"Không buông."

Người đàn ông vẫn còn hôn khoe miệng cô, Đinh Nhàn dùng sức cắn môi anh một cái, "Buông ra!"

Thời Dịch nhân cơ hội này hôn một cái nữa rồi mới xoa xoa đầu cô, không trêu cô nữa.

Đinh Nhàn kéo chặn ngồi dậy, người hơi nghiêng về phía sau, không để cho chặn rơi xuống, cô cầm lấy đồ lót mặc vào, đưa hai tay ra sau cài móc áo ngực.

Thời Dịch nằm xuống gối, nhìn cô chăm chăm, thấy cô gái nhỏ mặc đồ lót phải trốn trong chăn nên đưa tay ra kéo chặn xuống, "Che gì mà che, cũng đã sờ qua bao nhiêu lần rồi."

"Anh..."

Thấy người đàn ông đang nhìn mình chăm chăm không rời mắt, mặt Đinh Nhàn hơi đỏ lên, còn chưa kịp nói gì, anh đã duỗi tay tới, cô dùng một tay không chút lưu tình đánh tay anh một cái rồi quay lưng lại với anh.

Móc áo ngực dường như muốn đối nghịch với cô, cài mãi nhưng không được, tay đưa ra cũng đã mỏi, cô đưa mắt nhìn Thời Dịch, không thể làm gì khác hơn là nhờ anh giúp, "Giúp em đi."

Thời Dịch nhướn mày, giọng thờ ơ: "Tay anh đau."

"..."

Đinh Nhàn cài tiếp nữa nhưng không được, tay thật sự rất mỏi, cô không biết làm sao, nhích người về phía anh, đến gần anh hơn, "Anh cởi ra, anh phải có trách nhiệm mặc vào."

Cuối cùng, lại dụi dằm bổ sung một câu: "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch không nhin được bật cười, cái lưng cô gái nhỏ bóng loáng, phía trên chi chít những vết hôn hồng hồng, anh nhìn chăm chú mấy giây, rồi đưa tay đến dễ dàng cài lại móc áo ngực, "Anh cài rồi, có phải buổi tối cũng để anh mở ra không?"

"Cấm dục, yên tĩnh lạnh lùng." Đinh Nhàn thưởng cho anh một cái liếc mắt, châm chọc nói: "Anh Thời Dịch, con người lạnh lùng trước kia của anh đâu rồi?"

Thời Dịch "Xùy" một tiếng, "VẬY mọi người vẫn luôn nghĩ như thế à, anh còn chưa nói qua mình cấm dục."

Đối với cô gái mình yêu, phàm là người đàn ông đều sẽ nghĩ đến phương diện kia, ai không muốn gần gũi da thịt với người mình yêu chứ? Trừ khi có vấn đề thật sự.

"Nhưng anh cũng nên tiết chế một chút đi..." Đinh Nhàn xuống giường, tìm một cái áo len mặc vào, nói lầm bầm: "Hại em dậy trễ, còn bị bác gái nhìn thấy, em không biết phải đối mặt thế nào nữa."

Thật sự đủ xấu hổ.

"Tối qua anh đã rất tiết chế rồi." Thời Dịch nhìn chăm chăm vào cái đuôi trắng nõn của cô, giọng hơi khàn: "Nếu không tiết chế, hôm nay chắc chắn em sẽ không xuống giường được."

"..."

Đinh Nhàn không nói gì, người này càng ngày càng không đứng đắn gì cả, cô lười để ý đến.

Thời Dịch của bình thường thì mặc quần áo vào vô cùng nghiêm trang, nên làm việc chính thì làm việc chính, còn khi ở trước mặt cô, nhất là lúc cởi quần áo, khi nói chuyện sẽ có

thêm mấy từ lưu manh, chọc cô đỏ bừng mặt, còn anh trông có vẻ rất vui thú.

Thật ra, người lạnh lùng thì vẫn vậy, không thay đổi gì, bên ngoài vẫn là dáng vẻ lạnh lùng đó, có chuyện gì thì nói không thì có thể im lặng đến tối, đối với người phụ nữ chủ động đưa tới cửa, mỗi câu nói của anh đều phải chú ý, chỉ sợ cô nổi cơn ghen sẽ không để ý đến anh.

Đừng nhìn Đinh Nhàn yếu đuối, mềm mại mà lầm, lúc tức giận thật sự khiến anh rất mệt nhọc, mỗi lần dễ chỉ nói được nhiều câu đó, còn lập đi lập lại.

Xem ra bản lĩnh đồ dành, anh còn phải học hỏi kinh nghiệm từ Thẩm Ngạn nhiều hơn nữa.

Thấy cô im lặng, Thời Dịch lại nhìn vào mắt cô, nói: "Thể lực của em vẫn còn kém, sau này phải thức dậy chạy bộ với anh."

"Em không thèm."

Đang là mùa đông lạnh giá, năm sáu giờ sáng dậy chạy bộ, sợ là đòi mạng cô rồi, hơn nữa anh bảo cô rèn luyện thể lực là có ý đồ cả.

!!!

Đáng ghét! Đúng là không tốt lành gì!

Đinh Nhàn trừng mắt với anh, mặc quần jean vào, bỏ lại một câu: "Anh đừng mơ."

"Ý anh không phải chỉ cái đó." Dáng vẻ này của cô đã chọc cười anh, "Nếu không chạy bộ buổi sáng cũng được, nhưng thuật phòng thân bắt buộc phải học."

Từ chuyện bất ngờ lần trước của Đinh Nhàn cho đến bây giờ anh vẫn còn sợ hãi trong lòng, nếu không nhờ có Lục Trác thì e rằng hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù là ai cũng không thể luôn có người ở cạnh mãi được, càng không có nhiều may mắn như vậy, tốt nhất nên học chút thuật phòng thân, khi gặp chuyện gì cũng không đến nỗi luống cuống tay chân.

Thể lực của cô nhóc này không được tốt, yếu đuối, lại gầy, giống như một con gà con, dùng một tay đã xách được, thiếu rèn luyện nghiêm trọng, dạy cô học thuật phòng thân, kéo dài mãi đến bây giờ cũng chưa học, chờ qua năm mới, không cần biết cô nói gì, anh nhất định phải dạy cô học thật tốt, làm nũng cũng không có tác dụng, phải học.

Thấy anh vẫn còn nằm bất động ở đó, Đinh Nhàn thúc giục, "Anh mau dậy đi."

Cô thật sự không dám xuống một mình, xấu hổ chết mất.

Đoán được cô đang nghĩ gì, Thời Dịch cố ý cười cô: "Em nghĩ cũng đúng, thể lực tốt mới có thể giúp cho..."

Lời còn chưa dứt, một cái áo trực tiếp đập vào mặt anh, lập tức nghe được tiếng hét của cô: "Không mặc quần áo vào thì đừng mong chạm vào em."

Lỗi tai cô đổ lên, trừng đôi mắt to long lanh với anh, Thời Dịch cười khẽ rồi vén chăn xuống giường, trên người không hề có mảnh vải nào, cứ để trần đi đến phía cô, Đinh Nhàn có chút sợ hãi, trực tiếp lui về phía sau mấy bước, cảnh giác nhìn anh: "Anh muốn làm gì?"

Thời Dịch đến gần, ép cô dựa vào tủ quần áo, Đinh Nhàn nhích người muốn chạy trốn nhưng anh đã đưa tay ra cản đường đi của cô, cúi đầu xuống cách môi cô chừng hai

centimet thì dừng lại, khoe môi cong lên một nụ cười không có ý tốt, "Em nói gì?"

Đình Nhàn nhìn cơ ngực rõ ràng của anh, không ngăn được trái tim như con nai con chạy loạn.

Đây là đang diễn kabe-don sao?

Hình như đây là lần đầu cô bị anh Thời Dịch nhà mình kabe-don đó, cô nhìn môi mỏng gần trong gang tấc của anh, cảm giác trái tim muốn bay ra ngoài.

Nhưng mà....

Tại sao anh còn chưa hôn chứ, cứ duy trì tư thế này mãi, cổ cũng sắp mỏi rồi, đếm ngược ba giây nếu anh còn chưa hôn cô phải chủ động thôi.

Trong lòng Đình Nhàn đếm ngược: Một, hai...

Thời Dịch nhìn dáng vẻ ngây ngốc của cô, cười nhẹ một tiếng rồi xoa đầu cô, nghiêng đầu đi cầm lấy một bộ quần áo.

Đình Nhàn bối rối chớp chớp mắt, mấy giây sau mới bất giác phản ứng được.

Người này lại đùa giỡn với cô!

Cô giận, đi đến đá chân anh một cái rồi mới xoay người đi vào phòng tắm.

Rửa mặt xong đi ra, hai người cùng nhau đi xuống lầu, mới vừa đi tới phòng khách đã gặp được Thẩm Ngạn đi vào từ phía đối diện.

Thẩm Ngạn nhìn chăm chăm hai người mấy lần, "Ôi, trẻ như này mới dậy à."

Trong lời nói là sự trêu chọc rõ ràng rành rành, Thời Dịch nghiêng đầu liếc nhìn cô gái nhỏ, quả nhiên, lại đỏ mặt.

Anh cười hỏi: "Hương Hàm không về với cậu à?"

"Tạm thời có việc trong bệnh viện." Thẩm Ngạn khoanh hai tay dựa vào tường, "Tôi còn định giới thiệu Đình Nhàn cho Hương Hàm biết, không ngờ ban ngày mà cậu cũng cầm thú như vậy."

Lời này vừa nói ra, Đình Nhàn cảm thấy gò má mình sắp bị thiêu rụi rồi, bình thường cô tỏ ra thành thực cũng chỉ ở trước mặt Thời Dịch mà thôi, lúc này ở trước mặt người khác cô vô cùng xấu hổ, cô trực tiếp đi vào phòng ăn, không quan tâm đến bọn họ đùa giỡn gì nữa.

Thấy vậy, Thẩm Ngạn nhún vai, "Cái này không thể trách tôi."

Thời Dịch lười để ý, xoay người đuổi theo Đình Nhàn, Thẩm Ngạn lắc đầu, người này so với anh ta còn thua đậm, đánh người như vậy còn hơn cả gấu tui.

Đến phòng ăn, Đình Nhàn đi xới cơm, Thời Dịch lấy đĩa ra, hai người phối hợp rất ăn ý, ăn được một nửa thì Khương Ngã đi vào thấy bọn họ, hỏi: "Thức ăn có lạnh không?"

"Không." Thời Dịch đáp lại một chữ đơn giản.

Thấy bà, Đình Nhàn không khỏi thả chậm tốc độ ăn, mặt còn hơi nóng lên, cô mất tự nhiên gọi một tiếng bác gái, Khương Ngã cười nói: "Nhàn Nhàn, ăn nhiều một chút."

Nói xong bà quay sang nhìn chằm chằm con trai mình mấy giây, "Thời Dịch, con tới đây một chút."

Chương 54

Vừa dứt lời, Khương Ngã đã xoay người đi vào phòng khách, hai người liếc nhìn nhau một cái, Thời Dịch buông chén đĩa xuống đứng dậy đi theo bà.

"Mẹ, có chuyện gì vậy?"

Khương Ngã nhìn con trai đứng cao hơn mình một cái đầu, yên lặng mấy giây mới nói lời đầy ý vị sâu xa: "Thời Dịch, con bé còn nhỏ, con cũng không thể quá đáng được."

Thời Dịch hơi sững sờ.

Thì ra hai người họ dậy lúc mười hai giờ thì người người đều nghĩ anh cầm thú như vậy??

Đầu tiên là Thẩm Ngạn, tiếp theo là mẹ ruột của anh.

Sáng nay anh thật sự không có làm gì cô, nhiều lắm chỉ hôn môi thôi, bận rộn cả mấy ngày anh cũng rất mệt mỏi, đoán chừng mấy ngày vừa rồi Đinh Nhàn cũng không nghỉ ngơi tốt, tối hôm qua lại bị anh giày vò lâu như vậy, sau khi thỏa mãn xong hai người liền ngủ một giấc đến trưa.

Cho dù anh có muốn thế nào đi chăng nữa cũng không thể chỉ nghĩ cho bản thân mà không quan tâm đến cô, huống hồ, cô nhóc kia cũng vậy, rất mỏng manh, lúc cầu xin tha thứ vừa đỏ mặt vừa nức nở, ôm người anh gọi 'Anh Thời Dịch! Anh Thời Dịch!' không ngừng, làm người ta vừa đau lòng vừa nổi điên, xem như có bỏ qua cho cô thì cô lại đi khiêu khích, không phải chọt chọt eo thì chính là nhéo nhéo đùi anh, không những không dập tắt lửa mà còn làm nó cháy lan ra thêm, không thu thập cô thật tốt thì còn gì là đàn ông.

Khương Ngã sợ con trai không hiểu ý mình, lại nói thêm: "Mẹ biết người trẻ tuổi bây giờ nói chuyện yêu đương tương đối mãnh liệt, mẹ cũng hiểu, nhưng con cũng phải có chừng mực."

Bà dừng một chút rồi nói tiếp: "Ý mẹ là tuổi của Nhàn Nhàn còn khá nhỏ, con bé còn đang học đại học nữa."

Thật ra bà vốn không nên bận tâm chuyện này, dù sao Thời Dịch từ nhỏ cũng đã là người chính chắn, làm bất cứ việc gì cũng để người khác yên tâm, nhưng có lẽ do yêu đúng người nên làm đầu óc mụ mị, Thời Dịch và Đình Nhàn rõ ràng đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt, bà chỉ sợ hai người làm quá mà không nghĩ đến hậu quả sau này.

"Mẹ." Thời Dịch giờ mới hiểu được mẹ anh đang lo lắng cái gì, "Con và Đình Nhàn đã nói về chuyện này, năm sau chúng con sẽ kết hôn, nhưng chắc chắn sẽ không có con sớm, dù gì cũng phải để cô ấy bước ra xã hội làm việc một hai năm, bây giờ cô ấy chỉ mới học năm nhất, mẹ còn muốn ôm cháu trai phải chờ năm sáu năm nữa."

Nghe xong lời này, Khương Ngã vốn đang lo lắng tư tưởng của hai người không đủ chín chắn liền bối rối, vịn vịn ngón tay, năm sáu năm sau bà cũng sắp 60 tuổi rồi, đến lúc đó...

Khoan đã, vừa rồi con trai mới nói gì, năm sau kết hôn!!!!

Khương Ngã kịp phản ứng lại thì Thời Dịch đã quay về phòng ăn rồi, Đình Nhàn thấy trong mắt anh có ý cười, không khỏi hỏi: "Bác gái đã nói gì với anh vậy?"

Cô cảm giác hình như nụ cười của anh rất có ý tứ, ánh mắt nhìn cô như một con sói đang nhìn chăm chăm vào con thỏ trắng nhỏ, bất kỳ lúc nào cũng có thể xông lên.

Thời Dịch khoác một tay lên ghế ngồi của cô, nghiêng đầu nhìn, giọng nói rất thấp, trong giọng nói có mang theo chút ý cười, "Mẹ cũng cho là chúng ta quyết chiến từ tối hôm qua đến trưa nay."

Nghe vậy, mặt Đinh Nhàn đã đỏ đến mang tai, cô có chút buồn bực đẩy anh ra, vùi đầu ăn cơm, trong đầu đều là hình ảnh Khương Ngã bước vào phòng và thấy tình huống của hai người lúc đó.

Trời ạ, tại sao mọi người đều nghĩ như vậy, nhất là bác gái, không biết bác ấy sẽ nghĩ cô thế nào a a a a! Thật sự là không còn mặt mũi nào đi gặp người mà!!!!

Thời Dịch nhìn cô gái nhỏ, ung dung hỏi: "Làm sao đây?"

Cái gì mà làm sao đây, cô làm sao biết phải làm thế nào chứ.

Đinh Nhàn vừa mới ăn một đũa cơm chợt nghe Thời Dịch nói: "Anh cũng không muốn oan ức mà gánh cái tội này."

Anh nắm tay cô: "Tối nay chúng ta..."

"Khụ khụ khụ..."

Đinh Nhàn né người ra ho khan mãi liệt, Thời Dịch không ngờ cô có phản ứng lớn như vậy, vội vàng vỗ lưng cô cho thuận khí, một lúc sau cô mới lấy lại sức lực, mở to mắt trừng anh, "Anh muốn cũng đừng hòng."

Cô gái nhỏ còn tưởng là thật.

Thời Dịch bật cười, xoa xoa đầu cô: "Đùa em thôi."

Sau khi ăn xong, Đinh Nhàn muốn ra bên ngoài đắp người tuyết, Thời Dịch lên lầu cầm khăn choàng và bao tay, giúp

cô võ trang đầy đủ, làm xong hai người mới đi ra ngoài.

Trong sân, một đám người đang chơi ném tuyết, đều là những đứa nhóc ở những nhà kế cận, nhưng mà trong đó còn có hai bóng người là Thẩm Ngạn và Hường Hàm.

Một đứa trẻ cầm một nắm tuyết ném đến phía đối diện, kết quả người nọ trốn đi khiến Hường Hàm đứng phía sau lưng lĩnh trọn.

Thẩm Ngạn: "Nhóc con kia được lắm, dám ném vợ anh!"

Đứa nhóc le lưỡi: "Chị Hường Hàm còn chưa nói muốn gả cho anh đâu."

"Đây chỉ là chuyện sớm muộn." Thẩm Ngạn khom người nắm một nắm tuyết to, "Tiếp chiêu đi!"

Động tác của đứa nhóc cũng rất nhạy bén, chạy tới trốn phía sau, nhưng mà Thẩm Ngạn còn chơi lớn, cầm cả hai tay mà ném để báo thù cho vợ, anh ta quay đầu về phía Hường Hàm huýt sáo một cái: "Chồng em đẹp trai chưa."

Vừa dứt lời "Bịch" một tiếng, trên mặt Thẩm Ngạn trúng chiêu.

Hường Hàm không nhịn được bật cười.

Thẩm Ngạn: "..."

Hai người từ trong nhà đi ra đúng lúc thấy được một màn này, cũng cười lên, Thẩm Ngạn khom người nắm hai nắm tuyết rồi nhanh chóng ném tới, Thời Dịch phản ứng nhanh xoay người ôm lấy cô, toàn bộ tuyết đều rơi trúng lưng anh.

Đinh Nhàn nhớ ra anh đang bị thương, xoay người lại ngửa đầu nhìn anh: "Anh Thời Dịch, anh không sao chứ?"

Anh không yếu đuối như vậy, nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt đầy lo lắng của cô khiến anh cảm thấy rất ấm áp, sau đó Thời Dịch vô cùng mặt dày nói: "Em hôn anh một cái anh sẽ hết đau."

Biết anh đang cố ý, nhưng Đinh Nhàn vẫn nghe theo, cô nhón chân lên hôn nhẹ lên khóe môi anh, nghĩ tới xung quanh còn có người nên xấu hổ vùi vào ngực anh.

Thẩm Ngạn đứng đó ngây ngốc, rõ ràng mình cũng có bạn gái nhưng vì sao lại cảm thấy đang bị nhét thức ăn cho chó thế này.

Hai người kia yêu nhau lại đánh người kinh khủng thế, tàn sát chúng sinh! Tàn sát chúng sinh!

Anh ta quay đầu tìm Hướng Hàm, học theo chiêu này của Thời Dịch, "Vợ ơi mặt anh vừa mới bị ném trứng đau quá!"

Hướng Hàm nhìn anh ta chằm chằm, không biết người này lại giở trò gì.

Thẩm Ngạn kéo người vào trong ngực, "Em hôn anh một cái anh sẽ hết đau ngay."

Hướng Hàm: "Hôn cái rắm, không bị hủy dung là được rồi."

"..."

Chương 55

Thẩm Ngạn biết vợ mình không chịu làm thế này nên anh ta chủ động cúi đầu, giữ chặt gáy cô rồi hôn xuống.

Bên này, Thời Dịch nhìn dáng vẻ thẹn thùng của cô gái nhỏ, nhìn thế nào cũng không đủ, liền nâng cằm cô lên, ngậm lấy môi cô, hơi khép mắt lại, ôn nhu lưu luyến.

Trong sân tuyết, hai đôi tình nhân ôm hôn nhau, giờ phút này, trong thế giới bọn họ chỉ có hai người mà thôi, trong lòng rạo rực, lãng mạn như vậy, động lòng như vậy chỉ thuộc về riêng họ.

Bọn nhỏ cũng dừng chơi ném tuyết lại, bắt đầu ồn ào lên, bên trong nhà những người lớn cũng cười híp cả mắt khi nhìn cảnh tượng ngoài này, vừa cười vừa cầm di động lên, chụp lại khoảng khắc ấm áp ngọt ngào này.

Con chó độc thân Lục Trác vô cùng đáng thương, anh ta ngồi trong phòng trực, nhìn tin nhắn trong Wechat nhảy ra không ngừng thì trong lòng liền cảm thấy không ổn.

Mở ra thì thấy hai tấm ảnh.

[Ôi, nhìn bọn trẻ tôi lại nhớ đến mình lúc còn trẻ, vào thời đó, tình cảm vô cùng chân thành.]

[Đúng vậy, trẻ tuổi thật tốt, chúng ta đều đã già cả rồi.]

[Tôi luôn cảm thấy chuyện cũ giống như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, lúc trước là cô gái mười mấy tuổi, chớp mắt một cái đã trở thành bà nội rồi.]

[Đúng rồi, Thẩm Ngạn và Hướng Hàm năm sau kết hôn đúng không?]

[Ừ, tên tiểu tử Thẩm Ngạn kia không tệ, đã vượt qua được cửa ải của cha vợ.]

[Sao lại không tổ chức đầu năm, đầu năm nhiều ngày tốt mà.]

[Họ hàng bên kia của Hướng Hàm sang năm sau mới có thời gian, kết hôn mà, ai chẳng muốn được sự chúc phúc của người lớn.]

Bọn chúng đều có đôi có cặp, cuối cùng chỉ còn lại mỗi Lục Trác.

Ngay lúc này, tin nhắn Wechat lại hiển thị ra một tin nhắn riêng.

Mẹ: [Con nhìn Thời Dịch và Thẩm Ngạn đi!!!]

Câu kế tiếp không cần phải nói ra, ba dấu chấm than đã biểu đạt được ý của bà.

Lục Trác có chút đau đầu, lén lút gửi đi một tin nhắn trong nhóm chat: [@Thời Dịch @Thẩm Ngạn Hạnh phúc nhỏ bé của hai người chính là sự thống khổ của tôi, mau thu lại đi, đám nhóc con kia nếu yêu sớm thì nguyên nhân là do các cậu làm hư đấy.]

Nhưng mà tin nhắn anh ta gửi đi cũng không được đáp lại, sau một màn nộ hôn nóng bỏng thì mọi người lại tiếp tục chơi ném tuyết, Đình Nhàn sợ Thời Dịch cử động mạnh sẽ ảnh hưởng đến vết thương nên kéo người qua một bên đắp người tuyết, hai người đồng tâm hiệp lực đã nhanh chóng đắp được một người tuyết.

Đây là lần đầu Đình Nhàn đắp một người tuyết to như vậy, cho nên khó nén được kích động, cô vỗ tay một cái: "Anh Thời Dịch, anh lấy cho em một củ cà rốt đi."

Thời Dịch giúp cô sửa lại khăn choàng, hỏi: "Có lạnh không?"

Đình Nhân lắc đầu, đẩy anh đi: "Nhanh lên nào."

Thời Dịch không biết phải làm sao với cô, véo nhẹ chóp mũi cô, rồi xoay người đi vào nhà.

Khương Ngã đang trong phòng bếp, thấy anh đi vào thì có hơi bất ngờ, vừa muốn mở miệng thì chợt nghe anh nói: "Mẹ, có cà rốt không?"

Khương Ngã liếc nhìn ngoài cửa sổ, nhất thời hiểu ra, nên khom người lấy một củ từ trong giỏ ra cho anh.

Củ cà rốt làm mũi, khiến người tuyết càng thêm sinh động hơn, Đình Nhân lấy điện thoại ra chụp vài tấm ảnh, rồi phát lên vòng bạn bè.

[Cùng nhau đắp người tuyết. [Ảnh đính kèm]]

Sắc trời dần dần tối, mọi người bắt đầu lấy pháo hoa ra, Đình Nhân cầm một cây pháo hoa rồi chụp nó, đốt xong một cây lại để Thời Dịch đốt giúp cô cây khác, Thời Dịch không chỉ đốt giúp cô mà còn phải phụ trách chụp hình cho cô, phải tìm góc độ chính xác, không thể khiến cô trông quá béo, nếu không sẽ bị cô gái nhỏ chê.

Bọn nhỏ vui chơi ở bên ngoài, Khương Ngã đứng bên trong nhìn ra lắc đầu một cái.

Tiểu tử thú bị cô nhóc ăn sạch rồi.

Sau bữa tối, người một nhà ngồi trước tivi xem chương trình đêm xuân, hai người phụ nữ tỏ ra rất kích động.

Khương Ngã: "Oa, cậu nhóc hát bài này hay quá, không hổ là thần tượng của mẹ!"

Đình Nhàn vui vẻ nói: "Bác gái, bác cũng thích anh ấy à?"

"Đúng vậy, bác đã thích từ sớm, đáng vẻ cậu ấy đẹp trai thì không nói đi, còn vô cùng tài giỏi nữa." Nói đến thần tượng của mình, Đình Nhàn cũng trở nên phấn khích, "Điều quan trọng là cậu ấy đẹp trai nhưng không nông cạn giống như những tiểu thịt tươi cùng lứa, chính là... nói thế nào nhỉ, thật sự không biết phải nói thế nào, tóm lại là có một loại mị lực vô cùng đặc biệt, khiến cho mọi người phải chú ý đến cậu ấy, và càng ngày sẽ càng thích."

Đình Nhàn đồng ý nói: "Đúng ạ, ngoại hình của anh ấy dễ nhìn, càng nhìn càng thấy có tư vị, trước kia luôn khiến cho người ta cảm thấy anh ấy là một người cà lơ phất phơ, xấu xa bất cần đời, còn bây giờ là cảm giác như đã trải qua sóng gió, trầm tĩnh hơn, có mùi vị đàn ông hơn."

Khúc Tất, người dẫn chương trình nở nụ cười tươi rồi nói một loạt lời chúc mừng năm mới, Khương Ngã uống một hớp trà, nói: "Người biểu diễn tiết mục kế tiếp chính là một diễn viên trẻ đang ăn khách, Tiết Khải Tiệp."

Đình Nhàn: "Bác gái, con nói bác nghe, anh ấy siêu cấp lợi hại, trước kia anh ấy làm ca sĩ nhưng không nổi, rồi chuyển qua làm diễn viên, kiếm tiền để tiếp tục làm âm nhạc, tự sáng tác ca khúc, còn phần vũ đạo thì được chuẩn bị rất chu đáo, biết chơi nhiều nhạc cụ, có thể nói là một người nghệ sĩ toàn năng, không ngờ bài hát còn chưa tung ra thì anh ấy đã nổi tiếng nhờ vào một bộ phim, sau đó mọi người mới biết đến sự nghiệp ca hát của anh ấy."

"Phải không?"

"Không tin bác hãy xem tivi ạ, hình như lát nữa còn có màn biểu diễn với dương cầm."

"Ôi, bác cảm thấy đàn ông đàn dương cầm đặc biệt đẹp trai!"

"Đúng đúng đúng, nhất là buổi biểu diễn lần trước, anh ấy mặc áo đuôi tôm đàn dương cầm, nhìn như một bạch mã hoàng tử vậy!"

"Tới rồi!!!"

"Ôi, anh ấy mặc quần áo này nhìn đẹp trai quá! Tỷ lệ cơ thể quá tốt!"

"Chân cũng dài nữa!"

"Đúng vậy, tiêu chuẩn tam giác ngược, chân chiếm hai phần ba chiều cao!"

Hai người đàn ông ngồi trên ghế khoanh tay ôm ngực, mặt đầy oán hận nhìn hai người, mười mấy phút sau liền đứng dậy đi về phòng.

Cho đến khi xem xong hết tiết mục, hai người mới phát hiện ra hai người đàn ông đã không còn ở trong phòng khách, Khương Ngã về phòng đẩy cửa ra: "Chồng~"

Bên kia.

Đinh Nhàn trực tiếp nhào tới người đàn ông ở trên giường: "Anh Thời Dịch~"

Thời Dịch không hề cho cô một ánh mắt nào, nặng nề đặt sách lên tủ đầu giường, cũng không cần để ý Đinh Nhàn đã thay quần áo ngủ gì chưa đã đưa tay trực tiếp tắt đèn ngủ, vén chăn lên nằm xuống, nhắm chặt hai mắt lại, ngủ.

Đinh Nhàn bị động tác của anh làm cho sợ hết hồn, cô cởi áo khoác và áo len ra, rồi chui vào trong chăn, nhích lại gần

người anh rồi cúi đầu hôn xuống, người đàn ông một chút phản ứng cũng không có, ngay cả mắt cũng không mở ra, tỏ ra đáng vẻ không quan tâm.

Cô ghé vào tai anh, giống như lúc trước anh đã làm, cắn cắn vành tai rồi khẽ hôn, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua: "Anh Thời Dịch, anh vừa dọa được em rồi đó."

Thời Dịch hừ lạnh một tiếng, vẫn không để ý tới như cũ.

Thấy vậy, Đinh Nhàn trực tiếp cởi quần áo, cúi người xuống khiêu khích anh một trận.

Bản lĩnh khiêu khích của cô gái nhỏ càng ngày càng thành thạo, giống như một tiểu yêu tinh, không cần dùng nhiều sức, không quá hai phút đã khiến Thời Dịch không nhịn được, xoay người đè cô dưới thân, kéo hai tay cô đè trên đỉnh đầu, con ngươi đen nhánh nhìn cô, "Mùi vị đàn ông, chân dài..."

Anh hơi dừng lại, âm thanh đè thấp hơn: "Bạch mã hoàng tử?"

Thời Dịch này, lúc nói chuyện vốn đã mang theo khí lạnh, nhất là lúc anh nhìn bằng ánh mắt này, không giận tự uy, khí thế rõ ràng, trước kia khi nghe được giọng nói anh thấp xuống, Đinh Nhàn đã sợ, bị phạt đứng thì chấp hành, nên nhận sai liền nhận sai, bây giờ ngược lại cô không sợ chút nào, nhìn anh cười híp mắt, giọng nói còn mang theo mấy phần vui sướng, "Anh Thời Dịch, anh ghen."

Thời Dịch hừ một tiếng, nhìn cô chằm chằm mấy giây, rồi thả tay cô ra xoay người nằm qua một bên, thật không giống bình thường.

Biết người đàn ông này đang giận dữ như một đứa trẻ, chắc chắn đang chờ cô dỗ mà, Đinh Nhàn trực tiếp vén chăn lên,

nhìn xuống chột không nhin được cười.

Trên mặt giả vờ nhưng thân thể rất thành thực.

Tối nay Đinh Nhàn có uống chút rượu, so với bình thường cô sẽ lớn mật hơn rất nhiều, cô ngồi trên người anh, kéo hai tay anh qua đặt bên eo mình, cọ một cái, âm thanh vô cùng dịu dàng: "Anh Thời Dịch."

Cô không tin, cô đã làm đến bước này rồi mà anh còn có thể nhin.

Quả nhiên giây kế tiếp, Thời Dịch mở mắt ra, con ngươi đen láy trầm xuống, anh nắm chặt eo cô...

...

Rất nhanh người đàn ông đã ở thế chủ động, Đinh Nhàn chột chột ngực anh, nói: "Anh Thời Dịch, anh là một con sói đuôi to."

Thời Dịch nhìn cô, nhướng mày.

Đinh Nhàn hừ một tiếng: "Đừng tưởng rằng em không biết anh đang cố ý chờ em mắc câu."

Thời Dịch bật cười: "Còn dám đến câu dẫn anh, không sợ anh thật sự quyết chiến với em đến sáng à?"

"Anh không nữa."

Mặt cô đầy chắc chắn, Thời Dịch cười, xoa xoa đầu cô, đúng là anh không nữa, mỗi lần nói muốn thu thập cô, trên thực tế đều theo ý cô, cô vừa la đau anh đã đau lòng không dám động nữa, nơi nào dám để cô khó chịu.

Anh cúi đầu hôn cô gái trong ngực mình, "Ngoan nào, một lát nữa sẽ cho em một thứ."

"Thứ gì?"

Thời Dịch không nói nữa, trực tiếp hôn môi cô, gia tăng lực đạo làm cho cô ý loạn tình mê.

... ..

Xong chuyện, Thời Dịch duỗi tay ra mở đèn, liếc nhìn thời gian, vừa mới qua mười hai giờ đêm, anh kéo ngăn tủ đầu giường ra, lấy một bao lì xì từ bên trong: "Nha đầu."

Đình Nhân vốn đang nằm mặt mỗi, thấy anh đưa bao lì xì đến thì lấy lại tinh thần trong nháy mắt, nhận lấy, vui vẻ như một đứa trẻ.

Cô đã quên mất chuyện này, không ngờ anh vẫn còn nhớ.

Năm mới quả thật rất náo nhiệt, chơi ném tuyết, đắp người tuyết, người một nhà cùng nhau ăn bữa cơm giao thừa, cùng nhau xem chương trình đêm xuân, anh Thời Dịch của cô lại lì xì cho cô, Đình Nhân cảm thấy mình thật hạnh phúc, vô cùng ấm lòng, cô cảm ơn anh đã yêu cô, bởi vì có anh yêu cô, cha mẹ anh cũng yêu thương cô, một gia đình ấm áp như vậy là do anh mang đến cho cô.

Thấy cô cầm bao lì xì cười ngây ngô, Thời Dịch bóp bóp mặt cô, "Nghĩ gì vậy?"

"Không có gì."

Đình Nhân hồi phục lại tinh thần, mang lòng mong chờ mở bao lì xì ra, khi cô nhìn thấy bên trong ngoại trừ tờ 100 tệ còn có một xấp tiền lẻ nữa, tim lập tức đập thành thịch liên hồi không điều chỉnh lại được.

Cô rút ra, đếm từng tờ một, càng đếm về sau càng khẩn trương, "Một ngàn, một ngàn một, một ngàn hai, một ngàn

ba, một ngàn ba trăm mười bốn tệ!"

1314(*), trọn đời trọn kiếp.

(*) 1314: 一三一四 (Yīsānyīsì) có cách đọc gần giống với câu 一生一世 (yīshēng yīshì) nghĩa là trọn đời trọn kiếp.

Đinh Nhàn vui muốn chết, dùng hai tay nâng tiền lên, dáng vẻ kia như một nô lệ nhỏ của đồng tiền, "Anh Thời Dịch, có phải mỗi năm đều sẽ có không?"

Thời Dịch không biết làm sao chỉ cười: "Chờ sau này chúng ta có con, anh lì xì cho em có phải rất kỳ lạ không."

"Không đâu, chồng lì xì cho vợ là lẽ đương nhiên, anh lì xì cho con, cũng phải cho em nữa." Đinh Nhàn ôm eo anh, cái đầu bù xù cọ tới cọ lui trước ngực anh, "Hơn nữa, sau này anh có cho bao lì xì thì cho phong phú hơn chút nữa nha."

"Tại sao?"

"Em sinh con cho anh, rất cực khổ!"

"Ừ." Thời Dịch đồng ý, "Quả thật rất cực khổ."

Anh hôn trán cô, "Sau này tiền lương đều đưa cho em, muốn xài bao nhiêu cũng được."

"Không được, anh đưa cho em thì có ý nghĩa khác rồi."

Thời Dịch: "Vậy anh lấy một nửa làm quỹ đen?"

Đinh Nhàn cười không ngừng, cô ngửa đầu nhìn anh, "Anh Thời Dịch, năm mới vui vẻ."

Thời Dịch cúi đầu xuống, hôn lên môi cô một nụ hôn đầy dịu dàng, "Năm mới vui vẻ, cô gái của anh."

Chương 56

Năm mới này, với họ mà nói có một ý nghĩa rất đặc biệt, tuy ngoài miệng hai người không nói gì nhưng trong lòng đều đang đếm từng ngày.

Mùng hai tết, họ hàng tới rất nhiều, Đinh Nhân được Thời Dịch dẫn đi chào hỏi với cô dì chú bác một vòng, đảo mắt đã được nhét một đồng bao lì xì lớn, cho đến bây giờ cô cũng chưa từng đối mặt với cảnh tượng như thế này nên có hơi luống cuống, cuối cùng Thời Dịch tỏ ý bảo cô nhận cô mới dám nhận lấy.

Đinh Nhân cầm đồng bao lì xì lên lâu, đột nhiên cảm thấy mình là một tiểu phú bà.

Thời Dịch nhìn cô, như có điều suy nghĩ, "Sớm biết anh cũng cho em một đại hồng bao."

"Không cần đâu, em thích nhất là cái bao lì xì kia của anh."

Trọn đời trọn kiếp, có ý nghĩa biết bao nhiêu, cô còn tưởng anh không hiểu những thứ này nữa đó.

Trên thực tế Thời Dịch hoàn toàn không hiểu những thứ này thật, khi Đinh Nhân nói qua năm mới muốn được anh lì xì, anh đã suy nghĩ một thời gian vì không biết nên cho cô bao nhiêu thì được, còn lên mạng tra cứu một phen, các bạn trên mạng có kinh nghiệm phong phú đưa ra rất nhiều câu trả lời, cuối cùng anh chọn con số 1314.

Nếu là trước kia, anh chắc chắn sẽ xếp hành động này vào loại ngây thơ nhằm chán, nhưng bây giờ bản thân đang nếm trải mùi vị tình yêu nên cảm nhận sâu sắc ý nghĩa đằng sau con số ấy chứa tình yêu sâu đậm thế nào, hơi tốn công sức một chút nhưng lại có thể khiến cho cô vui vẻ, ôm anh

ngiêng qua trái gọi anh Thời Dịch, nghiêng qua phải gọi anh Thời Dịch.

Thấy anh cười không nói lời nào, Đinh Nhàn dùng bao lì xì vỗ mặt anh, "Tiểu tử kia, thích gì cứ mua, chị đây có tiền."

Thời Dịch ôm chặt cô: "Thích cô gái trong ngực này."

"Cô gái này là vô giá, đổi cái khác đi."

"Không đổi." Thời Dịch cúi người, gác cằm lên vai cô, cọ một cái, "Trừ cô gái này ra anh không thích những thứ khác."

Đinh Nhàn phát hiện, kỹ năng thả thính của anh Thời Dịch nhà mình càng ngày càng phong phú, chỉ một câu nói đã khiến cô không cầm lòng được, cô nghiêng đầu, thưởng cho anh một nụ hôn.

Lục Trác đi tới cầu thang thì thấy được cảnh này, con người thiếu chút nữa đã rớt xuống, còn chừa cho người khác sống nữa hay không! Còn chừa cho người khác sống nữa hay không!!!

Anh ta xoay người, quả quyết không đi thang lầu nữa, kết quả mới đi được mấy bước lại thấy Thẩm Ngạn và Hướng Hàm đứng trong góc tán tỉnh nhau, nội tâm anh ta thật sự tuyệt vọng.

Chó độc thân muốn được yên tĩnh, chó độc thân muốn đi làm, nói yêu đương có ý nghĩa gì, tôi yêu công việc.

...

Cuộc họp lớp cấp ba của Đinh Nhàn được định là ngày mừng tám, buổi tối Thời Dịch đã dặn dò đi dặn dò lại, nói rằng không cho phép cô uống rượu, ngày hôm sau lại nhắc nhở bên tai cô một lần nữa.

Tửu lượng của cô quá kém, không có anh ở đó, nếu cô uống say thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

Thấy cô không phản ứng gì, Thời Dịch căn cứ vênh tai cô, "Có nghe không?"

Đình Nhân đang ngủ say, bị người này quấy rầy có chút bực bội, cô duỗi tay đẩy anh ra, người đàn ông vẫn cúi xuống, chạm vào môi cô, đầu lưỡi đưa vào, dùng sức mút vào, rất nhanh cô đã bị anh kích thích, bàn tay chặn trước ngực anh dần mềm nhũn buông xuống.

Thời Dịch vốn chỉ cho cô gái nhỏ một nụ hôn chào buổi sáng, ai ngờ khi chạm vào đôi môi mềm mại đó thì mất khống chế, anh đang định rời khỏi chợt cô gái nhỏ đưa tay ra ôm lấy cổ anh, nhiệt tình hôn đáp lại, lần này đã kích thích anh thật sự, vui đầu hôn, hôn hôn làm làm, trong phút chốc, khắp người cô đều là vết hôn.

Đình Nhân phát hiện người này có tâm cơ rất ghê gớm, nên đưa chân đá anh một cái, "Anh làm vậy thì sao em mặc váy được nữa."

Thời Dịch rất hài lòng với kiệt tác của mình, anh sửa sang lại quần áo một chút, "Đang là mùa đông, ai mà mặc váy chứ."

"Bên trong mặc váy, bên ngoài khoác áo ấm, trong phòng có máy sưởi sẽ không lạnh." Vào lúc này Đình Nhân đã không còn buồn ngủ nữa, cô vừa mặc quần áo, vừa bĩu môi lầm bầm: "Tất cả bạn nữ đều mặc váy, chẳng lẽ em phải mặc áo len, áo ấm, em không chịu đâu."

Nếu mặc vậy không bị người khác cười nhạo mới lạ đó.

Cô nói, Thời Dịch lắng nghe nhưng không tiếp lời, Đình Nhân nói được mấy câu đã cảm thấy không có hơi sức, cô mở to mắt trừng anh: "Anh Thời Dịch!"

Thời Dịch xoay người lại, cười cười sờ cằm cô như một con mèo nhỏ, biết còn cố hỏi: "Sao vậy?"

Đinh Nhàn xụ mặt, bĩu môi không nói lời nào.

Thời Dịch cười cười, ôm cô lên, vỗ mông cô một cái, rồi đi vào phòng tắm, "Trong tử quần áo có váy bảo thủ không ít đâu, những cái khác không lộ eo lộ lưng thì lộ ngực, mấy cái đó em mặc ở nhà cho anh nhìn là được rồi."

"Có phải anh đang hận không thể che em lại từ đầu tới chân chỉ chừa lại hai con mắt thôi đúng không?"

Thời Dịch đặt cô lên bồn rửa tay, chống hai tay bên người cô, cúi đầu nhìn, mím môi cười một tiếng, nói: "Nếu như được."

Anh biết cô cũng thích cái đẹp, thích quần áo đẹp, nhưng anh có tâm tư riêng, cô gái nhà mình thật sự một chút xiu cũng không muốn người đàn ông khác nhìn thấy.

Đinh Nhàn liếc mắt, nghiêng đầu nhìn mình trong gương, ngay cả cổ cũng có mấy dấu hồng, không biết phần lót có thể che kín hay không.

Cô sờ một cái, nhìn về phía Thời Dịch, ngoắc ngoắc tay, "Cúi đầu xuống."

Thời Dịch cúi đầu: "Làm gì vậy?"

Vừa dứt lời, Đinh Nhàn liền đưa tay lên ôm cổ anh, cúi đầu hung hăng cắn lên, dùng sức mút vào, hàm răng cố ý cắn nhẹ, cắn cổ ngay lập tức truyền đến một cảm giác đau đón mơ hồ, Thời Dịch hơi cau mày, xoa đầu cô, để mặc cô cắn thỏa thích.

Một lúc sau, Đinh Nhàn mới nhả ra, nhìn quả ô mai do mình để lại trên cổ anh, liếm liếm môi, lần này trong lòng đã cân bằng lại rồi.

Thời Dịch liếc nhìn vào gương, dấu hồng trên cổ vô cùng rõ ràng, vừa vắn ở ngay trái cổ, muốn để người khác không chú ý cũng không được, anh đưa tay ra bóp mặt cô: "Ác vậy à."

"Đừng tưởng rằng em không biết trong bệnh viện của anh mới điều đến một cô y tá." Đinh Nhàn hừ một tiếng, "Cô ta dường như còn chưa biết đóa hoa này đã bị em hái, cho nên phải nhắc nhở một chút."

Thời Dịch ngốc ra, y tá mới là ai, hình dáng thế nào anh hoàn toàn không có ấn tượng, nhưng mà điều khiến anh kinh ngạc là tại sao cô gái nhỏ lại biết rõ thế.

Đinh Nhàn dĩ nhiên biết thắc mắc của anh, ngẩng đầu nói: "Chị Hoàn Chi nói với em."

"Chị Hoàn Chi?"

Thời Dịch cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bởi vì Từ Hoàn Chi, Đinh Nhàn còn ăn không ít giấm, thỉnh thoảng còn nhắc lại với anh chuyện xưa, liệt kê ra một đồng lớn ưu điểm của Từ Hoàn Chi, cái gì mà có dáng người đẹp các kiểu, nói một loạt từ rất tử mỹ, trên thực tế là muốn anh khen cô, vừa mới đầu Thời Dịch còn không hiểu kế sách của cô, chỉ tùy tiện đáp lại vài câu, kết quả cô gái nhỏ còn tức giận với anh, về sau, cô tùy tiện nhắc đến cô gái nào anh đều sẽ nói cô tốt nhất, cô xinh đẹp nhất, vài ba câu đã dụ được cô vui vẻ, ôm anh hôn một cái thật kêu.

Khía cạnh dễ bạn gái, Thời Dịch càng ngày càng thuận lợi, dễ cho cô vui vẻ thì cuộc sống của anh cũng tốt đẹp hơn không phải à.

Thời Dịch giúp cô lấy kem đánh răng, hỏi: "Từ khi nào mà em thân thiết với cô ta như vậy?"

"Không nói cho anh biết đâu."

Đình Nhân nhảy xuống khỏi bồn rửa tay, nhận lấy bàn chải và ly nước anh đưa, bắt đầu đánh răng.

"Cô nhóc của anh lợi hại vậy." Thời Dịch đứng cạnh cô, bắt đầu nặn kem đánh răng ra bàn chải của mình, "Lại biến tình địch thành bạn tốt, còn để người ta làm tai mắt cho em nữa."

Trong miệng Đình Nhân vẫn còn bọt kem, lời nói ra mơ hồ không rõ ràng, "Chị ấy đã không còn là tình địch của em nữa."

Mấy ngày trước Thời Dịch dẫn Đình Nhân đi chúc tết thầy Dương, không ngờ Từ Hoàn Chi cũng ở đây, cô ta còn tìm Đình Nhân trò chuyện một lúc, nói rằng mình đã buông bỏ, yêu đơn phương rất cực khổ, yêu sâu đậm nhưng không được đáp lại, thời gian lâu dài sẽ trở nên mệt mỏi, chán nản, dễ nhốt mình trong một cái lồng giam, thậm chí tự đánh mất mình, trở nên không còn tự tin nữa, cô ta buông bỏ cố chấp nhiều năm, cũng coi như để mình tự do.

Đình Nhân nghe cô ta nói xong thì vừa đồng cảm vừa bội phục, dù gì cô ta cũng đã thích Thời Dịch nhiều năm, tâm tư mấy năm đều đặt lên người người đàn ông, ngay cả công việc cũng đi theo anh, phí hết tâm tư, nhưng không được đáp lại chút nào, thậm chí Đình Nhân còn nghĩ, nếu đổi lại là cô, cô có thể kiên trì lâu như vậy không? Câu trả lời là không thể nào biết được, cô chỉ biết, nếu như Thời Dịch từ chối mình thì cô sẽ đau lòng muốn chết.

Nghĩ đến đây, cô hơi đau lòng cho Từ Hoàn Chi, nghiêng đầu nhìn người đàn ông một cái, "Người ta bây giờ không có chút

ý tứ gì với anh nữa rồi, nếu như anh có đổi ý thì người ta chưa chắc đã đồng ý đâu."

Thời Dịch nhướn mày, "Ý em là anh có thể đổi ý?"

"Anh dám." Đinh Nhàn giơ tay lên giả vờ như muốn đánh anh, Thời Dịch né đi, liên tục nói: "Không dám, không dám."

Ngay cả đánh răng cũng cãi nhau, chỉ có hai người mới làm được điều này thôi đấy.

Rửa mặt xong, Thời Dịch nói: "Cùng nhau chạy bộ buổi sáng đi."

"Em không đi." Đinh Nhàn lấy điện thoại ra nhìn giờ, oán giận nói: "Đều tại anh, hại em dậy sớm như vậy."

"Ngủ sớm dậy sớm có lợi cho sức khỏe."

"Anh nói đó." Đinh Nhàn nắm bắt hai từ "Ngủ sớm", "Từ tối nay bắt đầu ngủ sớm trước 12 giờ đêm, không đúng, trước 11 giờ đêm."

Dĩ nhiên Thời Dịch biết ý tứ trong lời nói của cô, anh nhú mày một cái, tỏ ra mình rất khổ não, "Vậy thì không được, thời gian không đủ dùng."

"..."

Người này thật sự lão luyện mà.

Đinh Nhàn cúi đầu kiểm tra tin nhắn, lười để ý đến anh.

Thời Dịch nhìn lỗ tai hồng hồng của cô gái nhỏ, cười cười véo mặt cô, rồi xoay người đi xuống lầu.

.

Mười giờ, Đình Nhàn rời khỏi nhà, đi đến nhà Giang Ti Kỳ trước, sau đó hai người cùng nhau đi đến nơi đã hẹn.

Các bạn học cũng rất tuân thủ thời gian, mới 11h30 đã đến gần như đông đủ, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, đùa giỡn đôi câu, nói về chút chuyện ngày xưa trong trường, chỉ lát sau mọi người bắt đầu đứng dậy cụng ly, Đình Nhàn để bên miệng nhấp một ngụm nhỏ, không dám uống nhiều.

Mới vừa ngồi xuống, có người phát hiện ra ngay ly rượu của cô không vơi đi, nói: "Đình Nhàn, cậu như vậy là không được nha, mọi người đều đã uống cạn, cậu dù gì cũng phải uống nửa ly."

Đình Nhàn cười một tiếng, "Tửu lượng của tôi không tốt, uống một ly sẽ say ngay."

Giang Ti Kỳ ngồi cạnh cô bổ sung một câu: "Quan trọng là bạn trai quản lý nghiêm ngặt."

Lời này vừa nói ra, các bạn học dần ồn ào lên.

"Ôi, Đình Nhàn có bạn trai rồi á!"

"Rốt cuộc là thần thánh phương nào đã theo đuổi được hoa khôi của lớp chúng ta vậy!"

"Tôi biết tôi biết!" Một bạn nữ nói, "Tôi có nhìn vòng bạn bè của cậu ấy, hình như là người đàn ông đẹp trai đi họp phụ huynh cho cậu ấy lúc trước ý."

"Không phải nói là anh trai à?"

"Ây yo, bây giờ tình nhân đều thích gọi anh trai em gái sao."

"Không đúng." Bạn học chung lớp suy nghĩ một chút, nhìn về phía Đình Nhàn, "Tôi nhớ là khi đó nói là anh họ bên

ngoại hay bên nội gì đấy."

"Đúng, tôi cũng nhớ cậu ấy đã nói vậy."

Bị cả bàn nhìn chăm chăm, Đinh Nhân có hơi mất tự nhiên, trong lúc nhất thời không biết phải giải thích thế nào, thấy vậy, Giang Ti Kỳ vội giải vây cho cô, "Ôi, lúc đó hai người còn chưa chắc chắn quan hệ, Đinh Nhân của chúng ta xấu hổ mới không tự chủ được nói hoảng thôi."

Mọi người đều tin lời Giang Ti Kỳ nói, mấy nam sinh trong lớp cảm thấy hoa khôi của lớp đã là hoa đã có chủ thì có hơi tiếc, các cô gái thì mặt đầy hâm mộ.

"Trời ơi, bây giờ theo đuổi bạn gái còn có chiêu này nữa à, trực tiếp đi họp phụ huynh giúp."

"Ôi ôi ôi, vì sao tôi không có bạn trai, vì sao mỗi lần họp đều là cha tôi đi, họp về còn bị đánh một trận nữa."

Đinh Nhân cũng nhớ lại tình cảnh Thời Dịch đi họp phụ huynh cho mình năm đó, lúc đó hai người còn chưa thân thiết, thời gian trôi qua mau thật, bây giờ bọn họ đã thân mật hơn rồi, trở thành người quan trọng nhất của nhau.

Thời Dịch tan làm đã gần 11 giờ tối, đi ra khỏi bệnh viện, anh lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho cô gái nhỏ: [Về nhà chưa?]

Ngồi lên xe, điện thoại rung lên, cô trả lời lại: [Còn đang hát.]

Thời Dịch lại hỏi cô: [Khi nào kết thúc, anh đến đón em.]

Cô gái nhỏ: [Anh đến khi nào thì em về khi đó.]

Ngay sau đó, đối phương gửi cho anh định vị của mình.

Thời Dịch cười cười, cắt điện thoại đi, lấy chìa khóa ra khởi động xe.

Bên này, Đinh Nhân vì trốn bạn học mời rượu, cô đành ngồi trong góc sofa, cố gắng giảm sự tồn tại của mình đến mức thấp nhất, trả lời tin nhắn của Thời Dịch, một tay cô chống cằm, lẳng lặng nghe mọi người hát.

Mười mấy phút sau, điện thoại vang lên, cô nhanh chóng mở ra, quả nhiên là anh gửi tin nhắn đến.

Anh Thời Dịch: [Có uống rượu không? Uống thì xuống đây chịu phạt, không uống thì có thưởng cho em.]

Chương 57

Đình Nhàn đứng dậy chào tạm biệt với các bạn học, có người nói: "Một mình cậu lại là con gái nữa, đi về không an toàn đâu, đợi lát nữa chúng tôi đưa cậu về."

Một bạn học khác ngồi bên cạnh cười nói: "Bạn trai người ta tới đón, không đến lượt cậu đưa đâu."

"Đúng vậy, có lý có lý lắm, hoa khôi của lớp đã thuộc về người khác rồi, cậu cũng đừng thương nhớ nữa."

"Nhớ cũng vô ích thôi." Giang Ti Kỳ duỗi tay ra khoác lên vai Đình Nhàn, "Đình Tiểu Nhàn nhà tôi có bạn trai đẹp như vậy, chỉ bằng các cậu không hơn được đâu."

Mới vừa nói ra lời này, có người không phục lên tiếng, "Năm đó tôi không dám bày tỏ thôi, nếu tôi bày tỏ nói không chừng..."

"Nói không chừng cái gì hả." Giang Ti Kỳ cười cười, "Năm đó không phải hotboy Nhậm Thạc Minh chặn người ở cầu thang để tỏ tình đó sao, kết quả thế nào hả?"

Chuyện này đều truyền khắp trường nên mọi người đều biết, bọn họ cũng tự biết, mấy nam sinh cao ngạo kia mặc dù trong lòng biết mình thua kém người khác nhưng ngoài miệng lại không phục, kiên quyết nói nếu mình ra tay theo đuổi thì Đình Nhàn chắc chắn sẽ là bạn gái của cậu ta, vì vậy mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Đình Nhàn.

Một ngày bị mọi người trêu đùa nhiều lần, Đình Nhàn có chút xấu hổ gãi gãi trán, trong lúc nhất thời không biết nên nói thế nào cả, ngay sau đó đột nhiên mọi người ồn ào lên, nói muốn phạt một ly, cô không có biện pháp gì đành uống một hớp nhỏ mới được bỏ qua.

Ra khỏi phòng bao, Đinh Nhàn nhanh chóng chạy đến cửa thang máy, chờ đi xuống dưới lầu, mới phát hiện bên ngoài không biết đã bắt đầu mưa phùn từ khi nào, cô chú ý đến chiếc xe quen thuộc đỗ cách đó không xa, nhoẻn miệng cười rồi bước chân nhanh hơn.

Thời Dịch thấy cô, mở cửa xe ra chạy lại, trước khi cô bước chân ra màn mưa đã kịp thời ngăn người lại.

"Anh Thời Dịch."

Cô gái nhỏ ngược đầu nhìn anh, ánh mắt vô cùng sáng, có lẽ ngồi trong phòng bao khá lâu nên hai gò má đỏ lên, mặt cô có hơi tròn, mang theo nét phúng phính, cộng thêm nụ cười trên môi kia, đáng yêu vô cùng, khiến cho người ta muốn véo một cái.

Và thực tế anh đã làm như vậy, xoa tóc cô, véo mặt cô, hôn cô, ôm cô, chỉ cần ở chung một chỗ với cô, thì sẽ không tự chủ được làm ra những động tác thân mật như thế, mang theo mọi sự cưng chiều.

Đinh Nhàn vỗ vỗ tay anh, "Mỗi ngày đều véo, sau này mặt em mà có to ra là tại anh cả đấy."

Thời Dịch cười cười, cởi áo khoác ra che trên đỉnh đầu cô, nửa ôm người đi ra.

Đến trước xe, Thời Dịch mở cửa ghế phụ ra, Đinh Nhàn leo lên ngồi, người đàn ông cũng nhanh chóng đi qua ghế lái ngồi vào, "Cạch" một tiếng đóng cửa lại, không gian trong xe liền trở nên nhỏ hơn, chỉ còn lại hai người.

Thời Dịch thuận tay đem áo khoác đặt phía sau xe, mới vừa xoay đầu, cô gái nhỏ đã cầm khăn giấy lau mặt cho anh.

Vừa rồi anh chỉ quan tâm đến cô nên cả người bị ướt không ít, Đinh Nhàn lau xong, sờ đầu anh một cái, lòng bàn tay liền ướt, cô lại rút hai tờ khăn giấy giúp anh lau tóc.

Thời Dịch ngửi mùi hương trên người cô, trong lòng rung động, duỗi tay ra ôm eo cô, nhẹ nhàng dán lên đôi môi mềm mại của cô, còn chưa kịp tiến thêm một bước bỗng nhiên bị cô đẩy ra, "Anh đừng động."

"Uống rượu?"

Bàn tay Thời Dịch đổi chỗ dán vào lưng cô, thấp giọng hỏi.

Đinh Nhàn trực tiếp chối: "Không có."

Thời Dịch cong môi, nghiêng người đè cô lên ghế ngồi, Đinh Nhàn bị động tác của anh làm cho sợ hết hồn, đẩy anh ra, "Làm gì vậy?"

"Anh kiểm tra một chút."

"Em thật sự không có..."

Không cho phép cô tranh cãi, người đàn ông đè xuống, môi lập tức bị chặn lại, anh đã không còn thỏa mãn với sự đụng chạm nhẹ nhàng nữa, anh mút vào hai cái, chợt nếm được vị rượu ngọt ngào nhàn nhạt trong miệng cô, cô cắn chặt răng không để cho anh hôn sâu hơn, Thời Dịch trừng phạt cắn môi dưới của cô, Đinh Nhàn đau đến nỗi phải thốt lên, anh nhân cơ hội này đưa lưỡi vào, gió táp mưa rào điên cuồng khuấy động, hung hăng mút vào, dường như muốn nuốt trôi hết mùi rượu trong miệng cô.

Đinh Nhàn có hơi không chịu nổi vố vai anh, nghiêng đầu đi muốn né tránh, nhưng bàn tay người đàn ông vẫn giữ chặt đầu cô, động tác dần chậm lại, anh dịu dàng câu lấy cái lưỡi đinh hương của cô, quấn quýt không rời.

Bên ngoài là tiếng mưa rơi tí tách, bên trong xe lại là một màn nóng như lửa, khi kết thúc cả người Đinh Nhân cũng mềm nhũn mất lực, cả người xụi lơ trên ghế ngồi, thở hổn hển, Thời Dịch chôn đầu ở cổ cô, hơi thở cũng dồn dập như cô, điều chỉnh lại một chút, anh ngẩng đầu lên, môi cô bị anh hôn đến sưng đỏ như muốn nhỏ máu, anh giơ tay lên, ngón cái đè lại môi dưới của cô, thấp giọng nói: "Không đứng đắn."

Môi có hơi đau nhói, nhiệt độ vẫn chưa tan đi, ngón tay người đàn ông chạm vào càng nóng hơn, cũng không phải là lần đầu thân mật như vậy, nhưng có lẽ Đinh Nhân bị động tác này của anh trêu ghẹo, tim nhất thời đập nhanh điên cuồng, anh không ngừng thở ra hơi nóng làm cô hít thở không thông.

Cô nhịn xuống xúc động muốn hôn anh, đẩy cánh tay anh ra, "Anh cũng biết mà, trường hợp này muốn không uống rượu cũng khó, em vẫn luôn trốn, cố gắng dùng nước hoa quả thay thế rượu rồi."

"Em chỉ uống có một ngụm nhỏ thôi, hơn nữa em cũng không có say, cho nên không tính là uống rượu được." Đinh Nhân nhìn thấy vết hôn mình đã lưu lại trên cổ anh vào buổi sáng, đưa tay ra sờ một cái, hỏi: "Anh định thưởng gì đây?"

"Không cho."

"Anh chơi xấu." Đinh Nhân chợt nhận ra, "Anh đã sớm suy tính xong, trừng phạt chính là cái này, mà thưởng cũng là cái này có đúng không?"

Thời Dịch nhìn cô cười, không trả lời.

Cô đã biết!

"Anh là tên xấu xa!" Đinh Nhàn đang muốn véo cánh tay anh, chợt người đàn ông đè xuống, cô bị dọa sợ vội vàng rút tay về, nghiêng đầu đi né tránh môi anh, giọng nói nhỏ nhẹ: "Anh Thời Dịch, đừng ở đây."

Trung tâm giải trí ở gần đây, xung quanh có không ít người, cô không muốn bị người khác nhìn thấy đâu.

Thời Dịch nhìn chằm chằm cái ngực đang phập phồng của cô mấy giây, lại cúi đầu xuống, cô gái nhỏ đưa tay ngăn ở ngực anh, cau mày cảnh cáo, "Anh Thời Dịch, anh mà làm vậy nữa, em sẽ..."

"Em sẽ làm gì?"

Người đàn ông nhướn mày, nhìn cô đầy hứng thú, Đinh Nhàn lập tức nghẹn từ ngữ, nói liên tục hai lần từ "Em sẽ..." cũng không nói được gì nữa, Thời Dịch thấp giọng cười, giúp cô cài chặt dây an toàn, rồi phả hơi nóng vào mặt cô, "Nghĩ gì vậy?"

Đinh Nhàn biết mình lại bị đùa bỡn, trừng mắt với anh một cái, dùng sức đẩy anh ra, nhỏ giọng thầm thì: "Em không muốn."

Vừa dứt lời điện thoại chợt vang lên, cô lấy ra nhìn, là một dãy số xa lạ, do dự mấy giây cô mới bắt máy, "Alo" một tiếng.

"Đinh Nhàn, tôi là Tôn Giai Nghiên, mẹ tôi vừa mới gọi bảo tôi về sớm, cậu đã đi chưa vậy, nếu chưa thì cho tôi đi nhờ với."

Tiếp theo cô ta đọc địa chỉ nhà mình.

Thời Dịch khởi động xe đang muốn đạp chân ga thì Đinh Nhàn đưa tay lên tỏ ý bảo anh dừng lại, rồi nói với người

trong điện thoại: "Chúng tôi còn chưa đi, cậu xuống đây đi."

Cúp điện thoại, Đinh Nhàn nói lại với Thời Dịch: "Có một bạn học nữ cũng phải về sớm, chúng ta đưa bạn ấy về đi."

Thật ra thì không thuận đường đi, nhưng cô cũng không tiện từ chối, dù gì giờ cũng là trời tối, để cô gái về một mình cũng không được, nhất là thoát khỏi chuyện lúc trước nên bây giờ cô để ý hơn rất nhiều.

Thời Dịch "Ừ" một tiếng, trong phút chốc, trước cửa nhà hàng liền xuất hiện một thân ảnh, Đinh Nhàn kéo kính xe xuống, ngoắc tay với cô ta, "Chỗ này!"

Tôn Giai Nghiên thấy cô, vội vàng chạy đến, ngồi vào xe, cô ta cởi áo khoác ra, nhìn người đàn ông ngồi ở ghế lái mấy lần, nói: "Đinh Nhàn, cảm ơn cậu nha."

"Không có gì, đều là bạn học chung lớp thôi mà." Bên ngoài gió rất lớn, thổi một tí nước mưa vào trong xe, chạm vào mặt cô lạnh như băng, Đinh Nhàn giật mình, vội vàng kéo cửa kính xe lên, quay đầu nói địa chỉ với Thời Dịch.

"Bạn trai cậu thật tốt nha, đã trễ thế này còn tới đón cậu." Tôn Giai Nghiên nói câu này nhưng ánh mắt vẫn dính trên người Thời Dịch.

Thời Dịch mím môi cười, liếc nhìn Đinh Nhàn không lên tiếng nữa.

Người ngồi sau lại nói: "Ôi Đinh Nhàn, lúc bạn trai cậu theo đuổi cậu ngoại trừ đi họp phụ huynh thì còn dùng chiêu gì khác nữa không?"

"Tôi theo đuổi anh ấy."

Đình Nhàn hào phóng thừa nhận, trên mặt không đỏ chút nào.

Thời Dịch nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng cong lên, chuyên tâm lái xe.

"Thật hay giả!" Mặt Tôn Giai Nghiên đầy vẻ kinh ngạc, "Hoa khôi lớp chúng ta lại đi theo đuổi, để những nam sinh khác biết chắc bất ngờ lắm, nhớ năm đó cậu là nữ thần được các bạn nam hoan nghênh nhất, người theo đuổi cậu cũng xếp một hàng dài, không phải đưa thư tình thì chính là chocolate, trong ngăn bàn lúc nào cũng có quà vặt, ngay cả hotboy... Tên gì nhỉ, hình như họ Nhậm..."

"Nhậm Thạc Minh." Đình Nhàn nhắc nhở cô ta.

"Đúng đúng đúng, chính là Nhậm Thạc Minh." Tôn Giai Nghiên nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi ở chỗ ghế lái, đáng tiếc cô ta không thấy rõ biểu cảm trên mặt anh, "Năm đó Nhậm Thạc Minh chặn cậu lại ở cầu thang cường hôn, chuyện huyền não này mọi người đều biết, mọi người còn tưởng các cậu sẽ yêu nhau nữa đó."

Đình Nhàn: ???

Ngày hôm đó là sinh nhật Thời Dịch, cô nhớ rõ ràng mình chỉ nói một câu thôi mà, sao lại biến thành cường hôn thế này, mọi người đều bịa ra vậy sao?

May là Đình Nhàn có gốc cỡ nào cũng biết rõ suy nghĩ của người này, Tôn Giai Nghiên và cô vốn không quen thân gì, chỉ xem như là bạn cấp ba mà thôi, lúc học cấp ba cũng không nói chuyện với nhau, cô cũng lười phản bác lại.

Tôn Giai Nghiên bắt đầu nói liên tục: "Chuyện này huyền não trên sân trường một trận, có người nói cậu và Nhậm Thạc Minh đã sớm ở cạnh nhau, chẳng qua không công khai

mà thôi, có người lại nói cậu có một bạn trai là đàn em học lớp mười, còn có người nói cậu là bạn gái của Định Nhiên..."

Định Nhiên hơi yên lặng, vừa định cắt đứt lời cô ta nói đột nhiên điện thoại vang lên.

Sợi Gừng: [Nhàn Nhàn, tớ mới vừa nghe nói Tôn Giai Nghiên hỏi lớp trưởng số điện thoại của cậu, vừa nhận được liền đi ngay.]

Định Nhiên: [Cậu ta đang ở trên xe của tớ.]

Giang Ti Kỳ đang uống nước, thấy tin nhắn này thiếu chút nữa đã phun hết ra ngoài, bị sặc một cái, vừa thuận khí vừa hỏi: [!!!! Tình huống gì đây?]

Định Nhiên liếc nhìn kính chiếu hậu rồi trả lời lại: [Nói là đi nhờ xe, bây giờ đang đếm xem tớ có bao nhiêu bạn trai tin đồn ở trường học, còn nói tớ bị Nhậm Thạc Minh cưỡng hôn...]

Sợi Gừng: [Trời ạ! Quá đáng quá, lại còn nói cậu bị cưỡng hôn, cô ta đang muốn giáo sư Thời chú ý à?]

Định Nhiên: [Đại khái là vậy.]

Giang Ti Kỳ chặn rượu mà bạn học mời, hỏi cô: [Giáo sư Thời nghe được có phản ứng gì, có tức giận không?]

Định Nhiên liếc nhìn Thời Dịch, sắc mặt người đàn ông vẫn như thường, mắt nhìn thẳng phía trước chuyên tâm lái xe, cô lại cúi đầu đánh chữ: [Chuyện của Nhậm Thạc Minh anh ấy có biết, ngày hôm đó là sinh nhật anh ấy, trong lúc vô tình tớ có nói qua.]

Giang Ti Kỳ yên lòng: [Vậy thì tốt, giáo sư Thời nhất định không tin cậu ta đâu.]

Thầm nghĩ bạn trai của khuê mật bị người khác thương nhớ, cô ấy nổi giận, mắng: [Người này bị bệnh à, muốn tìm bạn trai thì tìm đàn ông độc thân ấy, cần gì phải làm chuyện ti tiện như vậy.]

Tôn Giai Nghiên rốt cuộc cũng nói xong, Đinh Nhàn nhét điện thoại vào trong túi, nghiêng đầu nói với người đàn ông: "Có nghe chưa, Thời Dịch, nếu anh không đối xử tốt với em, em lúc nào cũng có thể bị người đàn ông khác cướp đi đó."

Cô nhóc này ở nhà cũng thường hay diễn kịch với anh như vậy, anh đã sớm quen rồi, anh trầm mặt xuống, ngay lập tức nhập vai, "Em rất đặc ý?"

Đinh Nhàn nhíu mày: "Anh có ý gì?"

"Anh có ý gì?" Thời Dịch dừng xe, sắc mặt cực kỳ khó coi, "Đinh Nhàn, em lại dám mập mờ không rõ với người đàn ông khác, em đặt anh ở đâu hả?"

"Vì vậy mà bây giờ anh không tin em sao? Anh Thời Dịch, anh nghe em nói, không phải như anh nghĩ đâu."

Đinh Nhàn vô cùng oan ức, dáng vẻ đó như sắp khóc đến nơi, thấy vậy, Tôn Giai Nghiên không khỏi cong môi thật nhẹ mà không ai phát hiện được.

"Ôi, Đinh Nhàn thật xin lỗi thật xin lỗi, tôi không biết mọi chuyện lại thành ra như vậy." Mặt cô ta đầy tự trách, sau đó nhìn về phía Thời Dịch, "Giáo sư Thời, đây chỉ là chuyện trước kia thôi, thanh xuân trẻ tuổi không hiểu chuyện, cho dù có làm thật thì cũng không thể coi là thật... Đều tại em, tại sao phải nhắc đến chuyện trước kia chứ."

"Bị người chặn ở cầu thang cưỡng hôn, bạn trai là Nhậm Thạc Minh, Đinh Nhàn, anh muốn nghe em giải thích." Thời Dịch quay sang nhìn Tôn Giai Nghiên, giọng nói đầy lạnh

lùng, "Vị bạn học này, đã đến nhà cô, bây giờ tôi muốn giáo
huấn bạn gái mình, mời cô tránh ra."

Chương 58

"Bị người chặn ở cầu thang cưỡng hôn, bạn trai là Nhậm Thạc Minh, Đinh Nhàn, anh muốn nghe em giải thích." Thời Dịch quay sang nhìn Tôn Giai Nghiên, giọng nói đầy lạnh lùng, "Vị bạn học này, đã đến nhà cô, bây giờ tôi muốn giáo huấn bạn gái mình, mời cô tránh ra."

Lời đã nói đến mức này, dù là da mặt Tôn Giai Nghiên đủ dày, cũng không có lý do để nói không đi được, cô ta cầm áo khoác lên, có chút xấu hổ, "Đinh Nhàn, cảm ơn cậu, còn... Hai người nên giải thích rõ với nhau, tuyệt đối đừng vì chuyện này mà cãi nhau, làm ảnh hưởng đến tình cảm của cả hai."

Thời Dịch khoác một tay lên vô lăng, tay còn lại lấy điện thoại qua nhìn thời gian một chút, không nói gì, hai tay Đinh Nhàn khoanh trước ngực, nghiêng mặt qua một bên, mặt đầy tủi thân nhìn ra ngoài cửa sổ, hai người nhìn về hai hướng khác nhau, không thèm nhìn dáng vẻ của đối phương, giống như một đôi tình nhân đang giận nhau thật sự.

Tôn Giai Nghiên có chút lúng túng, cô ta không biết phải nói gì nữa, mở cửa xuống xe, lúc này còn liếc mắt nhìn trong xe, mong đợi hai người bên trong phát sinh thêm chuyện.

Cửa vừa đóng, Đinh Nhàn liền xoay đầu lại, cau mày nhìn người đàn ông, "Từ khi nhập người vào cung tới nay, hậu cung ba ngàn năm ai ta cũng đều xem thường, chỉ sủng ái một mình ngươi, bây giờ ngươi lại đi tin lời người ngoài, hoài nghi ta, ngươi làm ta quá thất vọng, từ hôm nay trở đi, ngươi không cần thị tẩm nữa, đến nhà kho làm việc đi, lúc nào hối lỗi thì trở về tẩm cung của trẫm."

Thời Dịch ngẩn ra.

Vở kịch nói thay đổi liên thay đổi ngay, mấy giây sau anh mới phản ứng được, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của cô gái nhỏ lên, cười nói: "Sao lại dám hoài nghi thần hủ nữ vương đại nhân."

"Ừ." Đinh Nhàn gật đầu một cái, "Thái độ này có thể chấp nhận."

"VẬY..." Thời Dịch hỏi: "Tối nay có thể quay lại tắm cung của người sao?"

Đinh Nhàn liếc anh, "Xem biểu hiện của người đã."

"Không cho về tắm cung thì sao biểu hiện được."

Người này thật là lúc nào cũng không thể đứng đắn được, Đinh Nhàn đẩy anh ra, "Lái xe."

Thời Dịch cười một cái rồi ngồi thẳng người dậy, hai tay đặt trên vô lăng, đạp ga.

Đinh Nhàn chơi điện thoại một lúc, cảm giác đầu có hơi choáng, nên quay ra nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, trong đầu đột nhiên hiện lên dáng vẻ Tôn Giai Nghiên bị bọn họ lừa, không nhin được bật cười, "Anh Thời Dịch, hai chúng ta mà đi làm diễn viên không chừng còn đoạt được giải ảnh đế ảnh hậu nữa đó."

"Ừ, có thiên phú."

Nghe vậy, Đinh Nhàn tưởng như thật, nắm tay thành quyền để bên miệng, khụ khụ hai tiếng, "Là một diễn viên trẻ tuổi, có thể lấy được vinh dự này đối với tôi là một sự khẳng định rất lớn, xin lỗi... tôi, tôi giờ phút này có hơi kích động, cho phép tôi được sắp xếp suy nghĩ lại một chút."

Nói xong, cô còn xoay chuyển tròn mắt một vòng, "Đầu tiên tôi xin được cảm ơn bạn bè và fan hâm mộ của tôi, nhờ có sự ủng hộ và khích lệ của mọi người mới có tôi ngày hôm nay, cảm ơn đài truyền hình, cảm ơn người thân của tôi... Còn phải cảm ơn ai nữa??? Ôi ôi ôi, tôi quá kích động, không thể nhớ nổi, tóm lại là cảm ơn tất cả mọi người, thật không ngờ tôi có thể đạt được giải thưởng này... ôi thật cảm động."

Cô gái nhỏ vừa nói vừa lau khóe mắt, biểu cảm cũng quá giống rồi, chọc cho Thời Dịch cười không ngừng, lắc đầu liên tục, cô nhóc này ngày càng đáng yêu.

Chạy vào cao tốc, Thời Dịch lái về hướng nhà cũ, Thời Hoàn Thâm và Khương Ngã đã đi vào ngày mừng sáu, Đinh Nhàn thật sự thích nhà cũ bên kia, cách nhau cũng không xa cho nên hai người định ở đó lâu thêm một chút, chờ Đinh Nhàn đi học lại sẽ quay về tiểu khu bên này. Dọc theo đường đi, cô gái nhỏ như một con chim sẻ, ríu rít bên tai anh không ngừng, một hồi thì đóng vai nữ vương đại nhân, một hồi thì đóng vai cung nữ bị bắt nạt, lời thoại tự nhiên đến, càng chơi càng hăng, có lúc còn đóng hai vai, sinh động như một diễn viên hài.

Chạy xe vào trong đại viện, thấy cô cuối cùng cũng an tĩnh lại, Thời Dịch dừng xe lại nói: "Loại bạn học này sau này đừng liên lạc nữa."

"Vốn cũng không có liên lạc." Đinh Nhàn miễn cưỡng nâng mí mắt lên nhìn anh: "Còn không phải do anh à."

Thời Dịch: "Anh không quen biết."

"Chắc là lần anh đi họp phụ huynh cho em thì cậu ta nhìn trúng anh." Lúc này diễn quá nhiều nên bây giờ cơ mặt có chút mỏi, Đinh Nhàn dùng tay xoa xoa mặt, nói: "Em lại thêm một tình địch."

"Tình địch của anh cũng không kém." Thời Dịch rút chìa khóa ra, nhìn cô cười cười, "Mị lực của cô gái nhỏ thật lớn."

Đinh Nhàn kiêu ngạo ngẩng cao đầu, "Đó là đương nhiên."

Mưa bên ngoài đã tạnh, Thời Dịch xuống xe, Đinh Nhàn mới vừa tháo dây an toàn thì cửa xe đã được anh mở ra, cô duỗi tay ra, Thời Dịch khom người xuống, hôn môi cô một cái rồi mới ôm người lên, cưng chiều vỗ mông cô một cái: "Càng ngày càng lười."

"Em đang vì sức khỏe của anh đó." Đinh Nhàn lấy ra một tay đâm đâm bụng anh: "Ngày ngày anh đều ôm em thì không cần phải chạy bộ buổi sáng nữa, không cần tập luyện mà cơ bắp trên người anh vẫn có thể giữ gìn được."

"Anh có cơ bắp thì ai được hưởng phúc hả?" Thời Dịch cúi đầu nhìn cô, cong môi cười nói: "Nói đến cuối cùng vẫn là vì em."

"Đạo lý gì thế này."

Đinh Nhàn lẩm bẩm một câu, nhưng cô vẫn không tìm ra được lý do gì để phản bác lại, nghĩ thầm trong lòng, lúc trước chỉ có mình cô mạnh miệng đầy khí thế chọc ghẹo anh, còn bây giờ không qua bao lâu, vì sao lại trở thành anh nói lời đầy sắc dục còn cô thì ngay cả một câu trả lời cũng không nói được.

Nhất là ở trên giường, người đàn ông này hoàn toàn không bột phóng túng, thay đổi nhiều phương thức để dày vò cô, cắn vành tai cô nói những lời lưu manh, rõ ràng làm chuyện xấu, trong miệng đều nói ra những câu khiến người khác phải đỏ mặt, thế nhưng trên mặt anh luôn tỏ vẻ chính nhân quân tử, chọc cho cô phải đỏ mặt tim đập nhanh, hận không thể tìm được một cái lỗ để chui xuống, anh còn vui vẻ hơn hờ hững cô, "Đã bao nhiêu lần rồi, còn xấu hổ cái gì."

Nghĩ đến đây, Đinh Nhàn không nhịn được véo anh hai cái, quần áo khá dày nên không véo được đến da thịt, cô đưa tay ôm lấy anh, vòng tay ra sau lưng anh, dùng ngón tay cào nhẹ, còn học theo anh đã làm mà vỗ vỗ mông của anh, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông một chút, cách quần áo ngăn trở tìm được eo anh, ngón trở đè vào một cái.

Thân thể Thời Dịch lập tức căng thẳng, dường như có một dòng điện chạy dài từ xương cột lan ra khắp toàn thân, thẳng tới nơi sâu nhất trong lòng anh, đầu óc thoáng trống rỗng, hô hấp của anh có hơi loạn, con ngươi đen nhánh nhìn cô chằm chằm, môi hơi cong lên, như cười như không nói: "Gấp vậy à?"

Đinh Nhàn vội thu tay về, lè lưỡi một cái, cô trực tiếp xem thường câu nói của anh, nói: "Em chỉ tò mò."

Thời Dịch khẽ cười, cô nhóc này rõ ràng cố ý khiêu khích anh, thường ngày luôn chơi đùa cái cổ của anh, còn chỗ đó thì chưa từng chạm qua, hai người đều hiểu rất rõ thân thể của đối phương, ngay cả trên người cô có mấy nốt ruồi anh đều biết.

Vào nhà đi lên lầu, vừa vào phòng anh đã ném cô lên giường ngay lập tức, cởi áo rồi nhào qua, ngược lại động tác của Đinh Nhàn cũng rất nhanh nhạy, xoay mình né đi chột bị một tay người đàn ông nắm lấy, cô hoảng sợ liên tục thét chói tai, hai chân không ngừng đạp, trốn anh.

"Đi ra, đi ra, anh đừng đến đây!" Hoảng sợ né tránh, Đinh Nhàn lui về sau, đắc chí cười nói: "Ha ha ha ha ha, không bắt được đâu, anh Thời Dịch, anh không bắt được em đâu!"

Hai giây sau chỉ nghe "A..." một tiếng long trời lở đất, Thời Dịch nắm chặt mắt cá chân của cô, hai chân Đinh Nhàn chuyển hướng đá lên người anh.

Cô mang tất đen, nó chỉ là một lớp vải mỏng, anh cong ngón tay nhẹ gãi lòng bàn chân cô một cái, khiến cô cười đến run rẩy, nằm trên giường đập càng mạnh hơn.

Hai chân thon dài thẳng tắp, tất chân rất mỏng, mơ hồ có thể thấy được da thịt bên trong, Thời Dịch cảm thấy miệng khô khốc, anh mím môi, một tay bắt chân cô dùng sức kéo người về phía mình.

Đinh Nhàn sợ nhất là nhột, cô vừa rồi cười muốn chảy cả nước mắt, cứ nghĩ là anh muốn thọt lét cô tiếp nữa nên cô ngồi bật dậy, liên tục cầu xin tha thứ, "Em không dám, anh Thời Dịch, em không dám nữa."

Thời Dịch nhìn chân cô chằm chằm mấy giây, "Mang tất mỏng như vậy không lạnh à?"

"Không lạnh đâu."

Con gái mà, cái nào đẹp sẽ mang thôi, dù trời có lạnh cũng sẽ nói không lạnh.

Đinh Nhàn chợt phát hiện, ánh mắt nóng bỏng của người đàn ông đang rơi vào trên đùi cô, nghĩ cũng biết anh đang có ý gì.

Cô muốn đẩy anh ra nhưng động tác của người đàn ông còn nhanh hơn cả cô.

Thời Dịch đưa tay chế trụ eo cô, ôm cô vào trong ngực, "Hôn anh đi, anh sẽ cho em một thứ tốt."

Đinh Nhàn đối với cái vật được gọi là "Thứ tốt" của anh có hơi hoài nghi, duỗi tay ra đưa đến bên môi anh, nghiêng đầu nói: "Không cần."

Thời Dịch hôn lòng bàn tay cô một cái, hỏi: "Thật sự không cần?"

Anh cố tỏ ra tiếc nuối, thở dài một cái, "Haiz, cái váy phù dâu tốt như vậy, anh không thể làm gì khác hơn là gửi trả lại cho Hướng Hàm thôi."

"Váy phù dâu!" Vẻ mặt cô gái nhỏ đầy vui mừng nhìn anh, "Chị Hướng Hàm gửi tới lúc nào vậy?"

Hôn lễ của Thẩm Ngạn và Hướng Hàm đã định xong ngày, trong tháng này, Thời Dịch làm phù rể, Đinh Nhàn làm phù dâu, hai ngày trước Hướng Hàm có gửi cô xem ảnh hai mẫu váy phù dâu, để cô chọn một cái, Đinh Nhàn xem mỗi hình thật kỹ càng, đặc biệt xoắn xuýt không biết chọn cái nào, hỏi Thời Dịch để anh chọn cho cô, kết quả không ngoài dự đoán, anh đã chọn một bộ tương đối bảo thủ.

Đinh Nhàn hỏi: "Ở đâu vậy? Đưa cho em nhìn chút đi."

Người đàn ông không lên tiếng, cô hôn lên môi anh một cái, "Lấy ra nhanh lên đi."

Thấy anh vẫn không nhúc nhích gì, cô lại dụi dằm gọi một tiếng: "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch cười buông cô ra, đứng dậy mở tủ quần áo, lấy một cái hộp ra, Đinh Nhàn không kịp chờ đã vội nhận lấy, để lên giường rồi mở hộp ra, cầm bộ lễ phục từ bên trong lên, đứng trước gương ướm thử, sau đó đi vào phòng tắm.

Điện thoại di động chợt vang lên, Thời Dịch không vội bắt máy, anh kéo cánh tay cô nói: "Thay ở đây đi."

"Mới không thềm."

Đinh Nhàn trực tiếp đẩy tay anh ra rồi đi vào phòng tắm.

Thời Dịch bật cười, lấy điện thoại lên bắt máy, lát sau nghe được tiếng bước chân, anh xoay đầu lại, trong lúc nhất thời ngây người.

Bộ lễ phục màu xanh dương bao lấy dáng người xinh đẹp của cô, vòng eo nhỏ nhắn, đôi chân thon dài, trắng như bạch ngọc, linh hoạt bước đi, mỗi một nơi đều được phác họa gãi đúng chỗ ngứa, trước ngực được dùng vải ren để may, tuy không lộ ra gì nhưng nhìn vào như ẩn như hiện càng cảm dễ người hơn.

Một bộ lễ phục thông thường đã mặc thành như vậy, nếu mặc áo cưới thì...

"Thời Dịch?"

Bên đầu dây bên kia không nghe được tiếng trả lời của anh, có chút nghi hoặc gọi anh một tiếng, Thời Dịch phục hồi lại tinh thần, ánh mắt vẫn đặt trên người cô nhóc, "Ừ, tôi nghe."

Đình Nhàn đứng trước gương xoay một vòng, cầm lấy điện thoại mở ra chuẩn bị chụp một tấm chợt thấy có một tin nhắn gửi đến.

Sợi Gừng: [Nhàn Nhàn, Tôn Giai Nghiên có ăn vạ không chịu đi không?]

Đình Nhàn trả lời: [Tớ đưa cô ta đến nhà rồi để cô ta xuống xe, các cậu vẫn còn đang chơi à?]

Sợi Gừng: [Thế trận này e là tới rạng sáng luôn.]

Đình Nhàn vui mừng: [May là tớ chạy nhanh.]

Giang Ti Kỳ lại hỏi cô: [Giáo sư Thời không tin lời Tôn Giai Nghiên đúng không? Đừng để loại người như cô ta đoạt đi.]

Đinh Nhàn: [Nếu anh ấy dễ dàng bị người khác đoạt đi thì làm gì đến phiên Tôn Giai Nghiên.]

Suy nghĩ một chút cô lại gửi thêm một tin: [Hơn nữa, nếu Thời Dịch là một tên đàn ông hám gái như vậy, tớ còn coi thường anh ấy nữa là.]

Mới vừa gửi đi tin nhắn cô chợt cảm thấy không đúng, giây tiếp theo trên đỉnh đầu đã truyền đến một giọng nói trầm thấp: "Coi thường ai?"

Chương 59

Sự chú ý của Đinh Nhân chỉ đặt trên điện thoại, hoàn toàn không để ý đến phía sau lưng, cô bị dọa sợ bả vai run lên một cái, quay đầu trừng mắt với người đàn ông, "Anh hù em hết hồn."

Thời Dịch từ phía sau vòng tay ôm cô, dán sát bờ ngực rắn chắc vào lưng cô, cách một lớp vải nhưng anh có thể cảm nhận được xương bướm của cô.

"Coi thường ai?" Anh hỏi một lần nữa, môi mỏng dán lên vành tai nhạy cảm của cô, cẩn nhẹ, "Hửm?"

Giọng người đàn ông trầm thấp, đầu độc trái tim người khác, nhiệt độ từ vành tai truyền ra khắp toàn thân, kích thích cô đến mức nổi cả da gà, Đinh Nhân nghiêng đầu đi, né tránh đôi môi nóng bỏng của anh, thoáng hồi phục lại tinh thần, cô nhỏ giọng nói: "Em, em nói là nếu như cơ."

"Không có nếu như."

Em xông vào thế giới của anh, trở thành người quan trọng nhất trong tim anh, phải chịu trách nhiệm với anh cả đời, mà anh cũng chỉ chung tình với một mình em, đời này chỉ tốt với một mình em.

Thời Dịch nâng tay lên kéo đầu cô xoay lại, đặt lên môi cô một nụ hôn, thuần thực cạy mở hàm răng, tiến quân thần tốc xông thẳng vào, khuấy động một trận mưa gió, Đinh Nhân không theo kịp tiết tấu của anh, chỉ có thể để mặc anh muốn làm gì thì làm.

Giữ tư thế này lâu, cổ Đinh Nhân có chút mỏi, Thời Dịch hơi nói lỏng cánh tay ở eo cô ra, đem người xoay ngược lại, ôm chặt lấy, vừa hôn vừa đẩy cô lùi về sau, cho đến khi lưng cô

dán sát vào tủ quần áo thì anh mới ngừng lại, môi lưỡi hai người rớt cuộc cũng tách nhau ra, từng nụ hôn nóng bỏng hơn rơi xuống từng cái một, lướt qua cằm, hôn tỉ mỉ dọc theo cần cổ, đầu óc Đinh Nhân lúc này không thể suy nghĩ gì được nữa, cô dùng sức ôm vai anh, vừa muốn anh ôm mình chặt hơn, lại vừa muốn đẩy anh ra.

Lúc này bỗng có tiếng chuông điện thoại vang lên không đúng lúc, Đinh Nhân tỉnh táo hơn mấy phần, "Anh Thời Dịch, điện thoại của anh."

Người đàn ông làm như không nghe thấy, không bị ảnh hưởng gì, Đinh Nhân đẩy anh, "Điện thoại của anh reo kìa."

Thời Dịch ngẩng đầu lên, muốn chặn môi cô lại, nhưng cô đã nghiêng mặt đi, đưa tay chặn trước ngực anh, "Anh nghe điện thoại trước đi."

Tiếng chuông vẫn còn chưa ngừng reo, trong căn phòng lớn thế này, tiếng chuông càng thêm vang dội hơn, Thời Dịch một bên điều chỉnh hô hấp, một bên buông cô ra, anh đi tới tủ đầu giường cầm lên, liếc nhìn màn hình một cái rồi bắt máy, "Alo."

"Thời Dịch, có lẽ tôi phải ở nhà của cậu một khoảng thời gian."

Thẩm Ngạn có chút phiền não, không biết gần đây Hương Hàm bị gì, tính tình còn dữ hơn bình thường rất nhiều, nhìn anh thì không thuận mắt, cha vợ thì bới móc tật xấu của anh, anh có chút hoài nghi có khi nào cô không muốn gả cho anh nữa không, cái ý nghĩ này vừa mới xuất hiện thì anh bắt đầu nhớ lại những lúc hai người ở chung một cách cận kề nhất, kết quả phát hiện từ trước đến nay đều là một mình anh xoay quanh cô, anh nhớ lại những chuyện đó, muốn tìm một chút nhỏ dấu vết sự quan tâm của cô nhưng mãi không

tìm thấy, nhớ cô vô cùng nhưng có phải cô đang hối hận không, không muốn gả cho anh nữa.

Thật ra, người theo đuổi cô rất nhiều, người nào so với anh cũng có tiền đồ hơn, anh làm lính, không có nhiều tiền, càng không có nhiều thời gian ở bên chăm sóc cô, hai người cãi nhau đôi câu cô đã nói muốn chia tay, Thẩm Ngạn không đồng ý, nói hai người nên tỉnh táo một chút, phải suy nghĩ cho kỹ, cô nói điều kiện gì anh cũng sẽ đáp ứng nhưng không được chia tay, lúc này còn đặc biệt không có khí phách mà nghĩ thầm trong lòng, nếu cô thật sự không thích anh, anh sẽ nhường cô giống như trước vậy, càng cung chiều cô hơn, ngoại trừ công việc, đời này chỉ quay quanh người cô, chỉ cần cô không rời khỏi anh là được.

Nghe thấy giọng điệu này của anh ta, Thời Dịch đã đoán được ngay, anh nhú mi, "Hai người cũng sắp kết hôn rồi, lại nháo loạn cái gì hả?"

Sắp kết hôn mà lại xảy ra chuyện này, tâm tình ai cũng sẽ không tốt, Thẩm Ngạn cũng không nói chi tiết, chỉ nói: "Đại khái cô ấy và cha vợ xem thường tôi."

"Không phải cậu đã vượt qua ải cha vợ rồi à?"

"Đúng là vậy." Thẩm Ngạn cảm thấy có chút buồn cười, "Bây giờ cha cô ấy nhìn tôi với con mắt khác, còn cô ấy thì không coi trọng tôi nữa."

Đinh Nhàn thật sự rất thích bộ lễ phục này, cô nhìn trong gương lần nữa, mới gửi tin nhắn cho Hướng Hàm: [Chị Hướng Hàm, bộ lễ phục phù dâu đẹp quá, lại rất vừa người, cảm ơn chị ạ.]

Đã trễ thế này cô cứ nghĩ ngày hôm sau cô ấy mới trả lời lại, không ngờ tin nhắn vừa gửi đi mấy giây sau đã nhận được hồi âm: [Có lẽ chị sẽ không kết hôn.]

Đình Nhàn nhìn tin nhắn, cau mày hỏi: [Tại sao ạ? Chị Hương Hàm, đã xảy ra chuyện gì sao?]

Lần này qua một lúc lâu nhưng đối phương vẫn chưa nhắn tin lại, Đình Nhàn nôn nóng gửi đi một tin khác: [Chị Hương Hàm, có phải chị lại cãi nhau với Thẩm đại ca không? Chuyện cãi nhau giữa người yêu rất thường xảy ra, bức bối đều nói chia tay như vậy nhưng chờ đến khi mình bớt giận sẽ cảm thấy hối hận, chị và Thẩm đại ca cũng đã yêu nhau nhiều năm rồi, thật vất vả mới nói đến chuyện kết hôn, tuyệt đối đừng kích động nha chị.]

Lại đợi một hồi, đối phương vẫn không nhắn lại, Đình Nhàn đang chuẩn bị gọi đi thì điện thoại chột rung lên.

Hương Hàm: [Chị mang thai rồi.]

Đình Nhàn hơi sững sờ, hỏi cô ấy: [Thẩm đại ca có biết không?]

Lần này cô ấy nhanh chóng trả lời lại: [Chị không nói cho anh ấy biết.]

Đình Nhàn: [Tại sao lại không nói với anh ấy? Chị Hương Hàm, đây là con của anh ấy, chị phải cho anh ấy biết, anh ấy có quyền được biết và có trách nhiệm gánh vác chuyện này.]

Hương Hàm: [Chị cảm thấy anh ấy không yêu chị, đã lâu rồi chắc cũng sớm chán ghét.]

Đình Nhàn phát giác được tính nghiêm trọng của vấn đề này, nhíu mi gõ nhanh tin nhắn khuyên nhủ: [Chị Hương Hàm, chắc chắn hai người đã hiểu lầm nhau, hãy nói hết ra để hiểu nhau hơn, nói ra sẽ tốt hơn.]

Hương Hàm: [Chị nói thật, anh ấy không còn kiên nhẫn với chị như trước kia nữa, có lẽ chị bị anh ấy chiều nhiều nên thành thói, bây giờ chị cảm thấy trước kia mình rất ra vẻ, cũng tại vì có anh ấy chiều, chuyện này là tại chị, tại chị kiêu căng, yêu cầu với anh ấy ngày càng nhiều, có lẽ bây giờ anh ấy không còn yêu chị nữa, không đối xử với chị như trước kia nữa, hôm nay chị hỏi anh ấy khi nào muốn có con, anh ấy nói không gấp, nhưng chị có thể nhìn ra biểu cảm của anh ấy, rõ ràng là không muốn.]

Hương Hàm: [Ngày hôm đó chị thấy anh ấy và đàn em của anh ấy ở cạnh nhau, vừa nói vừa cười, còn ở cùng chị thì có biểu cảm hoàn toàn khác nhau, chị đang nghĩ có lẽ anh ấy thích kiểu người như vậy, ngoan ngoãn dịu dàng, không giống chị.]

Đây mới là ngọn nguồn sự thật, cái gì mà không yêu chứ, suy cho cùng là do yêu quá sâu đậm, sợ dĩ là ghen nên suy nghĩ lung tung.

Biết được nguyên nhân, Đinh Nhàn thở phào nhẹ nhõm, nhún trả lời lại: [Thẩm đại ca đã đánh báo cáo kết hôn gửi cho lãnh đạo rồi, lãnh đạo bên kia cũng đã duyệt, bây giờ đứa trẻ cũng đã có...]

Gỗ chữ được một nửa, đối phương lại gửi hai tin nhắn đến: [Đàn ông thật hèn hạ, anh ấy rõ ràng không thích chị vậy mà còn không nói, còn định kết hôn với chị, không có tình cảm thì cuộc hôn nhân có ý nghĩa gì nữa, một người đàn ông thay lòng đổi dạ, Hương Hàm chị không cần.]

[Nếu như chị và Thẩm Ngạn chia tay, đứa bé này không biết có nên giữ lại hay không, bây giờ chị không ngủ được, đầu óc sắp nổ tung rồi, không biết phải làm sao.]

Đinh Nhàn bối rối chớp chớp mắt, Hương Hàm lại nghĩ đến việc bỏ đứa bé!

Cô theo bản năng nhìn về phía Thời Dịch một cái, liền nghe anh gọi một tiếng "Thẩm Ngạn", con người cô co rút lại, bước nhanh đến, kéo kéo cánh tay người đàn ông tỏ ý anh đưa điện thoại cho mình.

Thời Dịch nhìn cô, có hơi khó hiểu nhưng vẫn đưa điện thoại tới.

Thẩm Ngạn ở đầu dây bên kia vẫn còn đang nói không ngừng nghỉ, nghe giọng nói hình như đã uống rượu, đều là con gái, Đinh Nhàn đứng về phía Hướng Hàm nên giọng nói cũng không nề tình gì, ngay cả Thẩm đại ca cũng không thèm gọi, chỉ gọi tên của anh ta, "Thẩm Ngạn, chuyện về đàn em của anh là gì hả? Anh sắp kết hôn với chị Hướng Hàm rồi mà còn dám mập mờ không rõ với người phụ nữ khác, quá khốn kiếp mà!"

"Anh cùng người phụ nữ khác mập mờ không rõ?" Thẩm Ngạn oan muốn chết, nhưng cảm thấy mình không cần phải giải thích với cô, chỉ nói: "Đinh Nhàn, em đưa điện thoại cho Thời Dịch đi."

Đinh Nhàn: "Chị Hướng Hàm mang thai rồi anh có biết không, nếu anh dám làm chuyện có lỗi với chị ấy..."

"Em nói gì?" Thẩm Ngạn đột nhiên tỉnh rượu, "Em nói cô ấy mang thai? Bao lâu rồi? Sao anh không biết gì cả?"

Lúc hai người họ gần gũi vẫn luôn làm các biện pháp an toàn, dù gì cũng chưa kết hôn, hai người còn có công việc của mình, hơn nữa, có thai trước khi kết hôn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của người phụ nữ, dù sao anh ta cũng muốn sống cuộc sống hai người với Hướng Hàm mấy năm nữa, có con trẻ chút.

Thẩm Ngạn cẩn thận suy nghĩ, chẳng lẽ là đêm đó...

Anh ta cúi đầu, "Hương Hàm mang thai thật sao?"

"Vâng, chính miệng chị Hương Hàm nói với em, chị ấy nghi ngờ..."

Nói được một nửa đột nhiên điện thoại bị ngắt, Đinh Nhàn có hơi lo lắng, muốn gọi lại chợt bị Thời Dịch ngăn lại, "Cái gì nên làm em đã làm rồi, loại vấn đề này hãy để người trong cuộc tự giải quyết đi."

"Em sợ chị Hương Hàm nghĩ bậy."

"Yên tâm đi, Thẩm Ngạn đã đi tìm cô ấy."

Đinh Nhàn nhíu mi, còn muốn nói gì nữa, Thời Dịch hôn môi cô một cái, "Thẩm Ngạn chỉ thích mỗi Hương Hàm, trừ cô ấy ra không thích ai khác nữa, yên tâm, không có việc gì đâu."

Thẩm Ngạn và Hương Hàm chính là như vậy, tan tan hợp hợp, yêu chết đi sống lại, một chút chuyện nhỏ cũng có thể náo đến long trời lở đất, nói nhiều câu sẽ hiểu nhau ngay, không có gì gọi là hiểu lầm, có lẽ bọn họ thích giấu trong lòng, Thẩm Ngạn có chút chủ nghĩa đàn ông, Hương Hàm lại là một người cố chấp, chỉ cần gặp vấn đề nhỏ sẽ cãi nhau, tổn thương đối phương cũng tự tổn thương mình.

Tính tình của hai người cần được thay đổi.

Nhớ đến những lời Hương Hàm đã nói, Đinh Nhàn rút rút trong lòng, cô trùng mắt với người đàn ông trước mặt, "Nếu anh dám mập mờ không rõ với người phụ nữ khác, em sẽ bỏ anh mà không một chút lưu luyến gì."

Âm thanh của cô vốn thiên về dịu dàng, có mắng chửi người khác cũng không có khí thế gì, Thời Dịch nâng cằm cô lên, "Nhấn tâm vậy sao?"

Đình Nhàn nghiêm túc nói: "Em nói thật."

Thời Dịch đột nhiên cảm thấy mình bị tên Thẩm Ngạn kia hại, anh ôm lấy cô, "Anh có khi nào mập mờ không rõ với người phụ nữ khác hử?"

Đình Nhàn hừ một tiếng, không trả lời.

"Nếu như sau này em có nhìn thấy anh cười với người phụ nữ nào khác, khẳng định là dáng vẻ của đối phương rất khôi hài."

"Gì chứ." Đình Nhàn đưa hai tay ra dùng sức véo mặt anh, nắm bóp mặt anh, kéo cho môi mỏng ra, rồi bĩu xuống, "Dù sao anh chỉ có thể thích em."

Cô gái nhỏ đùa dai, Thời Dịch bắt lấy hai tay cô, "Chỉ thích một mình em."

Nói xong, thu cánh tay dài lại, kéo cô gần sát với người mình, anh cúi đầu, trao cho cô một nụ hôn.

Người đàn ông hôn đến động tình, tấn công với khí thế mạnh mẽ, rất nhanh Đình Nhàn đã không thể chịu nổi, muốn chạy trốn nhưng anh vẫn ngậm chặt môi cô, dùng sức mút vào, giống như muốn hấp thu hết mật ngọt trong miệng cô mới bỏ qua, Đình Nhàn không có cách nào chống cự được, chỉ có thể nắm chặt cổ áo anh.

Chỉ lát sau, Đình Nhàn cảm giác đầu lưỡi của mình đã tê dại, dùng sức đẩy anh ra, sờ đôi môi sưng đỏ than phiền: "Anh không thể nhẹ chút sao?"

Thời Dịch đưa tay ra nhẹ nhàng xoa đôi môi của cô, giọng khàn khàn: "Làm em đau?"

Đình Nhàn lườm anh một cái, nhón chân lên cắn môi anh, định trả thù dùng sức gặm, Thời Dịch để cô tùy ý, chờ cô gặm đủ rồi thì dịu dàng hôn trả lại...

Cảm nhận được sự vội vàng của anh, Đình Nhàn nói: "Chờ một chút, em thay bộ lễ phục ra đây."

Lòng bàn tay người đàn ông vô cùng nóng bỏng, vuốt ve lưng cô, "Anh cởi giúp em."

"Không muốn." Đình Nhàn nhìn anh một cái nói, "Anh sẽ làm hỏng mất."

Thời Dịch: "Anh sẽ nhẹ nhàng, không hỏng đâu."

"Cái váy lần trước..." Đó là một cái váy ren rất đẹp, đã bị anh xé hỏng, nghĩ đến đây, Đình Nhàn dùng sức đẩy anh ra, kéo tà váy đi vào trong phòng tắm.

Thời Dịch thở dài một hơi, cam chịu số phận ngã ra giường, cô gái nhỏ rất yêu thích váy đẹp, bởi vì anh nhất thời không khống chế được, xé hỏng cái váy của cô, đã bị cô lằm lằm một lúc lâu, từ đó về sau luôn đề phòng anh, rất sợ anh sẽ ra tay với quần áo của mình.

Trong phòng tắm, Đình Nhàn xoay lưng về phía gương rồi nghiêng đầu qua, duỗi tay ra sau kéo khóa, nhưng kéo được một nửa thì bị kẹt lại, kéo đi lên cũng không nhúc nhích, kéo xuống cũng không được, cô hít sâu một hơi, giằng co một hồi, cánh tay vừa tê vừa mỏi, nhưng khóa kéo vẫn nằm ở chỗ cũ.

Nhất định đã bị mắc vải ở trong rồi, cô bỏ tay xuống, lại thử lần nữa, sợ mình dùng quá sức sẽ làm hỏng váy nên không thể làm gì khác hơn là gọi người ở bên ngoài: "Anh Thời Dịch, anh vào đây chút đi!"

Chương 60

Nghe được âm thanh phát ra từ trong phòng tắm, tinh thần Thời Dịch tỉnh táo lại trong phút chốc, anh nhanh chóng ngồi dậy, rồi bước nhanh vào phòng tắm.

Thấy anh đi vào, Đinh Nhàn hoàn toàn buông tha cái khóa kéo, đưa lưng về phía anh, nói: "Anh Thời Dịch, khóa kéo bị kẹt rồi, anh kéo giúp em đi."

Thời Dịch đặt tay lên đầu vai cô, xoa xoa: "Không phải đã nói là không muốn anh giúp à?"

Đinh Nhàn liếc anh một cái, thúc giục: "Nhanh lên chút."

Cô có chứng ám ảnh cưỡng chế, khóa kéo mắc ở đó cả buổi cũng không kéo xuống hay lên gì được, cô cảm thấy khó chịu vô cùng.

Thời Dịch hơi khom người, một tay nắm váy, một tay nắm khóa kéo, dùng sức kéo xuống, Đinh Nhàn cảm nhận được lực độ của anh, không khỏi dằn dò: "Anh nhẹ chút, đừng làm hỏng."

Thời Dịch: "Làm hỏng anh đền em cái mới."

"Em chỉ thích cái này." Đinh Nhàn nói: "Đây là cái váy mà chị Hương Hàm đặc biệt chuẩn bị cho em."

Vừa nhắc tới Hương Hàm, cô liền nghĩ đến những tin nhắn mà mình vừa gửi đi kia, theo bản năng nghĩ về chính mình, Thời Dịch có thể một mực cưng chiều cô như vậy mãi được không, nếu có một ngày anh dùng hết sự kiên nhẫn của mình, thì đối với những tính khí nhỏ nhặt kia liệu anh có cảm thấy chán ghét không.

Có lẽ do hoàn cảnh lớn lên ảnh hưởng, Đinh Nhàn từ nhỏ đã tự ti, cho dù đậu đại học như mơ ước, yêu nhau với Thời Dịch nhưng cô vẫn không có lòng tin với mình như cũ, người khác đều nói đáng người cô đẹp, tính cách rất tốt, nhưng cô luôn cảm thấy cô gái như cô có cả đồng trên đường, vốn không có gì đặc biệt hơn người khác.

Đang lúc xuất thân, Thời Dịch đã kéo được khóa kéo xuống, lộ ra tấm lưng trắng nõn trơn bóng, anh nhìn chăm chăm mấy giây, giữ hai vai cô lại rồi cúi đầu xuống, môi còn chưa chạm vào thì Đinh Nhàn đã xoay người lại, anh hôn hụt, định hôn môi cô bù lại, "Anh đã giúp em kéo khóa, em định cảm ơn anh thế nào đây?"

"Anh Thời Dịch." Đinh Nhàn nghiêng đầu qua nhìn anh, hỏi: "Có phải anh sẽ luôn đối xử tốt với em như vậy không?"

Phụ nữ đều muốn nghe lời hứa hẹn như vậy, dù biết rõ tình yêu không có thời hạn cố định, biết rõ lời hứa hẹn cũng không đại diện được điều gì, nhưng cô muốn chính miệng người đàn ông nói với mình, dường như như vậy mới có thể yên tâm được.

"Sẽ."

Đinh Nhàn lại hỏi: "Vậy nếu anh cưng chiều em mà em trở nên kiêu căng hơn, anh sẽ còn kiên nhẫn với em nữa không, không cảm thấy mệt mỏi với em chứ?"

Thời Dịch thấp giọng "Ừ" một tiếng, kéo người cô qua, cúi đầu gặm cổ cô, hai tay Đinh Nhàn chống lên bồn rửa tay, anh hôn chi chít lên tấm lưng trần của cô, cô định xoay người lại nhưng người đàn ông đã ôm chặt eo cô, tiếp tục hôn xuống, cô đột nhiên có chút cáu giận, "Rốt cuộc anh có nghe không hả?"

"Nghe."

"Anh gạt em, anh chỉ nghĩ đến chuyện kia." Đinh Nhàn thật sự có hơi tức giận, cảm giác anh chỉ đang qua loa lấy lệ với cô, "Có phải đàn ông các anh lúc muốn cái gì đó đều luôn dỗ người khác thế này không, phụ nữ nói gì thì đồng ý cái đó."

Động tác Thời Dịch hơi chậm lại, anh nhú mi, xoay người cô lại, nhìn biểu cảm trên mặt cô.

Cô gái nhỏ nhìn chằm chằm anh, đôi mắt hơi đỏ, "Lời của em vừa mới nói anh thật sự không có nghiêm túc lắng nghe đúng không?"

"Anh có nghe." Thời Dịch đột nhiên luống cuống, anh ôm lấy cô, khẽ hôn lên mắt cô, "Đinh Nhàn, anh thật sự có nghiêm túc lắng nghe."

Vào lúc này Đinh Nhàn cảm thấy mình đặc biệt ra vẻ, chuyện không to bao nhiêu làm sao lại muốn khóc thế này, chẳng lẽ cô được anh chiều hư rồi, miễn không hợp ý liền thấy tủi thân?

Cô hít mũi một cái, đem nước mắt kéo vào trong, điều chỉnh tâm tình một lúc, "Anh Thời Dịch, vừa rồi chị Hương Hàm đã nói với em, Thẩm Ngạn không còn kiên nhẫn với chị ấy như trước kia nữa, em đang nghĩ liệu sau này anh có như vậy hay không?"

Thời Dịch không ngờ chỉ mới một lúc mà trong đầu cô đã nghĩ ra được cái đó, tên Thẩm Ngạn này đúng là hại người không chừa ai.

Anh nhìn cô, vừa muốn mở miệng thì Đinh Nhàn lại nói: "Anh đi ra ngoài trước đi, em muốn thay quần áo."

"Đinh Nhàn." Thời Dịch không buông tay, vẫn ôm cô như cũ, nghiêm túc nói: "Anh không gạt em, lúc nào nói với em cũng đều nói lời thật lòng."

So với loại người hay nói lời ngon tiếng ngọt, anh càng thích dùng hành động để chứng minh hơn, nhưng anh sợ mình không nói ra thì cô gái nhỏ sẽ suy nghĩ bậy bạ.

"Em biết." Lúc này đây Đinh Nhân không phải đang buồn bực với anh, cô đang buồn bực với chính mình, nghĩ nhiều thứ linh tinh nên sinh ra hàng loạt vấn đề lung tung, tự làm mình rối loạn, cô nhẹ giọng nói: "Anh Thời Dịch, anh ra ngoài trước đi, em muốn yên tĩnh một chút, có được không?"

Thời Dịch nhìn chằm chằm vào cô một lúc mới buông hai tay ra đi ra ngoài, anh quả thật không biết não phụ nữ được cấu tạo từ cái gì, mới vừa rồi còn rất tốt đẹp, chỉ lát sau đã mất hứng, chẳng lẽ do anh làm quá thường xuyên nên cô cảm thấy lời anh nói đều vì muốn chuyện kia?

Nhưng mà mỗi lần thân mật, hai người đều đạt được vui thích cực hạn, hai linh hồn như hòa hợp, hai người đều cảm thấy vui vẻ mà không có một từ ngữ nào có thể diễn tả được.

Đinh Nhân cởi quần áo ra, đi tắm để cho mình thanh tỉnh lại, cô cảm thấy mình không nên nói vậy, rõ ràng do cô tự ti, nhưng lại muốn đem tâm tình này trút lên người anh.

Thời Dịch đối với cô đã đủ rồi, cái gì nên cho đã cho hết, nếu như không có anh, cô sẽ trở thành một mình không có nhà, không có ai quan tâm, càng không có ai yêu. Đinh Nhân nhắm mắt, trong đầu xuất hiện gương mặt anh tuần của Thời Dịch, không biết có phải do ảo giác hay không, khi cô bảo anh đi ra ngoài, cô dường như thoáng thấy tia tổn thương trên mặt anh.

Càng ngày càng tự trách, Đinh Nhân tắt vòi sen, vội vã mặc quần áo ngủ vào rồi đi ra ngoài, Thời Dịch đang đứng trước cửa sổ nghe điện thoại, cô đi tới sau lưng anh rồi nhẹ nhàng ôm anh, dán mặt mình vào lưng anh.

Thời Dịch hơi ngẩn người, anh kết thúc điện thoại với Thẩm Ngạn, còn chưa kịp xoay người liền nghe cô nói: "Anh Thời Dịch, xin lỗi anh, vừa rồi em không nên nói với anh như vậy."

Thay đổi quá nhanh, Thời Dịch có chút mơ màng, mấy giây sau mới phản ứng được, anh cầm lấy đôi tay đang ôm chặt mình của cô rồi kéo ra, sau đó xoay người nhìn cô nói: "Đình Nhân, anh muốn có quan hệ xác thịt với em là bởi vì anh thích em."

"Em biết." Đình Nhân lại ôm anh, ngửa đầu nhìn thẳng vào mắt anh, "Vừa rồi do đầu óc em bị chạm mạch, em xin lỗi anh."

Anh là kiểu người không thích biểu đạt bằng lời nói, vì cô mà anh đã thay đổi rất nhiều, anh sẽ dỗ dành cô, sẽ kể chuyện cười để chọc cô, sẽ nói bên tai cô câu anh yêu em nhiều lần.

Đình Nhân ôm chặt anh thêm chút nữa, cọ đầu trên ngực anh một cái, "Anh Thời Dịch, anh đã từng nói, anh lớn hơn em mười tuổi, anh sẽ không nổi giận với em có đúng không?"

Thời Dịch bất đắc dĩ cười nói: "Em đang nhắc nhở tuổi anh nhiều hơn so với em à?"

Thấy anh cười, Đình Nhân thở phào nhẹ nhõm, khóe miệng không tự chủ được cũng cong lên, "Em chỉ thích anh thôi ông chú già."

Cô nhảy lên hôn anh một cái, hỏi: "Anh Thời Dịch, anh thật sự không giận em sao?"

Thời Dịch lắc đầu, ôm cô đi đến mép giường ngồi xuống, cúi đầu nhìn cô, "Sau này không cho phép nghĩ bậy bạ nữa, nếu giữa chúng ta có xảy ra vấn đề gì thì phải nói với nhau, không chịu nói ra, rồi lại bức bối trong lòng, tự suy nghĩ lung

tung, sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của nhau, em nhìn Thẩm Ngạn và Hướng Hàm đi, rõ ràng cả hai có thể nói chuyện với nhau nhưng không chịu nói mới nảy sinh ra cả đồng vấn đề."

Đình Nhân: "Đã biết."

"Anh cưng chiều em là vì anh thích em, anh nguyện ý cưng chiều, em xứng đáng với điều đó, có lẽ anh sẽ không nói nhiều lời dễ nghe được nhưng anh nhất định sẽ làm được." Thời Dịch nhìn chăm chú vào đôi con ngươi của cô, "Đình Nhân, em rất giỏi, trong mắt anh ai cũng kém hơn em, cho nên em không cần lo lắng sẽ đánh mất anh, bởi vì trên đời này, người có thể đi vào trái tim của anh chỉ có mình em."

Đình Nhân ngồi lên đùi anh, vòng hai tay qua cổ anh, nghe anh nói xong, vô cùng cảm động, cô yên lặng mấy giây, hơi rũ mi mắt xuống, giọng nói phát ra vô cùng nhỏ, "Vậy sau này chúng ta kết hôn, rồi có con, anh vẫn phải cưng chiều em như vậy, nếu như em có làm gì không đúng thì anh phải nói rõ với em, không được hung dữ với em, cũng không vì vậy mà ghét bỏ em."

Nghĩ lại trong lòng, cô liên ý thức được vấn đề của mình, chuyện sau này không thể đoán được, hơn nữa nếu cô thật sự trở nên chanh chua, tùy hứng, vô lý thì ngay cả cô cũng ghét mình, như vậy thì có tư cách gì yêu cầu người khác phải thích mình, đối tốt với cô trước sau như một được.

Nếu như có một ngày cô trở nên không giống mình nữa, cô hy vọng anh có thể đợi cô trở lại như lúc đầu, kiên nhẫn chỉ rõ sai lầm của cô, giống như năm ấy cô chuẩn bị thi cử, anh đã giảng dạy với cô rất nhiều.

Thời Dịch nói: "Anh và con sẽ cưng chiều em, đối xử tốt với em."

Đình Nhàn nhìn anh: "Anh cưng chiều em là được rồi, chúng ta cùng nhau cưng chiều con."

Thời Dịch hỏi: "Còn anh thì sao?"

Đình Nhàn: "Em và con sẽ cưng chiều anh."

Thời Dịch cười khẽ: "Người một nhà chúng ta cùng yêu thương nhau."

Đình Nhàn mím môi cười, hai tay đang vòng quanh cổ anh hơi buông lỏng, cô ngửa đầu hôn anh, nhắm mắt lại, đầu lưỡi chậm rãi đưa vào, làm giống như anh đã hôn cô, tỉ mỉ tìm kiếm, không buông tha nơi nào cả.

Hôn một lúc, người đàn ông không phản ứng gì, Đình Nhàn nhú mày, giương mắt nhìn anh: "Anh làm gì như tượng gỗ vậy?"

Hai tay Thời Dịch chống xuống giường, cười nhìn cô: "Không có sức."

"Anh gạt em." Đình Nhàn cọ anh hai cái, "Anh rõ ràng đã..."

Thời Dịch bắt lấy một tay cô, kéo đến thắt lưng mình, "Em cởi giúp anh."

Còn nói không nổi giận, tâm cơ người đàn ông này quá sâu, rõ ràng muốn cô chủ động dùng phương thức này để dỗ anh, nhìn dáng vẻ này có lẽ tối nay anh lại cho cô thử các loại vấn đề khó khăn rồi.

Đình Nhàn cởi quần áo ngủ của mình ra, ôm cổ anh, dán lên môi anh, còn cái tay thì dùng thêm sức, "cạch" một tiếng, thắt lưng người đàn ông được mở ra...

Chương 61

Người đàn ông này lúc ham muốn thật có nhiều trò xấu xa, một lúc thì như này, một lúc lại phải đổi, rõ ràng đang cố ý làm khó cô, Đinh Nhàn bị anh quay đến một mội, kiên nhẫn đã bị mài mòn, nên cô quyết định ngã ra giường, đành công.

Thời Dịch trở người đè cô xuống, cười nói: "Như vậy thì không được rồi, xem ra thiếu rèn luyện thật."

Đinh Nhàn liếc anh một cái, còn chưa mở miệng môi đã bị chặn lại, Thời Dịch cầm hai tay cô kéo qua đỉnh đầu, mười ngón tay đan vào nhau.

Bây giờ, đến lúc anh phục vụ cô rồi.

...

Xong chuyện, Thời Dịch kéo Đinh Nhàn vào trong ngực, không quên khen ngợi đôi câu: "Cô nhóc nhà anh thật thông minh, chỉ một chút đã hiểu."

Đinh Nhàn quả thực mệt mội muốn chết rồi, đôi mắt long lanh nước, gò má đỏ hồng, cô lười phản ứng với anh, rúc vào trong chăn ngủ.

Thời Dịch tắt đèn, mới vừa nằm xuống thì cô lại trở mình, đối mặt với anh, theo thói quen gác chân lên bụng anh, còn nghịch ngợm dùng đầu ngón chân ngoáy rốn anh.

Thời Dịch sờ gò má của cô, nhắm mắt, để mặc cô giày vò.

Nghịch đủ rồi, Đinh Nhàn giương mắt nhìn anh, "Anh Thời Dịch."

"Ừ?"

Đình Nhàn cười một tiếng, "Không có gì, chỉ muốn gọi anh thôi."

"Đồ ngốc." Thời Dịch xoa đầu cô, ôm cô chặt thêm chút nữa, "Sau này đừng có đoán mò, em tốt như vậy, anh thương em còn không hết, làm sao chán ghét được."

"Vậy nếu như sau này em có làm chuyện gì không đúng, anh đánh em mắng em, phạt em đều được, nhưng không được không cần em."

"Thế à." Thời Dịch như cười như không nhìn cô, "Mới vừa rồi không phải làm sai à."

Nghĩ đến những thứ kia, mặt của Đình Nhàn đỏ bừng lên vì xấu hổ, cô đẩy anh ra, "Em không phải nói đến chuyện này mà."

Cô nghiêm mặt nói: "Có lẽ do từ nhỏ không có ai yêu thương em, cho nên em rất quý trọng hiện tại, đồng thời cũng sợ mất, em luôn cảm thấy nếu không có anh thì em sẽ mất tất cả."

Bởi vì chưa từng có được, bởi vì quá mức hạnh phúc, ngược lại sẽ sinh ra một loại cảm giác không chân thật, luôn sợ một ngày sẽ bị vỡ mộng.

Thời Dịch cũng không biết cô lại thiếu cảm giác an toàn nhiều như vậy, anh ôm chặt người trong ngực, "Đình Nhàn, em vĩnh viễn cũng không mất anh, anh luôn yêu thương em, sẽ bù lại những thiếu hụt tình yêu thương nhiều năm trước của em."

"Anh Thời Dịch, anh thật tốt."

"Lần sau mà nói anh không cần em, anh sẽ phạt em." Thời Dịch dùng sức véo mặt cô, "Phạt một cách mạnh mẽ, không

chút lưu tình."

"Tại sao?"

Thời Dịch nắm tay trái cô, sờ sờ ngón áp út, còn chưa mở miệng, cô gái nhỏ đã kịp phản ứng được, vội ôm chặt lấy anh, "Không nói nữa, không nói nữa, sau này không nói như vậy nữa."

Thời Dịch cười cười, in một nụ hôn lên trán cô, cô nhóc nhà anh tuy nhỏ tuổi nhưng rất hiểu chuyện, tự kiểm điểm bản thân, người chín chắn nói đạo lý với cô, cô sẽ nghiêm túc lắng nghe, chưa bao giờ tranh cãi vô lý.

Ở trong mắt anh, cô chính là báu vật, sợ bị người khác phát hiện ra rồi đoạt đi, không cam lòng chút nào.

Thật là một cô nhóc ngốc nghếch.

Vốn tưởng rằng lúc này có thể an tĩnh chìm vào giấc ngủ, ai ngờ lát sau cô gái nhỏ trong ngực lại nói: "Anh Thời Dịch, em muốn đi thăm cha, tháng sau là ngày giỗ của ông ấy, chúng ta cùng nhau đi gặp ông ấy có được không?"

"Nhất định phải đi, anh muốn kết hôn với con gái bảo bối của ông ấy, phải nói chuyện với ông ấy thật tốt mới được."

Nhớ đến trước kia Đinh Trí kiên quyết muốn xưng anh em với anh, Thời Dịch có chút buồn cười, lần này anh phải gọi ông ấy bằng cha vợ, luôn cảm thấy không được tự nhiên, nếu như Đinh Trí còn sống, đoán chừng lại ngại cách gọi này sẽ biến ông ấy thành ông già mất thôi.

Nhưng mà, bây giờ Thời Dịch đang nghĩ đến một vấn đề, nếu như Đinh Trí vẫn còn sống, có khi nào lại không đồng ý cho anh cưới con gái ông ấy không?

Ông ấy rất yêu con gái bảo bối của mình, luôn cười tươi nói với người khác: "Con gái của tôi di truyền tất cả ưu điểm của tôi và mẹ nó, vừa đẹp lại ngoan ngoãn, còn thường xuyên học được hạng nhất. Trên thế giới này không có một người đàn ông nào có thể xứng với con bé được!"

Con gái ông ấy là miếng thịt trong lòng, nếu ông ấy còn sống, đoán chừng sẽ là vấn đề khó khăn với anh.

.

Thẩm Ngạn và Hướng Hàm không ngờ bởi vì chuyện của mình còn làm xảy ra chuyện này, nhưng mà bọn họ cũng không lo lắng gì, chỉ bằng tình cảm ngọt ngào giữa Đinh Nhàn và Thời Dịch thì có thể xảy ra vấn đề gì được.

Cái này quá chính xác, trong ngày hôn lễ của bọn họ, hai người còn không quên khoe ân ái.

Nhìn người đàn ông mặc tây trang, Đinh Nhàn khen ngợi lần nữa: "Anh Thời Dịch, hôm nay anh thật đẹp trai."

Thời Dịch sờ sờ khuôn mặt trắng nõn của cô, "Cô nhóc của anh mới đẹp."

Mấy người còn lại trong phòng: Nơi này chỉ có hai người các người thôi sao?

Thẩm Ngạn và Hướng Hàm: Rốt cuộc hôm nay là ai kết hôn hả?

Không tránh được bị chọc ghẹo một phen, Đinh Nhàn xấu hổ đỏ bừng mặt, Thời Dịch nhìn cô, sự cung chiều trong mắt cũng sắp tràn cả ra ngoài.

Đến khách sạn, hôn lễ chính thức bắt đầu, mục sư đọc xong lời tuyên thệ, hai người nhìn đối phương, nói ra ba chữ đầy ý

nghĩa: "Tôi đồng ý."

Thấm Ngạn nắm chặt tay Hướng Hàm, mười ngón tay đan vào nhau, từ khi gặp nhau rồi biết nhau, yêu nhau, từng có cãi vã, có chia lìa, cuối cùng, bọn họ bởi vì một chữ yêu mà nắm chặt tay đối phương, cuộc đời này, không chia không lìa, làm bạn đến già.

Chú rể ôm cô dâu xinh đẹp vào trong ngực, thâm tình hôn nhau trong tiếng vỗ tay như sấm dậy của mọi người, mọi người có mặt ở đây đều thật lòng chúc phúc cho vợ chồng bọn họ, Thời Dịch nghe được tiếng khóc sột sùi, quay đầu nhìn qua thì thấy cô gái nhỏ đang cảm động đến phát khóc, anh duỗi tay ra giúp cô lau nước mắt, cười nói: "Khóc nữa là trôi luôn lớp phấn trang điểm đó."

"Người ta cảm động mà." Đinh Nhàn cũng không muốn mình trở nên khó coi, cô dùng sức chớp mắt, muốn đẩy nước mắt ngược vào trong, nhưng không có tác dụng, liền dứt khoát thoải mái tựa vào ngực anh khóc, "Tình yêu của họ giống như trong tiểu thuyết mà em đã đọc, hai người cùng nhau vượt qua khó khăn trùng trùng, nhưng vì tính cách không hợp mà tổn thương lẫn nhau, nhiều lần chia chia hợp hợp, cuối cùng cũng vì yêu mà buông xuống, cùng nhau nắm tay tiến về phía trước."

Ở trên đời này, có thể gặp được người yêu mình thật lòng rất không dễ dàng gì, có vài người yêu đối phương sâu đậm nhưng vì các loại nguyên nhân mà đã định không thể nào bên cạnh nhau được.

Đinh Nhàn cảm thấy tại nơi phồn hoa này, có thể nắm lấy tay anh, cùng nhau sống đến đầu bạc răng long là do ông trời chiếu cố, còn cô cũng được trời cao chiếu cố, bởi vì đã cho cô gặp được người đàn ông tốt nhất trên đời này.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, phát hiện ra anh đang nhìn chăm chăm lên sân khấu.

Cô dâu bắt đầu ném hoa cưới, Hương Hàm nhìn về phía Đình Nhàn một lúc lâu, ở đây có rất nhiều khuê mật tốt của cô ấy nhưng cô ấy lại muốn ném cho cô gái nhỏ này, cô ấy biết, bọn họ sớm đã không thể chờ đợi, vậy thì cô ấy sẽ giúp một chút.

Quá nhiều người nhìn vào bó hoa trên tay cô ấy, cô ấy nhìn đúng vị trí, xoay người đếm ngược từ ba về một rồi dùng sức ném về phía sau, hoa cưới lướt một vòng cung xinh đẹp, Thời Dịch nhìn chăm chú, tung người nhảy lên, dựa vào ưu thế chiều cao anh đã bắt được bó hoa cưới đầy ý nghĩa này.

Đình Nhàn thấy anh cướp được, vô cùng vui mừng còn hơn trúng giải thưởng trăm triệu nữa, "Anh Thời Dịch, anh thật là giỏi!"

Thời Dịch mỉm cười đi đến trước mặt cô, "Không phải em đã nói anh chưa từng tặng hoa cho em à."

Đình Nhàn vừa muốn mở miệng đột nhiên một giọng nói từ trên sân khấu vang lên: "Cầu hôn! Cầu hôn!"

Hương Hàm nhìn bọn họ, vừa vỗ tay vừa hô: "Cầu hôn! Cầu hôn! Cầu hôn! Cầu hôn! Cầu hôn! Cầu hôn! Cầu hôn! Cầu hôn!"

Bầu không khí nhất thời dâng cao hơn, mọi người lập tức lớn tiếng hô theo cô ấy: "Cầu hôn! Cầu hôn! Cầu hôn..."

Bị nhiều cặp mắt nhìn chăm chăm như vậy, Đình Nhàn vô cùng thẹn thùng, thất thần trong nháy mắt, người đàn ông trước mặt chợt quỳ một chân, anh nhìn cô, hỏi: "Đình Nhàn, em có đồng ý lấy anh không?"

Cầu hôn trước mặt nhiều người như vậy là một chuyện quá điên cuồng mà, anh nguyện ý vì cô mà làm, hy vọng cô nhóc có thể cảm thấy hạnh phúc, càng hy vọng cô đồng ý lấy anh hơn.

Đinh Nhàn hoàn toàn bối rối, cô che miệng, cảm động khó mà kìm chế được, cho đến khi bên cạnh có người lên tiếng nhắc nhở, cô mới phản ứng được, vừa khóc vừa nhận lấy bó hoa, nói rõ ràng ba chữ: "Em đồng ý."

Mọi người vỗ tay lần nữa, trong tiếng hoan hô của mọi người, Thời Dịch ôm cô vào trong ngực, anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, "Khóc thành một con mèo nhỏ rồi."

Đinh Nhàn chùi nước mắt lên vai anh, hỏi: "Vậy anh có thích con mèo nhỏ này không?"

Thời Dịch nói: "Anh chỉ thích em, con mèo nhỏ này thôi."

Chương 62: Ngoại truyện 1

Vừa qua sinh nhật của Đinh Nhân một ngày, Thời Dịch liền kéo người đến cục dân chính lĩnh chứng, nhân viên làm giấy tờ cho họ là một người mới đến, cô ấy nhìn chằm chằm vào hai người nhiều lần, đến lần thứ ba thì mở miệng hỏi: "Vị tiểu thư này, xin hỏi cô tự nguyện sao?"

Nào giờ làm gì có người nào mới vừa qua sinh nhật 20 tuổi đã chạy đến đây lĩnh chứng ngay đâu chứ.

Cô ấy hơi dừng lại, liếc nhìn Thời Dịch một cái, người này không thể nhìn bề ngoài, tuy dáng dấp của anh rất đẹp trai, khí chất rất nổi bật nhưng không thể đảm bảo là người tốt được, càng nhìn càng cảm thấy anh như một con sói xám, dáng vẻ đó cứ như bất kỳ lúc nào cũng có thể ăn thịt con thỏ trắng bên cạnh, cô ấy hạ thấp giọng nói: "Em gái này, em đừng sợ, em nói mọi chuyện với chị đi, ở đây có rất nhiều người, cục cảnh sát ở kế bên, anh ta không dám làm gì em đâu."

Lúc này sắc mặt Thời Dịch đã có chút khó coi, nghĩ đến việc hôm nay đi lĩnh chứng nên cả tối hôm qua anh không ngủ được, sáng sớm đã kéo Đinh Nhân tới đây, kết quả là người ngoài lại nghĩ cô bị cưỡng ép kết hôn, từ khi nào anh đã trở thành loại đàn ông như vậy chứ?

Đinh Nhân đứng bên cạnh không nhịn được cười, thấy gương mặt người đàn ông trở nên đen xì, cô nắm chặt tay anh, "Chị, chị không cần lo lắng, em tự nguyện lấy anh ấy."

Nói xong còn để lộ ra chiếc nhẫn ở ngón áp út cho cô ấy nhìn, "Anh ấy cầu hôn với em đó."

Thời Dịch cong môi, không nói câu nào, nhân viên làm việc nhìn anh mấy giây, bán tính bán nghi đóng dấu.

Hôm nay người đến lĩnh chứng rất nhiều, hai người đi ra khỏi cục dân chính đã là 11 giờ, Đinh Nhàn nắm tay Thời Dịch, "Anh Thời Dịch, anh đoán xem chị nhân viên vừa rồi đã nói nhỏ với em điều gì?"

Thời Dịch hừ lạnh một tiếng, ở cạnh Đinh Nhàn lâu như vậy cũng chưa bao giờ cảm thấy mình lớn hơn cô 10 tuổi gì, còn bây giờ anh đột nhiên có một loại cảm giác nguy cơ vô hình, giống như mấy ngày trước anh đi dạo phố với cô, một tên nhóc dám trắng trợn bắt chuyện với cô, anh đã kéo cô qua một bên rồi cho đối phương một ánh mắt cảnh cáo, kết quả người đó lại nói: Người đẹp, anh của em thật đẹp trai.

Lúc đó anh còn vui mừng đôi chút vì tên kia gọi là anh chứ không phải là chú.

Thật ra người đó là bạn học cấp ba của Đinh Nhàn, tính tình khá tốt, thích nói đùa, lần họp phụ huynh đó, Thời Dịch đã trở nên rất nổi tiếng trong lớp của cô, hơn nữa lần đó mọi người đều lấy chuyện này ra trêu chọc cô, cậu ta cũng biết quan hệ của bọn họ, gặp phải trên đường nên đùa dai chọc ghẹo, giả vờ như người xa lạ đến bắt chuyện, ngược lại Đinh Nhàn rất phối hợp, kết quả chọc cho người nào đó nổi ghen lên, cô lại phải dỗ anh một trận.

Nhớ đến những lời chị nhân viên đó đã nói với cô, Đinh Nhàn liền không nhịn được cười: "Chị ấy nói, em gái, em còn nhỏ, đừng bị vẻ bề ngoài của đàn ông lừa, phải biết nhìn xa trông rộng, nhất là chuyện hôn nhân, không thể một lúc xúc động mà phá hủy cả cuộc đời mình."

Quả nhiên biểu cảm trên mặt người đàn ông có chút lạ, cô vội vàng nói tiếp: "Em đã nói với chị ấy rằng em thích ông chú già như anh."

Đây là lần thứ hai cô nói những lời này, Thời Dịch cúi đầu nhìn cô, "Bà Thời, em đang chê chồng mình sao?"

Đình Nhân cười hì hì, "Ông chú già rất có mùi vị đàn ông chín chắn, em chỉ thích Thời tiên sinh nhà em thôi, có tài hoa, có tướng mạo, và đặc biệt yêu thương em."

Thời Dịch không nhịn được cười khẽ, cái miệng nhỏ của cô thật ngọt, lúc muốn dỗ người khác thì lời nói ra đều ngọt như mật, lời dễ nghe như vậy không phải cô chưa từng nói qua, hàng ngày đều nói "Thời tiên sinh nhà em" để lấy lòng anh, anh nghe vào mà cả người sáng khoái.

Anh mở cửa xe cho cô ngồi vào rồi mình cũng đi sang ghế lái ngồi vào trong.

"Nói ai già?" Thời Dịch nâng cằm cô lên, cười hỏi: "Anh là ông chú già hửm?"

"Anh đó, anh là ông chú già." Đình Nhân đưa tay ra xoa mặt anh, cố ý nói, "Trời ạ, anh Thời Dịch, trên mặt anh thật nhiều nếp nhăn, trên trán này rồi cả khóe mắt nữa."

Cô lắc đầu liên tục, than thở nói: "Ôi, chú già, chú già."

Thời Dịch bị cô chọc giận đến bật cười, cắn môi cô một cái, tỏ vẻ trừng phạt, sau đó liếc nhìn thời gian hỏi: "Buổi trưa muốn ăn gì?"

Hôm nay anh được nghỉ phép, sẽ ở cạnh cô cả ngày.

"Cái gì cũng được." Đình Nhân lấy điện thoại ra, vỗ vỗ bả vai anh, "Đưa giấy chứng nhận cho em."

Thời Dịch đưa cho cô, Đình Nhân chụp một tấm ảnh rồi phát lên vòng bạn bè: Lĩnh chứng rồi! (Đính kèm ảnh).

"Anh Thời Dịch, anh cũng phát tin tức đi."

Thời Dịch nói: "Anh không rành cái đó lắm."

"Em giúp anh phát tin tức cho."

"Được."

Thời Dịch đưa điện thoại cho cô, Đinh Nhân thuận thực mở khóa rồi phát một tấm ảnh giống như của cô, còn thuận tay đổi ảnh đại diện của anh thành hình hai người chụp chung.

Thời Dịch chưa bao giờ phát tin tức gì lên vòng bạn bè, lúc này đột nhiên lại phát lên một tin tức như vậy, bạn bè kết bạn với anh còn tưởng mình bị hoa mắt, nhìn chăm chăm thật lâu, lúc sau mới phản ứng được, tuyệt đối không phải do anh phát mà chính là cô nhóc nhà anh làm.

Một giây kế tiếp, nhìn chăm chăm vào giấy chứng nhận kết hôn màu đỏ trong hình, người này đi lĩnh chứng rồi à? Ngày hôm qua còn làm sinh nhật cho cô nhóc, hôm nay đã kéo người đi lĩnh chứng, làm gì gấp vậy chứ!?

Chuyện Đinh Nhân kết hôn sớm, không tránh được đám bạn bay vào oanh tạc cô.

[Đinh Tiểu Nhân, cậu không phải là người mà, bà đây ngay cả bạn trai còn không có, vậy mà cậu đã kết hôn rồi!]

[Đinh Tiểu Nhân, cậu muốn ngược chết bọn tôi à! Thuận tiện hỏi một câu luôn, khi nào tổ chức hôn lễ vậy?]

[Đinh Tiểu Nhân ơi Đinh Tiểu Nhân à, không nhìn ra nha, em quá mạnh mẽ, vừa tròn 20 tuổi đã đi lĩnh chứng rồi, em còn để cho người khác con đường sống không hả! Ngược đàn chị đây độc thân nhiều năm như vậy, ngay cả nụ hôn đầu còn chưa mất, em đã kết hôn rồi, lần sau có đến nhà chị không cho phép em nói chuyện kết hôn, mẹ chị mà biết sẽ mắng chết chị.]

Đối với những bình luận tràn đầy sự hâm mộ và ghen tị này, Đinh Nhàn còn đặc biệt ngang ngược trả lời sáu chữ: Xin gọi tôi là bà Thời!

Ngay sau đó liền nhét điện thoại vào trong túi, bắt đầu ngày hẹn hò ngọt ngào hôm nay của bọn họ.

Ăn cơm trưa xong, hai người nhanh chóng đi đến rạp chiếu phim, Đinh Nhàn chạy đến trước quầy bán đồ ăn vặt, vô cùng tham lam muốn hai phần bắp rang, quay đầu liếc mắt nhìn người đàn ông, "Đưa tiền cho em."

Thời Dịch cười cười móc ví ra, sợ cô lát nữa khát nước nên mua cho cô một ly trà sữa.

Rạp chiếu phim vào buổi chiều cũng không có nhiều người, hai người họ nhìn những người ngồi lẻ tẻ trong rạp, Đinh Nhàn và Thời Dịch ngồi vào chỗ chính giữa, một đôi tình nhân đi vào khiến người khác chú ý tới.

Những bộ phim hay được tuyên truyền rất nhiều nhưng Đinh Nhàn xem mấy bộ rồi cũng không quá thích, vì vậy lần này cô tùy tiện chọn một bộ phim bắn nhau, kết quả ăn xong bắp rang cô bắt đầu ngáp, sau đó không kiên trì được nữa dút khoát vùi vào ngực người đàn ông ngủ say sưa.

Hơn một giờ sau, Thời Dịch đánh thức cô gái trong ngực dậy, Đinh Nhàn dụi dụi mắt, hỏi: "Hết phim rồi à?"

"Ừ."

"Có hay không?"

"Hay." Thời Dịch đỡ cô đứng lên, "Hay đến nỗi em ngủ luôn."

"Chủ yếu là do ôm anh quá ấm áp, nên ngủ lúc nào không hay."

"Trẻ con." Thời Dịch nắm tay cô, dặn dò: "Nhìn bậc thang."

Ra khỏi rạp chiếu phim, Đình Nhân bắt đầu đi dạo trung tâm mua sắm, Thời Dịch đi theo sau lưng cô cầm túi xách cho cô, lúc cô mua đồ sẽ lấy ví ra trả tiền.

Mua vài bộ quần áo xong cô liền bị khu vui chơi hấp dẫn, ngay lập tức chạy đi đổi một đồng tiền xu, chơi đập chuột một lúc lại đi gấp thú, còn kéo Thời Dịch vào phòng karaoke mini để hát.

Thời Dịch ôm cô ngồi xuống ghế, sau đó chọn một ca khúc, giai điệu rất quen thuộc, Đình Nhân nghe một chút đã biết là bài hát của Thái Y Lâm và Đào Triết <<Hôm nay em phải gả cho anh>>.

Đúng là hôm nay bọn họ hát bài hát này rất thích hợp, Thời Dịch ngồi đối diện với cô, ca từ anh không nhớ lắm, thường xuyên liếc mắt nhìn về phía cô.

"Hoa mùa xuân nở rộ xua tan sự buồn phiền của mùa đông, khi cơn gió nhẹ mang đến một hơi thở lãng mạn, khi mỗi bài tình ca bỗng nhiên tràn ngập ý nghĩa, thì ngay thời khắc đó anh đã gặp em~"

Chỉ ngần ngừ mấy câu, người đàn ông hát tuy có hơi chậm nhưng lại chạy thẳng đến đáy lòng của cô.

"Leng keng - Hãy lắng nghe âm thanh của lễ đường, chúng ta trước sự chứng kiến của Thiên Chúa và bạn bè, cặp đôi này bây giờ sẽ kết thành phu thê, không được quên rằng tất cả việc này là rất thiêng liêng, con có nguyện dù phải chết, dù có vui hay buồn gì cũng sẽ ở mãi bên cô ấy không? Yêu cô ấy, tôn trọng cô ấy, an ủi cô ấy, bảo vệ cô ấy? Hai trái tim cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc, con có nguyện ý làm như vậy không?"

"Yes, I do."

(Bản dịch của nhaccuatui.com)

Bài hát kết thúc nhưng nụ cười trên mặt của hai người vẫn chưa tan, cảm xúc nào đó đang bắt đầu rục rịch, Đinh Nhàn mới vừa đứng dậy khỏi ghế ngồi liền bị người đàn ông ôm lấy, một cái hôn nhẹ nhàng rơi xuống, cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã nhanh chóng lui ra.

Nghĩ đến việc có thể có người nhìn thấy, gò má Đinh Nhàn lúc này chợt đỏ lên như được đánh một lớp má hồng, Thời Dịch khẽ cười một tiếng, ôm cô đi ra ngoài.

Bên ngoài có một đôi tình nhân trẻ tuổi, nữ sinh đó nhìn bạn trai người khác xách túi và thân mật với bạn gái như vậy, không nhìn được đầy chàng trai đang chơi điện thoại bên cạnh: "Anh nhìn người ta kìa!"

Hai người mới vừa đi được mấy bước thì nghe được câu này, Đinh Nhàn nắm chặt tay Thời Dịch hơn, làm anh không khỏi nhìn cô.

Mặt cô đầy thận trọng nói: "Anh quá tốt, em phải nắm chặt một chút, nếu không sẽ bị người khác đoạt đi mất."

Thời Dịch bật cười, "Lĩnh chứng rồi, ai cũng không cướp nổi đâu."

Anh cưng chiều véo mũi cô, "Cũng như vậy, ai cũng đừng hòng nghĩ đến việc cướp em đi."

Đinh Nhàn mím môi cười, cô đếm đếm đồng xu trong tay, rồi chạy đến máy gấp thú, bỏ một đồng xu vào, "Anh Thời Dịch, anh gấp một con cho em đi."

Thời Dịch chưa từng tiếp xúc qua thứ này, anh liếc mắt nhìn các bước hướng dẫn, dựa theo phương pháp mà làm nhưng gấp năm sáu lần cũng không được.

"Anh quá ngốc." Đinh Nhàn trực tiếp đẩy anh ra, vén tay áo lên, "Nhìn chị đây gấp này."

"..."

Nói vậy thôi chứ cô nhóc này rất lợi hại, chỉ ba đồng xu đã gấp được một con, cô cúi đầu cầm lên, trên mặt đầy kiêu ngạo hất cằm với anh, "Như thế nào, lợi hại chưa?"

Thời Dịch hôn lên mặt cô một cái, rồi áp vào tai cô, thấp giọng nói: "Buổi tối sẽ cho em thấy anh lợi hại thế nào."

"Đã thấy rồi..."

Đinh Nhàn đột nhiên im miệng, phát hiện mình bị anh dụ vào hố, đỏ mặt đấm đấm ngực anh, Thời Dịch cười khế kéo cô vào trong ngực để mặc cô đánh đấm.

.

Buổi tối, hai người đi ăn bò bít tết, Đinh Nhàn chưa ăn được mấy miếng đã vô cùng vui vẻ uống không ít rượu.

Hiếm thấy có dịp Thời Dịch cho phép cô uống rượu, dù sao cũng có anh ở cạnh, cô liền không băn khoăn điều gì nữa, uống thỏa thích, kết quả vừa lên xe đã bắt đầu nói liên thiên không ngừng, "Tại sao anh không mặc áo tình nhân với em, em đã chọn rất lâu đó, anh lại không chịu mặc, anh làm em đau lòng quá."

Đinh Nhàn vốn đã chuẩn bị đồ đôi để hôm nay hai người mặc, nhưng nhìn vào hình vẽ trên áo khiến Thời Dịch không

chịu nổi, anh cảm thấy kiểu này quá giống áo con gái, nói gì cũng không chịu mặc.

Anh đang chuẩn bị an ủi cô đôi câu, kết quả còn chưa mở miệng thì con ma men này lại tiếp tục lăm bằm.

"Hôm nay em đi lĩnh chứng đó, ha ha ha, trước kia em còn nói trước năm 25 tuổi tuyệt đối không kết hôn, này thì tự vả mặt rồi."

Cô đột nhiên che mặt, mặt đầy thẹn thùng nói, "Anh Thời Dịch... Anh Thời Dịch là chồng em, em là vợ anh, hì hì hì..."

"Em phải cố gắng trở thành một y tá xuất sắc, như vậy sau này con của chúng ta không chỉ cảm thấy mỗi mình cha nó là lợi hại."

"Không đúng, không đúng, bảo bảo nhất định sẽ đứng về phía em, thằng bé nhất định sẽ nói với người khác rằng cha của nó rất giỏi, chuyện cha làm giỏi nhất chính là cưới mẹ! Hì hì hì..."

Thời Dịch lắc đầu liên tục, cô nhóc này tử lượng tốt đến nỗi anh không dám tăng bốc, may là độ cồn của rượu vang đồ thấp, nếu không cũng không biết cô sẽ say thành gì.

Trong phút chốc, Đinh Nhàn liền mở mành ngủ trên xe, nửa tiếng sau về đến nhà, Thời Dịch cởi dây an toàn ra, đang muốn ôm cô lên lầu kết quả mới vừa chạm tay vào eo cô thì cô đột nhiên mở mắt ra, giáng một cái tát xuống: "Anh làm gì!"

Thời Dịch trực tiếp vỗ mông cho cô tỉnh mộng.

Cô hơi hoa mắt, đầu lại choáng và đau, vậy mà vẫn còn sức hung tợn chỉ vào anh, "Tôi đã kết hôn rồi, nếu anh dám

chạm vào tôi chút xíu thôi thì anh Thời Dịch sẽ bầm anh thành tám mảnh!"

"..."

Thời Dịch thật sự muốn xốc người lên rồi hung hăng đánh cho cô một trận, nhưng cô uống say thì anh có thể làm gì được. Không những không thể nổi giận mà còn phải nhịn xuống tâm tình kích động, nói nhỏ nhẹ với cô: "Anh không phải là người xấu, anh là anh Thời Dịch đây."

Dỗ người cho an tĩnh lại, anh mới ôm cô lên lầu, nếu còn chậm chạp ở đây không chừng cô tỉnh lại lại bắt đầu nháo lên, cái này mà để mọi người xung quanh nghe thấy nói không chừng còn thật sự nghĩ anh là một tên háo sắc lừa gạt phụ nữ đã có chồng.

Vào nhà, Thời Dịch cho Đình Nhân uống nước mật ong, uống xong thì đi vào phòng tắm tắm, chờ anh đi ra cô gái nhỏ đã nằm sấp trên giường ngủ ngon lành, anh lau khô tóc rồi đi đến mép giường, vừa bực mình vừa buồn cười, vô mộng cô một cái.

Lực đạo không nhẹ thật sự làm đau cô, cô cau mày bất mãn lầm bầm hai tiếng, rồi cọ cọ vào gối ngủ tiếp.

Thời Dịch đuổi tay ra giúp cô cởi áo khoác và áo len, rồi kéo chăn qua đắp kín cho cô.

Anh lấy điện thoại trên đầu giường qua nhìn thời gian một chút, phát hiện có một tin nhắn chưa đọc: [Thời tiên sinh, ảnh cưới của anh và vợ anh đã được rửa xong, anh và vợ anh hãy đến để chọn xem tấm nào đóng khung tấm nào để trang trí.]

Thời Dịch trả lời: [Được, chúng tôi sẽ tranh thủ thời gian đến.]

Sau khi gửi tin nhắn đi, anh thuận tay mở Wechat ra xem hôm nay cô đã phát lên nội dung gì, vừa mở ra là một loạt bình luận chúc mừng của bạn bè, anh trả lời từng cái rồi nhìn vào tin tức của cô, thấy tấm ảnh thì không khỏi nở một nụ cười trên môi.

.

Mười một giờ hơn Đinh Nhàn bị đói mà tỉnh, người đàn ông đang dựa vào đầu giường để đọc sách, nhìn cô một cái, "Tỉnh rồi?"

Đinh Nhàn ngồi dậy, nương theo ánh sáng của ánh đèn nhìn kỹ gương mặt anh, "Anh Thời Dịch, sao mặt anh có hơi đỏ vậy?"

Thời Dịch hừ lạnh một tiếng, mắt cũng không dời khỏi quyển sách.

Đinh Nhàn ý thức được chuyện bất thường, liền xoay người đặt mông ngồi lên đùi anh, hai tay vòng qua cổ anh, giọng nói vừa mềm mại vừa nũng nịu: "Anh Thời Dịch~"

Cô gái nhỏ vừa gọi vừa dăng lên đôi môi đỏ mọng, Thời Dịch nghiêng người né đi, nhìn chằm chằm vào cô đầy hung dữ: "Lần sau say rượu còn dám lộn xộn thì xem anh thu thập em thế nào!"

"Em, em đánh anh thật sao?" Nét mặt cô tràn đầy sự không tin nổi.

"Nếu không thì sao?"

Đinh Nhàn chợt nhớ ra mọi chuyện, cô còn nhớ anh đã đánh mạnh vào mông mình nữa, nhưng mà lúc này giả ngu chính là cách thông minh nhất, "Anh Thời Dịch, người ta uống say

mà, cái gì cũng không biết, người không biết thì không có tội, cái này rất có lý đó."

Người không biết không có tội, trái lại còn biết dùng câu đạo lý để nói.

Thời Dịch hừ một tiếng, không để ý tới cô.

"Anh Thời Dịch, em đói."

Người đàn ông vẫn không để ý.

Đinh Nhân rút quyển sách trong tay anh đi, ném lên tủ đầu giường, rồi đưa mặt về phía anh, nhắm hai mắt lại, "Nếu không thì anh đánh lại em đi."

Thời Dịch nhìn cô chằm chằm mấy giây, thật sự có chút không biết làm sao, có thể làm gì chứ? Anh xoa loạn tóc cô, "Anh không đánh vợ."

Nói xong liền ôm cô xuống, để qua một bên, rồi đi xuống giường làm đồ ăn cho cô, cô xoay người ngồi dậy, nói với bóng lưng anh: "Anh Thời Dịch, anh lấy cho em bánh ngọt còn dư lại hôm qua ý, em thích ăn cái đó!"

Chương 63: Ngoại truyện 2

Giáo sư Thời của chúng ta vẫn vô cùng kiêu ngạo, mặc dù vô duyên vô cớ bị vợ cho ăn một cái tát, mặc dù bị tát rồi còn phải nghe lệnh cô xuống giường nấu ăn, thế nhưng anh cũng biết nổi giận đó!!

Thời Dịch bưng một mẫu bánh ngọt đi vào, bày ra vẻ mặt đen xì, đem cái khay đặt lên bàn, rồi không nói gì, trực tiếp lên giường nằm ngủ.

Vốn tưởng cô sẽ nói hai câu dễ nghe để dỗ anh nhưng kết quả cô nhóc chết tiệt đó cũng không thèm nhìn anh lấy một cái, chỉ ngồi ăn bánh ngọt ngon lành, xem anh như không khí.

Thời Dịch mắng thầm một câu trong lòng, nha đầu chết tiệt không có lương tâm.

Đình Nhân ăn bánh ngọt xong, chậm rãi đi rửa mặt, sau đó ngồi vào bàn trang điểm làm các bước skin care, chăm sóc da xong cô mới từ từ đi lên giường.

Thời Dịch đưa lưng về phía cô, thấy cô leo lên cũng không để ý gì, Đình Nhân chồm người lên nhìn chăm chăm vào mặt anh, người đàn ông đang nhắm hai mắt, rõ ràng là giả vờ ngủ, cô hé miệng cười trộm, rồi nâng người lên nhảy qua phía bên kia, nằm đối mặt với anh, nhìn chăm chú mấy giây, thấy người đàn ông không có phản ứng gì, cô đẩy đẩy người anh, "Đừng có giả vờ."

Thời Dịch trực tiếp bị lời nói này của cô chọc cười, anh hơi nheo mắt lại, đầu lưỡi liếm liếm răng nanh, nhận ra cô thật đáng ghét, anh ôm người vào trong ngực, duỗi tay ra định vỗ mông cô nhưng động tác của cô còn nhanh hơn, đập

chân anh một cái, "Anh đã đánh em, anh đừng nghĩ rằng em không biết gì."

"Nhớ ra rồi?"

Đình Nhân chu môi, lẩm bẩm: "Bây giờ còn đau nè."

Cô gái nhỏ có chút tủ thân.

Thời Dịch đuổi tay ra lần nữa xoa xoa cho cô, rồi lấy điện thoại trên tủ đầu giường xuống vừa mở ra vừa nói: "Ảnh cưới đã rửa xong rồi..."

Nói được một nửa, điện thoại liền bị cô đoạt đi, Đình Nhân mở tin nhắn ra quả nhiên thấy được tin nhắn của công ty tổ chức hôn lễ.

Nằm xem điện thoại không tốt cho mắt nên Thời Dịch kéo cô ngồi dậy, tựa người vào đầu giường, hai tay vòng qua eo cô, cầm khẽ đặt trên vai cô, cùng cô nhìn vào tin nhắn.

Ảnh cưới được chụp sau hôn lễ của Thẩm Ngạn và Hướng Hàm một tháng, khi đó Thời Dịch nhìn thấy Đình Nhân nhìn Hướng Hàm mặc áo cưới với ánh mắt hâm mộ vô cùng, anh liền hiểu ngay tâm tư của cô gái nhỏ, nên đã dành ra thời gian để liên lạc với công ty tổ chức hôn lễ, rồi dẫn cô đi chụp hình cưới.

Cô gái nhỏ rất vui vẻ, bất thành lời nói bên tai anh câu: "Chồng em thật tốt."

Lúc đó hai người còn chưa đi lĩnh chứng, Thời Dịch vừa mới đầu nghe còn tưởng mình nghe nhầm, cúi đầu nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của cô, sờ khuôn mặt nóng bỏng đỏ bừng kia, "Em vừa nói cái gì, anh không nghe rõ."

Đình Nhàn dĩ nhiên biết anh cố ý, xấu hổ vô cùng, trừng mắt với anh một cái, quay đầu muốn đi nhưng tất nhiên Thời Dịch không chịu thả người, anh ôm cô từ phía sau, thấp giọng nói: "Nói lại một lần nữa cho anh nghe đi."

Bị anh đầu độc như vậy thiếu chút nữa cô đã nói ra khỏi miệng rồi, nhưng sự then thùng đã chiến thắng, cô mím môi im lặng không nói gì.

"Đình Nhàn." Thời Dịch nhẹ giọng gọi cô, dán sát tai cô, giọng cực thấp gọi một tiếng: "Vợ."

Trong đầu cô lập tức như có pháo hoa đang nổ, âm âm, bắn ra các loại màu sắc rực rỡ tươi đẹp, tim Đình Nhàn đập nhanh hơn, cho đến khi Thời Dịch kéo người cô quay về phía anh, lúc này cô mới hoàn hồn, ôm anh gọi một tiếng chồng.

Thời Dịch nghe vào rất thỏa mãn, xoa đầu cô, "Gọi thuận miệng như vậy, có phải vẫn luôn muốn gọi thế đúng không?"

"Hì hì... Bị anh phát hiện rồi."

Cô vùi đầu vào ngực anh cười vui vẻ, then thùng đỡ bưng cả tai, từ đó trở đi, mỗi lần triển miên vào buổi tối, người đàn ông sẽ đổi phương thức, đầu tiên bảo cô phải gọi anh là anh Thời Dịch, sau đó đổi thành chồng, một lần lại một lần, nghe cả trăm lần cũng không chán.

.

Đình Nhàn nhìn tất cả hình mà hai người đã chụp, cuối cùng nói: "Anh Thời Dịch, tấm này treo trong phòng ngủ có được không?"

"Em cứ quyết định đi." Thời Dịch bị mùi hương trên người cô khuấy đảo tâm tư, hí mắt hỏi: "Đã thoa cái gì vậy?"

"Bác gái mua cho em, bác gái nói phụ nữ phải được bảo dưỡng." Nhìn vào điện thoại lâu nên mắt có chút mỏi, Đinh Nhàn trả điện thoại về chỗ cũ, "Còn sữa dưỡng thể em ngại phiền phức nên không thoa lên người."

"Anh giúp em thoa nhé?"

"Được đó."

Cô thật sự buồn bực khi thoa không tới vài chỗ ở sau lưng.

Những món sản phẩm dưỡng da đều là Khương Ngã mua cho cô, bà rất biết cách chăm sóc da, dạy cô rất nhiều kiến thức cơ bản, lúc bắt đầu nghe Đinh Nhàn cũng không thấy có vấn đề gì, dù sao sớm muộn gì cô cũng sẽ làm thành thói quen thôi, đến khi cô nhìn Khương Ngã đã năm mươi mấy tuổi rồi nhưng nhìn bề ngoài chỉ như bốn mươi tuổi, da còn cực kỳ tốt, đây đều là hiệu quả của việc bảo dưỡng, vì vậy Đinh Nhàn quyết định phải học tập mẹ chồng tương lai thật tốt, nếu không chờ cô già rồi, thành một thiếu phụ luống tuổi, đến khi đó Thời Dịch chê cô thì phải làm sao.

Cô phải bảo dưỡng cho thật tốt, đến hai ba chục năm sau, cô có thể chỉ vào mặt anh và nói: "Lão già kia, anh nhìn anh đi, trên mặt đều là nếp nhăn, thật là khó coi, chỉ có em tốt bụng mới chịu kết hôn với anh thôi, đổi thành người khác đã sớm bỏ anh đi rồi."

Chỉ nghĩ tới điều này thôi đã thấy rất thoải mái rồi.

Đinh Nhàn nhảy xuống giường lấy sữa dưỡng thể qua, đưa cho anh, rồi vén áo lên quay lưng về phía anh, Thời Dịch lấy ra một ít kem trong lòng bàn tay, sau đó tỉ mỉ thoa cho cô.

Một lát sau, Thời Dịch hỏi: "Cái này có hiệu quả gì?"

"Cho da trắng mềm mịn."

"Ừ, rất mềm."

Đột nhiên Đinh Nhàn cảm thấy gì đó không đúng, vỗ tay anh, "Không có thoa chỗ này."

"Chỗ này thì sao?"

"... Không thoa."

"Còn chỗ này."

"Anh là một tên háo sắc, lấy cái móng heo của anh ra."

"Hay là cũng nên thoa một chút đi, anh chỉ muốn tốt cho em thôi, làn da trắng mềm mịn."

"Chỗ đó đã thoa rồi!"

"Thoa thêm lần nữa hiệu quả sẽ cao hơn."

Cô biết anh không có lòng tốt vậy đâu!

Đinh Nhàn mắng: "Anh là tên bại hoại."

Thời Dịch cong môi cười, thấp giọng "Ừ" một tiếng, động tác trên tay vẫn không ngừng lại.

Bị một cái tát, có thể nào cũng phải dùng phương thức khác đòi lại gấp đôi, hơn nữa hôm nay bọn họ mới vừa lĩnh chứng, phải ăn mừng mới được.

...

Trước khi tổ chức hôn lễ, Thời Dịch và Đinh Nhàn cùng đi đến nghĩa trang liệt sĩ.

Xe chạy qua đường cái rồi đi lên núi, ánh mặt trời có hơi nhức mắt, từng cơn gió thổi qua mang theo hơi thở mùa

xuân có hơi lạnh, Thời Dịch nắm tay cô, nắm thật chặt, dắt cô cùng đi vào trong.

Hai người cũng đã đến đây mấy lần nhưng đều là tự đi một mình, bình thường Thời Dịch sẽ mang theo một chai rượu ngon, đặt trước mộ ông rồi cùng ôn chuyện một chút, đứng nói cả buổi chiều. Còn Đinh Nhàn thì kể một ít chuyện đã xảy ra, nói một đống chuyện dài dòng, vừa khóc vừa cười, sau đó lại lau nước mắt, "Kiếp sau con muốn làm con gái cha một lần nữa."

Bởi vì con biết, cha vô cùng vô cùng yêu thương con, cách thức có lẽ không đúng nhưng chính cha cũng không có biện pháp nào chăm sóc con, chắc cha cũng tự trách mình nhiều lần lắm.

Con đã trưởng thành, biết buông xuống và thấu hiểu.

Cả đời này người yêu thương con chắc cũng không có mấy ai, nhưng mỗi người đều thật lòng với con, con rất may mắn, càng phải biết quý trọng hơn.

Đinh Nhàn đặt bó hoa trước bia mộ, ngồi xổm xuống, gọi một tiếng "Cha."

"Cha, cha đã nói chỉ cần con sống tốt thì cha sẽ cảm thấy hạnh phúc, con bây giờ sống rất tốt, cha có thấy hạnh phúc không?"

Cô nhổ hết mấy bụi cỏ dại xung quanh, dùng tay áo lau đi bụi bặm trên bia mộ, lại nói vài câu vụn vặt, "Cha, con kết hôn rồi, với Thời Dịch."

"Anh ấy đối xử với con rất tốt, cha yên tâm đi, con sẽ nghe lời cha, sống tốt mỗi ngày, giữ gìn sức khỏe, luôn tích cực hướng về phía trước, sống cả đời thật hạnh phúc."

"Cha, Thời Dịch nói nếu cha còn sống nhất định sẽ gây khó dễ với anh ấy, bởi vì con là con gái quý báu nhất của cha, cha sẽ không nỡ gả con đi."

"Thật ra con gái cha rất tốt số, chỉ cần người khác nhắc đến cha, con sẽ mặt đầy kiêu ngạo mà nói người lợi hại đó chính là cha của con."

Đinh Nhàn chớp mắt, kìm nước mắt lại, cong khóe miệng lên cười.

Ngồi lâu nên chân có chút tê, cô hơi động đậy đứng lên, Thời Dịch kéo tay cô, "Con sẽ chăm sóc con gái bảo bối của cha cả đời, cha yên tâm, con sẽ đối xử thật tốt với cô ấy, yêu thương cô ấy, vì cô ấy mà che mưa chắn gió."

Anh hơi dừng lại, cười nói: "Bây giờ con không thể xưng hô anh em với cha được rồi, đừng ngại mình già, bây giờ Đinh Nhàn đã là vợ con, tiếng cha vợ này sớm muộn cũng phải gọi, mặc dù không được tự nhiên nhưng cha nghe nhiều sẽ thành quen. Nếu sớm biết có một ngày như vậy, ban đầu con sẽ kiên quyết từ chối xưng anh em với cha, rõ ràng tuổi tác cũng không kém cha con là bao, gọi chú là tốt rồi, bây giờ gọi cha cũng sẽ không thấy kỳ quái."

Đứng đó một lúc rồi hai người đi dọc theo đường mòn ra ngoài, gió mát từ từ thổi đến, lá cây rơi xuống vương trên tóc cô, Thời Dịch giơ tay ra giúp cô lấy xuống.

Nhất thời ở phía đối diện có một đứa bé trai chạy đến, dáng vẻ chừng năm sáu tuổi, cậu nhóc định đi qua bên cạnh Đinh Nhàn nhưng không biết do vấp phải cục đá hay sao mà trực tiếp ngã nhào vào người Đinh Nhàn.

Đầu của cậu nhóc đụng trúng đùi cô, có hơi đau, cô cũng không để ý cái này, mà vội vàng kéo cậu bé ra hỏi: "Người bạn nhỏ, em ngã có đau không?"

"Không có ạ." Cậu nhóc lắc đầu một cái, chợt chạm phải ánh mắt cô, đột nhiên cậu nhóc cười lên: "Chị, đáng người chị thật đẹp, đẹp giống như mẹ em vậy!"

À...

Đình Nhân cười một tiếng, cũng không biết câu này có được tính là khen ngợi không, nhưng mà trong mắt những đứa trẻ thì mẹ vĩnh viễn là người đẹp nhất, có thể lấy mẹ ra so sánh chắc mẹ của cậu nhóc thật sự rất đẹp.

Gương mặt cậu nhóc phúng phính, đôi mày thanh tú, mắt to long lanh, còn rất đẹp trai nữa, Đình Nhân không hiểu sao lại cảm thấy khá thân thiết, xoa xoa đầu cậu nhóc, "Người bạn nhỏ, sao em lại ở đây một mình, cha mẹ của em đâu?"

"Mẹ em ở phía sau, bà ấy đi quá chậm, không đuổi kịp em."

Đứa bé trai vừa dứt lời, phía trước liền truyền đến một tràng tiếng bước chân vội vã, trên đường nhỏ đầy cây xanh chợt xuất hiện một bóng người, Đình Nhân ngẩng đầu nhìn qua rồi ngẩn ra.

Người đàn bà phía đối diện cũng chợt dừng bước, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cô.

Xa cách nhiều năm, mẹ con gặp lại ở nghĩa trang, người một nhà lại gặp nhau theo cách này, những câu chuyện cũ dần hiện ra, cả trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang xuất hiện, tâm trạng khó lòng mà dần xuống được.

Mẹ của Đình Nhân tên là Giản Li Văn từng bị bắt cóc một lần, là Đình Trí đã cứu bà. Bà từ nhỏ đã cảm thấy đàn ông làm lính vô cùng đẹp trai và chính trực, từ đó liền tuyên bố về sau phải làm quân tử, năm đó bà năm lần bảy lượt hẹn với Đình Trí, lúc đó trẻ người không hiểu chuyện, nào biết quân nhân và quân tử phải gian khổ thế nào, được mấy

người bạn thân cổ vũ, bà đợi cơ hội bày tỏ, nói muốn làm vợ ông.

Đình Trí chỉ cảm thấy cô gái này chỉ trêu chọc mình thôi nên tự nhiên sẽ không xem là thật, vả lại khi lựa chọn làm quân nhân ông chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, dù sao mạng cũng không biết giữ được đến khi nào, chỉ sợ mình phụ lại lòng tốt của cô, mỗi lần Giản Li Văn ở cạnh ông nhỏ nhẹ nói muốn gả cho ông, ông chỉ cười nhạt nói rằng không để ý đến chuyện yêu đương, cũng không có nhu cầu.

Dáng người Giản Li Văn rất đẹp, ở thời đó được xem như là xinh đẹp, cho đến giờ cũng không thiếu người để ý, bà theo đuổi, vút mặt mũi ra sau mà chạy theo người ta thì đây là lần đầu tiên, thái độ của người đàn ông đó đã kích thích lòng chinh phục trong xương tủy của bà dậy, nói thế nào cũng phải theo đuổi được.

Qua hai năm, chỉ gặp nhau mấy lần, Đình Trí thấy cô gái này còn chưa từ bỏ ý định, đã nói với bà rất nhiều lời, nói rằng làm nhiệm vụ có thể hy sinh bất kỳ lúc nào, một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày cũng không có mấy ngày được ở cạnh chăm sóc bà, khi đó Giản Li Văn thật sự rất thích ông, nói thẳng thắn rằng bà không sợ, nếu ông thật sự hy sinh thì bà sẽ tìm một người đàn ông tốt hơn để gả.

Đình Trí mới vừa nghe lời này của bà thì cảm thấy vô cùng khó chịu, rốt cuộc bị lung lay, ông cười cười, nói mình nghèo, không có tiền, không cưới vợ nổi.

Xuất thân của Đình Trí là từ vùng nông thôn, làm quân nhân cũng chỉ có mấy đồng tiền, còn phải chuyển về cho nhà, nghèo đến rớt mùng tơi thì làm gì có tiền gửi ngân hàng. Giản Li Văn đã nói không sao, bà kết hôn không cần những thứ đó, hai người cùng nhau cố gắng thì cuộc sống sẽ khá hơn thôi.

Điều kiện gia đình Giản Li Văn không tệ, nhưng cha mẹ đặc biệt trọng nam khinh nữ, chỉ mong bà gả cho một người có tiền, để có thêm tiền chu cấp cho em trai, làm gì chịu gả bà cho một người đàn ông nghèo, Giản Li Văn cũng là một người có tính tình quật cường, bị cha đánh gần chết cũng không cầu xin, mẹ thấy vậy không nhìn nổi nữa nên ban đêm len lén thả bà đi, để cho bà cao chạy xa bay, đừng quay về nữa.

Vào thời đó người phụ nữ rất bạc mệnh, trong gia đình bình thường đã không được xem trọng, nếu bà không đi rất có thể sẽ bị ép gả cho người giàu có trong vùng.

Người đàn ông biết được chuyện này đã vô cùng đau lòng, lúc này ông quyết định nói muốn kết hôn và bà đã đồng ý.

Hôn lễ được làm rất đơn giản, lĩnh chứng, từ đây bà đã trở thành người của ông. Đêm tân hôn, Đinh Trí hứa hẹn bên tai bà, sẽ cố gắng làm lụng để cho bà có một cuộc sống tốt.

Vừa bắt đầu được hai năm, tuy điều kiện có khổ cực nhưng hai người cảm thấy khá tốt, kỳ nghỉ mỗi tháng Đinh Trí đều về với bà, tình cảm quấn quýt đó không hề thua Thời Dịch và Đinh Nhàn.

Có vợ rồi, Đinh Trí rất luyến tiếc tính mạng của mình, bị thương nhẹ cũng không dám báo về nhà, sợ bà lo lắng, có lần thiếu chút nữa đã bỏ mạng, nằm viện cả nửa tháng, khó chịu cỡ nào cũng chịu đựng một mình, không nói với bà một câu. Giản Li Văn hoàn toàn không biết ông bị thương, đến kỳ nghỉ nhưng không thấy ông về thì trong lòng liền suy nghĩ lung tung, nghi ngờ ông có người bên ngoài.

Người đàn ông càng ngày càng bận rộn, ông đồng ý sẽ cho bà có một cuộc sống tốt, và quả thật ông đã làm được, thăng chức tăng lương, cuộc sống dần tốt lên, nhưng bà không chịu nổi nữa.

Hằng năm ông đều không có mặt ở nhà, bà chỉ cảm thấy cô độc và tịch mịch, ban đêm ngay cả một người đắp chăn cho cũng không có, cái cảm giác thể lương đó chỉ có người trong cuộc mới hiểu được. Bà nhớ đến những lời ông đã nói với bà trước khi cưới, nghĩ thầm mình ngày đó quá ngây thơ, bà hối hận rồi, bà muốn có một người có thể ở cạnh chăm sóc cho bà.

Giản Li Văn suy nghĩ cả một đêm, đến khi người đàn ông về nhà, bà nói muốn li hôn, nhưng ở thời này mang thai thì không thể li hôn, cuối cùng cuộc hôn nhân này dần có khoảng cách, bởi vì một câu nói của bà khiến hai người sinh ra ngăn cách.

Sự thay đổi của bà Đinh Trí đã cảm nhận được ngay từ đầu, nhưng ông muốn nghe chính miệng bà nói, trong lòng chỉ có một cảm giác duy nhất, đau đến tan nát cõi lòng, cho dù vậy ông vẫn đối xử tốt với bà như thường lệ, chẳng qua không thể quay về như lúc ban đầu nữa mà thôi.

Sau khi sinh Đinh Nhàn, Giản Li Văn bị chứng trầm cảm sau sinh, Đinh Trí được phân phó nhiệm vụ nên không có cách nào khác đành nhờ người chăm sóc bà. Đứa bé càng ngày càng lớn, gương mặt đó giống cha y như đúc, Giản Li Văn thường xuyên đem buồn phiền của mình phát tiết trên người cô, có lúc không muốn nhìn thấy cô sẽ nhốt cô vào trong phòng.

Tình trạng tinh thần của bà càng ngày càng kém, năm Đinh Nhàn mười tuổi, bà nói ly hôn một lần nữa, người đàn ông rất bình tĩnh, sớm đã đoán được sẽ có ngày này, nên đã đồng ý, sau khi ly hôn thì cho bà một khoảng tiền để bà được tự do.

Giản Li Văn không muốn số tiền kia, bà biết mình có lỗi với ông và con, cả đời này bà thiếu nợ bọn họ rất nhiều.

Sống một mình qua hai mươi năm, sau đó có người giới thiệu nên bà gả cho một người làm ăn, mới vừa bắt đầu khá tốt, thời gian sau bản tính người đó liền bại lộ, hút thuốc uống rượu, uống say vào thì thường xuyên gây sự, sau đó nữa thì say rượu lái xe bị tai nạn mà qua đời, cuối cùng chỉ còn bà và đứa trẻ.

Về sau, bà nghe nói Đinh Trí hy sinh trong một lần làm nhiệm vụ, bà đã khóc một trận tê tâm liệt phế, nhưng bà không quay về, bà biết mình không có tư cách đọc di thư của ông.

.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, Đinh Nhàn không biết mình nên phản ứng thế nào, cô ngơ ngẩn đứng đó, cho đến khi đứa bé trai nhào qua ôm đùi người phụ nữ đó và gọi một tiếng mẹ, lúc này cô mới hoàn hồn lại, đột nhiên nhớ đến vừa rồi cậu nhóc đã nói cô rất giống mẹ của cậu.

"Đinh Nhàn." Giản Li Văn gọi cô một tiếng, không khống chế được bi thương, thanh âm phát ra có hơi run rẩy, bà không biết mình nên nói cái gì, rất nhiều câu hỏi nảy ra, bà không kìm được chỉ muốn khóc, muốn được ôm cô một cái.

Cậu bé thấy vậy, đáy mắt lộ ra vẻ hiếu kỳ, "Mẹ, mẹ biết chị này ư?"

Lời này vừa nói ra, bầu không khí càng thêm quỷ dị, Thời Dịch cũng đã hiểu tình huống này, bàn tay đang nắm tay cô siết chặt hơn, Đinh Nhàn cảm nhận được hơi ấm của anh nên thoáng bình tĩnh lại.

Di thư của cha cô đã xem nhiều lần, cũng đã thuộc lòng từng câu từng chữ trong đó, ngoại trừ nói với cô ra, ông còn nói người phụ nữ duy nhất mà ông yêu chính là bà.

Nói trắng ra không phải là yêu mà là yêu sâu đậm, nên cho đến giây phút cuối cùng ông vẫn nghĩ về bà, vì thế mà trong thư, ngoại trừ con gái, còn lại tất cả đều viết cho bà.

Đình Nhàn muốn nói lại lời của cha cho bà nghe, những gì bà hoài nghi hoàn toàn không tồn tại, trong lòng cha chỉ có một người là bà, bởi vì yêu bà cho nên cái gì cũng chiều theo ý bà, bà nói ly hôn ông cũng tùy tiện đồng ý, nghĩ thầm trong lòng rằng bà đi theo ông quả thật quá khổ sở.

Nhưng khi Đình Nhàn thấy cậu nhóc bên cạnh bà, làm thế nào cũng không nói ra khỏi miệng được, bà ấy đã có gia đình mới, còn có một cậu nhóc đáng yêu, chắc cũng không muốn quan tâm đến chuyện đó, có lẽ bà không muốn nghe.

"Những năm này con sống thế nào?"

Giản Li Văn đi đến gần, lúc bà hỏi những lời này, bàn tay giơ lên muốn chạm vào cô nhưng không có sức lực, cuối cùng đành buông xuống. Bà nhìn người đàn ông bên cạnh cô, trong lòng có suy đoán của mình.

"Con rất tốt."

Đình Nhàn nhìn bà, cố gắng đè nén buồn phiền trong lòng, rốt cuộc vẫn là máu mủ tình thâm, đã từng hận rất nhiều, điều này chứng tỏ bản thân muốn nhận được sự yêu thương nhiều đến nhường nào, cho dù là tình bạn, tình thân hay kể cả tình yêu, đã tổn thương nhau thì sau này khó mà như lúc ban đầu được. Cô không cách nào quên được mấy chục tiếng đồng hồ bị nhốt trong căn phòng tối kia, cô không cách nào quên được những buổi tối bị ác mộng làm bừng tỉnh, còn có lần bị bà đánh mắng vô cùng xót xa, cô không cách nào quên được bóng người quyết tuyệt của bà khi rời đi bỏ lại cô một mình, cô thậm chí không cách nào gọi bà một tiếng mẹ thân thiết như lúc đầu được nữa, cô vĩnh viễn

không cách nào làm được, bởi vì từ trước tới giờ bà chưa từng cho cô một cơ hội để làm nũng.

Nhưng làm người phải hiểu thế nào là đủ, phải hiểu được ơn nghĩa, phải hiểu được buông bỏ, cô không hề hận bà, cho nên bây giờ cô mới có thể bình tĩnh hòa nhã hỏi bà một câu, "Còn mẹ? Chắc mẹ cũng sống tốt?"

Giản Li Văn yên lặng mấy giây, nói: "Tốt vô cùng."

"Vậy thì tốt." Khách sáo lại hơi hột, đời này giữa hai người họ đã định trước sẽ không thể nào như mẹ con bình thường được.

Đình Nhàn nắm tay Thời Dịch, đi được mấy bước, đột nhiên dừng lại, cô nói: "Con và cha đều hy vọng mẹ có thể sống hạnh phúc."

Nói xong, cô rời đi cùng người đàn ông bên cạnh, Giản Li Văn chờ đến tận nơi, lát sau bà chợt ngồi xổm xuống, che mặt khóc nức nở.

Cả đời này của bà luôn tối tăm, bà chỉ có hối hận, gả cho ông, bà hối hận, sinh ra Đình Nhàn, bà hối hận, sau đó ly hôn với ông, rồi tái hôn, bà cũng hối hận.

Là bà trêu chọc ông trước cũng là người đề ra yêu cầu ly hôn trước, bà đối xử không tốt với con mình, bà làm quá nhiều chuyện sai lầm, nhưng cuối cùng ông vẫn luôn nhớ mong bà.

Bà lão đảo chạy đến trước mặt người đàn ông trên bia mộ lạnh lẽo, khóc không thành tiếng, đứa bé trai vỗ vỗ vai bà, "Mẹ, mẹ, mẹ sao vậy, sao lại khóc vậy?"

"Ông ấy là ai vậy mẹ? Mẹ, sao chúng ta lại đến đây thăm ông ấy?"

Trong tấm hình trên bia mộ, người đàn ông vô cùng đẹp trai, khóe môi nhếch lên lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, bà không nghe được bất kỳ âm thanh nào ở bên ngoài, trong đầu đều là những câu nói: Sống hơn nửa đời người sao lại ngu ngốc như vậy, nếu tình cảm đã sâu đậm thì cần gì phải mong ông sớm chiều bên cạnh mình, mặc dù ông ít khi có mặt bên cạnh chăm sóc bà nhưng khoảng thời gian ở chung đó, ông luôn cưng chiều bà, nếu người đàn ông này không thương bà thì sao luôn ở cạnh bà cưng chiều bà như thế? Rốt cuộc là do bà sai, bà không biết đủ là gì, là do bà chỉ biết nghi thần nghi quỷ cả ngày, không tin tưởng ông, cho nên mới tạo ra cục diện như hôm nay, hết thảy đều là lỗi của bà, bà làm bà tự chịu, bà không xứng có được tình yêu của ông.

Nước mắt nóng bỏng chảy vào lòng bàn tay, đáng tiếc trên đời này không có thuốc hối hận, chuyện cũ đã qua, tất cả đã trở thành chuyện không thể thay đổi được.

...

Hai người đi được không xa liền nghe được tiếng khóc phát ra, tìm Đình Nhàn chợt co rút lại, mũi có hơi ê ẩm.

"Gió ở đây lớn quá."

Cô vùi mặt vào lòng người đàn ông, cuối cùng cũng không nhịn được, tay nắm chặt áo anh, bật khóc nghẹn ngào, Thời Dịch khế vỗ về lưng cô, chờ tâm tình cô bình tĩnh lại mới ôm người lên xe.

Trên núi và dưới núi là hai cảnh tượng hoàn toàn khác nhau, hai bên đường đều là những cửa hàng tấp nập, người tới người lui vô cùng náo nhiệt.

Có một quán ăn nhỏ cách đó không xa, bình thường Đình Nhàn hay tới đó một mình, gọi hai món ở đó, ăn xong rồi đi,

hôm nay hai người cùng đến, ngược lại khiến cô cảm thấy khác biệt.

Ông chủ cũng biết mặt Đinh Nhân, thấy cô đi vào liền chào hỏi: "Này, cô nhóc, con tới rồi, ăn gì nào?"

Mới vừa hỏi xong ông liền thấy người đàn ông đứng phía sau lưng cô, "Thời tiên sinh, cậu cũng đến nữa à."

Đinh Nhân nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông, "Anh cũng hay tới quán này à?"

Bọn họ quả thật rất có duyên.

Thời Dịch thấp giọng "Ừ" một tiếng, hai người ngồi xuống, ông chủ nhanh chóng mang tờ thực đơn tới, "Không ngờ hai người quen biết nhau."

Hai người nhìn nhau một cái, không khỏi bật cười, ông chủ nhìn ánh mắt bọn họ liền đoán được chút chút, hỏi: "Hai người là người yêu à?"

"Không phải."

Đinh Nhân hơi ngừng lại, vốn muốn nói chúng tôi là vợ chồng nhưng ông chủ đảo mắt thấy có người vào liền đi lên nghênh đón, thấy vậy con trai ông ấy chạy đến giúp đỡ.

Gọi xong đồ ăn, người đàn ông như cười như không nhìn cô, "Không phải người yêu?"

"Đúng là không phải mà." Đinh Nhân chống tay lên mặt, nói, "Trước kia là người yêu, bây giờ đã thăng cấp thành vợ chồng rồi."

Phía bên phải có hai mẹ con đang ngồi, bà ấy nghe được lời này của bọn họ thì quay đầu quở trách con gái của mình,

"Con nhìn đi, con gái người ta cũng đã kết hôn rồi, còn con đó, con cũng sắp 30 tuổi rồi mà còn ầm ĩ muốn chia tay với bạn trai, bây giờ đáng ra nên tốt đẹp, ồn ào thật là mệt mỏi."

"Mẹ." Cô gái kia nũng nịu gọi một tiếng, "Tại anh ta đầu gối, đến giờ còn không chịu cầu hôn con, con là một cô gái thì sao nói ra trước được."

"Hai đứa cũng đã yêu nhau ba năm rồi, cũng nên nước chảy thành sông đi." Người mẹ đó than thở một tiếng, "Haiz, mẹ cũng không phải là thúc giục con, con kết hôn lúc nào cũng được, chỉ cần con vui là ổn, nhưng mẹ chỉ sợ mẹ không đợi được con..."

"Mẹ nói gì vậy!" Cô con gái nghiêm nghị cắt đứt lời nói, "Mẹ còn khỏe mạnh, không được nói lời xui xẻo đó như vậy."

Có lẽ do người chủ quán nhiệt tình và giá cả phải chăng nên quán cơm làm ăn rất tốt, lúc đồ ăn được bung lên, hai mẹ con kia đã đi rồi, bàn bên đó giờ này đã có hai người khác ngồi vào.

Trong đầu Đinh Nhàn lúc này vẫn còn vang lên cuộc trò chuyện của hai mẹ con đó, cô không còn tâm trạng ăn cơm, ngay cả thức ăn cũng quên gấp.

Thời Dịch đầy sườn xào chua ngọt đến trước mặt cô, khẽ gõ đầu cô một cái, "Nghĩ gì hả?"

Cô hồi phục lại tinh thần, "Không có gì."

"Không thì ăn đồ ăn đi." Thời Dịch gấp cho cô một miếng sườn, "Em nói, muốn ăn bao nhiêu thì gọi bấy nhiêu không thể lãng phí."

"Ai bảo anh gọi nhiều như vậy." Đinh Nhàn cắn một miếng thịt, nói hàm hồ không rõ, "Anh gọi, anh có trách nhiệm ăn hết."

Cô nói xong, liền gấp lại cho anh vài miếng sườn, Thời Dịch không biết làm sao đành bật cười, đúng là một vật nhỏ vô lại.

Ăn xong, hai người cùng nhau rời khỏi quán cơm, chẳng đường trở về mất vài giờ, bọn họ cũng không muốn bị trễ, nên trực tiếp lên xe.

Thời Dịch ngồi vào ghế lái, nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào cô, mặc dù cố ý kìm chế nhưng buồn phiền trong mắt cô không thể giấu đi đâu được, nơi yếu ớt nhất trong lòng bị chạm vào, cho dù là ai cũng không thể nào bình tĩnh nổi.

Thời Dịch thu hồi tầm mắt, nhìn ra ngoài cửa xe, chợt anh bị một cửa hàng bán hoa hấp dẫn ánh mắt.

Đứng trước cửa hàng có một nam một nữ, chàng trai trẻ tiền, nhận lấy bó hoa mà chủ cửa hàng đưa cho, rồi tặng cho cô gái bên cạnh, cô gái đó trông vô cùng vui vẻ, cũng không ngại là nơi nhiều người, nhón chân lên hôn lên mặt chàng trai một cái.

Con gái dường như đều thích hoa, Thời Dịch quay đầu nhìn cô gái nhỏ, "Chờ anh một chút."

Đinh Nhàn còn chưa kịp nói gì thì người đàn ông đã xuống xe, cô cũng không nghĩ nhiều, vẫn ngồi tại chỗ ngẩn người.

Thời Dịch bước nhanh đến cửa hàng, chủ cửa hàng nhiệt tình chào đón: "Tiên sinh, anh muốn mua hoa gì?"

Thời Dịch không hiểu nhiều về hoa cỏ, nhưng anh nhớ Đinh Nhàn đã từng nói, cô thích nhất là hoa hồng đỏ, tìm một lát

rốt cuộc cũng tìm được một bó, rất tươi mới, trên cánh hoa còn có chút hạt sương, anh liền chỉ vào bó hoa này, "Chính là nó."

"Được." Ông chủ vừa cầm bó hoa lên, vừa cười nói: "Ánh mắt của cậu rất tốt, 19 bông hoa hồng đỏ, tặng bạn gái là thích hợp nhất."

Lúc này Thời Dịch mới nhớ tới mỗi loài hoa đều có ý nghĩa khác nhau, anh thuận miệng hỏi: "Hoa này có ý nghĩa gì vậy?"

Ông chủ nói: "Chỉ chung tình với một mình em."

Thời Dịch giấu đồ ở phía sau lưng, dùng một tay mở cửa xe, Đinh Nhàn nghe được động tĩnh, quay đầu lại, "Anh đi đâu vậy?"

"Em đoán xem anh mua cho em cái gì?"

Hai người đồng thời lên tiếng, Thời Dịch cười một cái, anh ngồi vào ghế lái, đóng cửa xe lại, cái xoay người trong nháy mắt làm Đinh Nhàn thấy được vật phía sau anh, ánh mắt sáng lên, "Hoa hồng đỏ!!!"

Thời Dịch đưa bó hoa ra trước mặt cô, mặt cô gái nhỏ tràn đầy ngạc nhiên và vui mừng, "Anh Thời Dịch, vừa rồi anh đi mua cái này sao? Mua cho em?"

Thấy cô gái nhỏ rốt cuộc cũng cười, tâm tình Thời Dịch cũng tốt theo, hỏi cô: "Thích không?"

"Thích!" Đinh Nhàn ôm bó hoa, cúi đầu ngửi một cái, mùi hương thoang thoảng bay vào mũi, cô thích thú nheo mắt lại, "Chỉ thuận miệng nói với anh, không ngờ anh còn nhớ."

Thời Dịch bưng tỉnh: "Thì ra em đã sớm có âm mưu."

"Dĩ nhiên."

Mấy giờ sau về lại trong thành phố, sắc trời đã hơi tối, Thời Dịch ôm cô từ trên xe xuống, cô đang ôm bó hoa trong ngực, bó hoa này ngăn cách ở giữa bọn họ, lên lầu, anh cúi đầu hôn cô, cô chợt đẩy anh ra, dè dặt che chở bó hoa trong ngực: "Anh đừng có đè hư hoa đó."

Thấy vậy Thời Dịch thả cô lên sofa, bàn tay giữ gáy cô, ánh mắt khóa chặt đôi con ngươi của cô, "Sợ hư không muốn anh nữa à?"

"Cho nên có thể nói đây là anh đang ghen với hoa?"

Thời Dịch cười, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của cô, "Tối nay muốn ăn gì? Anh nấu cho em ăn."

"Cái gì cũng được." Đinh Nhàn nói, "Anh làm món nào em cũng thích."

"Vậy..." Cánh tay của anh dờ xuống eo cô, kéo gần lại khoảng cách của hai người, "Ăn cơm trộn nước tương đi."

Biết người đàn ông cố ý dụ dỗ cô, Đinh Nhàn theo phản xạ có điều kiện nói: "Không được."

Người đàn ông nhướng mày: "Không phải đã nói anh làm gì em cũng thích à?"

Đinh Nhàn: "Dạ dày bị anh chiều hư rồi."

Dựa theo lẽ thường, cô phải nói một câu là: Anh nuông chiều dạ dày em, anh phải chịu trách nhiệm.

Ôm cô ngồi trên sofa thân mật một hồi, lúc Thời Dịch đang muốn buông cô ra thì Đinh Nhàn lại ôm anh, "Anh Thời Dịch,

anh kể cho em nghe chuyện về cha đi, anh quen ông ấy lâu như vậy chắc hẳn biết rất nhiều chuyện."

"Được." Thời Dịch xoa xoa đầu cô, "Tối nay anh sẽ từ từ nói cho em nghe."

Nói xong lại thấp giọng dỗ cô đôi câu rồi mới vào bếp nấu đồ ăn, Đinh Nhân tìm một bình hoa thủy tinh cắm hoa hồng vào.

Sau khi làm xong, Đinh Nhân liền chạy ngay vào bếp giúp Thời Dịch nấu ăn, Thời Dịch biết hôm nay cô đến kỳ kinh nguyệt nên chỉ cho cô đứng một bên nhìn, không cho phép cô chạm vào nước lạnh.

Đinh Nhân đến kỳ cũng chỉ đau hai ngày mà thôi, không nghiêm trọng lắm, chỉ là bình thường cô không chịu để ý, ngược lại anh rất để tâm, chỉ cần đến ngày thì đồ lạnh và đồ cay sẽ không cho cô ăn, càng không cho cô đụng vào nước lạnh, việc nhà toàn do anh làm, thật sự xem cô như báu vật khảm vào trong xương vậy.

Người đàn ông này sao lại tốt như vậy chứ, may là ban đầu cô theo đuổi anh, nếu không để rơi vào tay người khác thì cô hối hận chết rồi.

Cô nhìn anh đầy chăm chú, càng nghĩ càng cảm thấy mình có được người đàn ông này như trúng số vậy, cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của cô, Thời Dịch quay đầu nhìn cô một cái, "Ánh mắt này của em là đang dụ dỗ người ta phạm tội đấy."

Đinh Nhân nói ngay: "Đừng nghĩ nhiều, kỳ kinh nguyệt sẽ cản trở con đường phạm tội của anh."

"..."

Chương 64: Ngoại truyện 3

Cô nghiêng người dựa vào khung cửa, hai tay bỏ vào trong túi, đôi mắt đen nhánh nhìn anh sáng như sao trên trời, cái miệng nhỏ cong lên một đường cong đẹp mắt, đôi môi căng mọng, dường như còn được tô chút son, càng hiện lên vẻ sáng bóng mê người, Thời Dịch ngay lập tức bị hấp dẫn, ánh mắt của anh như muốn trần trọc quán quýt lấy hai cánh môi mềm mại đó, chừng mấy giây sau anh chợt buông cái muôi xuống, bước nhanh đến cạnh cô.

Không ai hiểu chồng bằng vợ, chỉ bằng một ánh mắt của người đàn ông thôi cô đã biết anh muốn làm gì, Đinh Nhàn mới vừa đứng thẳng người còn chưa làm ra được động tác kế tiếp thì thân thể của người đàn ông đã đến gần, anh duỗi tay ra chống bên người cô, vây cô lại trong ngực mình, vũng vàng khóa chặt mục tiêu rồi cúi đầu xuống.

Đinh Nhàn nhanh chóng quay đầu đi, môi mọng của người đàn ông liền trực tiếp dán lên gò má cô, mang theo nhiệt độ nóng bỏng như muốn thiêu đốt người ta, đầu óc cô nhất thời trống rỗng, hơi thở rối loạn, bàn tay nhỏ bé vẫn để ở ngực anh như cũ, lời nói phát ra mang theo thanh âm run rẩy, "Thức ăn còn đang nấu."

"Không có gì đâu." Thời Dịch hôn dọc theo gò má phấn nộn của cô, mắt thấy sắp hôn đến đôi môi đỏ mọng chờ mong từ nãy giờ thì lúc này cô hơi đẩy người anh ra: "Em không muốn ăn đồ ăn khét đâu."

Anh khẽ cắn cằm cô, "Là canh, sẽ không khét đâu."

Hơi thở đàn ông nồng đậm quán lấy cô, Đinh Nhàn bị anh chọc ghẹo đến rối loạn tâm tình, ngực phập phồng, cảm giác như không thể thở được nữa, cô duỗi tay ra nắm eo anh, "Anh mau đi nấu ăn đi."

Thời Dịch cầm lấy hai tay cô rồi vòng qua eo mình, thuận thế tiến sát về phía cô, mạnh mẽ ép cô lên cánh cửa, anh nhìn cô chăm chăm, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, "Anh cũng đói."

"Vậy anh còn không mau..."

Nói được nửa câu thì môi đã bị chặn lại, anh hoàn toàn không gấp gáp tiến vào, đầu lưỡi miêu tả tỉ mỉ hình dáng đôi môi cô, vừa dịu dàng lại từ tốn thưởng thức mùi vị của cô.

Trước kia anh không hiểu vì sao phụ nữ phải tô son, từ sau khi yêu nhau với cô anh mới phát hiện, khi cô dùng son dưỡng bóng, anh sẽ cảm thấy cô đẹp hơn rất nhiều, nhìn vào chỉ muốn hôn một cái, muốn nếm thử mùi vị đó, bất cứ thứ gì dính mùi hương của cô, dường như đều trở nên tốt đẹp hơn.

Thời Dịch ôm chặt eo cô, lực đạo giữa môi lưỡi dường như càng ngày càng gia tăng lên, càng hôn càng nóng, tay của anh cũng bắt đầu không yên phận, Đinh Nhàn bị anh chơi đùa đến mềm nhũn cả người, muốn chống cự nhưng lại vô lực, chỉ có thể để mặc anh kéo cô vào vòng xoáy ý loạn tình mê.

Nụ hôn nóng bỏng kết thúc, người đàn ông vẫn còn dán sát người cô, tiếng hít thở dồn dập thay nhau vang lên, anh chôn đầu ở cổ cô, đôi môi nóng bỏng lại hôn cổ cô một chút, động tác trên tay cũng không dừng, Đinh Nhàn vất vả lắm mới lấy lại được sức lực, cô kéo kéo cánh tay của anh, "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch vẫn không lấy tay ra, chỉ thấp giọng "Ừ" một tiếng.

Đinh Nhàn lại dùng lực kéo tay anh ra, ngược lại người đàn ông càng thêm xấu xa muốn trêu ghẹo cô, làm cô vừa xấu

hổ vừa tức giận, đập vào chân anh một cái, "Mau lấy cái tay thúi của anh ra!"

Thời Dịch chỉ thích dáng vẻ này của cô, nhân cơ hội hôn lên môi cô thêm cái nữa, kết quả vừa mới buông lỏng ra cô đã cúi người cắn lên tay anh, dặng vẻ xù lông như một con mèo nhỏ, dùng hàm răng sắc bén gặm bàn tay anh.

Cô cắn lúc lâu mới nhả ra, Thời Dịch nhìn dấu răng trên tay mình, ánh mắt hơi lóe lên, "Cô nhóc nhỏ ác độc quá."

Đinh Nhàn hung tợn trừng mắt với anh, "Cho anh chữa cái tội luôn bắt nạt em."

Nói xong thì đẩy người anh ra, "Anh mau đi nấu đồ ăn đi, đồ ăn trong nồi sắp rã ra luôn rồi kìa."

"Không có đâu." Thời Dịch giơ nhón cái ra nhẹ nhàng xoa xoa môi cô, "Vị dâu tây?"

Đinh Nhàn biết anh đang nói về mùi son môi, đột nhiên nổi lên hứng thú, hỏi: "Anh gửi ra được ư?"

Thời Dịch cười: "Ném ra."

Bất kỳ nơi nào trong miệng cô anh cũng ném qua, không phải chỉ gửi đơn thuần thôi đâu.

Đinh Nhàn lắc đầu, không để cho mình nhớ lại màn nụ hôn nóng bỏng khi nãy nữa, cô hất cằm, nói: "Anh Thời Dịch, bây giờ em có thể theo chân bác gái học trang điểm, sau này em sẽ ăn mặc ngày càng đẹp hơn."

Cô dùng ngón trỏ chọt vào ngực anh, "Đoán chừng tình địch của anh sau này sẽ càng nhiều hơn nha, nếu ngày nào đó xuất hiện người đẹp trai hơn anh..."

Lời cô còn chưa nói hết, người đàn ông đột nhiên ôm lấy cô, "Nữ vương đại nhân thân ái, người đã nói qua chỉ sủng ái một mình tôi, không thể nói mà không giữ lời được."

Giáo sư Thời của chúng ta được vợ dạy rất tốt, kỹ thuật diễn càng ngày càng sắc xảo, nào là dáng vẻ đôi mắt nhỏ đầy đáng thương, giọng nói thì nhỏ nhẹ, sức lực ôm cô thật chặt đó, dường như thật sự sợ cô nói ra chữ "Không".

Đinh Nhàn che miệng cười một trận, rồi ho nhẹ một tiếng, "Vậy phải nhìn xem người làm bữa tối có hợp khẩu vị của ta không đã."

Thấy anh đứng bất động, cô liếc anh đầy tức giận: "Còn không mau đi nấu, nếu không hợp khẩu vị của ta, thì bốn nữ vương cũng không biết liệu tối nay có lật trứng bằm tên của người không."

Thời Dịch buông cô ra: "Đinh Nhàn."

"Vâng?"

Anh đột nhiên nghiêm nghị gọi tên cô, cô còn tưởng anh muốn nói chuyện gì đứng đắn, ngẩng đầu lên liền nghe thấy người đàn ông hỏi cô: "Có thích phòng bếp không?"

Cô hơi khó hiểu, nhưng vẫn theo bản năng nói: "Khá được."

Chưa nói đến chuyện thích hay không thích, phong cách của phòng bếp hiện tại tương đối nhàm chán, chẳng lẽ anh định sửa lại phòng bếp lần nữa ư? Cái đó cũng không cần thiết gì mấy, ở mấy phương diện này cô cũng không quá chú trọng.

Đang lúc Đinh Nhàn suy nghĩ những điều này trong đầu, người đàn ông bỗng dán sát vào tai cô, thấp giọng nói: "Vậy lần sau chúng ta..."

Lời kể tiếp có chút không hợp với thiếu nhi, chừng mực tương đối cao, cao đến nỗi người nào đó lại bị vợ bạo hành.

Nghe anh nói xong, nhiệt độ trên mặt Đinh Nhàn nhanh chóng tăng cao, cô dùng cả hai tay hai chân đánh anh, nhớ đến vừa rồi, cô đột nhiên vui mừng, thân thích cô tới thăm rất đúng lúc, nếu không cô cảm thấy người đàn ông này thật sự sẽ làm chuyện gì đó ở phòng bếp với cô mất thôi.

Lại nghĩ đến chuyện này, quá hư hỏng rồi!

Cô lại dùng lực chọt anh hai cái, chọc cho người đàn ông cười càng nhiều hơn, đưa tay ra xoa đầu cô, rồi mới xoa người tắt bếp, đổ canh ra tô.

Lúc ăn cơm, Đinh Nhàn cảm thấy ánh mắt anh nhìn mình như một con sói, ngay cả khi anh gấp thức ăn cho cô, cô theo bản năng sẽ nghĩ là anh cho cô ăn no trước, sau đó sẽ ăn cô sau.

Không có chuyện đó đâu, không có chuyện đó đâu, có kinh nguyệt bảo vệ, anh sẽ không động chạm vào cô được.

Thời Dịch nhìn biểu cảm đó của cô, cũng biết cô đang nghĩ gì, không nhịn được cong môi cười, hỏi: "Sao vậy, không thể chờ được à?"

"Cái đầu anh ý!" Đinh Nhàn ném một miếng gừng vào chén anh, những lời hư hỏng của anh cô mới không thèm nghe, đừng hòng!

Thời Dịch cười khế rồi gấp miếng gừng trong chén bỏ ra, càng nhận ra cô nhóc này thật thú vị, cho đến trước khi đi ngủ anh vẫn còn cười nhạo cô, chọc cho cô đấm đá anh một trận nữa, còn ôm gối nói muốn đi ra ngoài ngủ, không thèm để ý tới anh, lúc này Thời Dịch liền vội ngăn người lại, ôm cô

vào trong ngực, cứng chiều véo mũi cô, "Làm như vậy rất buồn cười mà."

"Ai bảo anh nói mấy thứ kia."

Người đàn ông này chơi xấu cực kỳ, nói bên tai cô những lời không đúng đắn, khiến cô nghe mà đỏ cả tai, trong đầu đều là những cảnh khiến người ta đỏ mặt tim đập nhanh, sau đó dường như muốn bùng nổ.

Thời Dịch nhẹ nhàng nắm dải tai nóng bỏng của cô, "Đồ ngốc, anh yêu em như vậy, muốn sinh hoạt cũng phải trung cầu ý kiến của em, như vậy là sai à."

Đình Nhân nghe lời này của anh thì trong lòng liền rạo rức, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh Thời Dịch, em cũng yêu anh."

Thật ra những thứ kia không phải là cô không tiếp thu nổi, chỉ là nghe anh nói như vậy khiến cô cảm thấy rất xấu hổ, chỉ muốn tìm một cái hố để chui vào thôi.

Thời Dịch xoa xoa đầu cô, rồi tắt đèn, ôm cô nằm xuống, cô theo thói quen gác chân lên người anh, anh sờ chân cô, có chút lạnh, lập tức cau mày lại, vỗ vỗ đùi cô, "Duỗi thẳng chân ra."

Đình Nhân nghe lời duỗi chân ra, ngay lập tức cái chân to của anh áp sát vào cái chân nhỏ của cô.

Từ nhỏ tay chân của Đình Nhân đã lạnh như băng, cho dù là mùa xuân hay mùa hè cũng không ấm nổi, mỗi đêm Thời Dịch đều dùng thân thể của mình để ủ ấm tay chân cho cô, lúc mùa đông, anh nằm trong chăn, còn cô thì đặt bàn chân lạnh băng trên bụng anh, thường khiến anh bị lạnh phải than nhẹ một tiếng còn cô thì cười ha hả không ngừng, nhưng khiến anh lạnh cô cũng không đành lòng nên sẽ lấy chân xuống, lúc này anh liền chủ động đưa tới cửa, dùng

chân to của anh áp sát lại đôi chân nhỏ của cô, đem nhiệt độ ấm áp của mình truyền sang cho cô, cũng giống như bây giờ vậy.

"Cha em rất yêu thương em." Thời Dịch vuốt ve khuôn mặt của cô, nói: "Ông ấy khi nói chuyện với anh hầu như đều nói về em, không thể cho em một gia đình bình thường, điều này khiến ông ấy tự trách rất nhiều, nói mình không có tư cách làm cha của em, có lần uống khá nhiều rượu, một người đàn ông như ông ấy lại có thể vừa khóc vừa cười."

"Thật ra em không trách ông ấy."

Trước kia trong lòng cô hoặc nhiều hoặc ít sẽ có chút oán trách, bây giờ lớn rồi ngược lại có thể hiểu được nỗi khổ của ông ấy, nhất là sau khi bên nhau với Thời Dịch, cô cảm thấy những gì cô đã trải qua đều là thử thách của ông trời đặt ra cho cô mà thôi.

Đình Nhàn hỏi: "Ông ấy nói về em với anh như thế nào vậy?"

Thời Dịch học theo giọng Đình Trí nói: "Con gái của tôi vừa thông minh lại ngoan ngoãn, đáng vẻ còn rất xinh đẹp, xong rồi xong rồi, người ưu tú như vậy hoàn toàn không có người đàn ông nào xứng với con bé cả!"

Dù cho con gái có bình thường thế nào thì trong mắt ông ấy cô chính là duy nhất, người ông ấy yêu thương nhất, luôn nâng niu ở trong lòng.

Song, Thời Dịch lại giả giọng rất giống, Đình Nhàn nâng cằm anh lên, "Cha em xem em là bảo bối, nếu ông ấy biết anh cứ mang em đi như vậy, nói không chừng sẽ đánh anh một trận đó."

Thời Dịch đồng ý: "Có thể."

Đình Nhàn hỏi: "Vậy anh làm thế nào?"

"Để cho ông ấy đánh một trận, sau đó lấy em về nhà."

"Biết điều vậy ư?"

Thời Dịch bất đắc dĩ nói: "Ông ấy là cha của vợ anh, cha vợ đó, anh có thể làm gì khác được?"

Đình Nhàn ôm anh một cái: "Nhìn thái độ này của anh, cha em sẽ không làm khó anh đâu."

"Không đúng." Thời Dịch bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, "Nhóc con, là em lừa anh tới tay."

Anh nhẹ nhàng véo cái eo mềm mại của cô, "Ban đầu em dám trêu chọc như vậy, những chiêu đó là học từ ai hả?"

"Em làm gì biết trêu chọc." So với anh, những chiêu đó của cô chính là gặp phải sư phụ, Đình Nhàn trốn tránh bàn tay của anh, "Rõ ràng anh rất nguyên ý mắc lừa."

Thời Dịch đổi sang ôm chặt cô, kéo cô đến gần mình hơn, "Mười mấy tuổi đã hiểu nhiều như vậy, nói một chút xem em đã xem bao nhiêu thứ không thích hợp với thiếu nhi rồi hả?"

Lúc này Đình Nhàn lại chối: "Em không có xem!"

Mặc dù cô học tập rất tốt mấy chiêu đó, nhưng thật sự cô không có xem những thứ linh tinh đó, hơn nữa khi đó cô cũng đã trưởng thành rồi, hiểu những thứ kia là rất bình thường.

Thời Dịch bày ra dáng vẻ hoài nghi, nhe răng, "Thật sự không có xem?"

"Thật mà."

Thời Dịch cười, thấp giọng nói bên tai cô: "Em nói nhỏ cho anh biết đi, anh không nói cho người khác biết đâu."

"..." Đinh Nhàn đẩy anh ra, gào lên: "Thật sự không có mà!"

"Tại sao chân còn chưa ấm lại." Thời Dịch xoay người đè cô, "Không bằng chúng ta làm chút vận động đi."

"Không được, cái đó của em tới rồi mà." Đinh Nhàn còn chưa kịp phản kháng, người đàn ông đã bắt đầu động tác, cô đẩy tay anh ra, "Này, anh đừng có cởi quần áo em ra."

"Ngủ mà mặc nhiều như vậy làm gì."

"Anh biến thái quá, em đang tới cái đó mà, không được đâu!"

"Anh chỉ hôn một cái thôi, không chạm vào em đâu."

"Anh đừng có hôn ở đó!"

Chương 65: Ngoại truyện 4

Thời tiết đã dần ấm áp hơn, nhưng có lẽ Đinh Nhàn vẫn chưa bỏ được thói quen ngủ nướng, chỉ cần là cuối tuần, cô sẽ vùi trong chăn ngủ quên trời quên đất, cho dù chuông báo thức kêu cỡ nào cô cũng có thể nhắm mắt đưa tay ra tắt rồi sau đó trùm chăn ngủ tiếp.

Trước kia cô không ngủ trễ như vậy, đây là do bị người nào đó nuông chiều thành thói quen, dĩ nhiên cũng có nguyên nhân ở những phương diện khác.

Buổi sáng đúng sáu giờ Thời Dịch luôn tỉnh dậy, đi ra ngoài chạy bộ sẵn tiện mua bữa sáng về cho cô, có lúc tự mình xuống bếp làm rồi bung lên trước mặt cô, dỗ cô dậy ăn, nhưng Đinh Nhàn vẫn còn muốn ngủ tiếp, mặc kệ anh gọi thế nào cũng không dậy, cuối cùng người đàn ông không còn biện pháp nào đành để cô ngủ thêm lát nữa, tính toán chút thời gian rồi ôm cô vào phòng tắm rửa mặt.

Thời tiết đã chuyển sang ấm hơn, Thời Dịch định dạy cô thuật phòng thân và cùng chạy bộ buổi sáng, nhưng một khi đã dưỡng thành thói xấu thì rất khó sửa đổi, như bây giờ, anh ngồi ở mép giường gọi cô thật lâu mà cô không có chút phản ứng gì, anh không thể làm gì khác hơn là cúi người xuống hôn đến khi cô tỉnh mới thôi.

Đinh Nhàn bị làm phiền, cau mày đẩy anh ra, "Anh phiền quá."

"Mau dậy chạy bộ với anh." Thời Dịch nhẹ giọng dỗ bên tai cô, "Tối hôm qua không phải chúng ta đã thống nhất rồi sao."

"Đó là anh tự nói, em không có nói."

Cô vẫn nằm không nhúc nhích, ngay cả mắt cũng nhắm tịt, Thời Dịch trực tiếp ôm cô lên, "Mới bắt đầu hai ngày sẽ khá khó khăn nhưng thành thói quen rồi sẽ không sao nữa."

Thời Dịch lấy quần áo mặc vào cho cô, "Ngoan nào, phải rèn luyện nhiều một chút, điều này sẽ tốt với thân thể của em."

Tổ chất cơ thể cô không tốt lắm, có lẽ do bẩm sinh cô không thích vận động, muốn dạy cô thuật phòng thân cũng phải nửa lời nửa kéo, lúc thì nói thời tiết không tốt, lúc lại nói tâm tình không tốt, nói tóm lại anh muốn dạy cô nhưng lý do nào cô cũng viện ra được, còn sử dụng mỹ nhân kế với anh, nũng nịu ôm hôn anh, nói lời ngon tiếng ngọt, chiêu trò gì cũng lôi ra hết, nhất quyết không chịu học.

"Anh Thời Dịch, em không muốn chạy bộ buổi sáng." Lúc này cô lại bắt đầu giở mảnh khoe cũ, ôm cổ anh định hôn, chu đôi môi đỏ mọng ra, nhỏ giọng nói: "Em có thể không chạy bộ buổi sáng được không?"

"Không thể."

Từ hôm nay trở đi, anh nhất định phải quản lý cô, buổi sáng phải chạy bộ, ngày nghỉ sẽ dạy cô thuật phòng thân, bất luận như thế nào cũng phải học, cô có nũng nịu cỡ nào anh cũng không đáp ứng.

"Anh Thời Dịch, em rất mệt mỗi mà." Đinh Nhàn hôn môi của anh từng cái từng cái, "Ngày khác chạy có được không hả anh?"

Cô nhóc ăn vạ, đáng vẻ mềm mại kia quả thật khiến người ta khó mà chống cự được, Thời Dịch chợt cảm thấy cổ họng hơi khô, anh ôm chặt eo cô, "Hôn sâu một cái."

Cho là anh thỏa hiệp, cô liền nghe lời dâng cái lưỡi đinh hương lên, vô cùng kiên nhẫn dây dưa hôn với anh.

Thời Dịch đè nén, mặc cho cô chủ động, Đinh Nhàn ôm đầu anh, vừa hôn vừa chú ý biểu cảm trên mặt anh, ngay tại lúc cô chuẩn bị rút lui chợt người đàn ông giữ chặt đầu cô lại, khiến cho bốn cánh môi dán vào nhau càng thêm chặt chẽ, anh mút vào, mặc dù lúc này đầu lưỡi Đinh Nhàn hơi tê dại nhưng vẫn để anh tùy ý.

Chờ anh hôn đủ rồi, vốn tưởng mình có thể ngủ tiếp ai ngờ người đàn ông này căn bản không có ý bỏ qua cho cô.

Nụ hôn nóng bỏng kết thúc, cô dựa vào ngực anh thở hổn hển, Thời Dịch hỏi cô: "Tỉnh chưa?"

Đinh Nhàn nhìn anh một cái, đang muốn đẩy anh ra để ngủ tiếp thì chợt bị anh ôm lên, "Tỉnh rồi thì đi chạy bộ buổi sáng."

"Gì!" Lúc này Đinh Nhàn mới phản ứng được mình đang bị đùa giỡn, cô tức giận đâm vào lưng anh, "Anh dám lừa em!"

Thời Dịch đi vào phòng tắm rồi đặt cô xuống, áp cô vào bồn rửa tay, cười khể hỏi cô: "Anh gạt em gì hửm?"

"Anh gạt em..." Đinh Nhàn hừ một tiếng, quay đầu đi không nhìn anh.

Thời Dịch bật cười, quay người đi giúp cô lấy kem đánh răng, kết quả anh mới vừa đi cô đã chạy, anh nhanh chóng kéo người lại, đè cô lên bồn rửa tay rồi vỗ mông cô, "Chạy đi đâu?"

Nói xong lại vỗ thêm cái nữa: "Đàng hoàng chút cho anh."

Đinh Nhàn nằm trên bồn rửa tay, bị người đàn ông khống chế hai vai, động cũng không động được, cô còn chưa kịp nói thì mông đã bị vỗ hai cái, cô xấu hổ cực kỳ, quay đầu nhìn anh, "Không phải anh nói là không đánh vợ à!"

Thời Dịch vẫn còn đề cô, nhướn mày hỏi: "Còn chạy nữa không?"

Bây giờ Đinh Nhàn chính là cá nằm trên thớt, không còn sức đánh trả, chỉ có thể mặc cho người ta lóc thịt, cô cắn môi, "Không chạy."

Cái tư thế này quá xấu hổ, thấy người đàn ông còn chưa buông tay, cô có chút buồn bực, cau mày nói: "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch nói: "Buổi chiều học thuật phòng thân với anh."

Đinh Nhàn ngoan ngoãn đồng ý: "Vâng."

Lúc này Thời Dịch mới bỏ qua cho cô, cô gái nhỏ cũng không phải người dễ bắt nạt, anh mới vừa buông lỏng cô liền nhào lên cho anh một trận đấm đá, "Anh dám đánh em, anh dám đánh em!"

Thời Dịch cười cười vây cô vào trong ngực, nhẹ giọng dụ dỗ: "Để cho em rèn luyện cũng vì sức khỏe của em, con gái nên học một chút thuật phòng thân, anh chỉ muốn an tâm thêm chút mà thôi, trước kia em nói trời lạnh chờ trời ấm lên rồi học, anh đã đồng ý, bây giờ sắp đến mùa hè rồi, em nói xem, em đã kéo dài bao lâu rồi."

Đinh Nhàn đúng là đã kéo dài quá lâu, từ đầu năm kéo đến tận bây giờ, mỗi lần đều dùng vài chiêu để qua loa lấy lệ, bây giờ người đàn ông không còn thuận theo cô nữa, cô không thể làm gì khác hơn là đi thương lượng với anh: "Em không muốn mỗi ngày đều chạy, một tuần chạy hai ngày có được không?"

Cô không hề thích chạy bộ chút nào, thể dục chính là điểm yếu của cô, chạy 800m cho đến giờ cô chưa bao giờ đạt được tiêu chuẩn cả.

"Hai ngày quá ít." Thời Dịch nói, "Bốn ngày."

Đinh Nhàn nhượng bộ lần nữa, "Ba ngày."

Thời Dịch còn chưa mở miệng cô đã nói thẳng: "Quyết định ba ngày, không thể nhiều hơn nữa, em sẽ mệt chết thật đấy."

"Được, quyết định ba ngày." Thời Dịch không biết làm sao, nhét bàn chải và ly súc miệng vào tay cô, "Mau đánh răng đi, làm xong thì cùng anh đi ra ngoài."

Đinh Nhàn đưa ly nước vào dưới vòi lấy nước, trong miệng vẫn không quên lẩm bẩm nhắc anh: "Em nhìn anh là biết anh muốn luyện cho em dẻo dai, người hưởng phúc này chỉ có anh mà thôi."

Nghe vậy, người đàn ông nhượng mảy cười khẽ, "Ý tưởng không tệ."

"Dẻo dai." Anh sờ cằm một cái, "Xem ra phải tăng thêm hạng mục vận động."

"Đừng hòng!"

Chạy bộ buổi sáng và học thuật phòng thân đã đủ dày vò người rồi, còn gia tăng hạng mục vận động, sợ là muốn lấy mạng cô luôn rồi.

Thấy anh vẫn nhìn cô chằm chằm, dáng vẻ đó như có điều suy nghĩ, cô đứng thẳng người lên, nói: "Mặc dù em không dẻo dai nhưng eo của em nhỏ là được rồi, một chút thịt dư cũng không có."

"Để anh nhìn xem."

Anh nói xong liền vén áo cô lên, Đinh Nhàn không chút lưu tình đập tay anh, "Cút ngay!"

Hai mươi phút sau, trong công viên của tiểu khu xuất hiện hai bóng người, Thời Dịch quay đầu lại nhìn thì thấy cô bị bỏ một đoạn xa, anh giảm bớt tốc độ, thúc giục: "Nhanh lên chút nào, theo kịp anh."

"Em chạy hết nổi rồi." Đinh Nhàn mệt mỏi không thở được, chân như muốn nhũn ra, cô cong người, hai tay vịn vào đùi, nói: "Em thật sự chạy hết nổi rồi."

Thời Dịch chạy về cạnh cô, kéo cô đứng lên, "Kiên trì chút nữa."

"Mệt quá đi." Đinh Nhàn lão đảo hai bước rồi nắm chặt tay anh, "Anh Thời Dịch, anh phải tiến hành từ từ, hôm nay nhiều đây thôi, ngày mai, ngày mai chạy thêm một vòng nữa được không?"

Khóe miệng Thời Dịch không khỏi cong lên một nụ cười, "Được, ngày mai chạy thêm một vòng nữa."

"Không đúng." Đinh Nhàn đột nhiên kịp phản ứng lại, "Đã nói là một tuần chỉ chạy ba ngày thôi, hôm nay là chủ nhật, em chẳng phải sẽ thua thiệt ư, a a a, đáng lẽ ra nên bắt đầu vào ngày mai mới đúng! Anh Thời Dịch, hôm nay tính luôn cho tuần sau có được không?"

"Không được."

"Anh Thời Dịch!"

Cô mới vừa chạy bộ xong, gò má hơi đỏ hồng, Thời Dịch dùng khăn lông giúp cô thấm mồ hôi trên trán, "Gọi chồng cũng không được."

"Chồng!" Thấy anh vẫn không động đậy, Đinh Nhàn trực tiếp nổi lên cơn ngang bướng, "Mặc kệ, tính vào ngày mai, em quyết định rồi."

"Được được được, em quyết định." Thời Dịch khoác khăn lông lên cổ, hỏi: "Sáng nay muốn ăn gì?"

"Anh làm trứng chiên cà đi." Đinh Nhàn quả thật mệt mỏi vô cùng, vỗ vỗ vai anh, "Anh quay lưng lại đi."

Thời Dịch liền biết ngay ý của cô, không còn biện pháp gì liền xoay người, ngồi xổm xuống, cô leo lên lưng anh, sau đó anh nắm đùi cô, đứng lên, cõng cô đi về phía nhà.

Người xung quanh hoàn toàn không xa lạ gì với cảnh tượng như vậy, tại vì trong tiểu khu bọn họ hầu như đều là những cặp vợ chồng ngọt ngào thế này.

Chương 66: Ngoại truyện 5

Trên chặng đường học y tá, Đinh Nhàn gặp phải không ít khó khăn, ví dụ như một vài vấn đề khó không biết phải làm như thế nào, hay như học thực hành mà không dám ghim kim, chỉ cần khẩn trương lên là quên hết các bước thực hiện, nhưng những thứ này cũng không phải vấn đề gì lớn, dù sao cũng có một bác sĩ xuất sắc ở nhà.

Những năm này, Thời Dịch ngoại trừ rèn luyện thể lực cho cô, dạy cô thuật phòng thân ra thì còn giảng dạy lại cho cô trong việc học, ở trường Đinh Nhàn học không hiểu, khi về nhà sẽ hỏi chồng, ngược lại chồng cô rất biết cách nắm bắt cơ hội, mỗi lần như vậy đều nói điều kiện với cô, ví dụ như trước khi dạy kèm phải có một nụ hôn Pháp nóng bỏng, hay sau khi dạy kèm xong thì cùng tắm uyên ương các loại, tóm lại là không có lòng tốt gì.

Lúc không có ai, người đàn ông này nói lời lưu manh càng ngày càng thuận miệng, có lúc Đinh Nhàn còn bị anh chọc cho xấu hổ, nói thế nào cũng không chịu đồng ý, lúc này anh sẽ kiêu ngạo ném bút đi, nói: "Anh mệt rồi."

Quảng ra ba chữ, sau đó anh làm bộ đứng dậy muốn đi, Đinh Nhàn vội kéo anh lại: "Anh Thời Dịch, anh nhìn tâm nhìn vợ mình bị điểm kém sao? Nói ra thì điều này cũng khiến anh mất mặt đó có đúng không."

Thời Dịch nhìn vào hai mắt cô, bóp bóp bả vai, "Anh đi tắm trước đã."

Người đàn ông vừa nói ra lời này, cô liền hiểu ngay ý ngầm của anh, khóc không ra nước mắt: "Lát nữa em sẽ giúp anh tắm."

"Em nói đó."

"... Em nói."

Tâm cơ đàn ông quả là tâm cơ đàn ông, Đinh Nhàn một bên mắng thầm anh trong lòng một bên dụ dỗ anh ngồi xuống, Thời Dịch cầm bút lên, kéo cô đến bên cạnh, giảng đề bài lại vô cùng nghiêm túc. Cẩn thận phân tích một lần, rồi nói một hai vấn đề sau đó hỏi lại cô, có lúc Đinh Nhàn không trả lời được, anh sẽ trực tiếp dùng đầu bút gõ lên đầu cô, "Tại sao anh lại cưới một cô vợ gốc như vậy."

Đinh Nhàn liếc anh, nói nhỏ hai câu, cũng không dám nói gì nữa.

Thấy dáng vẻ giận mà không dám nói của cô, Thời Dịch nhin cười, kiên nhẫn giảng cho cô nghe một lần nữa, lần này cô nghe hiểu, làm xong đề bài thì lập tức đầy khí thế hung hăng nhéo lỗ tai anh, "Anh vừa mới nói ai gốc hả?"

Thời Dịch bắt lấy cô rồi hung hăng hôn một cái, sau đó ôm người lên, vỗ mông cô rồi đi vào phòng tắm.

Lúc này Đinh Nhàn cũng không thành thật như vậy, người đàn ông vừa mới đặt cô xuống thì cô liền dùng chân đá đồng thời tay siết lại thành quả đấm, nhanh chóng vung ra.

Trải qua sự huấn luyện lâu ngày của Thời Dịch, thể lực của Đinh Nhàn đã tốt hơn trước kia rất nhiều, cô học được võ thuật thì hầu như đều dùng lên người chồng mình, trên giường so tài, dưới giường cũng so tài, không đánh lại sẽ chạy đi tố cáo với Khương Ngã.

Đinh Nhàn chính là thuộc phái diễn viên thực lực, lúc giả bộ vô cùng giống như một con hồ ly đầy toan tính, ra vẻ mình thật đáng thương, dáng vẻ này của cô tất nhiên đã làm rung động trái tim của mẹ chồng, lúc này bà sẽ gọi con trai đến phê bình một trận: "Thời Dịch, con như vậy là không được, Nhàn Nhàn nói thế nào cũng chỉ là một cô gái, nếu như con

bé có làm chuyện sai thì con nên nói phải trái với con bé thật tốt, sử dụng bạo lực là phạm pháp biết chưa hả."

Nhất là sau khi cưới vợ xong, Thời Dịch liền có cảm giác mình được nhặt về, Đình Nhân mới là con ruột của Khương Ngã, anh dở khóc dở cười: "Mẹ, mẹ xem con là hạng người như vậy sao."

"Mẹ không quan tâm con có phải là người như vậy hay không, nếu con bé đã tố cáo với mẹ, mẹ mà không chịu nói với con thì con còn bắt nạt người ta thế nào nữa hả." Khương Ngã hầu như đều ở nước ngoài cả năm, lần này nghe được con dâu chịu oan ức, mặc dù biết chỉ là hai vợ chồng son đang đùa giỡn nhưng bà vẫn không nhịn được nói vài câu, "Tóm lại, con nhớ cho mẹ, phụ nữ nhà họ Thời chính là bảo vật, phải yêu thương thật tốt."

Lời này quả thật không sai, phụ nữ nhà họ Thời luôn được yêu thương cưng chiều cho tới bây giờ, có chỗ dựa, có học thuật phòng thân, cô càng ngày càng nghịch ngợm, chỉ cần anh muốn động đến cô thì liền so chiêu với anh ngay, bình thường Thời Dịch đều tùy cô, để cô thỏa được ước nguyện, nhưng mà một vài thời điểm vẫn nên dùng bạo chế bạo mới được.

Thời Dịch ung dung tránh thoát cú đá của cô, dùng một tay nắm chặt hai tay cô, kéo ra sau lưng, "Học tố cáo."

Hai tay Đình Nhân không nhúc nhích được, liền nhắc chân đá anh, "Ai bảo anh đánh mông em."

Thời Dịch để mặc cho cô đá, sau đó đề cô lên trên vách tường gạch sứ, "Ai đánh ai?"

Hai chân Đình Nhân bị anh ép chặt, cô liền quay đầu nhìn anh, không lên tiếng.

Được rồi, trên thực tế là cô đánh anh tương đối nhiều.

Thời Dịch cúi đầu hôn cô, Đinh Nhàn né đi, "Anh buông em ra trước đi."

"Không buông." Người đàn ông nhẹ nhàng hôn môi cô, "Mới vừa rồi nói giúp anh tắm, giờ quên rồi à?"

Lưng Đinh Nhàn dán vào gạch sứ, muốn động cũng không được, cô tức giận nói: "Anh không buông ra làm sao tắm được."

Thời Dịch buông ra, rồi hôn cô ở tư thế đó, đầu lưỡi của anh khẽ liếm, hơi thở quấn lấy nhau, phía trước cô dán vào gạch sứ lạnh như băng, nghiêng đầu đón nhận nụ hôn của anh, anh hôn cô càng dùng thêm sức, tay mới vừa đặt lên bả vai cô, bên tai liền truyền đến âm thanh run rẩy của cô: "Đau."

Thời Dịch dừng lại, buồn cười nhìn cô: "Anh còn chưa cởi quần."

"Chân em bị anh ép đau muốn chết." Đinh Nhàn lấy khuỷu tay đập vào người anh, Thời Dịch không tránh đi, hơi thả lỏng tay, xoay người cô lại đối diện với mình, anh đưa tay ra bóp bóp chân cô: "Vợ à, anh để cho em thoải mái như vậy, em không thể đi tố cáo được."

Đinh Nhàn bật cười thành tiếng, cô sờ tóc anh, "Thật ra em không tố cáo gì, chỉ là mẹ đau lòng cho em, sợ anh bắt nạt em nên mới nói..."

Đang nói đột nhiên người đàn ông nhắc hai chân cô lên, để cô quấn lấy eo mình, "Chồng đúng là có bắt nạt vợ."

Ngay sau đó người nào đó bắt đầu bắt nạt.

Đinh Nhàn vỗ vai anh, "Sao lần nào anh cũng gấp như vậy."

"Đã mấy ngày rồi mà." Thời Dịch vùi đầu hôn cô, động tác không ngừng, giọng khàn khàn, "Không phải em thích như vậy sao."

Đinh Nhàn lười để ý đến anh, cô ôm chặt cổ anh, nói: "Anh Thời Dịch, lát nữa anh cho em luyện tập ghim kim chút đi có được không, em sợ lúc đối mặt với bệnh nhân thật sự sẽ khẩn trương."

"Được." Thời Dịch nhìn cô, "Nhưng mà..."

Anh vén sợi tóc ướt át của cô ra sau tai, cúi đầu khẽ cắn vành tai cô, nói lời lưu manh không biết xấu hổ, chọc cho cô vừa xấu hổ vừa tức giận, dùng sức véo anh, "Sao anh càng ngày càng xấu xa thế này."

Anh cười nhẹ một tiếng, nắm bàn tay nhỏ bé của cô lên hôn, "Vậy em có thích không?"

Đinh Nhàn trừng mắt với anh một cái, cô mới không thèm trả lời loại vấn đề này.

"Hửm?" Thời Dịch bấu nhẹ cái eo mềm mại của cô, "Có thích không?"

"Không thích."

"Cho em một cơ hội nữa, nói có thích không?"

"Không thích, không không..." Bởi vì bị người nào đó uy hiếp dụ dỗ, Đinh Nhàn rất nhanh liền sửa lời lại, dùng âm thanh mềm mại nói lại lần nữa, "Thích thích thích, anh Thời Dịch..."

Người đàn ông thấp giọng hỏi: "Thích gì?"

"Thích anh."

Anh lại hỏi tiếp: "Anh là ai?"

"... Chồng em."

Thời Dịch hài lòng xoa đầu cô, cô nhóc này vào những lúc thế này rất ngoan ngoãn.

...

Hiện tại Đinh Nhân đang đi làm, bận rộn không thể ngẩng đầu lên được, còn khoảng thời gian này của Thời Dịch thì không còn êm đềm nữa, có khi hai người chỉ gặp nhau một cái rồi phải rời đi, lúc anh ở nhà thì cô trực, đến khi cô rảnh anh lại bận rộn có ca giải phẫu trong bệnh viện.

Đoạn thời gian đó, Thời Dịch thường ở nhà một mình chờ cô trực giao ban xong về, anh muốn thân thiết nhưng lại thấy cô quá mệt mỏi, nên không đành lòng, ôm người hôn hai cái, rồi xoa bóp bắp vai cho cô, ôm người an phận đi ngủ.

Có lần Thời Dịch đi công tác, hai người phải chia cách gần một tháng không gặp nhau, nhớ nhung da diết, lúc về, anh đến dưới lầu liền gọi ngay cho cô.

Lúc này Đinh Nhân vừa mới ăn cơm tối xong, đang ngồi trên sofa xem tivi, không ngờ lúc này anh lại về, nhận được điện thoại của anh thì vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ, Đinh Nhân chạy nhanh tới cửa chờ anh.

"Nhớ anh không?" Thời Dịch hỏi trong điện thoại.

Đinh Nhân mở cửa ra, không trả lời vấn đề này của anh, chỉ nói: "Anh đến lầu mấy rồi?"

Thời Dịch liếc nhìn con số trong thang máy, "Lầu ba."

Nói xong, lại kiên nhẫn hỏi lại cô: "Đinh Nhân, nhớ anh không?"

"Không nhớ."

"Không nhớ à." Thời Dịch nói: "Đột nhiên anh nhớ ra còn có chuyện phải làm, em ngủ trước đi, đoán chừng sáng mai anh mới có thể trở về."

Biết rõ anh cố ý nhưng Đinh Nhàn lại theo phản xạ có điều kiện gào lên với anh: "Được thôi, em ngủ trước đây, sáng mai anh về... anh dứt khoát đừng có về luôn đi!"

Cô tức giận, lúc nói chuyện cũng không tự chủ mang theo chút buồn bực, để phòng ngừa cô cúp máy, Thời Dịch vội vàng nhẹ giọng dỗ: "Chọc em thôi, anh về ngay đây."

Thời Dịch đi ra khỏi thang máy, đổi tay cầm điện thoại, vừa lấy chìa khóa cửa nói: "Nha đầu chết tiệt, mới một tháng không gặp mà tính khí đã lớn như vậy rồi."

Đi được mấy bước, vừa mới ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cô đứng trước cửa, đang mặc váy ngủ mỏng mùa hè, mái tóc ngắn khó khăn lắm mới che được xương quai xanh, trước ngực là một mảng lớn da thịt trắng như tuyết, phác họa ra nơi sâu thẳm nào đó.

Mấy năm nay cô phát triển càng ngày càng xinh đẹp, mái tóc dài bị cô cắt ngắn đi, uốn cúp vào, cô vén một bên tóc ra sau tai, làm lộ ra ngũ quan tinh xảo hơn, có lẽ do lâu ngày rèn luyện nên vóc người cũng đầy đặn hơn trước kia rất nhiều, ngực lớn hơn, eo nhỏ hơn, chân dường như cũng dài và trắng ra, nơi nào đó càng câu người hơn.

Đinh Nhàn đứng tựa vào khung cửa, thấy anh liền bày ra nét mặt khoa trương, trực tiếp ngắt máy rồi trở tay đóng cửa lại.

Động tác của người đàn ông còn nhanh hơn, đi mấy bước đã đến rồi ôm cô đẩy vào nhà, trở tay đóng cửa lại, cúi đầu

nhìn cô, "Lần sau không được ăn mặc như vậy đứng trước cửa nữa."

Trong hành lang bất kỳ lúc nào cũng sẽ có người đi lại, anh không thể để vợ nhà mình bị người ta nhìn.

"Còn không phải đang chờ anh à." Đinh Nhàn đẩy đẩy anh, "Không phải anh nói có việc sao, trở về làm gì."

"Còn giận hả?" Thời Dịch đặt một nụ hôn lên mặt cô, lấy dép lê từ trong tủ giày ra, mới vừa thay xong liền chú ý đến bàn chân trống trơn của cô, anh nhẹ vỗ một cái vào bàn chân trắng như tuyết kia, "Tại sao không mang dép?"

Nói xong lại lấy ra một đôi dép nữ, cúi người mang vào cho cô, Đinh Nhàn sờ tóc anh hỏi: "Ăn cơm chưa?"

"Chưa." Thời Dịch đứng lên, đề cô lên cánh cửa rồi hôn, trên người cô có mùi hương hoa hồng nhàn nhạt, như tơ tằm quấn chặt lấy anh, anh mạnh mẽ ngửi cổ cô một hơi, hỏi: "Tắm rồi?"

"Ừ." Người đàn ông lại hôn người cô, còn thổi khí nóng, Đinh Nhàn bị làm cho ngứa ngáy, uốn éo người nói: "Đồ ăn còn chưa nguội, anh đi ăn trước đi."

Người đàn ông dường như không nghe thấy, một bên hôn một bên cởi quần áo cô ra, cô vỗ vỗ vai anh, "Anh Thời Dịch."

"Chờ chút đi." Hai người đã nhiều ngày không gặp, có trời mới biết anh nhớ cô nhường nào, trong điện thoại nghe giọng nói của cô thôi anh đã ngứa ngáy cả người rồi, bây giờ người đang ở bên cạnh, còn ăn mặc hấp dẫn như vậy, rõ ràng đang cố ý dụ dỗ anh, Thời Dịch một chút cũng không muốn nhịn, vừa hôn vừa đẩy người đến ghế sofa.

Tivi vẫn còn đang phát, âm thanh mở rất lớn, nhưng hai người dường như chỉ nghe thấy tiếng tim đập và tiếng hít thở của nhau, Thời Dịch đề cô xuống sofa, chợt nhớ tới cái gì, liền ngừng lại, ngậm môi cô hung hăng mút vào, "Chờ anh một chút."

Nói xong anh nhanh chóng đứng dậy.

Đình Nhân dĩ nhiên biết anh muốn đi đâu, cô kéo tay anh, "Không cần cái đó."

Thời Dịch quay đầu, trong mắt cô đang chứa hơi nước óng ánh, giọng nói cũng không có lực, khiến mồ hôi trên trán anh ra càng nhiều, duỗi tay ra sờ đôi gò má đỏ hồng của cô, thấp giọng nói: "Anh sẽ nhanh chóng quay lại."

Cô vẫn không buông tay, anh cúi người xuống ôm cô, "Nếu không đi vào phòng nhé?"

Đình Nhân ôm cổ anh, "Anh Thời Dịch, chúng ta sinh một tiểu bảo bảo đi."

Thời Dịch ngây ra, hỏi cô: "Sinh tiểu bảo bảo?"

"Em đã làm việc một năm rồi." Hai chân Đình Nhân quăn lấy eo anh, hướng về phía thắt lưng của anh cọ mấy cái, "Sau này chúng ta không cần dùng đồ bảo hộ nữa, thuận theo tự nhiên có được không anh?"

Cô chủ động trong nháy mắt đó liền đốt cháy tất cả tế bào trên người anh, càng khó kìm chế được, hai tay anh chống bên người cô, cúi đầu hôn cô, "Nghĩ xong chưa, có con rồi em phải khổ cực một khoảng thời gian đó."

Mang thai mười tháng, đứa bé mới vừa sinh ra cũng không thể rời khỏi mẹ, đó là chuyện lớn, mặc dù Đình Nhân đã 26 tuổi rồi, là giai đoạn dễ dàng mang thai nhất nhưng Thời

Dịch không chịu được khi nhìn thấy cô mệt mỏi, anh muốn cho cô tự do hai năm nữa.

Anh thì nghĩ như vậy, còn Thời Hoàn Thâm và Khương Ngã tuy không nói ra ngoài miệng nhưng trong lòng đều rất mong chờ, con của Thẩm Ngạn và Hường Hàm đã có thể đi mua nước tương được rồi, Khương Ngã nhìn thấy liền ao ước, thấy thời gian không sai biệt lắm liền ám chỉ hai vợ chồng son nên sinh con, kết quả con trai tỏ ra không gấp gáp, nói thẳng còn muốn sống thế giới hai người, bà đã quở trách anh một lúc, nói đã 35 tuổi rồi mà còn không muốn có con. Con trai không chịu nghe, Khương Ngã không thể làm gì khác hơn là tìm con dâu nói chuyện, thật ra Đinh Nhàn cũng nghĩ như vậy, cô có trẻ hơn hai năm nữa cũng không có vấn đề gì, nhưng làm người cũng không thể quá ích kỷ, Thời Dịch suy nghĩ cho cô, cái gì cũng theo cô, cô cũng không thể không hiểu chuyện, không quan tâm đến cảm nhận của người nhà được.

Hơn nữa, bây giờ cô cũng muốn có con.

Đinh Nhàn hôn trả lại anh, nói: "Anh cũng 35 tuổi rồi, nếu không chịu sinh chất lượng sẽ giảm xuống đó."

Thời Dịch hoàn toàn bị cô chọc cười, động tác dưới thân càng gia tăng lực đạo hơn, dùng thực lực để chứng minh lời nói này của cô là vô căn cứ.

... ..

Đã lâu không gần gũi, một lần cứ một lần không thấy đủ, xong chuyện cũng đã mười giờ tối, sức lực cả người Đinh Nhàn đều bị anh hút khô, cô mềm nhũn người nằm trên sofa, toàn thân đổ trần, cũng không thấy xấu hổ gì.

Thời Dịch vừa mặc quần, vừa nhìn cô nói: "Vợ, anh đói."

"Tự đi nấu đi."

Vừa rồi làm chuyện đó sao không biết đói, dày vò chết cô, Đình Nhân lười để ý đến anh, nghiêng đầu xem tivi.

Thời Dịch cười một tiếng, cầm áo sơ mi lên che người cô lại rồi xoay người đi vào phòng bếp.

Rốt cuộc không có thói quen khóa thân ở nhà, Đình Nhân mặc áo sơ mi của anh vào, ngồi trên sofa xem tivi còn thỉnh thoảng liếc nhìn vào bếp, cả buổi cũng không thấy người đi ra, cô không kiềm chế được ném điều khiển từ xa đi rồi chạy vào phòng bếp.

Thời Dịch đang cầm chén cơm đứng trong đó ăn, thấy cô đi vào thì vừa ăn vừa ngẩng nhìn người cô, cô chỉ mặc một cái áo sơ mi, hai nút trên cùng cũng không chịu cài lại, không giấu được phong cảnh bên trong, phía dưới chỉ che được nửa đùi, lúc cô đi lại thì quần lót màu đen cũng nửa lộ nửa kín, khiêu khích đáy lòng anh không thôi.

Đình Nhân không chú ý đến sự biến hóa trong mắt anh, cô nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn lưu ly, đi đến gần: "Em cũng muốn ăn."

Ăn cơm một mình vốn không ngon, cô chỉ ăn một ít, vào lúc này thấy anh ăn cô lại thèm, đưa tay chỉ vào đĩa thịt kho, "Anh Thời Dịch, em muốn ăn cái này."

Thời Dịch gấp một miếng đưa đến bên miệng cô, cô nghiêng đầu đi, "Em không ăn mỡ."

Thời Dịch không biết làm sao, giống như mọi khi ăn hết mỡ, còn thịt thì dứt cho cô.

Đình Nhân nhai mấy cái rồi nuốt xuống, lại nhìn anh, "Muốn ăn nữa."

Người đàn ông đút cô vài miếng, sau đó cô không ăn nữa, uống chút nước rồi xoay người đi khỏi phòng bếp.

Thời Dịch vội vã ăn hết chén cơm, sau khi dọn dẹp xong, anh đi ra thì thấy cô đang xem tivi, anh liền đi tắm, lúc trở ra lần nữa thì cô vẫn còn ngồi trên sofa, đoán chừng đang xem đến đoạn phim cảm động, cả vai còn run run, thút thít vài tiếng.

Anh đi qua, ôm người vào trong ngực, giúp cô lau sạch nước mắt ở khóe mắt, "Sao lại thích khóc như vậy."

Đình Nhân đang xem một bộ phim hài, đạo diễn của bộ phim này là Trịnh Phấn Phấn, bộ phim có tên là "Nhanh mang anh tôi đi", nói là phim hài chứ thực ra đằng sau bộ phim rất cảm động.

"Người anh này quá tốt, ngoài mặt cả ngày chọc cười người khác, tỏ ra vẻ không quan tâm điều gì, không có lương tâm, trên thực tế anh ấy luôn làm mọi chuyện vì em mình." Đình Nhân hít mũi một cái, "Đoạn vừa rồi, anh ấy dẫn em gái về nhà, đứng dưới cầu thang dùng đèn điện thoại để chiếu sáng những bậc thang, cuối cùng lúc sắp đi còn thay đèn trong hành lang, anh ấy biết em mình sợ tối, biết em gái mình thích ăn món xúc xích nướng ở trường học bên cạnh nhất, còn phải nướng cho chín một chút, rắc nhiều tiêu vào, ôi ôi ôi... Những chi tiết này quá cảm động."

Thật ra Đình Nhân không phải là người dễ xúc động như vậy, nhưng bộ phim này đã chạm đến nơi sâu nhất trong đáy lòng cô, khi còn bé cô bị bạn học bắt nạt, khi đó cô đã nghĩ, nếu mình có một người anh trai thì tốt rồi, anh ấy nhất định sẽ luôn đối xử tốt với cô, bảo vệ cô, che chở cho cô.

Thời Dịch ôm cô chặt thêm chút nữa, ngồi bên cạnh xem phim với cô cho đến khi hết, Đình Nhân vốn đã bình tĩnh lại, kết quả cuối bộ phim lại khiến cô khóc tiếp, cô chôn mặt

trong ngực anh khóc không thành tiếng, nước mắt nước mũi toàn lau lên người anh, khóc đủ rồi cô mới ngẩng đầu lên, nói: "Anh Thời Dịch, em muốn sinh con trai trước, sau đó sinh con gái sau, như vậy con gái là nhỏ nhất, cả nhà chúng ta cùng nhau cùng chiều công chúa nhỏ, con bé sẽ có anh trai bảo vệ mình, sau này chúng ta có già đi thì cũng còn lại anh trai, như vậy tốt biết mấy."

Thời Dịch nói: "Được, anh sẽ cố gắng, trước hết cho em sinh tiểu thiếu gia, sau đó lại để cho em sinh công chúa nhỏ."

Khương Ngã cũng có cùng chung suy nghĩ với Đinh Nhàn, bà cũng cảm thấy một trai một gái là tốt nhất, con gái nuôi như một công chúa nhỏ, con trai thì học quản lý công ty, dù sao bọn họ đã đến tuổi này rồi, đến một ngày nào đó cũng phải lui xuống, nhưng hết lần này tới lần khác Thời Dịch và Đinh Nhàn còn có công việc của mình, bọn họ chỉ có thể gửi gắm hy vọng lên cháu mình. Dĩ nhiên không phải nói muốn sinh là sinh được liền đâu, phải thuận theo tự nhiên, chỉ cần là con của Thời Dịch và Đinh Nhàn, bọn họ đều sẽ thích.

Đinh Nhàn: "Em có trách nhiệm sinh con, anh có trách nhiệm nuôi nấng."

Thời Dịch: "Được."

Đinh Nhàn còn nói thêm: "Còn nữa, anh phải học thay tã, học khuấy sữa bột, hơn nữa có con rồi anh cũng phải ở nhà chăm sóc."

"Ừ, anh học."

"Muốn sinh một đứa bé phải chờ gần một năm, cảm giác thật lâu." Đinh Nhàn xoay người ngồi lên đùi anh, "Dứt khoát sinh đôi một trai một gái đi, một lần giải quyết xong, tránh phải sinh lần hai."

"Cái này độ khó có hơi lớn." Thời Dịch dùng một tay ôm eo cô, còn tay khác bắt đầu đẩy quần áo cô lên, nhìn vào trong, mới vừa liếc mắt, Đinh Nhàn đã nói: "Anh không được?"

"Nói ai không được?"

Thời Dịch cởi nút áo sơ mi ra, cúi đầu hôn cô, trên người Đinh Nhàn chợt lạnh, dùng sức đẩy anh, "Anh này, anh mới vừa... mới vừa..."

Thời Dịch khiêng cô lên vai, sải bước đi vào phòng ngủ, cô kêu to oai oái, vỗ lưng anh, "Này này này! Anh định làm gì!!!"

"Sinh con."

"Hôm nay chúng ta đã... thuận theo tự nhiên là được rồi, anh đừng gấp như vậy!"

Thời Dịch: "Cày cấy bao nhiêu thu hoạch bấy nhiêu, muốn sinh đôi trai gái, không cố gắng nhiều thì làm sao biết được bất ngờ."

Đinh Nhàn: "..."

Cô lại không thể phản bác được.

Chương 67: Ngoại truyện 6

Vào phòng ngủ, Thời Dịch trực tiếp ôm người ném lên giường, sau đó anh bắt đầu thong thả cởi quần áo.

Đinh Nhàn vốn chỉ mặc một cái áo sơ mi, hơn nữa nút áo còn bị anh cởi ra hết, da thịt toàn bộ lộ ra ngoài, chẳng khác nào hở thân, cô cài nút áo lại nhưng người đàn ông đã nhào đến, cô né đi, trực tiếp nhảy xuống đầu giường phía bên kia, còn vô cùng khoe khoang làm mặt quỷ với anh.

Cô nghịch ngợm khiến anh không dễ dàng làm được gì, Thời Dịch đi đến đầu bên kia chặn cô lại, cô lại nhảy lên giường, chạy tới đầu khác, "Không bắt được, không bắt được, anh Thời Dịch, anh không bắt được em đâu."

"Em chờ đó cho anh."

Trêu chọc cô chạy vài vòng, ánh mắt Thời Dịch bị đôi chân trần trắng nõn linh hoạt của cô hấp dẫn trở nên nóng bỏng hơn, anh bước vài bước xông lên, một tay nắm tay phải cô lại, Đinh Nhàn nhanh chóng dùng tay kia đâm tới nhưng cũng bị anh gắt gao giữ chặt lại, cô đang nhấc chân định đá anh thì người đàn ông đã sớm đoán ra, anh đẩy cô ngã ra giường.

"Đau đau đau!!!" Đinh Nhàn cau mày, "Anh làm tay em đau, mau buông ra đi!"

Mặc dù biết cô nhóc này lại diễn kịch nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ đau đớn chực khóc của cô thì anh liền đau lòng, theo bản năng nới lỏng lực đạo ra, xoa xoa cho cô, hỏi: "Còn đau không?"

"Anh nói đi?"

Đinh Nhàn tức giận trừng mắt với anh, cô rút tay ra, tự xoa cho mình, thấy anh buông lỏng cảnh giác thì cô hơi nhích chân, thừa dịp anh không chú ý liền siết chặt tay thành quả đấm giơ về phía ngực anh, đồng thời đưa chân ra đập đùi anh một cái, bị bất ngờ không kịp đề phòng, lúc sau Thời Dịch phản ứng lại thì cô đã xoay người ngồi trên người anh.

Đinh Nhàn vỗ nhẹ nhẽ vào mặt anh, "Gọi cha."

Thời Dịch hừ cười một tiếng, thuận thế giữ gáy cô kéo xuống, hung hăng hôn lên, cô nức nở hai tiếng, đánh vào ngực anh hai cái, nhưng không có bao nhiêu sức lực, anh nắm eo cô, ôm cô trở mình, cả người quỳ rạp trên người cô.

Cô nhóc này rất nhiều âm mưu quỷ quái, lần này anh không lưu tình nữa, một tay khống chế hai tay cô, một tay cởi thắt lưng, Đinh Nhàn nghe được âm thanh đó, nhất thời giật mình, liên tục dùng giọng nói mềm mại cầu xin tha thứ: "Anh Thời Dịch, em sai rồi, em sai rồi."

"Cũng không nghĩ lại xem ai đã dạy võ cho em." Thời Dịch rút thắt lưng ra, quấn hai vòng quanh cổ tay cô rồi buộc chặt lại.

"Này!" Đinh Nhàn dùng sức giãy giụa, nhưng lại bị anh mạnh mẽ chế trụ, cô nhú mi hét lên: "Anh làm thật à?"

"Không làm thật thì sao tạo ra bảo bảo được." Khóe miệng Thời Dịch cong lên một nụ cười xấu xa, anh kéo hai tay cô qua đỉnh đầu, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cô ra, rồi cúi người hôn xuống.

Đinh Nhàn nghiêng mặt đi, chu môi nói: "Anh buông em ra trước đi."

"Như vậy không được." Thời Dịch giơ ngón cái ra cọ sát cánh môi đỏ tươi của cô, rồi xoay đầu cô quay lại hôn, mút mút

vài cái: "Gọi cha."

Đình Nhàn: "..."

Thấy cô không có phản ứng, Thời Dịch cũng không khách khí nữa, rất nhanh Đình Nhàn liền nghe được tiếng kéo khóa quần, cô còn chưa kịp kêu thành tiếng thì môi đã bị anh chặn lại...

"Anh Thời Dịch." Đình Nhàn giả vờ tội nghiệp nhìn người đàn ông phía trên, "Tay em đau."

Thời Dịch vừa giúp cô nới lỏng vừa nói: "Gọi chồng."

"Chồng."

Thời Dịch cúi đầu hôn cô, "Nói thêm lần nữa."

"Chồng chồng chồng..."

Thời Dịch cười, đáp lại một tiếng thật thấp bên tai cô, rồi nói: "Vợ à, nhớ anh không?"

"Nhớ."

Thời Dịch hỏi cô: "Nhớ bao nhiêu?"

Đình Nhàn: "Mỗi giây mỗi phút đều nhớ anh."

Lời này chọc cho người đàn ông cười sâu hơn, không khỏi tăng nhanh động tác.

... ..

Lúc này đột nhiên điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, Đình Nhàn đẩy đẩy người đàn ông trên người mình: "Anh Thời Dịch, anh lấy giúp em đi."

Đang chuẩn bị tiến công, người đàn ông nào còn tâm tư quan tâm đến chuyện khác, anh vuốt ve tóc cô: "Chờ lát nữa đi."

"Lấy giúp em trước đi, anh đưa tay ra là có thể lấy được rồi." Thấy anh vẫn không chịu làm, Đinh Nhàn uy hiếp nói: "Anh Thời Dịch, anh còn như vậy nữa em sẽ không để ý tới anh."

"Em không để ý tới?"

Đinh Nhàn sử dụng đòn sát thủ: "Ngày mai em sẽ không cho anh vào phòng ngủ."

Lần nào cô cũng dùng chiêu này, thật sự là đáng ghét mà, anh càng dùng thêm sức cọ sát cô để trừng phạt, sau đó mới duỗi tay ra lấy điện thoại, "Hơn hai mươi ngày mới gặp lại, mới trở về đã không cho anh vào phòng ngủ, em muốn chồng mình nhìn đến chết à."

Đinh Nhàn liếc anh một cái, rồi mở khóa điện thoại ra, kiểm tra tin nhắn mới, nhưng còn chưa kịp nhìn cẩn thận, bởi vì động tác của anh quá lớn đã làm hại hai tay cô run lên, điện thoại trực tiếp nện lên mặt cô, đau đến mức muốn chảy cả nước mắt.

Thời Dịch không nhìn được bật cười thành tiếng, nhẹ nhàng xoa mũi cô, "Tập trung một chuyện thôi, không thể phân tâm."

"Còn không phải tại anh à."

Đinh Nhàn lấy điện thoại trên mặt mình lên, còn chưa làm gì đã bị anh đoạt đi, trong lòng cô thầm nói không ổn.

Lúc này trên màn hình điện thoại đang hiển thị tin nhắn của Sợi Gừng gửi đến cùng với mấy tấm hình.

Sợi Gừng: [Đinh Tiểu Nhân, cậu nhìn hình này, đẹp trai kinh khủng, cả người toàn cơ bắp rắn chắc, còn có cả đường nhân ngư hấp dẫn, thật là khiến người ta huyết mạch phun trào còn chảy cả nước miếng nữa, cậu nhìn hình rồi từ từ liếm màn hình đi, không cần cảm ơn tớ đâu, ngủ ngon nha~]

Thời Dịch nhìn hình ảnh một người khỏa nửa thân trên trong điện thoại chăm chăm, anh nhận ra người này, đây chính là tiểu thịt tươi mà cô nhóc này hâm mộ, hay nói bên tai anh về người đàn ông này, nào là chân dài, dáng người cao đẹp, tài hoa, vừa nhắc tới đã nói không ngừng, nếu không phải thấy mặt anh đen lại chắc cũng không chịu im miệng.

Cô nhóc chết tiệt.

Anh cầm điện thoại, hai mắt hơi nheo lại, chăm chú nhìn người phụ nữ dưới thân, như cười như không nói: "Đàn ông? Khỏa thân?"

Đinh Nhân cảm thấy mùi nguy hiểm bao vây lấy mình, da đầu trở nên tê dại, ngay cả khi nói chuyện cũng lắp bắp: "Không... Không phải khỏa thân."

"Ồ?" Thời Dịch nhìn cô hỏi ngược lại, "Vậy đó là cái gì?"

"Anh Thời Dịch..."

Thời Dịch hừ lạnh một tiếng rồi ném di động cho cô, sau đó rời khỏi người cô, vén chăn lên nằm xuống, tắt đèn đi ngủ.

Đinh Nhân liếc anh, chửi thề trong lòng, cởi quần rồi còn nhịn được!

Cô còn không tin anh có thể nhịn, Đinh Nhân mò mẫm rồi chui vào trong chăn, bắt lấy hai chân anh rồi từ từ đi lên.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô nắm lấy chân anh, còn cố ý bóp hai cái, nếu không phải sợ làm cô đau thì Thời Dịch thật sự muốn đá cô một cước xuống giường hoặc là xốc người lên hung hăng đánh cho một trận, cái gì mà chảy máu mũi chảy nước miếng, cô nhóc chết tiệt, anh không ở nhà cô còn dám thoải mái nhìn người đàn ông khác.

"Anh Thời Dịch." Đinh Nhàn mò một lúc lâu mới lên tới, cô ôm eo anh, "Đó là do Sợ Gùng gửi tới, em không có nhìn mà."

Ngay cả mở mắt Thời Dịch cũng lười mở, anh lấy hai tay cô ra khỏi người mình, rồi trở mình đưa lưng về phía cô, thật sự không muốn để ý tới cô.

Người đàn ông hình như tức giận thật rồi, Đinh Nhàn có chút nhúc nhích đầu, gãi đầu một cái rồi cởi áo trên người mình ra, sau đó ôm anh từ phía sau, nhắc chân lên quấn quanh người anh, "Anh Thời Dịch, em thật sự không có nhìn, trong nhà có một ông chồng đẹp như vậy, có nhìn người khác em cũng không có cảm giác gì."

Người đàn ông vẫn không nhúc nhích như cũ, hoàn toàn không để ý đến cô.

Đinh Nhàn mở đèn lên, chồm lên xem biểu cảm trên mặt anh, cô hơi cúi đầu nhìn, phong cảnh mê người nhất hiện ra trước mắt, cô không tin anh còn có thể nhịn được.

Nhưng cô đã sai lầm rồi, Thời Dịch hoàn toàn có thể nhịn được, dù sao cũng muốn thả dây dài câu cá lớn, đêm còn dài cứ từ từ, vì các loại phúc lợi, trước hết phải nhẫn nại một chút, nhiều đó thì xem là gì.

Anh nhìn cô, trên mặt không lộ ra dáng vẻ gì, "Huyết mạch phun trào? Chảy nước miếng? Đinh Nhàn, em làm mẫu cho

anh xem chút đi, ngược lại anh muốn nhìn vợ mình nhìn người đàn ông khác chảy nước miếng như thế nào."

"Đó chỉ là sở thích của Sợi Gừng, em nào như vậy, em chỉ biết nhìn anh chảy nước miếng thôi." Đinh Nhàn khẽ cắn nhẹ dải tai anh, cọ tới cọ lui trên người anh, "Chồng à, đừng nóng giận mà."

Cô dùng giọng nói mềm mại để dỗ anh: "Chúng ta tạo bảo bảo có được không?"

Thời Dịch kéo cô từ trên người mình xuống, "Không có tâm trạng."

"Anh đã nói muốn để em mang thai đôi mà."

Đinh Nhàn lại leo lên người anh, kết quả chân còn chưa đưa lên đã bị anh vỗ một cái không chút lưu tình nào, cô còn chưa từ bỏ ý định, giơ chân lên lần nữa, ai ngờ lại bị đánh thêm cái nữa.

Đương nhiên lực đạo lúc này khá mạnh, trên bắp đùi trắng nõn của cô lập tức hằn rõ năm ngón tay, Đinh Nhàn bị đánh đau, cắn môi, ánh mắt hơi ửng đỏ, liên tục chủ động toàn bị cự tuyệt, cô không có nhiều kiên nhẫn, cũng hơi tức giận, cô dùng hai chân đạp hông anh, hùng hùng hổ hổ nói: "Móng heo thối, đàn ông các anh đều là móng heo, Thời Dịch anh còn ngốc như heo nữa, em không thèm quan tâm anh."

Vừa mắng cô vừa kéo ra khoảng cách với anh, lui về phía bên kia của giường. Cô nằm một lúc, thấy người đàn ông vẫn đưa lưng về phía mình không nhúc nhích, cô càng tức giận hơn, vừa khó hiểu lại vừa tủi thân, nhưng cuối cùng vẫn lê người qua, dùng ngón trỏ chọt chọt lưng anh: "Anh Thời Dịch."

Thanh âm của cô dịu dàng, nghe vô cùng thoải mái, Thời Dịch còn muốn nghe cô gọi thêm hai tiếng nữa ai ngờ giây kế tiếp cô liền bùng nổ.

"Được thôi, anh không chịu để ý đến em đúng không? Vậy anh vĩnh viễn đừng có để ý tới em nữa." Đại khái là bị người đàn ông cưng chiều đến hư, ngày xưa dĩ anh hai câu anh đã nộp vũ khí đầu hàng, còn tối nay anh vẫn luôn trưng ra vẻ mặt không thèm quan tâm, Đinh Nhàn thật sự bị mài mòn hết sự kiên nhẫn, cầm gối bỏ vào giữa giường: "Ai vượt qua ranh giới người đó chính là tên khốn kiếp!"

Lâu như vậy hai người cũng chưa từng ồn ào thế này, giọng nói Đinh Nhàn mềm nhũn, ánh mắt hơi đỏ, Thời Dịch đành chịu, còn phải nhẹ giọng dỗ, dỗ xong thì kéo đến bên người, kiên nhẫn nói đúng sai với cô, đáng lẽ anh là người tức giận mới đúng, nhưng cô vẫn còn tức giận, anh chỉ có thể đi dỗ dành mà thôi.

Thời Dịch vội vàng ôm lấy cô, cô lườm anh, "Anh dám vượt ranh giới đi."

Thời Dịch trực tiếp lấy gối ra, kéo cô vào trong ngực, "Em còn giận, mỗi ngày nhìn đàn ông khác khỏa thân, em còn nói lý lẽ với anh."

Anh giữ cầm cô, "Hửm?"

Bị người đàn ông ôm vào lòng, Đinh Nhàn không còn buồn bực nữa, cô xoa xoa mặt anh, cười ha hả nói: "Anh Thời Dịch, anh vượt ranh giới, anh là tên khốn kiếp."

"Đừng có đánh trống lảng với anh." Thời Dịch lấy cái tay nghịch ngợm phá phách của cô xuống, "Nói đi, trong điện thoại còn lưu bao nhiêu hình của cậu ta nữa?"

"Không có, em không hề lưu một tấm nào."

"Thật sự?"

Đình Nhân: "Thật."

Thời Dịch không tin, đi lấy điện thoại của cô, Đình Nhân vội vàng cướp đi, nhưng cô căn bản không phải đối thủ của anh, Thời Dịch biết di động của cô khóa vân tay nên anh dùng ngón tay cô chạm vào rồi mở album ảnh ra.

Tốt lắm, hơn mấy chục tấm hình, tuy đều ăn mặc nghiêm túc, không hề lộ da thịt nhưng trong điện thoại của vợ lại tồn tại hình người đàn ông khác thế này khiến trong lòng anh khó chịu vô cùng, "Cái này gọi là không có."

Anh chọn hết tất cả hình rồi ấn xóa, mới vút điện thoại qua một bên, cúi đầu nhìn cô nhóc trong ngực.

Tự biết mình đuối lý, Đình Nhân che mặt, "Anh Thời Dịch, em sai rồi."

Thời Dịch nhướn mày, hỏi cô: "Tiểu thịt tươi có đẹp trai không?"

"Không đẹp, hoàn toàn xấu." Đình Nhân vòng hai tay qua cổ anh, hôn lên môi anh, "Anh Thời Dịch nhà em mới là đẹp trai nhất! Từ khi có anh, những người đàn ông khác căn bản không thể lọt vào mắt em được."

Thời Dịch liếc cô một cái, "Không có thành ý."

"..."

"Vậy nói thẳng là anh muốn thế nào đi." Đình Nhân xấu xa nắm mặt anh nghịch ngợm, cố ý bóp miệng anh cho nó trở nên méo mó, "Giữa vợ chồng với nhau, ít diễn kịch lại với em."

Chẳng phải muốn nói điều kiện với cô, còn làm ra vẻ chính nhân quân tử để cô tự đưa mình tới cửa, thật là đáng ghét mà.

"Vẫn là phu nhân hiểu anh." Thời Dịch bị những lời này của cô chọc cười, bình tĩnh nói bên tai cô đôi câu.

Đình Nhàn nghe mà cả người nóng lên, không khỏi trợn mắt, theo bản năng cự tuyệt, "Không, không được, đổi cái khác đi."

"Vậy sinh cho anh một bảo bảo thông minh."

"Ai nói?"

Thời Dịch cười gian: "Chồng em đó."

Nói xong, anh kéo chần lên trùm kín hai người lại, Đình Nhàn còn chưa kịp phản ứng, đã bị người đàn ông khổng chế, cô liên tục sợ hãi kêu: "Này này này! Em không đồng ý đâu!!"

Thời Dịch nói: "Em đã đồng ý rồi."

"Không có đâu!" Đình Nhàn đạp chân mắng anh, "Thời Dịch khốn kiếp."

"Được được được, anh khốn kiếp." Thời Dịch véo eo cô, "Em là vợ của tên khốn kiếp này."

"Anh nhẹ một chút thôi, rất đau đó."

"Anh còn chưa bắt đầu."

"Em nói tay anh làm em đau cơ."

Thời Dịch xoa xoa cho cô, thấp giọng nói: "Anh để em véo lại nhé."

"Em có thể véo nơi này sao?"

"Em nói gì?"

Đình Nhàn cười ha ha, giả trò xấu nói: "Em nói có thể."

Cô còn chưa làm động tác kế tiếp thì tay đã bị anh giữ lại trên đỉnh đầu, "Anh nhìn em hình như thiếu thu thập."

...

Buổi sáng ngày hôm sau, Thời Dịch còn muốn kéo người dậy chạy bộ nhưng cô đang ngủ say lại bị anh đánh thức, liền tức giận lấy cái gối bên cạnh đánh mạnh về phía anh, "Phiền chết!"

Chạy bộ buổi sáng chạy bộ buổi sáng, tối hôm qua còn muốn dậy chạy bộ buổi sáng nhưng lại bị anh ép khô, nơi nào còn có sức lực mà chạy chứ.

Cô đánh đã tay thì tiếp tục nằm xuống ngủ, chân dè trên chăn, thân thể nhỏ bé lại chiếm hơn nửa cái giường. Thời Dịch thật sự muốn vỗ mông cô hai cái nhưng vẫn đau lòng, anh kéo chăn lên đắp cho cô, liếc nhìn thời gian rồi cài lại đồng hồ báo thức cho cô lần nữa, sau đó mới thay quần áo đi ra ngoài.

Đình Nhàn tỉnh dậy lần nữa thì trong nhà đã không có ai, cô ngáp một cái, đứng dậy rửa mặt rồi đi xuống lầu. Người đàn ông đã làm sẵn bữa sáng đặt trên bàn ăn, cô cười một tiếng, có anh ở nhà là tốt nhất, khoảng thời gian không có anh ở nhà, cô ở một mình thật sự không quen.

Đình Nhàn vừa ăn bữa sáng vừa lướt di động, nhớ đến chuyện tối ngày hôm qua, cô gửi một tin nhắn phê bình nghiêm khắc cho Giang Ti Kỳ.

Sợi Gừng kêu ca mình quá oan ức: [Đình Tiểu Nhân, cậu thật xấu xa, tớ vừa nhìn thấy phúc lợi liền chia sẻ với cậu, bây giờ cậu lại nói tớ nông cạn, si mê, cậu đã không còn thú vui nữa rồi phụ nữ đã kết hôn à, tớ muốn tuyệt giao với cậu ba ngày!]

Đình Nhân: [Hừ hừ hừ, ai bảo cậu không biết chọn thời điểm gửi tin nhắn chứ.]

Bởi vì tấm hình đó mà tối hôm qua cô đã bị bắt nạt vô cùng thảm.

Đang trò chuyện lại có một tin nhắn mới, cô mở ra xem, trong lòng hoảng hốt, nếu không phải thấy số điện thoại quen thuộc kia thì cô còn nghĩ là quảng cáo tình dục nữa đó.

Thời Dịch gửi tới một tấm hình, nói chính xác hơn là hình tự chụp nửa thân trên, hình như người đàn ông vừa mới tắm xong, trên người còn có vài giọt nước đọng lại, vóc người anh rất tốt, vai rộng eo nhỏ, bắp thịt cả người rắn chắc, không có một chút thịt thừa, mỗi một tấc thịt đều đủ tiêu chuẩn, không khó nhận ra cái này là trong phòng tắm nhà bọn họ, căn cứ vào thời gian thì đoán chừng là sáng nay khi anh chạy bộ về tắm.

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh anh cầm điện thoại trong phòng tắm hướng về phía gương tìm đủ loại góc độ để chụp cơ bắp của mình và đường nhân ngư, Đình Nhân liền nhận không được muốn cười, nhưng mà nụ cười không đạt tới đáy mắt, chủ nhân trong tấm ảnh còn kèm theo một câu: [Hình người đàn ông khác trong điện thoại của em phải xóa hết cho anh, nếu không tối nay nhìn xem anh giáo huấn em thế nào.]

Đình Nhân trả lời: [Tối qua đã bị anh xóa hết rồi, còn hình ai khác nữa chứ.]

Gửi xong tin nhắn, cô để điện thoại xuống rồi chuyên tâm ăn sáng, ăn xong thì đi vào bếp rửa chén, lúc đi ra trong điện thoại cô có một tin nhắn mới.

Ông chồng đại móng heo: [Sau này không cho phép lưu mấy thứ đó nữa, tối nay anh sẽ kiểm tra điện thoại em một lần, nếu phát hiện vẫn còn anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho em vậy đâu.]

Đàn ông chết tiệt.

Đình Nhàn mắng một câu trong lòng, rồi hỏi anh: [Nếu có thì sao?]

Thời Dịch vừa mới tới bệnh viện, cười một tiếng rồi trả lời lại tin nhắn cho cô: [Anh sẽ thu thập em.]

Đình Nhàn nói: [Nghĩ hay quá.]

Gửi đi tin này cô lại gửi thêm một tin nữa: [Tối nay em trực đêm.]

Thời Dịch: [Tan việc gọi điện cho anh, anh tới đón em.]

Đình Nhàn cười trả lời anh: [Được.]

...

Sau khi Khương Ngã biết hai vợ chồng son muốn sinh con, bà liền vui vẻ vô cùng, hai ba ngày lại gửi đồ tẩm bổ về, còn nói là bà đã chuẩn bị xong, lúc nào cũng có thể về hưu giữ cháu, lần này Thời Dịch muốn cố gắng nhưng thời gian làm việc nhiều sợ cô mệt mỏi nên anh vẫn có chỗ kiên dè, thường nhịn không chạm vào cô, những ngày nghỉ thì anh liền không chút kiêng kỵ gì, giống như một kẻ du mục đi trong sa mạc lâu ngày tìm được nguồn nước, vừa hưng lại mãnh, sáng sớm đã tìm mọi thủ đoạn để dằm vào cô, Đình

Nhàn đỏ mặt véo người anh mắng: "Anh làm gì mà càng ngày càng xấu xa thế."

"Đàn ông không xấu xa thì phụ nữ không yêu." Lời này cô đã nghe anh nói không biết bao nhiêu lần, Thời Dịch hôn cổ cô, thấp giọng nói thầm bên tai cô, xấu xa căn lổ tai cô.

Những lời đó của anh khiến mặt cô đỏ hơn, lại hung hăng véo bắp thịt trước người anh vài cái nữa, giương mắt lên thì thấy anh đang cười với mình đầy cung chiều.

Trong lòng cô lúc này như được rót mật, vừa ngọt ngào vừa ấm áp, đúng là anh có dáng vẻ gì cô cũng thích, lúc nói lời đúng sai với cô thì nghiêm túc, trong lòng đều là chính nghĩa, khi trêu chọc cô thì trong mắt đầy cung chiều, khiến cho cô hạnh phúc không thôi, khi không có ai, lúc động tình trên giường luôn là dáng vẻ xấu xa, thật sự làm cho người ta vừa yêu vừa ghét.

Đây là chồng của cô, anh Thời Dịch của cô, có xấu xa đi chăng nữa cũng chỉ xấu xa với mình cô, còn sự tốt đẹp của anh cũng là dành riêng cho cô, anh nói, anh yêu cô vô cùng, không muốn để cho cô tủi thân dù chỉ một chút, không muốn cô mệt mỏi, những năm này, sự thương yêu của anh, sự tử mĩ của anh, sự dịu dàng của anh, sự bá đạo và tình yêu mãnh liệt của anh, cô đều cảm nhận được, lúc đạt cao trào, Đinh Nhàn hôn đáp lại anh, nhỏ giọng gọi: "Chồng."

"Ừ."

Thời Dịch trả lời lại cô, lại bị sự chủ động của cô làm cho anh nhiệt tình hơn.

Đinh Nhàn nói: "Em yêu anh."

Nhiều năm rồi, thường sẽ nói lời tỏ tình với nhau, nhưng ba chữ anh yêu em thường không xuất hiện nhiều, Thời Dịch

nghe, khóe miệng cười sâu hơn, dịu dàng hỏi cô: "Yêu nhiều không?"

Đinh Nhàn bất mãn nhìn anh: "Không phải anh nên nói là vợ anh yêu em sao?"

Thời Dịch nhẹ giọng dụ dỗ: "Em nói có yêu anh nhiều không trước đi."

"Nhịn chết anh, em sẽ không nói đâu."

Thời Dịch hơi ngẩng đầu lên, "Có nói không?"

Đinh Nhàn: "Không nói."

"Vốn định hôm nay sẽ làm sườn xào chua ngọt cho người nào đó ăn." Anh hơi dừng lại, ung dung nói: "Bây giờ xem ra là không cần thiết rồi."

Đinh Nhàn là kiểu người cuồng ăn sao có thể chống lại được loại cám dỗ này, cô liền nói: "Anh Thời Dịch anh Thời Dịch, em nói, em nói."

"Ừ, em nói đi." Thời Dịch nhìn cô chăm chú, chờ đợi câu nói của cô.

"Để em nghĩ chút đã." Đinh Nhàn suy nghĩ một hồi, cười nói: "Anh yêu em nhiều thế nào thì em cũng yêu anh nhiều như vậy."

Người đàn ông không lên tiếng, dùng hành động thực tế biểu đạt sự bất mãn của anh.

Đinh Nhàn không nhịn được hét lên thành tiếng, cô nắm chặt vai anh, tay hơi dùng sức, móng tay khảm sâu vào da thịt, trên đỉnh đầu truyền đến một chuỗi tiếng kêu rên, cô cắn môi nói: "Em không nói sai mà!"

Thời Dịch đề hai tay cô trên đỉnh đầu, mười ngón tay đan vào nhau: "Nói lời dễ nghe đi."

Cô tức giận, nghiêng đầu đi, "Không biết."

"VẬY anh nói cho em nghe."

"Không nghe."

Thời Dịch cười một cái, anh cúi đầu hôn cô, khuấy đảo trong miệng cô một trận, dùng loại phương thức này để nói ra tình yêu của anh dành cho cô.

Trốn được chạy bộ buổi sáng ngược lại không tránh được thể loại vận động khác, Đinh Nhân cảm thấy toàn thân mình rệu rã, cô nhìn thời gian một chút cũng gần hơn mười một giờ rồi, nên đẩy đẩy người đàn ông bên cạnh, "Đi nấu cơm nhanh đi."

Thời Dịch giúp cô sửa sang lại mái tóc lộn xộn, hỏi: "Đói?"

Đinh Nhân liếc anh một cái: "Anh cảm thấy thế nào?"

Người đàn ông lại hỏi: "Trừ món sườn xào chua ngọt ra thì còn muốn ăn gì nữa?"

Đinh Nhân nói: "Cá chua ngọt."

Thời Dịch: "..."

Cô nhóc này có một tình yêu mãnh liệt với những món chua ngọt, bất kỳ món gì chỉ cần cho thêm đường và giấm thì đều hợp khẩu vị của cô.

Thấy anh vẫn không động đậy, Đinh Nhân thúc giục, "Nhanh lên chút đi."

Thời Dịch nói: "Ôm chút nữa."

"Không được."

"Chỉ mười phút thôi."

Đình Nhân nhìn chăm chăm đồng hồ báo thức, xem lời anh nói là thật, mười phút sau, cô nói: "Hết thời gian rồi."

Vòng tay người đang ông vẫn ôm chặt cô như cũ, còn hôn cô nữa, Đình Nhân sợ anh lại làm tiếp, kêu lên: "Thời Dịch! Anh muốn vợ đáng yêu như tiên nữ của anh chết đói sao?"

"Làm sao dám." Thời Dịch cười nhẹ một tiếng, hôn hôn mặt cô, quyến luyến không rời một lúc mới rời đi.

Đình Nhân nằm xuống nghỉ ngơi, Thời Dịch nấu ăn xong thì vào gọi cô, lúc này cô đang ngủ mơ mơ màng màng cũng không muốn nhúc nhích, anh lắc nhẹ vai cô, "Đình Nhân, dậy ăn cơm trước đi."

Cô vẫn không để ý tới anh, anh nói dịu dàng như dỗ một đứa bé: "Đều là món em thích ăn, em còn không dậy anh sẽ ăn hết không chờ cho em gì cả."

Đình Nhân thật sự rất đói, cô mở mắt ra, đưa tay lên.

Thời Dịch biết cô nhóc này lại nổi cơn lười, ôm cô lên, "Chờ có con rồi, em cũng phải bỏ tật xấu khi rời giường này đi, nếu không con sẽ học theo em."

"Em sẽ không thay đổi đâu." Đình Nhân nằm trong ngực anh, "Anh giúp em mặc quần áo đi."

Thời Dịch cầm lấy quần áo mặc trong nhà thay vào cho cô, trong lúc bất chợt anh cảm thấy, sau này anh có mặc quần áo cho con cũng không khó gì, dù sao việc mặc quần áo và cởi quần áo anh làm cho cô nhóc này rất thường xuyên, có lúc cô đi làm về mệt mỏi, nằm trên sofa, anh sẽ ôm cô về

phòng, nhẹ nhàng giúp cô lau mặt, giúp cô cởi quần áo rồi đắp kín chăn, chỉ cần anh ở nhà cô sẽ trở nên vô cùng lười biếng, cái gì cũng lệ thuộc vào anh, còn đối với những việc thế này anh cũng không biết mệt là gì.

Anh giúp cô mặc vào xong, cô giống như một con bạch tuột dính lên người anh, anh không biết phải làm sao, ôm cô ra khỏi phòng ngủ, "Sau này con có lười như heo thì em cũng phải có trách nhiệm."

"Cái gì chứ." Đinh Nhàn biết anh đang mắng mình, cô nắm lỗ tai anh: "Anh làm cha, không phải nên giáo dục tốt sao, tại sao còn trách ngược lại em."

Thời Dịch thả cô lên ghế: "Bọn chúng sẽ nói mẹ cũng lười như vậy."

Đinh Nhàn cầm đĩa gấp miếng thịt bỏ vào trong miệng, nói mơ hồ không rõ: "Vậy thì anh phải nói ngay với bọn chúng rằng mẹ chính là đại bảo bối trong nhà, làm gì cũng đúng."

Cô nhóc này đúng là cho dù anh có nói gì thì cô cũng có cả đồng đạo lý để nói lại, nhưng anh lại nguyện ý yêu thương cưng chiều cô như vậy. Năm đó kết hôn, bởi vì công việc nên hai người không đi hưởng tuần trăng mật, thật ra anh không cảm thấy gì, chỉ cần ở chung với cô thì nơi nào cũng giống nhau, nhưng phụ nữ luôn có mâu thuẫn, phụ nữ lại thích lẳng mạn, đối với việc kết hôn luôn có mơ mộng của riêng mình, nhẫn cưới, áo cưới, tuần trăng mật, các chị em đều mong chờ cái này, năm đó làm xong hôn lễ Thời Dịch liền bận rộn, tuần trăng mật kéo dài thật lâu, cho đến năm sau hai người mới đi du lịch, nói là bồi thường cô chứ làm gì có ai cưới hơn một năm rồi mới đi tuần trăng mật chứ, Thời Dịch cảm thấy việc này rất oan ức cho cô, nhưng cô lại không cảm thấy oan ức, trên du thuyền, hai người đứng đón gió biển, cô ôm hôn anh, nói cuộc đời này cô làm đúng nhất một

việc chính là tỏ tình với anh vào năm đó, mặt dày mày dạn quần lấy anh, lừa anh về tay mình, có thể được lấy anh, cô rất hạnh phúc.

Trong lúc không chú ý, tình cảm càng ngọt ngào thêm. Thời Dịch nhìn về phía biển khơi bao la, nói lời hứa hẹn bên tai cô, cả đời này anh đều là của cô, cô muốn làm gì anh cũng sẽ ở bên cạnh ủng hộ, cô vĩnh viễn không cần phải sợ hãi, bởi vì tất cả đã có anh, cho dù trời có sụp xuống thì cũng có anh chống đỡ.

Thật ra thì mặt cô làm gì dày như vậy, nếu như anh không có tình cảm gì với cô, thì cô có mặt dày đeo bám cũng vô dụng, ngược lại cũng bởi vì anh thích cô cho nên cô chỉ cần đưa một ngón tay ra nhẹ nhàng động một cái, dùng chút ít chiêu trò thì anh đã nộp vũ khí đầu hàng rồi.

Khi cô trêu chọc anh xong rồi bỏ chạy, sau đó cũng không thêm liên lạc với anh, anh còn tức giận một trận, luôn cảm thấy có khi nào cô đang chơi mình không, còn hung dữ nghĩ sau này có gặp lại hoặc là không đồng ý hoặc là đánh cho một trận, kết quả khi gặp lại, những chuyện đã tính hoàn toàn không làm được, lúc đó chỉ hận không thể nhào qua ôm cô hôn một cái, hỏi cô xem những lời đã nói ở thành phố D có phải thật lòng không, lúc đó anh đã từ chối cô, thật sự vô cùng hối hận, nên khi trở về trong thời gian ngắn đã nhanh chóng xác định quan hệ với cô, cô nhóc này lại đặc biệt khéo câu dẫn, khiến anh khó kiểm chế được, đây đều là ngoài dự liệu của anh.

Sau này, anh có hỏi qua cô, có phải cô cố ý lạt mềm buộc chặt với anh hay không, mới đầu cô còn không chịu thừa nhận, sau đó không ngăn được các loại chiêu trò của anh mới nói: "Là Sợi Gừng dạy em, cậu ấy nói lúc thích hợp thì chọc một chút, nhưng không được tùy tiện cho ăn no, phải buộc chặt trước."

Khi đó Thời Dịch cười nói: "Em cũng chưa cho anh ăn no nha."

Cô đỏ mặt đẩy anh, đề tài này dừng lại ngay đây.

Thật ra thì chiêu trò không phải là vấn đề lớn gì, cái quan trọng nhất chính là tình cảm của cả hai, chỉ cần có tình cảm với nhau thì khi tới thời cơ chín mùi, hai người sẽ tự nhiên đến gần nhau thôi.

...

Hôm nay hai người cũng không bận việc gì, hiếm thấy được một ngày nhàn rỗi, Đinh Nhàn định xem mấy tập phim mà mình chưa xem, kết quả ăn cơm xong người đàn ông liền mang cô vào phòng, anh nói phải làm việc đại sự chính là tạo con.

Sau bữa tối, Đinh Nhàn thông minh hơn, thấy người đàn ông ở trong bếp, cô liền chạy vào thư phòng khóa cửa lại chơi game.

Thời Dịch về phòng không thấy người, lại đi tìm, thấy trong thư phòng đang mở đèn, anh đẩy cửa, gõ gõ: "Đinh Nhàn."

"Anh Thời Dịch, em chơi chút nữa." Đinh Nhàn nhìn chằm chằm vào cánh cửa đã khóa cười trộm, em nhìn xem anh làm sao đi vào được.

Nhưng mà Đinh Nhàn không đặc ý được bao lâu, là thất sách của cô, ở nhà vẫn có chìa khóa dự phòng, vậy mà cô đã quên mất chuyện này.

Game đang chơi được một nửa, cô liền nghe được âm thanh chìa khóa mở cửa, theo bản năng nhìn sang, lại không ngờ mình hăm hại đồng đội, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ngồi cày game.

Thời Dịch đẩy cửa vào, cô ngồi trên ghế, ánh mắt nhìn thẳng vào máy tính, mở âm thanh thật lớn, trò chơi đang lúc đánh hăng say, thấy anh đi vào chỉ liếc mắt một cái rồi quay đầu lại chơi tiếp.

Anh đến gần, đứng sau lưng nhìn cô, lúc có lúc không chỉ huy đôi lời, lúc mới đầu cô còn không chịu nghe, kết quả liên tục thua, một ván nữa bắt đầu, lúc này không đợi anh mở miệng, cô đã hỏi: "Anh Thời Dịch, làm sao bây giờ?"

Thời Dịch khom người, duỗi bàn tay ra để lên bàn tay cô, nắm tay cô điều khiển con chuột, vừa chỉ huy cô ấn bàn phím, Đinh Nhàn làm theo, hai người phối hợp ăn ý, phe địch nhanh chóng thua trận, cô nhìn thành tích trên màn hình, hoạt động ngón tay đau nhức một chút, vui mừng nói: "Quá tuyệt vời!"

Vừa dứt lời, cái ghế liền bị xoay một vòng, người đàn ông cúi người xuống, "Làm gì cảm ơn anh đây?"

"Cảm ơn gì chứ." Mắt thấy môi của anh đang tiến gần, Đinh Nhàn đẩy ngực anh, ngẩng đầu ra sau, "Chồng giúp vợ là lẽ bất di bất dịch."

"Chính xác." Thời Dịch lại cúi người xuống lần nữa, hôn lên đôi mắt đẹp của cô, "Vợ à, chúng ta làm chút chuyện bất di bất dịch đi."

"Không muốn." Đinh Nhàn dĩ nhiên biết anh đang muốn làm chuyện xấu gì, cô định dùng chân xoay cái ghế lại nhưng bàn tay của anh đã giữ nó, mặc cho cô dùng sức thế nào cũng không phải là đối thủ của anh, cô dứt khoát không làm nữa, nói: "Em còn muốn chơi game."

"Anh chơi với em." Thời Dịch ôm cô lên, còn anh thì ngồi xuống ghế, Đinh Nhàn sợ hết hồn, giãy giụa nói: "Này này này, anh làm gì đó!!!"

Thời Dịch để cho cô ngồi trên đùi mình, xoay ghế lại, kéo gần khoảng cách với bàn, nắm tay cô rồi cùng cầm con chuột, "Anh giúp em chơi."

Chơi thì chơi, nhưng anh làm vậy thì sao cô có thể chuyên tâm được!

"Anh là tên đại bại hoại!" Đinh Nhàn ném con chuột qua một bên, quay đầu hôn anh, được cô chủ động, anh càng thêm khó nhịn, Thời Dịch chuyển chủ động thành bị động, vừa hôn vừa cởi quần áo cô ra.

...

Đinh Nhàn đè tay người đàn ông lại, "Đừng ở chỗ này."

Thời Dịch ôm chặt eo cô, hai người dán vào nhau càng thêm chặt chẽ: "Ở nơi này sẽ sinh ra bảo bảo thông minh."

Đinh Nhàn: "..."

Hôm qua trong phòng bếp thì anh nói là sẽ sinh ra bảo bảo có tài nấu nướng, tương lai nhất định sẽ là đầu bếp nổi danh, sau này nếu bảo bảo không thông minh cũng không biết nấu ăn cô sẽ đánh anh thành đầu heo.

...

Một lúc sau, Thời Dịch ôm cô về phòng.

Người ta hay nói hai người ở chung một chỗ lâu thì nhiệt tình sẽ giảm, ngược lại hai bọn họ kết hôn nhiều năm rồi mà vẫn còn dính như keo sơn thế này thì rất hiếm thấy.

Không chịu được lời cầu xin tha thứ của cô, Thời Dịch rút ngắn thời gian, ôm cô nằm nghỉ một hồi mới mở đèn lên, nắm tay cô chơi đùa, yên lặng trong chốc lát, anh bỗng

nhân nói: "Đình Nhàn, làm mẹ rất cực khổ, cho dù anh có quan tâm nhiều thế nào thì có một số chuyện cũng không thay đổi được."

Anh thở dài một hơi: "Người ta nói phụ nữ sinh con như đi dạo quanh quẩn môn quan một vòng, anh thật tình không nỗ để em chịu khổ như vậy."

Đình Nhàn không ngờ anh quan tâm cô nhiều như vậy, quan tâm đến việc sinh con khổ sở thế nào.

Nhưng trong lòng anh sợ cũng đúng, Khương Ngã đã nói qua với cô, khi Thời Dịch biết bà vì sinh anh mà khiến tử cung bị tổn thương, làm tổ chất cơ thể giảm xuống, tuy ngoài miệng anh không nói gì nhưng trong lòng đã tự trách không ít. Khương Ngã quan tâm đến cảm nhận của anh, thân thể khó chịu sẽ tự đi mua thuốc, có vài bệnh không có biện pháp nào thì không biểu hiện ra ngoài cho anh biết, nhưng Thời Dịch là một người tỉ mỉ, làm sao không nhận ra được, khi còn bé có khoảng thời gian anh luôn suy nghĩ tiêu cực, cảm thấy chính mình đã hại mẹ thành như vậy nếu không có anh mẹ chắc chắn sẽ khỏe mạnh, Khương Ngã làm nhiều công tác tư tưởng với anh, anh mới chậm rãi thoát ra, đổi sự tự trách này thành hiếu thuận hơn với mẹ.

"Mỗi người có cuộc sống khác nhau, có người cả đời cũng không muốn sinh con, như vậy cũng không có gì sai, dù sao phụ nữ không phải tồn tại để nối dõi tông đường, cuộc đời của mình, mình có quyền lựa chọn." Đình Nhàn nhìn anh, trong mắt phát sáng, "Nhưng đối với em mà nói, mang thai đứa trẻ của hai ta, sinh nó ra, dưỡng dục nó, điều này có ý nghĩa vô cùng trọng đại, em muốn có con, em đã chuẩn bị xong để làm một người mẹ, khi còn bé em không quá sung sướng, cho nên hiện tại em muốn đem hết những gì tốt đẹp nhất cho con, anh Thời Dịch, nếu như em không có con với anh, em sẽ cảm thấy cuộc đời này của mình chưa trọn vẹn."

Nghe cô nói xong, ánh mắt Thời Dịch có chút hơi nước, anh hôn lên chóp mũi của cô, "Vợ à, cảm ơn em."

Đình Nhân sờ mắt anh, cười nói: "Cảm động vậy sao."

Vừa nói cô vừa ngẩng đầu nhìn vào mắt anh nhưng người đàn ông đã cọ cọ sau gáy cô, không để cho cô nhìn thấy biểu cảm trên mặt mình, mặc dù vậy cô vẫn có thể cảm nhận được niềm vui của anh.

Thấy anh như vậy khiến cô đau lòng, thật ra cô không sợ như vậy, nhưng hóa ra anh còn sợ hơn cô, khó trách vì sao anh vẫn luôn không gặp với chuyện sinh con, mấy năm rồi cũng không đề cập tới, cô biết anh rất thích con nít, nhưng so với có con, anh còn sợ cô chịu khổ nhiều hơn.

Từ xưa đến nay đại đa số mọi người đều cho rằng phụ nữ sinh con là chuyện tất nhiên, đây chính là một tư tưởng phong kiến từ xa xưa, nhưng cho tới giờ cũng không thay đổi gì mấy, chỉ cần phụ nữ nói không sinh con thì sẽ bị gia đình và xã hội khiển trách, trong mắt bọn họ, sinh con dường như là giá trị tồn tại lớn nhất của người phụ nữ, và tất nhiên sẽ không quan tâm đến việc các cô ấy có muốn hay không, sinh có đau hay không, có mạo hiểm tính mạng nhiều hay không.

Cô còn chưa từng nghĩ đến những điều này, ấy vậy mà anh đã nghĩ tới.

Được người đàn ông trân quý như vậy, trong lòng Đình Nhân như nếm mật, từ tận đáy lòng cô cảm thấy mình làm điều này là đáng giá.

"Anh Thời Dịch, em nguyện ý sinh con cho anh, em muốn sinh con vì anh, em muốn sinh hai đứa, sau này một nhà bốn người chúng ta sẽ luôn vui vẻ." Cô hôn lên mắt anh, nói: "Em rất dũng cảm, em cũng thấy rất may mắn, những việc

anh nghĩ sẽ không xảy ra đâu, hơn nữa bây giờ em còn chưa mang thai, anh đừng ở đây nghĩ lung tung nữa, cái này thật không giống anh lúc bình thường chút nào."

Đúng là hiện tại rất không giống anh lúc bình thường, cô còn không thấy sợ mà anh đã buồn lo vô cớ như vậy rồi, sợ sự lo lắng của mình ảnh hưởng tới cô, Thời Dịch hít sâu một hơi, thu lại nét mặt của mình, nhìn cô cười nói: "Lại ám chỉ anh việc kia à."

Đình Nhân không phản ứng kịp, hỏi anh: "Cái gì?"

"Em nói mình còn chưa mang thai." Thời Dịch nhéo người cô một cái, "Chuyện này phải trách anh, trách anh không đủ cố gắng."

"..." Đình Nhân nói: "Em không có ý này."

Cô hung hăng cắn lên tay anh một cái: "Tắm cho em."

Thời Dịch cúi đầu cười: "Còn nói không phải."

"Em nói là tắm đơn thuần!!!"

"Có thể nhìn ,có thể sờ, không thể dùng dao thật súng thật sẽ khiến anh nhịn chết đó." Thời Dịch liếc cô, từ chối thẳng: "Việc này anh không làm."

"Em mặc kệ, anh phải tắm cho em, nhưng không được chạm vào em." Đình Nhân đùa giỡn lưu manh còn thêm chút vô lại nói lý: "Anh Thời Dịch, em đang rèn luyện ý chí cho anh đó, nếu em mang thai thật sự, thì anh còn phải nhịn đến mấy tháng đó."

Cô lộ ra dáng vẻ khoe khoang, Thời Dịch xoa loạn tóc cô, rồi ôm cô vào phòng tắm, "Cho nên bây giờ anh muốn trả trước thời hạn."

"..."

Thời Dịch ôm người thả vào bồn tắm, điều chỉnh nước nóng, nhìn nước chảy rào rào ra ngoài, Đinh Nhàn dò xét anh: "Anh Thời Dịch, mang thai bảo bảo trong phòng tắm thì thế nào?"

Đinh Nhàn nghĩ đến điều gì, bật cười thành tiếng, đột nhiên thấy có chút không đúng chỗ, "Đầu bị úng nước?"

"..."

Có người mẹ nào nói con mình vậy à.

Nước ấm được xả đầy, Thời Dịch dội nước lên đầu cô, "Anh thấy đầu mẹ chúng nó mới bị úng nước ấy."

Đinh Nhàn giật mình một cái, rồi đoạt lấy vòi hoa sen trong tay anh, Thời Dịch không cho cô, cô bắt đầu giả vờ tức giận.

Chiều này quả nhiên dễ dàng, thấy mặt cô biến sắc, người đàn ông liền ngoan ngoãn đưa vào tay cô, cô xối nước lên người anh để trả thù: "Ai đầu bị úng nước? Hả? Ai đầu bị úng nước?"

Thời Dịch để mặc cô xối một chút, rồi nắm lấy cổ tay cô, lấy vòi nước trong tay cô ra, sau đó anh nhẩy vào bồn tắm, ôm cô nhẹ giọng nói: "Làm sao biết được đầu có bị úng nước hay không, anh có gen tốt như vậy, nhất định là kiện tướng bơi lội."

...

Trải qua sự cố gắng không biết mệt của giáo sư Thời, đến mùa xuân năm sau, Đinh Nhàn rốt cuộc cũng mang thai tiểu bảo bảo, Khương Ngã sau khi biết tin vui liền dặn dò con trai một đồng lớn, ngay sau đó bắt đầu điều chỉnh công việc, chỉ

mong được về sớm một chút, tự mình chăm sóc đối tượng được bảo vệ nhất nhà bọn họ.

Mặc dù chưa làm cha bao giờ nhưng dù sao Thời Dịch cũng là bác sĩ, bất kỳ chi tiết nhỏ nào anh cũng vô cùng chú ý, Đinh Nhàn mới vừa có thai, tất cả mọi người đều không chú ý, có lần mấy người đi ăn với nhau, sau khi ăn xong, Thẩm Ngạn đốt một điếu thuốc, còn chưa để lên miệng hút thì thuốc đã đoạt lấy dúi vào trong gạt tàn.

Thẩm Ngạn liếc anh: "Bị trúng gió gì à?"

Thời Dịch hơi hất mặt, nói: "Đinh Nhàn mang thai."

Thẩm Ngạn hơi sững sờ, nhìn hai người mấy lượt, mím môi: "Tôi sai rồi."

Lời này nghe sao không có chút lực nào cả, không đợi Thời Dịch mở miệng, Hướng Hàm vỗ vai anh ta một cái, "Anh nói gì vậy."

Đánh xong còn quở trách: "Đã bảo anh sớm cai thuốc, lần nào cũng nói được, kết quả nhiều năm rồi còn chưa cai xong, anh nhìn Thời Dịch và Lục Trác đi, người ta không hút thuốc, nhìn còn trẻ hơn anh gấp mấy lần."

Thẩm Ngạn không hề thích nghe lời này, "Anh đây là kiểu thành thực, không tin em hỏi Đinh Nhàn đi, có phải kiểu đàn ông như anh nhìn đẹp trai nhất không?"

Hướng Hàm nhìn sang.

Thời Dịch cũng hứng thú nhìn người phụ nữ cạnh mình, Đinh Nhàn rất thông minh, ôm anh nói: "Chồng em đẹp trai nhất."

Thẩm Ngạn: "..."

Anh ta hỏi lầm người rồi.

Chỉ cần có cơ hội là hai người này lại không nhịn được khoe ân ái, nhiều năm thế này mọi người đã quen rồi, rồi rít lặc đầu, sau này có con đoán chừng cũng sẽ không ngại mà thân mật như vậy.

Chương 68: Ngoại truyện 7

Thật ra việc Thẩm Ngạn hút thuốc không có vấn đề gì, anh ta rất biết chừng mực, con cũng đã lớn, hơn nữa Hương Hàm không đặc biệt quan tâm lắm, chỉ thỉnh thoảng cần nhàn với anh ta vài câu, anh ta muốn thì thay đổi không muốn thì cô ấy cũng không nói gì, có lúc còn cảm thấy đáng về hút thuốc của người đàn ông này vô cùng đẹp trai và rất có mùi vị.

Nhưng những lời này cho dù thế nào cô ấy cũng không nói ra trước mặt Thẩm Ngạn, hai người là kiểu người sống chung mà ngoài miệng thì nói lời độc địa nhưng trong lòng thì luôn cảm thấy anh ta là tốt nhất.

Thẩm Ngạn không thích người phụ nữ của mình nói người đàn ông khác trẻ tuổi đẹp trai, trong lòng rất không thoải mái.

Người trẻ tuổi nhất giữa ba người là Lục Trác, da anh ta trắng, khuôn mặt có cảm giác như chàng trai trẻ, tuy đã hơn ba mươi tuổi nhưng nhìn dáng vẻ này cũng chỉ như một chàng trai hai mươi tuổi mà thôi, các anh em không ít lần trêu ghẹo anh ta, nói anh ta là tên mặt trắng nhỏ.

Mồm mép của Thẩm Ngạn cũng rất cay độc, lúc này bị vợ chê một phen nên phải tìm được cảm giác ưu việt trên người Lục Trác, anh ta ngã người về sau, khoác một tay lên ghế ngồi của Hương Hàm, xoa vai cô: "Nhìn cậu ta có trẻ tuổi thì sao chứ, cũng chỉ là một tên độc thân mà thôi."

Lục Trác hừ cười một tiếng, cầm ly rượu lên uống cạn, không lên tiếng.

"Người đàn ông độc thân?" Đinh Nhàn lại bất đồng ý kiến với quan điểm này của Thẩm Ngạn, cô nhìn về phía Lục Trác:

"Lục đại ca, ngày đó ở gara em cũng nhìn thấy..."

Nghe vậy, Lục Trác hơi sững sờ, mới vừa ngẩng đầu lên thì Đinh Nhân đã nói hết nửa câu sau: "Anh bị một người đẹp tóc xoăn dài đờ trên cửa xe cưỡng hôn."

Lời này vừa nói ra, mấy người đang ngồi đều kinh hãi.

Lục Trác người này, bình thường luôn nói bọn họ ngược cầu độc thân, nói mình cũng muốn tìm bạn gái, trên thực tế anh ta không có vấn đề gì trên phương diện này, nhiều năm rồi cũng chưa từng thấy anh ta yêu đương với cô gái nào. Người nhà thì gấp, giới thiệu cho anh ta không ít người, thật vất vả mới thuyết phục được anh ta đi xem mắt, kết quả nhìn một cái đã không vừa ý, tay cũng không thèm nắm, điển hình cho người đàn ông thủ thân như ngọc.

Người lớn thật không nên ép anh ta đi xem mắt, rất phiền phức, đi cũng không được mà không đi cũng không được, vì tránh vài chuyện không cần thiết, anh ta còn để cho con trai Thẩm Ngạn chạy đến gọi mình là cha, dĩ nhiên cách làm này không tránh khỏi bị tát một ly cà phê từ nhà gái.

Chiều này lần nào anh ta cũng dùng rất tốt, bất luận nhà gái có cảm tình với anh ta thế nào, nhưng đột nhiên nảy ra một thằng bé gọi anh ta là cha thì ai có thể chấp nhận được? Nhưng mà vào tuần trước, anh ta đã gặp khó khăn, hôm trước đi xem mắt hôm sau đi làm, trong đơn vị điều tới một đồng nghiệp mới, chính là cô gái có tính tình sôi nổi khi xem mắt lần trước.

Không có bức tường nào không lọt gió, trong ngày đó cô ấy biết được mình bị lừa từ thông tin trong miệng người ngoài, cô ấy vốn là người cao ngạo, lần này lại cảm thấy Lục Trác làm vậy là xem thường mình, trong lòng vô cùng khó chịu, nên luôn so tài với anh ta cả ngoài sáng lẫn trong tối, điều tra anh ta, anh ta là người lớn, vốn bản thân làm không

đúng, nên luôn nhường cô ấy, trong lòng thầm nghĩ phải nói lời xin lỗi với cô, cho cô đấm hai cái trút giận cũng được, mọi chuyện cũng không có gì, kết quả anh ta thật sự kéo người ra thành khẩn nói xin lỗi, cũng không biết vì điều này hay còn nguyên nhân gì mà khiến cô càng tức giận hơn.

Đêm đó anh ta đến nhà Thời Dịch, bước từ trên xe xuống, mới vừa đóng cửa sau lưng đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, theo bản năng nghề nghiệp anh ta liền xoay người không chế đối tượng, chờ đến khi thấy rõ mặt thì không khỏi sửng sốt chớp chớp mắt, ngay sau đó lập tức buông tay ra, cô liền tóm lấy anh ta hỏi, có phải xem thường cô hay không, anh ta nói không có, cô lại hỏi cô có xinh đẹp không, anh ta nói đúng sự thật, đẹp, cô lại hỏi tiếp, có thích cô hay không, Lục Trác còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra một màn không giải thích được như thế đấy, chính anh ta hoàn toàn mờ mịt, không ngờ sẽ bị Đinh Nhàn bắt gặp.

.

"Gara? Người đẹp hấp dẫn? Bị cưỡng hôn?!" Chỉ ba điểm này, đã có thể để cho người khác tưởng tượng ra bao nhiêu hình ảnh đầy thú vị, Thẩm Ngạn không nhịn được bùng nổ: "Trời ơi! Lục Trác, cậu giỏi lắm! Số đào hoa của cậu tới rồi!"

Lục Trác khụ một tiếng: "Đó chỉ là bất ngờ."

"Bất ngờ cái gì mà bất ngờ, ban đầu tôi cũng bị Hường Hàm cưỡng hôn..." Lời còn chưa nói hết thì trên đầu anh ta đã bị véo một cái không nhẹ, anh ta đau rên lên một tiếng, nghiêng đầu nhìn về cô vợ Hường của mình, giọng mang theo sự cung chiêu: "Nhẹ một chút được không?"

Hường Hàm trừng mắt với anh ta, giả vờ muốn véo thêm cái nữa, Thẩm Ngạn vội né tránh, vỗ nhẹ bả vai cô ấy, vô cùng sợ hãi: "Anh cưỡng hôn em, anh cưỡng hôn em."

Nói xong liền cúi đầu qua: "Vợ à..."

Hương Hàm trực tiếp thưởng cho anh ta một chữ: "Cút."

Thẩm Ngạn: "..."

Thời Dịch nhìn về phía Lục Trác đầy ý vị thâm trường, "Sao hôm nay không mang người theo?"

Lục Trác: "Không phải như các cậu nghĩ đâu."

Tất nhiên bọn họ không tin, bởi vì lời này của Lục Trác vô cùng mất tự nhiên, ngay cả lỗ tai cũng đỏ hồng.

Trên đường về nhà, Thời Dịch hỏi Đinh Nhàn: "Em bắt gặp lúc nào? Sao không nghe em nói gì."

"Vốn là ngày đó muốn nói với anh, về nhà làm việc khác nên quên mất." Đinh Nhàn nhớ tới một màn kia, nghiêng đầu nói: "Anh Thời Dịch, cô gái đó siêu cấp hấp dẫn, anh không biết đâu, lúc Lục đại ca bị phản công, lại ngoan ngoãn để cô ấy hôn tùy ý, anh ấy động lòng rồi, nếu không, theo như tính tình của anh ấy chắc chắn sẽ nổi giận."

Dáng người cô gái đó rất đẹp, mặc đồng phục cảnh sát khiến vóc người càng nóng bỏng hơn, ở gara mạnh mẽ đè người đàn ông xuống rồi hôn, vừa mới bắt đầu, Đinh Nhàn không nhìn thấy rõ mặt của Lục Trác, cô len lén núp trong bóng tối, chỉ thấy được sau tai anh ta đỏ lên, hình như anh ta có hơi vùng vẫy, cuối cùng tay càng bị mỹ nữ nắm chặt hơn.

Lần đầu tiên bắt gặp cảnh tượng như trong tiểu thuyết, Đinh Nhàn vô cùng kích động, cô cố gắng đè nén tâm tình của mình, sợ không cẩn thận sẽ tạo ra tiếng động ảnh hưởng đến hai người họ, kết quả chờ người đẹp buông ra, lúc này

cô mới thấy rõ mặt anh ta, cô lập tức giật mình mấy giây sau mới phản ứng lại được, người này lại là Lục Trác!

Đến đèn đỏ, Thời Dịch dừng xe lại, nhướn mày hỏi cô: "Hấp dẫn nhiều không?"

Đình Nhân thu lại nụ cười, liếc anh một cái: "Anh quan tâm làm gì?"

Chỉ hỏi cô gái nhỏ một câu thôi mà cô đã ghen rồi.

"Không liên quan đến anh." Thời Dịch cười một tiếng, xoa đầu cô, "Anh chỉ muốn nhìn dáng vẻ cô nhóc nhà anh ghen thôi."

Đình Nhân "A" lên, mắng anh: "Quý ấu trĩ."

Thú vui gì thế này? Chọc tức vợ mỗi ngày à.

Đình Nhân vốn là người thích ăn vặt, sau khi mang thai thì cô ngày càng có khẩu vị hơn, cô không chút kiêng kỵ nào, vừa về nhà liền mở tủ lạnh ra tìm đồ ăn.

Vừa rồi cô ăn cũng không ít, bây giờ mới qua không bao lâu lại lấy miếng bánh ngọt ra ăn ngon lành, Thời Dịch không khỏi bật cười, anh cởi áo khoác ném lên sofa, rồi đi tới trước mặt cô, "Lại đói?"

Đình Nhân "Ừ" một tiếng, lại tiếp tục ăn một miếng bánh to, trên miệng đều là kem, Thời Dịch giơ ngón tay ra lau cho cô, cười hỏi: "Không sợ tăng cân?"

Trước kia tuy Đình Nhân thích ăn nhưng cô vẫn cố khống chế sức ăn của mình, thỉnh thoảng hay nói với anh rằng mình không ăn thứ gì sao lại tăng lên mấy cân, đoạn thời gian đó biết cô nháo nhào muốn giảm cân, buổi tối chỉ ăn salad, Thời Dịch liền làm nhiều đồ ăn ngon dụ dỗ cô, khi cô thấy

vậy thì trừng mắt với anh, mắng vài câu, sau đó thì không thể thoát khỏi cảm dỗ của đồ ăn ngon.

"Chê em mập?" Đinh Nhàn đẩy bánh ngọt ra, "Em không ăn nữa."

"Được." Thời Dịch nhin cười, "Vậy anh để lại vào tủ lạnh."

Vừa nói xong, anh thật sự bung đĩa bánh lên, Đinh Nhàn chỉ mới ăn hai miếng, còn chưa đã thèm đâu, cô tức giận giậm chân, "Này!"

Thời Dịch bật cười rồi đặt cái đĩa xuống, bóp bóp mặt cô: "Thế nào lại nói anh chê em mập, anh chỉ mong em ăn nhiều một chút, sinh cho anh một đứa bé mập mập."

Anh dùng muỗng múc một miếng rồi đưa tới bên miệng cô, nói: "Nhưng vẫn phải khống chế việc ăn đồ ngọt một chút, không thể ăn quá nhiều."

Phụ nữ có thai ăn quá nhiều đồ ăn ngọt dễ dẫn đến bệnh tiểu đường, cho dù là người mẹ hay đứa bé trong bụng cũng đều bị ảnh hưởng, điều này Đinh Nhàn cũng biết, Thời Dịch quản lý phần ăn của cô, chính cô cũng tự mình chú ý.

Ăn được hai muỗng, Đinh Nhàn lại chỉ chỉ quả nho ở trên bánh ngọt: "Em muốn ăn cái này."

Thời Dịch buông muỗng xuống, rồi từ từ cầm lên quả nho màu tím, kể đó đút vào trong miệng cô, "Ngọt không?"

Đinh Nhàn hơi nhíu mi: "Hơi chua."

"Chua?"

"Vâng."

"Để anh nắm thử." Thời Dịch tiến lại gần, nhẹ nhàng dán lên môi cô, nhiệt độ ở nơi chạm nhau hơi tăng lên, anh cũng không vội vàng gì, chậm rãi tỉ mỉ hôn, nhẹ nhàng ma sát ở cánh môi mềm mại của cô nhiều lần, bốn cánh môi dán sát vào nhau, trong lúc ma sát mơ hồ sinh ra sự rung động lòng người, Đinh Nhân chủ động hé miệng, đầu lưỡi cô vừa muốn đưa ra thì người đàn ông đã dò xét đi vào, anh quấn lấy cô, dịu dàng thăm dò trong khoang miệng.

Lát sau, nụ hôn dịu dàng kéo dài cũng kết thúc, sau khi thân mật, trên mặt Đinh Nhân đỏ lên, mồm mĩm, khiến cho người ta nhìn vào mà nghĩ sâu xa hơn, Thời Dịch nắm lấy vành tai nóng bỏng của cô, liếm liếm môi: "Ngọt vô cùng."

Động tác này của anh làm lỗ tai của cô càng thêm nóng hơn, cô chôn mặt trong ngực anh, cười ngây ngô mấy tiếng, ôm anh gọi: "Chồng."

Thời Dịch cúi đầu nhẹ giọng đáp lại: "Ừ."

Cô lại gọi một tiếng nữa: "Ông xã."

"Ừ." Giọng trầm thấp của người đàn ông vang lên bên tai cô.

"Hì hì hì..." Cô vui vẻ như một đứa trẻ, ngẩng đầu nhìn anh: "Ôm em về phòng."

"Được." Thời Dịch khom người ôm cô lên: "Thật là nặng ra không ít."

"Cũng không phải cân nặng của mình em." Đinh Nhân sờ cái bụng còn chưa nhô lên của mình: "Cái này còn chưa được ba tháng, sau này em sẽ càng ngày càng nặng hơn, không biết sinh con xong rồi dáng người sẽ ra sao nữa, nếu muốn gầy đi nhưng không được, lúc đó biến thành người mập mập anh cũng không được chê em đó."

"Không biết được." Thời Dịch mím môi khẽ nở nụ cười, cuối cùng không nhịn được phải bật cười với cô: "Anh không mấy hứng thú với người mập."

"Anh có ý gì?" Đinh Nhàn dùng sức nắm mặt anh: "Anh dám thử một chút cho em xem không, rồi sau đó nhìn cha mẹ đánh gãy chân anh."

"..."

Có núi dựa rồi không giống như trước nữa, lúc trước khi muốn ôm anh sẽ tỏ ra tội nghiệp, gọi một câu 'Anh Thời Dịch, anh không thể không cần em', bây giờ thì dứt khoát không sợ gì, còn hung dữ uy hiếp anh: "Nếu anh chê em mập, em sẽ dẫn bảo bảo đi, không cần anh nữa, đến lúc đó anh có hối hận cũng không kịp."

Thời Dịch ôm cô đặt lên giường, anh ngồi xổm xuống, ngậm ngón tay cô, cắn một cái: "Sao hả, chơi xong thì mang banh bỏ chạy?"

"Ôi, có khả năng lắm đó, anh Thời Dịch, không ngờ anh còn biết tổng tài trong tiểu thuyết mang banh chạy nha."

"Anh không chỉ biết mang banh chạy, mà anh còn biết...." Thời Dịch dừng một chút, đôi con ngươi càng thêm thâm trầm, như cười như không nhìn cô: "Yêu chồng sâu đậm."

!!!

<<Yêu chồng sâu đậm>> là bộ tiểu thuyết mà Đinh Nhàn mê mẩn gần đây, bình thường không xem thể loại này, nhưng vào ngày rảnh rỗi đó cô mở app đọc truyện ra, liền nhìn thấy đề cử truyện này, cô thấy tên truyện thì không nhịn được mở ra đọc, nhưng mà cô chỉ len lén nhìn mấy chương thôi, sao anh lại biết chứ!

Thời Dịch ôm eo cô, "Nào, miêu tả cho anh xem, yêu chồng sâu đậm như thế nào."

"Anh đã sớm trải nghiệm qua rồi mà." Đinh Nhàn một bên đẩy anh ra, một bên nhìn anh bằng nửa con mắt, bữu môi nói khẽ: "Còn miêu tả cái gì chứ."

Chương 69: Ngoại truyện 8

Thời Dịch để tay lên đùi cô, "Lâu rồi không trải nghiệm, anh cũng sắp quên mất nó có cảm giác gì rồi."

Bàn tay của anh chậm rãi đi lên, động tác rất thoải mái, nhưng cực kỳ trêu chọc người ta, làm tâm hồn rục rịch theo: "Vợ, chúng ta..."

"Không được đâu!" Đinh Nhân không khách khí đánh ngay cái bàn tay đang đi lên của anh, cô sờ cái bụng còn bằng phẳng của mình, "Em đang mang thai tiểu bảo bảo, không thể được."

Thời Dịch dĩ nhiên cũng biết không thể, nhưng anh nhịn không được nghĩ thầm muốn trêu chọc cô chút thôi, anh gạt sợi tóc mềm mại của cô ra sau tai, bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy gáy của cô: "Nếu muốn yêu không được vậy hôn một cái đi."

"Không muốn." Đinh Nhân đẩy cái đầu đang kề sát đến của anh qua một bên, "Đã hôn rồi mà."

"Vậy hôn thoáng qua một cái thôi." Thời Dịch lấy tay cô xuống, anh hôn lên mu bàn tay cô rồi ngược mắt lên, nhìn chằm chằm vào mắt cô: "Tiếp theo là một nụ hôn sâu."

Trong phút chốc, cánh tay anh siết chặt lại, cả người cô bị kéo đến, Đinh Nhân khẳng khẳng không muốn theo ý anh, cô nghịch ngợm chờ anh đến gần thì nghiêng đầu đi, môi của anh ngay lập tức ịn lên mặt cô, hơi thở nóng bỏng phả ra, hơi ngứa ngáy một chút, nóng bỏng một chút, khiêu khích lòng người thêm một chút.

Thời Dịch hung hăng mút một cái, lúc anh muốn dời mục tiêu sang môi của cô thì cô hơi nhú mi lại, đẩy anh ra, "Rất

đau đó!"

Đình Nhàn xoa xoa mặt, rồi đứng dậy đi đến bàn trang điểm nhìn vào gương một cái, quả nhiên trên khuôn mặt trắng nõn của cô đã xuất hiện một dấu hồng hồng, cô xoa qua hai cái, vô cùng tức giận nên quay đầu trừng mắt với anh, "Thời Dịch!"

Khóe miệng Thời Dịch cong lên, nhàn nhạt đáp lại một tiếng, cô mang khí thế hung hăng bước nhanh tới trước mặt anh, lấy con gấu bông trên giường nện về phía anh một trận.

Thời Dịch ôm lấy eo cô, cười nói: "Anh sai rồi, vợ ơi anh sai rồi."

Đình Nhàn vút bỏ "vũ khí" trong tay đi, thô lỗ nâng mặt anh lên, cúi đầu định cản trở lại, Thời Dịch thấy vậy thì vội vàng né đi: "Đừng làm bậy mà, ngày mai anh còn muốn đi làm nữa."

Thời Dịch thật sự không phải cố ý, mặt cô trắng nõn phấn hồng, vô cùng trơn mềm, vừa chạm vào liền không nhìn được, kết quả là dùng sức quá mạnh, nên để lại dấu hôn.

"Còn em thì sao? Em không đi gặp người khác chắc."

Đình Nhàn mới không dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy đâu, cô dùng sức muốn bắt lấy mặt anh, nhưng người đàn ông lại nghiêng đầu né tránh, cô nhích người lên, mắt thấy sắp chạm vào được mặt anh thì đột nhiên bên eo nặng xuống, người đàn ông đã xoay người ôm cô trở lại.

Thời Dịch chống một tay trên giường, để không đè trúng cô: "Đừng hôn mặt, đổi nơi khác đi."

"Anh chỉ biết bắt nạt em!" Đình Nhàn nhấc chân định đá anh, nhưng người đàn ông đã né đi, trong nháy mắt đó,

chân đã bị anh chặn lại, anh thấp giọng quát: "Đá hồng thai thì sao?"

Đinh Nhàn cũng biết mình không nên manh động mà đá anh, cô hừ một tiếng, quay đầu đi không thèm nhìn anh nữa, môi hơi chu ra, rõ ràng đang rất tức giận.

"Hôn đây đi." Thời Dịch chỉ cổ mình, còn chủ động đưa đến bên miệng cô.

Nếu anh không để cho cô nhóc này hả giận chắc chắn cô sẽ không chịu bỏ qua.

Đinh Nhàn cũng không khách khí gì, há miệng ra ngậm ngay trái cổ của anh, cô dùng răng nanh nghiến lấy, dùng sức mút vào, phát ra vài âm thanh mơ hồ, Thời Dịch cau mày vỗ bả vai cô: "Nhẹ chút đi."

Kết quả nghe anh nói như vậy thì cô càng cắn mạnh hơn, sự đau đớn cũng tăng lên, kích thích khoái cảm sâu đậm hơn, Thời Dịch chỉ cảm thấy cổ mình như bị thiêu cháy, nhiệt độ lan tràn ra từ từ, anh hít sâu một hơi, mày nhíu chặt lại, rốt cuộc cũng không nhịn được đẩy cô ra, khi môi và da tách ra còn vang lên tiếng "Chốc", khiến cho anh căng thẳng cả người, kìm nén như muốn đòi mạng, anh vội đầu chặn môi cô lại, vội vàng đòi lấy giữa răng môi cô, như một người khát nước giữa trời nóng.

Đinh Nhàn còn chưa bình tĩnh lại đã bị anh tấn công như cuồng phong, mãnh liệt đến nỗi khiến cô ý loạn tình mê, cho đến khi có một bàn tay chui vào trong áo của cô, lúc này cô mới thoáng hồi phục lại tinh thần, khẽ hô một tiếng: "Đừng..."

Động tác của Thời Dịch rất nhẹ nhàng, lưu luyến đôi môi cô, hôn một lúc lâu nữa mới rời đi, anh ôm cô, mặt đối mặt với cô, hô hấp từ từ vững vàng lại.

Đình Nhàn sờ lên tóc anh, ngón tay luồn vào trong tóc, đùa nghịch vui vẻ: "Anh Thời Dịch, tóc anh dài rồi, nên cắt thôi."

Thời Dịch mới vừa đáp lại thì nghe cô nói tiếp: "Anh Thời Dịch, em cắt cho anh nha."

Thời Dịch nhìn cô một cái: "Không được."

Anh sẽ không bao giờ quên chuyện lần trước, cô thừa dịp lúc anh ngủ đã lấy dây thun cột tóc anh lên thành một cái đuôi sam.

Lúc đó anh vẫn chưa phát hiện ra, cho đến khi tỉnh dậy, vô tình vò tóc mới thấy có một nhúm trên đầu mình, lúc này mới cảm thấy không đúng, đi đến trước gương nhìn thử, nhìn thấy chính mình trong gương thì không cần nói hai lời anh đã lập tức tháo xuống, xoay người đi tìm cô, cô nhận sai rất nhanh chóng, liên tục kêu anh Thời Dịch em sai rồi, còn che mờng lại nói: "Anh Thời Dịch, anh đã nói sẽ không đánh vợ, bạo lực gia đình là phạm pháp, anh không được đánh em."

"Không đánh." Thời Dịch liền đem cô ném lên giường, kéo cà vạt ra rồi nhào tới thu thập cô một trận.

Tính toán thời gian thì chắc là Đình Nhàn mang thai từ lần đó.

Thời Dịch vén áo cô lên, nghiêng đầu dán lỗ tai lên bụng cô, Đình Nhàn bị hành động này của anh chọc cười, "Anh là bác sĩ đó, bây giờ làm gì có động tĩnh."

"Suyt..." Thời Dịch nói: "Anh nghe được."

Đình Nhàn kinh ngạc một chút, hỏi anh: "Nghe được gì?"

Thời Dịch cẩn thận lắng nghe, "Giọng nói của em."

"... Nhặt nhẻo."

Đinh Nhàn đẩy anh ra, rồi xuống giường đi vào phòng tắm, Thời Dịch đuổi theo cô, "Anh tắm giúp em."

"Tự em tắm." Đinh Nhàn nói xong thì "Rầm" một tiếng đóng cửa lại, để cho anh tắm giúp chính là cô tự đi tìm ngược.

Phụ nữ tắm đều khá lâu, một lúc lâu sau cửa phòng tắm mới được mở ra, Thời Dịch đang bung nước uống thì nghe được tiếng mở cửa, anh ngược mắt nhìn sang chợt con người như được phóng đại ra, thiếu chút nữa đã phun hết nước ra ngoài.

Cô mặc một bộ váy ngủ bằng ren màu đen, vô cùng mỏng manh, có hoa văn bên ngoài nhưng vẫn có thể thấy được phong cảnh mơ hồ bên trong, váy hai dây, cổ chữ V sâu hoắm, xương quai xanh tinh xảo, cả phần lưng hầu như đều lộ ra kéo dài đến eo, phần vải ren bao tròn nơi nào đó, nhìn xuống nữa là hai chân thon dài thẳng tắp.

Như ẩn như hiện so với lộ hết càng mê người.

Cô không mang dép lê, đi chân trần đứng lại trước cửa, cắn nhẹ môi dưới, dịu dàng gọi anh: "Anh Thời Dịch."

Thời Dịch nắm chặt cái ly trong tay, anh dĩ nhiên biết cô đang ý lại việc anh không thể chạm vào cô mà cố ý khiêu khích anh.

Anh dời ánh mắt đi, ngửa đầu uống cạn ly nước trong tay, yết hầu chuyển động liên tục mấy cái, anh mới vừa đặt ly trên bàn thì phía sau lưng chợt chạm vào một cơ thể mềm mại.

Cô ôm anh, dùng đầu cọ tới cọ lui trên lưng anh, "Anh Thời Dịch, em cắt tóc cho anh có được không?"

Thấy anh không nói lời nào, cô lại dùng giọng mềm nhũn gọi: "Anh Thời Dịch~"

Cơ thể mềm mại của cô dính sát vào người anh, khiến anh không thể khống chế được miệng mình, thấp giọng nói một câu: "Được."

Cô vừa nghe thì bật cười buông eo anh ra, xoay người đi tìm cây kéo, kéo anh đến mép giường ngồi xuống.

Cô đứng trước mặt anh, quơ quơ cây kéo trong tay: "Anh Thời Dịch, anh muốn cắt kiểu tóc nào?"

"..." Cô muốn mặc như vậy để hút tóc cho anh à, cô gái nhỏ sẽ mệt nhọc mất thôi, Thời Dịch ôm eo cô, xoa bóp: "Anh là chồng của em, đừng cắt quá xấu là được, nếu không thì em cũng không còn mặt mũi đâu."

Đinh Nhàn cười vui vẻ: "Em không sợ mất mặt đâu."

Nghe cô nói như thế Thời Dịch càng không yên lòng hơn, dùng một tay nắm chặt cổ tay cô: "Đừng cắt, ngày mai anh đi tiệm là được."

"Không, em phải cắt." Cô khom người nâng mặt anh lên, nghiêm túc nói: "Anh Thời Dịch, người ta chỉ muốn cắt giúp anh một lần thôi."

Thời Dịch nhìn cô chằm chằm mấy giây, có chút không biết làm sao xoa dịu cô: "Cắt cắt cắt, em cắt cho anh."

Đinh Nhàn nhìn xuống liếc mắt cong môi cười trộm, không dám phát ra âm thanh, sau đó cô cầm kéo lên cắt tóc cho anh, vốn nghĩ rất đơn giản, chỉ cần sửa tóc anh lại cho ngắn hơn trước là được nhưng không ngờ thực tế vô cùng khó, cắt được mấy cái, cô nhìn mái tóc không đồng đều của anh thì không dám cắt nữa.

Thời Dịch nhận ra có gì đó khác thường, anh ngẩng đầu lên, cô né tránh ánh mắt của anh, rồi lại nhìn sang cây kéo nói: "Hay là anh đi tiệm cắt tóc đi."

"..." Thời Dịch sờ đỉnh đầu mình, không cần soi gương anh cũng có thể tưởng tượng được tóc anh đã bị cô cắt thành hình dáng gì rồi, Thời Dịch nắm tay kéo người cô lại, đặt cô ngồi lên đùi mình, chỉ vào mặt mình nói: "Đến đây, hôn anh đi, anh sẽ không tức giận."

Cô ngay lập tức chặn môi anh lại, đôi bàn tay nhỏ bé vẫn không quên bén lửa trên người anh trong lúc hôn, Thời Dịch cắn cắn môi cô, khàn giọng nói: "Em cứ thừa nước đục thả câu đi, chờ sinh con xong anh sẽ đòi em bồi thường gấp đôi."

Anh xoay người đặt cô lên giường, dùng sức bóp mấy cái trên người cô, sau đó thu tay lại, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong đi ra, cô vẫn còn chưa buông tha cho anh, cầm bình tinh dầu oliu tới bắt anh phải thoa lên bụng cho cô.

Thời Dịch hỏi: "Thoa cái này có tác dụng gì?"

"Chống rạn da." Đinh Nhàn vén áo lên, để lộ cái bụng ra ngoài, "Đàn ông các anh không bị gì cả, còn phụ nữ khi sinh con không chỉ chịu cực khổ không đâu, còn phải lo lắng cho vóc người của mình, rạn da chỉ là một chuyện, thậm chí còn sợ mình xấu đi, bị chồng chê nữa."

Nghe cô nói đến những điều này, trong mắt Thời Dịch hiện lên sự đau lòng, anh mở bình tinh dầu ra, đổ chút dầu oliu ra lòng bàn tay, rồi cẩn thận thoa nhẹ lên bụng cô, "Đinh Nhàn, em không cần lo lắng những điều này, cho dù em có biến thành dáng vẻ gì thì em đều là vợ anh, đều là người

phụ nữ mà anh thích nhất, em vì sinh con mà chịu khổ, chịu mệt nhọc, những việc này sẽ luôn nhắc nhở anh rằng mình phải yêu thương em gấp bội lần."

Vốn nghĩ rằng Đinh Nhàn sẽ cảm động bởi những lời nói này của mình, không ngờ cô nghe xong thì nhướn mày lên, "Tất nhiên em không lo lắng rồi."

Cô chột chột cơ bụng của anh: "Một ông chú già như anh chỉ có em cần thôi, còn ai khác ngoài trừ em chứ."

Ông chú già?

Thời Dịch liếc nhìn cô một cái: "Con tuyệt đối không thể giống em được."

Đinh Nhàn hỏi: "Tại sao?"

Lúc thoa thì nhiệt độ ở lòng bàn tay cũng tăng lên theo, Thời Dịch nhìn chăm chú vào bụng cô, nói: "Nghịch ngợm như vậy sẽ bị anh đánh mỗi ngày."

Đinh Nhàn nắm tay lại thành quả đấm để lên cầm anh, hung hăng uy hiếp nói: "Nếu anh dám đánh con, em sẽ đánh anh, đánh anh thành đầu heo luôn."

Thời Dịch đóng nắp bình tinh dầu lại, né tránh nắm đấm của cô: "Không đánh, không đánh."

Đinh Nhàn cúi đầu nhìn bụng mình, nói: "Bảo bảo, con nghe được cha muốn đánh con đúng không, nhưng đừng sợ, chờ con được sinh ra hãy nhìn kỹ mẹ thu thập cha thế nào nhé."

Đang lúc nói chuyện thì bộ váy ren mỏng trên người cô bị người nào đó cởi ra, cô dùng sức vỗ tay anh: "Anh định làm gì?"

Thời Dịch đẩy ngã cô lên giường, cong môi cười nói: "Anh xoa bóp giúp em."

Nhìn nụ cười không có ý tốt của anh, Đinh Nhàn dĩ nhiên biết anh muốn làm gì, cô nhanh chóng kéo chăn qua đắp lên người mình, "Không cần."

"Cần." Thời Dịch lại kéo chăn ra, phủ tay lên người cô, "Xoa bóp một chút rất tốt cho cơ thể."

Đinh Nhàn mắng: "Đàn ông các anh đều là bọn xấu xa."

"Là ai cố ý ăn mặc như vậy để hấp dẫn anh? Không muốn anh dễ chịu hả?" Bàn tay người đàn ông nắm chặt hơn, gia tăng lực đạo: "Hửm?"

"Anh Thời Dịch." Cô ôm cánh tay anh, ánh mắt chứa ánh nước, thấp giọng cầu xin tha thứ: "Em sai rồi."

Cô nhóc này mỗi lần nhận sai đều thế này, anh bỏ qua cho cô thì cô lại bắt đầu được nước lấn tới, vô cùng đáng ghét, Thời Dịch cởi quần áo ra chui vào trong chăn, cô liền nhanh chóng nhích người ra sau, né tránh hai bàn tay tà ác của anh.

Nhưng Thời Dịch lại dễ dàng kéo cô vào trong ngực mình: "Ông chú già muốn đùa một chút với cô gái nhỏ!"

Cô liên tục hô to: "Này này này! Anh đừng làm loạn mà!!!"

...

Đinh Nhàn sinh vào mùa đông, ngày đó còn có tuyết rơi, lúc đó Thời Dịch đang có một ca phẫu thuật, mới vừa đi ra khỏi phòng giải phẫu mới nghe đồng nghiệp nói Đinh Nhàn đã sinh, anh nhanh chóng trao đổi với người nhà bệnh nhân

xong thì không cách nào kiềm chế được tâm tình của mình, vội vàng chạy đến khoa phụ sản.

Vốn kế hoạch đã định là sinh thường, nhưng thấy bụng Đình Nhàn càng ngày càng lớn, cũng đã trôi qua ngày dự sinh, ngay lúc này mọi người cùng thương lượng chọn một ngày tốt rồi đi vào bệnh viện sinh mổ.

Thời gian này Thời Dịch còn chào hỏi với đồng nghiệp trong bệnh viện, nhưng kế hoạch lại không như dự định, sáng sớm hôm nay khoảng tám giờ cô la lên đau bụng, Khương Ngã và Thời Hoàn Thâm vội vàng đưa người tới bệnh viện, mới nằm trên giường bệnh năm phút đã bị vỡ nước ối.

Có lẽ do Đình Nhàn thường xuyên đi bộ nên mới vào phòng sinh chưa được nửa tiếng thì đứa bé đã được sinh ra.

Lúc Thời Dịch chạy đến, Đình Nhàn đã được đưa ra khỏi phòng sinh, cô nằm trên giường bệnh, tóc có hơi lòa xòa, Thời Dịch sờ sờ mặt cô, ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện tay mình đang khẽ run lên.

Anh cúi người xuống hôn lên trán cô một cái: "Vợ à em vất vả rồi."

Anh nắm chặt tay cô, nhẹ giọng hỏi: "Rất đau đúng không?"

Tròng mắt người đàn ông ửng đỏ, trong đôi con ngươi đen tuyền tràn đầy sự yêu chiều, Đình Nhàn thấy vậy thì lắc đầu, nắm ngược lại tay anh, "Không đau."

Làm sao mà không đau cho được. Trong khoảng thời gian đó chỉ có đau mà thôi, cô cố gắng rặn mà nước mắt chảy dài, đầu đầm đìa mồ hôi, cả người dùng hết sức lực thì tên nhóc kia mới chịu đi ra.

Khi đó cô đã nghĩ sau này không sinh nữa, đau và khó chịu muốn chết, nhưng khi cô thấy một đứa trẻ được sinh ra từ trong bụng mình lại có loại tâm tình vui mừng không nói được thành lời, mà lúc này người đàn ông đứng trước mặt cô đây quan tâm việc đầu tiên là cô có đau hay không, nghe được lời này của anh cô thật sự không còn cảm thấy đau đớn nữa, thay vào đó là hạnh phúc đầy tràn, bọn họ đã có con, là kết tinh tình yêu của họ, là một sinh mạng mới được họ tạo ra, từ đây hai người lại có thêm một thân phận mới, chính là cha và mẹ, là gánh vác trách nhiệm.

Đinh Nhàn nhẹ nhàng lau khô khóe mắt ươn ướt của anh, cô nghiêng đầu đi: "Bảo bảo."

Lúc này Thời Dịch mới nhớ tới đứa bé, anh điều chỉnh tâm tình của mình rồi đứng dậy ôm lấy đứa bé từ tay Khương Ngã.

Bảo bảo đang ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẵn nhúm, ngũ quan còn chưa nhìn rõ được, nhưng vẫn có thể nhìn ra được cái miệng giống mẹ, lỗ mũi giống cha, cái trán cũng giống cha y như đúc, lỗ tai thật nhỏ bé, nhìn một cái liền biết giống mẹ.

Thời Dịch muốn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn một chút, muốn ôm cậu nhóc một chút nhưng cậu nhóc còn quá nhỏ, anh chỉ sợ mình không cẩn thận sẽ làm đau nó, tay chân anh luống cuống không biết ôm như thế nào.

Thấy anh như vậy, những người trong phòng đều cười rộ lên, Khương Ngã chỉ anh cách bế, nhẹ nhàng đặt bảo bảo vào trong lòng anh, Thời Dịch mới vừa ôm, cậu nhóc bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn anh rồi cười lên, bàn tay nắm thành quyền hơi động đậy, mở miệng ra khép miệng lại, còn thổi bong bóng nhỏ nữa.

Môi Thời Dịch cong lên, ôm con đến trước mặt Đình Nhàn: "Tiểu Hải Dương, mau nói với mẹ, mẹ vất vả rồi đi."

Tiểu Hải Dương là nhũ danh của bảo bảo, tên thật của bảo bảo là Thời Chiêu Dương, mang thai khoảng bốn tháng cô đã nghĩ ra cái tên này, mặc dù cảm thấy cái tên "Tiểu Hải Dương" có hơi kỳ lạ nhưng Đình Nhàn đã gọi thành quen, cô luôn cảm thấy thêm chữ "Tiểu" vào sẽ khiến bảo bảo dễ thương hơn.

Đình Nhàn cười nói: "Con còn nhỏ làm sao biết nói chuyện chứ."

Thời Dịch nói: "Anh muốn cho thằng bé nhớ mẹ nó sinh ra nó không dễ dàng gì, sau khi lớn lên phải biết hiếu thuận với mẹ nhiều hơn."

Đứa bé mới sinh ra, thân thể còn rất yếu ớt, chỉ chốc lát sau y tá đã đi vào bế cậu nhóc vào phòng giữ ấm, gần tới trưa dì Trương mang canh tắm bổ đến cho cô, Khương Ngã mở bình giữ nhiệt ra, múc một chén đưa cho Thời Dịch.

Đình Nhàn uống hai muỗng liền lắc đầu nói: "Không uống nữa."

Mặc dù bụng trống rỗng nhưng không biết tại sao cô lại không có khẩu vị.

"Em mới vừa sinh con xong, thân thể còn khá yếu, cần phải bồi bổ một chút, ăn thêm chút nữa đi." Thời Dịch lại múc một muỗng, nhẹ nhàng thổi cho nguội rồi đưa đến bên miệng cô, "Đình Nhàn, ngoan nào, ăn hết chén này là có thể nhanh xuất viện."

"Đúng vậy, Nhàn Nhàn." Khương Ngã đứng một bên nhìn thấy, rốt cuộc cũng là người trẻ, bà không khỏi dặn dò: "Phụ nữ sinh con vốn tổn hại đến thân thể rất nhiều, nhất là

tháng ở cữ không thể qua loa, các con đều học y nên cũng hiểu những điều này, tuyệt đối không thể tùy hứng mà quên đi những điều này, nếu trở thành mầm bệnh, sau này sẽ không dễ chịu."

Đinh Nhàn: "Vâng mẹ."

Thời Dịch nhìn chăm chăm vào cô, nói: "Anh sẽ quản lý em."

Đinh Nhàn lại uống vài muống canh nữa, dạ dày ấm áp hơn, dần dần có hơi thèm ăn, Đinh Nhàn ăn hết đồ ăn trong chén, Thời Dịch nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, khen ngợi nói: "Rất ngoan."

Đinh Nhàn nghiêng đầu chùi miệng vào ống tay áo của anh, nói: "Anh Thời Dịch, lúc sinh Tiểu Hải Dương em đau muốn chết, lúc đó em đã nghĩ sẽ không sinh con nữa, nhưng khi nhìn thấy con dễ thương như vậy, anh còn đau lòng cho em, em liền muốn sinh thêm một đứa nữa, sinh ra một cô gái nhỏ xinh đẹp."

Khương Ngã nghe được lời này thì vô cùng vui mừng, nói liên tục: "Được được được, sinh thêm đứa nữa, sinh thêm một bé gái nữa!"

Thời Dịch: "..."

Thời Hoành Thâm bắt đắc dĩ kéo vợ đi ra ngoài, chừa lại không gian riêng tư cho hai vợ chồng.

Đinh Nhàn lại nói: "Tiểu Hải Dương bây giờ nhìn rất xấu xí, da nhẵn nhúm giống con khỉ con, chỉ thấy có lông mi dài, anh đẹp trai như vậy, em cũng đẹp gái, tại sao con lại như vậy, không lẽ nó di truyền hết khuyết điểm của hai chúng ta hả anh?"

Tiểu Hải Dương thật đáng thương, mới vừa ra đời đã bị mẹ chê cho một trận.

"Trẻ con vừa mới sinh ra đều như vậy, sau này lớn lên sẽ khác." Thời Dịch nắm chặt tay cô, "Đừng nghĩ việc này nữa, việc quan trọng nhất của em bây giờ chính là nghỉ ngơi cho thật tốt, sau này có thể có con tiếp nhưng qua hai năm nữa đi, chờ thân thể em hồi phục tốt rồi sẽ sinh cho Tiểu Hải Dương một em gái làm bạn."

"Đều tại anh, hại em phải sinh hai lần, anh nói sinh đôi long phượng kết quả thế nào hả?" Đinh Nhàn hung dữ trừng mắt với anh, "Còn cố ý dùng lý do sinh đôi long phượng mà gạt em, anh là tên bại hoại!"

"Anh xấu xa anh xấu xa." Thời Dịch để mặc cô đánh mình, sau đó anh bắt lấy tay cô, nhẹ nhàng xoa nắn, rồi đứng lên cúi người gần sát với cô, hô hấp hai người xen lẫn vào nhau, môi chạm môi: "Vợ ơi, sau này anh sẽ cố gắng gấp đôi, tranh thủ lần mang thai thứ hai sẽ là cặp trai gái, như vậy em gái sẽ có hai người anh trai bảo vệ."

Đinh Nhàn hung hăng cắn môi dưới của anh: "Anh muốn em mệt chết à!"

"Anh cũng mệt nữa." Thời Dịch than nhẹ, "Lúc trước cố gắng như vậy nhưng em lại không mang thai đôi, cái thứ hai muốn như vậy nên có hơi áp lực lớn đó."

"Anh thôi đi." Đinh Nhàn vốn định véo anh hai cái nhưng quả thật không còn sức lực nữa, cô lại đi cắn anh: "Được tiện nghi còn khoe khoang."

Thời Dịch khẽ cười rồi gọi cô: "Vợ."

"Hả?"

"Cảm ơn em."

Đinh Nhàn mím môi, đôi mắt cong cong, đáy mắt không che được nụ cười, cô vừa muốn mở miệng thì người đàn ông lại gọi cô một tiếng: "Vợ."

"Sao hả?" Cô dịu dàng hỏi.

"Anh yêu em." Vừa dứt lời môi của cô đã bị anh ngậm lấy, bên tai không ngừng vang lên câu nói kia của người đàn ông, lúc đang hôn cô cũng nói thầm trong lòng, em cũng yêu anh, anh Thời Dịch.

Chương 70: Đại kết cục

Tuy ngoài miệng Đinh Nhàn chê con nhưng thực tế lại rất để bụng, cô có thể nói cậu xấu xí nhưng không muốn nghe người khác nói lời không hay về cậu, có lần hai người đi đến cửa hàng quần áo trẻ em để mua quần áo cho Tiểu Hải Dương, Thời Dịch nghe cô lẩm bẩm thì hùa theo cô nói: "Ừm thật là xấu xí."

Lúc này cô lập tức nóng nảy lên với anh: "Anh nói ai xấu xí? Anh mới xấu đó, Tiểu Hải Dương nhà chúng ta dễ thương như vậy anh lại nói con xấu xí, anh có là cha nó không hả."

"Là ai nói với anh ngày Tiểu Hải Dương mới sinh ra là thằng bé nhăn nhúm, đáng vẻ giống như con khỉ hả?" Thời Dịch bị cô giận dữ thường thường sẽ nhịn nhưng thỉnh thoảng cũng oán giận nói lại vài câu: "Em cũng là mẹ nó đó."

"Em... em... " Đinh Nhàn lắp bắp cả buổi cũng không nói được một từ nào khác, lát sau cô mới nói được một câu: "Lúc đó em chỉ nói chơi thôi."

Lúc cậu nhóc mới vừa được sinh ra quả thật rất xấu xí, nhưng mà có xấu cỡ nào cũng là con cô, là miếng thịt rớt từ người cô, làm sao chê bai thật sự được, huống chi Tiểu Hải Dương cũng không xấu, càng lớn càng đáng yêu, da trắng mịn mịn, mỗi lần Đinh Nhàn ôm cậu nhóc đều không nhịn được muốn bóp hai cái nhưng lại sợ làm đau cậu nên không dám dùng quá nhiều sức, chỉ dùng hai ngón tay cọ cọ gò má của cậu, là da của trẻ sơ sinh vô cùng trơn bóng mềm mại, bóp rất thích tay, bàn tay khác thì sờ mặt mình, cảm xúc hoàn toàn không giống nhau, Đinh Nhàn thật sự hâm mộ muốn chết.

"Anh Thời Dịch." Đinh Nhàn cầm một đôi giày từ trên kệ hàng xuống, nho nhỏ, còn không lớn hơn lòng bàn tay cô, cô

đưa nó đến trước mặt Thời Dịch, "Anh nhìn đôi này thấy thế nào?"

Sau khi có Tiểu Hải Dương, Đinh Nhàn hoàn toàn không có sức phòng bị với người bạn nhỏ này, cho dù là quần áo hay đồ chơi, chỉ cần thấy dễ thương sẽ mua, giống như đôi giày này, phía trên có lỗ tai gấu mèo, lúc đi còn có thể phát sáng, nhìn vô cùng dễ thương, cậu nhóc nhất định sẽ thích.

Nhưng đàn ông và phụ nữ không hề có cùng quan điểm thẩm mỹ, Thời Dịch nhìn một cái: "Bình thường thôi."

Nói xong anh lại dời ánh mắt về bộ đồ rằn ri, "Bộ quần áo này rất đẹp, thằng bé mặc vào nhất định rất đẹp trai."

Đinh Nhàn bấu môi một cái: "Em cảm thấy bộ này đặc biệt xấu xí."

Hai vợ chồng bước vào cuộc tranh luận, anh chê em chọn đồ khó coi, em nói anh chọn đồ không có thẩm mỹ, cuối cùng quần áo và giày đều được mua về nhà.

Đinh Nhàn vốn muốn mua một bộ quần áo hình con ếch nhưng đồ trẻ sơ sinh trong phòng đã chất như núi rồi, nên cô đành nhịn xuống.

Cô thường xuyên khắc chế việc mua đồ cho Tiểu Hải Dương, bởi vì bà nội của cậu nhóc chính là một người cuồng mua sắm chính hiệu, quần áo của cậu cũng đã mua đủ cho cậu mặc đến năm 5 tuổi rồi, nếu không nhờ Đinh Nhàn ngăn cản, nói cậu nhóc lớn rồi sẽ thích tự mình chọn hơn, thì e rằng Khương Ngã sẽ mua luôn đồ cho cậu nhóc đến năm 10 tuổi mất thôi.

Lúc sinh bảo bảo Đinh Nhàn không có sữa, vì vậy cô ăn không ít đồ bổ, kết quả khiến dáng người ngày càng tròn hơn, vòng eo cũng đã lớn hơn một vòng rồi, lần này không

cần Thời Dịch gọi cô nữa, mỗi buổi sáng cô đều tự giác chạy bộ với anh, thỉnh thoảng còn tập yoga ở nhà, rèn luyện để giảm cân, dáng người từ từ cũng khôi phục lại như ban đầu.

Chạy bộ buổi sáng đã dưỡng thành thói quen, sẽ không còn khó khăn như trước nữa, nếu ngày nào không chạy ngược lại còn thấy thiếu thiếu chút gì đó, cho đến khi Tiểu Hải Dương lớn hơn một chút, cậu nhóc nhìn cha mẹ mình sáng sớm đều đi ra ngoài nên không nhịn được chớp chớp đôi mắt to tròn hỏi: "Mẹ, mỗi sáng sớm mẹ ra ngoài với cha làm gì vậy?"

"Chạy bộ." Đinh Nhàn kéo khóa áo khoác thể thao lên, xoa đầu cậu nhóc: "Rèn luyện thân thể rất tốt cho sức khỏe, sau này Tiểu Hải Dương cũng có thể chạy bộ với cha mẹ."

"Vậy bây giờ con có thể chạy cùng được không ạ?" Tiểu Hải Dương cũng đứng dậy khỏi giường, "Con cũng muốn chạy bộ buổi sáng."

"Bây giờ con còn nhỏ."

"Không nhỏ đâu." Tiểu Hải Dương gần đây đặc biệt không thích nghe người khác nói mình nhỏ, cậu nhóc ngắt lời của mẹ, giơ ra mấy ngón tay mũm mĩm: "Con đã 4 tuổi rồi, đã lớn rồi, cho nên mẹ không được gọi Tiểu Hải Dương nữa nha."

Thời Dịch kéo chăn qua đắp cho cậu nhóc, véo mặt cậu một cái, "Nếu đã lớn rồi vì sao còn ngủ chung với cha mẹ nữa hả?"

Tiểu Hải Dương rất dính bọn họ, từ khi sinh ra đến giờ dường như đều ngủ chung với cha mẹ, còn đối với việc thân mật thì Thời Dịch và Đinh Nhàn chỉ có thể lén lút đi làm, có lúc còn cảm thấy rất kích thích, nhưng con từ từ lớn lên cũng không thể cứ ngủ chung một căn phòng với họ mãi được.

Nghe cha nói như vậy, Tiểu Hải Dương hừ một tiếng, chu mỏ ra, dáng vẻ đó vô cùng giống mẹ, Thời Dịch hơi dùng sức bóp mặt cậu nhóc lại, "Con là đàn ông, phải dũng cảm lên có biết hay không?"

"Mẹ!" Tiểu Hải Dương đi tìm cứu binh, cậu nhóc cau mày lại, nhìn về phía Đinh Nhàn: "Cha lại sử dụng bạo lực với con."

Đinh Nhàn đi tới vỗ tay anh một cái: "Anh nhẹ thôi."

Nói xong, cô nhìn về phía cậu nhóc, hơi khom người nhìn thẳng vào mắt cậu bé: "Nhưng cha nói không hề sai, Tiểu Hải Dương là đàn ông, có đúng không?"

Tiểu Hải Dương rủ mi mắt xuống: "Vâng ạ."

Khóe miệng Đinh Nhàn từ đầu tới cuối đều mang theo nụ cười ấm áp, cô lại nhẹ giọng hỏi: "Là đàn ông thì phải dũng cảm lên có đúng không nào?"

"Vâng."

"Vậy bắt đầu từ hôm nay Tiểu Hải Dương ngủ phòng của mình được không? Mẹ sẽ ở cạnh con cho tới khi con ngủ."

Tiểu Hải Dương cúi đầu yên lặng mấy giây, mới nói: "Vâng."

Đinh Nhàn hôn lên mặt cậu nhóc một cái: "Thật là ngoan."

Mới vừa ngẩng đầu thì người đàn ông đã đưa mặt tới gần, cô cười nhẹ một tiếng, cũng hôn một cái lên mặt anh, "Anh không ngoan tí nào."

Thừa dịp con trai không chú ý, Thời Dịch đưa tay ra bao bọc lấy nơi nào đó rồi nhanh chóng rút về.

"Con cũng muốn hôn mẹ." Tiểu Hải Dương quay đầu lại ôm Đinh Nhàn hôn một cái thật kêu, dính không ít nước bọt lên

má cô.

Thời Dịch ôm Đình Nhân: "Không cho phép hôn vợ của cha."

Tiểu Hải Dương cười không ngừng, bàn tay nhỏ bé đẩy anh ra, "Không cho phép ôm mẹ của con."

Hai cha con vẫn thường xuyên đùa nhau như vậy, hai người cùng ôm cô thật chặt, đáng vẻ đó dường như đang sợ đối phương cướp đi cô vậy.

"Được rồi được rồi, đừng làm loạn nữa." Đình Nhân nhìn thời gian một cái, mỗi tay xoa đầu một người: "Em muốn ra ngoài chạy bộ, đợi lát nữa sẽ không kịp đâu."

Thời Dịch nói: "Cha muốn chạy bộ với vợ của cha."

"Cha, cha thật ngây thơ." Tiểu Hải Dương làm mặt quỷ với anh, rồi quay sang Đình Nhân: "Mẹ, con có thể chạy bộ với hai người được không ạ?"

"Được, một nhà ba người chúng ta cùng nhau chạy bộ." Cậu nhóc rõ ràng cố ý phải đi cho bằng được, Đình Nhân cũng không biết làm sao, "Để cha thay quần áo cho con."

Nói xong cô liền đứng dậy đi vào phòng tắm, Tiểu Hải Dương nhìn chăm chăm vào bóng lưng của mẹ, nhẹ nhàng kéo lấy ống tay áo của người bên cạnh: "Cha."

Thời Dịch cười cười: "Vừa rồi ai nói cha ngây thơ hả?"

"Bây giờ cha càng tỏ ra ngây thơ hơn ý."

Thời Dịch: "..."

"Không cần cha mặc đồ cho con đâu." Tiểu Hải Dương vén chăn lên xuống giường, vụng về mở tủ quần áo ra, "Con lớn rồi, con có thể tự mình mặc."

Cậu nhóc này có tính tình cực kỳ giống mẹ, Thời Dịch dùng một tay ôm cậu nhóc lên giường rồi đi đến tủ quần áo lấy một bộ ra, Đinh Nhàn đang trong phòng tắm đột nhiên lộ đầu ra, cô đang đánh răng, trong miệng còn đầy bọt trắng, cô nói mơ hồ không rõ: "Chúng ta cùng mặc đồ thể thao gia đình đi, của Tiểu Hải Dương nằm trong ngăn thứ hai, anh Thời Dịch, anh mặc vào cho con trước đi, còn đồ của anh để tí nữa em lấy cho."

Thời Dịch lại đặt quần áo trở về, tìm bộ mà Đinh Nhàn chỉ rồi mặc vào cho cậu nhóc.

Mặc áo xong, Thời Dịch ôm cậu vào trong ngực, nâng chân cậu lên bắt đầu mặc quần, động tác vô cùng thuần thục.

Đây đều là do luyện tập mà ra, lúc cậu nhóc này mới sinh chỉ nhỏ xíu xiu, Thời Dịch tay chân luống cuống cầm bình sữa cũng không biết phải dứt cho cậu nhóc thế nào, mặc quần áo thì vô cùng vụng về, lần đầu tiên làm cha nên phải học rất nhiều thứ, anh cũng thường xuyên hỏi Thẩm Ngạn để học hỏi kinh nghiệm, rồi tập luyện từ từ việc thay tã, pha sữa, mặc quần áo cho cậu nhóc, dỗ cậu nhóc ngủ, những thứ này bây giờ đã không thành vấn đề gì.

Đinh Nhàn lần đầu làm mẹ cũng như vậy, cái gì không hiểu hoặc gặp vấn đề khó khăn gì sẽ hỏi Khương Ngã hoặc tra trên mạng, lâu lâu lại gọi điện quấy rầy Hướng Hàm. Cha thường sẽ không cẩn thận như mẹ nhưng Thời Dịch lại có thể làm được, Đinh Nhàn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cô biết anh đau lòng cho cô, đối xử với cô rất tốt. Còn trên thực tế có nhiều cặp vợ chồng sau khi có con thì tình cảm cũng tan vỡ, thật ra nguyên nhân không phải do đứa bé mà do người đàn ông không đủ quan tâm, không đủ hiểu sự cực khổ của người làm mẹ, không chia sẻ với vợ của mình, xét về điểm này thì Thời Dịch làm vô cùng tốt, ngoài miệng anh không nói nhưng anh lại dùng hành động để chứng minh.

Mặc quần xong, hai tay Tiểu Hải Dương để vào trong túi, cậu nhóc nhảy xuống đất rồi ngửa đầu lên hỏi: "Cha, tại sao cha lại sợ mẹ như vậy?"

"Cha sợ mẹ?" Thời Dịch buồn cười nhìn cậu nhóc: "Cha có lúc nào sợ mẹ hả?"

Lúc này trong phòng tắm đột nhiên truyền ra giọng nói: "Anh Thời Dịch, sữa rửa mặt của em hết rồi, hôm qua em có mua một chai mới để trên bàn trang điểm, anh cầm vào giúp em với."

Thời Dịch xoay người bước đến bên bàn trang điểm, mới vừa cầm chai sữa rửa mặt lên liền nghe thấy con trai nhà mình lẩm bẩm: "Rõ ràng rất sợ, còn không chịu thừa nhận."

"Đây không phải là sợ, là cứng chiều." Thời Dịch véo mũi cậu nhóc một cái: "Chờ con lớn lên rồi cười vợ đi sẽ hiểu."

Tiểu Hải Dương gãi gãi cằm, nhẹ giọng nói: "Con đã lớn."

Đình Nhân mở vòi nước ra làm ướt mặt, rồi mở chai sữa rửa mặt mới ra vừa nặn vừa hỏi: "Có tìm được bộ đồ gia đình kia của Tiểu Hải Dương không?"

Thời Dịch đứng cạnh bồn rửa tay, nhìn cô chà xát lòng bàn tay chứa sữa rửa mặt, sau đó thoa lên mặt, anh nói: "Đã mặc cho nó rồi."

"Ừ." Đình Nhân lại mở vòi nước ra rửa sạch mặt, rồi cô lấy khăn lông lau khô mặt, thấy người đàn ông vẫn còn đứng nhìn mình chăm chăm, cô nói: "Anh nhìn em làm gì? Mau đánh răng đi."

Cô treo khăn lông của mình lên rồi lại lấy cái khăn màu xanh dương xuống, thấm ướt rồi vắt khô, lúc cô đang muốn đi ra ngoài chợt eo bị giữ lấy, cô bị anh kéo ôm vào lòng, rồi áp cô

vào bức tường phía sau, hơi thở đến gần, anh cúi mặt xuống, Đinh Nhàn vừa muốn nói chuyện thì môi đã bị chặn lại.

Đã lâu không thân mật, đến cả hôn cũng gấp gáp như vậy, nóng bỏng như lửa, anh dùng sức ôm cô, hận không thể khảm cô vào trong thân thể mình, cùng hòa làm một với mình.

Đinh Nhàn sợ lửa đốt càng ngày càng mạnh, thừa dịp còn lại tia lý trí cuối cùng, cô vội vàng đẩy anh ra, "Em đi đưa cho Tiểu Hải Dương..."

Hai chữ 'Rửa mặt' còn chưa nói ra thì môi lại bị chặn tiếp, ngay sau đó cô bị anh ôm sang bồn rửa tay, móng dán lên đá cẩm thạch lạnh như băng, khiến cô co rụt người lại, theo bản năng ôm chặt người đàn ông.

Trong gương là hình ảnh hai người đang dây dưa với nhau, Thời Dịch đưa lưỡi cạy môi cô ra, tiến vào miệng cô biến thành một nụ hôn sâu.

Hai người đều muốn đối phương nhưng lại cố gắng đè nén, tất cả sự động tình và ham muốn đều hòa quyện trong nụ hôn này, Đinh Nhàn ngửa đầu đón nhận, hôn trả lại anh, đầu lưỡi người đàn ông vừa rút lui cô đã nhanh chóng chui vào miệng anh, mới vừa đưa vào liền nghe được âm thanh non nớt vang lên từ bên ngoài: "Cha mẹ, hai người xong chưa ạ?"

Tiểu Hải Dương đợi ở bên ngoài cả buổi cũng không thấy cha mẹ mình đi ra, cậu thật sự không nhịn được mới mở miệng thúc giục.

Nghe được giọng nói của con trai, Đinh Nhàn đột nhiên thanh tỉnh, động tác của cô bị ngưng lại, nhưng người đàn ông thì không, vẫn ôm cô như cũ, thở hổn hển bên tai cô.

"Mẹ ra ngay đây." Đinh Nhàn vỗ lưng anh một cái: "Anh Thời Dịch, anh buông em ra đi, Tiểu Hải Dương còn ở bên ngoài đó."

Thời Dịch buông tay ra, mỗi một tế bào trong cơ thể đều gào thét lên muốn, nhưng không thể làm gì khác hơn, anh đi sang bồn rửa tay dùng nước lạnh rửa mặt mình, hai tay chống hai bên, những giọt nước theo ngũ quan anh tuần của anh chảy xuống, anh hít sâu hai cái, thở dài một hơi: "Tên nhóc kia còn ác hơn cả em."

Đinh Nhàn cầm lấy khăn lông, mới vừa nhướn mày liền nghe anh nói: "Cả ngày đều chiếm lấy vợ anh."

"Anh quá ngây thơ rồi."

Thời Dịch: "..."

Cậu nhóc chính miệng nói muốn một đứa em gái, cha mẹ chỉ cần nắm tay hôn hôn môi là sinh được em gái cho cậu nhóc chắc.

Đinh Nhàn làm ướt khăn lông một lần nữa, cô nhón chân lên sờ vành tai của anh, nhẹ giọng nói: "Tiểu Hải Dương cũng đã đồng ý tối nay nó ngủ phòng mình rồi, anh nhịn chút đi."

...

Một nhà ba người cũng đã quen dậy sớm, nửa tiếng sau ba người cùng mặc đồ gia đình xuất hiện trong công viên.

Nói là chạy bộ buổi sáng còn không bằng nói dẫn con trai đi chơi, vì có cậu nhóc nên tốc độ chạy của Thời Dịch và Đinh Nhàn vô cùng chậm, mỗi người chạy một bên giữ cậu nhóc, rất sợ cậu không cẩn thận sẽ ngã.

Ông Lý đang tập dưỡng sinh buổi sáng nhìn thấy bọn họ liền thân thiết chào hỏi: "Tiểu Hải Dương cũng dậy sớm tập thể dục nữa sao."

"Vâng ạ ông Lý." Cậu nhóc này rất thích nghe người khác khen ngợi mình, cậu nghiêng đầu qua nói: "Mẹ con nói rèn luyện thân thể rất tốt cho sức khỏe, cho nên hôm nay con cũng dậy sớm chạy bộ ạ."

Một câu nói này của cậu nhóc lại làm ông lão vui vẻ, cười rộ lên làm lộ rõ nếp nhăn nơi khóe mắt, "Ừ, Tiểu Hải Dương là cậu bé ngoan nhất, còn hơn cả người lười biếng nhà ông, giờ này còn ngủ ngon lành trong chăn."

Người lười biếng trong miệng ông Lý chính là bạn già của ông, hai người kết hôn cũng đã được ba mươi năm, ngoài miệng thì chê vậy thôi nhưng trong lòng vô cùng yêu thương bà, mỗi sáng sau khi ông ấy tập luyện xong sẽ mua bữa sáng về cho người bạn già của mình, bà thích ăn bánh bao ở chỗ nào, thích uống sữa đậu nành cùng với bánh quẩy ở đâu ông đều biết cả.

Đinh Nhàn không khỏi nhớ đến thời điểm mình hay ngủ nướng trước kia, Thời Dịch cũng sẽ mua bữa sáng về cho cô sau khi chạy bộ xong, sợ cô ăn ít còn giở thủ đoạn gian trá, lòng tràn đầy vui vẻ bụng đồ ăn tới bên giường, có lúc cô đang ngủ say, không thềm quan tâm, có khi thì tức giận đánh đấm với anh, ngược lại anh rất kiên nhẫn, chỉ nhẹ giọng dụ dỗ cô từng chút từng chút, sợ cô không ăn sáng sẽ bị đau dạ dày.

Đinh Nhàn bị anh cưng chiều thành thói, thỉnh thoảng cô có hơi ra vẻ, anh cũng sẽ để mặc cô, nhưng có lúc thật sự tức giận cũng chỉ đánh mông cô hai cái mà thôi, nếu cô vẫn còn không nghe thì ném lên giường dạy dỗ. Nhiều năm như vậy

anh cũng chưa từng hung dữ với cô, anh chỉ dành cho cô toàn bộ sự dịu dàng và yêu thương.

Hai người nắm tay Tiểu Hải Dương, đi được một đoạn thì Đinh Nhàn nhìn về phía anh nói: "Anh Thời Dịch, chờ sau này anh già rồi em cũng sẽ mua bữa sáng đem về cho anh sau khi chạy bộ xong."

Thời Dịch: "..."

Câu này là vợ nói với chồng à?

"Con cũng muốn! Con cũng muốn!" Tiểu Hải Dương kéo tay cô: "Mẹ, con cũng muốn, sau này mẹ chạy bộ về cũng mua bữa sáng cho Tiểu Hải Dương nữa ạ."

"Đến lúc đó con nhờ bạn gái con đi." Đinh Nhàn đi tới bên cạnh Thời Dịch, ôm anh nói: "Anh Thời Dịch, em nói thật đó, sau này em sẽ chăm sóc cho anh thật tốt."

Tuy ngoài miệng nói anh già rồi nhưng thực tế bề ngoài của anh không hề lộ ra vẻ già cả gì, người đàn ông này có tuổi tác càng lớn thì mùi vị đàn ông cũng càng nhiều, Đinh Nhàn chỉ thích anh như vậy, theo năm tháng trôi đi, tình yêu của cô dành cho anh chỉ có tăng chứ không giảm.

Lời cô nói thật chân thành, cô muốn chăm sóc anh nhiều hơn, yêu thương lẫn nhau, cô không muốn chỉ một mình anh trả giá cho điều này.

Thực tế hai người bọn họ đều bỏ ra như nhau, người đàn ông và phụ nữ có vài điểm không giống nhau, có lẽ chính cô không ý thức được điều này, nhưng Thời Dịch lại cảm nhận được sự dụng tâm của cô trong cuộc sống, đối với phương diện tình yêu, không chỉ mình anh đối tốt với cô mà chính cô cũng yêu anh vô cùng, cũng nhờ nguyên nhân như vậy mà tình cảm mới có thể bền lâu, càng ngày càng sâu đậm hơn.

"Ngốc nghếch." Thời Dịch dùng sức ôm lại cô, đầu chôn ở cổ cô, ngửi được mùi hương quen thuộc trên người cô.

Tiểu Hải Dương: Ôi ôi ôi, cha mẹ à, con còn đứng ở đây mà, hai người nghĩ con tàng hình rồi sao?

Đình Nhân và Thời Dịch: Nếu như coi con tàng hình thật thì cha mẹ không chỉ ôm một cái đơn giản như vậy đâu.

Hai người nắm tay nhau, tay còn lại dặt tay của cậu nhóc, nắm thật chặt mãi không buông ra.

Rốt cuộc cậu nhóc không nhịn được nữa, chạy vào giữa hai người: "Con cũng muốn ôm một cái."

Đình Nhân mỉm cười rồi ôm tâm can bảo bối của cô vào trong ngực, một giây sau cô cũng được người khác bế lên, Tiểu Hải Dương hưng phấn vỗ tay: "Mẹ ôm con, cha ôm mẹ! Không đúng không đúng, là cha ôm cả mẹ và con!"

...

Buổi sáng đã nói xong việc Tiểu Hải Dương ngủ phòng mình, nhưng đến buổi tối cậu nhóc lại không chịu, Đình Nhân không thể làm gì khác hơn là mang cậu nhóc vào phòng, nhẹ giọng giảng giải với cậu, sau đó thì cầm sách lên kể chuyện cho cậu nhóc nghe.

Tất nhiên nguyên nhân chủ yếu của việc cho Tiểu Hải Dương ngủ một mình một phòng không phải là vì hai người muốn thân mật, dù sao con đã lớn, phải học cách độc lập, không thể cứ một mực ngủ chung với cha mẹ mãi được.

"Tại sao cha mẹ có thể ngủ chung được còn con thì không chứ?" Tiểu Hải Dương căn bản không hề nghe mẹ kể chuyện, cậu nhóc vẫn còn bám lấy vấn đề này.

Đình Nhàn: "Bởi vì mẹ là con gái, cần cha bảo vệ."

Tiểu Hải Dương nói: "Con cũng có thể bảo vệ mẹ được mà."

"À..." Đình Nhàn cứng họng, mấy giây sau cô mới nói: "Tiểu Hải Dương phải dũng cảm lên chút nữa mới có thể bảo vệ được mẹ, nên bây giờ con phải học ngủ một mình trước đã."

Đình Nhàn thật sự không biết phải giải thích làm sao với cậu nhóc, dù sao cậu nhóc vẫn còn nhỏ.

"Vâng ạ." Cậu nằm xuống, Đình Nhàn giúp cậu đắp chăn, cậu nhóc lại nói: "Mẹ, mẹ có thể sinh em gái cho con được không? Con muốn có em gái, bạn học của con đều có em gái, con rất ngưỡng mộ họ."

Đình Nhàn còn chưa mở miệng thì cậu nhóc lại kéo ống tay áo cô: "Mẹ, mẹ nhất định phải sinh em gái cho con có được không? Con hứa sẽ không bắt nạt em đâu, con cũng sẽ đem đồ chơi của mình cho em ấy chơi, con nhất định sẽ đối xử tốt với em, bảo vệ em, em muốn cái gì con cũng có thể cho, con thật sự muốn có em gái, mẹ ơi, mẹ sinh ngay cho con đi."

Đình Nhàn và Thời Dịch đã không sử dụng biện pháp phòng tránh vào năm ngoái, hai người cũng muốn sinh thêm một đứa nữa, nhưng không biết vì sao đã hơn một năm rồi mà bụng cô vẫn không có động tĩnh gì, chắc có lẽ do công việc của hai người khá bận, hơn nữa lại ngủ chung với con nên thời gian ở chung với nhau khá ít.

Mấy ngày gần đây Tiểu Hải Dương hay nháo nhào nói muốn có em gái, trong nhà trẻ cậu nhóc thấy mấy bạn bên cạnh đều có, ngay cả trong tiểu khu mấy cậu nhóc chơi chung với cậu cũng có em gái nhỏ, chỉ có mình cậu là không có.

Đình Nhân dò xét hỏi: "Còn em trai thì sao, con không muốn có em trai à?"

Tiểu Hải Dương: "Không muốn em trai, con muốn em gái cơ."

Đình Nhân: "Được được được, sinh em gái, mẹ sẽ sinh cho con một đứa em gái."

Xem ra cả nhà đều mong chờ cô và Thời Dịch sinh con gái.

Đỗ cậu nhóc ngủ xong, Đình Nhân mới tắt đèn rồi rón rén đi ra ngoài, từ từ đóng cửa phòng lại.

Thời Dịch tắm xong còn chưa thấy Đình Nhân về, cho là cậu nhóc lại nghịch ngợm, nhất quyết muốn mẹ ngủ cùng, anh đã chuẩn bị xong tinh thần ngủ một mình ai ngờ mới vừa lau tóc xong thì cửa phòng bị đẩy ra.

"Anh Thời Dịch." Đình Nhân chạy vào, nhảy lên người anh, hai chân quăn lấy eo anh, "Anh đoán xem em mới vừa nói gì với Tiểu Hải Dương?"

Thời Dịch thuận tay ném khăn lông lên ghế, cứ ôm cô như vậy rồi hôn: "Nó nói muốn em ngủ với nó?"

"Không phải." Đình Nhân cởi áo choàng tắm của anh, bàn tay nhỏ bé không kịp chờ đợi chui vào bên trong: "Con muốn em mau sinh cho nó một đứa em gái."

"Con trai anh thật hiểu chuyện." Thời Dịch đặt cô lên vách tường, vừa hôn vừa cởi quần áo trên người cô, động tác của người đàn ông vừa vội vàng vừa mạnh mẽ, Đình Nhân có chút không thở nổi, hơi né đi, đẩy đẩy bả vai anh: "Lên giường đi."

"Ừ." Âm thanh của Thời Dịch khàn khàn, quá lâu không chạm vào cô, vừa chạm vào liền không nhận được chỉ muốn nuốt cô vào bụng, dung nạp cô vào cơ thể của mình, hợp hai làm một.

Đình Nhân cũng tham luyện anh giống như vậy, con người của anh, cơ thể của anh, linh hồn của anh, tất cả đều thuộc về cô.

Khát vọng quá mức mãnh liệt, Thời Dịch rất nhanh đè cô xuống giường, kéo hai tay cô giữ trên đỉnh đầu, anh mới vừa cúi đầu hôn cô liền nghe được một tràng tiếng gõ cửa nhẹ: "Mẹ, hai người đã ngủ chưa? Mở cửa cho Tiểu Hải Dương có được không ạ?"

Âm thanh nhỏ bé của Tiểu Hải Dương giống như một chậu nước đá, tạt xuống hai người đang nằm trên giường, hai người nhìn nhau ba giây, sau đó Thời Dịch nhanh chóng đứng lên khỏi người cô, rồi luống cuống tay chân mặc quần áo vào, Đình Nhân vừa cài nút áo vừa nói: "Được, Tiểu Hải Dương mẹ đến ngay đây."

Động tác của Thời Dịch còn nhanh hơn cô, rất nhanh chóng mặc áo choàng tắm vào rồi đi tới cạnh cửa, chờ cô mặc xong xuôi thì mở cửa ra.

Cậu nhóc ôm một con thú bông, ngửa đầu gọi cha, Thời Dịch ngồi xổm xuống, hỏi cậu nhóc: "Sao vậy? Không dám ngủ một mình?"

Tiểu Hải Dương lắc đầu một cái: "Không phải ạ."

"Con không có sợ." Cậu nhóc gãi gãi lông mày, có hơi không được tự nhiên nói: "Con chỉ là không quen thôi."

Thời Dịch: "Cha hỏi con, con có muốn em gái không?"

Nghe được hai chữ em gái, ánh mắt cậu nhóc sáng lên, "Muốn ạ, tất nhiên là muốn, con nằm mơ cũng muốn em gái, cha, cha và mẹ sinh cho con đi có được không ạ? Con không tham gì nhiều, chỉ cần một em gái là được, con sẽ bảo vệ em ấy cả đời, yêu thương em ấy, có đồ ăn ngon hay đồ chơi đẹp đều sẽ nhường cho em ấy."

Cậu nhóc còn biết dùng từ cả đời nữa cơ đấy.

Thời Dịch: "Muốn em gái thì về phòng mình ngủ ngay, nghe lời nào, nếu không cha mẹ cũng không có biện pháp nào sinh em gái cho con."

Tiểu Hải Dương nhú mi suy nghĩ một chút hỏi: "Có phải chỉ cần con về phòng mình ngủ thì sẽ có em gái không ạ?"

Thời Dịch nói: "Trên lý thuyết là như vậy."

"Cha, cha không được lừa con đó."

"Cha chưa bao giờ lừa con."

Tiểu Hải Dương đưa tay ra: "Chúng ta ngoéo tay đi."

Thời Dịch mỉm cười rồi cùng ngoéo tay với cậu nhóc, cậu nắm lấy ngón tay của cha, nghiêm túc nói: "Cha, cha phải cố gắng lên! Con thật sự rất muốn có em gái, cha tuyệt đối không thể để con thất vọng nha!"

Dáng vẻ ủy thác trách nhiệm này vô cùng nghiêm túc, giống như một lãnh đạo nhỏ, Thời Dịch bắt tay với cậu nhóc: "Con yên tâm, cha nhất định sẽ cố gắng để mẹ con sinh ra một cô em gái xinh đẹp."

Đình Nhàn đứng phía sau nghe hai cha con nói chuyện: "..."

Đây là lời mà một đứa trẻ bốn tuổi có thể nói sao? Con trai của cô có phải trưởng thành quá sớm rồi không?

Đang lúc Đinh Nhàn suy nghĩ, Thời Dịch đã ôm Tiểu Hải Dương đi về phía phòng cậu nhóc, thấy cô vẫn còn đứng đó thì cậu nhóc quay đầu lại dặn dò: "Mẹ, mẹ phải ngoan nha, cùng với cha sinh cho con một cô em gái thật đáng yêu."

Đinh Nhàn lại lần nữa không biết nói gì: "..."

Thời Dịch ngồi ở mép giường chờ cho đến khi cậu nhóc ngủ rồi mới đi.

Khi về phòng, Đinh Nhàn đang ngồi trước bàn trang điểm thoa mỹ phẩm dưỡng da, anh ôm lấy cô từ phía sau, kiên nhẫn chờ cô làm xong.

Đinh Nhàn nhìn anh trong gương, hỏi: "Tiểu Hải Dương ngủ rồi à?"

"Ừ." Thời Dịch hít mắt ngửi mùi hương trên người cô, từ từ len vào mũi, hít sâu vào trong phổi, vô cùng động lòng người.

"Anh còn ngoan tay với con." Đinh Nhàn lau tay, xoay đầu lại: "Nếu không được em gái thì làm sao? Em nhìn xem đến lúc đó anh giải thích với Tiểu Hải Dương như thế nào."

Thời Dịch ôm cô ngồi lên bàn trang điểm, anh dùng chân đẩy ghế ra, áp sát lại người cô, khẽ liếm vành tai của cô, mắt hơi híp lại, trên môi mang theo một nụ cười xấu xa: "Vậy em phải nghe theo lời con, ngoan ngoãn đừng để anh thất vọng."

Đinh Nhàn biết người đàn ông này đang nói đến chuyện trên giường, cô lại theo bản năng nói: "Sinh nam hay nữ là do anh."

Giờ sinh học cấp ba đã học qua, khoa học cũng đã sớm chứng minh, muốn sinh nam hay nữ là do phái nam quyết định, nhưng mà rất nhiều người học cao vẫn bảo vệ tư tưởng phong kiến, luôn cho rằng phụ nữ không sinh được con trai chính là không dùng được, con trai mới là đời sau của mình, còn con gái thì sớm muộn gì cũng gả ra ngoài.

Nhưng nhà họ Thời ngược lại không hề có tư tưởng trọng nam khinh nữ, bất luận là trai hay gái chỉ cần là con của cô và Thời Dịch thì bọn họ đều thích.

Thời Dịch nói: "Vậy anh cố gắng để em và con không thất vọng."

Cô dựa vào bàn trang điểm còn người đàn ông thì dán vào lưng cô, hai tay nắm eo của cô...

Đinh Nhàn chồm người lên, quay đầu hôn anh, người đàn ông chuyên tâm vận động, không chú ý đến cô nên cô thử mấy lần cũng không chạm vào môi anh được, cổ cũng mỏi rồi liền dứt khoát quay đầu, nhìn chằm chằm hình ảnh hai người trong gương, mặt cô càng đỏ hơn nữa, hừ lạnh một tiếng: "Móng heo thối."

Thời Dịch cúi người xuống an ủi cô, nhẹ giọng dỗ: "Vợ à."

Đinh Nhàn hừ một tiếng rồi quay đầu đi, nụ hôn nóng bỏng của người đàn ông rơi vào gáy cô, cô không nhịn được hơi co người lại, tay nắm chặt cạnh bàn, chỉ là không chịu cho anh hôn môi mình.

Ai bảo vừa rồi cô muốn hôn mà anh không cho.

Đinh Nhàn thù rất dai, cho dù anh có làm gì cô cũng không xoay đầu lại, Thời Dịch lại nói bên tai cô lần nữa: "Vợ ơi, tâm can bảo bối của anh ơi, để cho chồng em hôn một cái nào, hửm?"

Đình Nhân còn chưa từ bỏ, cố ý đối nghịch với anh, cứ nằm trên bàn trang điểm như vậy, làm gì cũng không chịu.

Thời Dịch cười một tiếng, vòng tay qua eo cô kéo người về phía mình, ôm chặt cô, mồ hôi trên trán rơi lên người cô.

Chí chốc lát sau Đình Nhân đã không nhịn được, quay đầu nhìn anh: "Anh Thời Dịch."

"Hửm?"

"Hôn em."

Thời Dịch bật cười rồi cúi đầu hung hăng ngậm lấy môi cô.

...

Một lát sau, sau khi xong chuyện, Đình Nhân tựa đầu lên vai anh, chậm rãi hô hấp: "Sao thể lực của anh lại tốt như vậy?"

"Em cũng không kém." Thời Dịch cúi đầu nhìn cô mỉm cười: "Rèn luyện nhiều rất tốt."

"Anh rút đi." Đình Nhân cản vai anh, dùng thêm sức, rồi lại hôn lên đó một cái: "Em rèn luyện không phải vì cái này."

"Ừ." Bị cô hôn lại khiến Thời Dịch nhện nhạo trong người, cảm xúc mềm mại trên bề vai như một cái lông vũ quét qua toàn thân của anh, sắc đỏ trên mặt cô vẫn chưa tan, anh xoa xoa cái đầu bù xù của cô: "Anh tắm cho em nhé."

Đình Nhân còn chưa thoát được hiệp trước, cô vùi đầu trong ngực anh: "Em mệt lắm."

Thời Dịch: "Cho nên anh mới tắm giúp em."

Lời này là anh nói thật lòng, một chút tâm tư nhỏ cũng không có, nếu cô thật sự mệt mỏi, không muốn làm anh sẽ

nhịn, anh không thể chỉ lo cho mình được. Nhưng Đinh Nhàn cũng thường xuyên đau lòng cho anh, nhìn anh đè nén cực khổ như vậy khiến cô không đành lòng, cuối cùng hai người vẫn là...

Đinh Nhàn nằm nghỉ trong ngực anh một hồi, chờ lấy lại được sức cô mới lấy áo choàng tắm mặc lên, "Em đi nhìn Tiểu Hải Dương một chút."

Dẫu sao đây cũng là lần đầu tiên con tự ngủ một mình, cô không thể yên tâm được, không biết cậu nhóc có gặp ác mộng hay không, có đá chấn ra hay không.

"Để anh đi cho."

Lúc Thời Dịch nói câu này, Đinh Nhàn đã cột xong đai lưng rồi bước xuống giường.

Lâu quá không làm nên hai người có hơi điên cuồng, Đinh Nhàn chủ động càng khiến Thời Dịch khó kiềm chế hơn, triển miên hồi lâu lúc dừng lại thì cả người Đinh Nhàn cũng mất lực, lại không ngờ cảnh tượng của Mã Lệ Tô trong tiểu thuyết lại xảy ra trên người cô.

Khi xuống giường, chân Đinh Nhàn mới chạm vào mặt đất đã mềm nhũn ra, cả người cô ngã ngổ trên mặt đất, làm Thời Dịch sợ hết hồn, ôm cô lên hỏi: "Có đau không?"

"Anh nói đi." Đinh Nhàn xoa mông cảm thấy rất mất thể diện.

Thời Dịch lấy tay giúp cô nhẹ nhàng xoa xoa, không nhịn được bật cười: "Thể lực này cũng không được rồi, xem ra phải rèn luyện nhiều hơn nữa."

"Anh còn dám nói." Đinh Nhàn vò tóc anh, "Anh mau quên chuyện này đi, sau này cũng không cho phép nhắc đến, có

nghe không hả?"

Cô rất hiểu người đàn ông này, sau này nhất định anh sẽ mang chuyện này ra cười nhạo cô, thật mất mặt quá mà.

"Quên đi quên đi." Đinh Nhàn dùng sức xoa nắn mặt anh, "Mau quên đi."

"Không thể quên được." Thời Dịch dùng sức bóp mặt cô một cái, cười khể nói: "Chuyện quan trọng như vậy, phải nhớ cả đời."

Đinh Nhàn: "Anh.."

Thời Dịch cắn lỗ tai cô: "Chờ lát nữa rèn luyện thêm chứ, hửm?"

Anh thích nhất là dùng giọng điệu này để nói chuyện với cô, âm cuối kéo dài ra, giọng vừa trầm vừa thấp, nghe giống câu hỏi, thực tế là không cho ai từ chối, Đinh Nhàn cắn môi anh: "Vậy anh phải nghe lời em."

Thời Dịch cười: "Được, nghe em."

Vừa nói xong anh liền cởi áo choàng tắm của cô ra, Đinh Nhàn uể oải đẩy tay anh: "Đi nhìn Tiểu Hải Dương trước đã, em sợ con đá chặn."

Động tác Thời Dịch vẫn không dừng lại: "Anh cũng không thể khóa thân đi được."

Lúc này Đinh Nhàn mới hiểu ý anh, anh muốn mặc áo choàng tắm trên người cô, cô nói: "Anh lấy cái khác mặc vào đi."

Áo choàng cô đang mặc rất ấm áp, hơn nữa trên đó còn có mùi của anh, cô không muốn cởi ra chút nào.

Thời Dịch cũng chỉ muốn trêu chọc cô một chút mà thôi, hôn lên khoe môi cô một cái, tay còn giữ sau gáy của cô, nhẹ nhàng xoa hai cái: "Bảo bối, chờ anh, anh đi nhìn tiểu bảo bối của chúng ta trước."

Nói xong anh liền lấy một cái khác từ trong tủ quần áo mặc vào, vừa cài nút vừa đi ra ngoài.

Đinh Nhàn ngả người ra giường, nhìn lên trần nhà, cô nhớ đến chuyện vừa mới xảy ra lại ngồi thẳng dậy, nhéo thịt trên bắp đùi mình một cái, để ngừa việc bị ngã ra sau, cô dùng một tay chống mép giường rồi từ từ đứng lên.

Đi vài bước, cảm thấy không còn đau nhức như lúc đầu, nhất định là do động tác khi đó của cô quá nhanh, mới bị ngã xuống như vậy.

Đinh Nhàn đi vào phòng tắm mở vòi sen ra, rồi lại mở vòi nước xả vào bồn tắm.

Cô có tính ưa sạch sẽ, mỗi lần xong chuyện đều muốn tắm, nếu không sẽ cảm thấy trên người dính dớp khó chịu, việc này Thời Dịch cũng biết, nên thường cô mệt mỗi ngủ thiếp đi anh sẽ tắm giúp cô.

Nước còn chưa đầy Đinh Nhàn đã bước vào bồn tắm, cô tựa lưng vào thành bồn, cả người được làn nước ấm bao bọc lấy, hơi nước từ từ bốc lên, cả người cô cảm thấy thoải mái hơn, cô nhắm hai mắt lại dưỡng thần.

Sau một lúc cô nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng, càng ngày càng gần, mùi hương quen thuộc đến gần, cô chẳng qua nhìn một cái thì anh đã biết cô muốn hỏi gì.

"Con đang ngủ say." Thời Dịch bước vào bồn tắm, "Còn chảy cả nước dãi."

Đinh Nhàn bật cười thật thấp.

Cậu nhóc này có khi ngủ sẽ há miệng, chảy nước dãi ra ngoài, trước kia khi còn ngủ chung với hai người, Đinh Nhàn còn len lén chụp hình lại, cho cậu nhóc xem, nhưng cậu nhóc lại rất sĩ diện, có nói thế nào cũng không chịu thừa nhận, còn nói người trong hình không phải mình.

Thời Dịch xối nước lên tóc cô, sau đó lấy dầu gội ra thoa lên, Đinh Nhàn sợ bọt sẽ chảy vào mắt nên xoay người lại đưa lưng về phía anh.

Thời Dịch rất nghiêm túc gội đầu cho cô, dựa theo từng bước cô đã chỉ mà làm, sau khi gội sạch thì thoa dầu xả lên, nhẹ nhàng mát xa da đầu cho cô.

Đinh Nhàn thoải mái thở dài một hơi: "Anh Thời Dịch, nếu anh không làm bác sĩ nhất định sẽ trở thành một anh trai nhỏ gội đầu vô cùng xuất sắc."

Canh thời gian chính xác, Thời Dịch liền gội sạch đầu cho cô lần nữa: "... Anh chỉ phục vụ một mình em, có xuất sắc hay không cũng chỉ một mình em biết."

Người đàn ông còn nhấn mạnh hai chữ "Phục vụ", tất nhiên anh không chỉ nói đến chuyện gội đầu, Đinh Nhàn liếc anh, không trả lời.

Chờ anh gội xong, cô hất hất tóc làm nước bắn lên mặt anh, cô xoay người lại cầm vòi sen lên, nói: "Anh Thời Dịch, em tắm giúp anh nha."

"Anh tắm rồi."

"Tắm thêm lần nữa đi mà."

Thời Dịch nhìn cô gái trước mặt mình, con người càng u ám hơn, anh đưa tay nắm eo cô, kéo cô gần sát mình, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

...

Từ khi cậu nhóc có thể tự ngủ một mình về sau, Đinh Nhàn và Thời Dịch càng có nhiều thời gian thân mật hơn, và Tiểu Hải Dương cũng đã có thói quen ngủ một mình, trong nhà trẻ cậu nhóc nghe được bạn học nói về em gái của mình, trong lòng cậu nhóc liền âm thầm nghĩ: Cậu cũng muốn có em gái, em gái cậu nhất định sẽ là cô bé dễ thương nhất, xinh đẹp nhất trên đời, đẹp hơn tất cả em gái của người khác.

Tiểu Hải Dương vô cùng thích cô giáo Trương trong lớp mình, bởi vì cô giáo vừa dịu dàng lại xinh đẹp, khi cậu nhóc không vui còn chọc cười cậu. Hôm nay, ăn cơm trưa xong, cậu thấy xung quanh cô giáo Trương không có ai liền cười đầy thần bí kéo vạt áo của cô ấy, thấp giọng nói: "Cô Trương ơi, con muốn nói cho cô nghe một bí mật."

Cô giáo Trương ngồi xổm xuống, cười hỏi: "Con muốn mách với cô bí mật gì?"

Cậu nhóc còn nhìn xung quanh một vòng, chắc chắn không có ai chú ý tới bọn họ mới đặt tay bên miệng, dán vào lỗ tai cô ấy, nhỏ giọng nói từng chữ: "Cô Trương ơi, con nhanh chóng sẽ có em gái ạ."

"Thật sao?" Cô giáo Trương nghe được lời này thì tự nhiên nghĩ rằng mẹ cậu có thai, cũng vui mừng theo.

"Thật ạ." Cậu nhóc lại nhỏ giọng nói bên tai cô ấy: "Cha mẹ mỗi ngày đều cố gắng sinh em gái cho con."

Ôi...

Cô giáo Trương mới hơn hai mươi tuổi, nghe được điều này thì không tránh khỏi đỏ mặt, lúc này lại nhịn không được muốn cười, cậu nhóc này có chuyện gì cũng muốn nói với cô ấy.

"Con chỉ nói cho mình cô nghe thôi." Cậu nhóc nháy nháy mắt, còn không quên dặn dò: "Cô Trương đừng nói cho người khác biết nha."

"Được, cô sẽ giữ bí mật cho con, tuyệt đối không nói cho người khác biết."

...

"A..."

Buổi sáng ngày nào đó, trong phòng tắm chợt truyền đến tiếng hét chói tai, Thời Dịch liền vội vàng chạy vào trong: "Sao vậy sao vậy?"

"Anh Thời Dịch." Đinh Nhàn cầm que thử thai, tay có hơi run rẩy: "Em... em mang thai rồi."

Thời Dịch nhận lấy que thử thai trong tay cô, nhìn một lúc, quả nhiên là hai vạch đỏ, anh cong môi lên, ôm cô gái trước mặt vào trong ngực, giọng nói dịu dàng: "Đây không phải lần đầu sao lại ngạc nhiên như vậy."

"Anh Thời Dịch, anh nói xem là con gái phải không?" Từ khi biết được mình mang thai, tim Đinh Nhàn luôn đập nhanh, cô ngẩng đầu nhìn anh, "Em thật sự muốn có một đứa con gái, muốn trang trí phòng công chúa cho con bé, muốn mua váy đẹp cho con bé, mẹ cũng vậy, em và bà đã nhìn trúng mấy cái giường con gái, nhưng không biết có sinh con gái hay không nên không dám mua."

Thời Dịch cuối cùng cũng biết cái dáng vẻ hét lên muốn em gái của Tiểu Hải Dương là giống ai rồi, anh không biết làm sao cười nói: "Nếu như không phải con gái thì chúng ta tiếp tục lần nữa."

"Đủ rồi đủ rồi." Đinh Nhàn nói: "Hai đứa là đủ rồi, nếu là con trai em cũng không muốn sinh lần ba nữa đâu."

Cái gì cũng nên để tự nhiên, nếu không phải con gái cũng không cần quá cưỡng cầu, hai đứa con đã rất thỏa mãn rồi, từ nay về sau cả nhà bọn họ chính là một nhà bốn người, Tiểu Hải Dương cũng được làm anh rồi.

Tháng sau là tết trung thu, biết tin Đinh Nhàn có thai, Thời Hoàn Thâm và Khương Ngã đã bay về, lại ngay ngày này nên người một nhà cùng ngồi trong sân bên nhà cũ, vừa nói vừa cười, hàng xóm hay tin Đinh Nhàn mang thai cũng tới góp vui.

Tiểu Hải Dương thấy người khác thì trên mặt đầy tự hào nói: "Mẹ con mang thai em gái nhỏ, con sắp làm anh trai rồi!"

Người lớn buồn cười cậu nhóc: "Làm sao con biết là em gái, nếu là em trai thì sao?"

"Sẽ không đâu." Cậu nhóc nhìn cha mẹ mình, chắc như đinh đóng cột nói: "Tuyệt đối là em gái."

"Em trai cũng dễ thương mà, tại sao con lại không thích em trai?"

Tiểu Hải Dương cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: "Con không cần em trai!"

"Con mặc kệ, con nói chính là em gái." Cậu nhóc đi đến trước mặt cha mẹ mình, ngẩng đầu lên nói: "Em gái con là người xinh đẹp nhất trên đời này, em ấy là tiểu bảo bối nhà

chúng ta, sau này con sẽ bảo vệ em ấy, không cho phép ai bắt nạt em ấy cả."

Lời này nghiêm túc giống như một lời cam kết, cậu nhóc đứng thẳng người, nét mặt vô cùng nghiêm túc, dáng vẻ đó chọc cho mọi người bật cười, cậu nhóc này sau này tuyệt đối chính là muội khổng(*).

(*) Muội khổng: Anh trai cuồng em gái.

Tiểu Hải Dương xoay người nhìn bụng mẹ mình, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve, "Em gái à, em phải ngoan ngoãn, nhanh chóng lớn lên, anh trai chờ em ra đời."

Thời Dịch và Đinh Nhàn nhìn nhau nở nụ cười, dưới bàn, mười ngón tay của hai người đan chặt vào nhau.

HẾT

Mục Lục

[Tiết tử](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62: Ngoại truyện 1](#)
[Chương 63: Ngoại truyện 2](#)
[Chương 64: Ngoại truyện 3](#)
[Chương 65: Ngoại truyện 4](#)
[Chương 66: Ngoại truyện 5](#)
[Chương 67: Ngoại truyện 6](#)
[Chương 68: Ngoại truyện 7](#)
[Chương 69: Ngoại truyện 8](#)
[Chương 70: Đại kết cục](#)

Table of Contents

[Tiết tử](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62: Ngoại truyện 1](#)

[Chương 63: Ngoại truyện 2](#)

[Chương 64: Ngoại truyện 3](#)

[Chương 65: Ngoại truyện 4](#)

[Chương 66: Ngoại truyện 5](#)

[Chương 67: Ngoại truyện 6](#)

[Chương 68: Ngoại truyện 7](#)

[Chương 69: Ngoại truyện 8](#)

Chương 70: Đại kết cục